This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 477751

1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

1492

DIONYSII HALICARNASSENSIS

HISTORIOGRAPHI(

H. E.

EPISTOLAE

AD CN. POMPEJUM, AD Q. AELIUM TUBERO

ET

AD AMMAEUM ALTERA.

CUM

PRIORUM EDITORUM SUISQUE ANNOTATIC

EDIDIT

CAROLUS GUILELMUS KRÜGI

STOLPE-POMERANUS,

SEMINARIORUM REGG. HAL. PHILOLOGICI ET THE
NUPER SODALIS,

NUNC SCHOLAE BERNBURGENSIS CONRECTOR.

SUBJECTAE SUNT EJUS

COMMENTATIONES CRITICAE ET HISTOI

DE

THUCYDIDIS HISTORIARUM PARTE POSTREM

HALIS SAXONUM

IN BIBLIOPOLIO GEBAUERIANO

MDCCCXXIII.

CHR. GODOFR. SCHÜTZIO

AUG. SEIDLERO

FRIDERICO KOCHIO

PRAECEPTORIBUS SUIS

SUMMA PIETATE COLENDIS

HOC SUORUM STUDIORUM TIROCINIUM

D. D. D.

AUCTOR.

Inter rhetores Graecos, quot quidem aetatem tulerunt, nullus majoribus efferri ſolet laudibus, quam Dionyſius Halicarnaſſeus. Sagacitatem, acumen, ſubtilitatem, acrem pulchri ſenſum, omnes denique virtutes, quas in critico inſigni requirimus, certatim ei tribuunt ac ſi qui ab ejus judiciis recedendum ſibi eſſe intellexerant, dubitanter id conati ingenium viri auctoritatemque in dubium vocare non auſi ſunt [1]). Cunque permulta ſint in ſcriptoribus Graecis, quae Graeci melius quam nos ſentire potuerint, non immerito ei viro auſcultatum eſſe cenſeas, cujus judiciis veteres ipſi aliquantum tribuerunt [2]). Quamquam etiam fuerunt, qui aliter de eo judicarent. Ita Jo. Siceliot Commentario MS. ubi diſputat, „poſſe aliquem de ſcribendi forma bene judicare nec tamen ipſum

1 Veluti Aſt. de Plat. Phaedro p. 42. Schleiermacher. ad Plat. interpret. germ. I, 1, p. 78. Weisk. in diſput. de ingen. Xenoph. hujus editioni praemiſſa T. I. p. XLIX. Heilmannus loco mox laudando. Nonnulli adeo prava critici judicia ab ingenio Graecorum omnino repetere conati ſunt, quemadmodum Creuzero praeeunte, (v. Herod. et Thuc. p. 88. de arte hiſt. p. 206. 265.) Eberhard Aeſthet. T. IV. p. 284. ſqq. Cf. Wachsmuth Entwurf einer Theorie der Geſch. p. 109. 135. et Commentatt. p. 261. n. 63.

2 v. teſtimonia in Schaeferi ed. libri de Compoſ. p. XXX. Alia reperiuntur apud Fabricium Harleſ. Saepeque Scholiaſtae ad oratt. Gr. Dionyſii et Caecilii, ejus amici, auctoritate utuntur.

bene ſcribere et contra, hoc modo pergit: αὐτίκα ὁ Λογγῖνος, ὡς οἱ φιλόλογοι δεικνύουσιν, ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τούτους ἥκιστα, καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς καὶ ὁ Σμυρναῖος Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τι καὶ τέχνης γράψαντες βούτα κάρας ἡ παροιμία φησιν· (leg. βάτα κάρας et v. Gisb. Koenium, V. C. ad Gregor. de dial. p. 51. [p. 125. Schafer.]) δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν· εἰκότως· ἡ γὰρ πρὸς θάτερον σπουδὴ καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαιρουμένη" [3]).

Atque ex criticis Dionyſii ſcriptis nulla fere magis a viris doctis dilaudata ſunt quam ea, in quibus hiſtoricorum cenſuram agit. Ita Voſſius in libro de arte hiſtorica ubique ejus auctoritatem advocat [4]); idem alio loco Epiſtola ad Pompejum nihil ſibi κριτικώτερον videri profitetur [5]); Heilmannus in Comnentatione de Thucydidis indole ac dicendi genere Judicium de Thucydide, tametſi quaedam in eo reprelendit, in univerſum tamen laudat et inprimis egregium eſſe, ubi de oratione agat, pronuntiat [6]); Beckius optime rhetorem noſtrum de criſi hiſtorica meruiſſe affirmat [7]); eundemque quanti Creuzerus faciat nemo ignorat [8]). Quid quod ipſe recentiorum princeps hiſtoricorum, Joannes Müllerus, inſigni laude Dionyſii hiſtoriographica ornavit [9]).

---

3) Ruhnken. diſſertat. de Longino in opuſcc. orator. philolog. et crit. p. 329.
4) v. inprimis c. XX.
5) de hiſtoricis Graecis p. 18.
6) p. 92. ſqq. in ejus opuſcc. a Danovio editis.
7) in commentatione: Ueber die Quellen und Schrift der griechiſchen Völkergeſchichte, praemiſſa Goldhagii hiſtoriae Graecorum p. LX.
8) in libro de Herod. et Thuc., de arte hiſt. et al.
9) Briefe an Bonſtetten, herausg. von Friederich T. II. p. 357. ſq.: Im zweiten Theil machte mir viel Vergnügen, er handelt von der Manier rodot, Xenophon, Lyſias, Iſocrates, Demo-

Non hujus loci eſt, Noſtri de criſi in univerſum merita examinare accuratius. Sed ſi reputaveris, Graeciam, mature hoc genere doctorum feracem, tantum rhetorum proventum tuliſſe, ut jam Ariſtoteles copioſam ſegetem in horreum ſuum conducere potuerit [10]), cumque ejusdem generis ſemina ad foecundis Nili ripas Ptolemaeorum manu ſparſa eſſent, haec ibi uberrima cepiſſe incrementa, omnino autem poſtmodum tanta hujus artis campum induſtria fuiſſe cultum, ut Quintilianus timuerit, ne ex eo minorem gratiam iniret liber ſuus, quod pleraque noninventa per ſe, ſed ab aliis tradita contineat [11]): nonpoteris, quin Dionyſium multa eorum, quae nobis ut ſua venditat, aliis accepta retuliſſe cenſeas, cum haec ſine uſuris mutuandi ratio (plagii nomine vulgo notant) in antiquitate longe facilior, quam apud nos fuerit, nec abhorrere videatur a Dionyſii ingenio [12]). Quod cum ex nonnullis locis certo intellexerim, condonabunt ejus admiratores, ſi v. c. ubi de eorum, qui in eodem atque ipſo argumento elabora-

---

erklärte und erneuerte mir, was ich bei denſelben gefühlt; *er gibt vortreffliche Regeln der Schreibart und Einrichtung einer guten Geſchichte.*

10 cf. Cic. de invent. II, 2. et Manſo Ueber die Bildung der Rhetorik unter d. Griechen in Verm. Abhandll. u. Aufſätze, p. 8.

11) v. III, 1, 6. Ex hoc libro, collatis Spaldingii annotationibus, brevem rhetorices hiſtoriam haurire poterunt, quibus Hardioni diſſertationes et Matteri liber non ad manus ſunt. Nec contuliſſe poenitebit Heyn. de gen. haec. Ptolem. in opuſcc. T. I. p. 98. ſqq. Beck Anleitung zur Kenntniſs der allg. Welt- und Völkergeſch. T. II. p. 278. ſq. id. de philol. ſaeculi Ptol. magis tanen de noxia πολυμαθίας vi exponens. Wolf. prolegg. ad Hom. p. CLXXX. ſqq. et de priore aetate Manſo diſſert. l.

12 v. Commentatt. p. 261. ſq. n. 67.

rint, libris contemtim loquitur [13]), aſſenſum ſuſtinere audeo, quamquam, perlitis illorum libris, certis rationibus dubitationes meas fulcire non poſſum. Sed eſſe tamen, quae ut ita ſentiam me commoverint, mox, opinor, patebit.

Si verum eſt, quod in proverbio dici ſolet, aequali aequalem delectari (ſtudiorum enim ſimilitudo ſi non copulavit amicitiam, at ex copulata gigni ſolet) non fieri poteſt, quin ad Dionyſium aeſtimandum nonnihil conferat cognitum ejus viri ingenium, quo illum familiariter uſum eſſe conſtat [14]). Quis non videt celeberrimum aetatis ſuae rhetorem me dicere Caecilium Calactinum [15])? quem cum non ex ipſius libris (interciderunt enim ad unum omnes) judicare poſſimus, ex aliorum ſcriptis, in quibus paſſim ejus mentio fit, quae huc pertinent colligenda ſunt.

Quemadmodum Dionyſius, ita Caecilius quoque eximiae doctrinae et eruditionis videtur fuiſſe; quam

13) v. De Compoſ. p. 14. Schaefer. Jud. de Dinarcho p. 630. 10. ubi τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς eſſe τοὺς περὶ Κράτητα, ut non de Ariſtarcho cogitare debuerit Sylburg., monet Wolf. prolegg. ad Homer. p. CCLXVI. n. 64.

14) v. Ep. ad Pomp. III, 20. Quint. III, 1, 16.

15) Eudoc. p. 268: Καικίλιος Καλαντιανός, (Καλαντὶς δὲ πόλις Σικελίας) ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος καὶ ἕως Ἀδριανοῦ, πρότερον καλούμενος Ἀχάϊκος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος ἔγραψε βιβλία πολλά· ἃ Φρυγῶν β', ἀποδείξεις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν καλλιφώνως· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον· σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος· τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ τοῦ Ἀσιανοῦ· περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων de in Pſeudo-Plutarchi idem argumentum tractato, ut a ſcholiaſtis oratorum ſaepe laudatur. enim hic Caecilii liber propemodum πινάκων au obtinuiſſe.) σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου μοσθένους, ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ἑ ἄλλα πλεῖστα. Cf. Suid. et Toup. ad Longin

ſatis teſtatur librorum, quos compoſuiſſe traditur, copia. Nec tantum plurima rhetorici argumenti ſcripta condiderat, ſed etiam hiſtoriae operam impenderat, librumque περὶ δουλικῶν πολέμων elucubraverat [16]). Idemque, hic etiam Dionyſii geminus, περὶ ἱστορίας ſcripſiſſe perhibetur [17]).

Sed optime hanc ſimilitudinem cognoſcas ex cognata utriusque critici indole atque ingenio. Et Caecilius quidem neutiquam is videtur fuiſſe, qui quasvis diverſorum dicendi generum virtutes pariter ponderans omnium ſcriptorum aequum ſe idoneumque cenſorem exhibuerit: Lyſiae tenuitatem admiratus Platonis elatum ingenium nec aſſequi potuit nec dignari [18]). Simulque praeconceptis opinionibus occaecatus ea ſe cupiditate duci paſſus eſt, ut ſcriptorum fere non cenſorem, ſed laudatorem vituperatoremve

16) v. Athen. VI. p. 272. f. ibique Caſaub.

17) v. Athen. XI. pag. 466. a. Non equidem ignoro, Schweighaeuſerum in ind. ad Athenaeum ſuſpicari hunc librum eſſe eundem atque eum, quem Suid. et Eudoc. poſtremo loco nominent. Sed haec eſt conjectura nullo argumento niſa. E contrario, qui Ciceronem a Caecilio ita lectitatum eſſe meminerit, ut hic illius cum Demoſthene comparationem exhibuerit, is non improbabile cenſebit, utrumque librum Ciceronis monitu ab eo compoſitum eſſe, cum Antonius de orat. II, 15. hiſtoriam nusquam ſeparatim inſtructam rhetorum praeceptis queratur, et in Bruto c. XI. Atticus ea tangat quae rhetores ementiantur in hiſtoriis. Qui alia non moraretur hic Quintum Caecilium Epirotam, Attici libertum, et in Dionyſio M. Pomponium Dionyſium, et ipſum Attici libertum, quem indices Cicer. multis partibus truncatum ἐδιχοτόμησαν, odoraretur.

18) Longin. περὶ ὕψους XXXII, 8. Ὁ Κεκίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεδαῤῥήσε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς αὐὸ' αὐτὸς αὑτόν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ.

egerit. Atque horum ego criminum, quae quanta in critico ſint nemo non intelligit, nec Dionyſium expertem praeſtiterim. Quem tantum abeſt, ut cum Moro [19]), dictionum quarundam ſimilitudine inducto, ob poëticum ingenium cum Longino contendendum eſſe credam, ut toto coelo utrumque diſtare cenſeam nec aſſequar, quomodo qui utrumque legerit librum περὶ ὕψους ad Dionyſium auctorem referre potuerit [19 b]). Quam ſententiam ſexcentis argumentis refellere poſſem, ſi dignam, quae reſpiceretur, haberem. Quod autem cupide Caecilium judicaſſe monuimus, idem de Dionyſio quoque dici poſſe, ſatis hic, opinor, oſtendit iis, quae paſſim de Platone et Thucydide disputavit. In quibus inſignis, qua eos reprehendit, confidentia, oblitus ille quod alii critici et praeceptis et exemplis ſuis ſanxerunt, ut ne temere veteres vituperarentur [20]), tanto magis offendit, cum multa, quae ab ingenio (φύσει) cujusvis ſcriptoris deberet, ab arte et voluntate (προαιρέσει) repetere ſolitus, alibi tanquam de opifice rhetorico de utroque loquatur [21]). Cum

19) praefat. ad Longin. p. XIV.

19 b). Non negligendum erat Ruhnkenii judicium in diſſ. de Longino §. XII. extr.: „Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionyſio Halicarnaſſenſi debere credam." Eidem aliisque aſſentiens paulo aequius de Longino judico quam Voſſ. Epiſt. mythol. T. I. pag. 186. ſq. T. II. p. 61. 177.

20) Schol. ad Sophocl. Aj. v. 814: εἰκῇ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. cf. Leſſing. Dramaturgie, p. 166. opp. omn. T. XXV: Ich bin überzeugt, daſs das Auge des Künſtlers gröſstentheils viel ſcharfſichtiger iſt, als das ſcharfſichtigſte ſeiner Betrachter. Unter zwanzig Einwürfen, die ihm dieſe machen, wird er ſich von neunzehn erinnern, ſie während der Arbeit ſich ſelbſt gemacht und ſie auch ſchon ſich ſelbſt beantwortet zu haben.

21) de Compoſ. p. 406: ὁ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ

enim ſui ingenii modulo illos metiretur, non cogitavit rem proviſam non invita ſequi verba, nec puſilla quadam diligentia, ſed pectoris et mentis vi ejusmodi virpe fieri diſertos ac ſponte orationem ex animo hoc illove modo affecto colorem ducere inſigniaque ingenia regulis ſatisfacere inſcia. Quod autem eo progreditur, ut Thucydidem emendare et quo ille modo ſcribere debuerit docere ſuſtinet, meminerimus, quid olim Alexander M. Parmenioni, ut conditiones a rege Perſarum ſibi oblatas acciperet ſuadenti reſponderit: facerem ita ſi Parmenio eſſem [22]).

Haec ſatis ſunto de Dionyſio critico in univerſum. Jam pauca adjiciam, quibus quomodo de criſi hiſtorica promeruerit appareat. Atque hic tanto majore laude dignus videbitur, cum primus peculiaribus libris de hoc argumento egerit, quamquam alii, veluti Polybius, et fortaſſe Ephorus ac Theopompus multa, quae huc pertinerent, egregie monuerant.

Artis cujusvis praecepta cum maximam partem ab exemplaribus duci ſoleant, ſequitur, ut ſicubi in eodem genere exemplaria indolis valde inter ſe diverſae excellunt, diverſa etiam fiant praecepta, prout artis ſcriptor hoc illudve opus, ad quod leges ſuas accommodet, potiſſimum inſpicit. Atqui in hiſtoricis Graecis cum ea, quam Herodotus inierat, via, a pragmatica, quae dicitur, res perſcribendi ratione, quam Theopompus (huic enim haec laus vindicanda eſt) commoverat, Polybius excoluerat, toto coelo diſtaret, Dionyſius autem Homerum hiſtoricorum maximis ubique laudibus efferat, conſentaneum videtur, ut criticus ab ejus potiſſimum opere praecepta, quae ex-

---

διέλιπεν ἐγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Cf. Spalding. ad Quintil. inſtitt. oratt. VIII, 6, 64. Similiter de Thucydide loquitur Jud. de Thuc. XXIV, 2. Ep. II. ad Amm. II, 2, 3. Cf. Lucian. Rhett. praec. 14. p. 263. Wolf.

22) Arrhian. Alex. exped. II, 25.

ſignificat, quae ex rerum fauſtarum contemplatione oriatur. Quaſi vero tragica hominum fortuna in ſcena tantum nos delectet doceatque, in hiſtoriae pulpitis non doceat, non delectet [34]). Ita qui judicat, eum ego hiſtoriam ex hiſtoria tollere dixerim.

Hinc etiam factum eſt, ut Dionyſius tametſi hiſtoriam veritatis ſacerdotem praedicat [35]), tamen hac haudquaquam nimium adſtringi voluerit, cumque prima ſit hiſtoriae lex, ne quid falſi dicere audeat, deinde ne quid veri non audeat [36]), huic eatenus videtur obſequendum eſſe ſtatuiſſe, ut, ſi forte, res omnino non factas fingi vetuerit, ſed quae facta eſſent, ea ſi ſcriptor vel patriae amore vel gratia ductus aut fileret aut pro rationibus ſuis aliquantum immutaret non improbaverit [36b]). Tale quid qui ſignificavit artis ſcriptor, quid eum feciſſe cenſebimus hiſtoricum? Nec injuria, opinor, ſtatueris, ex ejusmodi potiſſimum fontibus hortulos ſuos irrigaſſe ſerioris aetatis hiſtoriae corruptores quales Lucianus exagitat. Quorum aliquis *ἐπὶ τέλει τοῦ Προοιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ*

ἱστορίας, ὅτι τοιούτους ἐζήλωσαν αὐτοὶ βίους, οἵας ἐξέδωκαν τὰς γραφάς. Ἐπιεικῶς γὰρ ἅπαντες νομίζουσιν, εἰκόνας εἶναι τῆς ἑκάστου ψυχῆς τοὺς λόγους. Sed orationis formam, non materiem. Inepta igitur abuſus eſt ab Ariſtotele mutuata ſententia. V. Sylburg. De praecepto ipſo appoſite Wachsmuth. l. l. p. 120. ſq. n.: Wunderlich iſt der Gedanke des Dionyſius von Halicarnaſſus, der Hiſtoriker ſolle ein angenehmes Sujet wählen. Dionyſius gibt eine Klugheitsregel für den Künſtler, nicht ein Geſetz für die hiſtoriſche Kunſt, die das Angenehme nicht in dem Stoffe ſucht, ſondern es ihm in der Darſtellung geben ſoll.

34) Cf. Egregium Schilleri locum in disputatione: Ueber das Erhabene, p. 27. T. III. ed. 1801.

35) Jud. de Thuc. VIII, 1. Caeteri loci, quos Schulin. p. 7. laudat veritatem in univerſum commendant.

36) Cic. de or. II, 15.

36b) V. Ep. ad Pomp. III, 9. Jud. de Thuc. XIX, 4. ſqq.

σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτός, ὡς ἂν δύνηται [37]). Nec fortaſſe erraverit, qui Dionyſium, aliquot locis a Luciano notatum credat. Ita cum ille in hiſtoria utilitatem ſimul et delectationem requirat, hic: ὅσοι, inquit, οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰςποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι· ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται. — — Ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ [38]). Nimirum cum aliis aliud jucundum ſit, intellexit, ſi delectationem hiſtoriae ſectandam eſſe concederetur, venam pravam totum ejus corpus corrupturam eſſe: qualem in Dionyſii Archaeologia deprehendimus Romanorum gratiam, qua ductus auctor non hiſtoriam ſcripſit, ſed panegyricum exhibuit. Porro cum Dionyſius quod in Antiquitatum principio ſatis mira ratione ſecutus eſt, hiſtorico lectorem in exordio etiam benevolum eſſe reddendum ſignificet [39]), Lucianus: ὁπόταν δὲ καί, inquit, φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσιν [40]). Egregie enim perſpexit, removendam eſſe ex hiſtoria hiſtorici perſonam, nedum ut ſcriptor de ſuis ipſe laudibus agat: quae ſi munere ſuo, qua par eſt, ratione, functus fuerit, ſponte accreſcent. Sed redeam, unde degreſſus ſum.

Vidimus adhuc quomodo, cum ex ſcriptoris animo ira ſtudiumque et ſimiles affectus ita abſterſi eſſe debeant, ut ex ejus mente, quaſi puro ſplendidoque

37) l. l. p. 175.
38) ib. p. 169. cf. p. 166. ſqq. 170. 202.
39) Ep. ad Pomp. III, 5. cf. Jud. de Thuc. XIX, 3.
40) l. l. p. 211. ſq.

rint, libris contemtim loquitur [13]), aſſenſum ſuſtinere audeo, quamquam, perlitis illorum libris, certis rationibus dubitationes meas fulcire non poſſum. Sed eſſe tamen, quae ut ita ſentiam me commoverint, mox, opinor, patebit.

Si verum eſt, quod in proverbio dici ſolet, aequali aequalem delectari (ſtudiorum enim ſimilitudo ſi non copulavit amicitiam, at ex copulata gigni ſolet) non fieri poteſt, quin ad Dionyſium aeſtimandum non nihil conferat cognitum ejus viri ingenium, quo illum familiariter uſum eſſe conſtat [14]). Quis non videt celeberrimum aetatis ſuae rhetorem me dicere Caecilium Calactinum [15])? quem cum non ex ipſius libris (interciderunt enim ad unum omnes) judicare poſſimus, ex aliorum ſcriptis, in quibus paſſim ejus mentio fit, quae huc pertinent colligenda ſunt.

Quemadmodum Dionyſius, ita Caecilius quoque eximiae doctrinae et eruditionis videtur fuiſſe; quam

13) v. De Compoſ. p. 14. Schaefer. Jud. de Dinarcho p. 630. 10. ubi τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς eſſe τοὺς περὶ Κράτητα, ut non de Ariſtarcho cogitare debuerit Sylburg., monet Wolf. prolegg. ad Homer. p. CCLXV n. 64.

14) v. Ep. ad Pomp. III, 20. Quint. III, 1, 16.

15) Eudoc. p. 268: Καικίλιος Καλαντιανός, (Καλαντὶς δὲ πόλις Σικελίας) ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος καὶ ἕως Ἀδριανοῦ, πρότερον καλούμενος Ἀκάγαθος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος ἔγραψε βιβλία πολλά· ὧν Φρυγῶν β', ἀποδείξεις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν καλλιφώνης· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον· σύγκρισιν Δημοσθένους Κικέρωνος· τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ· τοῦ Ἀσιανοῦ· περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων· de in Pſeudo-Plutarchi idem argumentum tractabro, ut a ſcholiaſtis oratorum ſaepe laudatur. enim hic Caecilii liber propemodum πινάκων auctc obtinuiſſe.) σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου· μοσθένους, ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι νόθ τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτο ἄλλα πλεῖστα. Cf. Suid. et Toup. ad Longin. I

ſatis teſtatur librorum, quos compoſuiſſe traditur, copia. Nec tantum plurima rhetorici argumenti ſcripta condiderat, ſed etiam hiſtoriae operam impenderat, librumque περὶ δουλικῶν πολέμων elucubraverat [16]). Idemque, hic etiam Dionyſii geminus, περὶ ἱστορίας ſcripſiſſe perhibetur [17]).

Sed optime hanc ſimilitudinem cognoſcas ex cognata utriusque critici indole atque ingenio. Et Caecilius quidem neutiquam is videtur fuiſſe, qui quasvis diverſorum dicendi generum virtutes pariter ponderans omnium ſcriptorum aequum ſe idoneumque cenſorem exhibuerit: Lyſiae tenuitatem admiratus Platonis elatum ingenium nec aſſequi potuit nec dignari [18]). Simulque praeconceptis opinionibus occaecatus ea ſe cupiditate duci paſſus eſt, ut ſcriptorum fere non cenſorem, ſed laudatorem vituperatoremve

16) v. Athen. VI. p. 272. f. ibique Caſaub.

17) v. Athen. XI. pag. 466. a. Non equidem ignoro, Schweighaeuſerum in ind. ad Athenaeum ſuſpicari hunc librum eſſe eundem atque eum, quem Suid. et Eudoc. poſtremo loco nominent. Sed haec eſt conjectura nullo argumento niſa. E contrario, qui Ciceronem a Caecilio ita lectitatum eſſe meminerit, ut hic illius cum Demoſthene comparationem exhibuerit, is non improbabile cenſebit, utrumque librum Ciceronis monitu ab eo compoſitum eſſe, cum Antonius de orat. II, 15. hiſtoriam nusquam ſeparatim inſtructam rhetorum praeceptis queratur, et in Bruto c. XI. Atticus ea tangat quae rhetores ementiantur in hiſtoriis. Qui alia non moraretur hic Quintum Caecilium Epirotam, Attici libertum, et in Dionyſio M. Pomponium Dionyſium, et ipſum Attici libertum, quem indices Cicer. multis partibus truncatum ἐδιχοτόμησαν, odoraretur.

18) Longin. περὶ ὕψους XXXII, 8. Ὁ Κεκίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάρρησε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ' αὐτὸς αὑτόν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ.

egerit. Atque horum ego criminum, quae quanta in critico ſint nemo non intelligit, nec Dionyſium expertem praeſtiterim. Quem tantum abeſt, ut cum Moro [19]), dictionum quarundam ſimilitudine inducto, ob poëticum ingenium cum Longino contendendum eſſe credam, ut toto coelo utrumque diſtare cenſeam nec aſſequar, quomodo qui utrumque legerit librum περὶ ὕψους ad Dionyſium auctorem referre potuerit [19 b]). Quam ſententiam ſexcentis argumentis refellere poſſem, ſi dignam, quae reſpiceretur, haberem. Quod autem cupide Caecilium judicaſſe monuimus, idem de Dionyſio quoque dici poſſe, ſatis hic, opinor, oſtendit iis, quae paſſim de Platone et Thucydide disputavit. In quibus inſignis, qua eos reprehendit, confidentia, oblitus ille quod alii critici et praeceptis et exemplis ſuis ſanxerunt, ut ne temere veteres vituperarentur [20]), tanto magis offendit, cum multa, quae ab ingenio (φύσει) cujusvis ſcriptoris deberet, ab arte et voluntate (προαιρέσει) repetere ſolitus, alibi tanquam de opifice rhetorico de utroque loquatur [21]). Cum

19) praefat. ad Longin. p. XIV.

19 b). Non negligendum erat Ruhnkenii judicium in diſſ. de Longino §. XII. extr.: „Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionyſio Halicarnaſſenſi debere credam." Eidem aliisque aſſentiens paulo aequius de Longino judico quam Voſſ. Epiſt. mythol. T. I. pag. 186. ſq. T. II. p. 61. 177.

20) Schol. ad Sophocl. Aj. v. 814: εἰκῇ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. cf. Leſſing. Dramaturgie, p. 166. opp. omn. T. XXV: Ich bin überzeugt, daſs das Auge des Künſtlers gröſstentheils viel ſcharfſichtiger iſt, als das ſcharfſichtigſte ſeiner Betrachter. Unter zwanzig Einwürfen, die ihm dieſe machen, wird er ſich von neunzehn erinnern, ſie während der Arbeit ſich ſelbſt gemacht und ſie auch ſchon ſich ſelbſt beantwortet zu haben.

21) de Compoſ. p. 406: ὁ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ

enim ſui ingenii modulo illos metiretur, non cogitavit rem proviſam non invita ſequi verba, nec puſilla quadam diligentia, ſed pectoris et mentis vi ejusmodi virpe fieri diſertos ac ſponte orationem ex animo hoc illove modo affecto colorem ducere inſigniaque ingenia regulis ſatisfacere inſcia. Quod autem eo progreditur, ut Thucydidem emendare et quo ille modo ſcribere debuerit docere ſuſtinet, meminerimus, quid olim Alexander M. Parmenioni, ut conditiones a rege Perſarum ſibi oblatas acciperet ſuadenti reſponderit: facerem ita ſi Parmenio eſſem [22]).

Haec ſatis ſunto de Dionyſio critico in univerſum. Jam pauca adjiciam, quibus quomodo de criſi hiſtorica promeruerit appareat. Atque hic tanto majore laude dignus videbitur, cum primus peculiaribus libris de hoc argumento egerit, quamquam alii, veluti Polybius, et fortaſſe Ephorus ac Theopompus multa, quae huc pertinerent, egregie monuerant.

Artis cujusvis praecepta cum maximam partem ab exemplaribus duci ſoleant, ſequitur, ut ſicubi in eodem genere exemplaria indolis valde inter ſe diverſae excellunt, diverſa etiam fiant praecepta, prout artis ſcriptor hoc illudve opus, ad quod leges ſuas accommodet, potiſſimum inſpicit. Atqui in hiſtoricis Graecis cum ea, quam Herodotus inierat, via, a pragmatica, quae dicitur, res perſcribendi ratione, quam Theopompus (huic enim haec laus vindicanda eſt) commoverat, Polybius excoluerat, toto coelo diſtaret, Dionyſius autem Homerum hiſtoricorum maximis ubique laudibus efferat, conſentaneum videtur, ut criticus ab ejus potiſſimum opere praecepta, quae ex-

διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Cf. Spalding. ad Quintil. inſtitt. oratt. VIII, 6, 64. Similiter de Thucydide loquitur Jud. de Thuc. XXIV, 2. Ep. II. ad Amm. II, 2, 3. Cf. Lucian. Rhett. praec. 14. p. 263. Wolf.

22) Arrhian. Alex. exped. II, 25.

hibet, duxerit. Atque ita factum esse nonnulli statuerunt, idque inprimis probari posse videatur ex epistola ad Pompejum [23]). At enimvero quantumvis pulcherrimae sint longe lateque peregrinatae Herodoti Musae, non tamen omnino earum forma cultusque historico adamandus et amplectendus videri potest, ipsumque Dionysium summis laudibus eas ornantem non satis praeceptis suis constare facile doceri potest, ut popularis sui studio nimium dedisse videatur [23 b]). Rectius haud dubie contendas, Theopompi ratione eum tamquam norma historici et regula usum esse. Nihil dicam, quod hunc conspicuo amore praedicat, ab aliisque reprehensum studiose defendit [24]): majoris momenti est, quod quae in illo praecipue laudat, eadem sibi ipse tribuit [25]).

Critici officium duplex est. Ac primum quidem, consummati operis specie animo informata, praecepta ponat oportet: deinde nec ira nec studio motus, sed acri pulchritudinis sensu ductus, praeceptis adhibitis vitia et virtutes dignoscat, quae vere laudem mereantur, quae non mereantur acute discernat, cur mereantur aut non mereantur subtiliter exponat necesse est: quod ut feliciter succedat nec judicium fluctuet, priori officio satisfactum sit opus est.

Actum agerem, si Dionysii historiae scribendae leges hoc loco collectas proponerem: quod cum antea facere statuissem, nunc eo munere supersedere possum,

---

23) 3, 1. sqq.

23 b) In quo laudando egregie argutatur arte rhet. XI, 94. p. 332. sqq. Sch. cl. Gottl. ad Menex. c. Erf. ad Soph. Oed. R. 1237. interprr. ad l. de Comp. p. 42. sq. et Wyttenb. ad Julian. p. 209.

24) ib. 6, 8. ibique annot.

25) cf. Archaeol. prooem. V, 48. p. 955. sq. c. 56. p. 978. c. 75. p. 1027. VII, 66. p. 1470. c. 70. p. 1481. XI, 1. p. 2156. sqq.

cum Schulini diligentia quae huc pertinent pleraque excerpta dederit [26]). Sed in universum quaedam de horum praeceptorum indole proposuisse non abs re fuerit. Atque quod illae mancae sunt nec omni ex parte historici officia definiunt, nemo Dionysio vitio vertet, cum non artem historicam exhibere voluerit, sed artis tantum regulas advocarit, quibus in judicandis scriptoribus uteretur. Sed in iis, quae disputat, plura insunt, quae eum falsissimas de arte historica sententias aluisse declarent, eaque eum non ab aliis se dedoceri passum esse mireris. Sic vix ei condonari potest, quod ita historicum mundanum esse oportere a Polybio non didicerit, ut Thucydidem reprehendat, quod non patriae laudi consuluerit [27]), omninoque illud bellum perscripserit, quod nunquam commotum esse oportuerit, sin minus oblivioni traditum a posteris ignorari debuerit [28]). Nimirum cum Thucydides [29]), Polybius [30]), Lucianus [31]) historiam κτῆμα ἐς ἀεί esse debere contendant, Dionysius, se eam ἀγώνισμα et ἐπίδειξιν, qua historicus lectoribus gratificetur et suae laudi prospiciat, esse velle et praeceptis significat et exemplo suo declarat [32]). Hinc primum esse ait ὑπόθεσιν ἐκλέξασθαι καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις [33]) eamque se delectationem intelligere

26) de Dionysii Halic. historico, praecipuo historiae juris Romani fonte differt. inaug. in Acad. Heidelb. praemio ornata. Heidelb. 1820. 4.
27) Ep. ad Pompej. III, 9. ibique annot. Jud. de Thuc. XIX, 1. sqq. XLI, 7. sq.
28) Ep. ad Pompej. III, 4.
29) I, 22.
30) III, 31. extr.
31) de conscr. hist. p. 163. 205. 216. 218. Bip.
32) v. inpr. Archaeol. prooem.
33) Ep. ad Pomp. IV, 2. Miram hujus praecepti rationem in Archaeol. prooem. p. 3. 10. inculcat, hanc: ne historici δόξαν ἐγκαταλείπωσι τοῖς ἀναλαμβάνουσιν αὐτῶν τὰς

ſignificat, quae ex rerum fauſtarum contemplatione oriatur. Quaſi vero tragica hominum fortuna in ſcena tantum nos delectet doceatque, in hiſtoriae pulpitis non doceat, non delectet [34]). Ita qui judicat, eum ego hiſtoriam ex hiſtoria tollere dixerim.

Hinc etiam factum eſt, ut Dionyſius tametſi hiſtoriam veritatis ſacerdotem praedicat [35]), tamen hac haudquaquam nimium adſtringi voluerit, cumque prima ſit hiſtoriae lex, ne quid falſi dicere audeat, deinde ne quid veri non audeat [36]), huic eatenus videtur obſequendum eſſe ſtatuiſſe, ut, ſi forte, res omnino non factas fingi vetuerit, ſed quae facta eſſent, ea ſi ſcriptor vel patriae amore vel gratia ductus aut fileret aut pro rationibus ſuis aliquantum immutaret non improbaverit [36b]). Tale quid qui ſignificavit artis ſcriptor, quid eum feciſſe cenſebimus hiſtoricum? Nec injuria, opinor, ſtatueris, ex ejusmodi potiſſimum fontibus hortulos ſuos irrigaſſe ſerioris aetatis hiſtoriae corruptores quales Lucianus exagitat. Quorum aliquis *ἐπὶ τέλει τοῦ Προοιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ*

ἱστορίας, ὅτι τοιούτους ἐζήλωσαν αὐτοὶ βίους, οἵας ἐξέδωκαν τὰς γραφάς. Ἐπιεικῶς γὰρ ἅπαντες νομίζουσιν, εἰκόνας εἶναι τῆς ἑκάστου ψυχῆς τοὺς λόγους. Sed orationis formam, non materiem. Inepta igitur abuſus eſt ab Ariſtotele mutuata ſententia. V. Sylburg. De praecepto ipſo appoſite Wachsmuth. l. l. p. 120. ſq. n.: Wunderlich iſt der Gedanke des Dionyſius von Halicarnaſſus, der Hiſtoriker ſolle ein angenehmes Sujet wählen. Dionyſius giebt eine Klugheitsregel für den Künſtler, nicht ein Geſetz für die hiſtoriſche Kunſt, die das Angenehme nicht in dem Stoffe ſucht, ſondern es ihm in der Darſtellung geben ſoll.

34) Cf. Egregium Schilleri locum in disputatione: Ueber das Erhabene, p. 27. T. III. ed. 1801.

35) Jud. de Thuc. VIII, 1. Caeteri loci, quos Schulin. p. 7. laudat veritatem in univerſum commendant.

36) Cic. de or. II, 15.

36b) V. Ep. ad Pomp. III, 9. Jud. de Thuc. XIX, 4. ſqq.

σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτός, ὡς ἂν δύνηται [37]). Nec fortaſſe erraverit, qui Dionyſium, aliquot locis a Luciano notatum credat. Ita cum ille in hiſtoria utilitatem ſimul et delectationem requirat, hic: ὅσοι, inquit, οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰςποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι· ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται. — — Ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ [38]). Nimirum cum aliis aliud jucundum ſit, intellexit, ſi delectationem hiſtoriae ſectandam eſſe concederetur, venam pravam totum ejus corpus corrupturam eſſe: qualem in Dionyſii Archaeologia deprehendimus Romanorum gratiam, qua ductus auctor non hiſtoriam ſcripſit, ſed panegyricum exhibuit. Porro cum Dionyſius quod in Antiquitatum principio ſatis mira ratione ſecutus eſt, hiſtorico lectorem in exordio etiam benevolum eſſe reddendum ſignificet [39]), Lucianus: ὁπόταν δὲ καί, inquit, φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσιν [40]). Egregie enim perſpexit, removendam eſſe ex hiſtoria hiſtorici perſonam, nedum ut ſcriptor de ſuis ipſe laudibus agat: quae ſi munere ſuo, qua par eſt, ratione, functus fuerit, ſponte accreſcent. Sed redeam, unde degreſſus ſum.

Vidimus adhuc quomodo, cum ex ſcriptoris animo ira ſtudiumque et ſimiles affectus ita abſterſi eſſe debeant, ut ex ejus mente, quaſi puro ſplendidoque

37) l. l. p. 175.
38) ib. p. 169. cf. p. 166. ſqq. 170. 202.
39) Ep. ad Pomp. III, 5. cf. Jud. de Thuc. XIX, 3.
40) l. l. p. 211. ſq.

ſpeculo res perceptae clara luce refu
colore infectae conſpiciantur [40b]),
non requiſiverit, ut, quem hoc nc
bus laudandum eſſe conſtat, Thucyd
reprehenderit. Quam perverſa ig
habito ejus criſis evadere debuerit t
bus exponere attinet, cum ſuis quae
rimus. Non tamen hic praetermitt
quam eum propterea vituperandum
eſſe potius, quod hiſtorici animun
eſſe voluerit, ut bonis laetaretur,
Nam quod Poppo dicit [41]): id parti
dium declarare, a quo hiſtoricum
xime alienum eſſe, hoc ſpecioſius
Quis enim, quaeſo, ejus frigoris r
rem ferat, qui vitiis ac virtutibus,
que hominum fortuna non ſe comm
que animi affectionem non aliquat
exprimat? Etenim tale partium ſt
ita et hiſtorici eſt, quem nihil huma
putare oportet. Accedit quod ſcrip
ſe affici patitur, non fieri poteſt,
jure requirit, „ut elocutio et ſcripto

40b) Lucian. l. l. p. 210: Μάλιστα παρασχέσθω τὴν γνώμην ἀθόλω καὶ σ κέντρου· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μ αὖτα καὶ δεικνύτω αὐτά, διάστροφον ρόσχημον μηδέν. Οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥή τὰ μὲν λεχθησόμενα ἔστι καὶ εἰρήσεται δεῖ δὲ τάξαι καὶ εἰπεῖν αὐτά. Sic enim guendum puto pro vulgari: λεχθησό ται· πέπρακται γὰρ ἤδη; δεῖ δὲ κ. reor, quod B. G. Weiske de hyper lippi Amyntae f. commiſſ. genitr. jecit, λεχθησόμενα, ἃ ἐστι κ. τ. λ.

41) Ep. ad Pomp. III, 15.

42) prolegg. ad Thuc. p. 12.

quas narret, cogitatione plane impletum significet, et omnis color ejus earundem rerum naturam referat" [43]).

Quae Dionysius praeterea in historico requirit, ut subacti judicio instructus multoque philosophorum et oratorum (politicorum) imperatorumque usu atque consuetudine sit eruditus, haec similiaque quibus qui feliciter in hoc genere versaturus esset praeditum praeparatumque esse voluit, cum bene disputaverit, non est, cur percenseamus [44]).

De inventione historica locum noster vix tetigit, nisi quod Thucydidem ac Theopompum collaudat, quorum alter magno studio quibus non ipse interesse potuerit, ea ab iis qui optime quaeque cognossent, sibi referenda curaverit [45]); alter nec studio nec sumtibus pepercerit, ut quae vellet rescisceret: unde factum sit, ut quae ad res gestas illustrandas pertinerent, locorum naturam, urbium populorumque origines, mores, instituta, leges, rerum publicarum formas, regum ingenia vitasque explicaverit, et abditas quoque rerum causas scrutatus ex animorum ratione repetiverit [46]). Haec quamquam egregie disputaverit, multa tamen quae ad res investigandas pertinent omissa vides, idque inde explicandum cen-

43) ib. p. 264. cf. Lucian. l. l. p. 306.

44) v. Ep. ad Pomp. VI, 2. sqq. cf. quibus dotibus Lucianus futurum historicum praeditum velit l. l. p. 197. sqq.

45) Jud. de Thuc. VI, 1.

46) Ep. ad Pomp. VI, 3. sqq. cf. n. 25. Etiam Lucianus hunc locum paucis tantum perstringit pag. 208: Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα καὶ ἐφορῶντα· εἰ δὲ μή τοῖς ἀξιοπιστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα καὶ οὓς εἰκάσειεν ἂν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω.

ſeas, quod, quae Creuzeri eſt opinio,[47]) critica haec ratio, quatenus ſit ſtudium ſubſidiis hiſtoricis nixum et clare cogitatis legibus adſtrictum, unice vindicanda ſit recentioribus. Sed ut hanc ſententiam non omnino veram eſſe arbitror (quis enim, ut nihil dicam, hujus artis inventorem Thucydidem [47b]), Polybium ejusmodi leges ſecutum neget? quis denique criticae aetatis, Ptolemaeorum dico, ſtudia non ad hiſtoriam redundaſſe animum inducat?) ita hoc loco ea uti nolim, cum aliam probabilioremque cauſam afferre poſſe videar. Etenim Dionyſius non omnino egit de arte hiſtorica ſed inſignia quorundam hiſtoricorum opera cenſuit et ſicuti qui picturarum vitia virtutesque exponet, non antea de coloribus eorumque praeparatione agendum ſibi putabit: ita ille quoque qua ratione res antequam perſcriberentur pertractari deberent, non pluribus ſibi perſequendum duxit.

Jam accedimus ad ipſam hiſtorici operis conformationem compoſitionemque. Cui cum finis, quem propoſueris moderetur neceſſe ſit, videndum eſt, qualem hunc ſtatuerit Dionyſius. Qui tametſi in libris hiſtoriographicis non diſerte de eo loquitur, niſi quod mox delectationem, mox utilitatem ex cognitione rerum percipi ſignificat [48]), alibi tamen docendi finem, cui viros magnos laudandi, poſterosque ad eos imitandos aemulandosque inſtigandi negotium ſit, primarium ſibi videri declarat, ideoque hiſtoriam φιλοσοφίαν

47) pronunciata in libro de arte hiſt. p. 259. et probata Wachsmuthio: Entwurf einer Theorie der Geſch. p. 108.

47b) Heeren Ideen, III, 1. p. 470. ſq.

48) Fallitur enim qui Dionyſium utilitatem plane praeteriiſſe dicit, Poppo l. l. p. 10. V. Ep. ad Pomp. VI, 4. Jud. de Thuc. VI, 4.

κ παραδειγμάτων dicit[49]). Quae ſententia cum ſpecioſa t, vix dici poteſt, quantum detrimenti, diu domi-

49) de arte rhet. XI, 2. cf. Antiqq. V. c. 75. pag. 1027: ταῦτα ἡγούμενος εἶναι χρησιμώτατα τοῖς ἀναγνωσομένοις, ἃ πολλὴν εὐπορίαν παρέξει καλῶν καὶ συμφερόντων παραδειγμάτων νομοθέταις τε καὶ δημαγωγοῖς (ſic enim pro παιδαγωγοῖς e Vat. ſcrib.) καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τοῖς πολιτεύεσθαι τε καὶ τὰ κοινὰ πράττειν βουλομένοις. ib. XI, 1. pag. 2158. ſq. Τοῖς δὲ πολιτικοῖς ἀνδράσι, ἐν οἷς ἔγωγε καὶ τιθεμαι τοὺς Φιλοσόφους, ὅσοι μὴ λόγων, ἀλλ' ἔργων καλῶν ἄσκησιν ἡγοῦνται τὴν Φιλοσοφίαν, τὸ μὲν ἥδεσθαι τῇ παντελεῖ θεωρίᾳ τῶν παρακολουθούντων τοῖς πράγμασι κομὸν ὥσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἡγοῦμαι· χωρὶς δὲ τῆς ἡδονῆς περιγίνεται τὸ περὶ τοὺς ἀναγκαίους καιροὺς μεγάλα τὰς πόλεις ἐκ τῆς τοιαύτης ἐμπειρίας ὠφελεῖν, καὶ ἄγειν αὐτὰς ἔκουσας ἐπὶ τὰ συμφέροντα διὰ τοῦ λόγου· ῥᾷστα γὰρ οἱ ἄνθρωποι τά τε ὠφελοῦντα καὶ βλάπτοντα καταμανθάνουσιν ὅταν ἐπὶ παραδειγμάτων ταῦτα πολλῶν ὁρῶσι, καὶ τοῖς ἐπὶ ταῦτα παρακαλοῦσιν αὐτοὺς Φρόνησιν μαρτυροῦσι καὶ πολλὴν σοφίαν. Adde prooem. p. 18. ſqq. (Ἐκ τῆς) ἱστορίας ἀκριβῶς γραφείσης συμβήσεται τὰ κράτιστα καὶ δικαιότατα τῶν ἔργων τοῖς μὲν ἐκπεπληρωκόσιν τὴν ἑαυτῶν μοίραν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς δόξης αἰωνίου τυγχάνειν καὶ πρὸς τῶν ἐπιγιγνομένων ἐπαινεῖσθαι· ἃ ποιεῖ θνητὴν φύσιν ὁμοιοῦσθαι τῇ θείᾳ καὶ μὴ συναποθνήσκειν αὐτοῖς τὰ ἔργα τοῖς σώμασι· τοὺς δὲ ἀπ' ἐκείνων τῶν ἰσοθέων ἀνδρῶν νῦν τε οὖσι καὶ ὕστερον ἐσομένοις, μὴ τὸν ἥδιστον καὶ ῥᾷστον αἱρεῖσθαι τῶν βίων, ἀλλὰ τὸν εὐγενέσταταν καὶ Φιλοτιμότατον, ἐνθυμουμένοις, ὅτι τοὺς εἰληφότας καλὰς τὰς πρώτας ἐκ τοῦ γένους ἀφορμὰς μέγα ἐφ' ἑαυτοῖς προσήκει Φρονεῖν καὶ μηδὲν ἀνάξιον ἐπιτηδεύειν τῶν προγόνων· ἐμοὶ δὲ, ὡς οὐχὶ κολακείας χάριν ἐπὶ ταύτην ἀπέκλινα τὴν πραγματείαν, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου προνοούμενος, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι πᾶσαν ἱστορίαν, πρῶτον μὲν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐμαυτοῦ διάνοιαν, ὅτι χρηστὴ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐστὶ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ Φιλοθεώρους τῶν καλῶν ἔργων καὶ μεγάλων· ἔπειτα χαριστηρίους ἀμοιβὰς ἃς ἐμοὶ δύναμις ἦν, ἀποδοῦναι τῇ πόλει παιδείας τε μεμνημένῳ καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅσων ἀπέλαυσα διατρίβων ἐν αὐτῇ. Hoc quoque loco ideu, quod in Ep. ad Pomp. VI, 8. hiſtoricum judicis munere fungi ſignificat. Egregie in eandem ſententiam Schillerus: die Weltgeſchichte iſt

nata, hiſtoriae intulerit, ipſeque Dionyſius quae vel criticus vel hiſtoricus peccavit, eorum illi non pauca refert accepta. Sic enim qui ſentiunt, cum Rouſſavio faciunt neceſſe eſt, qui: la critique d'erudition, inquit, abſorbe tout, comme ſ'il importoit beaucoup qu'un fait fut vrai pourvu qu'on en pût tirer une inſtruction utile. Les hommes ſenſés doivent regarder l'hiſtoire comme un tiſſu des fables, dont la morale eſt très appropriée au coeur humain [50]). Quod quidem judicium ut cum iſto docendi fine epprime conſpirat, ita hiſtoriam omni dignitate gravitateque exuit, immo tollit. Ita ſentientibus hanc poenam irrogaverim, ut nonniſi Valerios Maximos legant, Thucydides et Mülleros ne tangant. Cur enim quae ſola requirunt, moralia, operoſe juſtis et integris ex hiſtoriis hauriant? Nempe bonorum exempla morum requirunt; at malorum in illis multo plura offendent. Providentiae divinae cuncta ſapienter moderantis veſtigia cernere cupiunt; at in plerisque caſus dominari videbitur: hic perverſa ſuccedunt, illic recta proſternuntur; boni occumbunt, ſuperant mali [50b]). Recte igitur Ludov. Vives monuerit: bella et praelia non accurate perſequenda, quae tantum inſtruant animos ad nocendum et vias oſtendant, quis invicem poſſimus laedere [51]). Et vero etiam alia permulta eodem jure ex hiſtoria tollenda fuerint. Inprimis autem prava

das Weltgericht (die Braut von Meſſina, in fine). Sed in hac re haud nimium eſſe debere ſcriptorem bene docet Lucianus l. p. 56. laudato cl. de Conſcr. hiſt. p. 166. ne, quod Plutarch. Arat. 38. in Phylarcho reprehendit, καθάπερ ἐν δίκῃ τῇ ἱστορίᾳ τῷ μὲν ἀντιδικῶν διατελῇ, τῷ δὲ συνηγορεύων. — Ad caetera cf. p. 26. ſq. laudata.

50) Ej. opp. T. VIII. pag. 242. not. ed. Amſtel. Probabiliora diſputat T. IX. p. 142. ſq.

50b) Cf. Schiller. l. l.

51) de tradend. diſcipl. Opp. T. I. pag. 5071. cujus loci notitiam Wachsmuthio debeo l. l. p. 131.

vitiorum exempla, nisi punita conspiciantur, sed felici successu gaudeant, oblivioni sint tradenda, ut non immerito Athenienſium Meliorumque colloquium a Dionyſio ſit reprehenſum [52]).

At, inquit, multa alia ex hiſtoria diſci poſſunt, inprimis prudentia civilis. Vide modo quam lepide Poppo nonnullos Thucydidis locos ad noſtra tempora converterit [53]). Audio. Sed ne dicam quam anceps ſit hic gladius, quam pauca fuerint, quibus tota rerum facie converſa, hodieque viris rerum publicarum gubernacula tenentibus eam hiſtoria utilitatem praeſtare valeat, quam non aliunde, faciliori plerumque negotio, percipere queant. Certe haec utilitas non ſufficiet, cui hiſtoriam ut ſuae dignitatis diſciplinam ſuperſtruamus. Recte igitur feciſſe videantur, qui nullum externum hiſtoriae conſilium quaeri oportere opinati ipſam rerum cognitionem ejus finem eſſe contenderunt [54]).

At enimvero cum ea ſtudiorum noſtrorum ratio ſit, ut communi quodam ſocietatis vinculo contineantur, eidem orbi incluſae quaſi radii ad unum idemque centrum tendant, facile patet etiam hiſtoriae ſuas hic eſſe partes. Eſt autem omnium humanitatis ſtudiorum, me judice, illud conſilium, ut cunctis, quas natura nobis impertita eſt, facultatibus pariter et cum concentu quodam excultis, humanum genus, ſapientia, virtute voluptateque [54b]) pro natura ſua quam feliciſſimum evadat. Hujus vero conſilii interpres eſt hiſtoria. Nam cum anthropologia et pſychologia quibus vel corporis vel animi facultatibus qua ratione inſtructi ſimus doceat, hiſtoriae munus eſt oſtendere,

52) Jud. de Thuc. XXXIX, 1. LXI, 7.
53) Poppo l. l. p. 79. ſq.
54) cf. Wachsmuth. l. l. p. 129. ſqq.
54b) Non Epicureum me dicere ſponte patet. Refero enim haec tria ad trium animi facultatum perfectionem.

quales hae vires diverſiſſimis locis, temporibus, conditionibus ſe exſeruerint, ut genus humanum quodnam iter emenſum ſit edoctum quo tendat intelligat[55]). Vagaretur enim, ſi hiſtoria careret ſimilisque eſſet homini, qui e Lethae undis praeteritae, quam degiſſet, vitae rationis oblivionem bibiſſet. Ita praeclarum illud nosce te ipſum non tantum ad ſingulum quemque pertinet, ſed ad univerſum genus humanum. Ex iis, quae modo disputavimus, ſimul apparet, non recte hiſtoriam adſtringi civitatis notioni, niſi quis civitates, non quales vulgo ſunt, ſed quales eſſe debeant intelligit. Quodſi autem fingere volunt, tum profecto, quandam, ut ita dicam, dei civitatem informare poſſunt, quae cum humanitate congruat. Sed redeundum eſt ad Dionyſium.

Is igitur cum praeter delectationem docendi finem hiſtoriae propoſuiſſet, intellexit, non ſola bella, ſed Theopompi Polybiique exemplo alia quoque ei recipienda eſſe, eaque quaenam eſſe debeant, optime explicat in Archaeologiae prooemio: ubi poſtquam utiliſſimum graviſſimumque ſe argumentum elegiſſe oſtendit, hoc modo pergit: Ἀφηγοῦμαι — τοὺς τε ὀθνείους πολέμους τῆς πόλεως ἅπαντας, οὓς ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἐπολέμησε, καὶ τὰς ἐμφυλίους στάσεις, ὁπόσας ἐστασίασαν, ἐξ

55) Sic fere ſenſiſſe videntur, qui hiſtoriae univerſalis, cujus partes et quaſi rivuli ſunt ſpeciales hiſtoriae, id eſſe conſilium dixerunt, ut quae ſint quomodo facta ſint explicet. Ita Schlözer Weltgeſch. nach ihren Haupttheilen im Auszug und Zuſammenhange p. 71: Weltgeſchichte ſtudiren heiſst die Hauptveränderungen der Erde und des Menſchengeſchlechts im Zuſammenhange denken, um den heutigen Zuſtand von beiden aus Gründen zu erkennen. Similiter Kantius: Ideen zu einer allg. Geſch. in weltbürgerlicher Abſicht. Schiller: Was heiſst und zu welchem Ende ſtudirt man Univerſalgeſchichte? Opp. omn. T. VII. p. 10. ſqq. ed. 1819. Gruber. proluſ. de diſciplinis hiſtoriae ſtudium adjuvantibus p. 14.

οἷων αἰτιῶν ἐγένοντο καὶ δι' οἷων τρόπων τε καὶ λόγων κατελύθησαν, πολιτειῶν τε ἰδέας διέξειμι πάσας, ὅσαις ἐχρήσατο βασιλευομένη τε καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν μοναρχων, καὶ τίς ἦν αὐτῶν ἑκάστης ὁ κόσμος, ἔθη τε τὰ κράτιστα καὶ νόμους τοὺς ἐπιφανεστάτους διηγοῦμαι καὶ συλλήβδην ὅλον ἐπιδείκνυμι τὸν ἀρχαῖον βίον τῆς πόλεως. Σχῆμα δὲ ἀποδίδωμι τῇ πραγματείᾳ οὔθ' ὁποῖον οἱ τοὺς πολέμους ἀναγράψαντες ἀποδεδώκασι ταῖς ἱστορίαις, οὔθ' ὁποῖον οἱ τὰς πολιτείας αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν διηγησάμενοι, οὔτε τοῖς χρονικοῖς παραπλήσιον, ἃς ἐξέδωκαν οἱ τὰς Ἀτθίδας πραγματευόμενοι· μονοειδεῖς γὰρ ἐκεῖναι καὶ ταχὺ προϊστάμεναι τοῖς ἀκούουσιν· ἀλλ' ἐξ ἁπάσης ἰδέας μικτὸν ἐναγωνίου τε καὶ θεωρητικῆς ἵνα καὶ τοῖς περὶ τοὺς πολιτικοὺς διατρίβουσι λόγους καὶ τοῖς περὶ τὴν Φιλόσοφον ἐσπουδακόσιν θεωρίαν καὶ εἴ τισιν ἀσχλήτου δεήσει διαγωγῆς ἐν ἱστορικοῖς ἀναγνώσμασιν ἀποχρώντως ἔχουσι φαίνηται [56]). Etiam de vitis excellentium imperatorum agendum esse alibi docet: Παντὸς μάλιστα τοῦτο νομίζω προσήκειν τοῖς γράφουσιν ἱστορίας, μὴ μόνον τὰς πολεμικὰς πράξεις τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων διεξιέναι, μηδ' εἰ πολίτευμα καλὸν καὶ σωτήριον ταῖς πόλεσιν ἀπεδείξαντο ἐξευρόντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς βίους αὐτῶν, εἰ μέτριοι καὶ σώφρονες καὶ μένοντες ἐπὶ τοῖς πατρίοις ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασι διετέλεσαν ἐπιδείκνυσθαι [57]). Quibus adjicit non summam modo rerum proponendam esse, sed exponi quoque debere de causis earum et eventis, de locis in quibus gestae essent et id genus pluribus: Τοῖς ἀναγιγνώσκουσι τὰς ἱστορίας οὐχ ἱκανὸν εἰς ὠφέλειαν τὸ τέλος αὐτὸ τῶν πραχθέντων ἀκοῦσαι· ἀπαιτεῖ δὲ ἕκαστος καὶ τὰς αἰτίας ἱστορῆσαι τῶν γινομένων καὶ τοὺς τρόπους τῆς πράξεως καὶ τὰς διανοίας τῶν πραξάντων καὶ τὰ παρὰ τοῦ δαιμονίου συγκυρήσαντα καὶ μηδενὸς ἀνήκοος γεγέσθαι τῶν πεφυκότων τοῖς πράγμασι παρακολουθεῖν· τοῖς δὲ πολιτικοῖς καὶ πάνυ ἀναγκαῖον ὑπάρχουσαν τὴν τούτων μάθησιν [58]). Similiter alio

56) T. I. p. 22. sqq.
57) V, 48. p. 255. sq.
58) V, 56. p. 978. ubi pro τρόπους leg. esse τόπους suspicatus sum p. 55.

loco disputat: Ἀλλὰ καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐγένοντο, βούλονται παρὰ τῆς ἱστορίας μαθεῖν καὶ τὰς αἰτίας ἀκοῦσαι, δι' ἃς τὰ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα ἔργα ἐπετέλεσαν, καὶ τίνες ἦσαν οἱ τῶν στρατοπέδων ἡγέμονες τῶν τε βαρβαρικῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορῆσαι καὶ μηδενός, ὡς εἰπεῖν, ἀνήκοοι γενέσθαι τῶν συντελεσθέντων περὶ τοὺς ἀγῶνας. Ἥδεται γὰρ ἡ διάνοια παντὸς ἀνθρώπου χειραγωγουμένη διὰ τῶν λόγων ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ μὴ μόνον ἀκούουσα τῶν λεγομένων, ἀλλὰ καὶ τὰ πραττόμενα ὁρῶσα [59]). Cauſas autem rerum vel propterea exponendas eſſe, ut narrata fidem habeant, ſignificat: Πο-θεῖ γὰρ ἕκαστος ἐπὶ τοῖς παραδόξοις ἀκούσμασι τὴν αἰτίαν μαθεῖν καὶ τὸ πιστὸν ἐν ταύτῃ τίθεται μόνῃ [60]). Internis autem hisce argumentis adjicienda eſſe teſtimonia ait: οὐχ ἡγούμενος ἀποχρῆν τοῖς ἀναγράφουσι τὰς ἀρχαίας καὶ τοπικὰς ἱστορίας, ὡς παρὰ τῶν ἐπιχωρίων αὐτὰς παρέλαβον, ἀξιοπίστως διελθεῖν, ἀλλὰ καὶ μαρτυριῶν οἰόμενος αὐτοῖς δεῖν πολλῶν τε καὶ δυσαντιλέκτων, αἳ μέλλουσι πιστοὶ φανήσεσθαι [61]).

Ex his, quae de rerum varietate, qua hiſtorias diſtinctas eſſe vult, disputat, abunde patet, cur ei minus probata ſit Thucydidis hiſtoria, qui πόλεμον ἕνα καὶ τινας ἀπνευστὶ διεξέρχεται μάχας ἐπὶ μάχαις καὶ παρασκευὰς ἐπὶ παρασκευαῖς καὶ λόγους ἐπὶ λόγοις συντιθείς [62]). Nec immerito hoc nomine Herodoti varietatem praefert. Ac videatur Thucydides non quidem, quod Dionyſius vult, degreſſiones plures facere potuiſſe: nam earum quoque quas exhibet nonullae arceſſitae ſunt et a propoſito alienae: ſed aliis de rebus per illa, quae deſcripſit, tempora factis exponere debuiſſe.

---

59) XI, 1. p. 3157. Hinc etiam τὰς καλουμένας ἐκφράσεις (Schilderungen), πολλαχοῦ (τὸν) χειμῶνα γράφειν καὶ λοιμοὺς καὶ λιμοὺς καὶ παρατάξεις καὶ ἀριστείας, in hiſtorias probat Rhet. X, 17. Quibus in lenociniis ne quis nimius ſit bene monet Lucian. l. l. p. 214. ſq. et p. 209.

60) VII, 66. p. 1470.

61) VII, 70. p. 1481.

62) Ep. ad Pomp. III, 12.

Quis non de interno Graecorum ſtatu, de rebus forenſibus, de moribus, de litteris et artibus, pleraque ab eo vel omnino non tacta queratur, vel accuratius expoſita habere cupiat? Sed hanc reprehenſionem, utut ſpecioſa ſit, omnino concidere intelliget, qui cogitarit, ſcriptorem non res Graecas illorum temporum perſcribere, ſed ipſius belli Peloponneſiaci hiſtoriam exhibere voluiſſe. Quamquam cum ſic quoque multa de iis, quae dixi, exponere potuiſſet, dicendum eſt, ejus ingenium vel elatius fuiſſe, quam ut rebus minutis, quales multas ex Ariſtophane ejusque interpretibus atque oratoribus cognoſcimus, operam impenderet, vel ita belli ſummam contuitum eſſe, ut quae minus ad ejus rationem explicandam et illuſtrandam facerent, ea quae reſpiceret non ſatis digna habuerit. Ita factum eſt, ut cum ejus aetatis eſſet, qua res pacis omnino minus, quam par erat, hiſtoricorum animos adverterent, hunc defectum nec ipſe expleverit. Alioquin enim, occaſione invitante, dicere poterat de Gorgia [63]) et Diagora [64]) aliisque philoſophis, quos, cum plures eorum audiviſſe feratur, haud ignotos ei fuiſſe neceſſe eſt. Atque ſaeculi corruptos mores eum modo ἀρχῇ τῇ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν tribuiſſe [65]), nec a ſophiſtis repetiiſſe ex parte [66]), inde derivandum videtur, quod ipſe, Anaxagorae diſcipulus, ita eorum placita amplexus erat, ut ἄθεος cre-

63) III, 86. cl. Heindorf. ad Plat. Hipp. M. p. 125. et Ruhnken. de Antiph. orat. Att. in Reiskii oratt. Gr. T. VII. pag. 798. Schneider. ad Xenoph. Symp. II, 26. Matthaei ad Dionyſ. Jud. de Lyſ. pag. 458. ſq. Excerpt. e Scholl. ad Hermog. in Reisk. oratt. Gr. VIII. p. 197. ſq.

64) V, 116. cl. Suid. ſ. v. Lyſ. c. Andoc. p. 214. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1072. et Nub. 827. ac Weſſeling. ad Diodor. XIII, 6.

65) III, 82.

66) V. ad Jud. de Thuc. p. 176. ſq. annot.

ditus, ſuperſtitionis radices ex animo ſuo evulſerit[67]); nec omnes nimium lucis ſplendorem, quem ſibi innoxium fuiſſe ſentiret, ferre poſſe perſpexerit. Illa autem, quam diximus, unitatis notione (qualis Herodoto obverſata magis, quam obſervata eſt) quod Dionyſius Thucydidem fuiſſe ductum non animadverterit, id aliquatenus eo excuſaveris, quod non abſolutum ſcriptoris opus viderit ideoque minus totius hiſtoriae rationem animo complecti potuerit[68]). At vero ipſe hanc excuſationem reſpuit, cum alibi dicat, Thucydidem οὔτ' ἐφ' ἑνὸς βουληθῆναι τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν, ὡς οἱ περὶ τὸν Ἑλλάνικον ἐποίησαν, οὔτε τὰς ἐξ ἁπάσης χώρας Ἕλλησιν ἢ βαρβάροις ἐπιτελεσθείσας πράξεις εἰς μίαν ἱστορίαν συναγαγεῖν μιμησάμενος Ἡρόδοτον, τῆς μὲν προτέρας ὑπεριδὼν ὡς εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς καὶ πολλὰ οὐ δυνησομένης τοὺς ἀναγινώσκοντας ὠφελῆσαι, τῆς δὲ ὑστεραίας ὡς μείζονος ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων, ἕνα δὲ προχειρισάμενος πόλεμον, ὃν ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι[69]). Tanto magis igitur mireris, quod Thucydidem quia de pugna ad Eurymedontem non tam copioſe quam de primis Athenienſium Spartanorumque proeliis navalibus expoſuerit[70]), de Euboea capta ſubjectaque brevius quam de ſimilibus rebus dixerit[71]) omninoque quae Athenienſes poſt Perſica bella geſſiſſent egregie, non perſecutus ſit, reprehenſione notandum exiſtimaverit[71]). Hoc queratur licet hiſtoriarum ſtudioſus, non artis hiſtoricae ſcriptor. Sed hic quoque patriae amor, cui ſcriptorem litare oportere cenſuit, eum induxit; id quod etiam ex eo patet, quod quae Thucydides de rebus vetuſtioribus in prooemio

67) V. Marcell. §. 22.
68) V. Ep. ad Pomp. III, 10. Jud. de Thuc. XII, 1. 2. et cf. Commentatt. p. 247. ſqq.
69) Jud. de Thuc. VI, 1.
70) ib. XIII, 2.
71) ib. XV, 3.

diſputaverit, ea praetereunda fuiſſe pronunciat, ſcilicet quod Graeciae gloriam detrectent nec ad propoſitum pertineant [72]). Quam poſteriorem rationem ita veram eſſe judico, ut ipſum auctorem haec minus copioſe pertractaturum fuiſſe exiſtimem, niſi inveteratos quosdam errores exſtirpare voluiſſet [73]): quod quidem conſilium ſatis inde manifeſtum eſt, quod ibi quae tradit non narrando exponit, ſed disputando evincit.

Quemadmodum in his Dionyſium propterea, quod Thucydidis hiſtoriam unum quaſi corpus eſſe non ſatis perſpexerit reſpexeritve, Thucydidi tractationis inaequalitatem immerito exprobraſſe vidimus, ita ſe idem ſcriptori crimen injuria impegiſſe iccirco, quod res ipſas non bene judicaverit earumque gravitatem non recte aeſtimaverit, abunde oſtendit, ubi quaerit, cur auctor de rebus circa Pylum geſtis multis egerit [74]): Niciae expeditionem paucis abſolverit [75]); cur Scionaeorum et Aeginetarum calamitates curſim tantum perſtrinxerit [76]): Plataeenſium, Mitylenaeorum Meliorumque clades copioſe narraverit [76]); cur orationem Laconicae legationis, Spartanis in Sphacteria inſula intercluſis pacis petendae cauſa Athenas miſſae, propoſuerit: quae Athenienſium legati eodem conſilio aliquot annis ante Spartam profecti peroraverint non memoraverit [77]); cur Cleonis et Diodoti conciones, quas de Mitylenaeis puniendis habuerint, litteris conſignaverit: quae de eodem argumento praegreſſo die habitae eſſent, ſilentio praetermiſerit [78]); cur denique orationem funebrem eo, quo poſuit, loco exhi-

72) Ep. ad Pomp. III, 9. ubi v. annot.
73) Jud. de Thuc. XIX, 1. ſqq.
74) ib. XIII, 4. 5.
75) ib. XIV, 1. 2.
76) ib. XV, 2. ſqq.
77) ib. XIV, 3. ſqq.
78) ib. XVII, 1. 2.

buerit [79])? De quibus, cum ſuis quaeque locis cenſuerim, non eſt, quod hic pluribus differam.

Quod Dionyſius, cur Thucydides non aliis pluribusque orationes exhibendi occaſionibus uſus ſit requirit, id, cum ipſe, profuturus ſcilicet oratoribus futuris, totam hiſtoriam, ut Diodori verbis utar, propemodum προσθήκην τῆς δημηγορίας fecerit [80]), nequaquam miraremur, niſi, ubi Thucydidem cenſet, omnino orationibus huic abſtinendum fuiſſe ſignificaret, Cratippi ſententiam amplexus, qui οὐ μόνον ταῖς πράξεσιν αὐτὰς ἐμποδὼν γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι dixerit [81]). Quae quidem verba fatis opinor teſtantur, Cratippo ſive potius Dionyſio [82]) „non tantum modum, quo ſcriptae ſint et nimium ſtudium in iis poſitum displicuiſſe", ſed ipſas eum omnino tollendum exiſtimaſſe. Quod judicium non poteſt, quin admiratione percellat eum, qui veterum rerumpublicarum conditionem reputaverit. In his enim fori libertatisque regina praeſidebat eloquentia: eloquentia de vita dignitateque ſingulorum civium decernebat; eloquentia legĝs dabat abrogabatque; eloquentia foedera fecit, bella movit motisque moderabatur; judices ſententias ferebant prout hic illeve ſuperarat orator; oratores quae populo perſuaſiſſent, rata habebat concio. Atqui cum veteres rerum ſcriptores, quos haud paulo evidentius quam nos eloquentiae vim gravitatemque perſpexiſſe par eſt, hiſtoriam veritatis imaginem et factorum quaſi tabulam eſſe debere ſentirent, mirumne eſt, eos etiam quae quomodo in foro agerentur exemplis propoſitis ſibi illuſtranda duxiſſe? Quorum exemplorum cum ingens copia adeſſet, quaeritur

79) ib. XVIII, 1. ſqq.
80) Diodor. XX, 1.
81) Jud. de Thuc. XVI, 2.
82) Commentatt. p. 256. ſqq.

quaenam potiſſimum fuerint eligenda. Id vero ex ipſius hiſtoriae natura judicare oportet. Cujus cum officium ſit res geſtas cum cauſis et rationibus ſuis referre atque exponere, quae orationes illud maxime adjuvent, eas aptiſſimas, eas vere hiſtoricas dixeris. Tales inprimis ſunt, quae vel potentium virorum mores et indolem ac ſtudia aperiant [83]); vel integrarum civitatum ingenia rationesque, quibus in rebus gerendis ſe duci paſſae ſint, declarent [84]); vel denique quibus quique cauſis argumentisque moti, quibus opibus adjuti, in quo ſtatu verſati egerint, oſtendant [85]). Quibus omnibus una ſaepe eademque oratione ſatisfieri poſſe vix opus eſt monere. Merae autem declamationes, quas ſcriptor, occaſione oblata exhibet, ut, ſua dicendi vi oſtentata, exemplaria praebeat oratoribus futuris, damnandae ſunt in juſta hiſtoria. Evitandum eſt igitur demonſtrativum genus (ἐπιδεικτικόν, πανηγυρικόν, ἐγκωμιαστικόν): nam Thucydidis orationem funebrem ſatis exhortandi conſilio excuſari alibi monui [86]): evitandum item judiciale (δικανικόν): Plataeenſium enim Thebanorumque

83) veluti Periclis oratio apud Thuc. II, 60—64. de qua v. Jud. de Thuc. XLIII. ſqq. c. annott. Ejusdem generis ſunt ex parte conciones Cleonis et Diodoti III, 37—40. 42—48. Niciae et Alcibiadis VI, 9—14. 20—23. Hermocratis et Athenagorae VI, 33. 34. 36—40., qui non ſinguli cives, ſed ſuae quisque factionis principes habendi ſunt.

84) Huc pertinet colloquium Meliorum et Athenienſium Thuc. V, 85—111. de quo v. p. 176. ſq. dicta. Cf. orationem Corinthiorum et Athenienſium legatorum I, 68—71. 73—78.

85) Cf. orationes Corcyraeorum et Corinthiorum I, 32—36. 37—43. Archidami et Periclis I, 80—85. 140—144. Lacedaemoniorum IV, 17—20. Hermocratisque IV, 59—64. et Alcibiadis VI, 89—92. Huc etiam referenda Niciae epiſtola VII, 11—15.

86) V. p. 166.

ejusdem ſcriptoris orationes [87]), pulcherrimas quidem illas, laudo potius quam probo. Periclis autem apologia quibus defendi poſſit rationibus alio loco dictum eſt [88]). Itaque hiſtoricae orationes inprimis continebuntur genere deliberativo (συμβουλευτικῷ, δημηγορικῷ, ἐκκλησιαστικῷ [89])). Nec improbandae ſunt, quae proprie eodem pertinent, hortationes militum. Quis eſt enim, quin ubi ad aliquod belli discrimen perventum eſt, lubenter ducem quae ſperanda, quae timenda ſint, eloquentem hisque ſuorum animos inſtigantem audiat [90])? Δραματικώτερον certe hoc eſt, quam ſi ſcriptor ipſe ſimilia ex ſua perſona disputat.

Sequitur, ut de diſpoſitione (διαιρέσει) agamus. Cujus quae lex ſit bene perſpexit Dionyſius: τὰ πολλὰ μέρη σύμφωνον ἓν σῶμα ποιεῖν [91]). Idemque id non fieri

87) III, 43—59. 61—67.

88) Eſt enim παραγραφή (v. Erneſti l. l. p. 213.) Periclis merita oſtendens, v. ad Jud. de Thuc. XLV, 5. annot.

89) Cf. Erneſti Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 326.

90) Unum tantum, ſed pulcherrimum Thucydidis locum memorabo VII, 61—64. 66—68. et cf. Hannibalis orationem apud Liv. XXI, 43. 44. Cf. Lucian l. l. p. 209: ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα (ὁράτω) καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκουέτω. De caeteris orationibus idem p. 215: Ἢν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰςάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω.

91) Ep. ad Pomp. III, 14. Cf. Lucian. l. l. pag. 211: τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργου εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεῖξαι αὐτά. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δή τότε ἀπηκριβῶται καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῶ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ et p. 213: Τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα (leg. ἀναπόλυτα) γὰρ καὶ εὐτελῆ πάντα ποιήσει καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ μὴ γει-

poſſe intellexit, ſi quis accurate temporis ordinem ſequi vellet. Nam πολλῶν ἅμα πραγμάτων κατὰ πολλοὺς τόπους γινομένων εἰς μικρὰς κατακερματιζομένη τομὰς ἡ διήγησις οὐκ ἀπολαμβάνει τὸ τηλαυγὲς φῶς ἐκεῖνο καὶ καθαρόν [92]), ταραττομένης ἐν τῷ διασπᾶσθαι τὰ πράγματα τῆς διανοίας καὶ τὰς ἡμιτελεῖς τῶν ἀκουσθέντων μνήμας οὐ ῥᾳδίως οὐδ' ἀκριβῶς ἀναφερούσης [93]). Ideoque Herodotum laudat, qui τὰς περιοχὰς τῶν πραγμάτων ſecutus ſit [94]) (quae diſtributio cum fere congruat cum ea quae ſecundum regiones res geſtas digerit non mirandum eſt, utramque a Dionyſio confuſam eſſe [95])) oſtenditque quot incommoda ordo, quem Thucydides, tempora ſecutus [96]) optaverit, genuerit [97]). Quae probabiliter disputata eſſe quivis intelligit. Nam quod Poppo pronunciat: „vidiſſe Thucydidem, ſi ſecundum regiones in quibus pugnatum ſit, res geſtas inde a belli initio usque ad finem vel certe usque ad intercapedinem quandam

---

τνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. Cf. Woltmann: Kleine hiſt. Schriften, T. I. p. VI. et pag. 110. Wachsmuth l. l. p. 141. ſqq. et p. 80. monui.

92) Jud. de Thuc. IX, 4.

93) ib. §. 6. Cf. Diodor. Sic. XVI, 1: Ἐν πάσαις μὲν ταῖς ἱστορικαῖς πραγματείαις καθήκει τοὺς συγγραφεῖς περιλαμβάνειν ἐν ταῖς βίβλοις ἢ πόλεων ἢ βασιλέων πράξεις αὐτοτελεῖς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους Οὕτω γὰρ μάλιστα διαλαμβάνομεν τὴν ἱστορίαν εὐμνημόνευτον καὶ σαφῆ γενέσθαι. Αἱ μὲν γὰρ ἡμιτελεῖς πράξεις οὐκ ἔχουσαι συνεχὲς ταῖς ἀρχαῖς τὸ πέρας, μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλαναγνωστούντων· αἱ δὲ τὸ τῆς διηγήσεως συνεχὲς περιλαμβάνουσαι μέχρι τῆς τελευτῆς, ἀπηρτισμένην τὴν τῶν πράξεων ἔχουσιν ἀπαγγελίαν. Ὅταν δὲ ἡ φύσις αὐτὴ τῶν πραχθέντων συνεργῇ τοῖς συγγραφεῦσι, τότ' ἤδη παντελῶς οὐκ ἀποστατέον ταύτης τῆς προαιρέσεως.

94) Ep. ad Pomp. III, 13.

95) l. l. et Jud. de Thuc. IX, 3.

96) ll. ll. c. annott.

97) Jud. de Thuc. IX, 5. ſqq.

perſecutus eſſet, nunquam totius belli imaginem lectorum animis poſſe obverſari": id propter adjecta verba [98]): *vel certe usque ad intercapedinem quandam*, amplecti nequeo. Quis enim, ne alia memorem; conciſis de Plataeis expugnatis [99]), deque priore Athenienſium in Siciliam expeditione [100]) non ſe conturbatum ſentiat? Quis non ipſum ſcriptorem hoc perſpexiſſe opinetur? Quaeritur itaque quae cum rationes, ut nihilominus hunc ordinem praetulerit, induxerint. Has, ipſo viam monſtrante, non difficile eſt indagare. Etenim cum qui ante ſe res geſtas litteris conſignaſſent, eos in temporibus notandis minus diligentes fuiſſe obſervaſſet [101]), ipſe, quo erat veritatis ſtudio, ne idem vitium incurreret, accurate quando quaeque geſta eſſent vel collocatione factorum ſignificandum duxit, ſimul ne variis vagisque, quae apud Graecos obtinebant, temporum rationibus confuſi lectores in errores delaberentur, notis uſus naturalibus [102]). Ex hac etiam diligentia intelligitur, in iis

98) Prolegg. ad Thuc. p. 71. ſq.

99) V. II, 71—78. III, 21—24. 52—68.

100) V. III, 86. 88. 90. 103. 115. ſq. Libro quarto 1. ſq. et 58—65. non poterat aliter.

101) V. I, 97: Ἑλλάνικος βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη. Eundem Strabo X. 2. p. 131. Tauchn. dicit: πλείστην εὐχέρειαν ἐπιδεικνύμενον ἐν πάσῃ σχεδὸν τῇ γραφῇ.

102) V. V, 20. et hinc refutatam Dionyſii reprehenſionem pag. 79. Utitur autem praeter tempeſtates his quoque notis τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος II, 19. (cf. Schneider. ad Xenoph. Hiſt. Gr. I, 2, 4.) περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολάς c. 78. (ἐν καρπῷ ξυγκομιδῇ III, 15.) περὶ σίτου ἐκβολήν IV, 1. τοῦ ἦρος, πρὶν τὸν σίτον ἐν ἐκβολῇ (noſtrates: Schoffen dicunt. cf. Phot. pag. 381. et Euſtath. pag. 1405. 12.) εἶναι cap. 2. τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. cap. 6. (Ex his duobus locis ſatis, opinor, patet vocabula ἀκμή et ἀκμάζειν non intelligi poſſe de eo tempore, cum ſegetes ad ſummam pervenerint maturitatem, ſemen

quoque, quae de rebus intra Perſicas et Peloponneſiacum bellum geſtis refert, ordinem, quo quidque propoſuerit, ſummae auctoritatis eſſe debere, ut graviter reprehendendi ſint, qui alios ſecuti tantae fidei ducem deſeruerint. Sed haec nunc accuratius perſequi non vacat.

Reſtat, ut de elocutione hiſtorica, qualem Dionyſius voluerit agamus: quem locum a Schulino plane praetermiſſum eſſe mireris. De ea ſic fere ſenſit Dionyſius. Quae omnino orationis virtutes ſunt, iis par eſt hiſtoricum quoque ſtudere: *puritati, proprietati* verborum et *perſpicuitati* [103]). Evitanda ſunt igitur verba peregrina, obſoleta, poëtica, novata et quaecunque intellectu ſunt difficilia [104]). Nam hiſtoria commune omnium bonum eſt ideoque ſic ſcripta eſſe debet, ut non interprete egeat [105]). Ex eadem cauſa damnanda eſt nimia brevitas [106]), damnandi tortuoſi verborum ambitus, abstinendum quaeſitis translationibus, non diſcerpendae ſententiae, non utendum praepoſteris temporibus, confuſis perſonis, perturbato ordine, arcenda denique omnium inſolentia figurarum [107]). Porro cum hiſtoria etiam delectatio-

---

mox ſparſurae, ut viſum eſt Weiskio ad Xenoph. H. Gr. I, 2, 4. Tum enim non amplius virere poſſunt. Nec obſtat Dionyſii locus, quo vir doctus utitur, Antiqq. III, 34. p. 513. 8. cum προνομεύειν ibi non ſit *commeatus auferre*, ſed *pabulari*. Joſephi locum ab eodem laudatum, Archaeol. V, 10. nunc excutere non poſſum. Nec tamen dubito, quin σίτου ἀχμή ubique de eo quo *ſegetes florent* tempore (Getraideblüthe) dicatur) περὶ ἡλίου τροπὰς (τὰς χειμερινάς) VII, 16. VIII, 39. cf. Poppo l. l. p. 70. ſq.

103) Ep. ad Pomp. III, 16. c. n. cf. Jud. de Thuc. XXIII, 5. Lucian. de conſcr. hiſt. p. 206.

104) l. l. XXIV, 1. et Ep. ad Amm. II. ſqq. c. nn.

105) ib. LI, 1. 2. cf. egregium Luciani locum de conſcr. hiſt. p. 206. ſq.

106) Ep. ad Pomp. l. l.

107) Jud. de Thuc. XXIV, 3.

nem conſectetur, non probanda eſt dictionis aſperitas [108]), quamquam ſublimitas ac vis et gravitas minime ſunt fugiendae [109]). Poëticum enim quoddam inprimis hiſtoriae convenit [110]), idque tum ex his virtutibus, tum e ſuavitate (ἡδονῇ) et venuſtate (παθοῖ), evidentia (ἐναργείᾳ) ſimilibusque efflorescit [111]). Cum eadem evidentia arcte cohaeret morum et affectuum imitatio, quae inprimis in orationibus cernitur [112]).

Sic cum Dionyſius ſimpliciter de oratione hiſtorica ſtatueret, non mirandum eſt, parum ei probatam eſſe Thucydidis dicendi rationem: de qua haud dubie longe aliter judicaſſet, ſi, quod faciendum eſſe jam ab aliis criticis monitus erat [113]), antequam cenſorem ageret, interpretis munere functus eſſet, et quibus temporibus quo conſilio quaſle argumentum Thucydides perſcripſiſſet, ſatis cogitaſſet. Sed hic quoque hujus ſcriptoris luminibus offecit Theopompus, qui acerrimo ingenio praeditus [114]) „tum elatione atque altitudine orationis ſuae" [115]) tum „illa circumſcriptione ambituque, ut tanquam in orbe incluſa curreret oratio, quoad inſiſteret in ſingulis perfectis abſolutisque ſententiis" [116]) rhetorem ita deliniverat ceperatque, ut occaecatus ſtudio non videret, alios quoque in dispari genere pari laude dignos haberi poſſe. Quis enim in arte tragica Euripidem efferat, Aeſchylum et Sophoclem deprimat? Atqui hiſtoricorum

108) l. l. §. 1.
109) Ep. ad Pomp. III, 18.
110) Jud. de Thuc. LI, 3. c. n.
111) Ep. ad Pomp. III, 17.
112) ib. §. 18.
113) Jud. de Thuc. L, 4. LI, 2.
114) Cic. Brut. 56. de orat. III, 9. cf. Göller. de Philiſti vita et ſcriptis p. 138. ſq.
115) Brut. 17.
116) orat. 62. probatque hanc rationem in hiſtoria Cicero.

quasi Aeschylum dixerim Thucydidem, Sophoclem Xenophontem, Euripidem Theopompum.

Est autem Thucydidi ejus, qua vixit aetatis color succusque, ac bene Cicero: illis temporibus, inquit, quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, comprehensione rerum breves et ob eam ipsam causam interdum subobscuri [117]). Ad hoc dicendi genus excolendum facile patet insignem vim exseruisse tum animos victoriis de Persis reportatis elatos [117 b]), tum philosophiae studia, hac aetate cummaxime florentia. Quis ignorat quantum magno auctorum consensu ex Anagorae disciplina Pericles traxisse dicatur [118])? Idem de aliis Cicero testatur. Idemque de Thucydide statuendum esse ipsius libri abunde ostendunt idoneis existimatoribus. Hinc cum elatiorem sentiendi rationem, ad quam ipsius natura sponte propensa erat, magis etiam excoluisset, non fieri potuit, quin elocutionem huic accommodatam affectaret, talem tanto magis historiae convenire arbitratus, cum eam non patrum matrumque familias lectioni [119]), sed virorum sui similium usui scribendum esse censeret. Sed haec causa neutiquam sufficeret, qua sublimius illud, quo Thucydidem usum esse monuimus, dicendi genus, a Dionysii reprehensione tutum

117) Brut. 7. cf. Schol. ad Aristoph. Eq. 461. sq.

117 b) V. Aristot. Polit. II, 9, 4. sq. V, 3, 5. Thuc. I, 73. sq. Herod. VII, 139. IX, 27, 27. Plato Legg. III. p. 693. a. 699. d. 707. c. Aristoph. Eq. 780. 1330. Acharn. 697. Nub. 986. Isocr. Paneg. 22. 27. Areop. 8. 20. Lycurg. c. Leocr. 12. Lys. or. fun. p. 105. Demosth. de falsa leg. p. 441. de Cor. 59, 4. sqq. al.

118) V. Cic. orat. 5. 34. de orat. III, 19. 34. Demosth. ἐφωτ. λόγ. p. 1414. sq. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 327. et H. Ritter Gesch. der Ion. Philos. p. 204.

119) v. Jud. de Thuc. XLIX, 3.

praeſtaremus, niſi oſtendere poſſemus, ipſius argumenti, quod pertractavit, naturae non aliam orationem fuiſſe aptam. Omnino enim, ut opinor, ex tribus, quae vulgo diſtingui ſolent, dicendi generibus nullum ſimpliciter hiſtoriae proprium dici poteſt, ſed immutanda et temperanda eſt oratio, prout res perſcribuntur vel triſtes vel laetae, vel amplae vel exiguae. Jam vero cum Thucydides maximum atrociſſimumque bellum, cujus vere tragica erat indoles, perſcriberet, nonne ampliorem quandam ſcribendi rationem eum amplecti oportuit? quae cum ipſe rebus geſtis interfuiſſet et, quo erat ingenio, vehementiſſime iis commotus eſſet, ſponte ex ejus ingenio non promanare non potuit. Nec mirum eſt, inprimis orationes, quas tragicae hujus hiſtoriae quaſi choros dixeris, ſimilesque locos citatiore curſu ferri. In his enim ſenſa mentis et conſilia explicanda erant: contra in narrationibus auctor nudam rerum geſtarum expoſitionem exhibendam duxit. Tali quoque argumento praecipue decuit auſtera et aſpera compoſitio, eamque et ipſam in Thucydide ſublimitatis fontem eſſe jam veteres obſervaverunt: quorum Demetrius Phalereus (perſonatus): *ποιεῖ δὲ καί*, inquit, *δυςφωνία συνθέσεως ἐν πολλοῖς μέγεθος. — — καὶ ὁ Θουκυδίδης δὲ πανταχοῦ σχεδὸν φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προςκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι* [120]). Eamque auſteritatem partim vocalium, inprimis longarum [121]) (adde

120) de eloc. §. 48. Fiſch.

121) ib. §. 72. cl. Cic. orat. II, 43. de orat. 44: In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas litteras tanto opere fugerit, etſi idem magiſter ejus Iſocrates fecerat: at non Thucydides; ne ille quidem haud paullo major ſcriptor Plato. Egregie Quintilianus Inſtit. orat. IX, 4, 35: Non tamen id ut crimen ingens expaveſcendum eſt; ac neſcio negligentia in hoc an ſolicitudo ſit pejor. Inhibeat enim neceſſe eſt hic metus curſum

et conſonantium, praecipue aſperiorum [122]) concurſu, partim circumductionum numerique gravitate gigni contendit [123]). Hinc etiam Cicero Thucydidem incitatius ferri et de bellicis rebus canere etiam quo-

dicendi et a potioribus avertat. Quare ut negligentiae eſt [pars] hoc pati, ita humilitatis ubique perhorreſcere, nimiosque non immerito in hac cura putant omnes Iſocratem ſecutos praecipueque Theopompum. [cf. Demetr. §. 68. et Dionyſ. Ep. ad Pomp. VI, 10. jam a Spaldingio laudatos. Adde de Compoſ. p. 336. ſqq. Schaefer.] At Demoſthenes et Cicero modice reſpexerunt ad hanc partem. [Demoſthenem tamen Cic. orat. 45. f. rectius magna ex parte crebram iſtam vocum concurſionem fugiſſe]. Nam et coëuntes litterae quae *συναλοίφαι* dicuntur, etiam leniorem faciunt orationem, quam ſi omnia verbo ſuo fine cludantur, et nonnunquam hiulca etiam decent *faciuntque ampliora quaedam.* Cf. Cic. orat. 23. Dionyſ. de Compoſ. p. 330. ſqq. 276. ſq. ibique interprr.

122) Dionyſ. l. l. pag. 328. ſqq. cf. Quintilian. l. l. §. 37: Conſonantes quoque, earumque praecipue quae ſunt aſperiores in commiſſura verborum rixantur.

123) Demetr. §. 40. 44. 45. Ac Dionyſius in l. de Compoſ. poſtquam prooemii Thucydidei verba: Θουκυδίδης Ἀθ.— οὐ χαλεπῶς ἀπανίστανται. excuſſit, p. 334. ſq. haec pronunciat: Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, δώδεκά που περιόδων οὐσῶν, ἃς παρεθέμην, εἴ τις αὐτὰς συμμέτρως μερίζοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δὲ τῶν ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐτῶν οὐκ ἐλαττόνων ἢ τριάκοντα, τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις οὐκ ἂν εὕροι τις ἓξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα, φωνηέντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγου δεῖν τριακοντα, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφορῶν παραβολάς, ἐξ ὧν αἵ τε ἀναπαῦλαι καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθέσματα τῇ λέξει γέγονε, τοσαύτας τὸ πλῆθος, ὥστε ὀλίγου δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναί τι τῶν τοιούτων. Πολλὴ δὲ ἡ τῶν κώλων ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα καὶ ἡ τῶν σχηματισμῶν καινότης καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ὑπερπτικόν, καὶ τἆλλα, ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀκομψεύτου τε καὶ αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας. cf. p. 294. ſqq.

dammodo bellicum dicit [123b]). Itaque quamquam verum esse possit, quod idem pronunciat: Thucydidem si posterius fuisset, multo maturiorem fuisse et mitiorem [123c]): at ego posterius eum fuisse nolim. Patet autem hinc quoque quantopere suae quique aetatis imaginem referant priorum temporum scriptores Graeci: quippe quorum ingeniis nondum multa lectione attritis, quae contingere viderent, inprimerentur altius, ut fere ex unoquoque eorum universi sceculi vocem exaudire videaris.

Quapropter non fieri potest, quin magnopere fallantur, qui in ejusmodi scriptoribus ab arte quidque repetere conantur [124]). Optime igitur Cicero: „ordo verborum, ait, efficit numerum sine ulla aperta oratoris industria. Itaque si quae veteres illi (Herodotum dico et Thucydidem totamque eam aetatem) apte numeroseque dixerunt, ea non numero quaesito, sed verborum collocatione ceciderunt. Formae vero quaedam sunt orationis, in quibus ea concinnitas ineſt, ut sequatur numerus necessario. Nam cum aut par pari refertur [παρισον], aut contrarium contrario opponitur [ἀντίθετον], aut quae similiter cadunt verba, verbis comparantur [ὁμοιόπτωτον]: quidquid ita concluditur, plerumque fit, ut numerose cadat [125]). Unde etiam apparet, quomodo intelligendum sit, quod Thucydidem omnes dicendi artificio sua sententia, facile vicisse dicit [126]). Neque enim de arte et studio,

123b) Orat. 12. 123c) Brut. 83. cl. Orat. 9.
124) Jud. de Thuc. XXIV. et de Compos. p. 328.
125) Orat. 65. cl. 55. 71: in Thucydide orbem modo orationis desidero [quem in historia requirit c. 62. differentiens a Quint. l. l. IX, 4, 18.] ornamenta comparent. Nam „primis ab his [Herodoto et Thucydide], ut ait Theophrastus, historia commota est, ut auderet uberius quam superiores et ornatius dicere." c. 12. cf. Dion. Jud. de Thuc. XXIII, 6. XXIV, 1. sqq.
126) de orat. II, 13.

ſed de ingenio loquitur, id quod etiam ex iis patet quae ſubjicit: hunc ſcriptorem ita crebrum eſſe rerum frequentia, ut verborum prope numerum ſententiarum numero conſequatur; ita porro verbis aptum et preſſum, ut neſcias, utrum res oratione, an verba ſententiis illuſtrentur: quae omnia ingenii magis ſunt, quam ſtudii.

Non ignoro equidem illud Ciceronis judicium egregio critico, Quintiliano, improbatum eſſe: qui, „neque enim mihi," inquit, „quamlibet magnus auctor, Cicero perſuaſerit, Lyſiam [127]), Herodotum, Thucydidem parum ſtudioſos ejus [compoſitionis] fuiſſe. —— Hiſtoriae, quae currere debet ac ferri minus conveniſſent, clauſulae et debita actionibus reſpiratio et cludendi inchoandique ſententias ratio. In concionibus quidem etiam ſimiliter cadentia quaedam et contrapoſita deprehendas." [128]) Sed meminiſſe oportet non quidquid artificioſum ſit arte factum eſſe. Namque in eo praecipue cernitur ingenii vis, quod praeceptis ſatisfacit, etiamſi ea non didicerit ac praecipue compoſitionis ea ratio eſt, ut non tam regulae, quam animus hoc illove modo commotus et ſubactus decori ſenſus atque judicium eam moderentur regantque. Et hactenus profecto etiam illis antiquis ars et ſtudium tribui poteſt, nec aliter ſenſit Cicero: „Ante hunc (Gorgiam) enim, inquit verborum quaſi ſtructura et quaedam ad numerum compoſitio nulla erat; aut ſi quando erat, non apparebat, eam dedita opera eſſe quaeſitam; quae forſitan laus ſit; verumtamen natura

127) Haud ſcio, an Cicero hunc de hoc numero exemtum voluerit. Neque enim ſoli anni ſcriptorum aetatem definiunt, ſed indoles quoque, ex qua haud paulo antiquior Thucydides eſt Lyſia, qui propterea etiam recentiori aetate a Cicerone adſcriptus eſt. v. Brut. 7. ſq. cl. 85. et 12.

128) Quintil. IX, 4, 17. ſq. id. §. 129. hiſtoria non tam finitos numeros, quam orbem quendam contextumque

magis tum quam aut ratione aliqua aut obſervatione fiebat. Ipſa enim natura circumſcriptione quadam verborum comprehendit concluditque ſententiam: quae cum aptis conſtricta verbis eſt cadit etiam plerumque numeroſe. Nam et aures ipſae quid plenum, quid inane ſit judicant et ſpiritu quaſi neceſſitate aliqua verborum comprehenſio terminatur" [129]).

Sed cum non fieri poſſit, quin quibuscum verſemur quorumque exempla intueamur, ab iis multa vel inviti trahamus, alia, quae plerisque probata laudataque videamus, conſulto imitemur, mirandum ſane foret, ſi Thucydides ita natura ſua duce uſus eſſet, ut nihil omnino deberet aequalibus. Ita quis dubitet, quin multum ei profuerit poeſis tragica, illa potiſſimum aetate exculta, tum ut altiores ſenſus, quales belli Peloponneſiaci ſcriptori conveniebant, aleret foveretque, tum ut ſubacto pulchri judicio et apte et ornate et decore loqueretur. In quo cum, ut ſupra eſt obſervatum, argumentum, quod tragicae indolis eſt, elegerit, nullo modo vituperandus erit, niſi oſtendi poteſt, eum vel nimium fuiſſe in ejusmodi ornamentis uſurpandis vel ea adſciviſſe, quae hiſtoriae natura reſpuat. Ad poſterius quod attinet valde lubrica eſt disputatio. Atque ut primo loco de ſingulis vocabulis dicatur, quae inprimis ab hiſtoria videantur arcenda eſſe, „verba a vetuſtate repetita non ſolum magnos aſſertores habent, ſed etiam afferunt orationi majeſtatem aliquam, non ſine delectatione: nam et auctoritatem antiquitatis habent

---

deſiderat. Namque omnia ejus membra connexa ſunt, quoniam lubrica eſt ac fluit; ut homines, qui manibus invicem apprehenſis gradum firmant, continent et continentur. cf. Cic. orat. 20.

129) Brut. 8.

et, quia intermiſſa ſunt, gratiam novitati ſimilem parant" [130]).

Itaque etiamſi hic ibi Thucydides obſoletis vocabulis uſus ſit, nullo negotio poteſt excuſari. Quam quam perexiguus videbitur horum numerus, ſi reputaveris, multa, quae recentior aetas inſolentia duceret, Thucydidis aequalibus in uſu fuiſſe. Nam „ut ſilvae foliis pronos mutantur in annos; prima cadunt: ita verborum vetus interit aetas [131])": qua quidem obſervatione jam veteres critici Thucydidem defenderant [132]), ipſeque Dionyſius ubi non cupide judicat ſimiliter ſe ſentire ſignificat [133]). Idem quod de obſoletis etiam de poëticis vocabulis valet. Omnino enim ſoli poëſi pauca tantum verba vindicari poſſint, niſi quae priſca ſunt et ab uſu remota; nec unquam praefae et poëticae dictionis ii fuerunt limites, ut facile

130) Quintil. l. l. I, 6, 39. cl. VIII, 3, 24. 27. 28. (ubi Cimber dicitur Thucydides Britannus Atticae febres: pro quo vepris emendat Eldik. in Schaeferi Theſ. crit. pag. 216. ſq.) Cic. de orat. III, 38. 52.

131) Horat. ep. ad Piſ. 60. ſq. cl. Quint. inſtitt. oratt. VIII, 6, 31. ſq.

132) Dionyſ. Jud. de Thuc. I, 4.

133) Jud. de Lyſ. p. 461: τῆς μὲν Θουκυδίδου λέξεως καὶ Δημοσθένους, οἳ δεινότατοι πραγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο, πολλὰ δυςείκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ δεόμενα ἐξηγητοῦ. et p. 454: (Λυσίας) καθαρός ἐστι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών οὐ τῆς ἀρχαίας, ἣ κέχρηται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, ὡς ἔστι τεκμήρασθαι τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις καὶ τοῖς Κριτίου καὶ ἄλλοις συχναῖς. Quibus verbis tolli quae disputavit loco e Jud. de Thuc. laudato quivis intelligit. — De ... vis vocabulis Dionyſius tacet, quamquam, invitante linguae ingenio plura Thucydidem formaſſe vix dubitari licet. Nam „fingere (verba) Graecis magis conceſſum eſt, qui ſonis etiam quibusdam et affectibus non dubitaverunt nomina aptare, non alia libertate, quam qua illi primi homines rebus appellationes dederunt." Quint. l. l. VIII, 3, 30. cf. Poppo l. l. p. 242. ſqq.

discerni poſſent: unde factum eſt, ut vel apud eos ſcriptores, qui tenue dicendi genus ſectati ſunt, veluti Xenophon, haud raro poëtica vocabula reperiantur [134]). Ac talia quis condemnare audeat, ſi non difficilia ſunt intellectu. Qui autem condemnavit, Dionyſius, eo, quod quae in Thucydide ex hoc genere reprobaverat, eorum ipſe pleraque in Antiquitatibus ſuis paſſim uſurpavit, poſtmodum aliter ſe ſenſiſſe oſtendit. Nec iis alii abstinuerunt hiſtorici. Itaque in his quidem ſcriptorem nec nimium fuiſſe nec hiſtoriae, quae ab ejus natura abhorrerent, obtruſiſſe putares, etiamſi D. pluribus firmioribusque, quam quae propoſuit, exemplis judicium ſuum adſtruxiſſet.

Jam quaeritur an Thucydidem nec in transferendis verbis figurandaque oratione fines egreſſum eſſe probari queat. Audiamus primo Dionyſium: qui ubi Lyſiam poëticis ornamentis abstinuiſſe docuit, haec ſubjicit: τοῖς δὲ προτέροις οὐχ αὕτη ἡ δόξα ἦν· ἀλλ' οἱ βουλόμενοι κόσμον τινὰ προσεῖναι τοῖς ὅλοις ἐξήλλαττον (τὸν) ἰδιώτην καὶ κατέφευγον εἰς τὴν ποιητικὴν φράσιν, μεταφοραῖς τε πολλαῖς χρώμενοι καὶ ὑπερβολαῖς καὶ ταῖς ἄλλαῖς τροπικαῖς ἰδέαις, ὀνομάτων τε γλωττημάτων καὶ ξένων χρήσει καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ καὶ τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην. Δηλοῖ δὲ τοῦτο Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικήν τε καὶ ὑπέρογκον ποιῶν τὴν κατασκευὴν καὶ οὐ πόρρω διθυράμβων ἅπτα φθεγγόμενος καὶ τῶν ἐκείνου συνουσιαστῶν οἱ περὶ Λικύμνιόν τε καὶ Πῶλον. Ἥψατο δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων ἡ ποιητική τε καὶ τροπικὴ φράσις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι Γοργίου ἄρξαντος, ἡνίκα Ἀθήναζε πρεσβεύων κατεπλήξατο τοὺς ἀκούοντας ἐν τῇ δημηγορίᾳ [135]), ὡς δὲ ταληθὲς ἔχει ὁ καὶ παλαιότερον ἀεὶ θαυμαζόμε-

134) v. Poppo praef. ad Cyrop. pag. XXXIX. Etiam in Anabaſi unum alterumque reperitur, veluti δουπεῖν I, 8, 18. δοῦπος II, 2, 19. Invito Luciano de conſcr. hiſt. p. 184. Idem ib. ἐλελίζειν damnat, quod VIII, 2, 18. ſed alia poteſtate legitur.

135) Cf. Göller, de ſitu et orig. Syrac. p. 267.

ως Θουκυδίδης τοῦνομα δαιμονιώτατος τῶν συγγραφέων ἐν τε τῷ ἐπιταφίῳ καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις ποιητικῇ κατασκευῇ χρησάμενος ἐν πολλοῖς ἐξήλλαξε τὴν ἑρμηνείαν εἰς ὄγκον ἅμα καὶ πάσμον ὀνομάτων ἀηθέστερον [136]). Qui locus jam, ut ita dicam, parturire videtur Judicium de Thucydide: de quo ſcriptore cum in libro de Compoſitione honorificentiſſime locutus eſſet, haec verba vituperatione gravida eſſe facile agnoſcas. Non tam facile perſpicias quomodo inter ſe cohaereant. Nam cum Gorgiam argutum et poëticum dicendi genus in Atticam propagaſſe negare videatur, ſic pergit, ac ſi Thucydidem ejus auctorem dicturus ſit, nec tamen aliud quidquam eloquitur niſi hoc, iſta illum dictione uſum eſſe: quod etiamſi verum ſit, quomodo inde effici poteſt, a Gorgia eam, quam diximus, elocutionem non eſſe commotam, ut Thucydides eam ſit imitatus? Idque ita factum eſſe alibi cenſor ipſe ſignificat [137]).

Quod idem eo, quem propoſuimus, loco declarat, Thucydidem praecipue in concionibus inſolentius dicendi genus ſectatum eſſe, hoc etiam in judicio de Thucydide pronunciat. Οὐκ ἐκβάλλομεν, ait, ἐκ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἅπασαν τὴν Θουκυδίδου λέξιν ὡς ἄχρηστον, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν τὸ διηγηματικὸν μέρος αὐτῆς πλὴν ὀλίγων πάνυ θαυμαστῶς ἔχειν καὶ εἰς πάσας εἶναι τὰς χρείας εὔθετον, τὸ δὲ δημηγορικὸν οὐχ ἅπαν εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι, ἀλλ' ὅσον ἐστὶν αὐτοῦ μέρος γνωσθῆναι μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις εὔπορον, κατασκευασθῆναι δ' οὐχ ἅπασι δυνατόν [138]). Quam quidem ſententiam etiam Hermogenes et Cicero confirmant, quorum alter: Ὡς ἱστορικὸς, inquit, ὁ Θουκυδίδης κέχρηται καὶ μιμήσει κατά τε τὰς δημηγορίας καὶ ἔν τισι διαλόγοις. Ὁ αὐτὸς δέ ἐστι καὶ τούτοις, μᾶλλον δὲ

136) Jud. de Lyſ. p. 456. ſqq. Ante ἰδιώτην e Reg. 1. et 2. pro τὸν inſerui τὸν et pro μεταβολαῖς Sylburgio ſuadente ſcripſi μεταφοραῖς.

137) Jud. de Thuc. XXIV, 4. Ep. II. ad Amm. XVII, 1.

138) Jud. de Thuc. LV, 3.

μειζόνως ἐστὶ τοιοῦτος, οἷον αὐτὸν ἐχαρακτηρίζομεν, ἐπεὶ ἔν γε τῇ ἱστορίᾳ ἧττόν ἐστι σκληρὸς καὶ τραχύς· ἔχει γὰρ πολλὰ ἐνταῦθα καθαρά τε καὶ εὐφραινῆ καὶ τὸν γε διδάσκαλον αὐτοῦ τὸν Ἀντιφῶντα πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις, τούτοις δέ, οἶμαι, καὶ μᾶλλον, παρελήλυθεν [139]). Cicero autem, illas concionēs ita multas habere obſcuras abditasque ſententias ait, vix ut intelligantur [140]). Haec tantae auctoritatis judicia quam vera ſint cum uſu quisque cognoſcere queat, operae pretium me facturum arbitror, ſi unde iſta concionum Thucydidearum obſcuritas repetenda ſit explicare conatus fuero. Quae quidem obſcuritas cum ex diverſo, quod auctor in iis ſectatus eſt, dicendi genere orta eſſe videatur, inquirendum eſt, quae eum cauſae commoverint, ut in orationibus alia quam in narrationibus dictione uteretur. Sunt autem in univerſum ſtili moderatrices argumenti natura, ſcribentium indoles, lectorum, quibus ſcribunt, ingenium et eruditio [141]). Quod primum dixi quantam vim ad concionum diverſitatem habuerit neceſſe ſit ſponte intelligitur. Namque cum orationes quaſi chori ſint hiſtoriarum et cogitata contineant non eadem illarum atque factorum potuit eſſe elocutio. Et hinc quoque derivandum eſt ex parte earum obſcuritas. Nam cum per ſe res philoſophicae difficiliores ſint intellectu, tum pedeſtris Graecorum oratio quo Thucydides vixit tempore nondum ſatis ad eas exprimendas exculta tanto facilius, ut hic ibi minus expediti loci exiſterent, efficere potuit, quo altiores auctor ſententias exhibet, quoque magis πειρᾶται δι' ἐλαχίστων ὀνομάτων πλεῖστα σημαίνειν πράγματα καὶ πολλὰ συντιθέναι νοήματα εἰς ἕν [142]).

139) περὶ ἰδεῶν β'. p. 114. ed. Argentor. 1555.
140) Orat. 9.
141) Cic. orat. 8: Semper oratorum eloquentiae moderatrix fuit auditorum prudentia.
142) Cf. Ritter Geſch. der Jon. Philoſ. p. 82.
143) Dionyſ. Jud. de Thuc. XXIV, 5.

Sed quod alterum dixi, ſcriptoris indolem et ingenium, id etſi per ſe multum valet, nihil tamen ad noſtram rem facere videatur, cum idem orationum ſit auctor atque narrationum. At enimvero hic in concionibus non e ſua perſona dicit, ſed eorum, quos loquentes inducit, mores et indolem exprimit, ac tanta felicitate quemvis affectum omniumque ingenia effingit, ut lenem argumentantium tenorem, et acrem commotione aliqua incitatorum vehementiam, cunctabundos Lacedaemoniorum animos et promtam Athenienſium audaciam, ſtolidam Athenagorae ſecuritatem et cautam Hermocratis prudentiam ſtudioſumque patriae amorem, ignavam Cleonis ferociam et placidam Niciae moderationem, juvenilem Alcibiadis ardorem et fulgentem tonantemque Periclis ſapientiam pari arte imitetur. Sed hi, quos nominavimus, viri cum de rebus gravibus graviter perorarint, ſponte patet, quam facile elatior, quae eligenda erat auctori, ideoque a vulgi captu remotior oratio interdum ſubobſcura fieri potuerit.

Denique quod poſtremo loco poſui, lectorum judicium ad Thucydidem, qui ubique vulgi ſe contemtorem oſtendit, certe non hanc vim videtur habere potuiſſe, ut pravis aequalium judiciis obtemperaret. Neque enim aequales, ſed omnium aetatum prudentiſſimi quique ſapientiſſimique ejus animo obverſati ſunt: his ut placeret, his ut prodeſſet operam impendit. Nec tamen fieri potuit, ut omnino aetatis ſuae indolem exueret: quod ſi potuiſſet, non debuiſſet, cum etiam elocutionem quae tempora perſcribit referre oporteat. Id autem inprimis de orationibus valebit: quibus ſcriptor non modo loquentium affectus et mores, ſed etiam dicendi genus aliquatenus exprimere debet. Quod ſi Dionyſius cogitaſſet, auctorem non reprehendiſſet, quod ea, quae illis temporibus culta eſt dictione uſus eſſet, ſed cum Cicerone quae

dicendi ratio tum viguiſſet ex Thucydidis orationibus cognoſſet.

Quae adhuc in univerſum disputavi, ea lubenter rhetorica face adhibita diligentius exponerem probaremque. At coërcet redemtor. Sed cum hujus libri anno 1820. excudi coepti poſterior pars tam diu natalem ſudorem ſudaverit, ut per ea ego tempora Subrector Serveſtanus, Serveſtanus Conrector, Conrector Bernburgenſis fuerim, et interim alii libri iisdem in rebus verſantes prodierint, ipſeque die diem docente non pauca addidicerim: non poſſum, quin hoc loco aliquam addendorum meſſem una cum emendatis typothetae erroribus ſubjiciam.

p. 3. l. 10. cf. commentatt. pag. 296. et Poppo prolegg. ad Thuc. p. 210. ſq.
— l. 24. pro probalile l. probabile.
p. 4. l. 45. dele verba: praeeunte, opinor Hudſono, et poſt Sylburgiana adde: et Hudſoniana. Caeterum cf. ind. ſ. v. νύν.
p. 5. l. 32. Cf. Dionyſ. Archaeol. XI, 22. p. 2210. cl. Herod. IV, 19. VIII, 20.
— l. 38. pro 28, 3. l. 28, 2.
— l. 45. Adde Matth. Gr. Gr. §. 487. 4.
p. 6. l. Faehſius in Sylloge p. 416. pro λόγους conjecit ψόγους et ἄνους ὧν pro νόμους. Male. Quod mihi olim in mentem venerat, νόμους mutandum eſſe in ἐναντίους, id Seidlero auctore repudiavi. Sed idem ſe conjeciſſe litteris me certiorem fecit Martin, nuperus Sophoclis editor.
p. 7. l. 10. Ad μανίας γὰρ τοῦτό γε ſubaudi ἂν εἴη cf. Jud. de Demoſth. p. 1062. 10. de Compoſ. p. 258. Sch.
— l. 23. corrig. eſt Jud. de Dem. p. 1127. 5.
— l. 28. adde Heindorf. ad Horat. Sat. I, 4, 79.
p. 8. l. 14. pro ἔπληξις l. ἔκπληξις. Ibidem l. 23. De re adde Dion. de Compoſ. pag. 274. Sch. Jud. de Iſ. p. 589. 5. Ariſtot. poët. XVII, 1. ibique Herm. Plut. Nic. 1. de glor. Athen. 3. de vita et poeſi Hom. 74. cl. Cic. de or. III, 53. or. 40. Quint. IX, 2, 40. Goerenz. ad Cic. Ac. p. 87. Leſſing. Laoc. c. 14. T. IX. p. 217.
— l. ult. adde Archaeol. VIII, 51. p. 1625. 10. Virg. Aen. II, 197.

p. 9. l. paenult. pro 70 l. 71. Caeterum Tayl. V. Lyſ. pag. 154. conjecit: ἀλλὰ καὶ εἰς v. πρὸς κράτιστον. De re cf. Wyttenb. ad Plut. Mor. I. p. 301.

p. 10. l. 31. poſt ſqq. adde: quamquam non urgenda eſt vocabuli notatio, quippe quod ſaepe ſimpliciter ſignificet *vituperare*. Cf. de Compoſ. p. 402. Athen. V, 62. Fiſcher. ad Plat. Apol. p. 121.

p. 12. l. 5. pro ἄτοτον l. ἄτοπον.

— l. 29. pro p. 30. ſq. l. p. 82. ſq. 109. ſq. Adde: Plut. de v. et poeſi Homeri 92. ſqq. et Nitſch. ad Plat. Ion. pag. 25. ſq.

— l. 13. pro ἐγὼ φ. l. ἐπεφ.

— l. ult. pro Ἀριστοτέλην l. Ἀριστοτέλης.

p. 14. l. 18. adde Thierſch. ſpec. ed. Symp. Plat. p. 10. ſq.

— l. 30. dele num. IV, 8.

— l. 31. pro Tzetzi l. Tzetzae.

— l. 33. ſq. l. πολυτέλειά.

p. 15. l. 28. adde ind. ſ. v. αὐτός.

— l. 38. adde T. V. p. 591.

p. 16. l. 7. pro αὖρα l. αὔρα. Cf. Buttm. Gr. Gr. I. pag. 142. „Porſon. ad Hec. 448. Schaefer. ad Soph. Trach. 956." Martin.

— l. 30. pro τεχνήσειος l. τεχνήσεως.

p. 17. l. 39. Εἰλωτῶν l. Εἱλώτων. De re adde Pauſan. VII, 25, 1.

p. 18. l. 34. poſt λόγος adde Jud. de Dem. p. 1063. 1.

p. 19. l. 3. Οὐ γὰρ ἂν οὕτω σκαιός, μηδ' ἀναίσθητος ἐγὼ γενοίμην] „Monere omiſiſti in Jud. de Dem. pro οὐ legi μή. Deinde haec digna ſane erant quae illuſtrares. Nam plene dicendum erat: οὐ (mitto enim illud μή, quod locum habere non poteſt, propter ſequens μηδ' illatum) γὰρ ἂν οὕτω σκαιὸς εἶην ſ. γενοίμην, μηδ' ἀναίσθητος γενοίμην. Poſteriora εὐκτικῶς ſunt capienda. Vide, an ad explicanda haec faciat Soph. Antig. 500. Br. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτε. Cf. Schaefer. Melet. cr. p. 91." Martin.

p. 23. l. 6. pro ἔκπιπτον l. ἐκπίπτον.

p. 24. l. 18. pro ἀληθές l. ἀληθες.

p. 25. l. 24. dele num. V, 9.

p. 29. l. 7. τουν. l. τοὺν.

p. 30. l. 2. pro μεχρὶ l. μέχρι.

p. 31. l. 31. ſq. poſt Lucianum adde: 41. p. 204. (cl. Wyttenb. ad Plut. Mor. II. p. 395.)

p. 31. l. 44. „Adde Lucian. de Dea Syr. 18. de Gymnaſ. 11. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 189. Werfer. in act. Philol. Mon. I, 2. p. 262." Jacob.

p. 32. l. 28. pro ἐστὶν l. ἔστιν. De re cf. Poppo prolegg. p. 94. 102. ſq. Drakenborch. ad Liv. XXIV, 46. Schaefer. ad Plin. ep. I, 10.

p. 33. l. 5. Μεγαρέων ψ.] V. Thuc. I, 139. ibique Duker. V, 53. Ariſtoph. Acharn. 532. ſqq. Pac. 609. Demoſth. de claſſ. p. 175. ep. Phil. p. 159. Plut. Per. 30. Pauſ. III, 4, 2. 5. Harpocr. et Suid. ſ. v. Ἀνθεμόκριτος et ἀργάς.

p. 34. l. 17. adde: cf. II, 12, 1. 2. Commentatt. p. 247. ſqq.

p. 38. l. 5. μνησικακοῦσα] Dionyſium hic et II, 41, 8. diſputatis ipſum repugnare II, 8, 1. ſqq. monet Poppo prolegg. p. 37.

p. 40. l. 2. Forſitan poſt τῆς Ἀτθίδος etiam excidit: τῆς ἀρχαίας, cum recentioris princeps dicatur Lyſias T. V. pag. 484. Caeterum Dionyſium laudem hic Thucydidi tributam tollere iis, quae II, 24, 2. 3. ſq. III, 2, 3. 4. disputet, recte monet Poppo l. l. pag. 88. ſq. cf. p. 207. ſqq. De ſcriptoris brevitate v. eund. p. 280. ſqq.

— l. 32. pro T. v. l. T. V. Si nihil exciderit, παρὰ τοσοῦτον erit: *nihil huic rei tribuam.* Cf. Reiz. ad Vig. p. 862. Wyttenb. ad Plut. Mor. T. II. p. 485.

p. 41. l. 4. Herodoti ſuavitatem ex parte repetendam eſſe a dialecto monet Quint. IX, 4, 18. quod minus recte negare videtur Dionyſ. de Comp. p. 38.

p. 42. l. 3. Φοβερὸν δὲ τὸ Θουκυδίδου] Similia de eo veterum teſtimonia exhibent Creuzer. de arte hiſt. p. 285. ſq. et Poppo l. l. p. 294. ſq. Hinc etiam noſter κάλλος Thucydidi tribuit, non item ἡδονήν de Comp. p. 114. cf. Jud. de Dem. p. 1100.

— l. 6. ad marg. adde: 779. et pro συνηθῆ l. συνήθη.

— l. 12. pro τάχεως l. ταχέως.

p. 48. l. 30. pro ἐκμέμαχθαι l. ἐκμεμάχθαι. Ad emendationem meam confirmandam cf. ed. Sylb. T. II. p. 73. 36.

p. 49. l. 15. dele colon poſt εἶμαι.

p. 50. l. 14. dele lineolam poſt Jud.

p. 51. l. 16. Quod loco relecto videram, comma poſt ἀκουστής delendum et poſt Ἐφόρῳ ponendum eſt, id poſthac jam Meurſium perſpexiſſe didici. V. Ruhnken. hiſt. cr. p. 164. R.

p. 52. l. 2. ἡ μὲν —. Cf. Diodor. XIV, 84. cl. Weſſel. ad XIII. 42.

p. 52. l. 28. Cf. de hac confuſione Lobeck. ad Phryn. et Becker. animadvv. ad Philoſtr. p. 8. ſq.

p. 56. l. 13. De hoc l. Weisk. de hyperb. I. p. 8. n. 8: „Non mirer ſi alius ἕως βάθους conjiciat. Immo ὅσον βάθος legendum." Quae conjectura haud ſcio, annon praeſtet ei, quam recepi.

p. 57. l. 6. συμπλοκὴς τῶν φωνηέντων γρ.] Cf. Cic. orat. 45. 55. et Spalding. ad Quint. IX, 4, 35.

— l. 31. pro 167.

p. 63. l. 6. pro ἄνδρων l. ἀνδρῶν.

p. 65. l. 16. pro συνηθῆ l. συνήθη.

p. 68. l. 15. Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς] De his commentatione, quae in Muſ. crit. Cantabrig. extat, non uti potui.

p. 69. l. 8. De Thuc. cf. Poppo l. l. p. 209.

— l. 26. Cf. Valckenar. ad Herod. IV, 84. Weſſel. ad Diod. XV, 40.

p. 72. l. 6. καὶ — δύ] Cf. Schaefer. ad Apollon. Rh. T. II. p. 218.

p. 74. l. 5. dele comma poſt ἰδίᾳ.

— l. 25. pro 5, 5. l. 5, 3. 9, 6. Creuzerum injuria in hujus reprehenſionis conſortium traxi.

p. 76. l. 3. Similia veterum de Thuc. teſtimonia exhibet Poppo l. l. p. 41. ſq.

— l. 30. adde ad 20, 7. adnot. Lucian. de conſcr. hiſt. p. 163. ſq. Wachsmuth Entwurf e. Theorie d. Geſch. p. 128.

p. 78. l. 26. pro infra lege: Schaefer. ind. ad Gregor. Cor. ſ. v. adjectivum et Werfer. in Act. Philol. Mon. I, 2. p. 266.

p. 79. l. l. pro οἳ l. οἱ.

p. 83. l. 18. poſt c. 1. adde et c. 22.

— l. 27. Cf. ad 25, 1. Jud. de Demoſth. pag. 1006. 1. Arch. X, 58. pag. 2148. ſq. Strabo VII, 7. pag. 117. Tauchn. Poppo l. l. p. 172. ſq.

p. 85. l. 1. τὰς τριακοντούτεις σπονδάς] Ol. 83, 4. ictas. V. Commentatt. p. 310. Adde Pauſ. V, 23, 3.

— l. 10. ἔστιν hic et in annot. inclina.

— l. 38. adde Jl. VI, 152. et l. 40: De Taulantiis cf. Strabo VII, 5. p. 106. T. Arrhian. Alex. exped. I, 5, 1. ſqq.

p. 86. l. 24. pro Ὕσ. l. Ἴσ.

— l. 36. pro ad. l. ad 20, 3. p. 118.

p. 87. l. 10. πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι] inprimis Meſſeſeniaco tertio, de quo v. Thuc. I, 102. Diod. XI, 77. Plut. Cim. 16. Ariſtoph. Lyſiſtr. 1138. ſqq. Pauſan. IV, 24. I, 29, 7. III, 11, 6. et de Xenoph. vita p. 25.

p. 88. l. 20. poſt ſuadent infere: Nam ut Quint. IX, 4, 25. ait: nimiae ſuperſtitionis, uti quaeque ſint tempore, ea facere etiam ordine priora: non quin frequenter ſit hoc melius, ſed quia interim plus valent ante geſta ideoque levioribus ſuperponenda (i. e. poſtponenda) ſunt.

p. 90. l. 11. τρὶς ἐννέα ἔτη] cf. Plut. Nic. 9.

— l. 28. poſt ἐχυρῶς infere: [cf. Waſſ. ad Thuc. I, 35.]

p. 93. l. 22. poſt colligere adde: cf. Commentatt. pag. 314. De re v. Weſſel. ad Diod. XI, 62. Gottl. ad Plat. Menex. 12. Harpocr. ſ. v. Εὐρυμέδων. Plut. de glor. Ath. 7. Pauſan. I, 29, 14. X, 15, 3. Nep. Cim. II. 2.

— l. 35. Cf. Poppo l. l. p. 65. Schol. l. l. p. 16.

— l. ult. poſt Caeteri δ'. adde: De re cf. Comm. p. 246.

p. 94. l. 36. pro 154. l. 134.

p. 95. l. 25. poſt proferre adde: Cf. Poppo l. l. p. 66.

p. 97. l. 3. pro γινομένων fortaſſe leg. γενομένων.

p. 98. l. 30. poſt 96. adde: Poppo l. l. p. 67. Athenienſium legatis a Spartanis dicendi copiam factam eſſe negat. Sed hoc Thucydidem non taciturum fuiſſe arbitror. Rectius Schulin l. l. pag. 28. ſq. monet, de laconica legatione Thucydidem vel propterea uberius expoſuiſſe, quod „ſuperbiſſimos illos Lacedaemonios pacis conditiones humillimis [?] precibus ab Athenienſibus petiiſſe novum inauditumque fuerit."

— l. 45. pro εὐξαμένοισι l. εὐξαμένοιο. Caeterum cf. Poppo l. l. p. 120. 123.

p. 99. l. 8. pro γὴν l. γῆν.

p. 100. l. 16. poſt conjecit adde: Quam ſententiam inprimis confirmat Iſocr. Plat. 20. Quapropter non affenſerim Klützio de foed. Boeot. p. 46. ſq.

— l. 23. adde Strabo X. p. 320. Tauchn. cl. Thuc. VII, 57. Caeterum e Thuc. verbis: κατεστρέψαντο πᾶσαν, et Philoch. ap. Schol. Ariſtoph. Nub. 213. iisdem uſo collegerim, non univerſam, ut vulgo creditur (v. Wolf. ad Lept. p. 336.), Euboeam Ol. 68, 2. (v. 3. ut Pauſan. V, 24, 3.

teſtatur) ab Athenienſibus ſubjectam fuiſſe. Haud dubie nec Tolmides Ol. 81, 4. (Diod. XI, 88.) totam inſulam ſubegit, ut tradit Pauſ. I, 27, 6.

p. 100. l. 26. poſt putaverim adde: Falſus eſt enim Poppo l. l. pag. 187. Nam Thuc. I, 18. non eadem, quae in caeteris locis, quibus medium legitur, ad ſubjectum relatio locum habet.

p. 101. l. 35. Praeſentis et aoriſti infinitivorum discrimen egregie illuſtrat Xenoph. Anab. II, 1, 12. Caeterum cf. etiam Wunderlich. praef. ad Dem. de Cor. p. XVI. et quos laudat Kuniſch. ad Plut. Timol. 2. ac Poppo l. l. p. 158. 275.

— l. 38. pro 118. l. 116.

p. 102. l. 21. Emendationem occupatam video a Tayl. V. Lyſ. p. 142. cf. Ruhnk. hiſt. crit. p. 127.

p. 104. l. 18. pro 118. l. 116.

p. 106. l. 36. poſt ſunt adde: cf. Plut. Per. 33. Pauſ. I, 29, 5.

p. 108. l. 20. poſt credas adde: cf. tamen Poppo l. l. p. 215.

p. 109. l. 5. pro γὴν l. γῆν.

— l. 8. pro δὲ οὕτως l. δ' οὕτως.

p. 110. l. 4. dele comma poſt ῥηθέντα.

— l. 16. pro 89. l. 98.

— l. 37. verbis: Jud. de Lyſ. p. 494. 9. ſubſtitue: Heind. ad Plat. Phaed. p. 182. ſq.

p. 113. l. 32. poſt πρώτῳ infere: [c. 10. ubi v. Gottl.] — Ad rem quod attinet vix ut moneatur opus eſt, haec omnia, quae ibi Dion. ex contextis evulſa carpit, optime a Thuc. ad veterum Graecorum conditionem illuſtrandam adhibita eſſe. Cf. Schulin. l. l. p. 18.

p. 114. l. 18. adde: cf. Pauſan. I, 44, 1. Gregor. Cor. ap. Reisk. VIII. p. 890. ſq.

p. 116. l. 44. adde Poppo l. l. p. 271.

p. 117. l. 9. pro ἀμαίζοντες l. ἐκμαίζοντες. — Caeterum cf. Poppo l. l. p. 202.

— l. 23. poſt 267. a. adde: et Poppo l. l. p. 104.

p. 118. l. 21. pro VIII, l. VII,. — Caeterum cf. Poppo l. l. p. 284. 287. Schaefer. ad Soph. Antig. 1284. Sic et explic. Lyc. c. Leocr. XVII, 5: ἀμφοτέρων περιγεγόνασι — ὡς ἑκατέρων προσῆκε ſc. περιγίγνεσθαι.

p. 119. l. 6. poſt annotata adde: Caeterum laudat hunc l. Gregor. Cor. ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII. p. 892.

p. 120. l. 5. καὶ hic explicativum eſſe monet Walch. Emend. Liv. p. 68. ſq.

— l. 28. ἐποίει recepit Bekker. recte. Cf. Arrhian. exped. II, 2, 5. Appian. B. C. I, 82.

p. 121. l. 5. pro μοι Bekker. recepit ἐμοί.

p. 122. l. 19. poſt vulgatum adde: quamquam Bekker. ἑκατέρῳ recepit.

p. 123. l. 34. pro 118. l. 116.

p. 124. l. 43. poſt 806. adde: Sine cauſa igitur Bekker. articulum uncis ſepſit. Cf. etiam Herod. VIII, 108. Arrhian. exped. II, 8. 14. V, 14, 12. 15, 5. ubi καὶ ὡς ſcrib. quod ſaepius Schmiedero faciendum fuiſſe alio loco docebo.

p. 125. l. 28. pro 5, 5. lege 5, 1. ſqq. cf. Poppo prolegg. p. 279.

p. 128. l. 12. pro πραγμάτα l. πράγματα.

p. 133. l. 33. poſt damnantem adde: quamquam ipſe imitatur Antiqq. VIII, 73. p. 1658. 7.

p. 134. l. 26. adde: Medio utitur qui hunc locum expreſſit Longus p. 72. Sch.

— l. 33. Saepe enim haec vocabula ſibi opponuntur. V. Lex. Xenoph. ſ. vv. Item ἀροῦν et φυτεύειν Tyrt. fragm. ap. ſchol. ad Plat. Alc. I. p. 122. d. et γῆ σπόριμος ſ. ἀρόσιμος (Strabo IX, 5. p. 311. Tauchn.) et πεφυτευμένη V. Wolf. ad Lept. pag. 336. et Hom. Il. VI, 195. XII, 314. Xenoph. Hellen. III, 2, 10. ubi νομαί addunturur. Hinc εὔκαρπος et εὔδενδρος conjungit Strabo IX. 4. p. 289.

p. 135. l. 13. poſt 207. adde: et II, 2. pag. 262. Caeterum cf. ind. ſ. v. εἰ, Homer. Odyſſ. II, 233. Xenoph. Memor. I, 1, 8. cf. Spalding. ad Quint. I, 5, 19. 7, 24. VIII, 6, 24.

— l. 41. poſt 261. adde: interprr. ad Lycurg. c. Leocr. init. Reiſig. ad Xenoph. Oec. IV, 8. Poppo l. l. p. 101.

p. 139. l. 13. pro Alt. l. Aſt.

— l. 15. pro adjutum l. adjectum.

p. 140. l. 29. pro k. lege l.

p. 141. l. 23. poſt codd. adde: Caeterum totum hunc locum imitatur Arrhian. exped. VI, 3, 5.

p. 141. l. 32. pro ἠκούοννο l. ἠκούοντο.

p. 143. l. 12. poſt pag. 700. adde: Goellero in act. philol. Mon. II, 3. pag. 316. ſq. Poppone l. l. p. 285. qui locum diſſimillimum VI, 66. contendit. Non melius Bekkerus διὰ τὸ in δι' αὐτό mutandum eſſe pronuntiat, conferens IV, 55. V, 115. VII, 6. VIII, 88. nec tamen quem ſenſum haec verba iſto loco habere poſſint oſtendens. Caeterum nec in ea, quam ipſe propoſui, conjectura acquieverim, quamquam fruſtra meliorem circumſpicio. Nec ſuppeditat quidquam Plutarch. Nic. 25. hunc locum exprimens. — Paulo ante ξύντασιν verum videtur Goellero l. l. p. 317.

p. 144. l. 16. pro 825. l. 820. Caeterum cf. Schaefer. ad Julian. p. XVIII. Reiſig. Conjectt. p. 145. ſq.

p. 145. l. 34. pro 74. lege 72.

p. 146. l. 15. pro ψύχη l. ψυχή.

— l. 18. poſt videatur adde: Fortaſſe tamen non ſollicitandus eſt locus. Similiter certe locutus eſt Plato Phaed. p. 109. b.: περὶ τὰ τοιαῦτα λέγειν. Quem locum cum aliis laudavit Fiſcher. ad Phaed. p. 276.

p. 147. l. 15. pro τεχνὰς lege τέχνας. Sequentia fortaſſe ſic emendanda ſunt: ἐὰν δὲ χωρίσηται ἄτερον (i. e. ſi quid alterutri judicio improbatur) ἄτερον κ. τ. λ.

p. 154. l. 1. δικαίωσις hic, ut opinor, idem eſt quod alibi ἀξίωσις.

p. 154. l. 23. Sylburgium vere conjeciſſe oſtendunt verba περιφράσεως ποιητικῆς ἐστιν, οἰκειότερα. Itaque D. non ſingulum vocabulum, ſed circumſcriptionem poëticam judicavit: mire profecto, cum ipſe τέχνας τῶν ἐπιχειρημάτων conjungat. Rectius igitur ſingulum περιτεχνήσεως verbum poëticum dixiſſet; quod ſi imitatorem Dionem Caſſ. excipis, fortaſſe fruſtra apud bonae notae proſaicum requiras. Aliter judicat Poppo l. l. p. 253.

p. 155. l. 18. Verba: Locum — 56. b. dele deletisque ſubſtitue: De hoc ὑποκορισμῷ cf. Plut. Sol. 15. Phot. pag. 460. Ruhnken. ad Tim. pag. 266. ſq. Lex. Xenoph. IV. pag. 393. Wyttenbach. ad Plut. Moral. I. p. 362. qui plures noſtro ſimiles locos laudat.

p. 160. l. 34. δή merum Reiskianae ed. vitium eſt.

p. 162. l 4. pro γνωμήν l. γνώμην.

p. 164. l. 28. poſt 244. adde: Wyttenb. ad Plut. Moral. I. p. 327.

p. 166. l. 35. poſt addubito adde: Cf. Poppo prolegg. pag. 221. ſq.

p. 167. l. 26. poſt Weſſel. adde: Strab. IX, 2. p. 266. Tauchn. Pauſan. IX, 2, 4.

p. 168. l. 42. poſt offerunt adde: quod Bekkerum non obſecutum Haackio recepiſſe gaudeo. Caeterum ſimiliter μηδεὶς diſſecatur Xenoph. Hellen. VI, 4, 28: μηδ' ὑφ' ἑνός.

p. 169. l. 3. pro ἀνεὺ l. ἄνευ.

— l. 37. pro 144. l. 114.

p. 171. l. 8. pro ξυνίστορες ἔστε, quod Haackium quoque et Bekkerum dediſſe video, reſtitue ξυνίστορές ἐστε. Sed ut hic infinitivus, ita infra l. 13. verus eſt imperativus: ξυγγνώμονες δὲ ἔστε.

— l. 11. παρέσχον αὐτὴν εὐμενῆ ἑναγ.] Cf. Held. in act. phil. Mon. II, 1. p. 87. et ind. ſ. v. εὐμενής.

— l. 28. ἀνέχεσθαι Poppo quoque prolegg. pag. 142. praefert, quoniam ἀντέχεσθαι cum genit. rei potius quam perſonae jungatur.

— l. 38. poſt dixit adde: quem Dionyſ. IV, 83. p. 837. 1. imitatur.

p. 175. l. 27. pro κωλλ. l. καλλ.

p. 177. l. 18. poſt colluſtrant adde: Colloquium autem hic propoſuit auctor, quod revera colloquium habitum erat. Popponi l. l. p. 50. ſq. non auſcultaverim.

p. 180. l. 3. pro ἀνεὺ l. ἄνευ.

— l. 9. Οὐδὲν — πράσσομεν] Imitatus eſt hunc l. Dionyſ. Arch. VIII, 34. p. 1582. 3.

p. 186. l. 14. pro ἡρμηνευμένον fortaſſe leg. εὑρημένον.

p. 193. l. 23. poſt offenderet adde: (de qua παραγραφῇ v. Erneſt. Lex. rhet. p. 213.).

p. 195. l. 13. poſt 425. 1) adde: De hac ἀκριβολογίᾳ quae Bauerus diſputavit a Poppone probata l. l. p. 237. pleraque vituperanda videntur. Ac primum κατηγορίας vocabulo loquendi uſum, inprimis forenſem, inimicae accuſationis ſignificationem tribuiſſe egregie docet Iſocratis l. a me laudatus. Ab hoc verbo αἰτία differt eo,

quod latioris poteſtatis eſt atque in bonam et malam partem accipitur. Itaque, cum minus manifeſtam habeat inimicae accuſationis notionem Thuc. cum κατηγορίᾳ vocem opponere vellet, αἰτίαν optavit, cujus loco rectius ναυδέτησις dixiſſet. V. Iſocr. l. l. Ἀδικεῖν et βιάζεσθαι quomodo diſtinguenda ſint vel ex ipſo Thucydidis loco I, 77 (non 71.) perſpici poterat. Alterum enim omnino eſt injuria aliquem afficere quocunque modo ſive par ei ſis viribus ſive inferior, inprimis παρὰ τὸν νόμον πλεονεκτεῖν; βιάζεσθαι eſt vim inferre, violenta ratione tractare, quod profecto nonniſi ſuperiori viribus licet. Ac βίαν ullibi pro ἀδικίᾳ legi non locis falſe laudatis aut perperam intellectis demonſtrari poteſt. Ξυμφοραί in univerſum ſunt fortunae vices (malae praeſertim) et VII, 77. in univerſum clades acceptas ſpectant, cum κακοπαθείαις miſerandam exercitus conditionem c. 75. deſcriptam ſignificent, ut ipſe Bauerus ſenſit. Ἀπόστασις ſimpliciter eſt defectio; ἐπανίστασθαι dicuntur ii, qui non ſolum in libertatem ſe vindicaturi vel omnino conditionem ſuam meliorem reddituri deficiunt, contenti ſi illi, a quibus deſecerunt, eos non aggrediuntur, ſed ultro iis bellum inferunt. V. locos p. 328. laudatos, quibus adde Thuc. I, 115.

p. 199. l. 5. ἐφ' ἡμᾶς ταῦτα παρόντα σοφίσματα] Imitatur hunc locum Plutarch. Timol. 12: ταῦτα πάλιν ἥκειν ἐπ' αὐτοὺς σοφίσματα καὶ δελεάσματα, μετ' ἐλπίδων χρηστῶν καὶ φιλανθρώπων ὑποσχέσεων εἰς μεταβολὴν δεσποτοῦ καινοῦ τιθασσευομένους, ὑπώπτευον. Sic enim haec verba diſtinguenda videntur: in quibus non erat, quod Bredowius verbo τιθασσεύειν conſilium expreſſum exſpectaret, cum participium commode interpretari poſſis: qui allicerentur.

p. 200. l. 6. poſt προσείληφε καὶ excidit τὸ τάχος. Item l. 26. ἔχω poſt ἐπαινεῖν.

p. 205. l. 28. poſt ἦν adde ἡ, quod in Hudſ. et Reisk. excidit. Caeterum ad Sylburgii conjecturam confirmandam cf. de arte rhet. X, 8. p. 302. Schott. De re cf. Jud. de Lyſ. p. 461. de Dem. p. 999.

p. 206. l. 14. pro αὐτῷ l. αὐτῇ.

p. 208. l. 27. poſt hominibus adde: Ac πρᾶγμα quoque ſimiliter uſurpatum video a Luciano rhett. praec. 23. Wolf.

p. 209. l. 9. poſt ἁπλῶς interpres latinus καί legit; quod praeplacet.

p. 211. l. 25. poſt Nachtheil adde: Nec video, quidni, χρόνου notione ſubaudita, huc referendum ſit ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον Thuc. I, 2. quod aliter explicandum eſſe cenſet Poppo prolegg. p. 150. ſq.

p. 221. l. 6. ad marg. adde numerum 2.

— l. 31. ſq. pro ſequenticus l. ſequentibus.

— l. ult. poſt eſt adde: II,.

p. 223. l. 23. pro ἰδίωματα l. ἰδιώματα.

— l. ult. cf. Poppo l. l. p. 240.

p. 224. l. 26. Adde Poppo l. l. p. 253. et Lobeck. ad Phryn. p. 532.

— l. 32. Cf. Poppo l. l. pag. 240. qui etiam de caeteris, quae ibi recenſentur, vocabulis egit p. l. 242. et 253.

p. 225. l. 4. Ὅταν—νόησιν] Εἰς ὄγκον συμβάλλεσθαι τὸ λέγῳ χρῆσθαι ἀντ' ὀνόματος docet Ariſtot. Rhet. III, 6, 1.

— l. 20. Aliter hunc l. capiendum videri monui in ind. ſ. v. αὐτός 4), ubi pro Heind. ad Plat. Gorg. leg. H. ad Plat. Phaed. Adde Matth. §. 439. Woll. ad Sympoſ. XIII, 6. Cf. Quintil. VIII, 3, 61. Diverſi ſunt loci Thuc. I, 59. VI, 47. ubi ἐφ' ὅπερ non ad praegreſſa Μακεδονίαν et Σελινοῦντα redeunt, cum ex terrae civitatisque nomine non commode πράγματος notio elici queat, ſed potius ad infinitivos verborum praecedentium, τρέπεσθαι et πλεῖν referendum eſt. Haud ſcio, an ſic voluerit Poppo l. l. p. 105.

p. 226. l. 41. poſt 41. adde: Poſt ἔχομεν Dionyſius omiſit ἱκανά. Δικαίωμα praeter hunc locum (cl. I, 40. in.) Thuc. uſurpavit V, 97. VI, 79. 80. Cf. etiam Weſſ. ad Herod. V, 92.

p. 227. l. 17. poſt qui adde: Poppone l. l. p. 166. monente τὴν τοῦ Πλημμυρίου λῆψιν c. 25. ſ. ἅλωσιν c. 32. cum τῇ τῆς Λευκάδος οὐ περιτειχίσει III, 95. confudit.

— l. 25. pro βίβλῳ l. βίβλῳ. Caeterum Popponi l. l. non I, 143. ſed II, 51: τὰς ὀλοφύρσεις ἐξέκαμνον reſpectum videtur a Dionyſio, qui illo loco ſpectato ſatis ſtulte locutus eſſet, quum ibi non ſolum nomen ὀλόφυρσιν, ſed tota formula ὀλόφυρσιν ποιεῖσθαι prorſus ex more Grae-

corum pro ὀλοφύρεσθαι posita sit. Sed nonne plerasque, quae D. ut Thucydidis idiomata proponit, omnibus Graecis communia fuerunt? Ac si hic locum II, 51. respexisset, non ὀλόφυρσιν, sed ὀλοφύρσεις apud eum legeremus.

— l. 37. post ἡγοῦμαι adde: Item paulo ante πρόφασιν pro αἰτίαν et ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ pro λόγῳ δὲ ἀφ. Mox plenius et emendatius Thucydidis exemplaria praebent: γιγνομένους καὶ φόβον παρέχοντας ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολ. De Dionysii explicatione Poppo l. l. „Quomodo, inquit, substantivum ἀνάγκη hic non modo necessarium sit, sed admitti possit, non video, nisi forte Dionysius ἀναγκάσαι pro τοῦ ἀναγκάσαι scriptum judicavit, et omnem structuram sic expedivit, τὴν τῆς ἀνάγκης τοῦ πολέμου αἰτίαν, quod fieri per ordinem verborum non licet." Haec ne vera credam efficiunt Dionysii verba interpretandi causa subjecta. Mihi igitur locus censori videtur offensioni fuisse propterea, quod Athenienses proprie Lacedaemonios ad bellandum non coëgerunt, sed incrementis captis effecerunt, ut hi necessario sibi suscipiendum esse bellum intelligerent. Et haec profecto sententia accuratius, non tamen ornatius, exprimeretur verbis ἀνάγκην παρέσχον. Caeterum Poppo aut sic explicandum censet, ut τὴν ἀληθ. πρόφ. τοὺς Ἀθ. ἡγοῦμαι primaria verba esse dicantur, quae deinde reliquis accuratius definiantur (*verissimam causam Athenienses judico, quod hi potentiores facti coëgerunt eos ad bellum gerendum*), aut τοὺς Ἀθ. μεγ. γιγνομένους statim conjungendum et deinde, ut vulgo loquantur, ὥστε subaudiendum esse. Sed vide, ne facilior et Graecitati convenientior sit ea ratio, quam ipse proposui p. 85.

p. 229. l. 11. pro διαφοράς, ὅταν l. διαφοραὶ ὅταν.

— l. 19. post συνήλλαξαν adde: (de quo v. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Mor. I, p. 283.)

— l. 27. adde: Dionysius ipse hoc imitatur I, 89. pag. 232, 4: οἱ περὶ τὸν πόντον ᾠκημένοι. Cf. Markl. ad Lys. de inval. pag. 754. Caeterum apud Thuc. legit: τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους. ubi Steph. hac structura offensus κατὰ τὴν μεσόγειαν Thucydidem scripsisse suspicatur. Sed etiam Herod. l. l. IV, 8. dixit κατοικημένον τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Εὐξεῖναν πόντον. Aliter id. I, 27. VII, 9.

p. 229. l. 40. Nec erat quod aliam explicationem circumſpiceret Poppo l. l. pag. 91. ſq. Appoſite Quintilianus inſtitt. VIII, 6, 21: Maxime autem in orando patebit numerorum illa libertas. Nam et Livius ſaepe ſic dicit: Romanus proelio victor, quum Romanos viciſſe ſignificet; et contra Cicero ad Brutum: populo, inquit, impoſuimus et oratores viſi ſumus, cum de ſe tantum loqueretur. Quod genus non orationes modo ornat, ſed etiam quotidiani ſermonis uſus recipit. Cf. ibi interprr.

p. 230. l. ult. adde Poppo p. 99. ſq.

p. 231. l. 27. adde Poppo p. 100. 104. 149. ſq.

p. 232. l. 6. προτιμήσασαι] Cf. pag. 32. et add. ad h. l. et p. 234.

— l. 38. Cf. etiam p. 4. not. et Poppo p. 126.

p. 233. l. 19. adde: Sed inprimis verba: μὴ μετὰ νόμων τὸ πλέον ἢ τρόπων ἀνδρείας κινδυνεύειν, collatis, quae Pericles antea dixit, oſtendunt, hic ſermonem eſſe de re certa et conceſſa, non dubia et cogitata. Recte igitur Bekkerus ἐθέλομεν edidit, quod etiam Laur. obtulit. Fruſtra Poppo pag. 143. et Reiſig. ad Xenoph. Oec. XV, 13. conferri jubent Matth. Schaefer. ad Dionyſ. p. 214. Wolf. ad Dem. Lept. 283. et Herm. de praecc. quib. Attic. pag. XI. Hi enim de ejusmodi locis agunt, ubi, futuro in apodoſi ſequente, in protaſi optativus per cogitandi et loquendi leges de more uſurpatur. In vocabulo περιγίγνεται quomodo cum Poppone pag. 201. pleonaſtici quidquam reperiam non video. Cf. ind. ſ. v.

p. 236. l. 31. adde: De verbo ἐξηγεῖσθαι cum accuſativo conſtructo cf. Poppo p. 259. De figura tritiſſima, qua Πελοποννησος pro οἱ Πελοποννήσιοι ponitur cf. Longin. XXIV, 1. Quintil. inſtitt. oratt. VIII, 6, 23. ibique interprr.

p. 237. l. 22. pro 269. l. 267. l. 27. dele num. III.

p. 248. l. ult. Adde Appollod. II, 8, 1. ibique Heyn. p. 202. Iſocr. Archid. 6. 16. Thucydidis locus eſt I, 9.

p. 240. l. 1. pro ἄκμῃ l. ἀκμῇ. Caeterum hunc locum imitatus eſt Arrhian. exped. VII, 16, 12: ἀμεῖνον αὐτῷ ἦν ἐν ἀκμῇ τῆς τε ἄλλης δόξης καὶ τοῦ πόθου τοῦ παρ' ἀνθρώπων ἀπηλλάχθαι. Paulo poſt §. 13. δοκῇ in δοκεῖ mutandum eſſe vidit b. Schneiderus. Poſſideo enim viri

doctiſſimi exemplar, cujus ille marginem non contemnendis copiis ditavit; quas ego, ſcriptore relecto, meis obſervationibus auctas, publici juris facturus ſum.

— l. 2. ad marg. adſcribe 2.

— l. 19. Cf. ind. f. v. ἡγεῖσθαι.

— l. 41. pro 449. l. 494. Similiter Alexandrum praedicat Arrhian. exped. VII, 28, 4: ξυνιδεῖν τὸ δέον ἔτι ἐν τῷ ἀφανεῖ ὢν δεινότατος καὶ ἐκ τῶν φαινομένων τὸ εἰκὸς ξυμβαλεῖν ἐπιτυχέστατος.

p. 241. l. 31. Cf. Quint. l. l. IX, 4, 1.

p. 242. l. 3. dele comma poſt αὐτῶν.

p. 245. l. 12. pro caeteris l. prioribus.

p. 247. l. 31. poſt 430. adde Poppo p. 97. ſq.

p. 249. l. 32. poſt 723. adde: Haec ſi recte disputata ſunt, fruſtra Pauſaniam erroris inſimulaverit Dodwell. Ann. Thuc. p. 647., Oenobii ψηφίσματι revocatum eſſe ſuſpicans Thucydidem Mileſiae filium. Caeterum aegre fero, quod quae hic et in ſeqq. disputavi magnam partem a Popponis rationibus abhorrent. Hanc litem diremtam cupio a cenſoribus aequis et prudentibus.

p. 252. l. 16. pro εἴς l. εἰς. l. 46. pro Looncl. l. Leoncf.

p. 256. l. 27. poſt n. c. adde et Manſo Sparta (cujus libri inſpiciendi nunc non copia eſt.) Caeterum cf. Athen. XIII. p. 589. et Boeckh. Oec. Civ. I. p. 209. ſq.

— l. 35. pro Spartanorum quidem abstinentiam lege: abstinentiam quidem Spartanorum.

p. 260. l. 23. dele num. 20. 75.

p. 264. l. 20. poſt 14, 4. claude parentheſin.

p. 266. l. 17. pro ductum l. ductam.

p. 267. l. 34. adde: Sic etiam Arrhian. exped. I, 9, 9: apud quem τὸ παράλογόν ſubſtantive me legere non memini.

p. 269. l. 41. pro ib. c. 66. lege ib. c. 74. et l. 47. pro Ariſtoph. l. Ariſtot.

p. 271. l. 9. poſt ſq. n. adde: Poppo prolegg. p. 139. ſqq.

p. 275. l. 39. Poppo λόγον delet p. 133. cum Caſſ. Aug. (Pariſ. G. ac Bekker. A.) et interpretatur: ne hoc quidem Athenienſibus reliquis (reliquum?) conceſſiſſe —. Non ſequar, quamquam ad attractionem non confugiendam ac λόγον proprio ſenſu capiendum eſſe fateor. Ipſe enim Thucydides locum explicat, ubi ſimilia profert VIII,

24: τοὺς Ἀθηναίους ᾐσθάνοντο· οὐδ' αὐτοὺς ἀντιλέγοντας ἔτι μετὰ τὴν Σικελικὴν ξυμφοράν, ὡς οὐ πάνυ πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη. Cf. Isocr. Paneg. 40: μηδένα λόγον ὑπολείπειν τοῖς εἰθισμένοις τὴν τῶν Περσῶν ἀνδρίαν ἐπαινεῖν.

p. 275. l. 43. pro l. lege I. p. 254. et l. 45. post 12. adde V, p. 56.

p. 280. l. 17. post nomine insere ibi. De harmostis cf. Appian. B. C. IV, 7.

p. 282. l. paenultimam dele.

p. 287. l. 21. pro χώριον l. χωρίον et l. 41. pro Lycymnium l. Licymnium.

p. 290. l. 35. Cf. Arrhian. III, 2, 7. 6, 5. Ut in ejusmodi locis confusio duarum locutionum statuatur cum Poppone l. l. p. 198. non opus videtur.

p. 291. l. 34. adde Poppo p. 101.

— l. 39. adde: Paulo diversa affert Schneiderus ad Xenoph. Memor. I, 1, 6.

p. 292. l. 12. pro ἔξεβαλε l. ἐξέβαλε.

p. 293. l. 12. post artificio insere Ol. 88, 2.

p. 294. l. paenult. pro πρώτης l. πρώτην. Caeterum quo discrimine utrumque dicatur, id vel ex Grotef. Gr. lat. §. 133. n. 3. disci potest. Loci Thucydidei supplementum Bekkerus in Vat. invenit hoc: καὶ καταλείπονται τέσσαρες νῆες ἐν αὐτῇ· καὶ αὖθις αἱ λοιπαὶ Μιτυλήνην ἀφιστᾶσιν. Unde patet ὁμοιοτέλευτον lacunae dedisse originem. Attamen vereor, ne plura interciderint.

p. 295. l. 32. adde Poppo l. l. p. 176. sqq. Voigtlaender. obss. in Xenoph. part. II. p. 23. n. et quae ipse monui p. 302.

p. 297. l. 17. Hunc locum cum schol. ita intelligit, ut ad τούς τε Πελ. κ. τ. λ. ἐβούλετο repetat. Atque ad hanc explicationem affert locum geminum scilicet III, 69: ἐβούλοντο οἱ Λακ. — ἐς τὴν Κέρκυραν πλεῦσαι στασιάζουσαν, δώδεκα μὲν ναυσὶ μόναις παρόντων Ἀθηναίων περὶ Ναύπακτον· πρὶν δὲ πλέον τι ἐπιβοηθῆσαι ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ναυτικόν, ὅπως προφθάσωσι. Sed hic cum Haackio et Bekkero colon post Ναύπακτον commate permutandum est, ut post ναυτικόν repetatur ἐβούλοντο πλεῦσαι. Nec magis

transitus ex infinitivo in conjunctivum cum conjunctione ſtatuendus eſt altero loco, quem v. d. contulit VII, 75: ησαν γὰρ ὕποπτοι αὐτοὺς οἱ Καμαριναῖοι μὴ προθύμως σφίσι μήτε ἐς τὴν πρώτην μάχην πέμψαι ἃ ἔπεμψαν ἔς τε τὸ λοιπὸν μὴ οὐκέτι βούλωνται ἀμύνειν. Hic enim ex ὕποπτοι ἦσαν ad ἔς τε τὸ λοιπὸν ſumendum eſt ἐφοβοῦντο. Quae ratio latiſſime patet. Ita, ut nonnulla tantum afferam, eliciendum φοβήσῃ ad ὑπολίπησθε ex praegreſſo νομίσῃ Thuc. I, 140. ἔφασαν e πείθουσιν III, 75. ἵππους ex ἅρμα ad νεμομένας Herod. VIII, 115. γέφυραν ad τὴν ὁ γεφυροῦν VII, 34. Non abſimiles ſunt eorum plures locorum, quos p. 117. ſq. laudavi. Cf. etiam Poppo p. 287. quem non dubito, quin quae de loco III, 51. ſtatuit retrectaturus ſit.

p. 298. l. 30. Ἑρμιονίδα] Hic non poſſum, quin C. Müllerum notem, ex Thuc. τριήρει Ἑρμιονίδι I, 128. peculiare navium genus fabricatum.

p. 300. l. 36. pro aſſe l. eſſe.

p. 303. l. 31. pro praemitur l. praemittitur, et l. 32. poſt ubi inſere: inprimis majore numero poſito. Cf. Thuc. VII, 22. nil expedivit Poppo p. 200. ſq. De Xenophonteis locis hoc adde, in quibusdam articulum caſus duntaxat notam eſſe. Hinc auctor cum Hell. IV, 7, 23. dicat οὐκ ἔλαττον τῶν εἴκοσιν VII, 1, 20. habes mutata conſtructione: πλέον ἢ εἴκοσιν. Ac nunquam in poſteriore dicendi ratione articulum ſic aſſumtum eſſe contendam. Quamquam hunc locum etiam iis accenſeri poſſis, ubi numerus non accurate definiendus ſumma aliqua, circa quam ille vagetur, aliquatenus definiatur: quae proinde ut certa articulum adſciſit, véluti Cyrop. I, 2, 15: λέγονται — πέρσαι ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας εἶναι. Cf. II, 1, 6. III, 2, 3.

— l. 45. Thuc. locus eſt VIII, 79.

p. 309. l. 22. adde: Equites ſoſpites praeſtitit Calliſtratus. V. Pauſan. VII, 16, 3. De clade lectu digna disputat Arrhian. exped. I, 9, 3. ſq.

p. 310. l. 16. Thuc. locus eſt II, 13.

p. 314. l. 24. Cf. Poppo prolegg. p. 314. Plura de his dicam in Arrhianeis.

p. 326. l. 15. poſt Thuc. I, inſere 18. ſq.

p. 326. l. 23. Obiter moneo in Zacynthi ſylvis aliquot errores erraſſe hiſtoricos, veluti Diodor. XI, 84. et nuper C. Müller. Aegin. pag. 112. qui cum non memor eſſet ἐξελῶντες participium futuri eſſe ex Herod. III, 59. nobis narrat, Achaeos Zacynthi incolas a Samiorum exſulibus ſummotos eſſe narrat.

p. 329. l. 30. pro dicat l. dicas, et l. 32. pro κεὖπω l. κοὔπω.

p. 335. poſt l. 29. adde: 70) Cf. Manſo Sparta III, 1. pag. 36. ſq. n. et alia nunc disputantem Schneider. ad l. l.

p. 337. l. 10. pro deficiebant l. defecerunt.

p. 340. l. 17. pro Teiiorum l. Teiorum.

p. 343. l. 10. Hic ne quis ignorantiae me incuſet, moneo, vetuſtiorum ſcriptorum exemplo Aeolida me ab Helleſponti civitatibus discreviſſe. Alii aliter. Cf. Strabo XIII, 1. p. 82. 88. 111. Tauchn.

p. 347. l. 18. Singe ſcripſi, quoniam Thuc. incolas Singaeos dicit, cum Herod. Steph. Byz. a Dukero laudati Σίγγος oppidum dicant: quibus Strabo exc. l. VII. p. 132. aſſentitur, Σιγγιτικὸν κόλπον memorans.

— l. 43. pro 51. l. 31.

p. 349. l. 28. pro anus l. unus. De Pheris praeter Mor. ad Xenoph. l. l. cf. Clark. ad Hom. Od. XXI, 15.

p. 350. l. 30. pro Artoxerais l. Artoxerxis.

p. 352. l. 46. pro νόμον l. νομόν. De tota re pluribus dicam in excurſu ad Xenoph. Anab. I, 1, 2.

p. 353. l. 32. poſt σατραπείαν inſere: (Thuc. I, 129.), et l. 35. pro 119. l. 129.

p. 355. l. 36. adde: et Andoc. de pace p. 103. Cf. Raumer. Vorleſſ. T. II. p. 1.

p. 356. l. 40. Cf. Demoſth. in Dionyſiod. p. 1285.

p. 359. l. paenult. De hac quoque re in exc. ad Anab. l. l. copioſius agam.

p. 366. l. 29. adde Demoſth. c. Mid. p. 561. ſq.

p. 369. l. 30. dele verba Cf. — II. et l. 35. poſt 239. ſq. adde: Manſo Sparta II. p. 468. ſq. De Moſchii et Dahlmanni disputationibus alibi dicam.

p. 370. l. 32. pro frequentibus l. frequentius et l. 42. pro fiat l. fiat.

p. 373. l. 27. De aliis Phrynichis cf. Perizon. ad Ael. V. H. III, 8.

p. 374. l. 32. Pudet me quod popularia mei manes ab hac criminatione non purgavi. Aliquoties enim vir eruditiſſimus locis dictis uſus eſt. V. p. 18. 19. 21. 22 ed. 1765. Antiphontis res geſtas exaggerat Pſeudoplut. X oratt. vitae β.

p. 375. l. 16. Adde: Quod factum eſſe ab eo diſerte teſtatur Plut. Comp. Sol. c. Popl. c. 2.

p. 380. l. 6. poſt hic inſere Alcibiades.

p. 382. l. 5. pro Ariſtarchus l. Ariſtocrates.

p. 383. l. 29. pro poteſtato l. poteſtate.

p. 386. l. 31. pro 91. l. 92.

p. 389. l. 33. poſt pag. 688. ſq. adde Andoc. de myſt. p. 50.

— l. 40. adde: Caeterum cf. Lyc. c. Leocr. XXX, 13. Quae idem §. 9. narrat haud dubie eidem tempori ſunt aſſignanda.

p. 443. a. l. 44. pro ακριβεία l. ἀκρίβεια et l. 48. ἀκριβείᾳ pro ἀκρίβειᾳ.

p. 449. a. l. 18. pro εἶσε l. εἶπε, et l. 35. pro J. lege l.

p. 455. a. l. 50. pro bf. l. cf.

p. 463. b. poſt δικαιοῦν inſere: δικαίωμα III, 5, 2. cf. add. ad h. l.

p. 473. a. l. 19. poſt 6. 8. inſere: cf. Iſocr. Plat. 24.

— b. l. 27. pro Archian. l. Arrhian. Idem vitium tolle p. 483. b. l. 14.

p. 492. b. poſt κεφαλὴ inſere κεχαρισμένως I, 4, 3.

p. 530. a. l. 12. pro μνήσεως l. μιμήσεως.

Alia, quae vel minora ſint, vel oculorum meorum aciem multa legendo hebetiorem factam effugerint, vitia, ipſe, lector benevole, emendabis. De libri hujus conſilio ac ratione pauca habeo, quae dicam. Dionyſii hiſtoriographica quod codicum, quos fruſtra requiſivi, ope deſtitutus edere auſus ſum, diligentia in iis emendandis et illuſtrandis collocata excuſabit. Commentationes ſubjectae ſyllogen obſer-

vationum in rerum capita digeſtarum exhibent, quas ut perirent non dignas ratus in vulgus emittendas duxi, ut, ſi forte, futuris Thucydidis editoribus nonnihil adjumenti afferrent, cum ipſe, munere ſcholaſtico laboris pleniſſimo vires conſumente, ſcriptoris, ea, quam animo informavi, ratione edendi conſilium agitare nequeam. Caeterum hic liber ſi quid ad Thucydidem intelligendum et judicandum, ad Dionyſium aliosque ſcriptores vel emendandos vel explicandos, ad rhetorum dicendi uſum cognoſcendum, ad grammatica quaedam illuſtranda, denique ad hiſtoriam belli Peloponneſiaci accuratius exponendam contulerit: facile, ſpero, veniam impetrabit eorum, in quibus erraſſe deprehendatur. Quod quamquam non dubito, quin ſaepe acciderit, tamen rogatos volo judices ſeveros, ne ſi quid minus ipſis probandum videatur, confeſtim erroris me infimulent, cum brevitati conſulere coactus non ſemper quibus quidque rationibus nitatur copioſius exponere potuerim. Scribebam Bernburgi VII. Cal. Nov. MDCCCXXII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ

ΓΝΑΙΟΝ ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

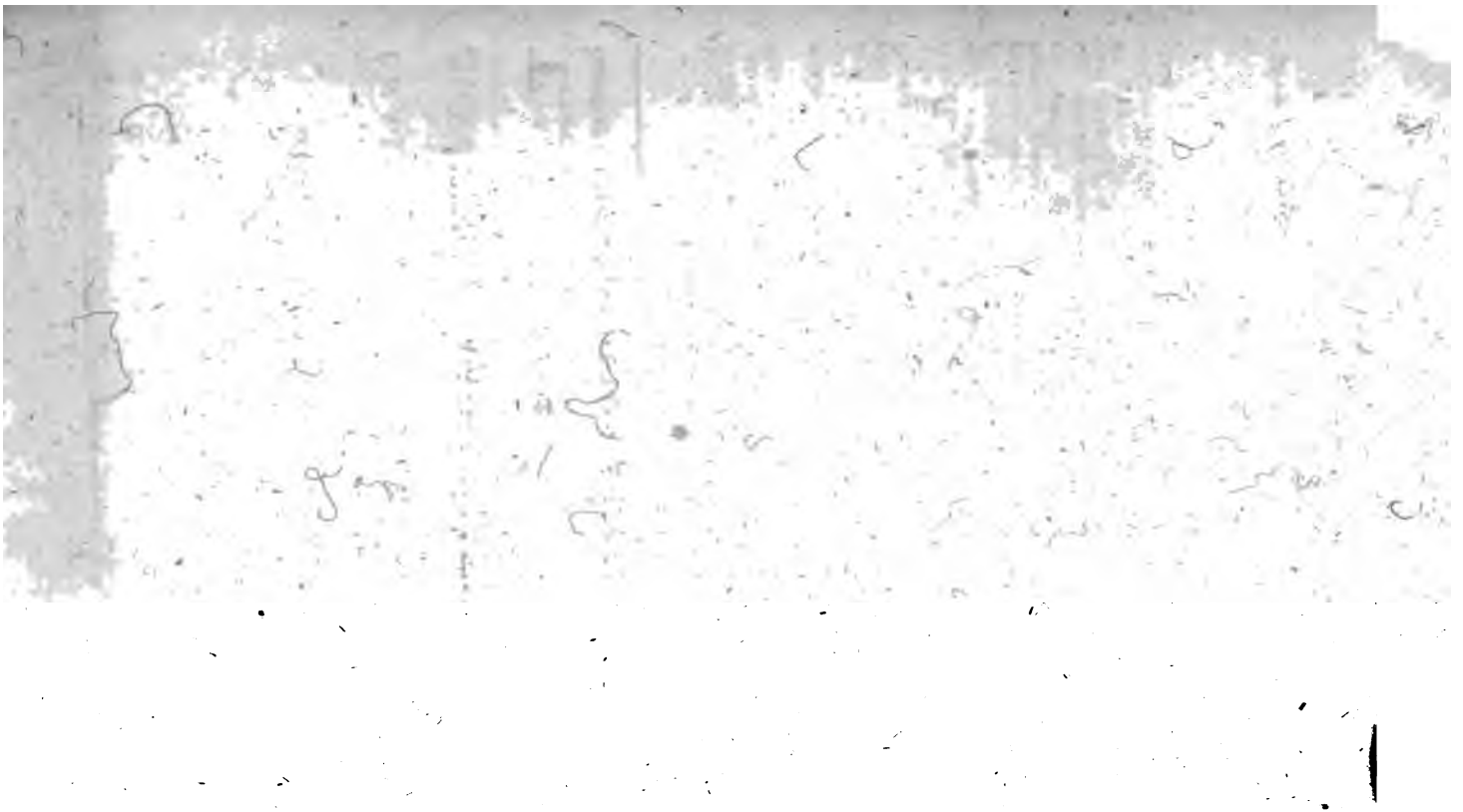

ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ

ΓΝΑΙΟΝ ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐπιστολήν τινα παρὰ σοῦ κομισθεῖσαν ἐδεξάμην εὐπαίδευτόν τε καὶ πάνυ μοι κεχαρισμένην· ἐν ᾗ γράφεις, ὅτι

Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως] Alibi interponitur *Ἀλεξάνδρου τοῦ*. Cf. Interprr. ad lib. de Compoſ. init. Stephan. ad Thuc. T. II. p. 745. ed. Beck. De duplici ſigmate vocis *Ἁλικαρνασσέως* v. Mathaei diſſert. de Diohyſio Halic. p. IV. Schaefer. Melet. crit. p. 1.

πρὸς Γναῖον Πομπήϊον ἐπιστολή] Debuerat titulus ſic concipi: Dionyſii reſponſio ad Epiſtolam, in qua Pompejus queſtus fuerat de acerbitate Dionyſii, naevos dictionis Platonicae notantis. Pompejus ille (ne quis erret) non eſt ille celeberrimus imperator Romanus, rerum geſtarum magnitudine et fortunae varietate clarus, ſed eſt aliquis Graeculus grammaticus, illius Magni libertus aut cliens. Reisk. Recte. Nam de Magno Pompejo non cogitandum eſſe, vel temporum ratio oſtendit, de qua v. Matthaei l. l. Ac grammaticum vel rhetorem quendam hujus nominis intelligendum eſſe, cum ex ejus ad Dionyſium litterarum fragmentis, quae apud hunc 2, 14. 15. leguntur., tum ex familiari conjunctione, quam inter utrumque interceſſiſſe epiſtolae hujus initium prodit, probalile fit. Hunc autem Cn. Pompejum Magni Pompeji fuiſſe libertum e nomine conjici poteſt. Et plures quidem imperatorem in familia ſua doctos grammaticos habuiſſe, Suetonius docet, duos eorum, Curtium Niciam et Lenaeum nominans in libro de illuſtr. gramm. c. XIV. XV. Idemque in libro de clar. rhett. cap. I. quosdam hiſtoricos tradidiſſe narrat, Cnaeum Pompejum (Magnum) ſub ipſum civile bellum, quo facilius Cajo Curioni, promtiſſimo juveni, cauſam Caeſaris defendenti, contradiceret, repetiſſe declamandi conſuetudinem.

τὰς συντάξεις τὰς ἐμάς, ἐπιχορηγοῦντός σοι Ζήνωνος, τοῦ κοινοῦ φίλου, διαπορευόμενος καὶ πάνυ διατιθέμενος οἰκείως ἐν αὐταῖς, τὰ μὲν ἄλλα θαυμάζεις, ἐνὶ δὲ μέρει δυσχεραίνεις τῶν ἐν αὐταῖς κατακεχωρισμένων, τῇ Πλάτωνος κατηγορίᾳ. Ὅτι μὲν οὖν σεβαστικῶς διάκεισαι πρὸς τὸν ἄνδρα, 751 ὀρθῶς ποιεῖς· ὅτι δὲ περὶ ἡμῶν ταῦτα ὑπειλήφας, οὐκ 2 ὀρθῶς. Εἰ γάρ τις ἄλλος ἐκπλήττεται ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις, εὖ ἴσθι νῦν, κἀγὼ τούτων εἷς εἰμι.

ὅτι τὰς συντάξεις τὰς ἐμάς, ἐπιχ.] Male in ed. Reisk. poſt ὅτι comma collocatur, quod poſt. ἐμάς poſui, Sylburgium ſecutus. Σύνταξις hic, ut §. 8. II, 5, 6, 7, 3. eſt γραφή, πραγματεία. Significat autem τὴν περὶ τῶν Ἀττικῶν πραγματείαν, ῥητόρων, de qua v. Sylb. ad c. II. §. 1.

Ζήνωνος] De hoc non magis quidquam conſtat, quam de Pompejo.

διατ. οἰκ. ἐν ἀ.] V. ind.

ταῦτα ὑπειλήφας] ſc. ἡμᾶς κατηγορεῖν Πλάτωνος, quod ex Πλατῶνος κατηγορία eliciendum. Non enim κατήγορος eſſe vult, ſed τῶν ἰδίων τοῦ χαρακτῆρος ἔργων ἐξετασιὴς δίκαιος, ut II, 3, 2. profitetur. Τοῦτο ſaepe ad verbum redit in praegreſſo ſubſtantivo latens, veluti Herod. VI, 105: ἀποπέμπουσι ἐς Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Ἀθηναίων μὲν ἄνδρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρομόν τε καὶ τοῦτο μελετῶντα, ſc. τὸ ἡμεροδρομεῖν. Plat. Legg. IX, 853. e: ὧν δὴ χάριν οὐκ ἐπίχαριν λέγοιμ' ἂν πρῶτον νόμον ἱερῶν περὶ συλήσεως, ἂν τις τοῦτο δρᾷν τολμᾷ. Thuc. I, 6: Τοῖς Ἀσιανοῖς πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθενται καὶ διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι. Xenoph. Cyrop. III, 3, 50. Οὐδεμία γάρ ἐστιν οὕτω καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς αὐθημερὸν ἀκούσαντας ἀγαθοὺς ποιήσει· οὐκ ἂν οὖν τοιοῦτός γε εἰ μὴ ἔμπροσθεν τοῦτο μεμελετηκότες εἶεν. (Ad cujus loci ſententiam cf. §. 55. et Thuc. V., 69.)

2. Ἐκπλήττεσθαι ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις] Nota hic ἐκπλ. τ. Πλ. ἑρμ., cum in Thucydide hoc ſtructurae genus reprehendat, p. 135 [p. 800 Reisk.] ac pro dativo accuſativum caſum hic uſurpari velit. Incertum ergo, an Dionyſii voluntate, an librarii incuria, hic in ſtructura ſit facta ἐξαλλαγή. Sylb. Neutrum ſumendum eſt. Nam l. l. Dionyſius καταπλήσσεσθαι cum accuſativo conjunctum voluit poteſtate timendi; ἐκπλήσσεσθαι vero, qua vi hic uſurpatum eſt, de more dativo ſ. ablativo jungitur. Significat enim admiratione percelli. V. Lexic. Xenoph. II. p. 113. coll. Aſt. ad Plat. Phaedr. p. 315. Sylburgii auctoritate abuſus eſt Schirach. Diſſert. de vita et ſcribendi genere Iſocr. T. II. p. 58.

εὖ ἴσθι νῦν κἀγώ] Reiskius cum poſt ἴσθι diſtinxiſſet (praeeunte, opinor Hudſono: nam in Sylburgiana comma deeſt) pro νῦν legendum eſſe conjecit ὅτι, qua particula facile caremus. V. Abreſch. Diſlucidd. Thuc. Auct. p. 422. Recte

Ὁ δὲ πέπονθα πρὸς ἅπαντας, ὅσοι τὰς αὐτῶν ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν φέρουσιν ὠφέλειαν, ἐπανορθοῦντες ἡμῶν βίους τε καὶ λόγους, ἐρῶ σοι· καὶ πείσω γε, νὴ Δία, πιστεύειν καινὸν οὐδὲν εὑρεῖν οὐδὲ παράδοξον οὐδ' ὃ μὴ πᾶσιν ὁμοίως δοκεῖ.

Ἐγὼ οὖν νομίζω δεῖν, ὅταν μὲν ἔπαινον προέληται γράφειν τις πράγματος εἴτε σώματος ὁποιουγέτινος, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ οὐ τὰ ἀτυχήματα, εἴ τι πρόσεστι τῷ πράγματι ἢ τῷ σώματι, δεῖν προφέρειν· ὅταν δὲ βουληθῇ 3

---

habet νῦν (sive potius νυν sine accentu) modo cum ἴσθι jungatur, ut in Aristoph. Acharn. 490. ἴσθι νυν ἀναίσχυντος ὤν. Cf. Hogeveen. de particc. p. 543. ed. Schütz. qui quae laudat, iis sexcenta ex Aristophane aliisque addi possunt. V. Dorvill. ad Charit. p. 629. ed. Lips. et, qui ibi excitatur, Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 965.

εὑρεῖν] Dedi de meo ἐρεῖν. Reisk. Male. Non enim se purgare vult auctor, quod Platonem vituperaturus sit, sed quod eum vituperarit. Quare cum aoristus requiratur, εὑρεῖν restitui.

3. νομίζω δεῖν] Δεῖν delendum videtur. Sequitur enim versu 11. loco convenientiore. Reisk. Fallitur. Plato Legg. VII. p. 801. a: γόντας δεῖ τοὺς ποιητάς, ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσί, δεῖ δὴ τὸν νοῦν αὐτοὺς σφόδρα προσέχειν, μή ποτε λάθωσι κακὸν ὡς ἀγαθὸν αἰτούμενοι. Polit. X. p. 601. a: οὕτω δή, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαΐοντα, ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, ἐάν τε περὶ σκυτοτομίας τι λέγῃ ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἁρμονίᾳ πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι caet. ubi Ast. prius δοκεῖν sollicitat. Sic εἰ repetitum Xenoph. Oecon. II, 15. cf. Spohn ad Isocr. Paneg. 17. οὖν Thuc. VIII, 57. τι Hom. Odyss. III, 99. sq. Thuc. III, 52. coll. 54. 68. Alia alibi.

εἴτε σώματος] Ad πράγματος more satis frequente εἴτε omissum est. V. Heindorf. ad Plat. Sophist. §. 21. p. 302. Hermann. ad Viger. p. 834. Ast. ad Plat. Legg. II. p. 39. Sic et Latini. V. Heindorf. ad Horat. Sat. II, 5, 10.

ἀτυχήματα] Alibi dicit ἁμαρτήματα II, 3, 1. ἁμαρτίας I, 3, 10. ἡμαρτημένα II, 28, 3. 52, 1. κακίας II, 3, 1. 28, 1. κακά I, 1, 3. ἐλαττώματα II, 35, 2. Omninoque rhetores verba successum denotantia ad vitia et virtutes orationis significandas transferunt.

εἴ τι] Malim εἴ τινα in plurali. Reisk. Non opus. Xenoph. de rep. Lacedd. I, 5. Οὕτω δὲ συνόντων, ποθεινοτέρους μὲν ἀνάγκη σφῶν αὐτῶν ἔχειν, ἐρῳμενέστερα δὲ γίγνεσθαι, εἴ τι βλάστοιεν, οὕτω μᾶλλον ἢ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν.

προφέρειν] Recte quidem ἀτυχήματα προφέρειν dicitur, ex usu Graecorum, ἀρετὰς προφέρειν autem non usurpatur.

διαγνῶναι, τί τὸ κράτιστον ἐν ὁτῳδήποτε βίῳ καὶ τί τὸ βέλτιστον τῶν ὑπὸ ταὐτὸ γένος ἔργων, τὴν ἀκριβεστάτην ἐξέτασιν προφέρειν καὶ μηδὲν παραλείπειν τῶν προσόντων αὐ-
752 τοῖς εἴτε κακῶν εἴτ' ἀγαθῶν. Ἡ γὰρ ἀλήθεια οὕτως εὑ-
4 ρίσκεται μάλιστα, ἧς οὐδὲν χρῆμα τιμιώτερον. Τοῦτο δὲ προθέμενος ἐκεῖνο λέγω· εἴ μέν ἐστι μοι κατὰ Πλάτωνος λόγος τις καταδρομὴν περιέχων τοῦ ἀνδρός, ὥσπερ Ζωίλῳ, τῷ ῥήτορι, ἀσεβεῖν ὁμολογῶ, καὶ εἴ γε βουληθεὶς ἐγκώμιον αὐτοῦ γράφειν λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις νόμους. Οὐ γὰρ ὅτι διαβολὰς οἶομαι δεῖν γράφειν ἐν αὐ-
5 τοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀπολογίας. Εἰ δὲ χαρακτῆρας λόγου προσλόμενος σκοπεῖν καὶ τοὺς πρωτεύοντας ἐν αὐτοῖς φιλοσόφους τε καὶ ῥήτορας ἐξετάζειν, τρεῖς μὲν ἐξ ἁπάντων ἐξελεξάμην τοὺς δοκοῦντας εἶναι λαμπροτάτους, Ἰσοκράτην τε καὶ Πλάτωνα καὶ Δημοσθένην, ἐκ δὲ τούτων αὐτῶν πάλιν προέκρινα

Verum latinismus hic eſt Dionyſio noſtro familiaris, ut προφέρειν uſurpet pro εἰς φῶς ἄγειν, quomodo Latini proferre uſurpant. Reisk.

4. *Ζωίλῳ*] Zoilum in Platonem quoque invectum eſſe ut fuit in Homerum patet e p. 757, 12. Reisk. Idem memoratur in Jud. de Iſaeo p. 627. ſq.; Aelianus V. H. XI, 10. diſertis verbis eum contra Platonem ſcripſiſſe narrat. Cf. ibi Perizon. et Villoiſon. Anecd. T. I. p. 203.

νόμους] Hoeſchelius pro *νόμους* legendum putat *παρανόμους*: ut *παράνομοι λόγοι* hoc loco idem ſint quod alibi *παρανόμων γραφαί*. Sed haud ſcio, an convenientius ſit *ἀνομοίους*; vel ut *Ilovius* interpres legit *ἀτόπους abſurdas*. Sylb. Videtur leg. *λόγου τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις ψόγου μεμνημένους*, *innectam praedicationi meae locos, in quibus mentio fiat reprehenſionum ab aliis in eum intortarum*; aut *ἀπολογίας ἐχομένους*, vel *ἁπτομένους νομίμου*, *locos defenſioni finitimos legitimae*; aut pro *λόγους* leg. eſt *ψόγους τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις ἀνασκευάζειν βουλόμενος*, *ſi praedicationi reprehenſiones immiſceam cum propoſito eas refutandi*; aut ſic leg. *ψόγους τινὰς ἐγκ. τ. ἐπαίνοις ἀλλοτρίους*, *reprehenſiones ab aliis in Platonem conjectas*. Reisk. Ἐγκαταπλέκω non improbaverim, cf. de Compoſ. p. 146. Schaefer. De caeteris dicere non attinet. Quod Sylburg. conjecit, *ἀνομοίους*, idem Seidlero in mentem venerat. Sed ne ſic quidem locum perſanatum crediderim.

5. *Δημοσθένη*] Nota hic *Δημοσθένη* more perittoſyllaborum: et mox p. 753. v. 3. *Δημοσθένην*, more iſoſyllaborum nominum. Sylb. Moeris p. 134. *Δημοσθένην Ἀττικῶς*, *Δη-*

Δημοσθένην, οὐδὲν ᾠμην οὔτε Πλάτωνα οὔτ' Ἰσοκράτην ἀδικεῖν.

755

Νὴ Δία, φησίν· ἀλλ' οὐκ ἔδει σε τὰ Πλάτωνος ἁμαρ- 6
τήματα ἐξελέγχειν, βουλόμενον ἐπαινεῖν Δημοσθένην. Ἔπειτα πῶς ἄν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν, εἰ μὴ τοὺς ἀρίστους λόγους τῶν Ἰσοκράτους τε καὶ Πλάτωνος τοῖς κρατίστοις Δημοσθένους ἀντιπαρέθηκα, καὶ καθ' ὃ μέρος ἧττους οἱ τούτων λόγοι εἰσὶ τῶν ἐκείνου μετὰ πάσης ἀληθείας ἐπέδειξα; οὐχ ἅπαντα τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ἡμάρτῆσθαι λέγων· μανίας γὰρ τοῦτό γε· ἀλλ' οὐδ' ἅπαντα ἐπ' ἴσης κατωρθῶσθαι. Εἰ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐποίουν, ἐπήνουν δὲ 7
Δημοσθένην, πάσας διεξιὼν αὐτοῦ τὰς ἀρετάς, ὡς μὲν ἀγαθὸς ὁ ῥήτωρ ἔπεισα πάντως ἂν τοὺς ἀναγνωσομένους· ὡς δὲ καὶ κράτιστος πάντων τῶν πρωτευσάντων περὶ λόγους οὐκ ἂν ἔπεισα, μὴ παρατιθεὶς αὐτῷ τοὺς ἀρίστους. Πολλὰ γὰρ τῶν καθ' αὑτὰ φαινομένων καλῶν τε καὶ θαυμαστῶν ἑτέροις ἀντιπαρατεθέντα κρείττοσιν, ἐλάττω τῆς δόξης ἐφάνη· οὕτω γέ τοι καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατεθεὶς κρειττόν τε 754
καὶ χείρων εὑρίσκεται, καὶ πᾶν ἄλλο χειρούργημα καὶ ὅσων ἐνάργεια τὸ τέλος.

μοσθένη, τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς. ubi cf. Pierſon. Sed Dionyſius, quod ſciam, nusquam hac forma utitnr. Itaque *Δημοσθένην* reſcripſi.

6. *φησίν*] Malim *φήσεις*, dices. Sylb. Recte habet vulgata lectio *φησίν*, ait, ſcil. adverſarius. Sic Latini quoque ait [et inquit] uſurpant, objectiones afferentes, quas protinus refutatum eunt. Reisk. V. interprr. ad Longin. de Sublim. II, 1.

ἔδει σε] Typothetae errore in Reiskiana editione *ἔδεισε*.

ἐπέδειξα] *ἐπέδειξα* in hac demonſtrandi ſeu oſtendendi ſignificatione legitur etiam ſupra p. 744. v. 12. et p. 746. v. 4. Alioqui uſitatius in ea ſignificatione *ἀποδεῖξαι*, ut illo ipſo in loco p. 744. v. pen. Ἐπιδεῖξαι enim oſtentandi ſignificationem habet frequentius, ut paulo poſt, p. 754 v. pen. et p. 760. v. 2. Sylb. Eadem qua noſtro loco poteſtate legitur etiam in Jud. de Iſocr. p. 548, 4. de Demoſth. p. 989. 10. Cf. Lexic. Xenoph. T. II. p. 274. ſq.

7. *ἀντιπαρατεθέντα*] *Παρατεθέντα* in Ms. Reg. Hudſ.

ἐνάργεια] Forſan *καὶ ὅσων ἐνέργεια τὸ τέλος*. Hudſ. Hudſon ſibi magis placere *ἐνέργεια*, quam *ἐνάργεια* teſtatur. Ego vulgatam ſervo. Nam, ut in proverbio eſt, contraria

8 Εἰ δ' ἀχάριστον ὑπολήψεταί τις ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξετασιν καὶ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἀξιώσει σκοπεῖν, οὐδὲν κωλύσει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν καὶ μήτε ποίησιν ἀντεξετάζειν ἑτέρᾳ ποιήσει, μήθ' ἱστορικὴν σύνταξιν ἑτέρᾳ συντάξει, μήτε πολιτείαν πολιτείᾳ, μὴ νόμον νόμῳ, μὴ στρατηγὸν στρατηγῷ, μὴ βασιλεῖ βασιλέα, μὴ βίῳ βίον, μὴ δόγματι δόγμα. Τοῦτο δ' οὐκ ἄν τις συγχωρήσειε νοῦν ἔχων. Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰς ἐν

---

juxta se posita, magis elucescunt. Reisk. Haud dubie male Hudsonus *ἐνέργεια* legendum esse suspicatur. Pertinet huc Longini locus XV, 2. ὡς ἕτερόν τι, inquit, ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς οὐκ ἂν λάθοι σε, οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔκπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια. Sed ibi Weiskius voces ἔκπληξις et ἐνάργεια transposuit „Nam contra naturam, ait, et usum omnem poeseos et eloquentiae et contra mentem ipsius auctoris, insequenti hujus lectionis disputatione clare demonstratam fines *φαντασίας* in poesi dicitur esse vehementissima commotio animi, in eloquentia vero maxima rei ob oculos positae claritas et evidentia. Immo contra, haec poetae, illa oratori convenit.“ Haec cum pronunciaret, de poesi epica videtur cogitasse. Longinus vero, quod quae affert exempla ostendunt, inprimis tragicam respexit. Atqui hujus est ἡ ἔκπληξις sive ἡ ἔκστασις, (cf I, 4.) ut egregie probat locus Polybii II, 56, a Toupio collatus Prosa autem oratio maximam quidem partem nonnisi evidentiam consectatur (cf. Quint. inst. orat. IV, 2, 65. Ast. ad Plat. de rep. II, 8. p. 410. sq.) ipseque Longinus XV, 8. eos carpit oratores, qui terrore auditores pescellere annitantur. Cf. Interprr. ad Dionys. Jud. de Lys. p. 465. Hermog. Progymn. 10. ex emendatione Veesenmeieri, Ernesti Lex. Techn. Rhett. Gr. p. 406. 374. Lat. p. 118. 151. 578. 421. Creuzer de arte hist. Gr. p. 217. sq. Non tamen dissimulabo esse locum, qui Hudsoni conjecturae favere videatur. In libro enim de Compos. p. 412. Dionys. *τέχνας* memorat, *ὧν ἐνέργειά τις ἡ ποίησις τὸ τέλος*. At vero ibi *τέχνας*, *ὧν ἐνέργεια τὸ τέλος* non de oratione intelligendas esse, sequentia ostendunt, ubi iis munice accensetur. Veramque esse nostro loco vulgarem lectionem non dubitabit, qui, quae viri docti, quos laudavimus, proposuerunt, inspexerit. In historiis hanc *ἐνάργειαν* Lucianus quoque requirit libri de histor. conscr. p. 211. Bip. eamque in Xenophonte laudat Plutarch. Artax. 8.

8. *ἀντεξετάζειν*] Sic et §. 17.: *ἀγαθοὺς ἀγαθοῖς ἀντεξετάζων*. Alibi *ἀντιπαρεξετάζειν* dicit. V, 11, 16, 4. 41, 8. Jud. de Demosth. p. 1059. 13.

ἑτέρᾳ συντάξει] Sc. *ἱστορικῇ*, quod fortasse excidit.

μήτε — μή] V. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 972. Matthiae. Gr. Gr. §. 602. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 343. Jacobs. in Act. Philol. Monac. T. I. Fasc. 2. p. 159.

τῶν μαρτυριῶν παρασχέσθαι σοι πίστεις, ἐξ ὧν μᾶλλόν σοι γενήσεται καταφανές, ὅτι κράτιστος ἐλέγχου τρόπος ὁ κατὰ σύγκρισιν γινόμενος, ἀφεὶς τοὺς ἄλλους αὐτῷ χρήσομαι μάρτυρι Πλάτωνι. Βουληθεὶς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπιδείξασθαι τὴν αὐ- 10
τοῦ δύναμιν, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, οὐκ ἠρκέσθη ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, ἀλλὰ καὶ κράτιστον τῶν τότε ῥητό- 755
ρων ἕτερον αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον ἐρωτικὸν

---

10. *καὶ κράτιστον*] Senſum quidem loci hujus (inquit Steph.) mihi videor aſſequi, ſed verborum ſeries et contextus non video qui ſtare poſſit eo modo, quo eſt. Hoc enim puto ſibi velle hoc in loco Dionyſium, Platonem ſtudio reprehendi Lyſiam adverſus ipſum ſcripſiſſe dialogum, cujus tamen argumentum ſit amatorium; ſed captatam in eo exagitandi Lyſiae occaſionem. Lego igitur: *ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ κρατίστου τῶν τότε ῥητ.* Illud autem, quod ſequitur, *ἐρωτικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν* declarat quod infra legitur p. 762. v. 11. Haec *Steph.* Sylb. Sine dubio deſunt h. l. nonnulla. Forte ſic ſuppleas lacunam, ut ſententia ſaltim cohaerens neque inconſentanea exeat: *ἀλλὰ καὶ τὸν κράτιστον τῶν τότε ῥητόρων, Λυσίαν, ὁρῶν ἐρωτικὸν λόγον συνταξάμενον, ἕτερον καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον ἐρωτικόν, οὐδὲν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, videns Lyſiam, qui tum temporum oratorum princeps eſſet libellum amatorium compoſuiſſe, ipſe quoque alium libellum amatorium componebat, tametſi ad rem in Phaedro propoſitam nil facientem.* Reiſk. Haec ut percenſeantur, non opus videtur. Stephani conjectura propterea non placet, quod Platonis oratio Phaedr. p. 237, ſqq. proprie non contra Lyſiam ſcripta dici poteſt, cum is ea non accuſetur. Neque Aſtio auſcultandum videtur, *ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κράτιστον* emendanti, de Plat. Phaedr. p. 38. Articulum certe addere debebat, cum Lyſias intelligatur (cf. Jud. de Lyſ. p. 459.), cujus orationem Plato propoſuit, ſive potius confinxit Phaedr. p. 230. ſqq. Steph. Eodem defectu laborat Heindorfii conjectura, *καί* in *κατά* mutantis ad Phaedr. p. 187. Suſpicetur aliquis Dionyſium dediſſe: *ἀλλὰ παρὰ τὸν κράτιστον.* Nam quemadmodum poſt *ἄλλος* (V. Matthiae. Gr. Gr. §. 588. *γ.* Heindorf. ad Platon. Phaed. p. 216. Stallbaum. ad Phileb. p. 51.) ſic etiam poſt *ἕτερος* praepoſitio *παρά* infertur, veluti Platon. Legg. VI. p. 754. e: *ἐάν τις ἕτερον φαίνηται τι παρὰ τὰ γεγραμμένα κεκτημένος δημόσιον ἔστω τὸ τοιοῦτον ἅπαν.* Cf. Dionyſ. de Compoſ. p. 116. ibique Schaefer. Haud ſcio tamen, an ſcripſiſſe ſufficiat: *ἀλλὰ τοῦ κρατίστου*, ut Genitivus ab *ἕτερος* pendeat. V. Matthiae Gr. Gr. §. 344. Neque illud objiciendum eſt, quod proprie dici debuerit: *τοῦ κρατίστου τῶν τότε ῥητόρων λόγον ἕτερον.* Hoc enim dicendi compendium in comparationibus ſolenne eſt. V. Thuc. I, 70: *τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπὶ πλέον ὑμῶν κεκαίνωται.* Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 455. Hermann. ad Viger. p.

εἰς τὴν ὑπόθεσιν· καὶ οὐδ' ἄχρι τούτου προελθὼν ἐπαύσατο, καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγνωσομένοις τὴν διάγνωσιν, ὁπότερός ἐστι κρείττων λόγος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁρματημάτων ἥψατο τῶν Λυσίου, τὰς μὲν λεκτικὰς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρετάς,
XI τῶν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβανόμενος. Ὁπότ' οὖν Πλάτων, τὸ φορτικώτατον καὶ ἐπαχθέστατον τῶν ἔργων προελόμενος, αὐτὸν ἐπαινεῖν κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων, οὐδὲν ᾠήθη ποιεῖν κατηγορίας ἄξιον, εἰ παρὰ τὸν ἄριστον τῶν τότε ῥητόρων τοὺς ἰδίους ἐξετάζειν ἠξίου λόγους, ἐπιδεικνύμενος Λυσίαν τε ἐν οἷς ἡμάρτηκε καὶ ἑαυτὸν ἐν οἷς κατώρθωκε, τί θαυμαστὸν ἐποίουν ἐγώ, τοῖς Δημοσθένους λόγοις συγκρίνων
756 τοὺς Πλάτωνος, καὶ εἴ τι μὴ καλῶς ἐν αὐτοῖς ἔχειν ᾠμην
12 ἐπιλογιζόμενος; ἐὼ γὰρ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς παραφέρειν, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ, Παρμενίδην τε καὶ

---

717. Schaefer. Melet. Crit. p. 127. ad Apollon. Rhod. II. p. 164.

εἰς τὴν ὑπόθεσιν] i. e. κατὰ τ. ὑ. V. Plat. Polit. X. p. 615. e: ἀνιάτως ἔχειν εἰς πονηρίαν. Homer. Od. I, 411: οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐώκει. Cf. Hermann. ad Viger. p. 857. Matthiae. Gr. Gr. §. 578. p. 844. nuperum Xenophontis Oeconomici editorem ad XVIII, 1. Schneider. ad Cyrop. V, 4, 25. ed. alt.

καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγν.] Aut delenda eſt praepoſitio ἐν, aut leg. ἐντελῆ ejus loco. Reisk. Non video, cur.

12. κωμῳδεῖν] κωμῳδεῖν hic aptius dictum, quam §. 16. cum Plato Sophiſtas, quorum ſententias exagitat, eosdem fere quaſi in ſcenam producat (cf. τέχνη X, 2. p. 248. Schott. Wolf. ad Sympoſ. p. LIII. ſqq.) et Ariſtophaneo more illudat, veluti Thraſymachum Polit. I, 10. p. 336. ſqq. (cf. Wieland. Ariſtipp. IV, 4. p. 50 ſq.) Protagoram, Prodicum et Hippiam in Protag. p. 314 ſqq. Hippiam etiam in cognominibus dialogis, quorum tamen authentia, neſcio, annon idoneis argumentis, nuper in dubium vocata eſt. Gorgiam in cognomine dialogo, Polum ib. p. 461 ſqq. traducit, Theodorum notat in Phaedr. p. 266. ſq. cf. Villoiſon. Anecd. T. I. p. 230. Parmenidem κωμῳδούμενον non dixerim in cognomine, quem Dionyſius ſignificat, dialogo. Nam *Μέλισσον μέν*, Socrates inquit in Theaet. p. 183. e, *καὶ τοὺς ἄλλους, οἳ ἓν ἐστιὼς λέγουσι τὸ πᾶν, αἰσχυνόμενος, μὴ φορτικῶς σκώπτωμεν, ἧττον αἰσχύνομαι, ἢ ἕνα ὄντα Παρμενίδην. Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου αἰδοῖός τέ μοι ἅμα δεινός τε. Συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ πρεσβύτῃ* (cf. Parmenid. §. 2. ibique Heindorf.) *καί μοι*

Ἱππίαν καὶ Πρωταγόραν καὶ Πρόδικον καὶ Γοργίαν καὶ Πῶλον καὶ Θεόδωρον καὶ Θρασύμαχον καὶ ἄλλους συχνούς, οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου πάντα περὶ αὐτῶν γράφων, ἀλλ', εἰ βούλει, καὶ ἀπὸ Φιλοτιμίας. Ἦν γάρ, ἦν μὲν τῇ Πλάτωνος 13
Φύσει, πολλὰς ἀρετὰς ἐχούσῃ, τὸ φιλότιμον· ἐδήλωσε δὲ τοῦτο μάλιστα διὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ζηλοτυπίας, ὃν ἐκ τῆς κατασκευαζομένης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας ἐκβάλλει, στεφανώ-

---

ἐφάνη βάθος τι ἔχειν πάνυ γενναῖον. Zeno in eodem Parmenide colloquitur. Cf. de eo Schol. ad Alcib. I. p. 119. a. Caeterum Athenaeus quoque hanc horum ſophiſtarum *διαβολὴν* Platoni exprobrat XI. p. 505. c. d.

ἀπὸ τοῦ βελτίστου] I. e. honeſto conſilio, mero veritatis ſtudio. V. §. 14: ἀπὸ τοῦ βελτίστου δι' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. II, 2, 1: ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνειν τὰ πράγματα καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι χρῆμα τῆς ἀληθείας τιμιώτερον. Antiqq. III, 5: ἐκτὸς εἶναι φιλίας τε καὶ ἔχθρας τῆς πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνειν τὸν ἄνδρα. Adde III, 22. p. 477. 2. p. 676. 11. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 125, p. 192 ſq. Aſt. ad Phaedr. p. 239.

13. ἦν γάρ, ἦν μέν] Pro poſteriori ἦν vel μέν rectius fortaſſe legemus ἐν, *in*. Sylb. Mihi videtur poſterius ἦν ſervandum, ut loco opportuno cum gravitate et efficacia iteratum, ut ſic procedat: ἦν γάρ, *erat enim*, ἦν, *erat utique, erat ſine controverſia*, ἐν τῇ *Ill.* Reisk. Cf. Demoſth. Phil. I. p. 45. in.: εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ. Phil. III. p. 120. m.: ἦν τι τότ', ἦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐν ταῖς τῶν πολλῶν διανοίαις, ὃ νῦν οὐκ ἔστιν. De Corona p. 328. in.: ἔστι γάρ, ἔστιν ἡσυχία δικαία καὶ συμφέρουσα τῇ πόλει. C. Ariſtog. I. p. 792: οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. Adde ib. p. 793. Olynth. I. p. 14. De reb. in Cherſ. p. 104. C. Mid. p. 529. Aſt. ad Plat. Legg. T. II. p. 5. ſq. Sed in his locis diplaſiaſmus proficiſcitur a vehementiore animi commotione: quae cum noſtro loco ὥςπερ ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ σταθεροῦ καταῤῥαγῆναι videatur (I, 2, 10.), Dionyſium ſcripſiſſe putarem: ἢ γὰρ ἦν ἐν (v. Hoogeveen. de particc. p. 354. Schütz.), niſi eum ſubinde minus apte Demoſthenem imitari meminiſſem. Itaque ſi locus ſanus eſt, particulae μέν poſt ἦν reſpondebit δέ poſt ἐδήλωσε.

διὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ζηλοτυπίας] Aemulationem etiam Longinus ſtatuit XIII, 4; eam vero cum Dionyſio aliisque non ab invidia repetendam eſſe, luculenter docet Morgenſtern. Comment. III. de Plat. Rep. p. 256. ſqq.

στεφανώσας καὶ μύρῳ χρίσας] V. Plat. Polit. III, 9. p. 398. a: Ἄνδρα δή, ὡς ἔοικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα, βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύ, εἴποιμεν δ' ἄν, ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν, οὔτε θέμις

σας καὶ μύρῳ χρίσας, ὡς δὴ τούτου αὐτῷ δέον ἐκβαλλομέ-
νου, δι' ὃν ἥ τ' ἄλλη παιδεία πᾶσα παρῆλθεν εἰς τὸν βίον
14 καὶ τελευτῶσα ἡ Φιλοσοφία. Ἀλλὰ θῶμεν ἀπὸ τοῦ
βελτίστου δι' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν πάντα λέγειν ἀληθῆ Πλά-
τωνα, τί οὖν ἄτοτον ἐποιοῦμεν, τοῖς ἐκείνου νόμοις χρώμε-

ἐγγενέσθαι, ἀποπέμποιμέν τε ἂν εἰς ἄλλην πόλιν, μύρον κατα τῆς κεφαλῆς καταχέαντες καὶ ἐρίῳ στέψαντες, ubi v. Aſt. p. 451. ſq. Cf. Morgenſtern. l. l. p. 238 ſqq.

ὡς δὴ τούτων αὐτῷ δέον ἐκβαλλομένῳ] Mihi videtur legendum ὡς δὴ τούτου δέον αὐτῷ ἐκβαλλομένου, *quaſi opus habuiſſet Plato eo viro e rep. ſua ejecto*, aut *quaſi Platoni neceſſe fuiſſet, ut ille vir ex ipſius civitate exularet.* Reisk. Idem (τούτων mutandum eſſe in τούτου, nam transpoſitio vocum αὐτῷ δέον non eſt neceſſaria) ego conjeceram, antequam Reiskii no. tam inſpicerem. Quocirca in ordinem recipiendam putavi emendationem, quam ſenſus poſtulat, quaeque, qua ratione depravata ſit, in promptu eſt. Cf. II, 50, 3. 45, 3. 50, 2. Matthiae. Gr. Gr. §. 385, 9. Elmsl. ad Eurip. Med. v. 565.

ἥ τ' ἄλλη παιδεία] Nam Homerum τὸν ἄριστον καὶ θειότατον τῶν ποιητῶν (Plat. Jon. p. 630. b.), τὸν μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ σχόντα (Isocr. c. Soph. 2.), πεποιηκέναι σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων (Xenoph. Symp. IV, 6.) καὶ τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκέναι (Plat. Polit. X. p. 606. e.) vulgata erat ſententia. Quod Dionyſius eundem philoſophiae auctorem praedicat, memimeris allegoricae interpretandi rationis, quam Theagenes Rheginus, Anaxagoras Clazomenius Metrodorus Lampſacenus, Steſimbrotus Thaſius, alii, poetae adhibuerunt. V. Wolf. Prolegg. ad Homer. p. CLXI ſq. Schlegel. Hiſt. Poeſ. I, 1. p. 30 ſq. De poetarum ſapientia cf. Aſt. de Plat. Phaedr. p. 43 ſqq.

τελευτῶσα φιλοσοφία] Malim cum articulo ἡ φιλοσ. Reisk. Reiskium ſecutus ſum. De τελευτῶσα, *poſtremo*, v. Matthiae. Gr. Gr. §. 557.

14. ἐποιοῦμεν] Additum expectaris ἡμεῖς. Sed pronomen perſonale ſaepe hoc modo reticetur. V. Bornemann. de gemin. Gyrop. rec. p. 28. Paulo diverſa ſunt haec: Thuc. III, 54: φαμὲν — εἰ μὲν ὡς πολεμίους ἐρωτᾶτε, οὐκ ἀδικεῖσθαι ὑμᾶς, μὴ εὖ παθόντας, φίλους δὲ νομίζοντας, αὐτοὺς ἁμαρτάνειν μᾶλλον, τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. VI, 18: ἀνάγκη, ἐπειδήπερ ἐν τῷδε καθέσταμεν, τοῖς μὲν ἐπιβουλεύειν, τοὺς δὲ μὴ ἀνιέναι διὰ τὸ ἄρχεσθαι ἂν ὑφ' ἑτέρων, αὐτοῖς κίνδυνον εἶναι, εἰ μὴ αὐτοὶ ἄλλων ἄρχομεν, ubi Cod. Dan. ex interpretatione ἡμῶν addit. Pertinet huc. I, 74. quem locum Haackius ſic edidit: καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων, (cf. Herod. VIII, 124. ibique interprr.) De mutata poſitura deque ὑμεῖς ejecto (vulgo enim ita legitur: καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο ὑμεῖς ἐτιμ. μάλ. δή —) non multum refragabor: quamquam δή poſt μάλιστα collocatum malim, cf. III, 59. IV, 55. Sed pro αὐτόν e Reg. (G.) Coll. Pariſſ. D. H. J. αὐτοί ſcribo. Cf. Goeller, Act. Philol. Monacc. T. II. Faſc. 2. p. 222.

νοι καὶ ἀντιπαρεξετάζειν αὐτῷ τοὺς τῶν ἐπακμασάντων λόγους βουλόμενοι;

Ἔπειτ' οὔτε μόνος οὐδὲ πρῶτος ἐπιφανήσομαι περὶ 15
Πλάτωνος ἐπιχειρήσας τι λέγειν· οὐδ' ἄν τις ἔχοι κατ' αὐ- 757
τὸ τοῦτο μέμψασθαί με τὸ μέρος, ὅτι τὸν ἐπιφανέστατον τῶν Φιλοσόφων καὶ πλείοσιν ἢ δώδεκα γενεαῖς ἐμαυτοῦ πρεσβύτερον ἐξετάζειν ἐπεβαλόμην, ὡς δὴ διὰ τοῦτο δόξης τινὸς ἐυξόμενος. Πολλοὶ γὰρ εὑρεθήσονται πρὸ ἐμοῦ τοῦτο πεποιη- 16
κότες, οἱ μὲν κατὰ τὸν ἐκείνου γενόμενοι χρόνον, οἱ δὲ λίαν ὕστερον ἐπακμάσαντες. Καὶ γὰρ τὰ δόγματα διέβαλον αὐτοῦ τινες καὶ τοὺς λόγους ἐμέμψαντο· πρῶτον μὲν ὁ γνησιώτατος αὐτοῦ μαθητής, Ἀριστοτέλης, ἔπειτα οἱ περὶ

---

15. *οὐδὲ μόνος, οὐδὲ πρῶτος ἐγὼ φανήσομαι*] Malim *οὔτε μόνος, οὔτε πρῶτος ἐγὼ φανήσομαι*. Reisk. Sufficiebat prius *οὐδέ* in *οὔτε* mutaſſe. V. Werfer. in Act. Philoll. Monacc. T. I. F. 2. p. 260. Aſt. ad Plat. Legg. I., 4. Reiſig Conjectt. p. 213 ſq. Poppo obſervv. in Thuc. p. 26. id. de uſu part. *ἄν*. p. 36. Erravit in hoc genere Reisk. ad Dionyſ. Antiqq. R. p. 252. 6. et ſaepius. At dixerit aliquis, mutatione omnino non opus fuiſſe, cum *οὐδέ — οὐδέ* et *οὐδέ — οὔτε* ſubinde ſibi reſpondeant. Sed qui loci ex hoc genere laudari poſſunt, eorum vel alia ratio eſt, vel corrigendi ſunt, veluti Hymn. in Cerer. 22. *ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, Κεκλομένη πατέρα Κρονίδην ὕπατον καὶ ἄριστον. Οὐδέ τις ἀθανάτων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων Ἤκουσεν φωνῆς.* Ibi *οὐδέ* dispeſcendum videtur in *οὐ δέ*, quomodo cum Ilgenius ediderit, miror non ſecutos eſſe Hermannum et Wolfium. Eadem correctione opus Odyſſ. VIII, 344. *Ὣς ἔφατ'. ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Οὐ δὲ* (v. *οὐδὲ*) *Ποσειδάωνα γέλως ἔχε* caet. De loco Thucydideo III, 48. ubi *μηδέ — μήτε* ante Haackium legebatur, corrigendo monuerunt Elmſlej. ad Med. 4. 5. Hermann. in hujus cenſ. Claſſic. Journ. nr. XXXVIII. Jun. 1819. p. 275. Poppo obſſ. p. 136. Quod harum, quas diximus, particularum reſponſionem improbandam putamus, id ea ratione nititur, quod cum *δέ* particula adverſativa ſit, *οὐδέ* non uſurpari poſſe videtur, niſi, cui opponatur, praeceſſerit.

τι λέγειν] Modeſte dictum puta pro reprehendere. Eadem quae hic infra diſputat II, 5, 5 ſqq.

γενεάν] *aetatem*, triginta circiter annorum eſſe docent Alberti ad Heſych. ſ. v. T. I. p. 814. n. 18. Goeller de ſitu Syrac. p. 196. ſq.

16. *διέβαλον*] *rejiciebant*. V. Schaefer. ad libr. de Compoſ. p. 120.

Ἀριστοτέλην] V. ad II, 5, 4.

Κηφισόδωρόν τε καὶ Θεόπομπον καὶ Ζωΐλον καὶ Ἱπποδάμαντα καὶ Δημήτριον καὶ ἄλλοι συχνοί, οὐ διὰ φθόνον ἢ διὰ φιλαπεχθημοσύνην κωμῳδοῦντες, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐξετά-
17 ζοντες. Τοσούτοις δὴ καὶ τηλικούτοις ἀνδράσι παραδείγμασι χρώμενος καὶ παρὰ πάντας τῷ μεγίστῳ Πλάτωνι, οὐδὲν ἡγούμην τῆς φιλοσόφου ῥητορικῆς ποιεῖν ἀλλότριον, ἀγαθοὺς ἀγαθοῖς ἀντεξετάζων. Περὶ μὲν οὖν τῆς προαιρέσεως, ἣν

Κηφισόδωρον] Eundem memorat Jud. de Iſocr. p. 577 6. de Iſaeo p. 626. 14. Epiſt. ad Amm. I. p. 722. 16. Plura de eo dabit Schirach. diſſ. de vita et genere ſcribendi Iſocr. P. II. p. 52. n. 5. Idem quatuor libros adverſus Ariſtotelem ſcripſerat, teſte Athenaeo II. p. 60. e.

Θεόπομπον] Is enim teſte Athenaeo XI. p. 508. c. *ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς· τοὺς πολλούς φησιν τῶν διαλόγων αὐτοῦ* (Platonis) *ἀχρείους καὶ ψευδεῖς ἂν τις εὕροι, ἀλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους, ὄντας ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν, ἐνίους δὲ κἀκ τῶν Ἀντισθένους, πολλοὺς δὲ κἀκ τῶν Βρύσωνος τοῦ Ἡρακλεώτου.*

Ζωΐλον] V. ad §. 4.

Ἱπποδάμαντα] Non celebrem illum architectum et philoſophum eſſe, *ὃς καὶ τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὗρε καὶ τὸν Πειραιᾶ κατέτεμε — πρῶτός τε τῶν μὴ πολιτευσαμένων ἐνεχείρησέ τι περὶ πολιτείας εἰπεῖν τῆς ἀρίστης*, (Ariſtot. Polit. II, 5, 1. ubi v. Schneider. et eundem ad Xenoph. Hell. II, 4, 11. Phot. ſ. v. *Ἱπποδαμεία ἀγορᾶς* (l. *ἀγορά*) tempora docent. Sed alius hujus nominis ſophiſta mihi quidem non innotuit, ſuſpicorque, reſtituendum eſſe *Ἀλκιδάμαντα*. Alcidamas enim, Gorgiae diſcipulus (V. Jud. d. Iſaeo p. 625.) non obſcuri nominis rhetor eſt. V. Epiſt. I. ad Amm. p. 722. 13. Ariſtot. Rhet. I, 13. II, 23. III, 3. IV, 8. Spalding. ad Quint. Inſt. Orat. III, 1, 10. Tzetzi Chil. XI. p. 672. Plutarch. Demoſth. 6. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 776. ed. Harles.

Δημήτριον] Phalereum intelligi, oſtendit 2, 6: *πολυτέλεια τίς ἐστι παρ' αὐτῷ* (*Πλάτωνι*), *ὡς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἴρηκέ που.*

καὶ ἄλλοι συχνοί] Adeo Muſici contra Platonem diſputarant. V. Ariſtot. Polit. VIII, 7, 11. Unde conjicias, quam multi extiterint, qui eum reprehenderent.

17. *παρὰ πάντας τῷ μεγίστῳ* (repete *παραδείγματι*) *Πλάτωνι*] Cf. 2, 12: *ἀκριβὴς τε καὶ λεπτὴ παρ' ἡντινοῦν ἑτέραν.* V. Matthiae. Gr. Gr. §. 588. p. 864.

τῆς φιλοσόφου ῥητορικῆς ποιεῖν ἀλλότριον] Cf. II, 52, 1: *ἀφορμὴ ἀλλοτρία τῆς ἐπιεικείας, ἣ κεχρήμεθα καὶ περὶ τοὺς λόγους καὶ περὶ τὰ ἤθη.* V. Matthiae. Gr. Gr. §. 544. *φιλόσοφον ῥητορικὴν* hic et 6, 5. eam videtur intelligere, cui non ſatisfacit res ipſa cognita, niſi cauſis et rationibus perſpectis. Cf. Cic. Or. 4. Erneſt. Lex. Rhett. Gr. p. 501.

ἔσχον ἐν τῇ συγκρίσει τῶν χαρακτήρων, ἱκανῶς ἀπολελόγημαι καὶ σοί γε, ἡμῖν φίλτατε.

II. Λοιπὸν δ' ἐστί μοι καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν εἴρηκα, λόγων 758
περὶ τἀνδρὸς ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀττικῶν πραγματείᾳ ῥητόρων, εἰπεῖν· θήσω δ' αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐκεῖ γέγραφα· Ἡ δὲ 2
δὴ Πλατωνικὴ διάλεκτος βούλεται μὲν εἶναι καὶ αὐτὴ μίγμα ἑκατέρων τῶν χαρακτήρων, τοῦ τε ὑψηλοῦ καὶ ἰσχνοῦ, καθάπερ εἴρηταί μοι πρότερον· πέφυκε δ' οὐχ ὁμοίως πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας εὐτυχής. Ὅταν μὲν οὖν τὴν 3
ἰσχνὴν καὶ ἀφελῆ καὶ ἀποίητον ἐπιτηδεύῃ φράσιν, ἐκτόπως ἡδεῖά ἐστι καὶ φιλάνθρωπος· καθαρά τε γὰρ ἀποχρώντως γίνεται καὶ διαυγής, ὥσπερ τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων·

ἀπολελόγισμαι] Malim ἀπολελόγημαι, non ab ἀπολογίζειν [ἀπολογίζεσθαι], ſed ab ἀπολογεῖσθαι. Forte quoque leg. καὶ ἄλλοις καὶ σοί γε πρώτῳ, ὦ ἡμῖν φίλτατε. Reisk. Ἀπολελόγημαι repoſui. Ammon. p. 19. ἀπολογεῖσθαι καὶ ἀπολογίζεσθαι διαφέρει· ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν· ἀπολογίζεσθαι δὲ τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. Altera correctio non neceſſaria videbatur.

II, 1. ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀττικῶν πραγματείᾳ ῥητόρων] Ex hoc loco intelligimus, tertiam partem de Atticis ſcriptoribus, cujus ſupra meminit in Praefatione ad Ammaeum p. 451. pen. a Dionyſiio abſolutam quidem fuiſſe, ſed non ad nos perveniſſe integram. Sylb.

αὐταῖς λέξεσιν] *iisdem verbis*, cf. II, 11, 5. θήσω δὲ καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ dicit II, 15, 2. 39, 3. *Κατὰ λέξιν, ad verbum*, quavis fere pagina legitur. V. I, 2, 14. II, 7, 5. 12, 2. 13, 4. 25, 2. 40, 1.

2. μίγμα] Pro δεῖγμα [quemadmodum vulgo legitur] quidam codices habent μίγμα, teſte Steph. Sylb. Atque ita in cod. Reg. quo uſus eſt forſan Stephanus, cujusque variantes lectiones ad nos ſumma cum humanitate transmiſit vir egregius, *Jacobus Lequien*. Incertum plane, utram ſcripturam ſecutus eſt *Sigonius*, qui loci hujus interpretationem elegantiſſimam inſeruit in *Librum de Dialogo*. Hudſon. Non dubitavi recipere vocem ad ſenſum unice aptam, cum eadem in Jud. de Demoſth. p. 964. ubi noſter locus repetitur, nulla varietate legatur.

3. καθαρά τε γάρ] *Te* in Jud. de Demoſth. p. 965. 5. deerat atque ex noſtro loco a Sylburgio inſertum eſt.

ναμάτων] Idem Stephanus adnotat quosdam codd. hic σωμάτων habere pro ναμάτων et §. 4. ἱλαρόν pro χλοερόν et §. 5. κάλλιστον pro κάλλιον. Sed ibi rectius forſan compoſite legerimus καλλιεπεῖν, ſicut praecedit περιττολογίαν. Sylb. In codd. quibusdam, notante Stephano, ναμάτων pro σωμάτων. In cod.

759 4 ἀκριβής τε καὶ λεπτὴ παρ' ἡντινοῦν ἑτέραν τῶν εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον εἰργασμένων· τήν τε κοινότητα διώκει τῶν ὀνομάτων· καὶ τὴν σαφήνειαν ἀσκεῖ, πάσης ὑπεριδοῦσα κατασκευῆς ἐπιθετοῦ· ὅ, τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ῥήμα καὶ λελῃθότως ἐπιτρέχει· χλοερὸν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῶν εὐωδεστάτων λειμώνων αὔρά τις ἡδεῖα ἐξ αὐτῆς φέρεται· καὶ

Reg. ναγμάτων et σωμάτων, et mox p. 759, 4. ἱλαρόν et χλοερόν. Hudſ. Ut vulgo editur, etiam in Jud. de Demoſth. l. l. ſcribitur.

4. πῖνος] In exemplari illo, ex quo transſcriptum eſt Bodlejanum, annotatum eſt ad marginem: πῖνος ὁ ῥύπος ἤτοι (ὅ) ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Hudſ. Idem ſcholion Sylburgius exhibuerat ad Jud. de Demoſth. l. l. unde articulum ὁ poſt ἤτοι, qui noſtro loco deerat, mutuavimus. Proprie πῖνος eſt *ſitus*, *ſordes*, (cf. Ariſtoph. Lyſiſtr. 279: πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.) deinde, ut Latinorum *ſqualor* (v. Quintil. inſt. orat. II, 5, 23.), translata poteſtate incultum orationis genus ſignificat (cujus modicum uſum Noſter non improbat. V. Jud. de Demoſth. p. 1071. 1074.). Cf. Toup. ad Longin. XXX, 1. p. 580 ed. Weisk. interprr. ad l. de Compoſ. p. 500. ſq. 529. Schneider. Lexic. ſ. v. εὐπινής. Erneſt. Lexic. Rhet. Gr. p. 265. Vix autem monitu opus eſt, ῥῆμα καὶ λελῃθότως cum ἐπιτρέχειν debere conjungi, non cum πῖνος καὶ χνοῦς, quomodo Morus ad Longin. l. l. ſtatuere videtur, vertens: *das ſanfte Rauhe.*

χνοῦς] Proprie χνοῦς eſt lanugo, (v. de Compoſ. p. 411. Jud. de Demoſth. p. 1114. 4. Ariſtoph. Nub. 974.) translata vi fere idem ſignificat, quod πῖνος. In Judic. de Demoſth. p. 1071. Noſter: πολλῆς — δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα — ἐπανθῇ τις αὐταῖς (ταῖς συζυγίαις) χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος.

ἐπιτρέχει] Malim ἐπιτρέχων in participio. Reiſk. Qua correctione admiſſa major diſtinctio ante χλοερόν tollenda eſſet. Sed vulgaris lectio bene habet. Caeterum cf. II, 5, 4. ἐπιτρέχει τις ὥρα τοῖς ἔργοις αὐτῶν καὶ χάρις. Jud. de Demoſth. p. 994, 12: φυσική τις ἐπιτρέχει τοῖς Λυσίου λόγοις εὐστομία καὶ χάρις. Jud. de Dinarch. p. 644, 11. ἐπιπρέπειν dicit: πᾶσι τοῖς ἀρχετύποις αὐτοφυής τις ἐπιπρέπει χάρις καὶ ὥρα. quod cave corrigendum putes. V. Schneider. Lexic. ſ. v. Alibi eodem ſenſu ἐπανθεῖν uſurpat, ut Jud. de Demoſth. p. 992. 12: ἡδονῆς δ' ἅμα καὶ πειθοῦς καὶ χαρίτων, — ἃ τοῖς Λυσιακοῖς ἐπανθοῦσιν, ἅμα οὐχὶ πολλὴ μοῖρα. Adde De Compoſ. p. 268. 586. Lucian. Quom. hiſt. ſit conſcr. p. 213.

φέρεται] Διαφέρεται in cod. Reg. et mox κάλλιστον. In margine tamen: γρ. φέρεται. Sed loco poſteriore [§. 5.] ut notat *Sylb.*, rectius forſan compoſite καλλιεπεῖν, ſicut praecedit περιττολογίαν. Hudſ. Eadem vox nunc Thucydidi

οὔτε τὸ λιγυρὸν ἔοικεν ἐμφαίνειν λάλον οὔτε τὸ κομψὸν θεατρικόν. Ὅταν δ' εἰς τὴν περιττολογίαν καὶ τὸ κάλλιον 5
εἰπεῖν — ὃ πολλάκις εἴωθε ποιεῖν — ἄμετρον ὁρμὴν λάβῃ, πολλῷ χείρων ἑαυτῆς γίγνεται. Καὶ γὰρ ἀηδεστέρα τῆς ἑτέρας καὶ κάκιον ἑλληνίζουσα καὶ παχυτέρα φαίνεται· Μελαίνει τε γὰρ τὸ σαφὲς καὶ ζόφῳ ποιεῖ παραπλήσιον, ἕλκει τε μακρὸν ἀποτείνουσα τὸν νοῦν, συστρέψαι δὲ δέον ἐν ὀλίγοις ὀνόμασι, ἐκχεῖται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, 760

---

reddita est VI, 83. poteratque adstrui comparando loco gemino V, 89. Sed in Dionysium eam non invexerim, cum vulgaris lectio eundem sensum fundat et in Jud. de Demosth. repetita legatur. Eadem vi *καλλιλογεῖσθαι* dicitur De Compos. p. 38. et *καλλωπίζειν* II, 50, 1. Jud. de Demosth. p. 1008. 6. 1034. 11. cf. Ernest. l. l. p. 169. *καλλιγραφεῖσθαι* Longin. XXXIII, 5. ubi v. Morus. De adjectivo *καλλιεπής* v. Schaefer. ad l. de Compos. p. 236. *Καλλιλογία* cum *σεμνότης* conjungitur ib. p. 214. de Vett. Script. Cens. p. 427. 10. cum *μεγαλοπρέπεια* ib. p. 425. 6. cum utroque de Compos. p. 210. Jud. de Demosth. p. 963.

5. *γίγνεται*] In Jud. de Demosth. *γίνεται*.

τῆς ἑτέρας] Sc. *λέξεως*, ejus, quam modo ut egregiam descripsit.

μελαίνει τε γάρ] Quid si abesset *γάρ*? Hudf. Scilicet e Jud. de Demosth., ubi h. l. *γάρ* non legitur, hanc conjecturam duxit!

ζοφῷ ποιεῖ] *ζοφοποιεῖ* in Cod. Reg. Hudf.

ἕλκει τε μακρὸν ἀποτ.] Vide, ne legendum sit: *ἕ. τ' εἰς μ. ἀ.* Cf. Phot. Bibl. Cod. 177: *εἰς μήκιστον ὁ νοῦς ἀποτείνεται τῶν προκειμένων.* Idem valet *μηκύνειν*. Contrarium est *συστρέφειν*. Cf. *Τέχνη Ῥητορ.* p. 310. Schott. Ernest. l. l. p. 99. *Τὸν νοῦν* ad utrumque verbum pertinet, ad *ἕλκει* et ad *ἀποτείνουσα* (pro quo in Jud. de Demosth. male *ἀποτείνασα* scribitur.) Cf. Plat. Phaed. p. 99. b. *ὃ δή μοι φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥςπερ ἐν σκότει ἄλλοτρίῳ ὀνόματι προσχρώμενοι ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν*, ubi v. Heindorf. Thuc. I, 124: *Τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἡγησάμενοι ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως καθεστάναι, ὥςτε τῶν μὲν ἤδη ἄρχειν, τῶν δὲ διανοεῖσθαι* (repete *ἄρχειν*), *παρασκευάσεσθαι ἐπελθόντες.* Ib. c. 128: *Ἀναστήσαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἱλωτῶν* [*τοὺς*] *ἱκέτας ἀπαγαγόντες διέφθειραν.* (cf. Schol. ad Aristoph. Acharn. 509.) VII, 1. *ἔπεισαν — τοῖς ἐκ τῶν νεῶν τῶν σφετέρων ναύταις, ὅσοι μὴ εἶχον ὅπλα παρασχεῖν.* ubi, ut in similibus, commata non recte adhiberi puto. — Distinctionem maximam post *νοῦν* minima permutavi. In Jud. de Demosth. legitur: *τὸν νοῦν, συστρέψαι δέον ἐν ὀλ. ὀν. ἐκχεῖται δ' εἰς.*

πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν· ὑπεριδοῦσά τε τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων τὰ πεποιημένα ζητεῖ
6 καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ. Μάλιστα δὲ χειμάζεται περὶ τὴν τροπικὴν Φράσιν. Πολλὴ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ἄκαιρος δ' ἐν ταῖς μετωνυμίαις, σκληρὰ δὲ καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίγνεται· ἀλληγορίας τε περιβάλλεται μακρὰς καὶ πολλὰς οὔτε μέτρον ἔχουσας οὔτε καιρόν· σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργιείοις, ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται· καὶ πολυτέλειά τις ἔστιν ἐν τοῖς τοιούτοις παρ' αὐτῷ, ὡς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἴρηκέ που καὶ ἄλλοι συχνοὶ πρότερον· οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος.

πλοῦτον — κενόν] Πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενὸν τῶν κυρίων in Ms. Reg. Hudſ.

6. ἐπωνυμίαις] Procul dubio legendum μετωνυμίαις. Nam ἐπωνυμίαι ad τὴν τροπικὴν φράσιν parum faciunt. Sylb. Μετωνυμίαις haud cunctanter recepi, cum praeſertim in Jud. de Demoſth. ita legatur. Ibidem γάρ poſt μέν e noſtro loco inſertum.

γίγνεται] Iterum γίνεται in Jud. de Demoſth. ſcribitur.

Γοργείοις] Malim Γοργιείοις· non enim *Gorgus* eſt, ſed *Gorgias*, a quo appellativum deductum eſt. Reisk. Γοργιείοις exhibui, quomodo et in Jud. de Demoſth. Reiskius dedit.

ἔστιν] Ἔστιν in Jud. de Demoſth. e noſtro loco inſertum.

πρότερον] Incluſum πρότερον in quibusdam tantum codicibus legi, adnotat Steph. Sylb. Adeſt tamen in Jud. de Demoſth. nec dubitavi, quin uncis liberarem. Cf. I, 1, 16.

οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος] Haec non ſine acerbitate ex Platonis Sympoſio V, 2. Wolf. p. 177. a. Steph. traducta ſunt, ubi ad Euripidis Melanippae verſum alluditur, quem Noſter ſervavit in Arte Rhet. VIII, 10. p. 152. Schott.: οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα. Eundem reſpicit in Jud. de Iſocr. p. 559. 10: οὗτος οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος. Eodem modo in Epiſt. prima ad Ammaeum p. 725. 7: οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος, Platonis verba ſunt, ſive potius Steſichori, quem ille expreſſit, Phaedri c. 22. ed. Aſt. p. 244. a. Steph.: οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος. Jisdem utitur Athenaeus V. p. 216. b: οὐκ ἔστι δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος. et XI. p. 505. b: οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος. Quos locos propoſui, ne quis apud Dionyſium ante λόγος articulum inſerendum cenſeat: qui etſi addi potuit, non tamen neceſſarius eſt. Eo enim deficiente conſtructio haec eſt: οὗτος (ſc. ὁ λόγος) οὐκ ἔτυμος λόγος ἐστίν. Nonniſi collocatione differt Thucydidei hujus loci ratio I, 1: κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο. Eidem Euripidis verſui alludit Plutarch. Sympoſiac. IV, 1, 2. p. 661. a.

Μηδείς δέ με ταῦτα ἡγείσθω λέγειν ἀπάσης καταγνώ- 7
σκοντα τῆς ἐγκατασκεύου καὶ ἐξηλλαγμένης λέξεως, ἣ νέ- 761
χρηται Πλάτων· οὐ γὰρ ἂν οὕτω σκαιός, μηδ' ἀναίσθητος
ἐγὼ γενοίμην, ὥστε ταύτην τὴν δόξαν περὶ ἀνδρὸς τηλικούτου
λαβεῖν· ἐπεὶ πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν οἶδα μεγάλα καὶ θαυ-
μαστὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως ἐξενηνεγμένα ὑπ' αὐτοῦ·
ἀλλ' ἐκεῖνο ἐνδείξασθαι βουλόμενον, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἁμαρτή-
ματα ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἴωθεν ἁμαρτάνειν καὶ χείρων μὲν
αὐτὸς αὑτοῦ γίνεται, ὅταν τὸ μέγα διώκῃ καὶ περιττὸν ἐν τῇ
Φράσει, μακρῷ δέ τινι ἀμείνων, ὅταν τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀκρι-
βῆ καὶ δοκοῦσαν μὲν ἀποίητον εἶναι, κατεσκευασμένην δ' ἀμω-
μήτῳ καὶ ἀφελεῖ κατασκευῇ διάλεκτον εἰσφέρῃ· ἢ γὰρ οὐδὲν
ἁμαρτάνει καθάπαξ, ἢ βραχύ τι κομιδῇ καὶ οὐκ ἄξιον κατ-
ηγορίας. Ἐγὼ δ' ἠξίουν τηλικοῦτον ἄνδρα πεφυλάχθαι πά- 8
σαν ἐπιτίμησιν. Ταῦτα μέντοι καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον γε-

---

7. ταῦτα] In Jud. de Demoſth. τὰ τοιαῦτα.

ἡγείσθω] Ib. ὑπολάβῃ.

ἣ κέχρηται] Ib. ἣ e noſtro loco inſertum, ut mox καί ante περὶ πολλῶν et deinde τά ante τοιαῦτα.

μεγάλα καὶ θαυμαστά] Fuit, cum καλὰ καὶ θαυμαστά legendum putarem, quae verba conjunguntur I, 1, 7. cf. 5, 6. Sed v. I, 5, 18. II, 28, 1. Erneſt. l. l. p. 205. ſ.

βουλόμενος] Malim βούλομαι, volo. Sylb. Βουλόμενον dedi de meo pro vulgari βουλόμενος [quod vitium in Jud. de Demoſth. tollere oblitus eſt], cui accuſativus aptus eſt e ſuperioribus: μηδείς με ταῦτα λέγειν ἡγείσθω, ἀπάσης καταγινώσκοντα — Reisk.

αὐτὸς αὑτοῦ] Vulgo αὑτοῦ. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 452.

8. ταῦτα γὰρ οἵτε καθ' αὐτὸν γενόμενοι πάντες ἐπιτιμῶσιν, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δεῖ με λέγειν] Quid. codd. ταῦτα μέντοι καὶ οἱ καθ' αὐτὸν ἐκεῖνον γενόμενοι ὡς ἁμαρτάνοντι τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶσιν, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, teſte Stephano. Sylb. Atque ita quidem in Mſs. Reg. Hudſ. Sic plane eſt in Jud. de Demoſth., niſi quod ibi pro οὐδέν legitur οὐθέν. Suſpiceris igitur ex illo loco codicum iſtorum lectionem fluxiſſe. Sed quamquam οἵ τε nihil offenſionis habet, γάρ tamen aegre defendi poteſt, minus etiam πάντες, cum Dionyſius vix dicere potuerit, ea, quae notaverit, vitia Platoni ab omnibus, qui ea aetate vixerint, exprobrata eſſe. Tum vocibus τῷ ἀνδρὶ non lubenter careas. Denique pro δεῖ με Dionyſium δέομαι ſcripſiſſe, equidem perſuaſum habeo. V. II, 8, 5: παραδείγμα-

νόμενοι ὡς ἁμαρτάνοντι τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶσιν, ὧν τὰ ὀνόματα
762 οὐδὲν δέομαι λέγειν, καὶ αὐτὸς ἑαυτῷ. Τοῦτο γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον. Ἤισθετο γάρ, ὡς ἔοικε, τῆς ἰδίας ἀπειροκαλίας καὶ ὄνομα ἔθετο αὐτῇ τὸν διθύραμβον· ὃ νῦν ἂν ἠδέσθην ἐγὼ λέγειν, ἀληθὲς ὄν. Τοῦτο δὲ παθεῖν ἔοικεν, ὡς ἐγὼ νομίζω, τραφεὶς μὲν ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς διαλόγοις, ἰσχνοτάτοις οὖσι καὶ ἀκριβεστάτοις, οὐ μείνας δ' ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τῆς Γοργίου καὶ Θουκυδίδου κατασκευῆς ἐρασθείς. ὥστ' οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἔμελλε πείσεσθαι, σπάσας τινὰ καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς, ὧν ἔχουσιν οἱ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων χαρακτῆρες.

τα περὶ αὐτῶν φέρειν οὐ δέομαι τοῖς διειλημμένοις αὐτοῦ τὰς ἱστορίας. 15, 2: οὐδὲν δέομαι τὰς λέξεις ἐκείνας φέρειν, ἐν αἷς ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως ἐξειργάσατο τὰς συμφορὰς αὐτῶν. 26, 1: (τὰς ἀρετὰς) οὐδὲν δέομαι πάλιν ἐξαριθμεῖσθαι. 49, 1: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἐν τῇ δημηγορίᾳ ταύτῃ μέμψεως ἄξια, περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι τὰ πλείω λέγειν. Haec cum ita ſint, fine dubio vulg. lectionem mutavi, quae quomodo ex altera orta ſit, facile perſpicitur.

αὐτὸς ἑαυτῷ] Dionyſium falli, alibi monebimus. Αὐτὸς e noſtro loco inſertum in Jud. de Demoſth.

τοῦτο γὰρ δὴ τὸ λ.] Male interpres: *quod apertiſſimum eſt*, videlicet ipſum iſta ſibi vitio vertiſſe. Senſus eſt: *hoc enim teſtimonium praecipue rem declarat.*

ἔοικε] Sic pro ἔοικεν e Jud. de Demoſth. ſcripſi.

ὃ νῦν — ὄν] Interpres: *quod me in praeſentia, quamvis a veritate alienum non ſit, referre puderet.* Debebat: *quod* (nomen διθυράμβου puta) *ego nunc proloqui veritus eſſem*, (V. Matthiae. Gr. Gr. §. 509. d.) ſc. niſi ipſe eo uſus eſſet. Talia ſaepe reticentur, ubi ſponte intelliguntur, veluti Thuc. III, 59: χρῆν δὲ Μιτυληναίους καὶ πάλαι μηδὲν διαφέροντας (cf. Goeller. ad Dionyſ. de Compoſ. p. 211. et Iſocr. Areop. 1.) τῶν ἄλλων ὑφ' ὑμῶν τετιμῆσθαι καὶ οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν. Eurip. Hippol. 958: φεῦ· χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον σαφές τι κεῖσθαι — — κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα. Platon. Legg. XI. p. 931: οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἡγησόμεθα; ἀλλ' οὐκ ἄν ποτε δίκαιοι νομεῖς εἶεν ἀγαθῶν. ſc. ſi non exaudirent; male Cornar. Herod. I, 124: σὲ θεοὶ ἐπορέωσι· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτον τύχης ἀπίκευ. Cf. Demoſth. de Cor. p. 241. R. XV, 2. Bekker. Aeſch. de falſ. leg. p 209. Ariſtoph. Eq. 1279. Lyſiſtr. 25. 301. Thuc. I, 75. III, 84. IV, 126. VII, 66.

τραφεὶς] Sic Julian. Laud. Conſt. p. 3. c. τρέφεσθαι ἐν μαθήμασι dicit pro παιδεύεσθαι. Cf. Phot. l. v. τροφή p. 446. Paulo ante in Jud. de Demoſth. poſt ὡς adjectum eſt μέν. Ibidem οὖσι poſt ἰσχνοτάτοις et δ' poſt μείνας exciderant.

Παράδειγμα δὲ ποιοῦμαι τῆς γε ὑψηλῆς λέξεως ἐξ ἑνὸς 9
βιβλίου τῶν πάνυ περιβοήτων, ἐν ᾧ τοὺς ἐρωτικοὺς διατίθε-
ται λόγους πρὸς ἕνα τῶν γνωρίμων, Φαῖδρον, ἀφ' οὗ τὴν
ἐπιγραφὴν εἴληφε τὸ βιβλίον. Ἐν γὰρ δὴ τῷ συγγράμματι
τούτῳ πολλὴν μὲν ὥραν ἔχει καὶ χαρίτων ἐστὶ μεστὰ τὰ
πρῶτα ταυτί· „Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Φαι. 10
Παρὰ Λυσίου, ὦ Σώκρατες, τοῦ Κεφάλου· πορεύομαι δὲ
πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. Συχνὸν γὰρ ἐκεῖ διέτριψα
χρόνον καθήμενος ἐξ ἑωθινοῦ“ — μέχρι τῆς ἀναγνώσεως 765
τοῦ Λυσιακοῦ λόγου καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἕως τινός. Εἶτ',
ὥσπερ ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ σταθεροῦ πολὺς ἄνεμος καταῤῥα-
γείς, ταράττει τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως, εἰς ποιητικὴν ἐκ-
φέρων ἀπειροκαλίαν, ἐνθένδε ἀρξάμενος· „Ἄγετε δή, ὦ
Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι εἴτε διὰ γένος τὸ Λι-
γύων μουσικὸν ταύτην ἔσχετε τὴν ἐπωνυμίαν, ξύμ μοι λαβέ-
σθε τοῦ μύθου.“ Ὅτι δὲ ψόφοι ταῦτ', ἐστὶ καὶ διθύραμ- 11

---

10. *χρόνον, καθήμενος*] Comma ſuſtuli. Nam *διέτριψα καθήμενος* arcte jungenda ſunt. Cf. Matthiae, Gr. Gr. §. 552. 1.

(*μέχρι — ἕως τινός.*)] Incluſa in excuſis Platonis exemplaribus deſiderari annotat Stephanus. Recte: ſunt enim Dionyſii. Sylb. Uncos ſuſtuli, quibus verba *μέχρι τῆς ἀναγνώσεως* usque ad *ἕως τινός* in vulgatis ſunt incluſa. Reisk. Idem faciendum in Jud. de Demoſth., ubi *Φαῖ.* et mox *ὦ* ante *Μοῦσαι* exciderat.

σταθεροῦ] Vox in Phaedro ipſo p. 242. b. legitur, ubi Schol. *σταθερόν, τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας.* Plura dabit Ruhnken. ad Tim p. 235. ſq. Adde Phot. p. 393. ſq. *ἀὴρ εὔδιος* idem eſt, quod *εὐδία* de qua voce v. Lexic. Xenoph. T. II. p. 388.

„*Ἄγετε δὴ — τοῦ μύθου.*“] Phaedr. p. 237. a. ubi *διὰ γένος μουσικὸν τὸ Λιγύων ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν.* Cf. ibi interprr.

ξύμμοι λαβέσθε] Nota poeticam tmeſin ſive hypallagen, *ξύμμοι λαβέσθε* pro *ξυλλαβέσθε μοι.* Sic paullo poſt v. 13. *καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν.* Sylb. Apud profarios quoque haec tmeſis non tam rara eſt, quam nonnulli opinantur. Cf. Xenoph. Cyrop. IV, 1, 13. Sympoſ. VIII, 17. Ariſtoph. Veſp. 1290 (1281). Julian. Caeſ. p. 217. c. Matthiae Gr. Gr. §. 594, 2. Schaefer. ad Long. p. 417. ſq. Spohn. ad Iſocr. Paneg. c. 2. Neque eſt, cur cum Aſtio ſtatuatur Platonis locum vel ex carmine quopiam deſumtum vel ad poetae alicujus verſus adumbratum eſſe.

11. *ψόφοι ταῦτ' ἐστί*] Cf. Xenoph. Cyrop. IV, 2, 1: *συμφορὰν τοῦτο ἡγούμεθα εἶναι.* Thuc. I, 55: *πολλὰ — τὰ ξυμφέ-*

βοι, κόμπον ὀνομάτων πολύν, νοῦν δ' ὀλίγον ἔχοντες, αὐτὸς ἐρεῖ. Διεξιὼν γὰρ ἀφ' ἧς αἰτίας ἔρως ἐτέθη τῷ πάθει τοὔ-
12 νομα καὶ τοῖσδε ἐχρήσατο· „Ἡ γὰρ ἀνεὺ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία, πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα κάλλους, καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωμάτων κάλλος ἐῤῥωμένως ῥωσθεῖσα, νικήσασα ἀγωγῇ,
764 ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα, ἔρως ἐκλήθη. Ἀταρ ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοί, ὥςπερ ἐμαυτῷ, πάθος πεπονθέναι; Φαι. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὐρειά τίς σε εἴληφε. Σω. Σιγῇ τοίνυν μου

ρουντα ἀποδείκνυμεν καὶ μέγιστον, ὅτι οἵ τε αὐτοὶ πολέμιοι ἡμῖν (ſic leg.) ἦσαν, ὅπερ σαφεστάτη πίστις, καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς. VI, 77: οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσίν. Lucian. quom. hiſt. ſit conſcr. p. 195: οὐκ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον. Odyſſ. I, 226: οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Eurip. Troad. 100. Seidler. οὐκέτι Τροία τάδε. Infra I, 6, 4. μηδεὶς ὑπολάβῃ ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 440. 8. In Jud. de Demoſth. εἰσί pro ἐστί legitur. Ad rem quod attinet, Noſter immerito, argumenti, quod in Phaedro pertractatur, ratione non habita, locum lepidiſſimum vituperat. Socrates enim, de amore propoſiturus, quae, qua erat ironia, ſibi vindicare nolebat, haec ut ad Deas referrentur, auctores, divino ſe afflatu correptum ſimulat, et, ſicuti poeta, Muſas invocat eodem fere artificio, quo quae in Sympoſio c. 22. ſqq. de eodem argumento diſputat, fatidicae mulieri, Diotimae, accepta refert. Poetae autem perſonam cum induerit, ineptus eſſet, ſi tenui ſermone uteretur, nec poeticis coloribus orationem ornaret. Cf. Aſt. de Plat. Phaedr. p. 42.

αὐτὸς ἑαυτῷ] Mirare critici acumen, exſculpentis, quae praeter ipſum nemo poterit; mirare exſtitiſſe, qui talia recoquerent.

12. ἡ γὰρ ἀνεὺ λόγου δόξης —] Phaedr. p. 258. Reiskius: „malim ἀνεὺ εὐλόγου δόξης.“ Cur? ipſe non dicit, nec ego poſſum exputare. Λόγος hic eſt λογισμός. Cf. Plat. Polit. IV, 8. p. 431. c: τὰς δέ γε ἁπλᾶς τε καὶ μετρίας (ἐπιθυμίας), αἳ δὴ μετὰ νοῦ καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῷ ἄγονται, ἐν ὀλίγοις ἐπιτεύξει. Quod Aſtius contendit, imaginem ab exercitu deſumtam eſſe, qui cibo et potu ad conferendum quaſi proelium ſeſe corroboret atque confirmet, equidem ut ita ſtatuatur, non ſatis cauſae video. De notatione vocabuli ἔρως plura dabit id. De Plat. Phaedr. p. 85. In Jud. de Demoſth. legitur: — τῇδε χρησάμενος, — ἐπὶ τἀγαθον ὁρμώσης — πρὸς ἡδονὴν ἄγουσα — ἐπιθυμίαν λαβοῦσα, ἐῤῥωμένως ῥωσθεῖσα καὶ νικήσασα. Ὑπὸ αὖ ib. exciderat, ut et ἔοικεν poſt θεῖος. Deinde ὥςτε ἄν ibi ſcribitur et poſt διθυράμβων adjectum eſt τινῶν.

ἄκουε. Τῷ ὄντι γὰρ θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι, ὥστ' ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος, προϊόντος τοῦ λόγου, γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς. Τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι." Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὸ μὲν πραγματικὸν οὐδαμῇ 13
μέμφομαι τοῦ ἀνδρός, τῆς δὲ λέξεώς τι μόριον τὸ περὶ τὴν τροπικήν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἔκπτωτον, ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου· ἐπιτιμῶ τ' οὐχ ὡς τῶν τυχόντων τῷ, ἀλλ' ὡς ἀνδρὶ μεγάλῳ καὶ ἐγγὺς τῆς θείας ἐληλυθότι φύσεως, ὅτι τὸν ὄγκον τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς ἐπὶ λόγους ἤγαγε φιλοσόφους, ζηλώσας τοὺς περὶ Γοργίαν, ὥστε καὶ διθυράμβοις τινὰ ποιεῖν ἐοικότα καὶ μηδ' ἀποκρύπτεσθαι τοῦτο τὸ ἁμάρτημα, ἀλλ' ὁμολογεῖν. Καὶ σύ γ' αὐτός, ὦ βέλτι- 14
στε Γναῖε, ὁμοίαν ἐμοὶ γνώμην περὶ τἀνδρὸς ἔχων φαινῇ δι' 765
αὐτῆς γέ τοι τῆς ἐπιστολῆς, ἐν οἷς κατὰ λέξιν οὕτω γράφεις· „Ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἑτέροις σχήμασι ῥᾴδιον πεσεῖν μέ-

---

ἐὰν ἄρα πολλάκις] *fi forte*, v. Heindorf. ad Phaed. p. 19.

13. τι μόριον] An τὸ μ.?

ἐπιτιμῶ τ' οὐχ] [Pro τ'] malim δέ. Reisk. Non opus.

ἐπὶ λόγους] ἐπί pro vulgatis καί cum Hoefchelio repoſui nec dubito, quin ea ſit vera lectio. Sylb. Haud ſcio tamen, an verius ſit εἰς. Cf. fragm. libri de Imit. ap. Schol. Hermog. in Maji Ined. p. 102. ed. Francof.: Πρῶτον (l. πρῶτος) ἐκεῖνος (Γοργίας) τὴν ποιητικὴν καὶ διθυραμβώδη λέξιν εἰς τοὺς πολιτικοὺς εἰσήνεγκε λόγους. et ib. Γοργίας τὴν ποιητικὴν ἑρμηνείαν μετήνεγκε εἰς λόγους πολιτικούς, οὐκ ἀξιῶν ὅμοιον τὸν ῥήτορα τοῖς ἰδιώταις εἶναι.

14. ἐν οἷς] Conjecerit aliquis ἐν ᾗ, quod interpres expreſſit. Sed ἐν οἷς jungendum eſt cum φαίνῃ, quamquam ita potius ἐξ ὧν expectaris. Caeterum quod dicit, apertum eſſe, Cnejum eandem, quam ſe, de Platonis dictione ſententiam habere, id mihi quidem ex illius litterarum fragmentis, quae Dionyſius propoſuit, eluceré non videtur.

„Ἐν μὲν γὰρ τοῖς —] Locum ſubdifficilem hoc modo convertit interpres: *In aliis quidem dicendi formis facile eſt tenere medium quiddam inter laudem et reprehenſionem; in compoſitione vero, quod non ſucceſſit, omni ex parte aberrat. Itaque mihi ſentire videris hos viros, non ex rebus periculoſiſſimis neque paucioribus, ſed ex plurimis et ex iis, in quibus rectum curſum tenuerunt, perpendendos eſſe.* Horum fere nihil probari poteſt. Ac primum ῥᾴδιόν ἐστι hic non ſignificare *facile eſt*, ſed *ferri poteſt, veniam habet*, oppoſitio oſtendit.

δεῖ μιμεῖσθαι, περὶ τούτου δ' ἀτελής. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ Ἡροδότου τε καὶ Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος καὶ Φιλίστου καὶ Θεοπόμπου — τούτους γὰρ ἐκκρίνω τοὺς ἄνδρας 2 εἰς μίμησιν ἐπιτηδειοτάτους — τάδε γράφω· Εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, περὶ μὲν Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου ταῦτα φρονῶ· Πρῶτον ὅ, τι καὶ σχεδὸν ἀναγκαιότατον ἔργον ἁπάντων ἐστὶν τοῖς γράφουσιν ἱστορίας, ὑπόθεσιν ἐκλέ-

---

περὶ τούτου δ' ἀτελής] Forſan legendum οὗτος δὲ ἀτελής. Sylb. Vel poteſt etiam legi περὶ δὲ τούτου ἀτελὴς μὲν ἔτι μοί ἐστιν ἡ πραγματεία. Reisk. Equidem locum non ſollicitaverim.

ἄνδρας εἰς] Interponendum videtur ὡς. Reisk. Facile hac particula caremus.

2. πρῶτον, ὅτι — τοῖς ἀναγνωσομένοις τοῦτο Ἡρ.] Invertе: ὅ, τι πρῶτον καὶ — *quod primum et paene inter omnia factu maxime neceſſarium eſt — id fecit Herodotus.* Latinismus hic eſt Dionyſio familiaris. Reisk. Quem Latinismum dicat, non perſpicio. Scribendum autem fuiſſe locum ea, qua Reiskius ſuaſit, ratione, quivis intelligit. Relativum ſecundo loco poſitum nihil offenſionis habet. V. Xenoph. Sympoſ. IV, 22: τί δῆτα, οὕτως ὅμοιον εἴδωλον ἔχων πράγματά μοι παρέχεις ἄγεις τε, αὐτὸν ὅπου ὄψει. Thuc. II, 96: Ἀνίστη δὲ καὶ Ἀγριᾶνας καὶ Δαιαίους καὶ ἄλλα ὅσα ἔθνη Παιονικά, ὧν ἦρχε — καὶ ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν — μέχρι Γραικῶν καὶ Δαιαίων Παιόνων. ubi nihil tento, ὧν ad ἔθνη Παιονικὰ referens et μέχρι Γρ. κ. λ. Π. arcte cum ἦρχε jungens. Alia alio loco dabimus.

ἱστορίας] Ἱστορίαν in Ms. Reg. Hudſ. Ad rem quod attinet, eadem in Archaeologiae prooemio diſputat: ἐπείσθην, inquit, ὅτι τοὺς προαιρουμένους μνημεῖα τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς τοῖς ἐπιγινομένοις καταλιπεῖν, ἃ μὴ συναφανισθήσεται τοῖς σώμασιν ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ πάντων μάλιστα τοὺς ἀναγράφοντας ἱστορίας, ἐν αἷς καθιδρύσθαι τὴν ἀλήθειαν πάντες ὑπολαμβάνομεν, ἀρχὴν φρονήσεώς τε καὶ σοφίας οὖσαν, πρῶτον μὲν ὑποθέσεις αἱρεῖσθαι καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολλὴν ὠφέλειαν τοῖς ἀναγνωσομένοις φέρουσαν, ἔπειτα παρασκευάζεσθαι τας ἐπιτηδείους εἰς τὴν ἀναγραφὴν ἀφορμὰς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φιλοπονίας. Οἱ μὲν γὰρ ὑπὲρ ἀδόξων πραγμάτων ἢ πονηρῶν ἢ μηδεμιᾶς σπουδῆς ἀξίων ἱστορικὰς καταβαλλόμενοι πραγματείας, εἴτε τοῦ προελθεῖν εἰς γνῶσιν ὀρεγόμενοι καὶ τυχεῖν ὁποιουδήποτε ὀνόματος, εἴτε περιουσίαν ἀποδείξασθαι τῆς περὶ λόγων δυνάμεως βουλόμενοι, οὔτε τῆς γνώσεως ζηλοῦνται παρὰ τοῖς ἐπιγινομένοις οὔτε τῆς δυνάμεως ἐπαινοῦνται, δύξαν ἐγκαταλείποντες τοῖς ἀναλαμβάνουσιν αὐτῶν τὰς ἱστορίας, ὅτι τοιούτους ἐζήλωσαν αὐτοὶ βίους, οἵας ἐξέδωκαν τὰς

ξασθαι καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις, τοῦτο Ἡρόδοτος κρεῖττόν μοι δοκεῖ πεποιηκέναι Θουκυδίδου. Ἐκεῖ- 3
νος μὲν γὰρ κοινὴν Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν πράξεων ἐξενήνοχεν ἱστορίαν, „ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων ἐξίτηλα γένηται μήτε τὰ ἔργα“ — καὶ ἅπερ αὐτὸς εἴρηκε. Τὸ γὰρ αὐτὸ προοίμιόν τε καὶ ἀρχὴ καὶ τέλος ἐστὶ τῆς ἱστορίας. Ὁ δὲ Θουκυδίδης πόλεμον ἔνα γράφει καὶ τοῦτον οὔ- 4
τε καλὸν οὔτ' εὐτυχῆ· ὃς μάλιστα μὲν ὤφειλε μὴ γενέ- 768
σθαι· εἰ δὲ μή, σιωπῇ καὶ λήθῃ παραδοθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιγι-

γραφάς. Ἐπιεικῶς γὰρ ἅπαντες νομίζουσιν εἴκονας εἶναι τῆς ἑκάστου ψυχῆς τοὺς λόγους. Hoxum cum alia minus probabilia videri, tum poſtrema ſummae confuſionis eſſe, monuiſſe ſufficit. Cf. Tac. Annal. IV, 32 ſq. Lucian. Quom. hiſt. ſit conſcr. p. 169. 174. et Beck. Judic. artis hiſtoricor. vett. in cauſis et eventis bellor. exp. p. X.

3. *βαρβάρων*] Quod Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 15. conjecit, *βαρβαρικῶν*, haud cunctanter recepi V. ej. Melet. Crit. p. 39. ſqq.

„ὡς — ἔργα.“] Deſumta ſunt ex principio Hiſtoriarum Herodoti; ſequuntur ibi verba *μεγάλα τε καὶ θωϋμαστά, τὰ μὲν Ἕλλησι, τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται.* Ibidem *τά* ante *ἔργα* abeſt, adjectum illud a Dionyſio ſequentium immemore, niſi forte a librariorum incuria repetendum eſt.

καὶ ἅπερ] Principium quidem Herodoteae hiſtoriae cum his Dionyſianis conſentit, at non finis. Ibidem fortaſſe legendum *καθάπερ* pro *καὶ ἅπερ*. Sylb. Bene habet dictio *καὶ ἅπερ* — ſignificans, et reliqua, quae ipſe Herodotus ibi loci praedicat et quae ego operae taedio exſcribere et recitare parco. Reisk.

4. *μάλιστα μὲν — εἰ δὲ μή*] Cf. Xenoph. *Ἱππαρχ.* V, 6: *ἔτι δ' ἂν πλεῖόν σοι τὸ ἱππικὸν τοῦ ὄντος φαίνοιτο, εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης, μάλιστα μὲν δόρατα, εἰ δὲ μὴ ὅμοια δόρασιν ἔχοντας.* Hellen. I, 4, 4: *ἐβούλοντο μὲν μάλιστα παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι, εἰ δὲ μή, οἴκαδε ἀπελθεῖν.* ubi *μάλιστα μέν* emendandum puto. V. Viger. p. 416. ſq. Schneider. ad Anab. VII, 7, 19. *Μάλιστα μὲν — εἰ δέ* habet Herod. VIII, 100: *μάλιστα μέν νυν ταῦτα ποιέειν· εἰ δ' ἄρα τοι βεβούλευται, αὐτὸν ἀπελαύνοντα ἀπάγειν τὴν στρατιήν, ἄλλην ἔχω καὶ ἐκ τῶνδε βουλήν.* ib. c. 22: *μαλιστα μὲν πρὸς ἡμέων γίνεσθε· εἰ δὲ ὑμῖν ἐστὶ τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι, ὑμεῖς δὲ ἔτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἵζεσθε.*

σιωπῇ] Miror haec viro docto excidiſſe potuiſſe. Ergo debebas tu quoque, Dionyſi, in conſcribenda hiſtoria Romana operam non perdere. Ergo quotquot ſunt hiſtoriae, nulla

γνωμένων ἠγνοῆσθαι. Ὅτι δὲ πονηρὰν εἴληφε ὑπόθεσιν, καὶ
5 αὐτός γε τοῦτο ποιεῖ φανερὸν ἐν τῷ προοιμίῳ. „Πόλεις τε
γὰρ δι' αὐτὸν ἐξερημωθῆναί φησιν Ἑλληνίδας πολλάς, τὰς
μὲν ὑπὸ βαρβάρων, τὰς δὲ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, καὶ φυγὰς καὶ
φόνους ἀνθρώπων, ὅσους οὔπω πρότερον γενέσθαι, σεισμούς
τε καὶ αὐχμοὺς καὶ νόσους καὶ ἄλλας πολλὰς συμφοράς·“
ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν
6 ὑπόθεσιν, Ἑλληνικῶν μέλλοντας ἀκούειν. Ὅσῳ δὲ κρείττ-

---

omnium digna eſt commentatione. Reisk. Jam a pluribus hoc nomine taxatus eſt Noſter, veluti a Schirachio Diſſ. de Iſocr. P. II. p. 55. Heilmanno de Thuc. ingenio et ſcrib. gen. p. 92. ſqq. et Poppone Obſervv. crit. in Thuc p. 47. Ejus refutandi otium fecit Lucianus, qui ex ipſo Thucydide, quae quomodo hiſtorico exponenda ſint, egregie oſtendit. *Οὐ Κλέων*, inquit p. 201. ſq. *αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν, ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν·* (v. Thuc. III, 36. cf. Hemſterh. ad Luc. Tim. p. 595. ſ.) *οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν* (VII, 82.) *καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν* (VII, 86.) *καὶ ὡς ἐδίψων καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί.* (VII, 84.) *Ἡγήσεται γάρ, ὅπερ δικαιότατον, ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. Οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ κἂν φεύγωσιν οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων, ἐκτὸς εἰ μή* (Hoogev. ad Viger. p. 510.) *εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν.* (Matthiae. Gr. Gr. 520. n. 5. Hermann. ad Viger. p. 810. Male Gesner. melius Marcil.) *ἐπείτοιγε εἰ σιωπήσας αὐτὰ ἢ πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν, ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα* (VII, 43.) *καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη* (quem Thucydidis locum ſignificet, non habeo dicere) *καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς* (VII, 74. 79.) *καὶ τέλος Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν* (VII, 86 ſq.) *τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων* (VI, 17. ſqq.). Plura de mira Dionyſii criſi dabunt prolegg.

5. „*πόλεις τε γὰρ — συμφοράς.*“] Thuc. I, 25. Locum integrum Noſter proponit II, 20, 8. ſqq. ubi v. quae annotabuntur.

καὶ φυγὰς καὶ φόνους] *Καὶ φυγάδας καὶ φθόρους* in Ms. Reg. Hudſ.

Ἑλληνικῶν] Aut ante aut poſt *Ἑλληνικῶν* deeſſe videtur *κακῶν*. Reisk. Vix repeti poteſt *συμφορῶν*, atque excidiſſe

τῶν ἡ τὰ θαυμαστὰ ἔργα δηλοῦσα Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων γραφὴ τῆς τὰ οἰκτρὰ καὶ δεινὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων διαγγελλούσης, τοσούτῳ φρονιμώτερος Ἡρόδοτος Θουκυδίδου κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὑποθέσεως. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἔνεστιν εἰπεῖν, ὅτι δι' ἀνάγκην ἦλθεν ἐπὶ ταύτην τὴν γραφήν, ἐπιστάμενος ἐκεῖνα καλλίω, βουλόμενος δὲ μὴ ταὐτὰ ἑτέροις 769
γράφειν. Πᾶν γὰρ τουναντίον, ἐν τῷ προοιμίῳ διασύρων τὰ παλαιὰ ἔργα, κάλλιστα καὶ θαυμασιώτατα τὰ καθ' αὑτὸν ἐπιτελεσθέντα φησὶν εἶναι καὶ φανερός ἐστι ταῦτα ἐκὼν ἑλόμενος. Οὐ μὴν Ἡρόδοτός γε τοῦτ' ἐποίησεν, ἀλλά, τῶν πρὸ 7
αὐτοῦ συγγραφέων γενομένων Ἑλλανικοῦ τε καὶ Χάρωνος τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν προεκδεδωκότων, οὐκ ἀπετράπετο, ἀλλ' ἐπίστευσεν αὐτῶν κρεῖσσόν τι ἐξοίσειν· ὅπερ καὶ πεποίηκε.

κακῶν, recte conjeciſſe puto Reiskium. Quod tamen quo loco poſitum fuerit, amhigas. Fortaſſe, nec ante nec poſt Ἑλληνικῶν, ſed poſt ἀκούειν.

6. οὐδὲ γὰρ οὐδέ] V. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 256.

ἐκεῖνα] quacnam? Omnino ea, quae contra barbaros Graeci geſſerant.

μὴ ταὐτά] Ms. Reg. μετὰ ταῦτα, et μάλιστα pro κάλλιστα. Hudſ. Hoc ex §. 10. manaſſe videatur, niſi forte μέγιστα inde eliciendum eſt. Maxima enim fuiſſe quae aetate ſua geſta eſſent, toto prooemio Thucydides adſtruit, κάλλιστα eadem nusquam dicit. Quamquam quae in tota hac Dionyſii diſputatione conſpicua eſt, magnitudinis et pulchritudinis ac felicitatis notionum confuſio, eadem hic quoque locum habuiſſe poteſt.

ταῦτα ἑκὼν ἑλόμενος.] Aut ταύτῃ ταῦτα ἑκὼν προελόμενος leg. eſſe videtur, aut ᾗ καὶ φανερός ἐστι ταῦτα ἑκὼν προελ. *qua ratione*, vel *unde quoque conſtat* [eum] *data opera hoc argumentum delegiſſe*. Reisk. Quid in vulg. lectione offenſioni ſit, non video; προελόμενος tamen non ſpreverim.

7. Χαίρωνος] Henr. Steph. mavult Χάρωνος, cujus mentio fit etiam in libro ad Q. Aelium Tuberonem 5, 2. Apud Suidam tres ſunt Charones hiſtorici: primus Lampſacenus, ſecundus Carthaginienſis, tertius Naucratita. At Χαίρων apud eundem alius. Sylb. Χάρωνος (ſc. Λαμψακηνοῦ cujus meminit infra l. l.) cum H. Stephano legendum puto. Hudſ. Librariorum errorem propagare non placebat. Cf. Creuzer. hiſt. Gr. antiquiſſ. fragmm. T. I. p. 90. ſqq. Sylburgii annotatio in Reiskiana editione deeſt.

τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν] Τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν in Ms. Reg. Hudſ. Male.

8 Δεύτερόν ἐστι τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἔργον, γνῶναι, πόθεν τ' ἄρξασθαι καὶ μεχρὶ τοῦ προελθεῖν δεῖ. Φαίνεται δὴ κἂν τούτῳ Θουκυδίδου πολὺ Ἡρόδοτος Φρονιμώτερος· ἄρχεται τ' ἀφ' ἧς αἰτίας ἤρξαντο πρῶτον κακῶς ποιεῖν τοὺς Ἕλληνας οἱ βάρβαροι καὶ προελθὼν εἰς τὴν βαρβάρων
9 κόλασιν καὶ τιμωρίαν λήγει. Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἀρχὴν μὲν
77° ἐποιήσατο ἀφ' ἧς ἤρξατο κακῶς πράττειν τὸ Ἑλληνικόν·

---

8. *μεχρὶ τοῦ*] *Τοῦ* interrogative hic accipiendum pro *τίνος*, vel legendum *ποῦ*. Sylb. Simplicius fuerit *μέχρις οὗ* legi. Reisk. Conjecturis abſtinere poterant.

φρονιμώτερος. ὃς ἄρχεται] *Ὅς* interpoſui de meo, quod facile potuit a fine vocabuli praecedentis abſorberi. Reisk. Nec tamen omnino neceſſarium eſt. Quare ego illud expunxi.

καὶ προελθών] Num ſic dedit Dionyſius: *καὶ προελθὼν εἰς τὴν βαρβάρων ὕβριν, εἰς τὴν αὐτῶν κόλασιν* — Reisk. Non credo. Ante *βαρβάρων* fortaſſe *τῶν* excidit. *Εἰς τὴν — τιμωρίαν* cum *λήγει* jungendum eſt. Eodem modo §. 10. dicit: *εἰς τὴν ναυμαχίαν τελευτᾷ τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα γεγενημένην*. Cf. Thuc. II, 51. IV, 48. et Ducker. ad. III, 108.

κόλασιν καὶ τιμωρίαν] „Poenae, ut generis, ſunt hae formae: *τιμωρία* refertur ad exigendam vindictam legibus debitam, *κόλασις* ad emendationem et cohibitionem peccantis. Ita ratio diſtinguit: uſus poteſtatem utriusque vocabuli ſubinde confundit. Videatur Gellius N. A. VI, 14." Wyttenbach. ad Eclog. hiſt. p. 572.

9. *ἀρχὴν μὲν* —] F. leg. *ἀρχὴν μὲν ἐποιήσατο τὴν στάσιν, ἀφ' ἧς ἤρξατο κακῶς πράττειν — ordiebatur hiſtoriam ſuam a tumultu, a quo res Graecorum coeperunt in pejus ire.* Niſi ſi volumus exiſtimare, vocabulum *ἀρχήν* tacite eſſe repetendum, vel ſubaudiendum, ut ſententia ſit: *principium faciebat illud, ταύτην τὴν ἀρχήν*. Quicquid eſt, ſemper pro *καλῶς* leg. eſt *κακῶς*, id quod etiam Latinus interpres expreſſit. Reisk. *Κακῶς* legendum eſſe pro vulg. *καλῶς*, docet etiam II, 19, 4. ideoque ſine dubio recepi. Solennis eſt utriusque vocis confuſio. V. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 542. Deinde haud injuria Reiskium offenderunt verba *ἀφ' ἧς*, ad quae ſi *ἀρχῆς* ſubaudias, ſenſum exiſtere ineptum, ſponte patet; ſi *αἰτίας* repetas, id et durius eſt, nec rei ſatis aptum, cum Thucydidis prooemium non in cauſas inquirat exiguae veterum Graecorum potentiae, ſed hanc ipſam tantummodo declaret atque commonſtret. Quocirca legendum eſſe puto *ἀφ' οὗ*.

τὸ Ἑλληνικόν] Hic deeſſe videtur alterum membrum priori reſpondens et quodammodo oppoſitum. Vide num ſic reliquerit Dionyſius: *ἀρχὴν μὲν ἐποιήσατο — Ἑλληνικόν, ἔληξε δέ*, vel *τελευτὴν δέ, ἐν οἷς δυστυχέστατα καὶ ἀκλεέστατα ἀπέβλυ-*

ὅπερ Ἕλληνα ὄντα καὶ Ἀθηναῖον οὐκ ἔδει ποιεῖν, καὶ ταῦτα οὐ τῶν ἀπερρίμμενων ὄντα, ἀλλ' ὧν ἐν πρώτοις ἦγον Ἀθηναῖοι, στρατηγιῶν τε καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν ἀξιοῦντες· καὶ οὕτι γε φανερῶς, ὥστε καὶ τῇ πόλει τῇ ἑαυτοῦ τὰς φανερὰς αἰτίας

ξαν οἱ Ἀθηναῖοι, vel ſimile quid. Reisk. Fallitur: verbis ἀρχὴν μέν reſpondent τὰ δὲ τέλη — §. 10. Μέν et δέ ſaepe magnis intervallis disjunguntur, veluti Thuc. VI, 30: οἱ μὲν ἐπιχώριοι — quibus reſpondent οἱ δὲ ξένοι — c. 31. et Xenoph. Hellen. I, 4, 13: λέγοντες οἱ μὲν — ad quae refer οἱ δέ §. 17. V. et infra c. 4, 1. et 5, 1.

ὅπερ Ἕλληνα ὄντα καὶ Ἀθηναῖον —] Audi contra Lucianum: Τοιοῦτος, inquit, μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ κωμικός φησι τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάζων (revocandum puto ὀνομάσων) οὐ μίσει οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος, ἴσος (ἴσως?) δικάσῃς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ibi quod Wyttenbach. Epiſt. Crit. p. 271. ed. Schaefer. pro ἐν τοῖς βιβλίοις leg. eſſe conjicit ἐν τοῖς βεβήλοις egregie fallitur. Hoc enim aptum ſenſum non praebet, illud valet: *in libris ſuis*, i. e. *quatenus ſcriptorem agit.* Appoſite Polyb. I, 14, 4: ἐν τῷ λοιπῷ βίῳ, inquit, τὴν τοιαύτην ἐπιείκειαν (quali erga ſuos Phabium ac Philinum, hiſtoricos, uſos eſſe teſtatur.) ἴσως οὐκ ἄν τις ἐκβάλοι. Καὶ γὰρ φιλόπολιν δεῖ εἶναι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλόπατριν καὶ συμμισεῖν τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθροὺς καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους. Ὅταν δὲ τὸ ἱστορίας ἦθος ἀναλαμβάνῃ τις, ἐπιλαθέσθαι χρὴ πάντων τῶν τοιούτων. Egregie idem de eadem re diſputat XVI, 14. debebatque Dionyſius ab eo potius diſcere, quam cupide virum egregium vituperare.

τῶν ἔτι εἰρημένων] Dedi de meo ἀπερριμμένων, *abjectorum, contemtorum.* Reisk. Egregie.

οὔτε γε] Num οὔτω γε. Reisk. Male. Edidi οὕτι γε. Cf. Lucian. Quom. hiſt. ſit conſcr. p. 192: Ἄλλος — οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, (cf. Seidler. ad Eurip. Electr. 94.) οὐδ' ἄχρι Κεγχρειῶν ἀποδημήσας, οὕτι γε Συρίαν ἢ Ἀρμενίαν ἰδών, ὧδε ἠρξατο. Plat. Phaed. p. 81. c.: εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης, καὶ οὕτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν (ψυχὰς) ταύτας εἶναι. ubi v. Heindorf., quamquam quae is affert, non ſatis appoſita videntur. Cf. Hoogev. de particc. p. 667. ſq. Aliis praeplacuerit οὔτοι γε. V. Hermann. ad Viger. p. 803. ſq.

τὰς φανερὰς αἰτίας] Φανερὰς videtur delendum eſſe, ut ex hujus verſus initio perperam iteratum, aut πλείστας leg.

τοῦ πολέμου περιάπτειν, ἑτέραις ἔχοντα πολλαῖς ἀφορμαῖς περιάψαι τὰς αἰτίας, καὶ ἄρξασθαί γε τῆς διηγήσεως μὴ ἀπὸ τῶν Κερκυραϊκῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κρατίστων τῆς πατρίδος ἔργων, ἃ μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εὐθὺς ἔπραξαν· ὧν ὕστερον καὶ ἐν ἐπιτηδείῳ τόπῳ μνήμην ἐποιήσατο Φαύλως πως καὶ ἐξ ἐπιδρομῆς· διελθόντα δὲ ταῦτα μετὰ πολλῆς

Reisk. Male utrumque: diſtinguit enim Thucyd. I, 25. τὰς φανερὰς καὶ τὰς ἀφανεις αἰτίας, illasque Athenienſibus ab eo tribui eatenus dicitur, quatenus hi, cum Corcyraeis adverſus Corinthios auxilia miſiſſent, auctores exſtitiſſe videbantur, ut foedera tricennalia rumperentur. V. Thuc. I, 40. 53. 55.

περιάψαι τὰς αἰτίας] Τὰς αἰτίας videtur del. Reisk.

καὶ ἄρξασθαί γε] Pro particula γε malim μέν. Infinitivi hi, ἄρξασθαι et ἐπενεγκεῖν, apti ſunt ex οὐκ ἔδει. Reisk. Recte monet poſterius; ſed γε cave ſollicitandum putes. Eſt enim hic ſenſus: *incipere quidem debebat a clariſſimis patriae factis, ne ſtatim ab initio lectorum animos abalienaret, cum, prava materie electa, ut ad ejusdem calamitates pergeret, coactus eſſet.*

ἔπραξαν] ſc. οἱ πολῖται quod ex πατρὶς eliciendum. Frequentiſſima apud optimos quosque ſcriptores ſunt ſimilia V. Lyſ. orat. ſun. p. 116. ſq.: ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε χείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους, ὡς συγκαταθαπτομένης τῆς αὐτῶν (i. e. τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθερίας τῇ τούτων ἀρετῇ. Xenoph. Hellen. VII. 1, 18: στρατευομένοι εἰς Ἐπίδαυρον ἐδήωσαν αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. Ib. V, 2, 12: τῶν ἐπὶ Θρᾴκης μεγίστη πόλις Ὄλυνθος —. οὗτοι τῶν πόλεων προσηγάγοντο ἑαυτοὺς ἃς. Cf. Morus ad VI, 2, 26 (37.) Herod. VII, 8: οὐ πρότερον παύσομαι πρὶν ἢ ἔλω τε καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἵ γε ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. Thuc. VI, 50: διαπλεύσας ἐς Μεσήνην καὶ λόγους ποιησάμενος περὶ ξυμμαχίας πρὸς αὐτούς, ὡς οὐκ ἔπειθεν — ἀπέπλει ἐς τὸ Ῥήγιον. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 434. 2. Poppo. Obſſ. p. 52. ſq. Eodem modo Latini, veluti Corn. Nepos V. Tim. c. 2.

ὧν ὕστερον καὶ ἐν ἐπιτηδείῳ] Num ὧν καὶ ὕστερον ἐν ἀνεπιτηδείῳ? Reisk. Ἐπιτηδείῳ a Dionyſio non profectum eſſe, praegreſſa oſtendunt, ubi Thucydidi vitio vertitur, quod non a praeſtantiſſimis patriae factis initium fecerit. Transpoſitione autem particulae καί propterea non opus eſt, quia quod ſcriptor poſtea demum, (I, 89 ſqq.) non primo loco, de illis expoſuerit, id ipſum reprehenditur. Facillima igitur mutatione ſcripſeris: ὧν ὑ. κἂν ἀνεπιτηδείῳ. Cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 112.

εὐνοίας, ὡς ἄνδρα φιλόπολιν, ἔπειτ' ἐπενεγκεῖν, ὅτι τούτων φθόνῳ καὶ δέει προελθόντες Λακεδαιμόνιοι, προφάσεις ὑποθέντες ἑτέρας, ἦλθον ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ τότε λέγειν τὰ Κερκυραϊκὰ καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα καὶ εἴ τι γγ ἄλλο τοιοῦτο λέγειν ἐβούλετο. Τὰ δὲ τέλη πλείονος ἁμαρ- 10

ὡς ἄνδρα φιλόπολιν] Hic videtur ἔδει deeſſe. Reisk. Neſcio, cur videatur. Facile enim repeti poteſt ex praegreſſis. Caeterum haec Dionyſii cenſurae pars ſane quam confuſa eſt. Thucydides enim bellum Poloponneſiacum perſcripturus, quae de rebus ante geſtis narraret, ea nonnifi digreſſionum loco intexere poterat, ideoque paucis exponere debebat. Differunt autem hae digreſſiones ab aliis ejusdem ſcriptoris (II, 102. III, 104. VI, 54. ſqq.) et Herodoti pleriſque eo, quod ad argumentum propoſitum colluſtrandum neceſſariae videntur. Etenim totus hiſtoriae Thucydideae primus liber prolegomena tantum exhibet eorum, quae auctor narraturus eſt. De univerſo enim bello ut rectius lectores judicarent, opus erat primum ut exponeretur, quem illud locum inter res Graecas obtineret, atque hoc ut declararetur, antiquitates revolvendae erant, refutandaque, ſi qua vulgo minus recte crederentur (c. 2. ſqq.); deinde, ut quibus inſtructi opibus utrique bellum ſuſcepiſſent explicaretur, quod non fieri poterat, niſi, quae ante geſta eſſent, reſpicerentur (c. 89. ſqq.); tum, ut populi utriusque mores et ingenia depingerentur quae quantam vim ad bellum exſeruerint, haud dubium eſſe poteſt; denique, ut verae praetextaeque belli cauſae aperirentur, propoſitis, quae ante quam bellum erumperet, facta erant. Reprehendendus autem eſſet ſcriptor, ſi de rebus ante geſtis copioſius expoſuiſſet, quam opus eſſet, ut lectores belli momentum, originem, rationemque accuratius perſpicerent. Ac neſcio, an brevior ſubinde fuiſſet, niſi hic ibi opportunitate ſibi utendum putaſſet, qua aliorum errores refelleret. Uno quidem loco, c. 97., id ipſe profitetur; alibi haud obſcure ſignificat. V. Creuzer. Herodot. et Thuc. p. 22, ſqq. Goeller. in Act. Philoll. Monac. II, 2. p. 216.

τούτων φθόνῳ] In Reg. τούτῳ. Hudſ.

προελθόντες] Num προσχθέντες. Reisk. Cauſam ego non comminiſcor.

ἑτέρας] In exemplari [et Ms. Reg. Hudſ.] ἑτέροις. Ego ἑτέρας, a *Stephano* ex aliis codicibus adnotatum, ſequi malui. Sylb.

λέγειν ἐβούλετο] *Λέγειν* ſi abeſſet, nemo deſideraret. Nolim tamen ſollicitare. Sic v. c. Herod. VII, 238: οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἐποίευν, τοῖσι ἐπετέτακτο ποιέειν. Apud Thuc. ejusdem modi exempla perpauca reperias. Nam VI, 93 et VIII, 15 cur πέμπειν et πληροῦν repetitum ſit, ſponte patet.

10. τὰ δὲ τέλη — πλήρη] Malim το δὲ τέλος ἔτι πλείονος ἁμαρτίας ἐστὶ πλῆρες. Reisk. Ἐστί cur additum velit, non

τίας πλήρη. Καίπερ γὰρ λέγων, ὅτι παντὶ τῷ πολέμῳ παρεγένετο, καὶ πάντα δηλώσειν ὑποσχόμενος, εἰς τὴν ναυμαχίαν τελευτᾷ τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα γεγενημένην Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων, ἣ συνέβη κατὰ ἔτος εἰκοστὸν καὶ δεύτερον. Κρεῖττον δ' ἦν, διεξελθόντα τὰ πάντα τελευτὴν ποιήσασθαι τῆς ἱστορίας τὴν θαυμασιωτάτην καὶ μάλιστα τοῖς ἀκούουσι κεχαρισμένην, τὴν κάθοδον τῶν Φυγάδων τῶν ἀπὸ Φυλῆς, ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἀρξαμένη τὴν ἐλευθερίαν ἐκομίσατο.

11 Τρίτον ἐστὶν ἀνδρὸς ἱστορικοῦ, τίνα τε δεῖ παραλαβεῖν ἐπὶ τὴν γραφὴν πράγματα καὶ τίνα παραλιπεῖν. Δοκεῖ δή μοι κἂν τούτῳ λείπεσθαι Θουκυδίδης. Συνειδὼς γὰρ Ἡρόδοτος, ὅτι πᾶσα μῆκος ἔχουσα ἀπὸ λόγου διήγησις, ἂν μὲν ἀναπαύσεις τινὰς λαμβάνῃ, τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων

---

assequor; ἔτι non improbaverim. V. ind. s. v. Nec pluralem τὰ δὲ τέλη sollicitaverim.

καίπερ γὰρ λέγων —] Hoc crimen alibi diluemus.

κατὰ ἔτος εἰκοστὸν καὶ δεύτερον] Sic etiam II, 12, 1. At Thuc. ne unum quidem et viginti annos se complexum esse testatur VIII, 109. Hic dissensus quomodo tollatur, docet Wesseling. ad Diod. XIII, 42. p. 572.

κεχαρισμένην] In marg. cod. Reg. κεχαρμένην. Hudſ.

τὴν κάθοδον] Τήν potest servari et omitti; malim tamen equidem abesse. Reisk. Si abesset verba τὴν θαυμ. — κεχαρισμένην cum κάθοδον jungenda forent, nunc vero nulla offensione cum τελευτήν construi possunt. De reditu exulum v. Xenoph. Hellen. II, 4. ibique interprr.

ἀφ' ὧν] Malim ἀφ' ἧς (καθόδου puta). Reisk. Potuerat sic scribere Dionysius.

11. τρίτον ἐστίν] Post τρίτον ἐστὶν subaudiendum ἔργον, ut §. 8. 13. [ubi additum est.] Sylb. Facile subaudiatur ἔργον: at minus facile σκοπεῖν quod utique post ἀνδρὸς ἱστορικοῦ addendum videtur. Reisk.

λείπεσθαι] Sc. Ἡροδότου. Cf. §. 3. 8. De praecepto ipso, operis Herodotei et Thucydidei consilium atque indoles nimis diversa est, quam ut, qua Dionysius fecit, ratione satis apte utrumque comparatum esse videatur. Thucydides quidem pro argumenti, quod elegerat, natura narravit quae, ut narrarentur, digna putaret: quae ab instituti sui ratione aliena viderentur, res parvas et fabulosas silentio praeterire satius duxit, Contulisse juvabit Lucian. I. l. p. 189. sqq. 209. 214. sq.

ἡδέως διατίθησιν, ἐὰν δ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένῃ πραγμάτων, 77²
κἂν τὰ μάλιστα ἐπιτυγχάνηται, λυπεῖ τὴν ἀκοὴν τῷ κόρῳ, ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὁμήρου ζηλωτὴς γενόμενος. Καὶ γὰρ τὸ βιβλίον ἦν αὐτοῦ λάβωμεν, μέχρι τῆς ἐσχάτης συλλαβῆς ἀγαάμεθα καὶ ἀεὶ τὸ πλεῖον ἐπιζητοῦμεν. Θουκυδίδης δὲ πόλεμον ἕνα καὶ τινας ἀπνευστὶ διεξέρ- 12
χεται μάχας ἐπὶ μάχαις καὶ παρασκευὰς ἐπὶ παρασκευαῖς καὶ λόγους ἐπὶ λόγοις συντιθείς, ὥστε μοχθεῖν [μὲν] τὴν διάνοιαν τῶν ἀκροωμένων. „Κόρον δ' ἔχει, φησὶν ὁ Πίνδαρος, καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' ἀφροδίσια.“ Ἤδη δ' ἐγὼ κἀκεῖνο ἐνεθυμήθην, ὡς ἡδὺ χρῆμα ἐν ἱστορίαις γραφῆς μεταβολὴ καὶ ποικίλον. Καὶ τοῦτ' ἐν δύο ἢ τρισὶ τόποις ἐποίη-

---

ζηλωτὴς γενόμενος] Poſt γενόμενος deeſſe videtur, menti ſaltim tacite ſubjiciendum eſt, καὶ ἐπέτυχε vel ἐφίκετο τοῦ σκοποῦ. Reisk.

12. καὶ τινας] Videtur ἀεὶ vel καινὰς ἀεὶ interponendum eſſe. Reisk. Locum equidem ſanum non praeſtiterim, falſam tamen praeſtiterim Reisk. emendationem.

ἀπνευστὶ] Ἄψευστι in cod. Reg. In margine ἴσ. ἀπνευστί Hudſ. De re cf. Creuzer de arte hiſt. Gr. p. 271. ſq.

ὥστε μοχθεῖν μέν] Aut delendum eſt μέν, aut poſt τῶν ἀκροωμένων deeſſe videtur aliquid, e. c. κόρον δ' εὐθέως ἐπεργάζεσθαι. Nam proximum δέ [poſt κόρον] huic μέν non reſpondet. Reisk. Non magis alterum δέ poſt ἤδη. Equidem vocem illam ſuſpectam habui et includendam curavi. Non me fugit quidem μέν ſaepe dici, non ſubſequente δέ, quod ei reſpondeat, veluti Xenoph. Cyrop. I, 6, 9., ſed horum locorum alia ratio eſt, atque noſtri. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 606. 4. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 5. Porſon. ad Eurip. Oreſt. 8. Hermann. ad Viger. p. 841. ſq.

κόρον δ' ἔχει — τὰ τερπνὰ ἀφροδίσια] Apud Pindarum in Nemeis Od. VII. v. 78. ſic ſe habet: — „κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' ἀφροδίσια.“ atque ita Dionyſium ſcripſiſſe ſuſpicor ex veſtigiis corruptae lectionis in Mſſ. Reg. καὶ τὰ τερπίθεα ἀφροδίσια. Hudſ. Hanc conjecturam recepi. De ſententia cf. Hom. Il. XIII, 636. Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, Ἢ πολέμου. Alia dabimus ad II, 51, 3.

καὶ ποικίλον] Aut καὶ ποικιλία (in ſubſtantivo, ſine articulo leg. ut modo μεταβολή) aut καὶ τὸ ποικίλον in adjectivo cum articulo. Neſcio quoque, an Dionyſius dederit ἐν ἱστο-

σαν, ἐπί τε τῆς Ὀδρυσῶν ἀρχῆς, δι' ἃς αἰτίας ἠγένετο μεγάλη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων.

775
13 Μετὰ τοῦτο ἔργον ἐστὶν ἱστορικοῦ διελέσθαι τε καὶ τάξαι τῶν δηλουμένων ἕκαστον ἐν ᾧ δεῖ τόπῳ. Πῶς οὖν ἑκάτερος διαιρεῖ τε καὶ τάττει τὰ λεγόμενα; Θουκυδίδης μὲν τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν, Ἡρόδοτος δὲ ταῖς περιοχαῖς τῶν πραγμάτων· καὶ γίνεται Θουκυδίδης μὲν ἀσαφὴς καὶ δυσπαρακολούθητος· πολλῶν γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα γιγνομένων ἐν διαφόροις, ὡς εἰκός, τόποις, ἡμιτελεῖς τὰς πρώτας πράξεις καταλιπών, ἑτέρων ἅπτεται τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα γιγνομένων. πλανώμε-

---

ρίαις καὶ γραφαῖς, *in hiſtoriis et picturis.* Reisk. Picturis hic nullis locus. Equidem leg. puto ἐν ἱστορικαῖς γραφαῖς. Ποικιλία an τὸ ποικίλον praeferas, dubites: alterutrum quidem neceſſarium eſt: mihi praeplacet prius. Cf. II, 25, 6. 53, 2. Caeterum nonnihil confuſionis in Noſtri diſputatione mihi deprehendere videor. Nam verbis ἤδη δέ cum alii, tum ipſe alibi (v. II, 17, 1. 47, 1. 50, 4.) uti ſolet, ubi ad novum progreditur argumentum: at vero de qua hic dicit ποικιλίᾳ, eam modo in Herodoto laudaverat.

καὶ τοῦτ' — ἐποίησεν] id eſt, μετέβαλε καὶ ἐποίκιλλε [Ποιεῖν eodem modo uſurpatum II, 17, 1.; de τοῦτο v. ad I, 1, 1.] Sed nomen Thucydidis aegre patior abeſſe. Forte quoque plenior et diluciaior ſic ſit oratio: καὶ τοῦτο Ἡρόδοτος μὲν ἁπανταχοῦ, Θουκυδίδης δ' ἐν δύο ἢ τρισὶ τόποις ἐποίησεν. Reisk. Sed de Herodoto auctor jam dixit; Thucydidis vero nomen ex praegreſſis facile repetas.

ἐν δύο ἢ τρισί] Immo pluribus. Magis tamen fallitur, qui Thucydidem digreſſiones vitaſſe affirmat, Haack. de Thuc. vit. dic. gen. caet. p. XX. V. Heilmann. de Thuc. indole et dic. gen. p. 121. ſq. in ej. opuſcc. a Danov. ed.

ἐπὶ τῆς —] Sic II, 14, 5: τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύλαξε ἐπὶ τῶν ἐκ Σπάρτης ἀφικομένων. II, 37, 2: ἐπὶ μιᾶς ἀποκρίσεως τοῦτο τὸ σχῆμα διατηρήσας. — Jud. de Lyſ. p. 463. 6. ἐπὶ μὲν τῆς ἑρμηνείας τοιοῦτος ἐστιν, ἐν δὲ τοῖς πράγμασιν ἀκαιρός τις καὶ μακρός. Cf. I, 6, 9. 11, 35, 1. 53, 2. de Compoſ. p. 94. 146. 214. Schaefer. ad Julian. p. XVII. — Thucydidis locos Noſter ſignificat II, 97. ſqq. VI, 2 ſqq.

13. τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα] Τῶν κατὰ θέρος ἢ τὴν αὐτὴν χειμῶνα in Ms. Reg. Hudſ. Poſt ἢ Dionyſium τὸν αὐτὸν addidiſſe arbitror, quo corrupta Reg. lectio ducit. Caeterum Thucydides, cum, optimo ille conſilio, preſſe tem-

θα δή, καθάπερ εἰκός, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις παρακολουθοῦμεν, ταραττομένης τῆς διανοίας· Ἡρόδοτος δὲ 14
ἀπὸ τῆς Λυδῶν βασιλείας ἀρξάμενος καὶ μέχρι τῆς Κροίσου
καταβὰς ἐπὶ Κῦρον εὐθέως τὸν καταλύσαντα τὴν Κροίσου
ἀρχὴν μεταβαίνει, Αἰγυπτίων τ' ἄρχεται διηγημάτων καὶ
Σκυθικῶν καὶ Λιβυκῶν, τὰ μὲν ὡς ἀκόλουθα δηλῶν, τὰ δὲ
ὡς χαριστέρων ποιήσοντα τὴν διήγησιν ἐπεισάγων· διεξελθὼν
τε πράξεις Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἔτεσιν ὁμοῦ διακοσίοις 774
καὶ εἴκοσιν γενομένας ἐν ταῖς τρισὶν ἠπείροις καὶ παραγράψας τῆς Ξέρξου φυγῆς τὴν ἱστορίαν οὐ διέσπασε τὴν διήγησιν,
ἀλλὰ συμβέβηκε τῷ μέν, μίαν ὑπόθεσιν λαβόντι, πολλὰ
ποιῆσαι μέρη τὸ ἓν σῶμα, τῷ δέ, τὰς πολλὰς καὶ οὐδὲν
ἐοικυίας ὑποθέσεις προελομένῳ, σύμφωνον ἓν σῶμα πεποιηκέναι.

Μιᾶς δὲ ἰδέας ἐπιμνησθήσομαι πραγματικῆς, ἣν οὐδε- 15
μιᾶς τῶν εἰρημένων ἧττον ἐν ἁπάσαις ἱστορίαις ζητοῦμεν,

---

pora ſequi ſtatuiſſet, res non aliter, atque fecit, diſpenſare potuit. Cf. Creuzer. de arte hiſt. Gr. p. 267. ſqq.

14. ἀπὸ τῆς *Λυδῶν* β. ἀρξ.] I, 7. ſqq.

μέχρι τῆς Κρ. κ.] Ib. c. 26.

ἐπὶ Κῦρον μετ.] c. 46. 73. 76. ſqq. 25. ſqq.

Αἰγ. τ' ἄρχ. διηγ.] II, 2. ſqq. *Διήγημα* et *διήγησις* quomodo differant, docent Etym. M. ſ. v. Thom. M. p. 134. ſqq. Ammon. p. 43. Zonaras ſ. v. *ποίησις* p. 1564. Hermog. Progymn. c. 2. Aphthon. Progymn. p. 2. ed. Genev. et, quod leniter corruptum eſt, Etym. Gud. p. 145.: *διήγημα διηγήσεως διαφέρει· διήγησις μὲν γάρ ἐστιν οἷον ἡ πᾶσα διήγησις Ὁμήρου, διήγημα δὲ μέρος τι ποιήσεως* (leg. *ἡ πᾶσα ποίησις Ὁμήρου, διήγημα δὲ μέρος τι διηγήσεως*), *οἷον* (ἡ) *Αἴαντος μονομαχία πρὸς Ἕκτορα.*

Σκυθικῶν] IV, 1. ſq. *Λιβυκῶν* ib. c. 168. ſqq.

διακοσ. κ. εἴκ.] V. ad II, 5, 6.

καὶ παραγράψας —] F. *καὶ περιγράψας τῇ Ξέρξου φυγῇ τὴν ἱστορίαν*, *cum definiſſet et ſepi quaſi circumſepſiſſet hiſtoriam ſuam fuga Xerxis*, h. e. *in ea ſcribendi finem feciſſet.* Reisk. Non ſatis cauſae video, cur a vulg. recedatur. De Xerxis fuga v. Herod. VIII, 100. ſqq.

15. *ἐπιμνησθήσομαι*] Poſſis etiam legere *ἔτι μνησθήσομαι.* Sylb. Vulgatum non deterius puto. Eſt enim: *dein-*

τὴν αὐτοῦ τοῦ συγγράφεως διάθεσιν, ᾗ κέχρηται πρὸς τὰ πράγματα, περὶ ὧν γράφει. Ἡ μὲν Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἐπιεικὴς καὶ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς συνηδομένη, τοῖς δὲ κακοῖς συναλγοῦσα· ἡ δὲ Θουκυδίδου διάθεσις αὐθέκαστός τις καὶ πικρὰ καὶ τῇ πατρίδι τῆς φυγῆς μνησικακοῦσα. Τὰ μὲν γὰρ ἁμαρτήματα ἐπεξέρχεται καὶ μάλα ἀκριβῶς, τῶν δὲ κατὰ νοῦν κεχωρηκότων καθάπαξ οὐ μέμνηται ἢ ὥςπερ ἠναγκασμένως. Καὶ κατὰ μὲν τὸν πραγματικὸν τύπον ἧττων ἐστὶν Ἡροδότου διὰ ταῦτα Θουκυδίδης, κατὰ δὲ τὸν λεκτικὸν τὰ μὲν ἥττων, τὰ δὲ κρείττων, τὰ δ' ἴσος. Ἐρῶ δὲ καὶ περὶ τούτων, ὡς ὑπείληφα.

---

ceps mentionem faciam. V. Polyb. III, 1, 5. Lucian. quom. hiſt. ſit conſcr. p. 189. Lexic. Xenoph. T. II. p. 303.

ἡ μὲν Ἡρ] F. *ἡ μὲν οὖν Ἡροδότου.* Reisk. Non opus. V. Haack. ad Thuc II, 102. extr. Hinc Thnc. I, 62. *στρατηγὸν μὲν οὖν τοῦ δὴ πεζοῦ παντὸς ᾑρέθη Ἀριστέα, τῆς δὲ ἵππου Περδίκκαν,* et *οὖν* et *δή* cum optimis codd. omittendum puto.

τῆς φυγῆς μνησικακοῦσα] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 545. De re dicetur infra.

ἠναγκασμένως] Malim *κατηναγκασμένος, coactus*, in nominativo participii non adverbialiter, *coacte.* Reisk. Retinui *ἠναγκασμένως.* Adverbium enim defendi poteſt ſimilibus, veluti Thuc. IV, 21: *οἱ Λακεδαιμόνιοι τοσαῦτα εἶπον, νομίζοντες τοὺς Ἀθηναίους, — διδομένης εἰρήνης, ἀσμένως δέξασθαι*, ubi Haackius e nonnullis codd. *ἀσμένους* exhibuit, quod ſcilicet vulgatum correctionem ſapiat. Ib. II, 8: (*ἡ*) *νεότης οὐκ ἀκουσίως ὑπὸ ἀπειρίας ἥψατο τοῦ πολέμου.* VIII, 68: *ἐς δῆμον οὐ παριών, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἀκούσιος οὐδένα.* Caſſ. Aug. Reg. Ar C. Mosq. et Paris. K. (in aliis a Gailio nil varietatis repertum eſſe mireris.) offerunt *ἀκουσίως*, quod fine dubio recipiendum cenſeo. VIII, 66: *ἀλλήλοις ἅπαντες ὑπόπτως προσῇσαν.* Diverſa, nec tamen ſollicitanda, ſunt haec: Plat. de Leg. VII. p. 795. e: *κολάζειν ἀτίμως.* Ib. VI. p. 781 b.: *τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοσμήτως περιορώμενον*, Aſtius dedit *ἀκόσμητον.* Caeterum ſponte patet diverſam eſſe eam rationem, qua adverbia cum verbis *εἶναι* et *γίγνεσθαι* conjunguntur: de qua v. Schaefer. ad Dionyſ. de Compoſ. p. 76. ſq. Matthiae. Gr. Gr. §. 508. 604. aliosque.

τύπον] In exemplari [et Ms. Reg. Hudſ.] *τοῦτον*: perperam. *τύπον* verò in hoc loquendi genere ſupra quoque habuimus aliquoties, [*τέχνῃ* II, 6. p. 34. Schott., qui non *τόπος* ſubſtituere debebat. V. Epiſt. ad Pomp. 4, 2.] et pro eodem *χαρακτῆρα* dicit alibi. [V. ind. ſ. v.] Reperitur tamen

Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἄν, ἧς χωρὶς οὐδὲν τῶν ἄλ- 16
λων τῶν περὶ τοὺς λόγους ὄφελος, τίς ἢ ἡ καθαρὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα διάλεκτος. Ταύτην ἀκριβοῦσιν ἀμφότεροι. Ἡρόδοτός τε γὰρ τῆς Ἰάδος

---

et τόπου vocabulum in eadem significatione, ut supra adnotavi ad p. 5. v. ult. [De Compos. p. 8. ed Schaefer. cf. p. 22.] Sylb.

16. ὄφελος. τις; ἢ καθ.] In Ms. Reg. τις ἦ; ἢ καθ. Hudf. Haec duplici modo expediri possunt. Aut enim post ὄφελος lineola ponenda est, quam rationem hoc loco defendas: *Τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηρικώτατον, ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξείργασται οὔτε τῶν πρεσβυτέρων οὔτε τῶν νεωτέρων — τί δὲ τοῦτο ἔστιν;* I, 6, 7. et Jud. de Lys. p. 435 10: *ἑτέραν δὲ οὐδὲν ἐλάττω ταύτης (εὑρίσκω), ἣν πολλοὶ μὲν ἐζήλωσαν τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, οὐδεὶς δὲ βεβαιότερον ἀπεδείξατο — τίς δ' ἔστιν αὕτη; ἡ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομάτων ἐκφέρουσα τὰ νοούμενα.* aut e vestigiis Reg. scribendum ὄφελος, τίς ἢ ἡ καθ. Similiter Noster in Epist. I. ad Ammae. p. 748. 5: *τίς οὖν ἐστιν ἡ Δημοσθένους δίκη — ἢ ἡ πρὸς Αἰσχίνην ὑπὲρ Κτησιφῶντος —*; Cf. Xenoph. Oecon. III, 3: *Ἀλλά τί* (fine causa Schneiderus e Weiskii conjectura ἄλλο τι dedit.) *οὖν τούτων ἐστίν, ὦ Σώκρατες, αἴτιον, ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται;* Eadem fere ratione Nostri locum in Jud. de Lys. p. 472. 6. refinxerim hunc; *τίς δ' ἔστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις* (vel cum Sylburg. leg. *ἥδε ἡ ἀρετὴ ἥ*, vel *ἡ ἀρετὴ ἥδε ἡ*) *πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι; καὶ τίς ἡ χάρις; Χάρις* ibi in responsione esse debere, recte monet Marklandus, emendationem tamen proposuit violentiorem; equidem leg. puto *καὶ τίς ἢ ἡ χάρις;* Ac nostro loco posteriorem rationem propterea praetuli, quod ex priore pronomen *τίς* abruptius positum videbatur. Caeterum Dionysius Demosthenis imitatione ejusmodi interrogationibus saepissime utitur, veluti Antiqq. IV, 75. 60. VI, 85. Jud. de Lys. p. 464. 11. Similia dabunt Heusd. specim. crit. in Plat. p. 87. Heindorf. ad Phaedr. §. 30. Ast ad Legg. T. II. p. 29.

Ἡρόδοτός τε γὰρ — Θουκυδίδης τε —] Expectarit quis *μέν — δέ*. Sed cf. Xenoph. R. L. I, 9: *καὶ πολλὰ μὲν τοιαῦτα συνεχώρει. Αἵ τε γὰρ γυναῖκες διττοὺς οἴκους βούλονται κατέχειν, οἵ τε ἄνδρες ἀδελφοὺς τοῖς παισὶ προσλαμβάνειν.* ubi Stob. *αἱ μέν — οἱ δὲ* habet. Thuc. VII, 54: *ἐνόμισαν δι' αὐτὸ οὐχ ἡσσᾶσθαι, δι' ὅπερ οὐδ' οἱ ἕτεροι νικᾶν. Οἵ τε γὰρ Κορίνθιοι ηγήσαντο κρατεῖν, εἰ μὴ πολὺ ἐκράτουντο, οἵ τ' Ἀθηναῖοι ἐνόμιζαν ἡσσᾶσθαι, εἰ μὴ πολὺ ἐνίκων.* Adde c. 44. a. m. VIII, 92. p. m. Caeterum ad Dionysii judicium cf. Gregor. Cor. p. 5. sqq. *Αὐτοὶ τοίνυν*, inquit, *Ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικὸν Ἀριστοφάνην προὐθέμενοι καὶ Θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ Δημο-*

17 ἄριστος κανών, Θουκυδίδης τε τῆς Ἀθήδος. * * * Τρίτην ἔχει χώραν ἡ καλουμένη συντομία. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ προέχειν Ἡροδότου Θουκυδίδης. Καίτοι λέγοι τις ἄν, ὡς μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχύ, εἰ δ' 776 ἀπολείποιτο τούτου, πικρόν. Ἀλλὰ μηδὲν ἔστω παρὰ τοῦτο. Ἐνέργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη [μετὰ] τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν. Ἱκανῶς ἐν ταύτῃ κατορθοῦσιν ἀμφότε-18 ροι. Μετὰ ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν ἡ τῶν ἠθῶν καὶ παθῶν μίμησις. Διήρηνται τὴν ἀρετὴν ταύτην οἱ συγγραφεῖς. Θουκυδίδης μὲν γὰρ τὰ πάθη δηλῶσαι κρείττων, Ἡρόδοτος δὲ τά γ' ἤθη πρωτεῦσαι δευτέρος. Μετὰ ταῦτα αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς

σθένην τὸν ῥήτορα, Ἰάδος δὲ Ἱπποκράτην τὸν Ἴωνα (Κῶον?) καὶ τὸν Ἁλικαρνασσέα Ἡρόδοτον, Δωριέος δὲ τὸν Ταραντῖνον Ἀρχύταν καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον καὶ τῆς Αἰολίδος Ἀλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν. Adde Creuzer. de arte hist. Gr. p. 191.

τῆς Ἀθήδος * * *] Secunda dicendi virtus hic omissa est, τὸ κυρίαις καὶ κοιναῖς λέξεσι χρῆσθαι: ut ex Lysia [Jud. de L.] videre licet p. 455. v. ult. p. 482. v. 2. et ex Isocrate p. 537 v. pen. Sylb. Lacunae notas appposui. Non omnino easdem, atque Dionysius, orationis virtutes enumerat Grammaticus a Valkenario cum Ammonio editus p. 193 τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἓξ· Ἑλληνισμός, σαφήνεια, κυριολογία, συντομία, εὐσυνθεσία, εὐπρέπεια· κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἓξ· βαρβαρισμός, ἀσάφεια, ἀκυρολογία, μακρολογία, κακοσυνθεσία, ἀπρέπεια.

17. μηδὲν ἔστω παρὰ τοῦτο] Adde quo carere nequit oratio, κρείττων Ἡροδότου κατὰ τὸ σύντομον Θουκυδίδης, *nihil ideo minus esto Thucydides, quoad brevitatem in dicendo, potior Herodoto.* Reisk. Immo nihil aliud deest, nisi ἥττων vel ἐλάττων (cf. T. v. p. 426. 5.): *sed nihil propterea* (quod ejus brevitas subinde obscura est) *inferior fit* (Thucydides). Παρά dictum pro διά, ut Jud. de Lys. p. 472. 3: παρ' αὐτὸ τοῦτο κρεῖσσους ἑτέρων ἔδοξαν εἶναι. II, 42, 3: τὴν Πλαταιέων ἀπολογίαν τεθαύμακα παρ' οὐδὲν οὕτως ἕτερον, ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι. Adde de Compos. p. 196. Jud. de Lys. p. 472. 5. Schaefer. ad Julian. p. VIII. et ad l. de Compos. p. 157.

πρώτη μετά] Μετά ut ex praegressis male repetitum uncis sepsi.

18. Θουκυδίδης μὲν γὰρ —] Cf. Creuzer. de Arte hist. Gr. p. 194. sqq.

ἀρεταί. Ἴσοι κἂν ταύταις οἱ συγγραφεῖς. Ἔπονται ταύ- 19
ταις αἱ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρόπους δυνά-
μεις τῆς φράσεως [ἀρεταί] περιέχουσαι. Κρείττων ἐν
ταύταις Ἡροδότου Θουκυδίδης. Ἡδονὴν δὲ καὶ πειθὼ καὶ
τέρψιν καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς ἀρετὰς εἰσφέρεται μακρῷ Θου-
κυδίδου κρείττονας Ἡρόδοτος. Τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομά-
των τὸ μὲν κατὰ φύσιν Ἡρόδοτος ἐξήλωκε, τὸ δὲ δεινὸν
Θουκυδίδης, ὁμοειδὴς πᾶς ὤν. Ἐν λόγοις ἀρετῶν ἡ κυριω- 20
τάτη τὸ πρέπον. Ταύτην ὁ Ἡρόδοτος ἀκριβοῖ μᾶλλον ἢ
Θουκυδίδης. Ὁμοειδὴς γὰρ οὗτος ἐν πᾶσιν κἂν ταῖς δημηγο-
ρίαις μᾶλλον ἢ ταῖς διηγήσεσιν. Ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ Φιλτά- 777
τῳ Καικιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ μάλιστά γε καὶ ζη-
λῶσαι Δημοσθένης. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, καλαὶ μὲν αἱ 21

---

19. φράσεως ἀρεταί] Ἀρεταί vel loco, quo positum est, glossematis damnatur.

τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομάτων] Videntur idem esse ἡ φράσις et τὰ ὀνόματα. Num ergo leg. τῆς δὲ φράσεως (sine ὀνομάτων), an τῆς δ' ἐκφράσεως τῶν ὀνομάτων, an denique, si ἡ φράσις et τὰ ὀνόματα differunt, leg. τῆς δὲ φράσεως καὶ τῶν ὀνομάτων, ut φράσις sit *elocutio*, seu effectum, ὀνόματα, *vocabula*, seu materia elocutionis. Reisk. Admiror perennem conjecturarum scaturiginem, non video tamen, cur hic scaturiat.

ὁμοειδὴς πᾶς ὢν ἐν λόγοις. ἀρετῶν —] Sic vulgo distinguitur. Mutatione facta, faciendam fuisse, quivis videbit. Ἐν λόγοις est *in orationibus, concionibus*. Praeterea si quis verba ὁμοειδὴς πᾶς ὤν exterminanda censeat, non multum refragrabor. Nam hic nec satis apta videntur, et facile e sqq. orta esse possunt.

Καικιλίῳ] V. de eo Prolegg.

ζηλῶσαι Δημοσθένης] Videtur in hac regione aliquid deesse. Nam Demosthenis imitationi enthymematum Thucydideorum quid est commune cum Thucydidis studio decori? Reisk. Fortasse recte vidit. Potest tamen quodammodo locus explicari. Eo enim, quod Demosthenem Thucydidis enthymemata expressisse dicit auctor, haec laude digna esse significat. Est igitur hujusmodi sententiarum series: *Reprehendendus quidem est Thucydides, quod cum alibi, tum inprimis in concionibus varietati non studuerit, laudandus tamen idem ob sententiarum gravitatem et pondus, ideoque eas mihi atque Caecilio Demosthenes videtur imitatus esse.* Nolo tamen diffiteri, huic explicationi aptiorem videri hunc verborum ordinem: τὰ μέντοι ἐνθυμήματα ἐμοὶ καὶ τ. β. Κ. — De Demosthene

ποιήσεις ἀμφότεραι· οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνθείην, ποιήσεις αὐτὰς λέγων· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἱλαρόν ἐστι, φοβερὸν δὲ τὸ Θουκυδίδου. Ἀπόχρη ταῦτ' εἰρῆσθαι περὶ τούτων τῶν συγγραφέων, πολλῶν καὶ ἄλλων ἐνόντων λέγεσθαι, περὶ ὧν καὶ ἕτερος ἔσται καιρός.

1 IV. Ξενοφῶν δὲ καὶ Φίλιστος οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες οὔτε φύσεις ὁμοίας εἶχον οὔτε προαιρέσεις. Ξενοφῶν μὲν γὰρ Ἡροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο κατ' ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας, τόν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν.

Thucydidis imitatore appoſite Wolf. in Prolegg. ad Demoſth. Lept. p. LI. poſtquam Thucydideam brevitatem fruſtra apud Demoſthenem quaeri monuit: „at, inquit, octies Thucydidem ipſe Demoſthenes deſcripſerat, ſi vera narravit Lucian. adv. Indoct. T. III. p. 102. Conf. Agathiae Hiſt. II. p. 48. Venet. Nimirum in magnis ſcriptoribus aliud legit homo ingenioſus, illorum ſimilis, aliud ſerva natio imitatorum. Id docent rara in Demoſthene veſtigia imitationis Thucydideae."

21. *οὐ γάρ — λέγων*] Similiter Demetr. *περὶ ἑρμην.* 221. de Cteſia: *καὶ ὅλως δὲ ὁ ποιητὴς οὗτος· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν καλοίη τις εἰκότως· ἐναργείας δημιουργός ἐστιν ἐν τῇ γραφῇ συμπάσῃ.*

περὶ ὧν καὶ ἕτερος ἔσται καιρός] Hic contuliſſe juvabit, quae in Cenſ. de vett. ſcript. p. 424. ſq. de utroque hiſtorico diſputat: *Τῶν μέντοι συγγραφέων*, inquit, *Ἡρόδοτος μὲν ἐξείργασται [τὸ] βέλτιον τὸ πραγματικὸν εἶδος· τῷ δὲ λεκτικῷ ποτὲ μὲν πλεονεκτεῖ Θουκυδίδης, ποτὲ δ' ἔμπαλιν, ἔστι δ' ἐν οἷς ἐξισοῦνται. Τῇ μὲν ἀκριβείᾳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ἑκάτεροι προῄρηνται διαλόγοις* (leg. *ἧς ἑκάτεροι προῄρ. διαλέκτου.* Cf. II, 22, 5: *σώζειν τὸν ἴδιον ἑκάστης διαλέκτου χαρακτῆρα.*) *ἀποσώζουσι τὸ ἴδιον· τῆς δὲ σαφηνείας ἀναμφισβητήτως Ἡροδότῳ τὸ κατόρθωμα δέδοται. Καὶ τὸ μὲν σύντομον ἔστι παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δ' ἐναργὲς παρ' ἀμφοτέροις, ἐν μέντοι τοῖς ἠθικοῖς κρατεῖ Ἡρόδοτος,* (Cf. Creuzer. de arte hiſt. p. 194. ſq.) *ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς ὁ Θουκυδίδης. Πάλιν καλλιλογίᾳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ διαφέρουσιν οὐδὲν ἀλλήλων* (??), *ἀλλ' ἑκάτεροι τούτων τι καὶ τῶν τοιούτων ἀρετῶν κρατοῦσι· ῥώμῃ δὲ καὶ ἰσχύϊ καὶ τόνῳ καὶ τῷ περιττῷ καὶ πολυσχηματίστῳ παρηυδοκίμησε Θουκυδίδης· ἡδονῇ δὲ καὶ πειθοῖ καὶ χάριτι καὶ τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυεῖ ἀβασανίστῳ μακρῷ διενεγκόντα τὸν Ἡρόδοτον εὑρίσκομεν καὶ μετὰ τοῦτον τὸν τρόπον πραγματείαν καὶ προσωποποιΐαν μᾶλλον οὐ τετήρηκε.* Poſtrema aperte corrupta ſunt, fortaſſe ſic reſtituenda: *καὶ μετὰ τοῦτο τῶν τρόπων τὴν πραγματείαν κ. προς. μ. διατετήρηκεν.*

Πρῶτον μὲν γὰρ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἱστοριῶν ἐξελέξατο καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀνδρὶ φιλοσόφῳ προσηκούσας, τήν τε Κύρου παιδείαν, εἰκόνα βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ εὐδαι- 778
μονος, καὶ τὴν Ἀνάβασιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ᾧ καὶ αὐτὸς συνανέβη, μέγιστον ἐγκώμιον ἔχουσαν τῶν συστρατευσαμένων Ἑλλήνων, καὶ τρίτην ἔτι τὴν Ἑλληνικήν, [καὶ] ἣν κατέλιπεν ἀτελῆ Θουκυδίδης· ἐν ᾗ καταλύονταί τε οἱ τριάκοντα καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων, ἃ Λακεδαιμόνιοι καθεῖλον, αὖθις ἀνίστανται. Οὐ μόνον δὲ τῶν ὑποθέσεων χάριν ἄξιος 2
ἐπαινεῖσθαι, ζηλωτὴς Ἡρῳδότου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκονομίας. Ταῖς τε γὰρ ἀρχαῖς αὐτῶν ταῖς πρεπωδεστάταις κέχρηται καὶ τελευτὰς ἑκάστῃ τὰς ἐπιτηδειοτάτας ἀποδέδωκε· μεμέρικέ τε καλῶς καὶ τέταχε καὶ πεποίκιλκε τὴν

IV, 1. *τήν τε Κύρου παιδείαν εἰκόνα β. α. κ. ε.*] Veriſſimam hanc de Cyri diſciplina ſententiam copioſius pertractat Weisk. diſp. de nat. et uſu diſcipl. Cyri. p. LXXXI ſqq. Sainte Croix nouv. obſſ. de la Cyrop. in Schneideri ed. alt. p. 63 ſqq. Adde Schulz. de Cyrop. Epil. p. 12.

τὴν Ἑλληνικήν] Subaudiendum vel ex *ἱστοριῶν* repetendum eſt *ἱστορίαν*, niſi forte ita pro ſequente *καὶ* ſcribendum videtur, quod cum hujus loci non ſit, uncis incluſi.

καταλύονται τ. οἱ τρ.] V. II, 4.

ἃ Λ. καθεῖλον] V. II, 2, 23.

αὖθις ἀνίστανται] V. IV, 8, 9. ſqq.

2. *ζηλωτὴς Ἡρ. γεν.*] Haec ſi abeſſent, non aegre ferrem; adſcripta videntur ex §. 1.

αὐτῶν] ſc. *τῶν ὑποθέσεων*. „In enarranda hiſtoria cujuscunque generis, quae non a rerum humanarum primordiis proficiſcatur, videndum eſt, ut neque juſto altius res repetas et ita dicas, quae dicere nihil attinet, neque juſtae brevitatis ſtudio aliquid omittas, ſine quo ipſa facta, de quibus exponere velis, non ſatis intelligi poſſint. Haec ſunt *ἀρχαί*, quibus dicit Xenophontem uſum eſſe *aptiſſimis* ſ. *commodiſſimis*. Pari modo illud curae eſſe debet, ne in narrando longius progrediaris, quam neceſſe eſt. Hoc ſenſu dicit eum *feciſſe, ut initiis extrema reſponderent*“ Weisk. de ingen. Xenoph. p. XLVI. Probo caetera; ſed quae in poſtremis Dionyſium dicentem facit, vereor ut ab eo dicta ſint. Etenim ad *ἑκάστῃ* vides Weiskium ſubaudire *ἀρχῇ*, quod nec rei nec orationi ſatis accommodatum videtur. Intelligendum eſt potius *ὑποθέσει* vel *ἱστορίᾳ*.

γραφήν· ἦθός τ' ἐπιδείκνυται θεοσεβὲς καὶ δίκαιον καὶ καρτερικὸν καὶ εὐπετές, ἀπάσας τε συλλήβδην κεκοσμημένον
3 ἀρεταῖς. Καὶ ὁ μὲν πραγματικὸς τύπος αὐτῷ τοιοῦτος. Ὁ δὲ λεκτικὸς πῇ μὲν ὅμοιος Ἡροδότου, πῇ δὲ ἐνδεέστερος. Καθαρὸς μὲν γὰρ τοῖς ὀνόμασιν ἱκανῶς καὶ σαφής, καθάπερ ἐκεῖνος. Ἐκλέγει δ' ὀνόματα συνηθῆ τε καὶ προσφυῆ τοῖς πράγμασι καὶ συντίθησιν αὐτὰ ἡδέως πάνυ καὶ κεχαρισμένως, οὐχ ἧττον Ἡροδότου. Ὕψος τε καὶ κάλλος καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ λεγόμενον ἰδίως πλάσμα ἱστορικὸν Ἡρόδοτος
4 ἔχει. Οὐ γὰρ μόνον οὐκ ἴσχυσε τοῦτο παρ' αὐτοῦ λαβεῖν, ἀλλὰ κἂν ποτε διαγεῖραι βουληθείη τὴν φράσιν, ὀλίγον ἐμπνεύσας, ὥσπερ ἀπόγειος αὔρα, τάχεως σβέννυται. Μικρότερος γὰρ γίνεται τοῦ δέοντος ἐν πολλοῖς καὶ τοῦ πρέπον-

---

ἦθος — θεοσεβές] Cf. Creuzer. de Xenophonte hiſtorico p. 2. ſq. de Arte hiſt. p. 291. ſq. quem ſemel laudaſſe ſufficiat, cum ad totam hanc Dionyſii diſputationem vel accuratius intelligendam, vel rectius judicandam conferendus ſit. Adde Bornemann. de Cyrop. Epil. p. 11. ſq. not.

5. αὐτὰ ἡδέως] *Πάντα ἡδέως* in Ms. Reg. Hudſ.

Ἡρόδοτος ἔχει] Stephano videtur legendum *Ἡροδότου οὐκ ἔχει*. niſi mavis, inquit, particulam quae ex adverſo reſpondeat *τῷ ἧττον* reponere. Sed ſive hoc ſive illo modo legas, deſideratur negatio. Sylb. In marg. cod. Reg. *ἴσ. Ἡρόδοτος μεῖζον ἔχει.* Hudſ. Mihi videtur locus hic ita reſtaurandus eſſe: *καὶ τὸ λεγόμενον πλάσμα ἱστορικὸν ἰδίως Ἡρόδοτος ἔχει. ἰδίως*, id eſt *μόνως καὶ ἐξαιρέτως*. Reisk. Conjectura Reg. margini appicta placuit Creuzero l. l. p. 515. Equidem Reiskii transpoſitionem praetulerim. Erunt tamen fortaſſe, qui adverbium *ἰδίως* trajectum eſſe ſtatuant ea ratione, cujus ſimilia infra exhibebimus exempla. Sed ea h. l. durior foret.

4. οὐ γὰρ μόνον — ἀλλὰ κἄν] In marg. Reg. *ἴσ. οὔτε γὰρ μόνον — ἀλλὰ καὶ μίαν* etc. Hudſ.

ἀπόγειος αὔρα] Abterranea aura, id eſt, quae a terra conſurgens per altum pergit: quos altanos ventos Latine nominari docet Plin. lib. 2. c. 43. Sylb., ut videtur, annot. marg. Interpretat. lat., quae 1615. ap. Wechel. prodiit.

Μικρότερος γάρ] Pro *γάρ* aptius fortaſſe legeris *δέ*. Sylb. Ego nil cunctatus *μικρότερος* edidi pro vulg. *μακρότερος*, quod corruptum eſſe Sylburgius ſenſit, cum *δέ* pro *γάρ* leg. eſſe conjecit. Nam neque Xenophontem in multis juſto copioſiorem eſſe, videtur argui poſſe, nec Dionyſius unquam ei hoc vitium exprobravit. Quod ſi hoc loco feciſſet, ineptus

τος καὶ οὐχ, ὡς Ἡρόδοτος, ἐφάπτεται τῶν προςώπων εὐτυχῶς, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ὀλίγωρός ἐστιν, ἄν τις ὀρθῶς σκοπῇ.

V. Φίλιστος δὲ Θουκυδίδῃ μᾶλλον δόξειεν ἐοικέναι καὶ κατ' ἐκεῖνον κοσμεῖσθαι τὸν χαρακτῆρα. Οὔτε γὰρ

---

videretur, ut qui Xenophontem μακρολογώτερον diceret, quam Herodotum. Contra ea cum hujus modo μεγαλοπρέπειαν laudarit, conſentaneum erat, ut vitium huic virtuti oppoſitum in Xenophonte notaret. Eodem modo Philiſtum 5, 6. μικρὸν dicit περὶ πᾶσαν ἰδέαν. Hic contuliſſe juvabit locum. De vett. ſcript. cenſ. p. 426: Φιλίστου δὲ καὶ Ξενοφῶντες ὁ μὲν Ξενοφῶν Ἡροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο κατά τε τὰς πραγματικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς τῶν διαλέκτων (Sylb ſuadet: τὰς ἠθικάς, τῷ δὲ λεκτικῷ. — bene, ut opinor; τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ita intellexeris τὴν αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως διάθεσιν. v. I, 5 15. quo nomine quae cenſor in Xenophonte laudet, v. I, 4, 2.) πῇ μὲν ὅμοιος (Ἡροδότου, quod fortaſſe excidit. v. I, 4, 5.) πῇ δ' ἐλάττων. Ἐλεγκτικὸς (bene Sylb. ἐκλεκτικός ſuadet.) μὲν γὰρ καὶ καθαρὸς ὀνόμασι καὶ σαφὴς καὶ ἐναργὴς καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν ἡδὺς καὶ εὔχαρις, ὡς καὶ πλεῖον ἐκείνου (ſcriptus liber habet: καὶ εὔχαρις καὶ πλείων ἐκείνου. Sed verius fortaſſe, ut infra p. 131. οὐ μεῖον ἐκείνου. Sylb. Immo ibi (I, 4, 3.) οὐχ ἧττον, quod hic quoque legerim pro ὡς καὶ πλεῖον.) Ὕψους δὲ καὶ μεγαλοπρεπείας καθόλου τοῦ ἱστορικοῦ πράγματος (leg. πλάσματος. v. l. l. et Erneſt. Lex. Rhett. Gr. p. 68. ſqq.) οὐκ ἐπέτυχεν. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦ πρέποντος τοῖς προςώποις πολλάκις ἐστεχάσατο, περιτιθεὶς ἀνδράσιν ἰδιώταις καὶ βαρβάροις ἔσθ' ὅτε λόγους φιλοσόφους, λέξει χρώμενος λόγοις (διαλόγοις?) πρεπούσῃ μᾶλλον ἢ στρατιωτικοῖς κατορθώμασι. Poſtrema ſimul oſtendunt, male quae noſtro loco ſequuntur intellecta eſſe a *Weiskio* l. l. p. XLIX., Dionyſium de hominum moribus a Xenophonte deſcriptis agere rato. In his enim deſcribendis ὕψος et μεγαλοπρέπεια non admodum deſideratur, deſideratur in orationibus, quas cenſor negat a Xenophonte loquentium perſonis accommodate eſſe compoſitas. Cf. I, 3, 20. 5, 6. Hoc quo jure neget, alibi copioſius exponere, propoſitum eſt.

V, 1. κατ' ἐκεῖνον] Goeller. de ſitu Syrac. p. 135. κατ' ἐκείνου conjicit. Male. V. Jud. de Demoſth. p. 1059: πίστεις ὑπὲρ τοῦδε παρειχόμην — λέξεις τινὰς αὐτοῦ λαμβάνων, αἷς ἀντιπαρεξήγαζον ἑτέρας ὁμοειδεῖς, λόγου μὲν ἀξίας, οὐ μὴν ἀνεπιλήπτους γε τελέως, οὐδ' ὥςπερ ἐκείνη (i. e. ἡ Δημοσθένους λέξις) πάσας τὰς ἀρετὰς ἐχούσας. Jud. de Dinarcho p. 645: οἱ μὲν Ὑπερίδην μιμούμενοι, διαμαρτόντες τῆς χάριτος ἐκείνης — αὐχμηροί τινες ἐγένοντο. ubi Sylburg. ἐκείνου conjecit. Thuc. VII, 63: ἡ ὑμετέρα ἐπιστήμη κρείσσων ἐστὶν ἑτέρας εὐτυχούσης ῥώμης. Id. VII, 17: ναῦς τε οἱ Κορίνθιοι πέντε καὶ εἴκοσιν ἐπλήρουν, ὅπως

780 ὑπόθεσιν εἴληφε πολυωφελῆ καὶ κοινήν, ὥσπερ Θουκυδίδης· ἀλλὰ μίαν καὶ ταύτην τοπικήν· διήρηκε δ' αὐτὴν εἰς ἐπιγραφὰς

— τὰς ὁλκάδας αὐτῶν ἧσσον οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι κωλύοιεν ἀπαίρειν, πρὸς τὴν στρατείαν ἀντίταξιν τῶν τριηρῶν τὴν φυλακὴν ποιούμενοι. Id V, 26 ξυνέβη μοι — γενομένῳ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασι καὶ οὐχ ἧσσον τοῖς Πελοποννησίων καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν μᾶλλον ἀισθέσθαι. Dionys. Jud. de Demosth. p. 999. Iq.: ὁ μὲν οὖν τῶν ὀλίγων καὶ εὐπαιδεύτων στοχαζόμενος λόγος οὐκ ἔσται τῷ φαύλῳ καὶ ἀμαθεῖ πλήθει πιθανός· ὁ δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις ἀρέσκειν ἀξιῶν καταφρονηθήσεται ὑπὸ τῶν χαριεστέρων· ὁ δ' ἀμφότερα τὰ κριτήρια πείθειν ζητῶν ἧττον ἀποτεύξεται τοῦ τέλους (ubi Reiskii commentum τἀκροατήρια pro τὰ κριτήρια exterminandum duxi). Cf. Antiqq. R. p. 419, ubi non auscultandum Vaticano. Nec sollicitandus est locus Herod. VIII, 102: οὐδεμία ξυμφορὴ μεγάλη ἔσται σὸι τε περιεόντος καὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων περὶ οἶκον τὸν σόν. Transscribenda hic sunt ob Iqq. quae de Philisto in Vett. scriptt. cens. Noster disputat p. 426. Iqq. Φίλιστος, inquit, μιμητής ἐστι Θουκυδίδου, ἔξω τοῦ ἤθους. Τὸ μὲν γὰρ (eodem modo dictum, ut κατὰ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα nostro loco. Male Reisk τῷ μὲν γὰρ suadet.) ἐλεύθερον καὶ φρονήματος μεστόν, τοῦτο δὲ ὑεράπευτικὸν τῆς τυράννων καὶ ἄλλων πλεονεξίας. (Scriptus liber pro ἄλλων habet δοίλων; sed convenientius δοῦλον; infra p. 131. [I, 5, 2.] ταπεινόν est pro eodem. Sylb. Probarem δοῦλον, si pro τῆς τυράννων scriptum esset, τῶν τ.) Ἐζήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελῆ καταλιπεῖν, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον, (disputat de hoc loco Goeller. l. l. p. 126. Vereor tamen, ne operam perdiderit. Vulgaris enim lectio tam absurda est, ut a Dionysio profectam esse mihi persuadere nequeam. Nam cum ineptum sit credere, historicum de industria opus suum non absolvisse, tum longe ineptius est, hanc primam ejus cum Thucydide similitudinis notam ponere, cum potius de argumenti, quod elegerit, natura dicendum fuisse videatur. Equidem Dionysium pro ἀτελῆ καταλιπεῖν scripsisse puto ἀφελῆ ἐκλέγειν. Nam de ἐκλογῇ ὑποθέσεως semper primo loco disputat Noster. Cf. I, 3, 4. II, 6, 1. 2.) οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀταξίαν αὐτοῦ τῆς οἰκονομίας, καὶ δυσπαρακολούθητον τὴν πραγματείαν τῇ συγχύσει τῶν εἰρημένων πεποίηκε. Τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐζήλωκε Θουκυδίδου, τὸ δὲ στρογγύλον καὶ πυκνὸν καὶ εὔτονον καὶ ἐναγώνιον πάνυ ἀκριβῶς ἀπεμάξατο, οὐ μὴν ὁμοίως τὴν καλλιλογίαν καὶ τὴν σεμνοτητα καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐνθυμημάτων καὶ τὰ βάρη καὶ τὰ πάθη καὶ τοὺς σχηματισμούς, μικρὸς δὲ ἔστι καὶ ταπεινὸς κομιδῇ ταῖς ἐκφράσεσι ἤτοι τόπων ἢ ναυμαχιῶν ἢ πεζῶν παρατάξεων ἢ οἰκισμοῦ πόλεων, οὐδὲ ὁ λόγος τῷ μεγέθει τοῦ πράγματος (τῶν προσώπων? v. I, 5, 6. Simul emendaverim οἱ λόγοι — ἐξισοῦνται, cum de orationibus sermo esse videatur.) ἐξισοῦται. Σύνετος μεντοι καὶ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν Θουκυδίδου πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ἀγῶνας ὠφελιμώτερος.

δύο, περὶ Σικελίας μὲν τὴν προτέραν ἐπιγράφων, περὶ Διονυσίου δὲ τὴν ὑστέραν. Ἔστι δὲ μία· καὶ τοῦτο γνοίης ἂν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς Σικελικῆς. Τάξιν δ' οὐ τὴν κρατίστην ἀπο- 2
δέδωκε τοῖς δηλουμένοις, ἀλλὰ δυσπαρακολούθητον, χεῖρον τῆς Θουκυδίδου. Καὶ πρᾶγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται παραλαμβάνειν, ὥσπερ οὐδὲ Θουκυδίδης, ἀλλ' ἔστιν ὁμοειδής. Ἦθός τε κολακικὸν καὶ φιλοτύραννον ἐμφαίνει καὶ ταπεινὸν καὶ μικρολόγον. Τῆς δὲ λέξεως, ἣ Θουκυδίδης κέχρηται, 3
τὸ μὲν σημειῶδες καὶ περίεργον πέφευγε, τὸ δὲ στρογγύλον

οὔτε γάρ] Particulae οὔτε reſpondet τάξιν δ' οὐ §. 2.

πολυωφελῆ] Sane pro πολὺ ἀφελῆ [quod vulgatae dant] rectius, meo judicio, πολυωφελῆ: ut infra p. 161. [II, 51, 1.] Sequentium vero expoſitionem e Cicerone habes in Epiſt. ad Quintum fratrem, l. 2. [ep. 15.]: „Siculus ille, capitalis, creber, acutus, brevis, paene puſillus Thucydides: ſed utros ejus habueris libros (duo enim ſunt corpora) an utrosque, neſcio. Me magis de Dionyſio delectat. Ipſe enim eſt veterator magnus et perfamiliaris Philiſto" De quo loco viſe Petr. Victor. Var. lect. lib. 32. c. 19. [et Goeller. l. l. p. 125. ſqq.] Sylb. Dedi πολυωφελῆ, ut Sylburgius, vel res potius ipſa monſtrabat. Reisk.

ὥςπερ Θουκ.] Exſpectes ὥςπερ οὐδὲ Θ. ut §. 2.

εἰς ἐπιγραφάς] Fuit cum legendum putarem γραφάς pro ἐπιγραφάς, ἐπι ex ſq. ἐπιγράφων ortum ratus. Sed eſt hic eadem breviloquentia, quae in l. de Compoſ. p. 68. ſq.: τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. i. e. τέχνας τ. ἔγραψαν ἐπιγραφθέντας caet. Quamquam noſtro loco ſq. ἐπιγράφων offendit. Sed ſimilis redundantia eſt in Plat. Menex. 5. p. 236. a: (Θουκυδίδης) ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδεύθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λαμπροῦ παιδευθείς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου.

2. χεῖρον] Forſan rectius χείρονα et mox παραλαμβάνειν. Sylb. Bene habet χεῖρον. Si quid tamen mutandum ſit, malim ἔτι χεῖρον legi. Reisk. Equidem exſpectabam οὐχ ἧσσον. Mox pro ἐπιλαμβάνειν, Sylburgio ſuaſore, exhibui παραλαμβάνειν, Cf. I, 5, 11. II, 23, 4. 41.

ἦθός τε κολ.] Cf. Goeller. l. l. p. 125. et, quem is laudat, Plut. Lion. c. 36. Magnus Apollonii, Peregrini, Aſpaſiae, Juliae, Fauſtinaeque patronus, Philiſtum quoque ingenioſe ſe purgantem induxit in Ariſtippo T. IV. p. 531. ſqq.

3. ἣ μὲν σ. κ. π. πέφυκε] Pro ἣ μέν convenientius legemus τὸ μέν. Seq. etiam verſu pro πέφυκε legendum videtur πέφευγε, et mox μεμίμηται pro μέμικται: quae confer cum

καὶ πικρὸν καὶ ἐνθυμηματικὸν ἐκμέμακται. Τῆς μέντοι καλ-
781 λιλεγίκης τῆς ἐκείνου καὶ τοῦ πλούτου τῶν ἐνθυμημάτων κα-
4 τὰ πολὺ ὑστερεῖ. Οὐ μόνον δὲ τούτοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ
τοὺς σχηματισμούς. Ἡ μὲν γὰρ πλήρης σχημάτων· καὶ

---

p. 427. v. 7. ſqq. Sylb. Τὸ μὲν et πέφευγε recepi: de μεμίμηται mox dicetur.

σημειώδες] Σημειώδες quid ſit, fateor me neſcire. Num *pompaticum*, *ornatum*, *comtum*, quod refert τὰ σημεῖα τῶν ἐσθήτων, icunculas veſtibus intextas. Reisk. Id longius repetitum. Copioſe de hoc verbo diſputat Erneſti Lex. techn. Gr. Rhet. p. 307. ſq. pluribusque locis comparatis, „ex his omnibus, inquit, opinor, planum eſt, τὸ σημειώδες in elocutione dici, quicquid ex vetuſtatis vel rarilatis vel audaciae obſcuritatem et difficultatem habet. Unum addo, cujus tamen judicium doctioribus relinquo. Videndum exiſtimo, annon fortaſſe τὸ σημειώδες dictum ſit ἀπὸ τῶν σημείων, h. e. a notis et ſiglis, quales Tironianae fuerunt, et uſurpatae ſunt a notariis, quos σημειογράφους dixerunt. V. interprr. ad Cic. Lib. XIII. ad Att. ep. 32.“ Fortaſſe res eſt ſimplicior. Etenim cum σημεῖα ſint ſigna non neceſſaria (v. Erneſti l. l. p. 306. ſq. coll. Lex. technol. Rom. Rhet. p. 359) σημειώδεις λέξεις improprias dictiones intellexerim eas, quae a rerum notis fortuitis repetitae ſint, eoque obſcuritatem habeant.

πικρόν] In Cenſ. eſt πυκνόν.

μέμικται] Sylburg. ſuadet μεμίμηται. Poſſis etiam ἐμμέμικται. Sed praeplacuit ἐκμέμακται. V. Jud. de Demoſth. p. 963. 9: τὴν ἐπίθετον καὶ κατεσκευασμένην φράσιν τῶν περὶ Γοργίαν ἐκμέμακεν. (an ἐκμέμακται?). Ib. 994. 5: τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα. De Compoſ. p. 378: (Δημοσθένην) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμαχθαι. ubi v. Schaefer. Confirmat emendationem noſtram, quod in Cenſ. l. l. legitur, ἀπεμάξατο.

κατὰ πολύ] Schol. ad Ariſtoph. Plut. 445: παρὰ πολύ] κατὰ πολύ, σφόδρα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν πρώτῳ (c. 29.)· καὶ ἐνίκησαν οἱ Κερκυραῖοι παρὰ πολύ. Sic quoque Thom. M. p. 687. At vero παρὰ πολὺ hoc ſenſu longe uſitatius eſt, quam κατὰ πολύ. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 588. 6. Obiter moneo Thuc. II, 89: οὐκ ἂν ἡγοῦνται μὴ μέλλοντάς τι ἄξιον τοῦ παραπολὺ πράξειν ἀνθίστασθαι. ad παραπολύ cogitandum eſſe νενικηκέναι, aut ſimile quid. Gemina ſunt VII, 66: τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι καὶ παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδοασιν. VIII, 41: ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον. — Pro παρὰ πολύ etiam πολύ ſine praepoſitione dicitur. V. Valkenar. ad Herod. V, 1.

4. ἡ μὲν γάρ] ſc. ἡ Θουκυδίδου λέξις.

οὐδὲν οἶμαι περὶ τῶν φανερῶν ἐπὶ πλέον δεῖν λέγειν· ἡ δὲ Φιλίστου φράσις ὁμοειδὴς πᾶσα δεινῶς καὶ ἀσχημάτιστός ἐστι καὶ πολλὰς εὖροι τις ἂν περιόδους ὁμοίως ἐψεξῆς ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένας, οἷον ἐν ἀρχῇ τῆς δευτέρας τῶν περὶ Σικελίας· „Συρακούσιοι δὲ παραλαβόντες Μεγαρεῖς καὶ Ἐνναίους, Καμαριναῖοι δὲ Σικελοὺς καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους, πλὴν Γελῴων, ἀθροίσαντες — Γελῷοι δὲ Συρακουσίους οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν — Συρακούσιοι δὲ πυνθανόμενοι Καμαριναίους τὸν Ἅρμινὸν διαβάντας" —. Ταῦτα δ' αὐδῆ πάνυ ὄντα ἐμοὶ φαίνεται. Μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐστὶ καὶ ἀτελὴς ἐάν τε πολιορκίας διηγῆται, ἐάν τ' ὁμιλιῶν, ἐάν τ' ἐπαίνους, ἐάν τε ψόγους διαπορεύηται· ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μεγέθεσι τῶν ἀνδρῶν συνεξισῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ ψοφοδεεῖς καὶ τοὺς δημηγοροῦντας καταλείπειν τὰς

καὶ οὐδὲν — λέγειν] Ilia *καὶ οὐδὲν οἶμαι· περὶ τῶν φανερῶν ἐπὶ πλέον δεῖν λέγειν*, i. e. *minimeque neceſſarium puto de manifeſtis plura dicere*, quaſi non ſuo loco poſita praetermiſit interpres. Hudſ. Habent ſane haec verba, quo offendaris, ſed ea proſcribere quis audeat?

5. *Γελῷοι δέ*] Pro *δέ* malim *γάρ*. Reisk. Non opus. V. Viger. p. 543. ibique Hermann. p. 845.

Συρακουσίους —] Stephano legendum videtur *Συρακουσίους οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν*. Sylb. *Συρακουσίοις* cum Stephano legi vult Goeller. l. l. p. 154. Ferri poteſt vulgatum: *πολεμεῖν τινα* dicit Dionyſ. Antiqq. IV, 64. V, 56. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 399. n. 1.

Ἅρμινόν] „De fluvio Hyrminio ſive Hyrmino, quem memorat etiam Plin. H. N. III, 8. adi Cluver. S. A. c. 233. E. Spectat hoc fragm. ad hiſtoriam Syracuſarum antiquiſſimam et bellum contra Camarinaeos geſtum Ol. 57. v. ad hiſt. Syr. II, 5." Goeller. l. l. p. 155.

6. *μικρός*] Num *μειοῦρος*? Reisk. Mire. *Μικρός*, eſt *puſillus*, *exilis*, eique opponitur *μέγας*.

καὶ τοὺς δημηγοροῦντας] Fort. *καὶ δειλοὺς τοὺς δημηγοροῦντας καταλείπει, καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς προαιρέσεις ὁμοίους ἅπαντας ποιεῖ: omnes oratores relinquit* (*h. e. repraeſentat in hiſtoria ſua*) *pavidos et imbelles et omnes ſimiles exhibet quoad facultates et voluntates.* Reisk. Mihi quoque vulgaris lectio non ſatis placet; minus tamen, quam illa, placent quae Reiskius commentus eſt. Quibus quoad meliora quis proferat, in vulgato acquieſcam, idque hoc modo interpre-

δυνάμεις καὶ τὰς προαιρέσεις ὁμοίως ἅπαντας ποιεῖ. Εὐστομίαν δέ τινα Φυσικὴν εἰσφέρεται κατὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ σύνεσιν ἐπιτευκτικὴν τοῦ μετρίου. Πρὸς δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτηδειότερος Θουκυδίδου.

1 VI. Θεόπομπος δ' ὁ Χῖος, ἐπιφανέστατος πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν γενόμενος καὶ πολλοὺς μὲν παρηγυρι-

---

tor: *neque vero orationes virorum, quos loquentes induxit, dignitati accommodatas fingit, sed eos nimium timidos facit,* (secundum Hesychium enim ψοφοδεής est δειλός, κενοφόβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος. Voxigitur metaphoricam habet significationem) *omninoque omnes, quos concionantes inducit, ita repraesentat, ut et facultatibus et studiis suis non constent.* Ad συνεξιῶν repet. ἐστίν; ad ψοφοδεεῖς intelligo αὐτούς s. τοὺς ἄνδρας ποιεῖ. Cf. Jud. — de Demosth. p. 1007. 4. de Isocrate: ἀτολμός ἐστι περὶ τὰς προπικὰς κατασκευὰς καὶ ψοφοδεὴς καὶ οὐκ εἰσφέρεται τόνους κραταιούς· καίτοι γε τοῖς ἀθλητὰῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως (i. e. τῶν ἀληθινῶν ἀγώνων) ἰσχυρὰς τὰς ἀφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβάς· παθαίνειν τ' οὐ δύναται τοὺς ἀκροωμένους.

VI, 1. *Θεόπομπος δὲ X.*] Supra p. 428. v. 4. cum articulo habuimus ὁ Χῖος. Sylb. Eum ego hic quoque neceſſarium putavi, ideoque exigua mutatione (v. Schaefer. Melet. crit. p. 26. 90. ſqq.) δ' ὁ pro δέ edidi. Noli objicere Matthiae Gr. Gr. §. 275. Eſt enim additi et omiſſi articuli diſcrimen hoc. *Θεόπομπος Χῖος* eſt Theopompus, Chius quidam vel Chiorum aliquis; addito autem articulo vel notus ille Chius intelligitur vel ab alio alius nationis Theopompo diſtinguitur, v. c. Mileſio. Caeterum articulus legitur etiam in Cenſ. p. 428. ubi quae noſtro loco copioſius diſputantur, paucis expoſita ſunt hoc modo: *Θεόπομπος δὲ ὁ Χῖος πρῶτον μὲν ἐν τῷ προελέσθαι τοιαύτης ἱστορίας ὑποθέσεις ἄξιος ζήλου· μετὰ δὲ οἰκονομίας· ἔχει οὖν* (malim γοῦν) *τὸ εὐπαρακολούθητον καὶ σαφὲς ἡ γραφή· ἔτι δὲ καὶ τῆς ποικιλίας τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἐφ' ἑκάστης παῤῥησίας· καὶ μὴν οὐδὲ τοῦ* (an τοῦ οὐδέ?) *τας ἀπορρήτους τῶν γενομένων ἢ λεχθέντων αἰτίας ἐγκρύψασθαι, στοχάσασθαι δ' ἀκριβῶς τῆς τῶν εἰπόντων ἢ πεποιηκότων γνώμης. Τὸ λεκτικὸν αὐτῷ τῷ Ἰσοκρατικῷ παραπλήσιον, πλὴν ὅσον πικρόν* (ſic pro μικρόν leg. eſſe, jam vidit Sylb. coll. I, 6, 9.) *ἐστι καὶ σφόδρα εὔτονον, τὰ δ' ἄλλα ὁμοία ἡ λέξις. Καὶ γὰρ κοινὴ καὶ σαφὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ σεμνὴ καὶ πομπική, συνθέσεως τετυχηκυῖα τῆς πρὸς ἡδονήν. Πονηρὰ δὲ καὶ ἡ πολλή τις τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρουσις·* (Talis quaepiam hujus membri lectio requiritur: *πονηρὰ δὲ ἡ πολλὴ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως εὐλάβεια*, Sylb. coll. I, 6, 10.) *καὶ κατ' ἐπιτήδευμα* (conjunctim ſcribendum eſſe *κατεπιτήδευμα* monet Ruhnken. ad Longin. XXX, 1. Equidem malim *καὶ κατεπιτετηδευμέναι αἱ κυκλικαὶ* — cf. Jud. de Thuc. 42, 3.) *μὲν αἱ κυ-*

κούς, πολλοὺς δὲ συμβουλευτικοὺς συνταξάμενος λόγους, ἐπιστολάς τε τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας καὶ ὑποθηκὰς ἄλλας, λόγου ἀξίαν ἱστορίαν πεπραγματευμένος ἄξιος ἐπαι-

---

κλικαὶ περίοδοι καὶ ὁμοειδεῖς (ὁμοείδειαι Dionyſium ſcripſiſſe puto, cl. I, 6, 10. vel αἱ ὁμοειδεῖς) τῶν σχηματισμῶν. Διήμαρτε δὲ καὶ ὁ μάλιστα ἐντὸς πρακτικῆς (Vera lectio procul dubio haec eſt: διήμαρτε δὲ καὶ [ἔστιν ἃ] ἐν τοῖς πραγματικοῖς, ſ. ἐν τῷ πραγματικῷ τύπῳ [v. τόπῳ], καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τ. ut ex p. 252. [I, 6, 11.] ſatis manifeſtum eſt. Sylb.) κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπειςαγωγάς. Καὶ γὰρ ψυχρῶς ἔνιαι καὶ ἀκαίρως λέγονται, καθάπερ τὰ περὶ τὸν ἐν Μακεδονίᾳ Σεληνὸν ἱστορηθέντα καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα τὸν πρὸς τῇ τριήρει ναυμαχοῦντα. In Villoiſoni Anecdotis T. I. p. 230. de Theopompo haec traduntur: Θεόπομπος, Χῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Δαμασιστράτου, γ γονὼς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἔφορος· Ἰσοκράτους ἀκουστής, ἅμα Ἐφόρῳ ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἐν δυσὶ βιβλίοις· φιλικὰ (leg. Φιλιππικά) ἐν βιβλίοις οβ'· Ἑλληνικὰς ἱστορίας· ἔπονται δὲ τυῖς Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος καὶ εἰσὶν ἐν βιβλίοις ια', ἔχουσαι τὰ τοῦ Πολοποννησιακοῦ πολέμου καὶ (inſer. τὰ) λοιπά. Ἔγραψε δὲ καὶ ἕτερα πλεῖστα.

τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας] Pro ἀρχαϊκάς quidam codices, teſte Stephano, habent Ἀχαϊκάς, quae lectio trahi poſſit ad famoſos libellos ab Anaximene ſub Theopompi nomine divulgatos; vel ἀρχαῖκαί ſunt antiquo ſtilo ſcriptae: vel de priſci ſaeculi virtutibus. Athenaeus [XIII. p. 595. a] meminit epiſtolae ad Alexandrum ſcriptae; et alius praeterea ad Chios [περὶ τῆς Χίου ἐπιστολαί XIII. p. 586. c.] Forſan etiam compoſite legendum ἐπιγραφόμενος. Sylb. „Theopompi ἀρχαϊκὰς ἐπιστολάς nominavit Dionyſ. Hal. in Epiſt. ad Pomp. p. 782. et 786. R. ubi tamen de ſcriptura dubitatur, cum Ἀχαϊκάς in codd. nonnullis ſe reperiſſe profeſſus ſit H. Stephanus: quam ſcripturam ibi latinus interpres ſecutus eſt. Priori loco, ubi vulgo ſcribitur ἐπιστολάς τε τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας, Valkenarius, ſuffragante Ruhnkenio in hiſt. crit. or. Gr. p. 163. R. τὰς ἀρχαϊκῶς γραφομένας legendum cenſuit: probabiliter ſane; attamen poſteriore loco rurſus ἐκ τῶν ἀρχαικῶν ἐπιστολῶν ſcribitur.“ Schweighaeuſer. ad Athenaei l. l. Ego vero etiamſi uno tantum loco hae epiſtolae a Dionyſio memorarentur, tamen iſtam conjecturam non probarem, cum ejusmodi inſcriptio neſcio quid inepti habeat. Sed cum Achaeos optimis legibus uſos eſſe conſtet (v. Strabo. VIII, 7. p. 219. ſq. ed. Tauchn. et Polyb. II, 38.) non improbabile videtur, Theopompum Ἀχαϊκὰς ἐπιστολάς ſcripſiſſe eo quidem conſilio, ut, quo erat ingenio, alias civitates hoc nomine reprehenderet. Quae quidem conjectura optime convenit cum eo, quod Dionyſius poſteriori loco dicit, Theopompum has epiſtolas τῷ πνεύματι ἐπιτρέψαντα γεγραφέναι. Porro γραφομένας corruptum eſſe patet. Dubi-

2 νεῖσθαι· πρῶτον μὲν τῆς ὑποθέσεως τῶν ἱστοριῶν· καλαὶ
783 γὰρ ἀμφότεραι, ἡ μὲν τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου περιέχουσα, ἡ δὲ τὰ Φιλίππου πεπραγμένα· ἔπειτα τῆς οἰκονομίας· ἀμφότεραι γάρ εἰσιν εὐπαρακολούθητοι καὶ σαφεῖς· μάλιστα δὲ τῆς ἐπιμελείας τε καὶ φιλοπονίας τῆς κατὰ τὴν συγγραφήν· δῆλος γάρ ἐστιν, εἰ καὶ μηδὲν ἔγραψε, πλείστην μὲν παρασκευὴν εἰς ταῦτα παρεσκευασμένος, μεγίστους δὲ δαπάνας εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τετελεκώς,
3 καὶ πρὸς τούτοις πολλῶν μὲν αὐτόπτης γεγενημένος, πολ-

---

tes tamen, ἐπιγραφομένας ſubſtituendum ſit, an γραψάμενος. De συμβουλευτικοῖς et πανηγυρικοῖς Theopompi orationibus v. Koch. Prolegg. ad Theop. p. 47.

2. τῆς ὑποθέσεως] Supra I, 4, 2. χάριν addidit. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 545.

Δῆλος γάρ ἐστιν — παρεσκευασμένος] Interpres: *perſpicuum enim eſt, eum, etiamſi nihil poſteritati reliquiſſet, multum apparatum huic rei impendiſſe.* Quorum ſenſus ineptus eſt, ſive potius nullus. Verba εἰ καὶ μηδὲν ἔγραψε cum ob poteſtatem vocum εἰ καί, de quibus v. Hermann. ad Viger. p. 832. ſq. rationemque temporum tum ob rem ipſam nihil aliud videntur ſignificare poſſe quam hoc: *tametſi* (Theopompus) *horum nihil prodidit*, ſc. ſe magnum apparatum hiſtoriis ſuis componendis impendiſſe. Sed verba μηδὲν ἔγραψε fortaſſe aliquid vitii contraxerunt. In mentem mihi venerat μὴ ἐνέγραψε. Verum ne hoc quidem ſatis placet. Caeterum ſi recte loci ſenſum conſtituimus, haec Theopompo laus accreſcet, quod aerumnas, quas hiſtoriarum cauſa ſuarum exhauſiſſet, lectoribus non jactanter venditarit.

μεγίστας δὲ δαπάνας] Athenaeus quoque III. p. 85. a. eum dicit ἄνδρα φιλαλήθη καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντα εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ.

3. πολλῶν μὲν αὐτόπτης γεγενημένος —] „Δυοῖν γὰρ ὄντων κατὰ φύσιν ὡσανεί τινων ὀργάνων ἡμῖν, οἷς πάντα πυνθανόμεθα καὶ πολυπραγμονοῦμεν ἀκοῆς καὶ ὁράσεως, ἀληθινωτέρας δ' οὔσης οὐ μικρῷ τῆς ὁράσεως κατὰ τὸν Ἡράκλειτον· (v. Schleiermacher in Muſ. Antiq. Stud. T. I. p. 565.) ὀφθαλμοὶ γὰρ τῶν ὤτων ἀκριβέστεροι μάρτυρες· (Cf. Wyttenbach. ad Julian. Laud. Conſt. p. 37. C.) τούτων Τίμαιος τὴν ἡδίω μέν, ἧττω δὲ τῶν ὁδῶν ὥρμησε πρὸς τὸ πολυπραγμονεῖν· — Ἡ δὲ πολυπραγμοσύνη πολλῆς μὲν προσδεῖται ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης, μέγα δέ τι συμβάλλεται καὶ μέγιστόν ἐστι μέρος τῆς ἱστορίας. Δῆλον δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἐξ αὐτῶν τῶν τὰς συντάξεις πραγματευομένων. Ὁ μὲν γὰρ Ἔφορός φησιν· εἰ δυνατὸν ἦν, αὐτοὺς παρεῖναι πᾶσι τοῖς πράγμασι, ταύ-

λοῖς δ' εἰς ὁμιλίαν ἐλθὼν ἀνδράσι τοῖς τότε πρωτεύουσι καὶ στρατηγοῖς δημαγωγοῖς τε καὶ φιλοσόφοις διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας ἐποιήσατο· ἔργον δὲ τὸ πάντων ἀναγκαιότερον. Γνοίη δ' ἄν τις αὐτοῦ τὸν πόνον ἐνθυμηθεὶς τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς. Καὶ γὰρ καὶ ἐθνῶν εἴρηκεν οἰκισμοὺς καὶ πό- 4
λεων κτίσεις ἐπελήλυθε, βασιλέων τε βίους καὶ τρόπων ἰδιώ-

τὴν δὴ διαφέρειν πολὺ τῶν ἐμπειριῶν· ὃ δὲ Θεόπομπος· τοῦτον μὲν ἄριστον ἐν τοῖς πολεμικοῖς, τὸν πλείστοις κινδύνοις περιτετευχότα, τοῦτον δὲ δυνατώτατον ἐν λόγῳ, τὸν πλείστων μετεσχηκότα πολιτικῶν ἀγώνων." Polyb. XII, 27. Cf. c. 28. Lucian. Quom. hiſt. ſit conſcr. p. 200. 208.

πολλοῖς δ' εἰς ὁμιλίαν ἐλθὼν — φιλοσόφοις διὰ τὴν σ. — ἐποιήσατο· ἔργον δὲ τὸ πάντων ἀναγκαιότερον] Pro *πολλοῖς* e Ms. Reg. *πολλὴν* enotavit. Hudſ. Inter *φιλοσόφοις* et *διά* videntur nonnulla deeſſe, e. c. *πρὸς οὓς πυκνάς* (vel *συχνὰς*) *τὰς συνουσίας* (vel *διατριβάς*). Reisk. *Διά* tollenda videtur; vel addendum ei genitivi caſus nomen, *τούτων*, aut aliud conſimile; vel denique ſic legendum: *διὰ τὴν συγγραφήν, τὰς ἱστορίας ἐποιήσατο.* Pro *ἀναγκαιότερον* rectius ſuperl. *ἀναγκαιότατον.* Sylb. *Δέ* poſt *ἔργον* delendum videtur Reiskio. Ego locum ſic refingendum puto: *πολλοῖς δὲ δι' ὁμιλίας ἐλθὼν — φιλοσόφοις τὴν συγγραφὴν τ. ἱ. ἐποιήσατο, ἔργον δὴ τὸ π. ἀναγκαιότατον.* De dictione *δι' ὁμιλίας ἔρχεσθαι* v. Matthiae Gr. Gr. §. 580. e Heindorf. ad Plat. Protag. p. 518. Elmſl. ad Eurip. Med. 842. Vulgatum *εἰς ὁμιλίαν* ex interpretamento ortum, quod cum genuinam lectionem loco pepuliſſet, *διά* alienum locum occupavit. Facilius quidem videatur, quod Sylburg. conjecit, *διὰ τὴν συγγραφὴν τὰς ἱστ.* Sed haud ſcio, an Dionyſius *τὰς ἱστορίας ποιεῖσθαι* hac poteſtate non dixerit. *Δέ* et *δή* quoties confuſa ſint, nemo ignorat. Pro *ἀναγκαιότερον* cum Sylb. *ἀναγκαιότατον* praetulerim. Cf. I, 3, 2. De Compoſ. p. 6. Superlativi et comparativi confuſione nihil eſt frequentius. V. Hermann. ad Viger. p. 717. ſq. Schaefer. ad Apoll. Rhod. T. II. p. 618. Elmſl. ad Eurip. Med. 67. — Praeterea offendit *καὶ* ante *στρατηγοῖς* poſitum, quod poſt hanc vocem collocatum malis.

4. *τρόπων*] Et *τρόπων* retineri poteſt, et *τόπων* admitti. Sylb. Ego *τόπων* utique praeferendum arbitror. Reisk. Sed de locis deinceps dicit; hic autem, ubi de regum vitis dixit, conſentaneum eſt, de eorundem moribus mentionem injici. Neque quidquam mutandum eſſe locus verbo *δεδήλωται* aſſignatus oſtendere videtur. Tacitus vulg. probat Beck. in examine artis et rat. hiſtoric. vett. in judic. ing. et moribus p. VIII. Poſſint tamen *τρόπων ἰδιώματα* non ſatis de more dicta videri; contra *τόπων ἰδιότητας* dicit Polyb. III, 58, 2. Strab. I, 1. p. 11. et *ἴδίωμα τῆς χώρας* id. ib. p. 13. Verumtamen *βίων ἰδιότητας* habes ap. Aelian. V. H. III, 13. Cf. Polyb. IX, 22, 7.

784 ματα δεδήλωκα καὶ εἴ τι θαυμαστὸν ἢ παράδοξον ἑκάστη γῇ καὶ θαλάσσῃ Φέρει συμπαρειλήφθω ἐν τῇ πραγματείᾳ. Καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον· οὐ γὰρ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὠφέλειαν παρά-
5 χει. Ἵνα δὲ πάντ' ἀφῶ τἆλλα, τίς οὐχ ὁμολογήσει, τοῖς ἀσκοῦσι τὴν Φιλόσοφον ῥητορικὴν ἀναγκαῖον εἶναι πολλὰ μὲν ἔθη καὶ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων ἐκμαθεῖν, πολλοὺς δὲ νόμους ἀκοῦσαι (καὶ) πολιτειῶν σχήματα καὶ βίους ἀνδρῶν
6 καὶ πράξεις καὶ τέλη καὶ τύχας. Τούτων τοίνυν ἅπασαν ἀφθονίαν δέδωκεν, οὐκ ἀπεσπασμένην τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ συμπαροῦσαν· πάντα δὲ ταῦτα ζηλωτὰ τοῦ συγγρα-
Φέως· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, ὅσα Φιλοσοφεῖ παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν περὶ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας καὶ περὶ τῶν ἄλλων
7 ἀρετῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς διεξερχόμενος λόγους. Τελευ-

ἐν τῇ πραγματείᾳ] Ἐν e fine vocis praegreſſae iteratum putem. Sic Noſter dicit περιλαμβάνειν γραφῇ II, 1, 1. συντάξει II, 5, 6. ἐνθυμήμασι Jud. de Lyſ. p. 490. 14. neque unquam, quod meminerim, ἐν addidit.

5. ἀκούσαι] Malim ἀσκοῦσι. Reisk. Recepi conjecturam, quae cuilibet in mentem venire debebat. Idem vitium eluendum eſſe De oratt. antiq. p. 450. 7. jam monuit Matthaei. Diſſ. de Dionyſ. Hal. p. VIII. Cf. §. 11. II, 50, 2. De Compoſ. p. 6. Sic Jud. de Iſaeo. p. 588. 9: γένους λόγων ἑνὸς ἀσκητὴς ἐγένετο.

ἔθνη] Imo vero ἔθη, mores. Reisk. Veriſſimam emendationem in ordinem recipere non dubitavi. V. Antiqq. Prooem. ἔθη τε τὰ κράτιστα καὶ νόμους τοὺς ἐπιφανεστάτους διηγοῦμαι. Cf. l. IV. p. 745. 15.

ἀκοῦσαι, πολιτειῶν] Interpone καί. Reisk. Facile καί a praegreſſa ſyllaba elidi potuit. Equidem illud cum Reiskio neceſſarium puto h. l. ideoque inſerui, unois tamen notavi.

6. Τούτοις τοίνυν] Ad ἀφθονίαν δέδωκεν additum deſideramus cujus rei copiam fecerit. Leg. eſt igitur τούτων pro τούτοις.

παρ' ὅλην τὴν δικαιοσύνην καὶ εὐσεβείαν] Forſan legendum παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν περὶ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας καὶ π. Sylb. Mihi videtur locus ita quodammodo integrandus: παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἐπαινῶν τὴν δικαιοσύνην. Reisk. Sylburgii emendatio non modo facilior eſt, ſed etiam ad ſenſum accommodatior. Nam qui virtutem tantummodo laudat, is de ea non philoſophatur.

ταῖον ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηρικώτατον, ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξείργασται 785
καὶ δυνατῶς οὔτε τῶν πρεσβυτέρων οὔτε τῶν νεωτέρων —
τί δὲ τοῦτό ἐστι; τὸ καθ' ἑκάστην πρᾶξιν μὴ μόνον τὰ φανερὰ τοῖς πολλοῖς ὁρᾶν καὶ λέγειν, ἀλλὰ ἐξετάζειν καὶ τὰς ἀφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων καὶ τῶν πραξάντων αὐτὰς καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἃ μὴ ῥᾴδια τοῖς πολλοῖς εἰδέναι, καὶ πάντα ἐκκαλύπτειν τὰ μυστήρια τῆς τε δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνοουμένης κακίας. Καί μοι δοκεῖ ὡς ὁ μυθευόμενος 8
εἶναι τῶν ψυχῶν ἀπολυθεισῶν τοῦ σώματος ἐξετασμὸς ἐπὶ τῶν ἐκεῖ δικαστῶν, οὕτως ἀκριβὴς εἶναι ὁ διὰ τῆς Θεοπόμπου γραφῆς γιγνόμενος· διὸ καὶ βάσκανος ἔδοξεν εἶναι, προσλαμβάνων τινὰ τοῖς ἀναγκαίοις ὀνειδισμοῖς κατὰ τῶν ἐνδόξων προσώπων οὐκ ἀναγκαῖα πράγματα, ὁμοιόν τι ποιῶν τοῖς ἰα-

---

7. καὶ δύναται] Commation iſtud, καὶ δύναται, tollendum eſt: aut pro δύναται reponendum διαπεπόνηται, διεσκεύασται, vel ſimile quid. Sylb. Num διήνυσται, elaboratum eſt. Reisk. Reſcripſi δυνατῶς. Cf. II, 13, 4: τὰ γεγενημένα κατὰ τὰς μαχὰς ὑπ' ἀμφοτέρων διελήλυθεν ἀκριβῶς καὶ δυνατῶς.

τῶν πραξάντων αὐτάς] Poſt αὐτάς deeſſe videtur τὰς διανοίας. Reisk. Mihi in mentem venerat, καί ante τὰ πάθη expungendum eſſe. Quod tametſi facilius videtur, tamen Reiskii conjecturam non improbo, coll., qui locus omnino noſtrum illuſtrat, Antiqq. V, 56. p. 978: τοῖς ἀναγινώσκουσι τὰς ἱστορίας οὐχ ἱκανὸν εἰς ὠφέλειαν τὸ τέλος αὐτὸ τῶν πραχθέντων ἀκοῦσαι· ἅπαιτεῖ δὲ ἕκαστος καὶ τὰς αἰτίας ἱστορῆσαι τῶν γενομένων καὶ τοὺς τρόπους (f. leg. τόπους. Sic XI, 1. p. 2156: τοὺς τόπους ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐγένοντο βούλονται παρὰ τῆς ἱστορίας μαθεῖν.) τῆς πράξεως καὶ τὰς διανοίας τῶν πραξάντων καὶ τὰ παρὰ τοῦ δαιμονίου συγκυρήσαντα καὶ μηδενὸς ἀνήκοος γενέσθαι τῶν πεφυκότων τοῖς πράγμασι παρακολουθεῖν· τοῖς δὲ πολιτικοῖς καὶ πάνυ ἀναγκαῖον ὑπάρχουσαν τὴν τούτων μάθησιν.

8. προλαμβάνων] F. προσλαμβάνων, cum ſigmate. Reisk. Vulg. non poterat ferri, ideoque non dubitavi, quin facillimam emendationem (v. Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 92.) reciperem. Cf. II, 19, 3: αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προσλαμβάνειν.

καὶ τὰ τῶν] Num κατὰ τῶν? Reisk. Idem mihi in mentem venerat, recipiendumque putavi, cum vulg. aperte corruptum ſit. Eadem confuſio eſt in codd. Thuc. VIII, 77. Mox in locum vocis πράγματα ſufficiendum puto κατηγορήματα. Illa vox ſaepius minus tritas ſede deturbavit. Recte autem dici κατηγορήματα κατά τινος, docet Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 376.

τροῖς, οἱ τέμνουσι καὶ καίουσι τὰ διεφθαρμένα τοῦ σώματος, εἰς βάθος τὰ καυτήρια καὶ τὰς τομὰς φέροντες, οὐδὲ τῶν
786 ὑγιαινόντων καὶ κατὰ φύσιν ἐχόντων στοχαζόμενοι. Τοιοῦτος μὲν δή τις ὁ πραγματικὸς Θεοπόμπου χαρακτήρ.

9 Ὁ δὲ λεκτικὸς Ἰσοκράτει μάλιστα ἔοικε. Καθαρὰ γὰρ ἡ λέξις καὶ κοινὴ καὶ σαφὴς ὑψηλή τε καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολύ, συγκειμένη τε κατὰ τὴν μέσην ἁρμονίαν, ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα. Διαλλάττει δὲ τῆς Ἰσοκρατείου κατὰ τὴν πικρότητα καὶ τὸν τόνον ἐπ' ἐνίων, ὅταν ἐπιτρέψῃ τοῖς πάθεσι, μάλιστα δ', ὅταν ὀνειδί-

---

ὡς βάθους] Hoeſchelius legit εἰς βάθος. Poſſis etiam legere ὡς οἷόν τε βάθους. Sylb. Ego cum Hoeſchelio h. l. facio, εἰς βάθος legente. Reisk. Hoc repoſui.

στοχαζόμενοι] Malim φειδόμενοι. Reisk. Uſitatiſſimum Dionyſio verbum, στοχάζεσθαι, veram lectionem, φειδόμενοι vel ἀποσχόμενοι, quod propius ad litterarum ductus accedit, loco moviſſe videri poſſit, cum e vulgari comparatio claudicet, ſi cum interprete lat. vertas: *non tamen ſanas corporis partes et bene affectas attingunt.* Si locus ſanus eſt, ita reddi debet: *quamquam ſanas beneque affectas corporis partes laedendi conſilium iis non eſt*, tametſi has quoque laedere coguntur, ut corrupta tollant. Caeterum Dionyſii de Theopompo judicium magnopere eos ſublevat, qui hunc a criminandi libidine purgare conati ſunt, Koch. l. l. p. 13. ſqq. Boeckh. Oec. Civ. T. I. p. 316. Quorum ego auctoritatem tanti facio, ut in contrariam ſententiam abire non auderem, niſi graviſſimum ejus aſſertorem haberem Lucianum, Quom. hiſt. ſit conſcr. §. 59. p. 215. ſq. Qui, ſint, inquit, ἔπαινοι ἢ ψόγοι πάνυ πεφεισμένοι καὶ περιεσκεμμένοι καὶ ἀσυκοφάντητοι καὶ μετὰ ἀποδείξεων καὶ ταχεῖς καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι· καὶ τὴν αἰτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθήμονως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Graviorem etiam auctorem advocarem Polybium (VIII, 10. ſq.) niſi huic invidiae crimen impactum eſſet (etiam a Schweighauſero T. VII. p. 124. et Goellero de Timaei vita et ſcriptis p. 187.) At vero ut Theopompum et Timaeum defendas, quos aliorum laudes iniquius ſaepe detrectaſſe, veteres fere omnes conſentiunt, virum egregium invidiae incuſare ne audeam, ejus manium verecundia facit. Audeo potius Dionyſium, qui, cum ubicumque de Polybio loquitur, ei obtrectet, eo quoque ejus ſe adverſarium oſtendere videtur, quod, quos ille reprehenderat, eosdem ipſe laudibus ornat, uti Theopompum et Fabium (de cujus fide non immemor ſum eorum, quae diſputavit Erneſt. in opuſc. philol. et crit. p. 102. ſqq.).

ζῃ πόλεσιν ἢ στρατηγοῖς πονηρὰ βουλεύματα καὶ πράξεις ἀδίκους. Πολὺς γὰρ ἐν τούτοις καὶ τῆς Δημοσθένους δεινό- 10
τητος οὐδὲ κατὰ μικρὸν διαφέρει, ὡς ἐξ ἄλλων πολλῶν ἄν τις ἴδοι καὶ τῶν ἀρχαϊκῶν ἐπιστολῶν, ἃς τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραφεν. Εἰ δ' ὑπερεῖδεν ἐν τούτοις, ἐφ' οἷς μάλιστ' ἂν ἐσπούδακε, τῆς τε συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων καὶ τῆς κυκλικῆς εὐρυθμίας τῶν περιόδων καὶ τῆς 787
ὁμοειδείας τῶν σχηματισμῶν, πολὺ ἀμείνων ἂν ἦν αὐτός ἑαυτοῦ κατὰ τὴν Φράσιν. Ἔστι δὲ ἃ καὶ κατὰ τὸν πραγματικὸν τόπον ἁμαρτάνει καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παρεκβολάς. 11
Οὔτε γὰρ ἀναγκαῖαί τινες αὐτῶν οὐτ' ἐν καιρῷ γινόμεναι, πολὺ δὲ τὸ παιδιῶδες ἐμφαίνουσαι. Ἐν οἷς ἐστι τὰ περὶ Σειληνοῦ τοῦ φανέντος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὰ περὶ τοῦ δρά-

10. ἀρχαϊκῶν] De Ἀχαϊκῶν dictum ad §. 1. In ſq. periodo, inquit Stephanus, non video quid ſit opus particula ἄν. Sed nec illud ἐν τούτοις mihi ſatis placet. Senſus autem planus eſt: Reprehendit enim Theopompi nimiam curam et diligentiam in vitando concurſu et hiatu vocalium: quam etiam Cicero [Orat. 45.] et Quintilianus [IX, 4.] reprehenderunt. Sylb. Ἐν τούτοις ad omnia Theopompi ſcripta (λόγους) refer. Pro μάλιστ' ἄν facile conjicias μάλιστα. Sed v. Hermann. ad Viger. p. 820. Seidler. ad Eurip. Electr. 1116.

11. τόπον] Et τόπον ferri poteſt et τύπον reponi: qua de re ad p. 3. v. ult. [de Compoſ. p. 8. Sch.] Sylb. Cf. quae ad 5, 15. annotata ſunt.

παραβολάς] Videtur appellare τὰ παρεμβεβλημένα, quae alii ἐπεισόδια appellant, *adſcititias*, *aliunde petitas*, *praeter rem ingeſtas*, *a re alienas narrationes*. Reisk. Repetiit haec Erneſti Lex. Gr. Rhet. p. 241. ſq. Velim oſtendiſſet, vocem παραβολή hanc poteſtatem habere. Quod jam Valkenar. ad Herod. IV, 167. ſuaſerat, παρεκβολάς, nil cunctatus repoſui. In Cenſura Noſter dicit παρέκβασις, ut Polyb. III, 9, 6. al. Thuc. I, 97. eodem ſenſu dicit ἐκβολή. Aet ex eodem modo confuſa Thuc. VIII, 74.

τὰ περὶ Σ.] Quod pro τά vulgo legitur, καί, ex Cenſ. emendavi. Fabula de Sileno ex Theopompo narratur ab Aelian. III, 18. ubi cf. Perizon. Verum ibi Silenus non in Macedonia apparuiſſe traditur, ſed in Phrygia, ubi cum Mida ſuam rerum geographicarum cognitionem (incredibilem illam ſcriptori ſatis credulo, Aeliano) communicaverit. Eandem rem ne noſtro loco ſignificari putemus, impediunt verba ἐν Μακεδονίᾳ, quae tamen in Cenſ. deſunt. Herod. VIII, 138. Midae hortos in Macedonia memorat, in quibus ὁ Σιληνὸς ἥλω, ὡς λέγεται ὑπὸ Μακεδόνων. Cf. Schneider. ad Xenoph. Anab. I, 2, 13. Caeterum Cicero de Legg. I, 1. Apud Theopompum, ait, ſunt innumerabiles fabulae.

κοντος τοῦ διανυμαχήσαντος πρὸς τὴν τριήρη καὶ ἄλλα τούτοις οὐκ ὀλίγα ὅμοια. Οὗτοι παραληφθέντες οἱ συγγραφεῖς ἀρκέσουσι τοῖς ἀσκοῦσι τὸν πολιτικὸν λόγον ἀφορμὰς ἐπιτηδείους παραδειγμάτων παρασχεῖν εἰς ἅπασαν ἰδέαν.

πρὸς τὴν τριήρη] In Cenſura Scriptorum veterum p. 429. v. ult. (ubi eadem fere habet de Sileno et dracone) πρὸς τῇ τριήρει. Sylb. Corruptum haud dubie eſt quod in Cenſ. legitur, πρὸς τῇ τριήρει.

τούτοις παραληφθέντες] Senſus eſt: ταῦτα παραληφθέντα παρὰ τῶν συγγραφέων. Sylb. Ego, deleto primo τούτοις et puncto ſublato, quod eſt pone ὅμοια malim poſterius τούτοις cum ὅμοια copulari, ut ſit: καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα ὅμοια τούτοις. Tum deſunt nonnulla, quae conjectura conſequi difficile ſit. Fortaſſe non multa deſunt, e. c. ὅμως [?] δὲ οὗτοι, *nihilominus tamen hi auctores adſciti* vel *aſſumti*, h. e. delecti, quibus aſſuefcas et quos diligenter tractes. Reisk. Equidem nihil excidiſſe puto, ſed pro poſteriore τούτοις ſcribendum cenſui οὗτοι. Ad finem epiſtolae nonnulla videntur deeſſe.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

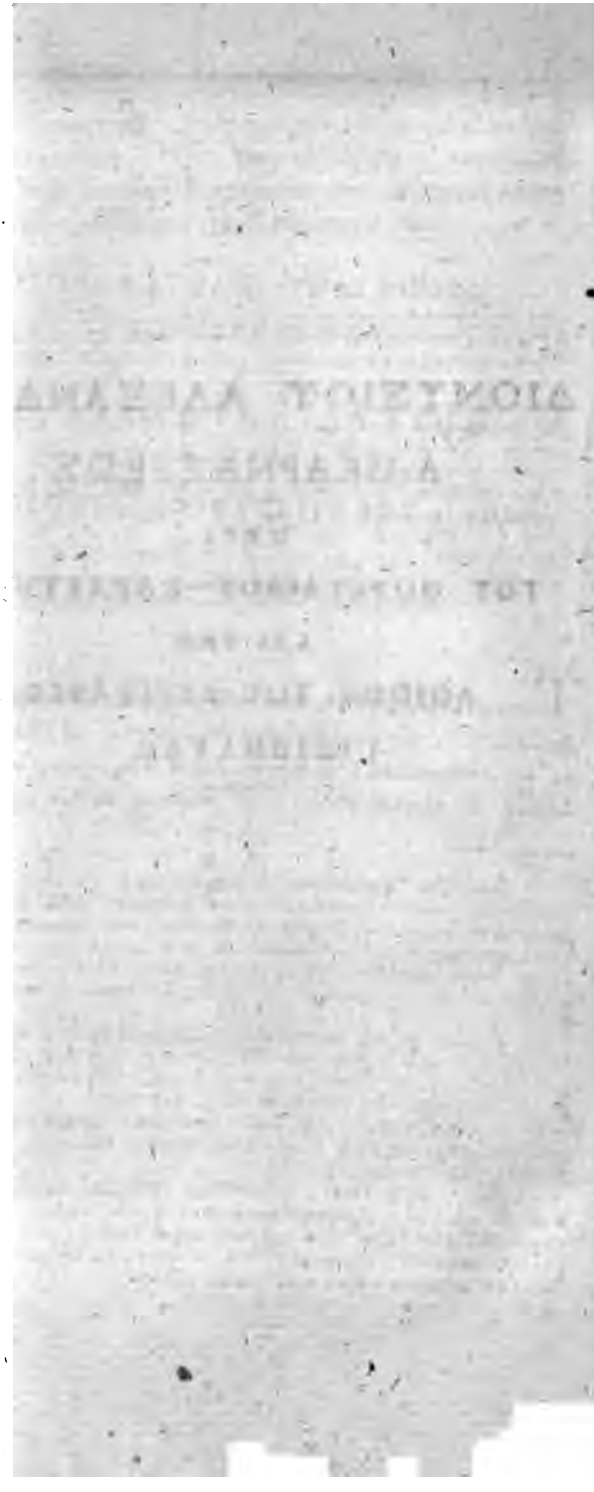

ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ
ΔΟΙΠΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

Ἐν τοῖς προεκδοθεῖσι περὶ τῆς μιμήσεως ὑπομνηματισμοῖς ἐπελήλυθώς, οὓς ὑπελάμβανον ἐπιφανεστάτους εἶναι ποιητάς τε καὶ συγγραφεῖς, ὦ Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων, καὶ δεδηλωκὼς ἐν ὀλίγοις τινάς, ὧς ἕκαστος αὐτῶν εἰςφέρεται,

---

Διονυσίου Ἀλεξάνδρου Ἁλικαρνασσέως] Variant codd. in titulo exprimendo, nunc quidem *Διονυσίου Ἁλεξ. τοῦ Ἁλικαρ.* nunc vero ſimplicius *Διονυσίου Ἁλικαρ.* nunc demum *Διονυσίου Ἀλεξ. Ἁλικαρ.* Hudſ. Articulum ante *Ἀλεξάνδρου* non putat abeſſe poſſe Schaefer. ad L. Boſ. p. 507. Ante *Ἁλικαρνασσέως* melius abeſt, ſi quidem ab ipſo Dionyſio inſcriptio profecta eſt.

ποιητάς τε καὶ συγγραφεῖς] *Συγγραφεῖς* hic omnes ſunt *proſae orationis ſcriptores.* Cf. Creuzer. Ars hiſt. Gr. p. 178. Interprr. ad l. de Compoſ. p. 105. ſ. 185. Aſt ad Plat. Phaedr. p. 248. Interprr. ad Thomam M. p. 813. ſq.

ὦ Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων] Quantum e nomine conjici poteſt, intelligendus eſt Lucii Tuberonis, hiſtorici, filius. V. Schütz. ind. Cicer.

τινάς, ὧς ἕκαστος] Dionyſium ſcripſiſſe ſuſpiceris: —, *τίνας ἕκ.* vel: —, *ἅςτινας ἕκ.* cum eo quem laudat, libro non quasdam ſcriptorum virtutes complexus fuerit, ſed potiſſimas quidem haud dubie omnes. Noli objicere, eum modeſte loqui. Talis enim modeſtia ab ejus indole aliena.

πραγματικάς τε καὶ λεκτικὰς ἀρετάς, καὶ τῇ μάλιστα χεί-
811 ρων ἑαυτοῦ γίνεται κατὰ τὰς ἀποτυχίας, εἴτε τῆς προαιρέ-
σεως οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸν ἀκριβέστατον λογισμὸν ὁρώσης, εἴτε
τῆς δυνάμεως οὐκ ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις κατορθούσης, ἵνα
τοῖς προκειμένοις γράφειν τε καὶ λέγειν εὖ καλοὶ καὶ δεδο-
κιμασμένοι κανόνες ὦσιν, ἐφ' ὧν ποιήσονται τὰς κατὰ μέρος
γυμνασίας, μὴ πάντα μιμούμενοι τὰ παρ' ἐκείνοις κείμενα
τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρετὰς αὐτῶν λαμβάνοντες,
τὰς δ' ἀποτυχίας φυλαττόμενοι· ἀψάμενός τε τῶν συγγρα-

ἵνα — ὦσιν] Jungenda haec cum δεδηλωκώς. De conjunctivo v. Matthiae. Gr. Gr. §. 518. p. 735. Hermann. ad Viger. p. 850. ſq. Schaefer. ad Argum. Sophocl. Oed. R. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 501. ſq. 504. ſq.

γράφειν τε καὶ λέγειν εὖ] De poſitione particulae εὖ v. Xenoph. Cyrop I, 5, 9: ἐλπίζοντες τῷ λέγειν εὖ πείθοντες πολλοὺς ἀνθρώπους πολλὰ καὶ μεγάλα ἀγαθὰ διαπράξεσθαι. Dionyſ. de Compoſ. p. 8: τοῦ λέγειν εὖ στοχάζονται. Cf. ibi Schaefer. p. 112. ſq.

ἐφ' ὧν] Poteſt ſic accipi, ac ſi dixiſſet ἐπὶ τούτων, ſc. τῶν ἔργων, ὧν τὰς γυμνασίας ποιήσονται, *illis in operibus, quorum exercitationes ſuſcipient.* Malim tamen aut ὑφ' ὧν ὁδηγούμενοι legi, aut ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι, *unde orſi*, vel *quibus praeſuppoſitis.* Reisk. Nec conjecturis opus, nec ea, quam Reiskius ſuadet, explicatione. Ἐπὶ κανόνων ποιεῖσθαι τὰς γυμνασίας eodem modo dicitur, ut ἐπεξιέναι ἐπὶ παραδειγμάτων de Compoſ. p. 336. ἀποδεικνύναι ἐπὶ παραδειγμάτων ib. p. 358. σκοπεῖν et ὁρᾶν ἐπὶ παραδειγμάτων ib. et Antiqq. XI, 1. ubi recte vulgatum e Vatic. emendavit Grimm. κανόνας ἐπὶ τῶν θεωρημάτων ὑποτίθεσθαι. II, 55, 1. Conſimilia ſunt II, 5, 5: ἐπὶ τούτων γίγνεται τῶν ἔργων φανερά. Plat. Polit. X. p. 597. a: ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν τὸν μιμητὴν τούτου, τίς ποτ' ἐστίν. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 584. p. 856.

τὰ παρ' ἐκείνοις κείμενα] *ab illis uſurpata.* Cf. 24, 4: εὕροι δ' ἄν τις οὐκ ὀλίγα τῶν θεατρικῶν σχημάτων κείμενα παρ' αὐτῷ. 29, 5: τὰ ἐπίθετα καλλωπισμοῦ χάριν κεῖται. Paulo diverſa ſunt I, 2, 5. II, 18, 1. 48, 2. 52, 2. Cf. Schaef. ad l. de Compoſ. p. 214.

ἀψάμενός τε] Malim δέ: *in diſputatione autem de hiſtoricis.* Nam poetas quoque a ſe recenſitos et luſtratos fuiſſe ait. Reisk. Sed haec oppoſitio hic non expreſſa eſt. Cohaerent ἐπεληλυθώς — καὶ δεδηλωκώς — ἀψάμενός τε. Καὶ — τε eodem modo habes Plat. de Legg. VII. p. 792. c: τὸ ἵλεων καὶ εὐμενὲς πρῶόν τε. Cf. ib. p. 807. b: γυναῖκές τε καὶ παῖδες οἰκήσεις τε.

Φέων ἐδήλωσα καὶ περὶ Θουκυδίδου τὰ δοκοῦντά μοι, συντόμῳ τε καὶ κεφαλαιώδει γραφῇ περιλαβών, οὐ δι' ὀλιγωρίαν καὶ ῥᾳστώνην, οὐδὲ διὰ σπάνιν τῶν δυνησομένων βεβαιῶσαι τὰς προθέσεις, ἀλλὰ τῆς εὐκαιρίας τῶν γραφομένων στοχαζόμενος, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐποίησα. Οὐ 2
γὰρ ἦν ἀκριβῆ καὶ διεξοδικὴν δήλωσιν ὑπὲρ ἑκάστου τῶν ἀνδρῶν ποιεῖσθαι, προελόμενον εἰς ἐλάχιστον ὄγκον συναγαγεῖν τὴν πραγματείαν. Σοῦ δὲ βουληθέντος ἰδίαν συντάξα- 812
σθαί με περὶ Θουκυδίδου γραφήν, ἅπαντα περιειληφυῖαν τὰ δεόμενα λόγων, ἀναβαλόμενος τὴν περὶ Δημοσθένους πραγματείαν, ἣν εἶχον ἐν χερσίν, ὑπεσχόμην τε ποιήσειν, ὡς προηροῦ, καὶ τελέσας τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδίδωμι.

II. Μέλλων δὲ τῶν κατὰ μέρος ἅπτεσθαι λόγων, 1
ὀλίγα περὶ ἐμαυτοῦ τε καὶ τοῦ γένους τῆς πραγματείας βού-

τῶν γραφομένων] Subaudi *τότε*: *ſed ſerviens opportunitati eorum, quae tum temporis commentabar atque tractabam et habebam mihi propoſita in illa ſcriptione, in qua Thucydidis laudesque naevosque obiter perſtrinxeram.* h. e. tantum ſolummodo hujus rei attingens, quantum rei propoſitae ſerviret, excluſis illis, quae a propoſito aliena et ab eo me eſſent avocatura. Reisk.

περὶ τῶν ἄλλων] *Περί* hoc loco per ellipſin quandam ſignificat idem quod *ἐπί*, ſeu *ἐν*. Idem enim eſt, ac ſi dixiſſet auctor *ἐπὶ τῶν ἄλλων*, ſeu *ἐν τοῖς περὶ τῶν ἄλλων*. Sylb. Iſta ellipſis qualis ſit, ignoro. Sed cum *ἐποίησα* vice verbi *δηλοῦν* fungatur, patet, legitime *περί* cum genitivo dictum eſſe. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 5. et not. ad. c. 17, 3.

2. *οὐ γὰρ ἦν*] Aut pro *ἐνῆν* accipi debet *ἦν*: *non enim datum erat, non licebat*; aut leg. eſt *οὐ γὰρ προκείμενον ἦν*: *non enim erat mihi propoſitum hoc, ut* — Reisk. Conjectura non opus. V. ind. ſ. v. *εἶναι*.

ποιεῖσθαι προελόμενον, εἰς.] Correxi diſtinctionem ſic: *ποιεῖσθαι, προελόμενον εἰς*: *non enim poteram de unoquoque copioſe diſputare, quippe qui mihi propoſuiſſem tractationem in ſpatium quam anguſtiſſimum contrahere.* Reisk.

τελέσας, τὴν ὑπ.] Comma poſt *τελέσας* ſuſtuli: nam *τὴν ὑπόσχεσιν* ad utrumque verbum pertinet, arctius tamen a legente cum *τελέσας* jungitur.

II, 1. *τῶν κατὰ μ. ἅ. λόγων*] *Οἱ κατὰ μέρος λόγοι* hic ſunt *ſingulae diſputationis partes*. De *κατὰ μέρος* v. Hoogeven. ad Viger. p. 108. Lexic. Xenoph. T. III. p. 119. coll. Weſſeling. ad Herod. VII, 212. *Ἅπτεσθαι λόγων* eſt *ingredi diſputationem*. V. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 132.

λομαι προειπεῖν, οὐ σοῦ, μὰ Δία, καὶ τῶν σοὶ παραπλησίων ἕνεκα, τῶν ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρινόντων τὰ πράγματα καὶ μηδὲν ἡγουμένων χρῆμα τιμιώτερον τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ τῶν ἄλλων, ὅσοις τὸ αὐτὸ φιλαίτιον ἔνεστι τῶν ἀρχαίων γινομένων, εἴτε κατὰ τὴν ταὐτὰ τὰ πάθη κοινὰ τῆς ἀνθρωπίνης ὄντα φύσεως. Ὑποπτεύω γὰρ ἔσεσθαί 2
τινας τῶν ἀναγνωσομένων τὴν γραφὴν τοὺς ἐπιτιμήσοντας ἡμῖν, ὅτι τολμῶμεν ἀποφαίνειν Θουκυδίδην, τὸν ἁπάντων 813
κράτιστον τῶν ἱστοριογράφων, καὶ κατὰ τὴν προαίρεσίν ποτε τῶν λόγων ἁμαρτάνοντα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἐξασθενοῦντα. 3
Καὶ οὐδ' οὗτος ἡμᾶς ὁ λογισμὸς εἰσῆλθεν, ὅτι παράδοξα καινοτομεῖν πράγματα πρῶτοι καὶ μόνοι δόξομεν, εἴ τι τῶν ὑπὸ Θουκυδίδου γραφέντων συκοφαντεῖν ἐπιβαλοίμεθα, οὐ

τὸ αὐτὸ φ. — φύσεως] Vitiatum hoc loco exemplar est. Dudithius sic vertit: *sed ad illos spectavi, qui veterum scripta plus aequo admirantur, suam aetatem aspernantes; quo plerique homines vitio laborant.* ut talis quaedam constitui possit lectio: ὅσοις τὸ αὐτὸ φιλαίτιον ἔνεστι, τὰ μὲν τῶν ἀρχαίων μόνα ἀγάμενον, τὰ δὲ τῶν καθ' αὐτοὺς παντελῶς περιορῶν· ἃ κοινά ἐστι τῆς ἀνθρωπίνης πάθη φύσεως. Sylb. Pro τὸ αὐτό, quod non intellicio, legendum videtur τοῦτο τό, qua ratione τὸ φιλόνεικον τοῦτο §. 4. contemtim dicitur. Pro γινομένων facili emendatione restitueris κρινομένων. Caetera sine codd. ope sanari nequeunt, cum plura intercidisse manifestum sit.

2. ἐπιτιμήσοντας] Scriptus liber habet ἐπιτιμήσαντας: minus recte. Sic p. 814. v. 7. (§. 4.) idem perperam habet συνήθει, dandi casu. Sylb.

τὸν ἁπάντων κρ. τ. ἱστ.] Sc. e mente eorum, quos ipsum reprehensuros esse sperat. Ipse enim Herodoto primas defert.

καὶ κατὰ τὴν προ. ποτε τ. λ. —] Non video, quid sibi velit h. l. ποτε. Num ergo leg. καὶ κατὰ τὴν προαίρεσιν τὴν καθόλου ἁμαρτάνοντα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἔστιν ὅτε ἐξασθενοῦντα Reisk. Conjectandi periculum cur subierit, non perspicio; ποτέ est *nonnunquam, interdum*, et sequens quoque membrum afficit. Emendatio a Reiskio proposita, critici menti repugnat.

3. καὶ οὐδ' οὗτος ἡ. ὁ λ. εἰσῆλθεν] Interpres: *neque vero illud quidem nos fugit.* Sed hanc sententiam vulgaris lectio respuit. Quae si bene habet, sensus hic sit necesse est: *neque vero haec cogitatio mentem subiit*, i. e. *non veremur, ne* —.

δόξομεν, εἰ — ἐπιβαλοίμεθα] Cf. Plat. de Legg. II. p. 658. d: εἰ τὰ πάνυ σμικρὰ κρίνοι παιδία, κρινοῦσι τὸν τὰ θαυμα-

ταῖς κοιναῖς μέναις ἐναντιούμενοι δόξαις, ἃς ἅπαντες, ἐκ τοῦ μακροῦ χρόνου παραλαβόντες, ἀναφαιρέτους ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἰδίαις τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις ἀπιστοῦντες, οἳ κανόνα τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἐκεῖνον ὑποτίθενται τὸν ἄνδρα καὶ τῆς περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους δεινότητος ὅρον· ὧν οὔτε προαιρέσεις ἰσχυράς. Ταύτας δὴ τὰς ἐπιτιμήσεις ἀπολύσασθαι βουλόμε- 4
νος, ἐχούσας τι θεατρικὸν καὶ τῶν πολλῶν ἀγωγόν, περὶ μὲν ἐμαυτοῦ τοσοῦτον ἀρκεσθήσομαι μόνον εἰπεῖν, ὅτι τὸ φιλόνεικον τοῦτο καὶ δύσερι καὶ προσυλακτοῦν εἰκῇ τισιν ἐν
παντὶ πεφυλαγμένος τῷ βίῳ μέχρι τοῦ παρόντος καὶ οὐδε- 814
μίαν ἐνδεδωκὼς γραφήν, ἐν ᾗ κατηγορῶ τινος, ἔξω μιᾶς πραγματείας, ἣν συνεταξάμην ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς ἀδίκως, οὐκ ἂν ἐπεχείρησα νῦν πρῶτον εἰς τὸν ἐπιφανέστατον τῶν συγγραφέων τὴν οὔτ' ἐλευθέροις ἤθεσι πρέπουσαν, οὔτ' ἐμαυτῷ συνηθῆ κακοήθειαν ἐναποδείκνυσθαι. Περὶ δὲ τοῦ γένους τῆς γραφῆς πλείονα μὲν εἶχον λέγειν, ἀρκεσθήσομαι δ' ὀλίγοις. Εἰ δ' ἀληθεῖς τε καὶ προσήκοντας ἐμαυτῷ προήρημαι λόγους, σύ τε κρινεῖς καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων ἕκαστος.

να ἐπιδεικνύντα. Thuc. I, 107: εἰ βούλοιντο περαιοῦσθαι, Ἀθηναῖοι — ἔμελλον κωλύσειν. Ib. c. 121: εἰ ἀντίσχοιεν μελετήσεμεν καὶ ἡμεῖς. Dionyſ. De Compoſ. p. 68: ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλοίμην λέγειν, ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 524. n. 3.

ὧν οὔτε —] Rurſus hic eſt lacuna. Reisk. Mihi legendum videbatur; ὧν οὗτοι αἱ προαιρέσεις ἰσχυραί: *qui quod ſtatuerunt, neutiquam firma ratione nititur.* Sed fortaſſe pluxa interciderunt. Minimam diſtinctionem, quae poſt ἰσχυράς erat, maxima permutavi.

4. πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς] Videtur Epicureos intelligere, quos rhetorices ſtudia contemſiſſe conſtat. V. Quintil. II, 17, 15. ibique Spalding. cf. Dionyſ. de Compoſ. p. 576.

προσήκοντας ἐμαυτῷ] Exſpectaveris πρ. ἐμοί. Sed cf. Antiqq. II, 66. p. 577: οὐκ ἀξιῶ πολυπραγμονεῖν οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτ' ἄλλον οὐδένα. Jud. de Lyſ. p. 508. e Lyſ. περὶ τούτων ἐγὼ θέλω τοὺς παῖδας παραστησαμένη, καὶ τούτους καὶ τοὺς ὕστερον ἐμαυτῇ γενομένους, ὁμόσαι, ὅπου ἂν αὐτὸς λέγῃς.

1 III. Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεώς τε καὶ δυνάμεως, οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων, οὐδ' ἐξευτελισμός, οὐδ' ἄλλο τι τοιοῦτον ἔργον οὐδέν, ἐν ᾧ τὰ μὲν κατορθώματα καὶ τὰς ἀρετὰς οὐδενὸς ἠξίωκα λόγου, τοῖς δὲ μὴ κατὰ τὸ κράτιστον εἰρημένοις ἐπιψύομαι, ἐκλογισμὸς δέ τις τοῦ χα-
815 ρακτῆρος τῶν λόγων, ἅπαντα περιειλημμένως, ὅσα συμβέβηκεν αὐτῷ κοινά τε πρὸς ἕτερους καὶ διαφέροντα παρὰ τοὺς ἄλλους, ἐν οἷς ἀναγκαῖον ἦν μὴ τὰς ἀρετὰς λεγεσθαι μόνον,
2 ἀλλὰ καὶ τὰς γειτνιώσας αὐταῖς κακίας. Οὐδεμία γὰρ αὐτάρκης ἀνθρώπου φύσις οὔτ' ἐν λόγοις οὔτ' ἐν ἔργοις ἀναμάρτητος εἶναι· κρατίστη δὲ ἡ πλεῖστα μὲν ἐπιτυγχάνουσα, ἐλάχιστα δὲ ἀστοχοῦσα. Ἐπὶ ταύτην δὴ τὴν ὑπόθεσιν ἀνα-
φέρων ἕκαστος τὰ ῥηθησόμενα μὴ τῆς προαιρέσεώς μου γενέσθω κατήγορος, ἀλλὰ τῶν ἰδίων τοῦ χαρακτῆρος ἔργων ἐξε-
3 ταστὴς δίκαιος. Ὅτι δ' οὐκ ἐγὼ τοῦτο πρῶτος ἐπεχείρησα ποιεῖν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ πάλαι καὶ καθ' ἡμᾶς, οὐ φειδόμενοι γραφάς, ἀλλὰ θεωρητικὰς τῆς ἀληθείας, μυρίους παρασχέσθαι δυνάμενος μάρτυρας, δυοῖν ἀνδράσιν ἀρκεσθήσομαι μόνοις, Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτωνι.
4 Ἀριστοτέλης τε γὰρ οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸ κράτιστον εἰρῆσθαι πείθεται τῷ καθηγητῇ Πλάτωνι· ὧν ἐστι καὶ τὰ περὶ
816 τῆς ἰδέας καὶ τὰ περὶ τἀγαθοῦ καὶ τὰ περὶ τῆς πολιτείας, αὐτός τε ὁ Πλάτων Παρμενίδην καὶ Πρωταγόραν καὶ Ζήνωνα

III, 1. οὐδ' ἐκλογισμός] Cum ἐκλογισμός mox paulo diverſa ratione uſurpetur, videndum, ne hic alia voce auctor uſus ſit, v. c. ἐξετασμός, v. I, 6, 8.

2. ἀὐτοχοῦσα] In cod. Bodl., qui transſcriptus erat ex exemplari Dudithiano, ἀποτυχοῦσα. Hudſ.

3. τοῦτο — ποιεῖν] ſc. reprehendere, quae antiquiores in medium protulerunt. Male interpres: *quod vero non ego primus hoc ſcribendi genus aggrediar.* Similiter auctor diſputat I, 1, 9. ſqq.

4. τὰ περὶ τῆς ἰδέας] V. Ariſtot. Metaph. I, 7. XIII, 4.
τὰ περὶ τἀγαθοῦ] V. Ethic. ad Nicom. I, 2. ſqq.
τὰ περὶ τῆς πολιτείας] Ariſtot. Polit. l. II. et paſſim.
αὐτός τε ὁ Πλάτων] V. ad I, 1, 12.

καὶ τῶν ἄλλων Φυσιολόγων οὐκ ὀλίγους ἡμαρτηκότας ἀποδεικνύναι βούλεται, καὶ οὐδεὶς αὐτῷ κατ' αὐτό γε τοῦτο ἐπιτιμᾷ, ἐνθυμούμενος, ὅτι τῆς Φιλοσόφου θεωρίας σκοπός ἐστιν ἡ τῆς ἀληθείας γνῶσις· ἀφ' ἧς καὶ τὸ τοῦ βίου τέλος γίνεται Φανερόν. Ὅπου δὴ τοὺς περὶ δογμάτων διαΦερομένους οὐδεὶς μέμΦεται τῆς προαιρέσεως, εἰ μὴ πάντα τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἐπαινοῦσιν, ἢ που τούς γε προελομένους χαρακτῆρων ἰδιότητα δηλῶσαι μέμψαιτ' ἄν τις, εἰ μὴ πάσας μαρτυροῦσι τοῖς πρὸ αὐτῶν καὶ τὰς μὴ προσούσας ἀρετάς; 5

IV. Ἓν ἔτι λείπεταί μοι μέρος ἀπολογίας δεόμενον, ἐπιΦθονον μέντοι κατηγόρημα καὶ τοῖς πολλοῖς κεχαρισμένον, ῥᾳδίως δ' ἐξελεγχθῆναι δυνησόμενον, ὡς οὐκ ἔστιν ὑγιές. Οὐ γάρ, εἰ τῇ δυνάμει λειπόμεθα Θουκυδίδου τε καὶ τῶν 817 ἄλλων ἀνδρῶν, καὶ τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν ἀπολωλέκαμεν. Οὐδὲ γὰρ τὰς Ἀπελλοῦ καὶ Ζεύξιδος καὶ Πρωτογένους καὶ 2

ἀφ' ἧς — Φανερόν] Haec alieno loco illata videntur, ut obelis notanda putarem, nisi Dionysium me tractare recordarer.

5. ἰδιότητα] Malim ἰδιότητας.

μαρτυροῦσι τοῖς πρὸ αὐτῶν (v. αὐτῶν) — ἀρετάς] Cf. 54, 4: ὑπὸ τῆς μιᾶς ταύτης ἀρετῆς κεκαρωμένοι τὴν διάνοιαν ἅπαντα καὶ τὰ μὴ προσόντα τῷ συγγραφεῖ μαρτυροῦσιν. De Compos. p. 70: δεῖ γὰρ αὐτοῖς τἀληθῆ μαρτυρεῖν. Jud. de Demosth. p. 1104: μηδεὶς ὑπολάβῃ, θαυμαστὸν εἶναι τὸν λόγον, εἰ καὶ τῇ πεζῇ λέξει φημὶ δεῖν εὐμελείας (sic leg. pro ἐμμελείας. V. Sylb. ad h. l. et Schaefer ad l. de Compos. p. 409.) καὶ εὐρυθμίας καὶ μεταβολῶν — μηδὲ κακουργεῖν ὑπολάβῃ, τὰ προσόντα τῇ ψιλῇ λέξει προσμαρτυροῦντα. ubi pro προσμαρτυροῦντα leg. puto μαρτυροῦντα: nam προς e προσόντα repetitum videtur: et ante προσόντα cum Sylb. et Reisk. μή infero. Negandi particulae millies elisae.

IV, 1. μέν τι] In scripto libro particula post μέν pinguiori litura est obscurata, ita ut nescias, tine sit, an το, an mixta ex his τοι; sed cum accentus habeat encliticn, videtur referre voluisse μέν τι aut μέντοι. Sylb. Posterius edendum putavi.

οὐ γάρ —] Κατηγόρημα ipsum non enuntiavit, quia id ex oratione contexta sponte intelligitur. Similes omissiones ante γάρ frequentes sunt.

τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν] Id est τὴν δύναμιν τοῦ θεωρεῖν αὐτοὺς h. e. τας αὐτῶν ἀρετάς τε καὶ κακίας. Reisk. Cf. Matthiae. Gr. Gr. § 322. p. 441.

2. Ἀπέλλου] Frequentius Ἀπέλλεῦ, ut cum alibi, tum supra p. 644. v. 16. etiam in manuscripto. Sylb. Sic edidi.

τῶν ἄλλων γραφέων τῶν διωνομασμένων τέχνας οἱ μὴ τὰς αὐτὰς ἔχοντες ἐκείνοις ἀρετὰς κρίνειν κεκώλυνται· οὐ δὲ τοῦ Φειδίου καὶ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος ἔργα οἱ μὴ τηλικοῦτοι
3 δημιουργοί. Ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι πολλῶν ἔργων οὐχ ἧττων τοῦ τεχνίτου κριτὴς ὁ ἰδιώτης, τῶν γε δι' αἰσθήσεως ἀλόγου τοῖς πάθεσι καταλαμβανομένων, καὶ ὅτι πᾶσα τέχνη τούτων στοχάζεται τῶν κριτηρίων καὶ ἀπὸ τούτων λαμβάνει τὴν ἀρχήν. Ἄλις ἔστω μοι προοιμίων, ἵνα μὴ λάθω περὶ ταῦτα κατατρίψας τὸν λόγον.

1 V. Μέλλων δὲ ἄρχεσθαι τῆς περὶ Θουκυδίδου γραφῆς ὀλίγα βούλομαι περὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων εἰπεῖν, τῶν τε πρεσβυτέρων καὶ τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἀκμασάντων ἐκείνῳ χρόνους· ἐξ ὧν ἔσται καταφανὴς ἥ, τε προαίρεσις τοῦ ἀν-
818 δρός, ἣ χρησάμενος διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἡ δύναμις.
2 Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πολοποννησιακοῦ πολέμου· ἐν οἷς

---

3. τῶν τε δι' αἰσθ.] Malim τῶν γε. Reisk. Sic emendavi.

τοῖς πάθεσι] *Καὶ τοῖς πάθεσι.* H. Steph. Ego malui aliquando *τοῖς πᾶσι: ab omnibus facile comprehendendarum*, vel *percipiendarum*. Verum bene habere vulgatum docent inſequentia *τούτων τῶν κριτηρίων*. Sunt enim artium *κριτήρια* ſenſus et *τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων παραγιγνόμενα πάθη* affectiones in mente per ſenſus excitatae. Reisk. Poſtrema ſunt *ἀπροσδιόνυσα*. Lectionem ſanam puto ſenſumque hunc: *ea quidem* (non deterius judicat vulgus, quam eruditi,) *quae, ſenſu obſcuro rationeque carente, (δι' αἰσθήσεως ἀλόγου) ab animo percipiuntur*. Sed pro *τούτων τῶν κριτηρίων* exſpectes *τούτου τοῦ κριτηρίου*, nempe *τοῦ ἀλόγου*. V 27, 1. 3. Jud. de Lyſ. p. 474. ſqq. Jud. de Demoſth. p. 1000. 4. ubi Reiskii commentum exterminandum eſſe ſupra diximus.

V, 2. *Πελοποννησιακοῦ*] Nota hic *Πελοποννησιακοῦ* ſimplici *ν* ſcriptum, in ſequentibus autem gemino: quam poſteriorem ſcripturam agnoſcit apud Dionyſium Afrum etiam Euſtathius. Pro ſequenti etiam *Εὐγέων* apud Suidam diphthongus eſt *Εὔγαιων*: contra *Προκονήσιος* apud Stephanum Byzant. monophthongus. Rurſum pro *Φυγελεύς* apud eundem Stephanum eſt *Φιγαλεύς* et *Φιαλεύς*. Eſt autem Phigalea ſeu Phialea oppidulum Arcadiae, a Phialo quodam denominatum, ut tradit idem Stephanus. Pro *Ἀμελησαγόρας* vero Dudithius ſublata privativa mavult *Μελησαγόρας*. Sylb. Malim gemi-

ἐστὶν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος καὶ Δηϊόχος ὁ Προκοννήσιος καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγαλεὺς καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ὅ, τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος καὶ ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας· ὀλίγῳ δὲ πρεσβύ-

---

nare liquidam auctoritate Strabonis, l. XIII. p. 618. ed. Paris. Hudſ. Haec auctoritas hic quidem nihil probat; probat Dionyſii, alibi ſemper *Πελοπόννησος* ſcribentis, conſtantia. Quare librariorum in noſtro loco lapſum propagare nolui.

Εὐγέων] Apud Suidam diphthongos habemus *Εὐγαίων*. An is ipſe ſit, cujus hic loci meminit Dionyſius plane incertum. Sed de eo non opus eſt, ut contendamus, cum et *γέα* et *γαῖα* dicatur. Hudſ.

Προικονήσιος] Gentile eſt *Προκονήσιος* apud Steph. Byzant. Verum Straboni cum duplici *ν Προκοννήσιος* l. XIII. p. 618. Hudſ. Cf. Weſſeling. ad Herod. VI, 33. ad Diodor. XIII, 49. p. 577. Quomodo infra 23, 2. legitur, *Προικοννήσιος*, hic quoque exhibui.

Φυγελεύς] Ita quidem in omnibus Dionyſii codd. legitur. Sed vera lectio eſt *Φυγαλεύς*. Nam de prima quidem et ultima ſyllaba diſcrepant ſcriptores, quia alii *Φυγάλεια* malunt, ut Polybius libro V. [imo IV, 5, 5. ſqq. IV, 79, 5.] alii *Φιγάλεια*, ut Rhianus in Meſſeniacis, Stephano teſte; alii item *Φιγαλέα*, ut eſt apud eundem Stephanum: alii *Φιγαλία*, ut eſt apud Athenaeum lib. XI [X, 12. coll. IV, 15. ed. Bip. ſect. XXXI.] Sed tamen de ſecunda vocali omnes conſpirant. Voſſ. de hiſtt. Gr. p. 10.

Ἑκαταῖος] V. de eo Voſſ. l. l. p. 7. cf. p. 352. ſqq. et quos laudat Creuzer. de art. hiſt. Gr. p. 65. Ejus et Charonis fragmentorum collectionem debemus Creuzero.

Ἀκουσίλαος] Villoiſon. Anecd. T. I. p. 49. *Ἀκουσίλαος Κάβα υἱός, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κεκάδος, πόλεως οὔσης πλησίον Αὐλίδος, ἱστορικὸς πρεσβύτατος, ἔγραψε γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα, ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.* Cf. Voſſ. l. l. p. 4. ſq. 350. Creuzer. l. l. p. 76.

Ἀμελησαγόρας] Clementi Alexandrino Meleſagoras vocatur lib. VI. *Στρωματ.* [p. 267. 7. Sylb.] niſi codices fallunt. Verba ejus ſunt: *Μελησαγόρου γὰρ ἔκλεψεν Γοργίας ὁ Λεοντῖνος καὶ Εὔδημος ὁ Νάξιος, οἱ ἱστορικοί.* [Vide, ne hic Eudemus idem ſit, qui Noſtro Parius dicitur.] Eo autem lubentius locum hunc attuli, quia inde cognoſcimus, quantis viris profuerit Chalcedonii illius opera. Utrum vero Ameleſagoras an Meleſagoras, quomodo Andreas Dudithius apud Dionyſium legendum putabat, rectius vocetur, non facile dixerim; quando, uti Meleſagoras quoque legitur apud Heſychium Grammaticum (in *ἐπ' ἐπευρυγύῃ ἀγών.*) ita etiam Ameleſagorae cujusdam, ſed Athenienſis, qui Atticam deſcripſerit, mentio eſt apud Antigonum Caryſtium Hiſtoriarum Mirabilium cap. XII. Voſſ. l. l.

περὶ τῶν Πελοποννησιακῶν καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτεινάντες ἡλικίας Ἑλλάνικός τε ὁ Λέσβιος καὶ Δαμάστης
819 ὁ Σιγειεὺς καὶ Ξενομήδης ὁ Χῖος καὶ Ξάνθος ὁ Λυδὸς καὶ ἄλ-
1 3 λοι συχνοί. Οὗτοι προαιρέσει τε ὁμοίᾳ ἐχρήσαντο περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων καὶ δυνάμεις οὐ πολύ τι διαφερούσας ἔσχον ἀλλήλων, οἱ μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀναγράφοντες ἱστορίας, οἱ δὲ τὰς βαρβαρικάς, καὶ αὐτὰς δὲ ταύτας οὐ συνάπτοντες ἀλλήλαις, ἀλλὰ κατ' ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις διαιροῦντες καὶ χωρὶς ἀλλήλων ἐκφέροντες, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν φυλάττοντες σκοπόν, ὅσαι διεσώζοντο παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις μνήμαι κατὰ ἔθνη τε καὶ κατὰ πόλεις, εἴτ' ἐν ἱεροῖς, εἴτ' ἐν βεβήλοις ἀποκείμεναι, γραφαῖς ταύτας εἰς τὴν κοινὴν ἁπάντων γνῶσιν ἐξενεγκεῖν, οἵας παρέλαβον, μήτε προστιθέντες αὐταῖς τι, μήτ' ἀφαιροῦντες· ἐν αἷς καὶ μῦθοί τινες ἐνῆσαν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πεπιστευμένοι χρόνου, καὶ θεατρικαί τινες
4 περιπέτειαι πολὺ τὸ ἡλίθιον ἔχειν τοῖς νῦν δοκοῦσαι. Λέξιν τε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν αὐτὴν ἅπαντες ἐπετήδευσαν, ὅσοι τοὺς αὐτοὺς προείλοντο τῶν διαλέκτων χαρακτῆρας, τὴν σα-
820 φῆ καὶ κοινὴν καὶ καθαρὰν καὶ σύντομον καὶ τοῖς πράγμασι προσφυῆ καὶ μηδεμίαν σκευωρίαν ἐπιφαίνουσαν τεχνικήν· ἐπιτρέχει μέντοι τις ὥρα τοῖς ἔργοις αὐτῶν καὶ χάρις τοῖς μὲν πλείοις, τοῖς δ' ἐλάττοις· δι' ἣν ἔτι μένουσιν αὐτῶν αἱ

Σιγεὺς] Al. *Σιγειεύς*. Hudf. Sic edidi. De Damaſte v. Voſſ. l. l. p. 11. 566. et, qui nuper de eo egit, Ukerti *Unterſuchungen über Hecataeus und Damaſtes*. Xanthi fragmentorum collectionem Creuzero debemus.

3. *προαιρέσει τε ὁμοίᾳ* —] Cf. 25, 3. et Creuzer. de art. hiſt. Gr. p. 90. ſqq.

καὶ αὐτὰς τε ταύτας] Poſſis etiam legere *καὶ αὐτὰς δὲ ταύτας*, repoſita ſc. *δέ* pro *τε*, et mox pro *ἕνα* perperam in exemplari eſt *ἵνα*. Sylb. Correxi ut Sylburg. volebat, *αὐτὰς δὲ ταύτας*. Reisk. Ad rem cf. Creuzer. l. l. p. 77. ſqq. 113. ſqq.

ἀποκείμεναι γραφαί, ταύτας] Rectius *γραφαῖς*, dandi caſu Sylb. [Pro *ἱεροῖς*] malim *ἱεραῖς*. Liquet enim, h. l. *τὰς ἱερὰς γραφάς*, *monumenta litterarum ſacra*, *ταῖς βεβήλοις* opponi et cum iis copulari. Reisk. Equidem de templorum quodam quaſi tabulario non cogitaverim, cumque *γραφαί* ferri nequeat, edidi, quod Sylburg. ſuaſerat, *γραφαῖς*, ita tamen, ut, diſtinctione mutata, eam votem cum *ἐξενεγκεῖν* junxerim. De re cf. Creuzer. l. l. p. 132. 186. ſqq.

γραφαί. Ὁ δ' Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος, γενόμενος ὀλίγῳ 5
πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας δὲ μέχρι τῶν Πελο-
ποννησιακῶν, τήν τε πραγματικὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ μεῖζον
ἐξήνεγκε καὶ λαμπρότερον, οὔτε πόλεως μιᾶς οὔτ' ἔθνους
ἑνὸς ἱστορίαν προελόμενος ἀναγράψαι, πολλὰς δὲ καὶ διαφό-
ρους πράξεις ἔκ τε τῆς Εὐρώπης ἔκ τε τῆς Ἀσίας ἐς μίαν
περιγραφὴν πραγματείας ἀγαγεῖν. Ἀρξάμενος οὖν ἀπὸ τῆς 6
τῶν Λυδῶν δυναστείας μέχρι τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατεβί-
βασε τὴν ἱστορίαν, πάσας τὰς ἐν τοῖς τεσσαράκοντα καὶ
διακοσίοις ἔτεσι γενομένας πράξεις ἐπιφανεῖς Ἑλλήνων τε
καὶ βαρβάρων μιᾷ συντάξει περιλαβών. Καὶ τῇ λέξει προς- 821
επέδωκε τὰς παραληφθείσας ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγρα-
φέων ἀρετάς.

---

5. *ὀλίγῳ πρότερον*] Herodotum eo anno, in quem incidit ἡ Ξέρξου διάβασις, annorum fuiſſe quatuor, ſatis ex citatis Pamphilae verbis [apud Gell. N. A. XV, 23] eſt manifeſtum. — Quare non *ἁπλῶς* de bello Perſico, ſed de expeditione Xerxis in Graeciam [quam a Dionyſio *κατ' ἐξοχήν* dici *τὰ Περσικά* ſtatuendum] verum eſt, quod Dionyſius Hal. ſcribit in Jud. ſuo de Thuc. *ὁ δ' Ἁλικ.* — *τῶν Περσικῶν.* Voſſ. de hiſt. Gr. p. 13. Non opus ideo eſt conjectura T. Fabri, qui in notis ad Longinum *ὀλίγῳ ὕστερον* reponit pro *ὀλίγῳ πρότερον.* Vide Scaligeri Animadverſiones in Euſebium ad ann. MDLXXII. Hudſ. Cf. Larcher. Chronol. Herod. V. VII. p. 559.

ἐς μίαν] Fortaſſe emendandum eſt *ἐς μιᾶς. Μίαν* originem traxit a ſubſequente accuſativo. Simili erroris cauſa Jud. de Demoſth. p. 1039. 12. *οὕτως ἐχρῆν ὑπὸ Πλατῶνος εἰρῆσθαι τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ποσειδῶνος ὑπὲρ τῆς Ἀττικῆς στάσιν, τῆς* ante *Ἀθηνᾶς* ex *τήν* ortum, quod reponendum eſt. Item antiqq. p. 2519. pro *τῶν Ῥωμαίων δῆμον* leg. *τὸν Ῥ. δ.* Hoc corruptionum fonte nihil eſt frequentius.

6. *ἐν τοῖς τεσσαράκοντα*] Pro *τεσσαράκοντα* ſupra [I, 5, 14.] legitur *εἴκοσι*, per librariorum incuriam confuſis notis numeralibus *κ'.* et *μ'.* Sylb. Atque *ρκ'.* non *ρμ'* legendum eſſe docuit Scalig. in Animadverſionibus ad Euſebium, ann. MCCCXVIII. Hudſ.

παραληφθείσας] Dudithius mavult *παραλειφθείσας, omiſſas.* Videtur tamen et haec ferri poſſe lectio: ſicut ſcilicet infra dicit auctor [24, 1.] *συνιδὼν ἃς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρετάς.* Sylb. Recte. Deinceps *πρὸ αὐτοῦ* mutavi in *πρὸ αὐτοῦ.*

1 VI. Τούτοις ἐπιγενόμενος Θουκυδίδης οὔτ' ἐφ' ἑνὸς ἐβουλήθη τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν, ὡς οἱ περὶ τὸν Ἑλλάνικον ἐποίησαν, οὔτε τὰς ἐξ ἁπάσης χώρας Ἕλλησιν ἢ βαρβάροις ἐπιτελεσθείσας πράξεις εἰς μίαν ἱστορίαν συναγαγεῖν, μιμησάμενος Ἡρόδοτον, τῆς μὲν προτέρας ὑπερισχνῶς καὶ τελοῦς καὶ ταπεινῆς καὶ πολλὰ οὐ δυνησομένης τοὺς ἀναγινώσκοντας ὠφελῆσαι, τῆς δὲ ὑστεραίας ὡς μείζονος, ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων, ἕνα δὲ προχειρισάμενος πόλεμον, ὃν ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι πρὸς ἀλλήλους, τοῦτον ἐσπούδασεν ἀναγράψαι, ἐρρωμένος τε τὸ σῶμα καὶ
822 τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων καὶ μέχρι παντὸς αὐτοῦ βιώσας, καὶ

VI, 1. *ἐφ' ἑνὸς τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν*] Id eſt *uni loco hiſtoriam adſtringere*, h. e unius tantum vel civitatis vel regionis res complecti, quod fecerant v. c. *κτίσεων* auctores: qui quanquam ſubinde multas hiſtorias confecerant, non tamen ſatis arte callebant, ut, quemadmodum Herodotus, unum corpus ex iis compingerent. Haec quidem Dionyſii mens, quem tamen nollem hoc nomine hiſtoricos Herodoto antiquiores reprehendiſſe. Cf. 5, 3. Nam ſi v. c. Hellanicus omnia, quae ſingulatim perſecutus erat, (v. Sturz. Hellan. fragm. p. 58. ſqq.) ea, quam Dionyſius probat, ratione contexuiſſet, vereor, ne indigeſta moles extitiſſet. Sed critici noſtri id eſt comparandi ſtudium, ut diverſiſſima contendat, eoque in errores ſe induci patiatur.

καὶ πολλὰ οὔ] Poſſis etiam, transpoſita negativa, legere *καὶ οὐ πολλὰ δυν.* Sylb.

τῆς δὲ ὑστεραίας] Ὑστεραίας poſitum pro *ὑστέρας*, ut infra p. 144. [17, 2.] Sylb. Cf. Ducker. ad Thuc. VII, 11.

κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων] Iſocr. Paneg. XVI. *ὁ ἀκριβέστατος τῶν λόγων*, pro quo in orat. de *ἀντιδ.* *ὁ ἀκριβέστατος λόγος*. Sic *οὗτος τῶν χρηματισμῶν* Ariſtot. Polit. I, 5, 23. *αὕτη τῶν ὁδῶν* Herod. VII, 12. *οὗτοι τῶν ἀνθρώπων*. Thuc. I, 71. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 442. Valkenar. ad Herod. IV, 193. Schaefer. ad L. Boſ. p. 274.

πρὸς ἀλλήλους] Typothetae errore in ed. Reisk. *πρὸς ἀλλήλοις* legitur. Reſpicit auctor Thuc. I, 1.

ἐρρωμένος — βιώσας] E Thuc. V, 26. cujus integra verba v. 12, 3 Seqq. ex eod. ducta ſunt. V. I, 22. aut infra 20, 6. *Διὰ τὴν φυγήν* nolim a Dionyſio additum eſſe. Nam etiamſi Thucydides non extorris fuiſſet, tamen omnibus rebus adeſſe non potuiſſet. Quid quod ſcriptor exilio ſuo hoc nomine

οὐκ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων τὰς πράξεις συντιθείς, ἀλλ' εἷς μὲν αὐτὸς παρῆν, ἐξ ἐμπειρίας, ὧν δ' ἀπελείφθη διὰ τὴν φυγήν, παρὰ τῶν ἄριστα γινωσκόντων πυνθανόμενος. Πρῶτον μὲν δὴ κατὰ τοῦτο διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγρα- 2
φέων, λέγω δὲ κατὰ τὸ λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασι, μηδ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια· ἔπειτα κατὰ τὸ μηδὲν μυθῶδες προσάψαι μηδ' εἰς ἀπάτην καὶ γοητείαν τῶν πολλῶν ἐκτρέψαι τὴν γραφήν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ πάντες ἐποίησαν, λαμίας τινὰς ἱστοροῦντες ἐν ὕλαις καὶ νάπαις ἐκ γῆς ἀνιεμένας, καὶ ναΐδας ἀμφιβίους ἐκ ταρτάρων ἐξιούσας καὶ διὰ πελάγους νηχομένας καὶ μιξοθήρας καὶ ταύτας εἰς ὁμιλίαν ἀνθρώποις συνερχομένας καὶ ἐκ θνητῶν καὶ θείων συνουσιῶν γονὰς ἡμιθέους καὶ ἄλλας τινὰς ἀπίστους τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ καὶ πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν δοκούσας ἱστορίας.

---

adjutus est. V. V, 26. Possint igitur verba διὰ τὴν φυγήν cum πυνθάνόμενος jungenda videri. Sed, ut omittam, Dionysium, si hoc voluisset, verba aliter collocaturum fuisse, sensus, qui hac ratione existit, et ipse habet, quo offendat. Nam Thucydidem propter exilium potissimum eos potuisse consulere, qui res optime cognossent, id nec ipse dixit, nec per se admodum probabile est. Itaque qua vulgo fit ratione locum intelligendum puto, sumendumque Dionysium, ut saepius, minus accuratum fuisse.

2. πρὸ αὐτοῦ] Vulgo πρὸ αὐτοῦ.

ἐντρέψαι] Imo vero ἐκτρέψαι, ut dedi de meo. De rivis simile ductum, qui alio, non quo tendunt, sed quo tu vis, derivantur. Reisk. Sic 35, 5. ἐκτρέπειν τὴν διάλεκτον ἐκ τῆς συνήθους ἐπὶ τὰ ξένα ὀνόματα καὶ βεβιασμένα σχήματα.

Λαμίας] De his vid. Schol. Aristophanis Pac. 757. Suid. in Λαμία et Phot. p. 150. qui: ταύτην, inquit, ἐν τῇ Λιβύῃ Δοῦρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δὲ αὐτῇ Διός, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι, διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι καὶ τὰ τῶν τικτουσῶν παιδία (sic leg. cum D.) ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν. Adde Plutarch. de curios. c. 3. Schol. ad Horat. Epist. ad Pis. 340. Villoison. Anecd. p. 274. sqq.

Ναΐδας] Fortasse huc pertinet Phot. p. 218. Νῆϊς —. Ἔνιοι — ἐν Σάμῳ θήρια γενέσθαι φασίν, ὧν φθεγγομένων φήγνυσθαι τὴν γῆν. Cf. Suid.

825 VII. Ταῦτα δ' εἰπεῖν προήχθην οὐκ ἐπιτιμῶν ἐκεί-
νοις τοῖς ἀνδράσι, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἔχων συγγνώμην, εἰ καὶ
τῶν μυθικῶν ἥψαντο πλασμάτων, ἐθνικάς τε καὶ τοπικὰς
2 ἐκφέροντες ἱστορίας. Ἐν ἅπασι γὰρ ἀνθρώποις καὶ κοινῇ
κατὰ τόπους καὶ κατὰ πόλεις ἰδίᾳ, μνήμαί τινες ἐσώζοντο
καὶ τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων, ὥσπερ ἔφην· ἃς διαδεχό-
μενοι παῖδες παρὰ πατέρων ἐπιμελὲς ἐποιοῦντο παραδιδόναι
τοῖς ἐκγόνοις καὶ τοὺς βουλομένους αὐτὰς εἰς τὸ κοινὸν ἐκφέ-
ρειν, οὕτως ἠξίουν συγγράφειν, ὡς παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐδέ-
3 ξαντο. Ἐκείνοις μὲν οὖν τοῖς ἀνδράσιν ἀναγκαῖον ἦν ποικίλ-
λειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς·
Θουκυδίδῃ δέ, τῷ προελομένῳ μίαν ὑπόθεσιν, ἣ παρεγίνετο
αὐτός, οὐχ ἥρμοττεν ἐγκαταμιγνύειν τῇ διηγήσει τὰς θεα-
τρικὰς γοητείας, οὐδὲ πρὸς τὴν ἀπάτην ἁρμόττεσθαι τῶν
ἀναγνωσομένων, ἣν ἐκεῖναι πεφύκασι φέρειν αἱ συντάξεις,
ἀλλὰ πρὸς τὴν ὠφέλειαν, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς
4 ἱστορίας δεδήλωκε κατὰ λέξιν οὕτω γράφων· „Καὶ ἐς μὲν
ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανεῖται·
824 ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν καὶ, τῶν

VII, 2. *καὶ κοινῇ — ἰδίᾳ*] Hoc dicit, has *μνήμας* partim regionibus quibusdam communes fuisse, partim singulis civitatibus proprias. Moneo propter interpretes Latinum et Germanicum. Idem, ut et Creuzer. l. l. p. 77. 89. *μνήμας* interpretantur monumenta, *Denkmäler*, quasi *μνήματα* scriptum esset: *μνημαι* sunt *narrationes a patribus traditae*. Cf. 5, 5. Caeterum falsa puto, quae Dionysius ad historicos illos excusandos disputat. Horum certe plerique ipsi superstitione tenebantur, credebantque, quas audirent, fabulas. Has autem existimare ea demum conditione iis fuisse narratas, ut eas fideliter posteris traderent, hoc, ne quid gravius dicam, ratione caret. Non igitur iis *ἀναγκαῖον ἦν ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς*, sed illa recipiebant tum quod vera putarent, tum ut lectores allicerent. Hecataeorum (v. Demetr. de Eloc. §. 12.) ista aetas non ferax erat.

3. *οὕτω γράφων*] I, 22. Celebratissimum locum Noster etiam in Arte Rh. XI, 3. p. 529. sqq. laudat usque ad *ὠφέλιμα*. Integrum locum proponit infra 20, 7.

4. *ἀνθρώπινον*] Sic et infra l. l. sed in Arte Rh. l. l. *ἀνθρώπειον*, quod Wasseo jubente, Duckerus edidit. Cf. Poppo obss. in Thuc. p. 144.

μελλόντων ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτά, ἀκούντως

τοιούτων καί] Sic recte recitat Dionyſ. Halic. locum Thucydidis, cujus in vulgaribus exemplis [quotquot e Duckeri editione manarunt] ὄντων hic inſertum legitur; perperam. Idem enim eſt ac ſi dixiſſet καὶ ὅσα μέλλει αὖθις ποτε τοιαῦτα καὶ παραπλήσια ἔσεσθαι, ubi futurum ἔσεσθαι recte uſurpatur, ibi praeſenti ὄντων locus eſt nullus. Reisk. Idem monuerunt Wyttenbach. Schaefer. ad Soph. Trach. 1066. Poppo l. l. p. 99. Goeller. in Act. Philoll. Monac. II, 2. p. 215.

ὠφέλιμα] Malim cum articulo τὰ ὠφέλιμα. [id. viſum Wyttenbachio et Hermanno, v. Poppo. obſſ. p. 101.] Vocab. αὐτά ſignificat μόνα: *ſola utilia ſeligere, excerpere; ἕξει* impersonaliter; ſubaudi τὸ παρὸν σύγγραμμα, vel ἡ παροῦσα ἐμὴ πραγματεία. Reisk. Locus eſt, ſi quis alius, impeditus. Poppo refutatis aliorum ſententiis, Wolfio auctore, ſic interpretatur: *Für das Gehör wird vielleicht das Nichtfabelhafte dieſer Begebenheiten minder ergötzend erſcheinen: wenn aber Männer, die das Geſchehene und das, was ſich einſt wieder nach dem Gange menſchlicher Schickſale, auf gleiche und ähnliche Art ereignen möchte, in klarem Lichte betrachten wollen, (wenn ſolche Männer, ſage ich,) dieſe Begebenheiten (und deren Erzählung), für nützlich achten, ſo wird dies genügen.* Sed in hac quoque interpretatione inſunt, quae reprobanda videantur. Omnino enim me non perſpicere fateor, quid lucremur, τὸ σαφὲς vertentes *perſpicuum, in clara luce poſitum.* Quis enim, quaeſo, Thucydidis hiſtoria adhibita, futura in clara luce poſita videat ſive, ut ipſius verbis paulo immutatis utar (V, 113.) τὰ μέλλοντα τῶν ὁρωμένων μὴ ἀσαφέστερα κρίνοι ἄν; aut quis auctorem tam arrogantem crediderit, ut hunc tale quid de opere ſuo profeſſum dicat? Is, opinor, nihil aliud praedicare potuit, quam ſe omnia fideliter perſcripſiſſe, ἀφ' ὧν ἄν τις σκοπῶν, εἴποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι, μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν (II, 48). Contra ea Poppo Wolfio obſecutus, ut fictam ſcriptoris arrogantiam, leniret, non τούτοις ad ἀκούντως ἕξει ſed τούτους ad ὠφέλιμα κρίνειν ſubaudiendum putabat. Quae ratio mihi quidem dura videtur. Sed pluribus, quibus iſta interpretatio refutetur, argumentis abſtineo, nec reſpiciendus videtur nuperus ejus defenſor Lehnerus in Act. Philoll. Monacc. T. III. F. 1. p. 15. ſqq. Jam circumſpiciamus aliam. Bredovius commate poſt κρίνειν poſito, genitivum τῶν μελλόντων — παραπλησίων ἔσεσθαι ab ὠφέλιμα pendentem facit, nec articuli defectu offenditur, cum et Germanice dicere liceat: *der Zukunft Wohlthätiges ausſcheiden*, ut ſine cauſa Wyttenbachius in ecl. hiſtorr. p. 369. articulum addere voluerit. Hoc tamen vereor, ut multi ſibi perſuaderi patiantur. Equidem non perſuaſus Seidlerum conſului, qui, ejecto ὄντων, locum hoc modo explicat. Primum commate ante τῶν μελλόντων poſito, τῶν

ἔξει· κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται."

1 VIII. Μαρτυρεῖται δὲ τῷ ἀνδρὶ τάχα μὲν ὑπὸ πάντων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων, εἰ δὲ μή, τῶν γε πλείστων, ὅτι καὶ τῆς ἀληθείας, ἧς ἱερὰν εἶναι τὴν ἱστορίαν βουλόμεθα, πλείστην ἐποιήσατο πρόνοιαν, οὔτε προστιθεὶς τοῖς πράγμασιν οὐδέν, ὃ μὴ δίκαιον, οὐδὲ ἀφαιρῶν οὐδὲ ἐν-

---

μελλόντων — παραπλησίων ἔσεσθαι genitivum abſolutum putat, *μελλόντων* bis cogitans, quomodo et a Valla locum intellectum video, vertente: *cum aliquando talia iterum ſimiliaque, ut ſunt res humanae, ventura ſint.* Deinde ad *ὠφέλιμα* repetit *σκοπεῖν* et infinitivum *κρίνειν* ab *ὠφέλιμα* pendentem facit, *αὐτά* ad *τὰ μέλλοντα* referens, ut totius loci ſenſus hic ſit: *ſed qui volent et factorum veritatem conſiderare, et, quum quae futura ſunt ſecundum rerum humanarum curſum iterum talia et ſimilia futura ſint, utilia ad haec judicanda, his ſatisfactum erit.*

κτῆμά τε —] De hoc loco ita Plinius Ep. lib. 5. ep. 8. [§ 11.] *Nam plurimum refert, ut Thucydides ait, κτῆμα ſit an ἀγώνισμα: quorum alterum oratio alterum hiſtoria eſt. Κτῆμα* res perpetuae poſſeſſionis eſt, ut memoria hiſtoriarum: *ἀγώνισμα* conflictus, ut in contentione oratorum. Quinctilianus l. 10. c. 1. [§. 31.] huc videtur reſpexiſſe. *Hiſtoria*, inquit, *ſcribitur ad narrandum, non ad probandum: totumque opus non ad actum rei pugnamque praeſentem, ſed ad memoriam poſteritatis et ingenii famam componitur.* Cellar. Hudſ. Pro *τε* malim *γάρ*. [non opus.] Ἀγώνισμα eſt h. l. opus litteris conſignatum, cujus auctor hoc contendit, ut apud lectores opinionem eloquentiae adipiſcatur, eaque alios ſimilium operum auctores vincere judicetur. Reisk. Cf. Erneſt. Lex. Gr. Rhett. p. 18. Creuzer. Herod. et Thuc. p. 21. ſqq.

ἐς αἰεί] Sic et infra 20, 7. pro *ἐς ἀεί*, quemadmodum ap. Thuc. legitur. Cf. quos laudat Creuzer. Commentatt. Herod. p. 309. Paulum immutata loci noſtri pars proponitur de Compoſ. 22. p. 328. *εἰς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφὴ ἔσται* (l. ἔσται), *κτῆμα δὲ εἰς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραυτίκα ἀκούειν σύγκειται.*

VIII, 1. *ἱερὰν*] In marg. cod. Bodl. *ἴσως ἱέρειαν*. Hudſ. Malim *ἱέρειαν*, *ſacerdotem*. quam conjecturam etiam in codicis Bodlejani margine annotatam eſſe, incertum a quo, teſtatur Hudſonus. Reisk. Idem mihi quoque in mentem venerat, cum, Reiskiana editione nondum uſus, conjecturam hanc occupatam eſſe ignorarem. Etenim recte quidem dicitur *ἡ ἀλήθεια ἱερά ἐστι τῆς ἱστορίας*; ſed *ἡ ἱστορία ἱερά ἐστι τῆς ἀληθείας* non aptius dicitur, quam *ὁ θεὸς ἱερός ἐστι τοῦ τεμένους*. Eodem modo Diodorus (v. Voſſ. Ars hiſt. p. 47.) hiſtoriam

ἐξουσιάζων τῇ γραφῇ, ἀνέγκλητον δὲ καὶ καθαρὰν τὴν προαίρεσιν ἀπὸ παντὸς φθόνου καὶ πάσης κολακείας φυλάττων, 825
μάλιστα δ' ἐν ταῖς περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν γνώμαις. Καὶ 2
γὰρ Θεμιστοκλέους ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ μνησθεὶς τὰς ὑπαρχούσας αὐτῷ ἀρετὰς ἀφθόνως ἐπελήλυθε, καὶ τῶν Περικλέους πολιτευμάτων ἁψάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ τῆς διαβεβοημένης περὶ αὐτὸν δόξης ἄξιον εἴρηκεν ἐγκώμιον· περί τε Δημοσθένους τοῦ στρατηγοῦ καὶ Νικίου τοῦ Νικηράτου καὶ Ἀλκιβιάδου τοῦ Κλεινίου καὶ ἄλλων στρατηγῶν τε καὶ ῥητόρων ἀναγκασθεὶς λέγειν, ὅσα προσήκοντα ἦν ἑκάστῳ δεδήλωκε. Παραδείγματα δὲ περὶ αὐτῶν φέρειν οὐ δέομαι 3
τοῖς διειληλυθόσιν αὐτοῦ τὰς ἱστορίας. Ταῦτα μὲν οὖν ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν, ἃ περὶ τὸν πραγματικὸν τόπον ὁ συγγραφεὺς κατορθοῖ, καλὰ καὶ μιμήσεως ἄξια. Κράτιστον δὲ πάντων τὸ μηδὲν ἑκουσίως ψεύδεσθαι μηδὲ μιαίνειν τὴν αὐτοῦ συνείδησιν.

IX. Ἃ δ' ἐλλιπέστερον κατεσκεύασε καὶ ἐφ' οἷς ἐγ- 1
καλοῦσιν αὐτῷ τινες, περὶ τὸ τεχνικώτερον μέρος ἐστὶ τοῦ 826

---

vocat προφῆτιν τῆς ἀληθείας. Ac similiter Noster de Compos. p. 58. sqq. de Hegesia τούτων τῶν λήρων ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀνήρ. ubi v. Upt. De sententia v. praeter locos a Vossio excitatos (Polyb. I, 14, 6. XIII, 5, 4.) Dionys. Antiqq. V, 53. Lucian. quom. hist. sit conscr. 9. p. 169. 39. p. 205. (μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι.) Polyb. II, 56, 12 XII, 7

ἀνεγκλητον — φυλάττων] Inepte interpres Germ.: *Er wählte einen Stoff, der frei von Tadel, der vom Neide und aller Schmeichelei entfernt war.* προαίρεσις hic est *mens et voluntas* (Cic. Catil. III, 9. 22.).

2. ἐν τῇ πρώτῃ β.] c. 138. Cf. ad III, 4, 2.

ἐν τῇ δευτέρᾳ β.] c. 65. Demosthenem, quod meminerim, scriptor non tam laudat, quam res ab eo gestas refert ob prudentiam et strenuitatem laude dignas. De Nicia paucis judicat VII, 86. de Alcibiade VI, 15. Omnino autem dixeris, neminem fere rarius hominum ingenia describere, quam Thucydidem, a nemine tamen clarius eadem depicta esse. Verbis enim dedita opera describere ita demum solet, si factis satis declarare nequit.

Νικίου τοῦ Νικοστράτου.] Omnino cum Thucydidis exemplaribus scribendum *Νικηράτου*. Hudf. *Νικηρατου* correxi. Reisk.

αὐτοῦ συνείδησιν] Vulgo αὐτοῦ σ.

IX, 1. ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ τινες] Animadverte hic, ut infra 10, 1. rhetoris artificium. Nimirum non ignoravit vir calli-

πραγματικοῦ, τὸ λεγόμενον μὲν οἰκονομικόν, ἐν ἀπάσαις δὲ γραφαῖς ἐπιζητούμενον, ἐάν τε Φιλοσόφους προέληταί τις
2 ὑποθέσεις, ἐάν τε ῥητορικάς. Ταῦτα δέ ἐστι τὰ περὶ τὴν διαίρεσιν καὶ τὰ περὶ τὴν τάξιν καὶ τὰ περὶ τὰς ἐξεργασίας. Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῆς διαιρέσεως, προειπών, ὅτι, τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων συγγραφέων ἢ κατὰ τόπους μεριζόντων τὰς ἀναγραφὰς ἢ κατὰ χρόνους συμπαρακολουθήτους, ἐκεῖνος
3 οὐδετέραν τούτων τῶν διαιρέσεων ἐδοκίμασεν. Οὔτε γὰρ τοῖς τόποις, ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐπετελέσθησαν, ἀκολουθῶν ἐμέρισε τὰς διηγήσεις, ὡς Ἡρόδοτός τε καὶ Ἑλλάνικος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων ἐποίησαν, οὔτε τοῖς

---

dissimus magis solere odiosum esse odiosa ipsum dicere, quam ab aliis dicta propugnare. At vero illos *τινάς* fere ipsum esse Dionysium, perspicitur partim inde, quod antea dixit (v. 2, 5. cf. 50, 2.) clarissimos quosque philosophos rhetoresque historicorum principem judicasse Thucydidem, partim ex eo, quod in seqq. ex sua solius persona scriptorem vituperare non cunctatur.

τοῦ πραγματικοῦ] Vereor, ne *τόπου* exciderit.

2. *περὶ τάξιν*] Malim cum articulo *περὶ τὴν τάξιν*, ut in praec. et seq. commate. Sylb. Interposui *τήν*, auctore Sylburgio. Reisk.

συμπαρακολουθήτους] Hoc adjectivum ad *ἀναγραφάς* pertinet, non, ut interpretes Lat. et Germ. ceperunt, ad *χρόνους*. *Μερίζειν τὰς ἀναγραφὰς συμπαρακολουθήτους* est pro *μερίζειν τὰς ἀναγραφὰς οὕτως, ὥστε συμπαρακολουθήτους εἶναι*. V. infra. Sed huic rationi adversari dixeris, quod auctor I, 5, 19. proposuit, Thucydidem tempora secutum esse. Nostro autem loco, ex illa quidem interpretatione, manifesto contrarium affirmari. Hanc vero repugnantiam evanescere, si *συμπαρακολουθήτους* cum *χρόνους* conjungatur. Ita enim distributionem secundum locos discerni ab ea, quae secundum talia, quae quis facile sequi queat, temporum spatia (periodos) facta sit. Sed hac ratione primum non satis apta exstitit oppositio; deinde commode quidem dicuntur *συμπαρακολούθητοι ἀναγραφαί*, non item *συμπαρακολούθητοι χρόνοι*, *tempora*, non *apte continuata*, quemadmodum interpretes vertunt, sed *quae facile sequi* i. e. percipere possis. Denique Noster §. 3. non aliam, quam quae ex ea, quam proposuimus explicatione, prodit, distributionem sequitur. Ad repugnantiam quod attinet, eam in Dionysio, saepius sui oblito, non magnopere miramur. Ita cum I, 5, 18. Herodotum *τὰς περιοχὰς τῶν πραγμάτων* secutum esse dixerit, hic eum res secundum locos digessisse ait. Posterius quatenus verum sit, docet Creuzer. de art. hist. Gr. p. 140.

χρόνοις, ὡς οἱ τὴν τοπικὴν ἐκδόντες ἱστορίαν προείλοντο, ἤτοι ταῖς διαδοχαῖς τῶν βασιλέων μερίζοντες τὰς ἀναγραφὰς ἢ τοῖς τῶν ἱερέων ἢ ταῖς περιόδοις τῶν Ὀλυμπιάδων ἢ τοῖς ἐποδεικνυμένοις ἄρχουσιν ἐπὶ τὰς ἐνιαυσίους ἀρχάς· καινήν δέ τινα καὶ ἀτριβῆ τοῖς ἄλλοις πορευθῆναι βουληθεὶς ὁδὸν 827 θερείαις καὶ χειμερείαις ἐμέρισε τὴν ἱστορίαν. Ἐκ δὲ τού- 4

3. ἤτοι — ἀρχάς] Horum cur nihil probaverit Thucydides, ab ipso discere debebat censor V. V, 20.

χειμερίοις] Dedi de meo χειμερείαις, a nominativo χειμερεία, quod est nomen substantivum a verbo χειμερεύειν ductum, ut δουλεία a v. δουλεύειν. Significat spatium vel ambitum temporis hibernum, id, quod hieme quadam geritur aut evenit. Infra p. 830. [§. 7.] usurpat χειμῶσι. Reisk. At vereor, ne hic quoque codd. aliquando χειμῶσιν exhibeant: ερι et ω facile permutari poterant; facilius etiam υ et ν. Certe nollem, χειμερεία a Schneidero ex uno hoc loco sine suspicionis significatione Lexico illatum.

θερείαις καὶ χειμερείαις ἐμέρισε τὴν ἱστορίαν] Carpit hic Thucyd. quod in aestates et hiemes historiam suam diviserit, quo factum sit, ut res, minime perpetua serie cohaerentes, sed brevibus concisae segmentis obscuram et difficilem narrationem effecerint. Haec ille. Ego autem non video, quomodo haec in aestates et hiemes rerum divisio ita concisam et minutam efficiat narrationem. Tollatur enim hiemis, tollatur aestatis mentio, nihilo minus eodem res ordine stabunt. Nec dubito, quin, si, omissa hac partitione, secundum Archontum vel Olympiadum annos Thucydides narraffet, eadem intervalla et eundem rerum ordinem observaturus fuerit. Inspiciatur autem totus Thucydides, nusquam aestatis vel hiemis mentione narrationem conscindere vel in medio rerum ordine abrumpere coactum scriptorem reperies Nec dubia causa est: cum hiemis namque adventu arma plerumque et res omnes ponuntur, interim alia tempori apta et convenientia aguntur: aestatis initio omnia resumuntur et res de integro geruntur. Unde qui secundum aestates et hiemes scribit auctor, ipsam rerum gestarum naturam sequitur, neque res cohaerentes divellit, sed per se separatas separatim recenset. Quod vero non semper integram aliquam absolvit, sed, aliquo usque perducta narratione, subsistit et aliis quibusdam interjectis, tandem coepta pertexit; id profecto cum omnibus fere historicis, qui modo vel paulo amplam historiam scripsere, Thucydidi commune est. Nec id eorum vitio evenit, sed rerum gestarum conditio et eventus requirit. Nam cum in uno bello saepe res quatuor aut quinque, locis diversae, gerantur; et saepe in alio loco res fiant, sine quarum cognitione ea, quae postea in hoc evenerunt, intelligi non possint: non sane video, quid aliud agere historicus possit, quam ut una narra-

823 του συμβέβηκεν αὐτῷ τοὐναντίον ἢ προσεδόκησεν. Οὐ γὰρ σαφεστέρα γέγονεν ἡ διαίρεσις τῶν χρόνων, ἀλλὰ δυσπαρακολουθητοτέρα κατὰ τὰς ὥρας. Ἐφ' ᾧ θαυμάζειν ἄξιον,

---

tione ad ſtabilem quendam terminum, ut urbis alicujus obſidionem, inducias, aut ſimile, perducta, ea, quae in aliis locis eodem tempore geſta, recenſeat, indeque ad priora reverſus una cum modo rerum geſtarum vel ſubſiſtat in narrando vel pergat. Si hoc a ſcriptore requiras, ut ſingula plane ſeparatim et ſecundum loca potius, quod placet Dionyſio, recenſeat: de uno plerumque bello hiſtoriae decem vel plures erunt ſcribendae; ut de praeſente bello alio libro erunt explicanda, quae per 27. annos in Attica geſta, alio, quae in Peloponneſo (niſi et hunc in quinque ſuas regiones dividere malis) alio, quae in Thracia, alio, quae apud Acarnanes, alio, quae in Aſia, etc. quo modo hiſtoria fieret plane nulla et nec intelligi nec retineri quidquam poſſet. Unum enim hoc fuit et cohaerens bellum et ſaepe, quae in Sicilia vel Thracia evenerunt, cauſſa fuerunt illorum, quae in Attica aut Peloponneſo acciderunt: rurſus in his locis geſta ſunt, quae in illis effectum ſunt ſortita. *Acacius.* Hudſ. Quod Lucian. quom. hiſt. ſit conſcr. 50. p. 209. ſq. praecipit: *στήσας ἐνταῦθά που ταῦτα ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν κατεπείγῃ· εἶτα ἐπανιτω λυθείς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ καὶ πρὸς πάντα ὑπευθέτως καὶ ὡς δυνατὸν ὁμοχρονείτω καὶ μεταπεσέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο* — hanc rationem Thucydides eſt ſecutus. Neque tamen negari poteſt, ordinem ab eo optatum pluribus laborare incommodis; ſed haec majoribus compenſantur utilitatibus. Namque ſcriptor cum accuratiſſimae rerum cognitioni proſpiceret, preſſe tempora non ſequi non poterat (nam non ſecutum eſſe Dionyſio credet, qui Thucydidem non legerit.). Ac ſecundum locos eum res non potuiſſe diſpenſare, ſponte patet. Ita enim non hiſtoriam compoſuiſſet, ſed hiſtoriarum lacinias conſarcinaſſet. Sed quod Dionyſium quoque, etſi obſcure confuſeque diſputantem requiſiviſſe puto, videatur Thucydides ita rem inſtituere potuiſſe, ut ad novam narrationem non progrederetur, niſi abſoluta praegreſſa, neque, ut hoc utar exemplo, de Pachetio bello diceret, antequam Plataearum obſidionem ad finem perduxiſſet. Hanc rationem quod hiſtoricus ſequi noluerit, inprimis inde explices, quod non tam certis, quam nos, uſus eſt notis temporum: quae cum accurate ſignificare vellet, non poterat aliunde, quam quo uſus eſt, ordinem rebus adhibere. Omittam alia. V. Dodwell. Appar. ad Ann. Thuc. T. II. p. 597. Heilmann. de Thuc. ind. et ſcrib. genere p. 148. ſqq. Creuzer. De art. hiſt. Gr. p. 267. ſq.

4. *κατὰ τὰς ὥρας*] Malim *ἢ κατὰ τ. ὥ.* Reiſk. Articulum, ſi adeſſet, ejicerem. Nam ſine eo ſenſus hic eſt: *non*

πῶς αὐτὸν ἔλαθεν, ὅτι, πολλῶν ἅμα πραγμάτων κατὰ πολλοὺς τόπους γινομένων, εἰς μικρὰς κατακερματιζομένη τομὰς ἡ διήγησις οὐκ ἀπολήψεται τὸ τηλαυγὲς φῶς ἐκεῖνο καὶ καθαρόν, ὡς ἐξ αὐτῶν γίνεται τῶν πραγμάτων φανερόν. Ἐν γοῦν τῇ τρίτῃ βίβλῳ — ταύτῃ γὰρ ἀρκεσθήσομαι μόνον — τὰ περὶ Μιτυληναίους ἀρξάμενος γράφειν, πρὶν ὅλην ἐκπληρῶσαι τὴν διήγησιν, ἐπὶ τὰ Λακεδαιμονίων ἄπειρον ἔργα· καὶ οὐδὲ ταῦτα συγκορυφώσας τῆς Πλαταιέων μέμνηται πολιορκίας· ἀφεὶς δὲ καὶ ταύτην ἀτελῆ τοῦ Μιτυληναϊκοῦ μέμνηται πολέμου· εἶτ' ἐκεῖθεν ἄγει τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰ περὶ Κέρκυραν, ὡς ἐστασίασαν, οἱ μὲν Λακεδαιμονίους, οἱ δ' Ἀθηναίους ἐπαγόμενοι· ἀφεὶς δὲ καὶ ταῦτα ἡμιτελῆ περὶ τῆς εἰς Σικελίαν στρατείας τῆς προτέρας Ἀθηναίων ὀλίγα λέγει· εἶτα Ἀθηναίων ἔκπλουν ἐπὶ Πελοπόννησον ἀρξάμενος λέγειν καὶ Λακεδαιμονίων τὴν ἐπὶ Δωριεῖς στρατείαν τὰ περὶ Λευκάδα πραχθέντα ὑπὸ Δημοσθένους

---

lucidior facta eſt distributio eo, quod ſecundum tempeſtates eam inſtituit. Recepto articulo haec prodiret ſententia: *distributio ſecundum tempeſtates, quam optavit, non facta eſt lucidior.* In quibus vides cauſam deſiderari, quare non lucidior facta ſit distributio. Sed hic ne imperitiae inſimuler, moneatur oportet, ea, quae de poſitione articuli Schaeferus Melet. p. 8. 72. ſq. et Matthiae. Gr. Gr. §. 276. ſq. disputant, magnopere reſtringenda eſſe. Plura alibi.

5. *μόνον*] Malim *μόνῃ*. Cf. 5, 5. *δυοῖν ἀνδράσι ἀρκεσθήσομαι μόνοις.*

ἐπὶ τὰ Λακεδαιμονίων] c. 15. Sed haec, ſicuti quae c. 25. ſqq. de iisdem Lacedaemoniis referuntur arcte cum Mitylenaeorum rebus cohaerere legenti patebit.

τῆς Πλαταιέων μ. π.] c. 20. ſqq. De hac ut hoc loco ſcriptor diceret, temporum ratio cogebat. De Plataeis expugnatis v. c. 52. ſqq. cf. Diodor. XII, 56.

τοῦ Μιτυλ. μ. πολέμου] c. 35. ſqq. cf. Diodor. XII, 55. Strab. XIII, 1. p. 111. 2. p. 158. Tauchn. Schol. ad Ariſtoph. Eq. 831.

τὰ περὶ Κέρκυραν] cf. 70. ſqq. Diodor. XII, 57.

τῆς εἰς Σικ. στρατείας —] c. 86. 88. 90. Diodor. XII, 58. ſqq.

Ἀθηναίων ἔκπλουν] c. 91. ſqq. Diodor. XII, 56. ibique Weſſeling.

Λακεδαιμονίων —] c. 92. Diodor. XII, 59. ibique Weſſ.

τὰ περὶ Λευκάδα —] c. 94. ſqq. Diodor. XII, 60. Quae deinceps enumerat, cum his cohaerent.

τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὸν πρὸς Αἰτωλοὺς πόλεμον ἐπιπορεύεται· ἐκεῖθεν δ' ἄπεισιν ἐπὶ Ναύπακτον· ἀτελεῖς δὲ καὶ τοὺς ἠπειρωτικοὺς πολέμους καταλιπὼν Σικελίας ἅπτεται πάλιν, καὶ μετὰ τοῦτο Δῆλον καθαίρει καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος πολεμούμενον ὑπὸ Ἀμβρακιωτῶν καταλείπει.

6 Καὶ τί δεῖ πλείω λέγειν; Ὅλη γὰρ ἡ βίβλος οὕτω συγκέκοπται καὶ τὸ διηνεκὲς τῆς ἀπαγγελίας ἀπολώλεκε. Πλανώμεθα δή, καθάπερ εἰκός, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις παρακολουθοῦμεν, ταραττομένης ἐν τῷ διασπᾶσθαι τὰ πράγματα τῆς διανοίας καὶ τὰς ἡμιτελεῖς τῶν ἀκουσθέντων

7 μνήμας οὐ ῥᾳδίως οὐδ' ἀκριβῶς ἀναφερούσης. Χρὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρομένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι, ἄλλως τε ἐπειδὰν περὶ πολλῶν γίνηται πραγμάτων καὶ δυσκαταμαθήτων. Ὅτι δ' οὐκ ὀρθὸς ὁ κανὼν οὗτος οὐδ' οἰκεῖος ἱστορίᾳ δῆλον. Οὐδεὶς γὰρ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων θερείαις καὶ χειμῶσι διεῖλε τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ πάντες τὰς τετριμμένας ἄγειν ἐπὶ τὴν σαφήνειαν μετῆλθον.

1 X. Αἰτιῶνται δὲ καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ τινες, ὡς οὔτ' ἀρχὴν τῆς ἱστορίας εἰληφότος, ἣν ἐχρῆν, οὔτε τέλος ἐφηρμοκότος αὐτῇ τὸ πρέπον, οὐκ ἐλάχιστον μέρος εἶναι λέγον-

---

Σικελίας α. π.] c. 105.

Δῆλον καθαιρεῖ] Barytonos legendum *καθαίρει, purgat, expiat*, ut manifeſtum eſt ex his Thucyd. [III, 104.] *τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι κατὰ χρησμόν, δή τινα.* Sylb. Correxi *καθαίρει*. Reisk.

καταλείπει] Ante hoc verbum nonnulla intercidiſſe puto, hac ſententia: *Ἀθηναίων βοηθησάντων ἐπικρατῆσαι διηγεῖται καὶ ἐν Σικελίᾳ τοὺς Ἀθηναίους* —. Nam vulgarem lectionem Thucydidis narrationi repugnare manifeſtum eſt. V. c. 105. ſqq.

7. *ἄλλως τε ἐπειδάν*]. V. Hermann. ad Viger. p. 780. ſqq.

ὁ κανὼν οὗτος] ſc. quo ſecundum hiemes et aeſtates res enarraviſ.

ἄγειν] Hic deeſſe videtur aliquid. Num ſic leg. *τὰς τετριμμένας καὶ εἰωθυίας ἄγειν*. Reisk. Sanum puto vulg. Nam quod Reisk. inſertum vult *καὶ εἰωθυίας*, hujus vocis notio etiam in *τετριμμένας* ineſt, ut commode ab hoc verbo infinitivus *ἄγειν* pendere queat. Ad *τὰς τετριμμένας* cogitandum eſſe *ὁδούς* monet *Hudſ.* V. Schaefer. ad L. Bos. p. 536.

τες οἰκονομίας ἀγαθῆς, ἀρχήν τε λαβεῖν ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον, καὶ τέλει περιλαβεῖν τὴν πραγματείαν, ᾧ δόξῃ μηδὲν ἐνδεῖν· ὧν οὐδετέρου πρόνοιαν αὐτὸν πεποιῆσθαι τὴν προσήκουσαν. Τὴν δ' ἀφορμὴν αὐτοῖς τῆς κατηγορίας ταύτης 2
ὁ συγγραφεὺς παρέσχηται. Προειπὼν γὰρ ὡς μέγιστος ἐγένετο 851
τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων ὁ Πελοποννησιακὸς χρόνου τε μήκει καὶ παθημάτων πολλῶν συντυχίαις, τελευτῶν τοῦ προοιμίου τὰς αἰτίας βούλεται πρῶτον εἰπεῖν, ἀφ' ὧν τὴν ἀρχὴν ἔλαβε. Διττὰς δὲ ταύτας ὑποθέμενος, τήν τ' ἀληθῆ μέν, 3
οὐκ εἰς ἅπαντας δὲ λεγομένην, τὴν αὔξησιν τῆς Ἀθηναίων 852

---

1. *ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον*] Explicatius dicere debebat, quale hoc intelligeret. Sic enim pronuntiata vindicare non audeo.

2. *ὁ συγγραφεὺς παρέσχηται*] Hic vereor, ne quid exciderit. Dicendum enim erat, non ſcriptorem accuſationis anſam praebuiſſe, id quod ſponte intelligitur, ſed quare anſam praebuerit.

προειπὼν γάρ] l. I. c. 1.

πρὸ αὐτοῦ] Cave *αὐτοῦ* conjicias. Nam *τοῦ πολέμου τοῦδε* intelligendum eſt. Sic Thuc. l. l. *ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων* dicit bellum Pelop. Id. I, 10. *τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς*. Ib. c. 11. *αὐτά γε δὴ ταῦτα ὀνομαστότατα τῶν πρὶν γενόμενα*, ubi nihili eſt Stephani conjectura *ὀνομαστότερα* legentis. Similiter VI, 31. *παρασκευὴ αὕτη πολυτελεστάτη δὴ καὶ εὐπρεπεστάτη τῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο*. Adde I, 50. VI, 15. VII, 66. VIII, 96. Xenoph. Sympoſ. VIII, 40. Plutarch. Lyſ. XI.

ἔλαβε] Sc. *ὁ πόλεμος*. Hudſ. Fortaſſe *ὁ πόλεμος* excidit. V. §. 7.

3. *Διττὰς δὲ ταύτας ὑποθέμενος*] Hic ordinem narrationis Thucydideae reprehendit Dionyſius, quod cum duas poſuiſſet belli cauſas, alteram veram, de potentia Athenienſium, alteram fictam et praetextam, de rebus ad Epidamnum et Potidaeam geſtis, falſam tamen et poſteriorem prius, veram de incrementis et viribus Athenienſium poſterius narrarit. At vero naturam poſtulare ut priora poſterioribus, vera falſis prius narrentur. Ego autem viciſſim non video, cur ſemper priora ſequentibus, et multo minus, cur vera falſis in narrando ſint praeponenda. Fabius certe oratorem non ſemper eo ordine quo quid eſt actum, narrare jubet, ſed eo modo, quo expedit: itaque interim, ait, re expoſita cauſſas ſubjungi poſſe, quae anteceſſerunt. Quod ſi Thucydides, praemiſſa falſa cauſſa, ipſum bellum narrare orſus, poſtea demum veram aperuiſſet, reprehendi fortaſſe poſſet. Nunc, antequam belli initium faciat, utramque cauſſam abſolute, tam veram, quam falſam, enarrans, nihil hac in parte pervertit. Sed nec

πόλεως, καὶ τὴν οὐκ ἀληθῆ μέν, ὑπὸ δὲ Λακεδαιμονίων πλαττομένην, τὴν Ἀθήνηθεν ἀποσταλεῖσαν Κερκυραίοις κατὰ Κορινθίων συμμαχίαν, οὐκ ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς καὶ αὐτῷ
833 δοκούσης τὴν ἀρχὴν πεποίηται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑτέρας, κατὰ
4 λέξιν οὕτω γράφων· „Ἤρξαντο δὲ Ἀθηναῖοι αὐτοῦ καὶ

---

illud omnino verum eſt, quod Thucydides falſas cauſſas ante veras enarret. Veram enim cauſſam ait fuiſſe Athenienſium potentiam, quae, Lacedaemoniis nimis creſcere viſa, eos in arma compulerit. Hanc vero in ipſo prooemio (utpote rem ſui judicii non ab omnibus approbatam et conclamatam) ſtatim indicaverat, oſtendens, quomodo ex parva et humili maximam et florentiſſimam remp. fecerint Athenienſes, quomodo cum Medis bella geſſerint, quomodo Graecos ſibi ſubjecerint, quomodo cum Lacedaemoniis contenderint. Tandem vero, apertiſſimis verbis indicata vera cauſſa, ad reliquas belli occaſiones, quibus tamdiu ſopitus ignis eruperit, enarrandas transit. Nam ut illas priores pluribus explicaret, nec Dionyſius, nec alius iniquior requirere potuiſſet: peculiarem enim illa potius et longiorem inſtituto hiſtoriam flagitarent: et cauſſae bellorum repetendae ſunt proximae, non ultimae, ut monet Ant. Viperanus in lib. de ſcribenda hiſt. Potius igitur longe fuit, Thucydidem, indicata perſpicuis et paucis verbis vera belli cauſſa inde ad occaſiones (et illas belli cauſſas tantas, ut, ſi non interveniſſent, nondum protinus bellum cooriturum fuiſſe, multae circumſtantiae doceant) percenſendas transire, quam ab ipſis Athenarum primordiis auſpicando ingens ſibi praeter animi ſententiam onus imponere; quod ſi faciendum neceſſario eſſet, nemo quisquam particularem hiſtoriam ſcribere, ſed omnes quam longiſſime res arceſſere deberent; quandoquidem is eſt rerum humanarum ordo, ut mutuo quodam nexu omnia cohaereant et ſemper poſteriora habeant aliquam cognationem cum prioribus. At vero, inquit Dionyſius, ipſe Thucydides hunc locum hiſtoria dignum, utpote ab aliis praetermiſſum, judicavit: itaque et ſuo ordine et copioſius omnia narrare debuiſſet. Sed nego id ex Thucydidis verbis ſequi: digreſſione enim illum locum Thucyd. non abſoluta hiſtoria ſe expoſiturum dicit. Id vero non potuiſſet commodiore loco facere: poſuit enim ante initium belli et poſuit eo in loco, ubi maxime de bello ſuscipiendo deliberatur. Quod ſi ab initio hanc hiſtoriam collocaſſet, copioſius omnia, praeter inſtitutae hiſtoriae argumentum, explicari oportuiſſet, ne vel principium ſequenti narrationi belli Peloponneſiaci inaequale videretur, vel ipſe negligentiae alicujus, aut imprudentiae accuſari poſſet. *Acacius.*

αὐτῷ δοκούσης] Vulgo *αὐτῷ δ.* Cf. 11, 1.

4. *ἤρξαντο δὲ Ἀθηναῖοι αὐτοῦ*] In Thucyd. [1, 25.] transpoſito pronomine ſic legitur: *ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθ. καὶ Ἑλ.* itidemque infra p. 146. [20, 11.] Sylb.

Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδάς, αἳ αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ τὴν Εὐβοίας ἄλωσιν. Διότι δὲ ἔλυσαν τὰς αἰτίας προέγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφοράς, τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη. Τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι μεγάλους γιγνομένους καὶ φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν· αἱ δὲ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι αἵδ' ἦσαν ἑκατέρων, ἀφ' ὧν λύσαντες τὰς σπονδὰς ἐς τὸν πόλεμον κατέστησαν. Ἐπίδαμνος ἔστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι, βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος." Καὶ μετὰ τοῦτο διέξ- 5
έρχεται τὰ περὶ Ἐπίδαμνον καὶ τὰ περὶ Κέρκυραν καὶ τὰ περὶ Ποτίδαιαν καὶ τὴν Πελοποννησίων σύνοδον εἰς Σπάρτην

μετὰ τὴν E. ἁ.] *Μετὰ E. ἁ.* in Thucydidis exemplaribus et mox *δ' ἔλυσαν* et *ἔγραψα*. Hudſ. Articulus in tritis his *μετὰ Ἴλιον, μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν*, non adſciſci ſolet. *Δὲ ἔλυσαν* cum Noſtro habent Caſſ. Aug. Gr. Paris. C. *Προέγραψα* recte Haackius e codd. reſtituit. Sic etiam infra 20, 11. Monuerant jam de hac re Steph. Beck. Judic. art. hiſtt. vett. in cauſ. et ev. bell. exp. p. 7. n. Poppo obſſ. p. 206.

τοῦ μή τινας ζητῆσαι] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 549. n. 1. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 30. Aſt. ad Legg. T. II. p. 56. Similis Polybii profeſſio 1, 3, 8. ſqq. Pro *τινας*, quod etiam infra 20, 11. legitur, ut vulg. Thuc. edd. habent, Haack. e marg. Schol. Reg. (G.) Caſſ. Aug. Priſc. Pariſſ. A. F. recepit *τινά*. Cf. Schaefer. ad Soph. Oed. R. 107.

ἀναγκάσαι] Subaudi *τούτους*. Athenienſes mihi videntur hos, Lacedaemonios puta, coegiſſe. Reisk. Structura hujus loci e duabus conflata eſt dictionibus his: *τὴν πρόφασιν τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι μεγάλους γιγνομένους* et *τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι μ. γ. ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν*. Commatis igitur abstinendum putavi.

ἑκατέρων, ἀφ' ὧν λύσαντες —] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 295. p. 411.

Ἐπίδαμνος ἔστι πόλις] Adverte epicum narrationis initium. Sic Homer. Od. XIX, 172. *Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ* — Cf. III, 295. IV, 354. 844. Ovid. Metam. I, 568. Herod. IV, 154. Dionyſ. Antiqq. IV, 55. V. et Ariſtoph. Eq. 1056.

5. *τὰ περὶ Ἐπίδαμνον καὶ τὰ περὶ Κέρκ.*] c. 24 — 55. *τὰ περὶ Ποτίδαιαν.* c. 56 — 66. *τὴν Πελοπ. σύνοδον* c. 66 — 88.

καὶ τοὺς ῥηθέντας ἐκεῖ κατὰ τῆς Ἀθηναίων πόλεως λόγους.
854 Ταῦτα δὲ μέχρι δισχιλίων ἐκμηκύνας στίχων τότε περὶ τῆς
ἑτέρας αἰτίας τὸν λόγον ἀποδίδωσι, τῆς ἀληθοῦς τε καὶ αὐ-
6 τῷ δοκούσης, ἐνθένδε ἀρξάμενος· „Ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Λα-
κεδαιμόνιοι τὰς σπονδὰς λελύσθαι καὶ πολεμεῖν Ἀθηναίοις,
οὐ τοσοῦτον τῶν συμμάχων πεισθέντες τοῖς λόγοις, ὅσον
φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἐπὶ μεῖζον δυνηθῶσιν, ὁρῶν-
τες αὐτοῖς τὰ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ὑποχείρια ἤδη ὄντα. Οἱ
γὰρ Ἀθηναῖοι τρόπῳ τοιῷδε ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, ἐν
7 οἷς ηὐξήθησαν.“ Οἷς ἐπιτίθησι τὰ ἔργα τῆς πόλεως, ὅσα
μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον ἕως τοῦ Πελοποννησιακοῦ δι-
επράξαντο, κεφαλαιωδῶς καὶ ἐπιτροχάδην ἐν ἐλάττοσιν ἢ
πεντακοσίοις στίχοις. Ἀναμνησθεὶς δ' ὅτι πρότερα τῶν
Κερκυραϊκῶν ἦν καὶ οὐκ ἀπ' ἐκείνων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ὁ πό-
λεμος, ἀλλ' ἀπὸ τούτων, ταῦτα πάλιν κατὰ λέξιν γράφει·
8 „Μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη γίγνεται οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον τὰ
835 προειρημένα, τά τε Κερκυραϊκὰ καὶ τὰ Ποτιδαιατικὰ καὶ

ἐνθένδε ἀρξάμενος] c. 88. Paulo ante αὐτῷ dedi pro vulg. αὐτῶ. V. ad §. 3.

6. πολεμεῖν] In Thuc. πολεμητέα εἶναι. Hudſ. Πολεμεῖν Dionyſii eſt vel librariorum lapſus. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 445. p. 618. Phot. p. 342. Zonar. p. 849. Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 593. locum ſic laudat: πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι.

ἐπὶ μεῖζον] In marg. Cod. Bodl. ἴσ. ἔτι. Hudſ. Male. Cf. Thuc. I, 16: προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων. Ib. c. 118: ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως. II, 97: ἐπὶ μέγα ἡ βασιλεία ἦλθεν ἰσχύος. IV, 100: ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου. IV, 117: ἐπὶ μεῖζον χωρήσαντος αὐτοῦ. I, 21: ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν. VIII, 24: ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον. Plat. Legg. X. p. 900. c: ἵνα μὴ ἐπὶ μεῖζον ἔλθῃ σοι πάθος πρὸς ἀσέβειαν τὸ νῦν παρὸν δόγμα, cum Aſtio πάθος ejiciendum puto. Eodem modo dicitur ἐπὶ μᾶλλον, veluti Herod. I, 94. IV, 181. cf. Aſt. ad Plat. Legg. II. p. 672. b. T. II. p. 152. et not. ad.

7. Ἀναμνησθεὶς —] Gatterer: *Nachdem er hernach erinnert.* Vellem ἀναμνησθεὶς hoc ſignificare poſſet. Nunc vero vituperandus eſt cenſor, quod ita loquatur, ac ſi forte fortuna prudentiſſimus hiſtoricus ad illas res ſit delapſus, immemor adeo, ſi Diis placet, quo tempore, quae referat, geſta fuerint. Scriptoris conſilium ab ipſo doceri debebat Dionyſius. V. c. 97.

γράφει] c. 118.

ὅσα πρόφασις τοῦδε τοῦ πολέμου κατέστη. Ταῦτα δὲ ξύμπαντα, ὅσα ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν βάρβαρον, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα, μεταξὺ τῆς τε Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου· ἐν οἷς οἱ Ἀθηναῖοι τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι οὔτε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχύ, ἡσυχάζοντες τὸ πλέον τοῦ χρόνου, ὄντες μὲν καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο, τὸ δέ τι καὶ πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι, πρὶν δὴ ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων σαφῶς ἤρετο καὶ τῆς ξυμμαχίας αὐτῶν ἥπτοντο. Τότε δὲ οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο, ἀλλ' ἐπι-

---

8. *πρόφασις τοῦδε*] Incluſum *μεταξύ* additum e vulg. editionibus, et rurſum ab iisdem abeſt incluſa *πρός*. Sylb. *Μεταξύ*, male a Sylburgio ante *τοῦδε* intruſum, rurſus expunxi. Liquet enim e proxime inſequentibus male huc relatum eſſe. Et ab ipſius Thucydidis plerisque et optimis codicibus abeſſe *μεταξύ* teſtantur interpretes. Denique non ſupervacaneum modo eſt, ſed etiam officit ſententiae. Reisk. Recte monuit. Abeſt enim haec vox a Reg. Caſſ. Aug. Gr. Cl. Ar. C. Dan. Vindob. et Pariſſ. C. G. H. J. Mirarer tamen, ſi Gailius in caeteris eam inveniſſet. Vallam quoque eam non legiſſe, annotat Stephanus, qui et ipſe adverbium inutile commode abeſſe poſſe pronunciat. Quomodo Kiſtemakerus *μεταξύ* loco lib. III, 21. defendi cenſere potuerit, equidem non aſſequor. Cf. Bredow. Annot. Heilmanni verſioni praem. p. 47. et Poppo obſſ. p. 96.

πρὸς τὸν βάρβαρον] *Πρός* Thucydidis codd. non agnoſcunt, ac tametſi proprie vel ſic, ut Dionyſius habet, dicendum erat, vel *πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τὸν βάρβαρον*, tamen *πρός τε ἀλ. καὶ τὸν β.* non ſollicitandum eſt, id quod innumeris doceri poteſt ejusdem trajectionis exemplis.

τῆς τε Ξέρξου] *Τε* cum optimis codd. ejecit Haack.

ἡσυχάζοντες] In eisdem vulg. ed. legitur *ἡσύχαζόν τε, quieſcebantque.* Seq. v. *τὸ δέ τι* ſignificat *partim etiam.* Sylb. In Thuc. et cod. Bodl. *ἡσύχαζόν τε*, quieſcebantque. [Neque ex Thucydidis codd. ulla varietas eſt enotata.] Seq. v. (ut notavit Sylb.) *τὸ δέ τι* ſignificat *partim etiam.* Hudſ. Mihi leg. videtur *τότε δ' ἔτι*, *tunc autem adhuc quoque* — Reisk. Fallitur. Nam quemadmodum dicitur *ὁ μὲν — ὁ δέ τις*, ita quoque dici poteſt *τὸ μὲν — τὸ δέ τι —*; cumque prius ſaepe reticeatur, ſimpliciter *τὸ δέ τι*, ut Thuc. I, 107. VII, 48. in. ubi quae Benedictus tentat, non opus eſt, ut refutentur. Noſtro autem loco *τὸ δέ τι* refertur ad *ὄντες μέν*.

836 χειρητέα ἐδόκει εἶναι πάσῃ προθυμίᾳ καὶ καθαιρετέα ἡ ἰσχύς, ἣν δύνωνται, ἀραμένοις τόνδε τὸν πόλεμον."

1 XI. Ἐχρῆν δ' αὐτόν, ἀρξάμενον τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου ζητεῖν, πρώτην ἀποδοῦναι τὴν ἀληθῆ καὶ ἑαυτῷ δοκοῦσαν. Ἥ τε γὰρ φύσις ἀπήτει τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων ἄρχειν καὶ τἀληθῆ πρὸ τῶν ψευδῶν λέγεσθαι, ἥ τε τῆς διηγήσεως εἰςβολὴ κρειττων ἂν ἐγίνετο μακρῷ τοιαύτης οἰκονο-
2 μίας τυχοῦσα. Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι τῶν ἀπολογεῖσθαι περὶ αὐτοῦ βουλομένων, ὅτι μικρὰ καὶ οὐκ ἄξια λόγου τὰ πράγματα ἦν ἢ κοινὰ καὶ κατημαξευμένα τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ὥστε μηδὲν δεῖν ἀπὸ τούτων τὴν ἀρχὴν ποιεῖσθαι. Αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν, αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γρά-
3 φων. „Ἔγραψα δὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιη-

ἣν δύνωνται] Pro ἣν ſcriptus liber habet articulum ἥν: perperam. Sylb.

XI, 1. Ἐχρῆν δ' αὐτὸν —] Haec argumentatio plane nova eſt. Ac primum priora poſterioribus praeponi debere, non ſimpliciter verum eſt, licetque ſcriptori ordinem invertere, ſi aliae rationes hoc ſuadent. Deinde ut vera prius quam falſa enarrentur, nulla poſtulat natura. Sic qui falſam ſententiam refutaturus eſt, primo hanc proponat oportet, deinceps veram explicaturus. Similis autem Thucydidis eſt ratio, qui de falſis, ſed vulgo creditis belli Peloponneſiaci cauſis, primo exponit, easque tantummodo praetextas fuiſſe, eo oſtendit, quod, re altius repetita, belli originem ab invidia, quam de Athenienſium incrementis Lacedaemonii conceperant, derivandam eſſe commonſtrat. Aliam rationem Thucydidis defendendi iniit Heilmann. l. l. p. 94. ſq.

2. κατημαξευμένα] *Κατημαξευμένα* legitur etiam apud Heſychium; apud Suidam vero *καθημαξευμένα*: [ſic etiam apud Noſtrum de oratt. ant. p. 450. 9.] ſicut etiam ἄμαξαν alii malunt, alii ἅμαξαν; hi, quaſi ἅμας ἄγουσαν; illi, velut ἅμα ἄγουσαν τὰ ἐπιτιθέμενα. Sylb. „Vide Phavorin. p. 281. v. 39. et Heſych. T. II. p. 201, 195. Cyrilli Lexicon Ms. κατημαξευμένος· τετριμμένος. Eodem modo aliud Lexicon Ms. Utitur etiam hoc vocabulo Origenes T. IV. p. 297. A. Philo. p. 266. edit. Col. Allobrog. 1613. et Aelianus in fragmentis p. 806. edit. Kuhn. [p. 548. ſeq. ed Kühn.]" Matthaei. l. l. p. VIII.

οὕτω γράφων] c. 97.

3. τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου] Laudat haec, articulis abjectis, Cic. ad Att. VII, 1, 3. Schütz. Pro ἐκβολή alios dicere παρεκβολή, ἔκβασις, παρέκβασις, monuimus ad I, 6, 11.

σάμην διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τὸ χωρίον τοῦτο ἦν καὶ ἡ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά· τούτων δὲ ὥνπερ καὶ ἥψατο 837
ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ Ἑλλάνικος, βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη. Ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη."

XII. Ἱκανὸν μὲν οὖν καὶ τοῦτο τεκμήριον ἦν τοῦ μὴ 1
κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον ᾠκονομῆσθαι τὴν διήγησιν ὑπ' αὐτοῦ, λέγω δὲ τὸ μὴ κατὰ φύσιν ἔχειν. Πρόσεστι δὲ τούτῳ καὶ τὸ μὴ εἰς ἃ δεῖ κεφάλαια τετελευτηκέναι τὴν ἱστορίαν. Ἔτη γὰρ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι περιειλῆφότος τοῦ πολέμου πάντα 2

ἐκλιπὲς το χωρίον τοῦτο ἦν] In Thuc. ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον et [pro ὥνπερ, ut ante Reiskium vulgabatur] ὅςπερ. in Editis tamen quibusdam [Steph. I. ut et in cod. Ar. atque ex em. in Gr.] ὥςπερ. Hudſ. Ego praetuli quidem ὅςπερ e recentiſſimis Thucydidis editionibus. Haud diſſimulabo tamen, me ſuſpicari, Thucydidem dediſſe τούτων δ', ἐν ᾧπερ: *harum autem rerum, ubi*, vel *quo loco meminit Hellanicus, ibi breviterque et parum in ratione temporum diligenter meminit.* Reisk. De inutili conjectura dicere non attinet. Ὥνπερ revocavi. cum ſenſu non careat, etſi Thucydidem ὅςπερ ſcripſiſſe, non dubito.

ἐπεμνήσθη] „Perperam poſt ἐπεμν. Bauer. et Gail. [etiam Haack.] colon ponunt, ac ſi ſequentia ad Hellanicum pertineant; ſed referuntur ad αὐτά et τούτων, h. e. ad ea, quae Thucyd. conſcripſit; tantillae rei ignoratio ineptam peperit Reisk. emendationem [οὐκ ante ἔχει inſerentis in Anim. p. 13.] Non haec ad Hellanicum pertinere, animadvertiſſe etiam Sturz. ad Hell. Fragm. p. 12. videtur." Beck. Novae rec. Thuc. librr. ſpec. p. XVII. Etenim ἅμα δὲ — alteram cauſam continet, cur hanc digreſſionem fecerit auctor, ideoque ad ἔχει facile ἐκβολή vel ex ἔγραψα — τὰ γεγραμμένα repetitur.

ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη] Miror cum Dionyſio omnes Thucydidis codices vocem τρόπῳ agnoſcere. Equidem ut a ſcriptore eam profectam eſſe credam, nondum animum inducere poſſum.

XII, 1. λέγω δέ] Sic emendavi vulg. δή, quod hac ratione poſt λέγω, dico, *ich meine*, nunquam inferitur. Exempla illius ubivis obvia. V. 2, 2. Jud. de Lyſ. p. 454. 13. 473. 8. 491. 12. De Compoſ. p. 92. 156. Schaefer.

εἰς ἃ δεῖ] Legi puto εἰς ἃ ἔδει. Cf. 17, 1. τιθέναι μέν, ἃς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δέ, ἃς ἔδει λέγεσθαι ῥητορείας. Adde 1, 6, 9. II, 14, 5.

2. ἑπτὰ καὶ εἴκοσι] Sic Thuc. V, 26. Aliter Xenophon. Hell. II, 3, 9. Sed de hujus rationibus adhuc ſub judice lis

τὸν χρόνον τοῦτον ἕως τῆς καταλύσεως βιώσας, μέχρι τοῦ δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ κατεβίβασεν ἔτους τὴν ἱστορίαν, τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα ναυμαχίᾳ τὴν ὀγδόην βίβλον παρεκτείνας, καὶ ταῦτα προειρηκὼς ἐν τῷ προοιμίῳ πάντα περιλήψεσθαι τὰ πραχθέντα κατὰ τόνδε τὸν πόλεμον· καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ βίβλῳ πάλιν συνανακεφαλαιῶν [τε] τοὺς χρόνους, ἀφ' οὗ
838 τ' ἤρξατο καὶ μέχρις οὗ προελθὼν κατελύθη, ταῦτα κατὰ
3 λέξιν γέγραφε· „Καὶ τοῖς (ἀπὸ) χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ὀχυρῶς ξυμβάν. Ἀεὶ γὰρ ἐγὼ μέμνημαι, καὶ ἀρχομένου τοῦ πολέμου καὶ μέχρις οὗ ἐτελεύτησε, προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν, ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι αὐτόν. Ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ, αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ καὶ προσέχων τὴν γνώμην, ὅπως ἀκριβῶς τι εἴσομαι.

---

est, quam equidem eo non diremtam putaverim, quod quae explicare nequeas, ab interpolatore profecta dicas.

μέχρι τοῦ δευτέρου κ. ε.] V. ad I, 5, 10.

τῇ περὶ Κ. — παρεκτείνας] Hujus structurae exempla frustra quaesivi. Fortasse legendum *μέχρι τῆς π. Κ. σ. ναυμαχίας*. Cf. 5, 2. 25, 3. Jud. de Isaeo p. 586. sq. Post *παρεκτείνας* male major distinctio ponitur. De *καὶ ταῦτα* v. Matthiae. Gr. Gr. §. 471. 7.

συνανακεφαλαιῶν τε] *Te* cum non habeat quo referatur, uncis includendum curavi. Saepius vocula haec e sequenti τ orta.

ταῦτα κ. λ. γέγραφε] c. 26.

3. *καὶ τοῖς (ἀπὸ) —*] Inclusa praepositio *ἀπό* addita ex vulgatis Thucydidis exemplaribus; in iisdem pro *ὀχυρῶς* legitur *ἐχυρῶς*: et mox *ἔγωγε* pro *ἐγώ*. Iidem libri [pro *ἀκριβῶς ει*] habent *ἀκριβές τι*, Alioqui *ἀκριβῶς τι* sic accipiendum foret, ut *διαφερόντως τι* supra [III, 4, 2.] Iidem libri habent *τοῖς Πελοποννησίων*, sc. *πράγμασιν*: ex iisdem post *μετά* insertus est inclusus articulus *τά*. Sylb. Praeterea in Reiskiana editione in §. pro *μόνον δή* excusum *μ. δέ*, quod ex Sylb. correxi. De caeteris non attinet dicere, cum ad Thucydidem emendandum nihil ex iis proficiatur.

αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ] Heilmanno l. l. p. 113. his auctor significare videtur, se et ineunte bello ea jam aetate fuisse, ut vera a falsis discernere posset, et ad finem ejus usque eum animi virium retinuisse vigorem, ut accurate quidque notare, notatumque dijudicare valeret. Ambigue Dionysius 6, 1. Obscure Haackius Prolegg. p. XII. scriptorem *innuere* ait, se belli Peloponnesiaci tempore jam florente atate

Καὶ ξυνέβη μοι φεύγειν τὴν ἐμαυτοῦ ἔτη εἴκοσι μετὰ τὴν ἐς Ἀμφίπολιν στρατηγίαν καὶ γενομένῳ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασι καὶ οὐχ ἧσσον τοῖς Πελοποννησίοις διὰ τὴν φυγὴν καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν μᾶλλον αἰσθέσθαι. Τὴν οὖν μετὰ (τὰ) δέκα ἔτη διαφοράν τε καὶ ξύγχυσιν τῶν σπονδῶν καὶ τὰ ἔπειτα, ὡς ἐπολεμήθη, ἐξηγήσομαι."

---

fuiſſe. Quonam quaeſo hujus belli tempore? initio, an fine? Illud intelligerem, niſi quae idem vir doctus ad noſtrum locum annotat: „integris ad cognoſcendum ſenſibus valens per aetatem." finem ſignificare viderentur. Ego potiſſimum poſteriorem belli partem reſpici puto, cum ejus initio Thucydidem florente aetate fuiſſe, ſponte intelligatur. Nam qui initio belli quod multorum annorum fore praevidet, ejus hiſtoriam ſe inſtituiſſe dicit, is eo tempore non παρηβηκώς eſſe poterat: poterat eodem exeunte. Quod ſi fuiſſet, de facultate ejus rerum veritatem explorandi dubitari potuiſſe apparet, atque ejusmodi dubitationes ut removeret ſcriptor, declarandum ſibi eſſe duxit, ſe fine quoque belli αἰσθέσθαι τῇ ἡλικίᾳ. Fuerit autem Thucydides bello extremo circiter quinquaginta annos natus, ſi verum eſt, quod Marcellinus p. 726. tradit, eum παύσασθαι τὸν βίον ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη. Sed hic antiquitus ſcriptum fuiſſe π' ἔτη i. e. ὀγδοήκοντα ἔτη ſuſpicatur Dodwellus, probantibus Bredowio l. l. p. 9. ſq. et Haackio l. l. p. XII. At hos falſos eſſe, quovis pignore contenderim. Admiſſa enim hac emendatione (quae Pamphilae fide nititur, Thucydidem belli Peſop. initio quadraginta annos natum, fuiſſe referentis ap. Gellium N. A. XV, 23.) Viri docti efficiunt, ſcriptorem bello exeunte ſeptem et ſexaginta annos natum eique plus tredecim ſuperſtitem fuiſſe. Quod ſi fuiſſet, nec tanta fiducia ſe omnia τῇ ἡλικίᾳ αἰσθέσθαι dixiſſet, nec, quod graviſſimum eſt, hiſtoriam ſuam imperfectam reliquiſſet. Praeterea quod veterum plures tradunt, Thucydidem puerum Olympiae Herodotum hiſtorias ſuas recitantem audiviſſe, bene cum ea, quam mihi probari dixi, ratione conciliari poteſt: non item cum altera. Quod qui perſpexit, Bredovius, huic narrationi fidem denegavit. Omitto alia.

μετὰ τὴν ἐς Ἀ. στρατηγίαν] V. de ea IV, 104. ſqq. Cf. Marcellin. p. 724. 728. Quod Timaeus ap. eund. p. 724. extr. et Anonym. p. 734. produnt, Thucydidem exilio multatum, in Italiam habitatum conceſſiſſe, id vereor, ut omnino confictum ſit. Poterat quidem, ut Niebuhr. H. R. T. I. p. 41. 151. ſtatuit, multa de Italia Siciliaque diſcere ex Antiocho, ſed quae de Syracuſis ſcripſit *αὐτόπτην* prodere videntur.

τι αὐτῶν] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 487. 2. Lexic. Xenoph. T. IV. p. 298. 13.

ὡς ἐπολεμήθη] Cf. Thuc. I, 1. VII, 63. Ariſtoph. Pac. 264. Weſſeling. ad Herod. I, 163. VIII, 87. Matthiae. Gr. Gr. §. 295. Elmsl. ad Eurip. Med. 440.

1 XIII. Ὅτι δὲ καὶ περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν κεφα-
839 λαίων ἧττον ἐπιμελὴς ἐστιν, ἢ πλείονας τοῦ δέοντος λόγους
ἀποδιδοὺς τοῖς ἐλαττόνων δεομένοις ἢ ῥᾳθυμότερον ἐπιτρέχων
τὰ δεόμενα πλείονος ἐξεργασίας, πολλοῖς τεκμηρίοις βεβαιῶ-
2 σαι δυνάμενος ὀλίγοις χρήσομαι. Τὰς μὲν πρώτας Ἀθη-
ναίων καὶ Πελοποννησίων ναυμαχίας ἀμφοτέρας περὶ τὴν τε-
λευτὴν τῆς δευτέρας βίβλου γράφειν ἀρξάμενος, ἐν αἷς πρὸς
ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ναῦς Πελοποννησίων εἴκοσι ναυσὶν
Ἀθηναῖοι * * * μόνοι πρὸς πολλαπλασίους τῶν βαρβάρων
ναυμαχήσαντες ἃς μὲν διέφθειραν, ἃς δὲ αὐτάνδρους ἔλαβον,
840 οὐκ ἐλάττους ἢ ὅσας ἔστειλαν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Θήσω δὲ καὶ
3 τὴν λέξιν αὐτοῦ· „Ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ' Εὐρυ-
μέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία

XIII, 1. ἢ ῥᾳθυμότερον] Scriptus liber copulative habet καὶ ῥᾳθ. ſed disjunctivam ἢ ſenſus ipſe poſtulat; et ſic legendum eſſe declarant etiam ſequentia p. 840. 8. [§. 4.] et p. 846. v. 12. [16, 1.] Sylb.

2. τὰς μὲν πρώτας —] Mutilatus eſt locus et hoc fere modo complendus. Primum poſt ὀλίγοις χρήσομαι ponenda eſt diſtinctio periodica; deinde poſt μόνοι tale quidpiam inferendum: ἐμαχέσαντο, μακρᾷ καὶ διεξοδικῇ χρῆται διηγήσει· τούναντίον δὲ ἐν τῇ προτέρᾳ βίβλῳ βραχέως πάνυ ἐπιτρέχει τήν τε πεζομαχίαν καὶ τὴν ναυμαχίαν, ἐν ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς πολλ. τ. β. Significare enim vult, alterum navale proelium, in quo minore virtutis ſplendore cum Peloponneſiis dimicatum fuit, prolixius a Thucydide denarratum eſſe: alterum vero, quo terra marique, uno eodemque die, ſumma cum gloria Perſae ſuperati fuerant, admodum breviter ab eo eſſe perſtrictum. Sylb. Lacunae ſigna poſui, non tamen poſt μόνοι, ſed ante hoc verbum: quod ſi ad praegreſſa pertineret, auctor μόνον ſcripſiſſet, quod fortaſſe poſt Ἀθηναῖοι ab eo poſitum fecit, ut ὁμοιοτέλευτον lacunae cauſa extiterit. Sententiam cenſoris haud dubie recte exprimit Sylburgii ſupplementum. Reprehendit enim Dionyſius Thucydidem, quod de primis Athenienſium ac Peloponneſiorum pugnis navalibus accurate fuſeque expoſuerit II, 83—93. at proelium terreſtre navaleque ad Eurymedontem, multo iſtis majus graviusque, paucis modo tetigerit 1, 100. Nimirum non advertit criticus, de hoc in transcurſu tantum agere ſcriptorem, cum ad propoſitum ſuum eatenus tantum pertineret, quatenus eo Athenienſium opes incrementa ceperant.

3. Ἐγένετο δέ] Δέ quod ex Thuc. addiderant, rurſus expunxi.

Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφότερα Ἀθηναῖοι, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, καὶ εἷλον τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας." Ὅμοια δ' ἔστι παρ' αὐτῷ καὶ τὰ 4
κατὰ τὰς πεζικὰς μαχάς, ἢ μηκυνόμενα πέρα τοῦ δέοντος ἢ συναγόμενα εἰς ἔλαττον τοῦ μετρίου. Τὰ μέν γε περὶ Πύλον Ἀθηναίοις πραχθέντα καὶ τὰ περὶ τὴν Σφακτηρίαν καλουμένην νῆσον, ἐν ᾗ Λακεδαιμονίους κατακλείσαντες ἐξεπολιόρκησαν, ἀρξάμενος ἐν τῇ τετάρτῃ βίβλῳ διηγεῖσθαι καὶ μεταξὺ τοῦ πολέμου τοῦδε πράξεις τινὰς ἑτέρας παραδιηγησάμενος, εἶτ' αὖθις ἐπιστρέψας ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἑξῆς ἅπαντα τὰ γεγενημένα κατὰ τὰς μάχας ὑπ' ἀμφοτέρων διελήλυθεν ἀκριβῶς καὶ δυνατῶς, πλείους ἢ τριακοσίους στί- 84
χους αὐτοῖς ἀποδεδωκὼς [ταῖς μάχαις], καὶ ταῦτα οὐ πολλῶν ὄντων οὔτε τῶν ἀπολομένων οὔτε τῶν παραδόντων τὰ ὅπλα. Αὐτός γέ τοι συγκεφαλαιούμενος τὰ περὶ τὴν μάχην κατὰ λέξιν οὕτω γράφει· „Ἀπέθανον δὲ ἐν τῇ νήσῳ 5

τὰς πάσας ἐς διακ.] Comma, quod in Thuc. edd. poſt πάσας collocatur, miror non ſuſtuliſſe Haackium. Fortaſſe tamen non rectius locum cepit Dionyſius, etſi certi quicquam ex ejus verbis: οὐκ ἐλάττους ἢ ὅσας ἔστειλαν ἐπὶ τὸν πόλεμον, non licet colligere.

4. τὰ μέν γε —] His reſpondent: τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθεὶς —. 14, 1. Caeterum μέν γε differt a μὲν γάρ. Hoc ſi Dionyſius uſus eſſet, ſimpliciter diceret, ea, quae ſequantur, argumento eſſe praegreſſae enunciationis. Contra cum μέν γε dicat, ſignificat tantum, ea, quae ſequantur, exemplum eſſe, quod, quae dixerit, probet. Hoc tamen exemplo cenſorem velim elegiſſe aptius. Illud enim nihil probat, niſi hoc, Dionyſium non, qua debebat tanti ſcriptoris cenſor, diligentia Thucydidem verſaſſe. Etenim pauci quidem erant, qui in Sphacteria capti ſunt, ſed erant Spartani. Hinc invicti videri Lacedaemonii deſierunt, hinc poſtmodum pax eſt compoſita. Sed lepidiſſimum eſt, quod, monente Heilmanno l. l. p. 26. ſ. de eadem re 18, 5. ut de graviſſima loquitur.

αὐτὸς ἀποδεδωκὼς ταῖς μαχαῖς] Pro αὐτός rectius fortaſſe legerimus ταύταις, *hisce*. Sylb. Ego pro αὐτός exhibui αὐτοῖς, quod ad τὰ γεγενημένα referatur; ταῖς μαχαῖς autem, ut ex interpretamento ortum uncis circumſcripſi.

οὕτω γράφει] IV, 58.

5. Ἀπέθανον δέ] Δέ etiam exhibent Ar. C. Pariſſ. D. J. Caeteri δ'.

καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν τοσοίδε· εἴκοσι μὲν ὁπλῖται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες· τούτων ζῶντες ἐκομίσθησαν ὀκτὼ ἀποδέοντες τριακόσιοι· οἱ δ' ἄλλοι ἀπέθανον· καὶ Σπαρτιᾶται τούτων ἦσαν τῶν ζώντων εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Ἀθηναίων δὲ οὐ πολλοὶ διεφθάρησαν."

1 XIV. Τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθείς, ὅτι ναῦς ἑξήκοντα καὶ δισχιλίους ὁπλίτας Ἀθηναίων ἐπαγόμενος ἐπὶ Πελοποννήσου ἔπλευσε, κατακλείσας δὲ Λακεδαιμονίους εἰς τὰ Φρούρια, τοὺς ἐν Κυθήροις κατοικοῦντας ἐξεπολιόρκησε καὶ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου πολλὴν ἐδήωσεν, ἐξ ἧς αἰχμαλώτων πλῆθος ἐπαγόμενος ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὕ-
842 τως εἴρηκεν ἐπιτροχάδην, περὶ μὲν τῶν ἐν Κυθήροις πραγ-
2 μάτων· „Καὶ μάχης γενομένης ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέ-

οἱ δ' ἄλλοι] Apud Thuc. οἱ δὲ ἄλλοι.

ζώντων εἴκοσι] *Περὶ* quod ex Thuc. edd. interpoſuerat Sylb, rurſus ejeci.

XIV, 1. *τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθείς* —] IV, 55. ſqq. Diodor. XIII, 65. ibique Weſſeling.

ἐπαγόμενος, ἐπ' Πελ.] Comma ſuſtuli.

Κυθάροις] Nota hic *Κυθάροις* et mox *Κυθήροις*: vereor, ne librariorum vitio. Alioquin illud Doricae, hoc communi linguae adſcribendum foret. Sylb. Librariorum errorem correxi.

τῆς ἄλλης Πελ. πολλήν] V. Schaefer. ad Bos. p. 274. Matthiae. Gr. Cr. §. 442. 2. Articulum ante *πολλή* non ſemper inferri jam monuit Weſſel. ad Diodor. XIV, 42. p. 502. Eſt tamen additi et omiſſi articuli diſcrimen. Nam *τῆς γῆς πολλή* eſt terrae pars magna; *τῆς γῆς ἡ πολλὴ maxima terrae pars.*

ἐπαγόμενος] In marg. cod. Bodl. *ἐσ. ἀπαγόμενος.* Hudſ. Non opus. Athenas enim reſpicit. Cf. Antiqq. VII, 7. p. 1525. 15: *τοῖς αἰχμαλώτοις, οὓς ἐπηγάγετο, προῖκα δοὺς τὴν ἐλευθερίαν.* Sic enim recte ibi pro *ὑπήγαγετο* emendaſſe puto Reiskium, praeeunte Gelenio.

2. *καὶ μάχης γενομένης*] Thuc. IV, 54. ubi quod vulgo legebatur *κ. μ. γιγνομένης* e codd. emendavit Haackius. Mox ἔπειτα refertur ad *ὀλίγον μέν τ. χρ.* Cf. I, 154. *αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν*, (cf. Manſo. Spart T. I. p 175. Lex. Seg. p. 219. 8.) *οἵπερ τοὺς πακούργους εἰώθεσαν* (hoc teneo: loquitur enim reſpecto eo tempore quo quae narrat facta eſſent.) *ἐμβάλλειν· ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι.* V, 7. *ὁ Κλεὼν τέως μὲν ἡσύχαζεν, ἔπειτα ἠναγκάσθη ποιῆσαι, ὅπερ ὁ Βρασίδας προσεδέχετο.* Adde I, 98. 115. II, 4. III, 4. 22. 47. (ubi Haack. colon poſt *πόλιν* tollere debebat.) 94. VI, 59. VII, 19. 78. 79. Sic et *εἶτα* V, 65.

στησαν οἱ Κυθήριοι· ἔπειτα τραπόμενοι κατέφυγον εἰς τὴν ἄνω πόλιν· καὶ ὕστερον ξυνέβησαν πρὸς Νικίαν καὶ τοὺς ξυνάρχοντας, Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου." Περὶ δὲ τῆς Αἰγινητῶν ἁλώσεως τῶν ἐν Θυρέᾳ· „Ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι κατασχόντες καὶ χωρήσαντες εὐθὺς πάσῃ τῇ στρατιᾷ αἱροῦσι τὴν Θυρέαν καὶ τήν τε πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν, τούς τε Αἰγινήτας ὅσοι μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν, ἄγοντες ἀφίκοντο εἰς τὰς Ἀθήνας." Γενομένων δὲ περὶ τὰς πόλεις ἀμφοτέρας εὐθὺς 3
ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου μεγάλων συμφορῶν, δι' ἃς ἐπεθύμησαν ἀμφότεραι τῆς εἰρήνης, περὶ μὲν τῆς προτέρας, ὅτε Ἀθηναῖοι, τετμημένης μὲν αὐτοῖς τῆς χώρας, ὠκοφθορημένης δὲ τῆς πόλεως ὑπὸ λοιμοῦ, πᾶσαν ἀπογνόντες βοήθειαν ἄλλην ἀπέστειλαν πρεσβείαν εἰς Σπάρτην, εἰρήνης τυχεῖν δεόμενοι, οὔτε τοὺς ἀποσταλέντας ἄνδρας εἴρηκεν οὔτε τοὺς ῥηθέντας ἐκεῖ λόγους ὑπ' αὐτῶν οὔτε τοὺς ἐναντιωθέντας, 845
ὑφ' ὧν πεισθέντες Λακεδαιμόνιοι τὰς διαλλαγὰς ἀπεψηφίσαντο, φαύλως δέ πως καὶ ῥᾳθύμως, ὡς περὶ μικρῶν καὶ ἀδό-

---

εἰς τὴν ἄνω π.] Apud Thuc. ἐς τ. ἄ. π.

εἰς τὰς Ἀθήνας] Apud Thuc. ἐς τὰς Ἀθ.

ἐν τούτῳ δ' οἱ] Apud Thuc. ἐν τ. δὲ οἱ, fine varietate c. 67. De re cf. Diodor. XII, 65. ibique Weſſel. Caeterum ſponte patet, Dionyſium Thucydidi exprobrare, quod non plura retulerit, quam quae, ut referrentur, digna eſſent, mirorque Heilmannum l. l. p. 145. ſq. non meliora proferre.

3. τὰς πόλεις ἀμφοτέρας] Id eſt Spartam et Athenas. Hudſ.

περὶ μὲν τῆς προτέρας] Referri poteſt ad Athenas. Hudſ. Num deeſt hic μνησθείς aut μεμνημένος. Nam ſubaudiri συμφορᾶς e praemiſſis liquet, quamquam ex inſequentibus probabilius ſit πρεσβείας ſubaudiri. Reisk. Neque Ἀθηναίων πόλις, nec συμφορᾶς commode ad προτέρας intelligi poteſt; minus etiam ex ſeqq. πρεσβείας. Equidem locum mutilatum cenſeo et tale quid poſt εἰρήνης excidiſſe puto: ὥςτε καὶ πρεσβείας ἀποστέλλειν· cf. §. 4. Ut μνησθείς cum Reiskio excidiſſe ſtatuatur non opus videtur. Cf. §. 4.

τετμημένης — τῆς χώρας] V. Thuc. II, 20. ſqq. 47. 55. ſq. Diodor. XII, 42. Plutarch. Pericl. 35.

οἰκοφθορημένης] Nota hic οἰκοφθορημένης ſine augmento initiali: at non item ὠκονομῆσθαι 12, 1. Sylb. Reſcripſi ὠκοφθ. De re v. Thuc. II, 47. ſqq. Diodor. XII, 45. Plutarch. l. l.

4 ξων πραγμάτων, ταῦτα εἴρηκε· „Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν εἰσβολὴν τῶν Πελοποννησίων οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἥ τε γῆ αὐτῶν ἐτέτμητο τὸ δεύτερον καὶ ἡ νόσος ἐπέκειτο ἅμα καὶ ὁ πόλεμος, ἠλλοίωντο τὰς γνώμας καὶ τὸν Περικλέα ἐν αἰτίᾳ εἶχον, ὡς πείσαντα σφᾶς πολεμεῖν καὶ δι' ἐκεῖνον ταῖς συμφοραῖς περιπεπτωκότες, πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὥρμηντο συγχωρεῖν, καὶ πρέσβεις τινὰς πέμψαντες πρὸς αὐτοὺς ἄπρακτοι ἐγένοντο." Περὶ δὲ τῆς ὑστέρας, ὅτε Λακεδαιμόνιοι τοὺς περὶ Πύλον ἁλόντας τριακοσίους κομίσασθαι προθέμενοι πρεσβείας ἀπέστειλαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκε τοὺς ὑπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου ῥηθέντας τότε καὶ

ταῦτα εἴρηκε] II, 59.

4. εἰσβολήν] Apud Thuc. ἐσβολήν sine varietate.

καὶ τὸν Περικλέα] Omissum est, vel Dionysii vel librariorum culpa, μέν post τόν, quam particulam Thucydidis libri agnoscunt.

καὶ — περιπεπτωκότες] Repete ὡς.

πρὸς αὐτούς] In vulgatis Thucydidis [sine varietate] ὡς αὐτούς. Hudſ.

περὶ δὲ τῆς ὑστέρας] Spartam quidem innuit. Hudſ. Imo ſubaudiendum πρεσβείας. Cf. §. 3. ibique notata. De legatione v. Thuc. IV, 15. ſqq. Falſum eſt autem quod Noſter dicit, Lacedaemonios eam miſiſſe τοὺς περὶ Πύλον ἁλόντας τριακοσίους κομίσασθαι προθεμένους. Nam quo tempore haec legatio miſſa eſt, trecenti illi nondum capti erant. Neque, ut ſcriptorem negligentem excuſem ea confugerim, ut ἁλόντας *interceptos* interpreter.

πρεσβείας ἀπέστειλαν] Num πρεσβείαν; niſi ſi plures miſſae fuere legationes, de quo conſule Thucydidem, id quod nunc non vacat. Reisk. Πρεσβείας corruptum eſſe, ſenſit Reiskius, docetque, cujus inſpiciendi viro aliis negotiis distracto otium deerat, Thucydides. Legendum eſt igitur πρεσβείαν, quod Reiskius ſuadet, vel πρέσβεις. Utrum optandum ſit cum dubitari queat, emendatione abſtinui, quamquam πρεσβείας propterea minus placet, quod haec vox jam ad ὑστέρας ſubaudienda fuit.

τοὺς λόγους εἴρηκε] c. 17—20. Hujus legationis princeps fuit Archeptolemus. V. Ariſtoph. Eq. 793. ubi nugari Scholiaſten, Thuc. IV, 117. allegantem, recte monet Palmer. Ille autem Archeptolemus haud dubie idem eſt, qui a Noſtro ſimpliciter dicitur ὁ Λακεδαιμόνιος.

τὰς αἰτίας ἐπελήλυθε, δι' ἃς οὐκ ἐπετελέσθησαν αἱ σπονδαί. Εἰ μὲν οὖν ἡ ἐπὶ τῆς Ἀθηναίων πρεσβείας τὰ κεφάλαια τῶν 5
γινομένων περιειληφυῖα δήλωσις ἦρκει, λόγων δὲ καὶ πα- 844
ρακλήσεων, αἷς ἐχρήσαντο οἱ πρέσβεις, οὐδὲν ἔδει, μήτε πεισθέντων μήτε δεξαμένων τὰς σπονδὰς Λακεδαιμονίων, τί δήποτε, οὐ τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύλαξε καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς Σπάρτης ἀφικομένων εἰς τὰς Ἀθήνας; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνοι διαπραξάμενοι τὴν εἰρήνην ἀπῆλθον. Εἰ δ' ἀκριβῶς δεῖ ταῦτα εἰρῆσθαι, διὰ τί παρέλιπε ῥᾳθύμως ἐκεῖνα; Οὐ γὰρ δή γε ἀσθενείᾳ δυνάμεως ἐξείργετο περὶ 6
ἀμφοτέρων τοὺς ἐνόντας εὑρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν λόγους. Εἰ δὲ δὴ κατὰ λογισμόν τινα τὴν ἑτέραν προείλετο πρεσβείαν ἐξεργάσασθαι, οὐκ ἔχω συμβαλεῖν κατὰ τί τὴν Λακωνικὴν τῆς Ἀττικῆς προέκρινε μᾶλλον, τὴν ὑστέραν τοῖς χρόνοις ἀντὶ τῆς προτέρας καὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἀντὶ τῆς ἰδίας καὶ τὴν ἐπ' ἐλάττοσι κακοῖς γενομένην ἀντὶ τῆς ἐπὶ μείζοσι.

τὰς αἰτίας] V. Thuc. IV, 21. fq. Schol. ad Ariſtoph. Eq. 665

ὑπελήλυθε] Rectius forſan ἐπελήλυθε: itidemque paulo infra 15, 2. ἐπιτρέχει [pro vulgari ὑποτρέχει.] Sic enim et 15, 1. ῥᾳθυμότερον ἐπιτρέχων, et 15, 1. ῥᾳθύμως ἐπιτετροχασμένα, *negligenter percurſa, leviter perſtricta.* Sylb. Ἐπελήλυθε correxi ad Sylburgii mentem, et paulo poſt ὑποτρέχει. Reisk. Ἐπέρχεσθαι eodem modo habes I, 3, 15. 6, 4. II, 1, 1. 8, 2. Ἐπ — et ὑπ — quoties confundantur docet Schaefer. Melett. p. 105. fq.

5. *Εἰ μὲν οὖν ἡ ἐπὶ τῆς Ἀθ. πρ. τὰ κεφάλαια*] Dionyſium ſcripſiſſe ſuſpiceris: *εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τῆς Ἀθ. πρ. ἦ τὰ κεφ.* ut *ἐπὶ τῆς Ἀθηναίων πρεσβείας* cum *ἦρκει* jungatur. Plura hujus trajectionis exempla infra proferam. Mox pro *γινομένων* fortaſſe praeſtat *γενομένων*.

εἰ δ' ἀκριβῶς δεῖ] Fortaſſe pro *δεῖ* leg. *ἔδει*, ut paulo ante dictum eſt *εἰ ἦρκει*. Cf. ad 12, 1.

6. *οὐ γὰρ δή γε*] Antiquiores inter *δή* et *γε* plerumque verbum interponunt, veluti Herod. III, 156. Thuc. IV, 87. Xenoph. Cyrop. V, 1, 22. VI, 1, 41. Demoſth. in Timocr. p. 758 1. Epiſt. p. 1485. 1. Eodem modo *καὶ μὲν δὴ — γε* id. III, 113. Lyſ. p. 796. et *οὐ μὲν δὴ — γε* Xenoph. Anab. II, 2, 3. Cf. Schaefer. ad Dionyſ. de Compoſ. p. 230. et ad Theocrit. p. 211. fqq.

ἀντὶ τῆς προτέρας] Ἀντὶ hic et in ſqq. ſi abeſſet, nemo deſideraret, neque tamen ſollicitandum eſt, quamquam potius πρὸ exſpectaveris. Sed hoc, ſequente *προτέρας*, aures offenderet. Caeterum hae praepoſitiones ſimiliter, inprimis poſt

ἔδωκαν νέμεσθαι." „Καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὔβοιαν διαβάντες Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν· καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ κατέστησαν, Ἑστιαιεῖς δ' ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον." „Ἀνέστησαν δὲ Αἰγινήτας τῷ αὐτῷ χρόνῳ τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι, αὐτούς τε καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἐπικαλέσαντες, οὐχ ἥκιστα τοῦ

Πλαταιεῦσι] Iis ſcil., qui eruptione facta Ol. 88, 2. Athenas evaſerant (V. Thuc. III, 20. ſqq.) ibique civitate donati fuerant. V. Taylor. ad Lyſ. c. Pancleon. p. 728. ſq. Meier. de bonis damn. p. 52. ſq. n. 165. Eos tamen jam ante civitate donatos fuiſſe, Thuc. declarat III. 55. 65. Atque haud ſcio, an plus auctoritatis hujus, quam oratorum teſtimoniis tribuam. Non ſpreverim tamen eam rationem, qua diſſenſum tollit Meierus l. l., qui civitatis nomine *ἐπιγαμίαν*, *ἔγκτησιν*, *ἀτέλειαν τοῦ μετοικεῖν*, *ἰσοτέλειαν*, al. comprehendiſſe oratores conjicit.

ἔδωκαν] In Thucydidis exemplaribus *ἔδοσαν*: in margine tamen *ἔδωκαν*. Hudſ.

καὶ Ἀθηναῖοι — ἔσχον] I, 114. Hoc exemplo vel propterea non uti debebat, quod quae l. l. a Thucydide narrantur ad Peloponneſiacum bellum non pertinent. De re cf. Diodor. XII, 7. 22. Plutarch. Pericl. 25. Valkenar. ad Herod. VIII, 23.

κατέστησαν] In Thucydidis exemplaribus *κατεστήσαντο*; haud dubie rectius. Cf. I, 76. 95. III, 18. 35. IV, 107. VIII, 25. Nec ipſum Dionyſium *κατέστησαν* ſcripſiſſe putaverim.

Ἑστιαιεῖς δ' ἐξοικίσαντες] Apud Thuc. *Ἑστιαιᾶς δ' ἐξ.* Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 82. n. 5. — Plutarch. l. l. *Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας* (ὁ *Περικλῆς*) *ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε, μόνοις τούτοις ἀπαραιτήτως χρησάμενος, ὅτι ναῦν Ἀττικὴν αἰχμάλωτον λαβόντες ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας.*

4. *Ἀνέστησαν — ἔχειν*] Thuc. II, 27. Cf. Commentatt. c. 3. n. 7. Mülleri Aeginetic. p. 178. ſeqq. Apud Thuc. legitur: *ἀνέστησαν δὲ καὶ Αἰγινήτας τῷ αὐτῷ θέρει τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι αὐτούς τε καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας — ἀσφαλέστερον ἐφαίνετο τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην αὐτῶν πέμψαντας* (olim *πέμψαντες*; ſed *πέμψαντας* jam Steph. exhibuerat. Illud merum Hudſonianae editionis vitium puto.) *ἐποίκους ἔχειν.*

ἐπικαλέσαντες —] Nam *Αἰγινῆται, φανερῶς μὲν οὐ πρεσβεύομενοι, δεδιότες τοὺς Ἀθηναίους, κρύφα δέ, οὐχ ἥκιστα μετ' αὐτῶν* (*τῶν Κορινθίων*) *ἐνῆγον τὸν πόλεμον, λέγοντες οὐκ εἶναι αὐτόνομοι κατὰ τὰς σπονδάς.* Thuc. I, 67. ubi recte poſt *κρύφα δέ* incidit Haackius. Cf. c. 95. *ἐκεῖνον μὲν οὐκέτι ἐκπέμπουσιν ἄρχοντα, Λόχιν δέ.* 125. *ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετρίβη, ἔλασσον δέ.* II, 93. *πορευομένῳ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, —*

πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι. Καὶ τὴν Αἴγιναν ἀσφαλέστερον ἂν ἐφαίνοντο, τῇ Πελοποννησίων ἐπικειμένην, αὐτῶν πέμψαντες ἐποίκους, ἔχειν."

προσεγίγνετο δέ. Xenoph. Hellen. III, 2, 8, τὸ αἴτιον τοῦ νῦν μὴ ἐξαμαρτάνειν, τότε δέ, αὐτοὶ ἡδὴ ἱκανοὶ ἐστε γιγνώσκειν. Cf. Wyttenb. ad Julian. p. 196.

ἀσφαλέστερον ἂν ἐφαίνοντο] Poſſes etiam conjuncte legere ἀνεφαίνοντο: vel ἄν cum infinitivo ἔχειν juncta futuri ſignificationem efficit. Sylb. Mihi videtur leg. ἀσφαλέστερον ἂν ἀπεφαίνοντο — ἔχειν. aut omiſſo illo ἄν, quod a vulgaribus Thucydidis exemplis abeſt, ἔξειν. Reisk. Ex ea, quam e Thucydide enotavimus, ſcriptura, loci ſenſus hic eſt: *tutius videbatur, Aeginam, Peloponneſo imminentem, de ſuis eo miſſa colonia, tenere.* Contra Dionyſii ſcriptura hanc praebet ſententiam: *Exiſtimabant, ſeſe Aeginam, Peloponneſo imminentem, tutius habituros, ſi de ſuis colonos eo miſiſſent.* His ſpes tantummodo exprimitur futuri, illis rei conſilium. Neutram rationem contextus reſpuit: Dionyſii tamen lectionem Thucydidis libri non agnoſcunt. Caeterum τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην arcte jungendum puto cum ἔχειν, ut Athenienſes Aeginam quaſi quoddam ἐπιτείχισμα habere voluiſſe dicantur, quemadmodum Cythera, v. IV, 54. cl. Herod. VII, 235. Ἐφαίνοντο ἂν ἔχειν recte dici de re futura ne quis dubitet, v. Thuc. I, 2: τῆς — τροφῆς παντάχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν. VII, 28. extr.: πλείω νομίζοντες ἂν σφισι χρήματα οὕτω προσιέναι. Fortaſſe etiam Thuc. I, 139 r προὔλεγον — μὴ ἂν γίγνεσθαι τὸν πόλεμον e bonis codd. reſtituendum, coll. c. 140. Xenoph. Vect. III, 6: ὅσαι δ' ἂν ἄλλαι δοκοῦσί μοι πρόσοδοι γίγνεσθαι, γιγνώσκω, ὅτι ἀφορμῆς δεήσει εἰς αὐτάς. ubi non auſcultandum Schneidero. De praeſentis et aoriſti infinitivis ſine ἄν ſimili modo uſurpatis v. Poppo. obſſ. p. 149. ſqq. Heindorf. ad Plat. Soph. §. 58. p. 529. ad Phaed. §. 32. p. 48. ad Protag. §. 19. p. 478. Lobeck. ad Phrynich. p. 751. ſqq. Hermann. ad Soph. Ajac. 1061. qui quae diſputat, iis vereor, ut omnia, quae excitari poſſunt, hujus rationis exempla conveniant.

πέμψαντες ἐποίκους] Zonaras p. 238. et Schol. ad h. l. ἔποικοι μὲν οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ οἱ ἐν πόλει ὥςπερ νῦν. Eodem modo alii. At Thuc. II, 70. V, 118. Athenienſes in urbes ἀποίκους dicuntur miſiſſe. Item Κορίνθιοι ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον I. 27. Ariſtot. Polit. V, 2, 11. Ἀμφιπολῖται δεξάμενοι Χαλκιδέων ἀποίκους ἐξέπεσον ὑπὸ τούτων οἱ πλεῖστοι αὐτῶν. (Idem tamen ἔποικοι dicuntur V, 5, 6.) Contra Thuc. IV, 102. Athenienſes in locum tunc deſertum ἐποίκους miſiſſe dicuntur. Itaque videndum eſt, ne illud, de quo diximus, utriusque vocis discrimen non rectum ſit. Equidem ita diſtinguendum puto, ut colonos ἐποίκους dictos eſſe ſtatuam, reſpectu ejus loci, quo irent, ἀποίκους, ejus ratione habita, unde mitterentur. De alia ἐποικίας ſignificatione egit Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 339.

1 XVI. Πολλὰ καὶ ἄλλα τις ἂν εὕροι δι' ὅλης τῆς ἱστορίας ἢ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα καὶ μήτε πρόσθεσιν δεχόμενα μήτ' ἀφαίρεσιν, ἢ ῥᾳθύμως ἐπιτετροχασμένα καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, μάλιστα δ' ἐν ταῖς δημηγορίαις καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις καὶ ἐν
2 ταῖς ἄλλαις ῥητορείαις. Ὧν προνοούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν
847 ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κράτιππος ὁ συνακμάσας αὐτῷ καὶ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν γέγραφεν, οὐ

XVI, 1. *τῆς δεινότητος ἐκείνης*] i. e. *notae illius, quae in aliis locis conſpicua eſt.* Eodem modo *δεικτικῶς* uſurpatum *ἐκεῖνο* 9, 4.

2. *Κράτιππος*] Hunc mirum eſt, cum non ignobilis fuerit hiſtoricus, ita deperditum eſſe, ut nullum, quod equidem ſciam, usquam ejus exſtet fragmentum. Quae tempora complexus fuerit, conjicere licet ex Plutarcho, qui initio libri de Gloria Atheniensium de eo haec exhibet: *Ἀνεῖλε τὰ περὶ Ἑλλήσποντον Ἀλκιβιάδου νεανιεύματα καὶ τὰ περὶ Δέσβον Θρασύλλου* (ſignificat inſtituto ſuo accomodate modo ea, quae feliciter geſſerat Thraſyllus, v. Xenoph. Hellen I, 2, 12, eam, quae praegreſſa erat, oladem ſilens.) *καὶ τὴν ὑπὸ Θηραμένους τῆς ὀλιγαρχίας καταλυσιν καὶ Θρασυβούλου καὶ Ἀρχίππου* (leg. *Ἀρχῖνου*. V. Vita X. oratt. p. 835 f. Aeſch. c. Cteſiph. 62, 8. ed. Bekker. et Iſocr. c. Callim. init.) *καὶ τοὺς ἀπὸ Φυλῆς ἑβδομήκοντα κατὰ τῆς τῶν Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνιστάμενους καὶ Κόνωνα πάλιν ἐμβιβάζοντα τὰς Ἀθήνας, καὶ Κράτιππος ἀνήρηται.* Continuavit igitur Thucydidis hiſtoriam ad ea usque tempora, quibus Conon profligatas Atheniensium opes aliquatenus erexit. Sed non continuavit ſolum; deſcripſit enim dominatum paucorum a Theramene ſublatum, de quo jam egerat Thuc. VIII, 89. ſqq. Hinc perſpicitur, quomodo intelligenda ſint haec Dionyſii: *ὁ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγών.* Etenim continuationi hiſtoriae Graecae Cratippus nonnulla videtur praemiſiſſe, quibus quae Thucydides libro octavo minus accurate perſecutus eſſet, ſuppleret. Sed fortaſſe etiam eorum quaedam uberius pertractavit, quae Thucydides prioribus libris enarraverat. Certe Plutarchus perſonatus de vit. X. Rhett. p. 834. d. ubi de circumciſis Hermis loquitur, Cratippi auctoritate utitur. Quamquam hic ea de re ibi quoque mentionem injicere potuiſſe videatur, ubi de reditu Alcibiadis expoſuerit, v. Xenoph. Hellen. I, 4, 13. ſqq. Ac praeterea de Thucydidis vita et ſcriptis eum expoſuiſſe, e noſtro loco conjicias. Conjicerem idem e Marcellino p. 726, ſi de hujus loco omnes ſcrupuli eſſent exempti.

παραλειφθέντα] Scriptus liber habet *παραληφθέντα*: parum apte. In eodem [pro *αὐτόν* §. 3.] perperam ſcriptum *αὐτῶν*, Sylb.

μόνον ταῖς πράξεσιν αὐτὰς ἐμποδὼν γεγενῆσθαι λέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι. Τοῦτό γέ τοι συνέντα αὐ- 3
τὸν ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορείαν, πολλῶν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίαν γενομένων, πολλῶν δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅσα διὰ λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη. Εἶ 4
γέ τοι τὴν πρώτην καὶ τὴν ὀγδόην βίβλον ἀντιπαρεξετάζοι τις ἀλλήλαις, οὔτε τῆς αὐτῆς ἂν προαιρέσεως δόξειεν ἀμφοτέρας ὑπάρχειν οὔτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Ἡ μὲν γάρ, ὀλίγα πράγματα καὶ μικρὰ περιέχουσα, πληθύει τῶν ῥητορειῶν, ἡ δέ, περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις, δη-
μηγορικῶν σπανίζει λόγων.

XVII. Ἤδη δ' ἔγωγε καὶ ἐν αὐταῖς ἔδοξα ταῖς ῥη- 848
τορείαις τοῦτο συμβεβηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος, ὥστε περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ τιθέναι μὲν ἃς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δὲ ἃς ἔδει λέγεσθαι, οἷόν τι καὶ περὶ τῆς Μιτυληναίων πόλεως ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ πεποίηκε. Μετὰ 2
γὰρ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς καὶ τὴν τῶν αἰχμαλώτων ἄφιξιν, οὓς ἀπέστειλεν ὁ στρατηγὸς Παίχης, διττῶν ἐκκλησιῶν γενομέ-
νων ἐν ταῖς Ἀθήναις, τοὺς μὲν ἐν τῇ προτέρᾳ ῥηθέντας ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν λόγους παρέλιπεν, ὡς οὐκ ἀναγκαίους· ἐν

ταῖς πράξεσιν αὐταῖς] Malim αὐτάς, sc. τὰς ῥητορείας, ad quod vocabulum referri orationem, ἐμποδὼν γεγενῆσθαι, docent insequentia, ὀχληρὰς εἶναι. Reisk. Recepi conjecturam, in quam ipse incideram. Αὐταῖς a praegresso dativo originem traxisse patet.

ἐν ταῖς Ἀθήναις] Malim ἐν αὐταῖς Ἀθήναις. Reisk. Non video, cur.

διὰ λόγων] In margine Cod. Bodl. ἴσ. διαλόγων. Hudf. Haud dubie conjector διὰ διαλόγων voluit, quod valde arridet.

διὰ λόγων — ἐπράχθη] Cf. de Compos. p. 6. χρῆμα πρὸς ἅπασας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὁπόσαι γίγνονται διὰ λόγων, ὠφέλιμον. —

4. περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις] Non bene convenit huic constructioni v. συνταχθεῖσα; melius conveniret σπουδάζουσα. Reisk. Sed eadem structura iteratur 17, 2. — De tota hac sectione plura dicentur in Commentatt.

XVII, 2. ὁ στρατηγὸς Παίχης] Sic 19, 6. ὁ Σάμου τύραννος Πολυκράτης et ὁ ναυπηγὸς ὁ Κορίνθιος Ἀμεινοκλῆς. De re v. Thuc. III, 36. sqq. Pro Pachete corrupte Charetem expeditionis ducem vocat Schol. Aristoph. Eq. 831.

παρέλιπεν] Vulgo παρέλειπεν, quod ferri nequit. Cf. 14, 5. 17, 1. 19, 1. 30, 1. 53, 2.

ἢ τοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἀπεκτείναν ὁ δῆμος ἐψηφίσατο καὶ τοὺς ἄλλους Μιτυληναίους ἐβούλετο, γυναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἀνδραποδίσαι· τοὺς δ' ἐν τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν μετὰ τῶν αὐτῶν
149 ῥηθέντας, ἐν ᾗ μετάνοιά τις ὑπεισῆλθε τοὺς πολλούς, παρὰ τὴν αὐτὴν συνταχθέντας ἐκκλησίαν, παρέλαβεν, ὡς ἀναγκαίους.

τοὺς μὲν αἰχμαλώτους] Aut τοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἀπεκτείναν leg. fine τε, aut cum eo fic: τοὺς μὲν αἰχμαλώτους τε ἀπεκτ. Reisk. Poſterius nihili eſt; nec magni faciendum prius. Falſum eſt enim, quod Reiskius videtur opinatus eſſe, τοὺς αἰχμαλώτους et γυναῖκας δέ — ſibi oppoſui; immo τοὺς τε αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἄλλους Μιτυληναίους componit; illique intelliguntur Mitylenaeorum ii, quos, capta urbe, Paches ad Tenedum transmiſerat. V. Thuc. III, 28. 35.

ἀνδραποδίσαι] Imo vero ἀνδραποδίσασθαι. Non enim quod equidem meminerim, in activo, ſed ſolummodo in paſſivo et medio, hoc verbum uſurpatur. Reisk. Fallitur. V. Thuc. I, 98. V, 32. 118. Xenoph. Hellen. II, 2, 20.

τοὺς δ' ἐν τῇ ὑστεραίᾳ] V. ad 6, 2. Quod Duckerus ad Thuc. VII, 11. putat etiam explicari poſſe, *in concione poſtridie habita*, id verum eſſe non cenſeo. Facile tamen in hanc ſententiam emendari poſſit τοὺς δὲ τῇ ὑστεραίᾳ. Cf. Thuc. III, 36. τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις [αὐτοὺς] ἔν αὐτοῖς.

συνταχθέντας] Malim συνεχθέντας a συνέχειν, ut non ad λόγους quod jam ſuum habet participium, ἐκκλησίας, ſed ad πολλούς redeat: *congregatos in concionem*. Reisk. Ἐκκλησίαν τινὰ συνάγεσθαι vereor ut quisquam dixerit. Bene habet vulg. V. 16, 4. De duplici participio v. Matthiae. Gr. Gr. §. 566. a. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 62a.

παρέλαβεν ὡς ἀναγκαίους] Inceſſit hic Thucydidem Dionyſius, quod prioribus orationibus, quibus impulſi Athenienſes decretum de nece Mitylenaeorum fecerant, omiſſis, poſteriores has, non aeque magni momenti, prodiderit. At eque multis de cauſis ita evenire potuiſſe puto, ut melius et commodius fuerit, illis omiſſis, has potius nobis relinqui. Et cum ita fecerit Thucydides, pro ea potius praeſumendum puto, ita conſultius fuiſſe, donec aliud edoceamur. Nam ſi ſibi vult credi Dionyſius, neceſſe eſt, ut illas priores nobis orationes proferat, unde judicemus, fuerintne aeque, aut potius, ac hae poſteriores, edendae. *Acacius.* Hudſ. Hoc equidem non perſuaſerim. Sed Thucydidem recte feciſſe nullo negotio probari poteſt. Veriſimillimum eſt enim orationes in priore concione habitas non magni momenti fuiſſe, cum populus iracundia inflammatus vix adhortatore egueſit, ut Mitylenaeos morte ple-

XVIII. Ὁ δὲ περιβόητος ἐπιτάφιος, ὃν ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ διελήλυθε, κατὰ τίνα δή ποτε λογισμὸν ἐν τούτῳ κεῖται τῷ τόπῳ μᾶλλον, ἢ οὐκ ἐν ἑτέρῳ; Εἴτε γὰρ ἐν ταῖς μεγάλαις συμφοραῖς τῆς πόλεως, ἐν αἷς Ἀθηναίων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ διεφθάρησαν, τοὺς εἰωθότας ὀλοφυρμοὺς ἐπ' αὐτοῖς ἔχρην λέγεσθαι, εἴτ' ἐπὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις, ἐξ ὧν δόξα τις ἐπιφανὴς ἢ δύναμις ἐγένετο τῇ πόλει, τιμᾶσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαίνοις τοὺς ἀποθανόντας, ἐν ᾗ βούλεταί τις μᾶλλον βίβλῳ, ἢ ἐν ταύτῃ, τὸν ἐπιτάφιον ἠρμοτ- 850

---

etendos decerneret, dehortatoribus autem non admodum auſcultaſſe videatur. Certe eorum orationibus nihil effectum eſt. Quod contra fuit in altera concione. In qua quae orationes habitae ſunt, eas vel propterea ſcriptor exhibuit, quod iis multa de Athenienſium civitatis orationibus deque Cleonis, tunc eas moderantis, ingenio ac ſtudiis explicare potuit. Quod cur minus facere potuiſſet referendis, quae praegreſſa concione habitae erant, orationibus, ratio in promptu eſt. Tunc enim, quod jam ſignificavimus, haud dubie minus acris fuerat Cleonis ac Diodoti contentio. Ac ne quae utroque die dictae erant orationes auctor exhiberet, brevitatis ſtudium impediebat, quod hoc loco neutiquam obſcuritatem genuit, cum quae omiſerit facile quivis conjectura aſſequatur. Meris autem declamationibus nunquam utitur Thucydides.

XVIII, 1. Ὁ δὲ περιβόητος ἐπιτάφιος] II, 55. ſqq.

μᾶλλον, ἢ οὐκ —] Hanc loquendi rationem, qua Thucydides et Herod. (v. V, 94. VII, 16.) paſſim utuntur, Noſtrum imitatum eſſe docet Ducker. ad Thuc. III, 56. Accuratius, quam Matthiae. Gr. Gr. §. 455. n. 1. d. de ea diſputat Hermann. ad Viger. p. 801. et ad Soph. Ajac. 1260.

τοὺς εἰωθότας — λέγεσθαι] Interpres Lat. *uſitatos luctus commemorare neceſſe fuit.* Quae Gattererum induxerunt, ut verteret: *die hierüber entſtandenen Klagen angeführt werden muſsten.* Ad τοὺς εἰωθότας e ſqq. intellig. λέγεσθαι (cf. ad 20, 2.) ὀλοφυρμοὶ autem ſunt λόγοι ἐπιτάφιοι. Ἐπ' αὐτοῖς cum εἰωθότας jungendum puto. Cf. §. 5. Cui rationi collocationem non obſtare, alibi videbimus.

ἐν ᾗ βούλεταί τις μᾶλλον βίβλῳ, ἢ ἐν ταύτῃ] Objicit hoc loco Thucydidi, cur ex multis funebribus laudationibus, quae hoc toto bello in honorem pro patria caeſorum habitae ſunt, hanc unam et ſolam expoſuerit: cum hoc primo anno perpauci nec inſigni morte, aliis vero annis, ad Pylum, in Sicilia, multo plures et fortiores, majoreque praeconio digni, occubuerint. Sed multae potuerunt eſſe cauſſae, cur hanc et non alias nobis tradiderit Thucyd. laudationem: quas etſi nec Dionyſio nec nobis indicavit, [at ſignificavit, nec obſcure; quod ſi non feciſſet, profecto reprehendendus eſſet.] non tamen id-

2 τεν εἰρῆσθαι. Ἐν ταύτῃ μὲν γὰρ οἱ κατὰ τὴν πρώτην τῶν Πελοποννησίων εἰςβολὴν πεσόντες Ἀθηναῖοι κομιδῇ τινες ἦσαν ὀλίγοι καὶ οὐδ' οὗτοι λαμπρόν τι πράξαντες ἔργον, ὡς αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης γράφει. Προειπὼν γὰρ περὶ τοῦ Περικλέους, ὅτι „τὴν πόλιν ἐφύλαξε καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα, ὅσαν

---

circo poterit reprehendi. Forte enim illas, quas maxime voluit, cognoscere nequivit: aut nullam reliquarum dignam, quae huic operi insereretur judicavit: aut quia nihil aliae ab hac prima (quod verba ejus aliquo modo velle videntur, cum dicit, hunc fuisse ritum sepeliendi, quo toto bello sint usi Athenienses) differebant, hisque primis et laudator Periclea et omnium pulcherrima oratio contigit, primo statim anno exemplum insequentium dare voluit. *Acacius.* Hudſ. Optime Dionysium refutat Dionysius Art. R. VIII, 9. p. 144. *Θουκυδίδης* inquit, *δύο ὑποθέσεις συμπλέκει ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιταφίῳ. Τῆς μὲν γὰρ ἐγκωμιαστικῆς ἰδέας ἐστὶν ὁ ἐπιτάφιος, συμπλέκεται δὲ ἰδέα συμβουλευτική. Οὐ γὰρ μᾶλλον ἐπαινεῖ τοὺς τεθνεῶτας ἢ τοὺς ζῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλεῖ· τοῦτο μέντοι ἀναγκαίως ποιεῖ· ὁ γὰρ λέγων ἐστὶ τὸν ἐπιτάφιον Περικλῆς, ἀνὴρ τοῦ πολέμου αἴτιος. Ἔτι μέντοι τριῶν ὄντων κεφαλαίων τοῦ ἐπιταφίου, ἐπαίνου, θρήνου, παραμυθίας, τὸ ἓν τῶν κεφαλαίων ὑπερβαίνει τὸν θρῆνον· οὐ γὰρ συνέφερε τῷ συμβουλευτικῷ, οὐδὲ τῇ προτροπῇ τὸ θρηνεῖν, ὡς φησιν αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης (c. 44.) λέγων ὧδε· „ὁμοίως καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παραμυθήσομαι.“ ποιεῖ δὲ τοῦτ' ἀναγκαίως, ἐπειδὴ ἀρχομένου τοῦ πολέμου τὸν λόγον ποιεῖται, ὡς εἰ ἐθρήνησε τοὺς πρώτιον ἀποθανόντας, ἀθύμους ἂν ἐποίησε τοὺς μέλλοντας πολεμεῖν.* Cf. Heilmann. l. l. p. 97. ſqq. Gottleber. ad Plat. Menex. et Pericl. Thuc. or. fun. p. 67. ſqq. Caeterum de hac Thucydidis oratione haud dubie eodem modo ſtatuendum, quo, ipſo monſtrante I, 22. de omnibus ejus orationibus. Habuit enim Pericles orationem funebrem, eamque reddidit, ſuis tamen verbis uſus, Thucydides. Miror eſſe, qui ſecus cenſeant. V. Schott. ad Art. R. VI, 1. p. 68.

2. *τὴν πόλιν ἐφύλαξε — τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ ἔστησαν*] Haec ad verbum e Thuc. II, 22. transſcripta ſunt. Ante *πόλιν* ibi additum *τε*.

μάλιστα, ὅσον ἐδύνατο] Vide, ne comma ante *μάλιστα* collocandum ſit, ut Thuc. I, 17: *δι' ἀσφαλείας, ὅσον ἠδύναντο μάλιστα, τὰς πόλεις ᾤκουν.* Poteſt tamen *μάλιστα* cum *εἶχεν* jungi, quod eodem, quo hic, modo collocatum habuimus 15, 4. (Thuc. II, 27.) Cf. Thuc. I, 57: *ἡ πόλις αὐτῶν ἅμα αὐτάρκη θέσιν κειμένη, παρέχει αὐτοὺς δικαστὰς ὧν βλάπτουσί τινας — μᾶλλον ἢ κατὰ συνθήκας — γίγνεσθαι.* quem locum ſic ordino: — *παρέχει αὐτοὺς μᾶλλον ἢ κατὰ συνθήκας δικαστὰς γίγνεσθαι τούτων, ἃ βλάπτουσί τινας*: *opportunitas urbis facit, ut* (nulla ſocietate inita. v. praegrr.) *magis, quam ſi foedere tenerent-*

ἐδύνατο, εἶχεν· ἱππέας μέντοι τινὰς ἐξέπεμπεν ἀεί, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐπιπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν· καὶ ἱππομαχίαν φησὶ γενέσθαι βραχεῖαν ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας, ἐν ᾗ οὐκ ἔλαττον ἔσχον οἱ Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, μέχρις οὗ, προσβοηθησάντων τοῖς Βοιώτοις τῶν ὁπλιτῶν,

---

rūr, eorum, quae aliis inferunt damna, ipſi ſint arbitri. IV, 125. οἱ Ἰλλυριοὶ μετ' Ἀρριβαίου, προδόντες Περδίκκαν, γεγένηνται.

εἶχεν] i. e. συνεῖχεν, continuit. Reisk. Male. Διὰ ἡσυχίας ἔχειν τινά eodem modo dicitur, quo δι' ὀργῆς ἔχειν τινά, (Thuc. II, 37. V, 46.) pro quo alibi dicitur ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά, veluti Thuc. II, 18. 21. 65. Non autem ſatis recte disputare Hoogeveen. ad Viger. 585. ſq. aliosque (v. Matthiae. Gr. Gr. §. 580. e.) noſter locus oſtendit, ubi δι' ἡσυχίας ἔχειν non reſolvi poteſt in ἡσυχάζειν.

ἱππέας μέντοι —] Hinc demum Thucydidis verba incipere vulgo ſtatuitur.

τινὰς ἐξέπεμπεν] τινάς abeſt a vulgatis exemplaribus Thucydidis: et ſq. v. in iisdem legitur ἐπιπίπτοντας. Sylb. ἐπιπίπτοντας etiam e Mosq. enotatum; vereor tamen, ut recte: nam caeteri ejusdem familiae libri Ar. C. Dan. et Pariſ. E. ἐμπίπτοντας habent.

καὶ ἱππομαχίαν φησὶ γενέσθαι βραχεῖαν] Apud Thuc. καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα. Βραχὺς hic valet μικρός, ut Thuc. I, 78: βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων. c. 141: ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει. Cf. c. 140. II, 99. Alibi pro ὀλίγος ponitur, veluti Thuc. II, 85, Plat. Phaedr. p. 244. d. Xenoph. Sympoſ. 4, 54. Omnino autem longitudinis ac magnitudinis et multitudinis notiones non raro inter ſe permutantur. Cf. Valkenar. ad Eurip. Hippol. v. 1. Goeller. ad Dionyſ. de Compoſ. p. 152. ſq.

ἑνὶ τέλει] Schol. ἑνὶ τάγματι. Cf. Weſſel. ad Herod. I, 104.

καὶ Θεσσαλοῖς] Nam τοῖς Ἀθηναίοις ἀεί ποτε τὸ πλῆθος τῶν Θεσσαλῶν εὔνουν ὑπῆρχεν. Thuc. IV, 78. Cf. Boeckh. Oec. Civ. T. I. p. 277.

ἐν ᾗ οὐκ ἔλαττον (apud Thuc. ἔλασσον.) ἔσχον] i. e. non inferiores fuerunt, aequo Marte pugnaverunt. Cf. III, 5. VII, 56. VIII, 61. Xenoph. fere dicit οὐ μεῖον ἔχειν.

οἱ Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι] Apud Thuc. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλοί.

μέχρις οὗ] Haackius edidit μέχρι οὗ, quomodo hic Thucydidem ſcripſiſſe Benedictum ait docere ad IV, 4. At is non

τροπὴ ἐγένετο αὐτῶν. Καὶ ἀπέθανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ
851 Ἀθηναίων οὐ πολλοί, ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθήμερον
ἀσπόνδους. Καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ
3 ἔστησαν." Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ βίβλῳ οἱ μετὰ Δημοσθένους
περὶ Πύλον ἀγωνισάμενοι πρὸς Λακεδαιμονίων δύναμιν καὶ ἐκ
γῆς καὶ ἐκ θαλάττης καὶ νικήσαντες ἐν ἀμφοτέραις ταῖς μά-
χαις, δι' οὓς ἡ πόλις αὐχήματος ἐπληρώθη, πολλῷ πλείους
καὶ κρείττους ἦσαν ἐκείνων. Τί δή ποτ' οὖν ἐπὶ μὲν τοῖς
ὀλίγοις ἱππεῦσι καὶ σὺδεμίαν οὔτε δόξαν οὔτε δύναμιν τῇ πό-
λει κτησαμένοις τάς τε ταφὰς ἀνοίγει τὰς δημοσίας ὁ συγγρα-
φεὺς καὶ τὸν ἐπιφανέστατον τῶν δημαγωγῶν, Περικλέα,
τὴν ὑψηλὴν τραγῳδίαν ἐκείνην εἰσάγει διατιθέμενον, ἐπὶ δὲ
τοῖς πλείοσι καὶ κρείττοσι, δι' οὓς ὑπέπεσον Ἀθηναίοις οἱ
τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες κατ' αὐτῶν, ἐπιτηδειοτέροις οὖσι
ταύτης τῆς τιμῆς τυγχάνειν, οὐκ ἐποίησε τὸν ἐπιτάφιον;
4 Ἵνα δὲ πάσας ἀφῶ τὰς ἄλλας μάχας τάς τε κατὰ γῆν καὶ
κατὰ θάλατταν, ἐν αἷς πολλοὶ διεφθάρησαν, οὓς πολὺ δι-

---

docet, ſed dicit: *μέχρι οὗ* tantummodo exhibent Caſſ. Gr. Pariſſ. C. H. J. Cave autem in ejusmodi rebus veteres ſibi conſtitiſſe credas.

οὐ πολλοί] Marg. Ar. C. Dan. Ald. Flor. Steph. I. *οἱ πολλοί* habent, quod miror Gailium in nullo cod. inveniſſe. Sed ejus diligentiam non uno loco ſuſpectam habeo.

ἀσπόνδους] Non igitur ſe victos confitebantur. Juſtin. VI, 6: Corpora interfectorum ad ſepulturam poſcere (*ὑποσπόνδους*) eſt apud Graecos ſignum victoriae traditae. Cf. Schol. et Ducker. ad Thuc. I, 65. Weſſel. ad Herod. IX, 27.

3. *ἐν ἀμφοτέραις ταῖς μαχαῖς*] V. c. 9. ſqq. 51. ſqq.

τί δή ποτ' οὖν —] *Διὰ παντὸς τοῦ πολέμου, ὁπότε ξυμβαίη αὐτοῖς, ἐχρῶντο τῷ νόμῳ.* Thuc. II, 54. Atque hiſtorico, etiamſi aliae cauſae non acceſſiſſent, (quae acceſſerint, dictum ad §. 1.) tamen de hoc more exponendum erat, ubi primum Athenienſes eo in hoc bello uſi ſunt. Quas autem alio tempore alii orationes funebres habuerant, eas ſi recepiſſet, vituperium mereretur, cum quid utilitatis inde ad rerum cognitionem redundaret, non perſpiciatur. Etenim, quod Dionyſius ſaepius non cogitavit, damnandae ſunt in hiſtoria orationes vel pulcherrimae, ſi merae orationes ſunt nec res geſtas illuſtrant.

οἱ τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες] ſc. Lacedaemonii, quos tamen non debebat dicere Athenienſibus *ὑποπεσεῖν*.

κωλύτερον ἦν κοσμεῖσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαίνοις ἢ τοὺς περι- 852
πόλους τῆς Ἀττικῆς, ἱππεῖς δέκα ἢ πεντεκαίδεκα ὄντας, οἱ
ἐν Σικελίᾳ μετὰ Νικίου καὶ Δημοσθένους ἀποθανόντες Ἀθη-
ναίων καὶ τῶν συμμάχων ἔν τε ταῖς ναυμαχίαις ἔν τε τοῖς
κατὰ γῆν ἀγῶσι καὶ τὸ τελευταῖον ἐν τῇ δυστήνῳ φυγῇ, τε-
τρακις μυρίων οὐκ ἐλάττους ὄντες, καὶ οὐδὲ ταφῆς ξυνηθέν-
τες τυχεῖν τῆς νομίμου, πόσῳ μᾶλλον ἦσαν ἐπιτηδειότεροι
τυγχάνειν οἴκτων τε καὶ κόσμων ἐπιταφίων; Ὁ δὲ οὕτως 5
ἠμέλησε τῶν ἀνδρῶν, ὥστε μηδὲ τοῦτ' αὐτὸ εἰπεῖν, ὅτι πέν-
θος δημοσίᾳ προὔθετο ἡ πόλις καὶ τοὺς εἰωθότας ἐναγισμοὺς
τοῖς ἐπὶ ξένης ἀποθανοῦσιν ἐπετέλεσε καὶ τὸν ἐροῦντα ἐπ'
αὐτοῖς ἀπέδειξεν, ὃς τῶν τότε ῥητόρων λέγειν ἦν ἱκανώτατος. 855
Οὐ γὰρ δὴ εἰκὸς ἦν, Ἀθηναίους ἐπὶ μὲν τοῖς πεντεκαίδεκα 6
ἱππεῦσι δημοσίᾳ πενθεῖν, τῶν δ' ἐκ καταλόγου πλείους δια-

---

4. περιπόλους] Pro πολλούς [ut vulgo legitur] rectius cum Dudithio legemus περιπόλους, *circuitores*: quo vocabulo etiam Thucyd. lib. IV. p. 252. [c. 67. ubi v. Ducker. adde interprr. ad Polluc. VIII, 105.] ubi Scholiaſtes adnotat, duo eſſe φυλάκων genera: nam alteros vocari ἱδρυμένους, qui ſcilicet perpetuo unum eundemque locum inſident, vel obſident: alteros autem περιπόλους dici, qui agros et caſtella obeunt ad hoſtiles incurſiones vel arcendas vel ſignificandas. Sic Ariſtoph. in Avib. [v. 1177.] περιπόλους ἔχρῆν πέμψαι, et Simocatus apud Suidam: τῆς περιπόλου δυνάμεως. Ejusmodi περιπόλους intelligit etiam Dionyſius ipſe Antiq. Rom. p. 179. v. 55. [p. 524. 4. ed. Reisk.] 573, 32. 618, 50. [p. 1782, 6. et 1917, 10.] at p. 155, 9. [p. 401. 2. Reisk.] περιπόλους ἀγρῶν tales circuitores vocat, qui obſervant, an agri diligenter a ruſticis colantur. Sylb. Num τοὺς οὔτε πολλούς, οὔτε πάντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ſc. ὄντας, *neque multos numero, neque omnes ex Attica oriundos.* Intererant enim Theſſali quoque equites. Reisk. Dudithii conjecturam ſine cunctatione in ordinem recepi.

δέκα ἢ πεντεκαίδεκα] Fieri quidem poteſt, ut non plures fuerint. Dionyſium tamen opinor, rem imminuere ſtudentem, hunc numerum de ſuo poſuiſſe.

τετράκις μυρίων] V. Commentatt. c. 4. n. 3.

ἐπιταφίων] Ἐπιταφίων h. l. adjectivum eſt. cf. §. 1. et 7.

5. τὸν ἐροῦντα — ἱκανώτατος] Unde, hoc factum eſſe, reſciverit Dionyſius, me quidem fugit.

6. ἐκ καταλόγου] V. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 425. Sohneider. ad Ariſtot. Polit. V, 2, 8. Lexic. Xenoph. T. II. p. 688. ſq. Boeckh. Oecon. Civ. Athen. T. II. p. 55.

7 Φθαρέντας ἢ πεντακισχιλίους μηδεμιᾶς ἀξιωθῆναι τιμῆς. Ἀλλ' ἔοικεν ὁ συγγραφεὺς — εἰρήσεται γὰρ ἃ Φρονῶ — τῷ Περικλέους προσώπῳ βουλόμενος ἀποχρήσασθαι καὶ τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον ὡς ὑπ' ἐκείνου ῥηθέντα, συνθεῖναι· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτησεν ἀνὴρ τοῦδε τοῦ πολέμου καὶ οὐδεμιᾷ τῶν μετὰ ταῦτα γενομένων τῇ πόλει συμφορῶν παρεγένετο, εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸν καὶ οὐκ ἄξιον σπουδῆς ἔργον τὸν ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος ἔπαινον ἀποθέσθαι.

XIX. Ἔτι δὲ μᾶλλοι ἴδοι τις ἂν τὸ περὶ τὰς ἐξεργασίας τοῦ συγγραφέως ἀνώμαλον, ἐπιλογισάμενος, ὅτι

πλείους — ἢ πεντακισχιλίους] Hunc numerum ex Thucydide aegre conficias. Is enim Nicia duce ὁπλίτας ἐκ καταλόγου tantum mille quingentos trajeciſſe refert VI, 43. et cum Demoſthene mille ducentos VII, 20. His etiamſi cum alios tum equites ſubmiſſos (VI, 89.) addas, ne ſic quidem ratio conſtat. Sed Dionyſius hic ex oratore videtur hauſiſſe, numerum exaggerante, niſi ſtatuere mavis, locum Thuc. VI, 43. ubi Athenienſes ὁπλίταις τοῖς ξύμπασιν ἑκατὸν καὶ πεντακισχιλίοις (qui non omnes Athenienſes, nedum omnes ἐκ καταλόγου erant) in Siciliam trajeciſſe referuntur, negligenter ab eo inſpectum eſſe.

7. ἐπεὶ δέ] Δέ redditive accipienda: vel legendum ἐπειδή. Seq. v. malim ὁ ἀνήρ, cum articulo. Sylb. Pallitur Sylburgius, ὁ ἀνὴρ cum articulo praeferens. Reisk. Pallitur idem, δέ hic redditive accipi poſſe opinatus. Si, quod illum ſtatuiſſe patet, συνθεῖναι a βουλόμενος pendeat (cf. ad I, 3, 1.), haud dubie ἐπειδή reponendum eſt; quae quidem ratio magis mihi placet, quam ut καί poſt ἀποχρήσασθαι etiam vertatur et συνθεῖναι cum ἔοικεν jungatur. De emendatione ὁ ἀνήρ, faciliori mutatione, ſcribere potuiſſem, nonnullorum exemplo, (cf. Reiſig. Conject. in Ariſtoph. p. 182.) ἀνήρ. Retinui tamen vulgatum. V. Soph. Ajac. 59. Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα (Ajacem) μανίασιν νόσοις ὠτρυνον. Ariſtoph. Lyſiſtr. 152. Στύοιντ' ἂν ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Cf. 51, 5. de Compoſ. 528. Sch. Jud. de Lyſ. p. 494. 9. Sylburg. ad Jud. de Demoſth. p. 117. Adde Jud. de Lyſ. p. 494, 9. Pertinent huc nonnulla eorum, quae, diverſa confundens, exhibet Aſt. ad Plat. Phaedr. p. 365. ſqq. repetitque ad locum Politiae, quem laudat. Ad ἄνθρωποι articulum ſaepius reticeri, nonnullis exemplis oſtendit Bornemann. de gem. Cyrop. rec. p. 65. n. quibus multa addi poſſunt, veluti Thuc. I, 41. VI, 49. VII, 47. Xenoph. Oecon. VI, 8. Ariſtot. Polit. VII, 12, 4. Athenag. Leg. p. Chriſt. 10. Rechenb.

πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα παραλιπών, προοίμιον τῆς 854
ἱστορίας μέχρι πεντακοσίων ἐκμηκύνει στίχων, τὰ πρὸ τοῦδε
τοῦ πολέμου πραχθέντα τοῖς Ἕλλησι μικρὰ βουλόμενος ἀπο- 855
δεῖξαι καὶ οὐκ ἄξια τῷδε παραβάλλεσθαι. Οὔτε γὰρ τἀλη- 2
θὲς οὕτως εἶχεν, ὡς ἐκ πολλῶν ἐστι παραδεῖξαι πραγμά-

XIX. προοίμιον] Malim τὸ προοίμιον.

προοίμιον τῆς ἱστορίας μέχρι πεντακοσίων ἐκμηκύνει στίχων] Thucydidem, multis magnisque rebus praetermissis, prooemium suum ad quingentos versus protraxisse, ut ea, quae ante hoc bellum a Graecis sunt gesta, parvi fuisse momenti ostenderet: hanc vero non artificiosam amplificationem esse: nec enim quod inter minima excellat, sed quod magna exsuperet, vere magnum esse: adhuc prooemia notas tantum esse debere, quibus capita eorum de quibus dicturi sumus, demonstremus. Sic Dionysius. At vero, quae illa multa magnaque ab Thucydide praetermissa sint, non video: nec Dionysius ullum ostendit. Sed postea id prooemium corrigens nihil adjicit, sed, detractis solum quibusdam, caetera ut recta relinquit; tacite quasi nihil abesse confessus. Quod vero de comparationis ratione dicit, quod omnia praecedentia parva fuisse absolute Thucydides contendat, id falsum est, nec ab Thucydide institutum. Manifeste quippe demonstrat, imo argumentis aliquando probat, priorum quoque rerum a Graecis gestarum aliquas magnas fuisse. Non autem ab una parte narrationis de toto, quod Dionysius facit, argumentatio justa est. Antiquissimas enim res Graecorum parvas et humiles fuisse dicit; nec id dissimile veri est, cum nulla gens non aliquando parva fuerit et obscura. Postea vero paulatim creviſſe hominum numero, urbibus, opibus, armis, imperiis, sociis, rebus gestis terra marique auctam Graeciam, multis argumentis, multis exemplis ostendit. Simul hoc uno labore multa utilia nobis et necessaria praestat. Primo namque continua comparatione, quantae res praecedentes fuerint, non tamen Peloponnesiaco bello fuisse majores, demonstrat. Inde pulcherrime faciem nobis et imaginem priscae Graeciae depingit et historiam a poetarum fabulis, veritatem a figmentorum involucris separando, quid de unoquoque posteritas credere debeat, ostendit. Denique eadem opera totam historiam sequentem mirifice illustrat et multa, quae alias per digressionem ab historia fieri debuissent, in exordio praemittit. Si enim alioquin gentis alicujus vel civitatis, cujus in historia mentio occurrit, originem, mores, incrementa, memorari ab historico, utile et necessarium est; quis hoc loco id alienum putabit, si ea gens, cujus longe maximum hic et internecinum ad narrandum propositum est bellum, paulo diligentius describatur? in praefatione praesertim et principio, quod inprimis in historia liberum esse gravissimi scriptores tradiderunt. Ipse quidem Dionysius, tam rigidus Thucydidis censor, in praefatione suae historiae bene longa, argumentum le de-

των, οὔτε ὁ τῆς τέχνης ὑπαγορεύει λόγος, οὕτω μεθοδεύειν τὰς αὐξήσεις. Οὐ γὰρ εἴ τι τῶν μικρῶν μεῖζόν ἐστι, διὰ τοῦτό ἐστιν ἤδη μέγα, ἀλλ' εἴ τι τῶν μεγάλων ὑπερέχει. 3 Γέγονέ τε αὐτῷ τὸ προοίμιον, τοσαύτας εἰληφὸς ἀποδεικτικὰς τῆς προθέσεως ἐξεργασίας, ἱστορία τις αὐτὴ καθ' αὑτήν. Οἱ δὲ τὰς ῥητορικὰς συνταξάμενοι τεχνὰς παραγγέλλουσι, δείγματα τῶν λόγων τὰ προοίμια ποιεῖν, αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προσλαμβάνοντας. Ὃ δὴ καὶ πεποίηκεν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ προοιμίου, μέλλων ἄρχε-

---

legisse elegans, magnificum, utile ostensurus, Romanum imperium, de quo scribere proposuit, comparat cum Assyrio, Medico, Persico, Macedonico, Attico, Lacedaemonio, imperiis; hisque omnibus illud velut exemplo Thucydidis, majus fuisse contendit. In ipsa vero historia sua de antiquissimis Italiae cultoribus, Aboriginibus, Pelasgis, Oenotris etc. dum sedes singulorum et migrationes investigat, dum ab Graecis oriundos Romanos, ambitioso magis, quam utili, aut certo labore, contendit, tam copiosus, tam minutus est, ut qui eum carpere vellet, justius id profecto et speciosius, quam ipse Thucydidem reprehendit, facere posset. *Acacius.* Hudf.

2 οὔτε ὁ τῆς τέχνης ὑπαγορεύει λόγος] Adverte rhetorem, nihil non ad artis suae praecepta exigentem, quod tamen non nimis acerbe in Graeco censore vituperandum est, cum Graecorum non solum crisis, sed quodammodo etiam ipsa historia e rhetorum officinis profecta fuerit. Caeterum si solum Thucydidis prooemium nobis servatum esset, nemo non summum historicum agnosceret. Pauca enim haec capita veram rerum Graecarum investigandarum judicandarumque rationem caeteris praeiverunt omnibus. Quod cum ita sit, facile Dionysio largiri possumus, partem prooemii Thucydidei a scriptoris argumento alienam esse, studioseque eum opportunitatem quaesivisse, qua, quae accuratius, quam alii, de Graecorum antiquitate explorasset, in medium proferret. At vide quanta arte hoc studium occuluerit. Non enim simpliciter, quasi digressione facta, (de qua non cogitare debebat Acacius) de vetustis Graecorum rebus disputat, sed quae de his proponit, iis modo ut argumentis utitur, quibus quem locum bellum Peloponnesiacum magnitudine ac gravitate inter res Graecas obtineat, demonstret.

3. δείγματα τῶν λόγων] Aristot. Rhet. III, 14. ante med. (τὸ προοίμιον) ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι, περὶ οὗ ἦν ὁ λόγος.

προσλαμβάνοντας] Malim ς e prima syllaba tolli. Reisk. Non opus; προσλαμβάνειν, ut alibi παραλαμβάνειν est *assumere, adhibere.*

ἐπὶ τῷ τέλει] c. 21 — 23.

σθαι τῆς διηγήσεως, ἐν ἐλάττοσιν ἢ πεντήκοντα στίχοις. 836
Ὥστε τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς 4
Ἑλλάδος οὐκ ἀναγκαίως αὐτῷ παρέλκεσθαι, ὅτι κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον οὔπω σύμπασα ἐκαλεῖτο ἑνὶ ὀνόματι ἡ Ἑλλάς, καὶ ὅτι περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους οἱ τρυφῆς ἀπερρύμενοι ἤρξαντο καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένας ἥρπαζον καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. Τί δ' ἦν ἀναγκαῖον περὶ τῆς Ἀθηναίων 5
τρυφῆς, ἢ τὸ παλαιὸν ἐχρῶντο, λέγειν, ὅτι κρωβύλους τε

παρέλκεσθαι, ὅτι —] Ante ὅτι videtur haec brevis sententia deesse: τί γὰρ ἔδει εἰπεῖν, aut similis quaedam, id quod patet e [verbis §. 5. in.] τί δ' ἦν ἀναγκαῖον. Reisk. Fallitur; ὅτι cum ἐκεῖνα jungendum est; quare majorem, quae vulgo post παρέλκεσθαι ponitur, distinctionem minima permutavi.

4. κατὰ τὸν Τρωϊκὸν —] c. 3. Cf. Interpr. ad Homer. Il. II, 528. sqq. Thierſch. in Commentt. Acad. Reg. Monac. an. 1813. p. 11.

ὅτι περαιοῦσθαι —] c. 5. ἐπειδὴ ἤρξαντο μᾶλλον περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, ἐτράποντο πρὸς ληστείαν ἡγουμένων ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων, κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα καὶ τοῖς ἀσθενέσι (v. Valckenar. ad Herod. VIII, 51.) τροφῆς, καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένας, ἥρπαζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. De re cf. Clark. ad Homer. Odyſſ. II, 167. Uckert. Geogr. Gr. et Rom. T. I. p. 9.

κατὰ κώμας] Phot. p. 144: κώμην οἱ πλεῖστοι τῶν στενωπῶν καὶ τὴν οἶον (an τὸν στενωπὸν κ. τ. οἶκον?) γειτνίασιν· οἱ δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει δήμους κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι καὶ κωμήτας τοὺς δημότας ἐν πόλει καὶ οἷον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίρᾳ τῆς πόλεως οἰκοῦντες (l. οἰκοῦντας)· οὕτως Ἀριστοφάνης· εἴρηκεν δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δήμους ἐν πρώτῳ· κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα. Cf. Thuc. I, 5. Hocr. Areop. c. 18: διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους ἐθιώουν τὸν βίον ἑκάστου. De latiore verbi poteſtate v. Schneider. Lex. ſ. v.

5. περὶ τῆς Ἀθηναίων τρυφῆς] c. 6. ἐν τοῖς πρώτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολὺς χρόνος, ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες καὶ χρυσῶν τεττίγων ἀνέρσει κρώβυλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ πεφαλῇ τριχῶν. Cf. Lexic. Seg. p. 322. 18. p. 396. 22. Harpocr. ſ. v. κρώβυλον. Phot. p. 134. 427. Euſtath. p. 395. c. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 980. ad ej. Eq. 577. 1330. Creuzer. Symbol. et Mythol. T. 1. p. 136. ed. prior.

ἀνεπλέκοντο καὶ χρυσοῦς τέττιγας εἶχον ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς, καὶ ὅτι Λακεδαιμόνιοι ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι καὶ εἰς τὸ φα-
6 νερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο; Ὁ δὲ δὴ ναυπηγὸς ὁ Κορίνθιος, Ἀμεινοκλῆς, ὁ κατασκευάσας Σαμίοις πρῶτος τέτταρας τριήρεις, καὶ ὁ Σάμου τύραννος Πολυκράτης ὁ Ῥήνειαν ἑλὼν καὶ ἀναθεὶς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, καὶ οἱ Φωκαεῖς οἱ Μασσαλίαν οἰκίσαντες, ὅτι ναυμα-
857 χίᾳ Καρχηδονίους ἐνίκων, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα τούτοις ἐστὶν ὅμοια, τίνα καιρὸν εἶχε πρὸ τῆς διηγήσεως λέγεσθαι;

1 XX. Εἰ δ' ἐστὶν ὅσιόν μοι καὶ θεμιτὸν εἰπεῖν, ἃ Φρονῶ, δοκεῖ μοι κράτιστον ἂν γενέσθαι προοίμιον, εἰ τὸ

ὅτι Λακεδαιμόνιοι —] Ib. μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι ἰσοδίαιτοι μάλιστα κατέστησαν, ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι πρῶτοι ἠλείψαντο. Cf. Homer. Il. XXIII, 685. ibique Schol. Plat. Polit. V. p. 452. c. Theaet. p. 162. c. J. H. Voſſ. Epiſt. Mythol. T. II. p. 95.

6. ὁ δὲ δὴ ναυπηγὸς —] c. 13. φαίνεται δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς, Κορίνθιος, ναυπηγός, ναῦς ποιήσας τέσσαρας· ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε. Cf. Uckert. I. I. p. 40.

ὁ Σάμου τύραννος —] ib. Πολυκράτης, Σάμου τυραννῶν ἐπὶ Καμβύσου, ναυτικῷ ἰσχύων ἄλλας τε τῶν νήσων ὑπηκόους ἐποιήσατο καὶ Ῥήνειαν ἑλὼν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. Cf. Thuc. III, 104. Herod. III, 39. 122. ibique Valckenar. De Rhenea v. Weſſel. ad ej. VI, 97.

καὶ οἱ Φωκαεῖς —] ib. Φωκαεῖς τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες Καρχηδονίους ἐνίκων ναυμαχοῦντες. Cf. Herod. I, 166. ibique Schweighaeuſer. Haec omnia autem cur Thucydides tetigerit, nemo non intelligit, qui vel obiter ipſum inſpexerit.

οἰκίσαντες] Scriptus liber habet οἰκήσαντες: et mox Καλχηδονίους: ego impreſſos ſequi malui. Porro ſequens prooemium a Dionyſio correctum hoc uno discrepat a Thucydideo, quod Dionyſius ea omnia quae a pagina primae verſu 15. usque ad paginae octavae verſum 7. [c. 2 — 21. in.] interjecta ſunt, omittit. Sylb.

XX, 1. γενέσθαι προοίμιον] Hic quoque ut 19, 1. articulus videtur inſerendus eſſe. Caeterum Thucydides ſi, quale vult Dionyſius, exhibuiſſet prooemium, haud dubie ridiculus aequalium ſuorum plerisque viſus eſſet, qui ſententiam omnium opinionibus repugnantem, non magna fuiſſe, quae prioribus ſaeculis geſta eſſent, pronunciaſſet quidem, ſed nullis argumentis adſtruxiſſet.

τελευταῖον αὐτοῦ μέρος τῇ προθέσει προσήρμοσε, πάντα τὰ ἐν μέσῳ παραλιπών, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὸ κατεσκεύασε· „Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν 2
Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου καὶ ἐλπίσας μέγαν τε

---

2. *Θουκυδίδης Ἀθηναῖος*] Schol. *Πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου ὀνόματος καὶ ἀρχάς, ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν τῶν ὁμωνύμων ἐν τοῖς ἔτεσιν, ἅμα μὲν τῆς αὐτῆς* (leg. *ταύτης τῆς*) *αἰτίας ἕνεκεν, ἅμα δὲ καὶ τοῦ μὴ ἑτερόν τινα τὸ αὐτοῦ σφετερίσασθαι σύνταγμα.* Recte monet posterius, eademque de causa quod toties recurrit, — *ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε*, a scriptore repetitum videtur. Cf. Gail. Obss. T. IV. p. 1. Sed de priore scholii parte ambigas, quodnam dicatur *οἰκεῖον ὄνομα*. Equidem verbum *Ἀθηναῖος* respici puto, quo Scholiastes significet nostrum Thucydidem ab aliis discerni voluisse, qui ex aliis populis oriundi idem nomen habuerint, veluti Thucydides Pharsalius, cujus ipse meminit historicus VIII, 92. ubi v. interprr. Eodem modo Poppo videtur sensisse, cum pro *ἐν τοῖς ἔτεσιν* conjiceret *ἐν τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν*. Facilius est sensumque praebet eundem *ἐν τοῖς ἐκτός*. De Stephani conjectura, auctorem scripsisse *Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου Ἀθηναῖος* vel *Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἀθηναῖος* suspicantis, prius ne Graecum quidem est; posterius, tametsi per linguam admitti possit, omni tamen auctoritate caret. Nam scholiastae verbis hanc emendationem confirmari, ut Stephanus putabat, refutatione non eget. Nec magis ei favet Luciani locus Quom. hist. sit conscr. 15. p. 176., ubi ineptus Thucydidis imitator sic exorsus esse refertur: *Κρὴπίριος Καλπουρνιανὸς Πομπήϊον πολίτης συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου.* Nam ibi nunc haud dubie recte conjunctim scriptum est *Πομπηϊουπολίτης*. Monui propter Abreschium, ex hoc loco Stephani conjecturae praesidium accrescere putantem. Denique Thucydides nunquam, ubi de se ut scriptore loquitur, patris nomen suo adjicit. — Eustath. p. 1502. 28. legit *Θουκυδίδης ὁ Ἀθ. συνεγράψατο.*

ὡς ἐπολέμησαν] V. ad II, 6, 1.

καθισταμένου] sc. *τοῦ πολέμου*. In Luciani l. l. pro *καθισταμένου* legitur *ξυνισταμένου*, quod in vetustis Thuc. codd. scriptum fuisse non affirmaverim cum Gottlebero. Dionysius quidem, Luciano vetustior, hoc in suo libro non invenit. Neque verum videtur, quod idem Gottleberus monet, *συνίστασθαι* hac ratione usitatius dici. Thucydides quidem magis frequentat alterum. V. I, 101. 105. II, 2. 65. (ubi Aristides *συγίστη* habet.) III, 5. 11.

καὶ ἐλπίσας] *Καί* si abesset, nemo desideraret. Nec tamen sollicitandum est. Cf. IV, 97. (*ὁ κήρυξ*) *αὐτὸν ἀποστρέ-*

ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, τεκμαιρόμενος, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρα-

---

ψας καὶ εἰπών, ὅτι οὐδὲν πράξει, πρὶν ἂν αὐτὸς ἀναχωρήσῃ πάλιν, κατασιὰς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔλεγε τὰ παρὰ τῶν Βοιωτῶν. VIII, 66. Ἀντέλεγε οὐδεὶς ἔτι τῶν ἄλλων, δεδιὼς (intellige ἕκαστος ex οὐδείς. Cf. Wolf. ad Xenoph. Hellen. p. 114. ap. Schneider. Heindorf. ad Platon. Gorg. 29. ad Horat. Sat. I, 1, 3.) καὶ ὁρῶν πολὺ τὸ συνεστηκός. Simili modo τε otioſum eſt Eurip. Hippol. 139. τριτάταν δέ γιν κλύω τάνδε κατ' ἀμβροσίου στόματος ἀμφὶν Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν, κρυπτῷ τε πίνθει θανάτου θέλουσαν κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον. Cf. Hermann. ad Ariſtoph. Nub. 180. Alia de hac dicendi ratione, late patente, alibi dicentur. Obiter moneo huc non pertinere Diodor. XIII, 15. οἱ Ἀθηναῖοι θρασέως ἐκινδύνευον καὶ τὸν ἐν τῇ μάχῃ θάνατον εὐγενῶς ὑπομένοντες, ubi particula καὶ verba θρασέως et εὐγενῶς ὑπομένοντες copulantur. Male igitur Weſſel. eam abeſſe mavult. — Ἐλπίζειν hic ut ſaepius eſt praevidere, exſpectare. V. Hoogeveen. ad Viger. p. 244. ſqq. Wolf. ad Demoſth. Lept. p. 385. Apud Herodotum hoc verbum ſubinde exiſtimandi poteſtatem habet, veluti I, 50. ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος. Cf. c. 27. III, 157. — Caeterum verba ἐλπίσας — προγεγενημένων paulo immutata exhibet Lucian. Quom. hiſt. ſit conſcr. §. 54. p. 212.

ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων] V. ad 10, 2.

τεκμαιρόμενος, ὅτι — τε — ἦσαν — καὶ — ὁρῶν] Fuerunt, qui καὶ ὁρῶν cum τεκμαιρόμενος — ἦσαν jungendum eſſe cenſerent, quos falſos fuiſſe particula τε oſtendit. Recte igitur Stephanus aliique mutatam eſſe ſtructuram ſtatuerunt, ut καὶ ὁρῶν dictum ſit pro καὶ ὅτι ὁρᾷ, quod nihil difficultatis habet, cum τεκμαίρεσθαι aeque dicatur ſequente participio (etiam genitivo abſoluto, ut Thuc. III, 55.) atque ſequente ὅτι, ut Plato Polit. III. p. 405. d. Dionyſ. Antiqq. VI, 56. (vel ὡς, Plat. Sympoſ. XXXVIII, 3. etiam ſequente ἀπό, Thuc. IV, 125. vel ἐκ, Plat. Polit. IX. p. 579. c. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 221. vel dativo, Xenoph. Apol. 12. Iſocr. Paneg. 59. Heindorf. ad Sophiſt. p. 551.) Simili mutatione Xenoph. Sympoſ. VIII, 11. τεκμαίρομαι τῇ τοῦ ἐρωμένου κολοκαγαθίᾳ καὶ ὅτι σὲ ὁρῶ τὸν πατέρα αὐτοῦ παραλαμβάνοντα εἰς τὰς πρὸς τοῦτον συνουσίας. Neque quemquam in noſtro loco offendet particulae τε trajectio, quae eadem eſt in loco gemino Thuc. IV, 116. Καὶ ὁ Βρασίδας, ὡς ᾔσθετο αὐτοὺς ἀπολείποντάς τε τὰς ἐπάλξεις καὶ τὸ γιγνόμενον ὁρῶν, ἐπιφερόμενος τῷ στρατῷ εὐθὺς τὸ τείχισμα λαμβάνει. Caeterum ſtructurae tali modo mutatae exempla apud Thucydidem tam crebra ſunt, vix ut numerari queant.

ἀκμάζοντες ἦσαν] Egregie falluntur, qui (ſicuti Suidas, Zonaras. p. 969. et praef. XXXII. Schol. ad Plat. Polit. V. in. quem Baſt. in Comment. palaeogr. Gregorio Cor. ſubjecta p. 782 fruſtra tentat ὅτι in τό mutari jubens. Cf. Phot.

σκευῇ τῇ πάσῃ καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. Κἰ- 3

---

p. 47: καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον, ὅτι ἀμάζοντές τὸ ἦσαν (ſic) ἐς αὐτόν) ἦϊσαν vel ἦσαν legendum putant. Saepe quidem dicitur εἶναι ἔς τι, veluti Thuc. I, 78. 118. 121. 123. II, 2. III, 45. 55. VII, 21. ſed nec ἦϊσαν nec ἦσαν unquam pro ἦεσαν uſurpavit Thucydides, et, quantum obſervavi, prolaicorum qui Attica vel communi dialecto uſi ſunt, nemo. Itaque acquieſcendum puto in vulgato: ἀμάζοντες ἦσαν dictum eſt pro ἤκαζον, ratione inprimis Herodoto frequentata, nec Thucydidi inſolita. V. I, 99. 158. II, 12. 80. III, 3. Cf. Weſſel. ad Diodor. II, 5. Matthiae. Gr. Gr. §. 559. Aſt. ad Plat. Legg. T. II. p. 212. Ἀκμάζειν ἔς τι autem eodem modo dictum, ut II, 8. ἐῤῥώοντο ἐς τὸν πόλεμον, qua voce illam explicat Zonar. p. 984. Caeterum ἀκμή, ἀκμάζειν, ἄνθος, ἀνθεῖν ſaepe ſimiliter transferuntur. V. II, 42. VIII, 46. — II, 22. 51. III, 5. Herod. I, 29. Cf. Jenſ. ad Lucian. T. I. p. 251. — Thuc. IV, 151. — II, 19. Herod. IV, 1. Homer. Hymn. in Apoll. 155. ſqq. ex interpretatione Hermanni.

τὸ Ἑλληνικόν] i. e. οἱ Ἕλληνες. Haec dicendi ratio nemini magis frequentata eſt, quam Thucydidi, generis neutrius multa una complectentis amanti. V. I, 5. 15. II, 9. IV, 118. al. et Matthiae. Gr. Gr. §. 267. a.

πρὸς ἑκατέρους] Haec verba in nonnullis codd. deſunt eoque Benedictus ac, praeeunte Wolfio, Poppo l. l. p. 128. ſq. ea abjicienda putaverunt. Vereor tamen, ut ſalvo ſenſu abeſſe poſſint. Nam ſi abeſſent, namo, opinor, cogitaret de Graecis in duas partes diviſis. Certe auctor tum non ξυνιστάμενον ſcripſiſſet, ſed διϊστάμενον. Cf. I, 15: οὐ ξυνεστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις οἱ ὑπήκοοι. ib. extr.: τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη. c. 18: διεκρίθησαν πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους.

τὸ δὲ καὶ διανοούμενον] Repete ξυνίασθαι. Cf. I, 124: ἔξεστι τῶν μὲν ἤδη ἄρχειν, τῶν δὲ διανοεῖσθαι. V, 80: οὐ μέντοι εὐθύς γε ἀπέστη τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ διενοεῖτο, ὅτι καὶ τοὺς Ἀργείους ἑώρα. ubi ad ἑώρα eodem modo repetendum ἀποστάντας. Cf. I, 80. II, 11. 86. III, 16. VIII, 105. Plato Polit. X. p. 619. d. Eadem ratio ad alia quoque verba pertinet, veluti περιορῶ, Thuc. I, 96. Plat. Legg. XI. p. 954. d. (ubi φανερὸν εἶναι repetendum eſſe non vidit Cornar.) οἶμαι, Xenoph. Sympoſ. VIII, 7. Heindorf. ad Protag. p. 479. δοκεῖς, Soph. Oed. R. 1180. ibique Erf. ed. min. αἰσθάνομαι, Thuc. VII, 69. ἔλπομαι, Homer. Od. III, 275. βούλομαι, v. Commentatt. III, 1. n. 1. ἀξιῶ, Thuc. III, 14. Demoſth. de falſ. leg. p. 372. 27. de Cherſ. p. 101. 7. Soph. Antig. 1233. ed. Erf. min. e Seidleri explicatione. ἐπαγγέλλομαι, Demoſth. Phil. IV. p. 140. 10. προσποιεῖσθαι, Lyſ. c. Agor. p. 462. παραχελεύομαι, Xenoph. Cyrop. III, 3, 66. δύναμαι, Thuc. III, 11. VI, 96. Xenoph.

νησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δ' εἰπεῖν καὶ ἐπιπλεῖστον ἀνθρώπων.
858 Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑ-

Hellen. VII, 5, 7. ἀδυνατῶ, Plat. Legg. IX. p. 875. d. εὐλαβοῦμαι, Polit. V. p. 467. c. πειρῶμαι, Thuc. VI, 76. ἐῶ, Thuc. I, 70. VII, 62. ἀναγκάζω, Xenoph. Hellen. VI, 2. 14. προσαναγκάζω, Thuc. V, 42. VI, 88 VIII, 76. κωλύω, Thuc. VI, 91. (αὐτοὶ ὠφελούμενοι τοὺς ἐναντίους κωλύσετε, ſc. ὠφελεῖσθαι.) VI, 56. ἀποκωλύω, VI, 88. (ἐπὶ τοὺς μὴ προςχωροῦντας οἱ Ἀθηναῖοι στρατεύοντες τοὺς μὲν προσηνάγκαζον, τοὺς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Συρακουσίων φρουρούς τε πεμπόντων καὶ βοηθούντων ἀπεκώλυον. ſc. προσαναγκάζεσθαι, quod cum Viri docti non viderent, de emendatione cogitarunt.) διακωλύω, III, 64. VI, 102. μέλλω, Thuc. I, 134. IV, 93. (τεταγμένοι ὥςπερ ἔμελλον. ſc. τάσσεσθαι. Falli enim puto eos, qui cum Schol. μαχέσασθαι ſubaudiunt.) VII, 15. VIII, 51, (ubi ſic diſtinguendum: καὶ οἱ μὲν τὸν τειχισμὸν [τε] παρεσκευάζοντο, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα, Σάμος ὑβᾶσον ἐτειχίσθη.) Xenoph. Vectig. IV, 38. Hemſterh. ad Lucian. T. II. p. 546. παύω, Thuc. IV, 87. λήγω, Aeſch. Prom. 540. coll. Hermann. ad Soph. Aj. 1358. λανθάνω et φθάνω, Thuc. VIII, 15. διατελεῖν, Iſocr. Paneg. 17. εἴωθα, Thuc. I, 132. III, 1. VIII, 97 ὤφελον, Eurip. Iphig. T. 503. Seidler. ἐξόν, ib. 670. Iſocr. Paneg. 20. ibique Spohn.

3. μεγίστη δή] Schol. Ariſtoph. Acharn. 1. ὁ δὲ δὴ συμπαραπληρωματικὸς αὔξησιν δηλοῖ· ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ· κίνησις γὰρ αὕτη δὴ μεγίστη. (ſic.) Cf. I, 50. VI, 31. 54. Steph. ad I, 18. ubi tamen correctionem ejus non admiſerim. Hoogeveen. de partic. p. 201. Viger. p. 489. Quod ad rem attinet, facile intelligitur, verba κίνησις μεγίστη δή perperam accepta eſſe ab Heilmanno, Bredovio, Creuzero de arte hiſt. p. 262. vertentibus: *eine der ſtärkſten Bewegungen, eine der gröſsten Erſchütterungen*, cum auctor contendat, omnibus omnino rebus, quae adhuc geſtae a Graecis eſſent, magnitudine gravitateque praeſtare bellum Peloponneſiacum, id quod ipſe declarat I, 21. Noſtrum locum reſpicere videtur Liv. XXI, 1: *In parte operis mei licet mihi praefari, quod in principio ſummae totius profeſſi plerique ſunt rerum ſcriptores, bellum maximè memorabile omnium quae unquam geſta ſint me ſcripturum.* Peloponneſiaci momenta belli bene expoſuit Heilmann. Commentatt. crit. de Thuc. ingenio et dicendi genere in opuſcc. ſuis a Danov. ed. T. II. p. 104. ſqq.

ὡς εἰπεῖν] V. Commentatt. III, 1. n. 1.

ἐπιπλεῖστον ἀνθρώπων] Cf. Werfer. in Act. Philol. Monac. T. I. p. 258.

τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν] intellige τούτων τῶν πραγμάτων, *belli Peloponneſiaci*. Cf. VII, 55. σφαλλόμενοι τὰ πλείω [τά τε πρὸ αὐτῶν ἠπόρουν καὶ ἐπειδή γε ταῖς ναυσὶν ἐκρατήθησαν, ὃ οὐκ ἂν

ρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατον ἦν, ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μα-

---

ἔφοντο, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι (ἔτι e codd. repoſuit Haack.) ἠθύμουν. ubi poſtremam vocem delendam eſſe cum optimis codd. monuit Poppo in Ephemer. litter. Jen. Dec. 1820. nr. 255. p. 455. Cf. ad I, 5, 1. annotata.

χρόνου πλῆθος] Sic Xenoph. Anab. VII, 8, 26. Ariſtot. Polit. II, 5, 14. *πλῆθος ἐτῶν* Ariſtoph. Nub. 852.

ἀδύνατον] Sic etiam infra. Sed in l. de Compoſ. p. 524. ubi Rhetor eundem hunc Thucydidis locum proponit, legitur *ἀδύνατα*, quomodo an recte ediderit Gottleberus, in dubium vocat Poppo Obſſ. p. 49. Haud ſcio, an injuria: *ἀδύνατον* enim a correctore profectum eſſe poteſt, rationis illius, qua cum alii tum Thucydides pluralem vocis *ἀδύνατος* adamant, ignaro. Cf. Valken. ad Herod. VI, 13. Deinde quamquam *ἀδύνατα* e Caſſ. Aug. Reg. non enotatum eſt, ita tamen in melioribus libris Gailius videtur reperiſſe. Denique *ἀδύνατα* noſtro loco longe aptius eſt, nec appoſita ſunt exempla quae contra affert Poppo. Cf. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 1055. f. v.: *Pluralis numerus pro ſingulari.* Servandum etiam puto vulg. VII, 45.

ὧν — πιστεῦσαι] Ὡς pro ὧν in marg. cod. Bodl. Hudſ. Quae Bauerus et Haackius de hoc loco ſtatuerunt, non operae pretium eſt referre. Rectius Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 525. „Repete praepoſitionem: *ἐξ ὧν*. quae ſimpliciſſima interpretandi ratio. V. Meletem. Crit. p. 124.“ Simpliciſſimam tamen hanc rationem non dixerim. Mihi quidem videtur ὧν pro ἃ poſitum eſſe atque a *σκοπεῖν* pendere. Solenni enim more Graeci, ubi participium cum verbo finito diverſi regiminis conjungitur, eo caſu utuntur, quem prius poſtulat. V. Thuc. II, 44: *λύπη — οὗ ἂν ἐθὰς γενόμενος ἀφαιρεθείη.* Cf. VI, 11. VII, 5. extr. — ib. 1, 105: *τοῖς ἄλλοις ξυμβαλόντες ἐκράτησαν.* Cf. I, 20. 144. III, 54. VI, 76. 77. VII, 6. VIII, 10. Herod. I, 47. 66. Xenoph. Hellen. I, 5, 6. Plat. Legg. VIII. p. 857. e. IX. p. 856. e. — Thuc. III, 105: *ὃ τειχισάμενοι κοινῇ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο.* VI, 92. med. Herod. I, 94. in. Fortaſſe etiam Thuc. VIII, 52. *τῷ Τισσαφέρνει θεραπεύων προσέκειτο* e Caſſ. et Aug. reſcribendum *τὸν Τισσαφέρνην θ. πρ.* — Haec ratio adeo ad praepoſitiones cum caſibus ſuis pertinet. V. Herod. V, 45. *ἐπ' ὃ ἱστάλη ἐποίεε.* Cf. Thuc. I, 114. II, 25. 90. IV, 18. VI, 1. 77. VII, 5. Plat. Polit. VIII. p. 558. c.

ἐπὶ μακρότατον] Cf. Herod. II, 29. *ἀλλὰ τοσόνδε μὲν ἄλλο ἐπὶ μακρότατον ἐπυθόμην.* ib. c. 34. *περὶ δὲ τοῦ ῥεύματος αὐτοῦ, ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστορεῦνται ἢν ἐξικνέεσθαι, εἴρηται.* Quem l. cum aliis jam laudatum video ab Abreſchio in Auctar. dilucidd. Thucydd. p. 213. Caeterum *ἐπὶ μακράτατον* rectius diviſim ſcribi, monet Hemſterh. ad Lucian. T. II. p. 454. Eandem ego rationem in ſimilibus ubique ſequerer, ſi res mei arbitrii eſſet.

ξυμβαίνει] Sic 25, 2. et de Compoſ. l. l. reddiditque hoc pro vulg. *συμβαίνει* Thucydidi Haackius.

γάλα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα, οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες μᾶλλον πιστεύων οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον, ὄντα ἀνεξέλεγκτα καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, εὑρῆσθαι δὲ ἡγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων, ὡς παλαιὰ εἶναι, ἀποχρώντως. 4 Καὶ ὁ πόλεμος οὗτος, καίπερ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μὲν αὐ πολεμῶσι, τὸν παρόντα ἀεὶ μέγιστον κρινόντων, παυσαμένων δέ, τὰ ἀρχαῖα μᾶλλον θαυμαζόντων, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔρ- 5 γων σκαπτοῦσι δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν. Καὶ

οὔτε ὡς ποιηταὶ —] Ante οὔτε videtur e Thucydidis I, 21. ſupplendum eſſe: καὶ οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμι. Reisk. Imo cenſor partieipia πιστεύων — ἡγησάμενος cum νομίζω conjunxit.

λογογράφοι] Cf. Creuzer. Herod. et Thuc. p. 50. ſqq. id. de art. hiſt. Gr. p. 178.

ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τ. α. ἢ ἀλ.] Concinnius hic ξυντεξάμενοι aut ſimile participium addidiſſet, quod praegreſſo κοσμοῦντες reſponderet. Hoc enim, commate poſt ξυνέθεσαν poſito repetere, durius videtur.

τὰ πολλά] Conſentit haec Dionyſii lectio cum vulgatis Thucydidis libris. Nihilominus tamen vitioſam eſſe ſuſpicor et ſic leg. καὶ τὰ πολλὰ τῷ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστῳ, id eſt διὰ τὸ ἄπιστον, vel διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου αὐτῶν συμβᾶσαν. Reisk. Αὐτῶν a τὰ πολλά pendet. Hujusmodi trajectiones in Thucydide ſunt frequentiſſimae. V. I, 138: τὰ δατᾶ φασι κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε. II, 8: ἡ δὲ εὔνοια παραπολὺ ἐπῆει (al. ἐποίει.) τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. Cf. II, 1. 23. 29. 34. 49. 77. 87. 88. 92. al. Reiskium refutare non vacat.

εὑρῆσθαι — ἀποχρώντως] Haec cenſor prudentius omiſiſſet. Nam prooemio, qua Dionyſius fecit ratione, mutilato, inepte cognitionem jactaret, nulla re probatam.

4. παυσαμένων δέ] ſc. αὐτῶν. Sic ſexcenties Graeci, ut mirari ſubeat, quae a nonnullis in hoc genere peccata ſunt. V. Wolf. ad Xenoph. Hellen. p. 114. Matthiae. Gr. Gr. §. 569. Caeterum vides in noſtro loco ſtructuram eſſe variatam: concinnius enim ſcriptum foret ἐὰν δὲ παύσωνται.

αὐτῶν] ſc. τῶν ἀρχαίων.

ἐν αὐτῷ] ſc. τῷ πολεμεῖν. Cf. Thuc. I, 69. οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος, ἀλλ' ὁ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιορῶν δὲ ἀληθέστερον αὐτὸ ὁρᾷ. Cf. ad I, 1, 1.

ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πολεμήσειν ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν (ἀκρίβειαν) αὐτὴν τῶν λε- 859
χθέντων (διαμνημονεῦσαι) ἦν ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν. Ὡς δ' ἂν ἐδόκουν
μοι ἕκαστοι περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰ-
πεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀλη-
θῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. Τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέν- 6
των ἐν τῷ πολέμῳ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος
ἠξίωσα γράφειν, οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει, ἀλλ' οἷς τε αὐτὸς
παρῆν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσον δυνατόν, ἀκριβείᾳ περὶ

---

5. *λόγῳ εἶπον*] *Reapſe dixerunt*, tum, cum dicerent, ſervatis ipſorum verbis, nihil mutatis. Reisk. Fallitur: ὅσα *λόγῳ εἶπον* nihil aliud eſt, quam *quae orationibus habitis dixerunt* eique oppoſitum eſt τὰ δ' ἔργα *τῶν πραχθέντων* §. 6.

(*ἀκρίβειαν*) — (*διαμνημονεῦσαι*)] Incluſa in ſcripto libro deſunt. Sylb.

ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα] id eſt *καὶ ἐμοὶ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις, οὓς αὐτὸς ἤκουσα*. Reisk. Aſpernatur hanc interpretationem linguae ratio; ὧν pendet ab *ἀκρίβειαν* dictumque eſt trito more pro *τούτων, ἅ*.

ἀπαγγέλλουσιν] *Ἀπαγγέλλουσιν* legitur etiam in vulg. [Thuc.] libris, cum aptius eſſe videatur praeteritum *ἀπαγγεῖλαισιν*. Sylb. Bene habet *ἀπαγγέλλουσιν*. Saepe enim de re praeterita participium praeſentis uſurpatur, ubi de actione vel durante vel ſaepius repetita ſermo eſt.

ἐχομένῳ —] Cf. 51, 5.

6. *τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων*] Haec jam monitum eſt oppoſita eſſe praegreſſis *ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον*, quibus concinnius reſponderet *τὰ δὲ τῷ ἔργῳ πραχθέντα*; nec offenſionem habebunt *τὸ πραχθέντα τῶν ἔργων* ſive *αἱ πράξεις τῶν ἔργων*. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 640. Sed illa quoque *τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων* ferri poſſunt, ſi verba *ἐν τῷ πολέμῳ* arcte cum *τῶν πραχθέντων* conjunguntur.

ἀλλ' οἷς τε —] Mihi videtur ſic leg. eſſe: *ἀλλ' οἷς γε αὐκ αὐτὸς παρῆν, παρὰ τῶν ἄλλων: ſed ubi res narro, quibus ego ipſe non interfui, narro eas diligentia qua fieri poteſt maxima ab aliis perconſtatus.* Vulgatam ſi defendemus, ſic erit interpretanda: *ἀλλ' ἠξίωσα γράφειν ταῦτά τε, οἷς αὐτὸς παρῆν, καὶ οἷς αὐκ αὐτὸς παρῆν, ταῦτα ἐπεξελθών*. Reisk. Recte vulgata defendit, quae, variata ſtructura, dicta ſunt pro: *ἀλλὰ ταῦτά τε (ἠξίωσα γράφειν), οἷς αὐτὸς παρῆν καὶ ἃ παρὰ τῶν ἄλλων — ἐπεξῆλθον*. Dionyſius quomodo loci ſententiam exprimat, v, 6, 1.

ἑκάστου ἐπεξελθών. Ἐπιπόνως δὲ εὑρίσκετο, διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἑκάστοις οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον,
7 ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθώδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανεῖται, ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν καί,
860 τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τοιούτων καὶ παρπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτά, ἀρκούντως ἕξει. Κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα
8 ἀκούειν ξύγκειται. Τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν, καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν (καὶ πεζομαχίαιν ταχείαν) τὴν κρίσιν ἔσχε. Τούτου δὲ τοῦ πολέμου μῆκός τε μέγα προῦβη, παθήματά τε ξυνηνέχθη γε-

---

ἐπεξελθών] Participium ἐπεξιλθών agnoſcit etiam ſcholiaſtes Thucydidis, qui expl. ἐρευνῶν, *inveſtigans*. Sylb.

ἑκατέρων] Perinde eſt, genitivum hunc ſerves, an e codicibus quibusdam [Reg. Caſſ. Aug. G. A. F.] ἑκατέρῳ adſciſcas, εὔνοιά τινος idem eſt atque εὔνοια πρός τινα: *prout quisque bene alterutri parti yellet*. Reisk. Sanum praeſtare poterat vulgatum. Certe ſcriptor ſi dativo uſus eſſet, ἑκατέροις dixiſſet. Sed de hujus ſtructurae uſu adhuc dubito, quamquam me non fugit locus Thuc. VII, 57. Τοσοίδε ἑκάτεροι ἐπὶ Σικελίαν τε καὶ περὶ Σικελίας — ἐπολέμησαν — ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας — ἢ ἀνάγκης ἔσχον. Hunc enim locum corruptum eſſe, vix dubitare licet. Equidem reſtituendum puto: — ὡς ἕκαστός τις — ἔσχεν. Ἔσχεν praebent codd. Reg. Caſſ. Aug. G. K. X. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 515.

7. καὶ ἐς μὲν — ξύγκειται] V. 7, 4. ubi inter hujus loci imitatores etiam Polyb. III, 51. extr. referendus erat.

8. τῶν δὲ πρότερον ἔργων —] Cf. Plat. Menex. 9. p. 239. ibique Gottleber.

δυεῖν] Δυοῖν hic et tantum non ubique Thucydidis codd.

(καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν)] Incluſa deſunt in ſcripto libro: itidemque articulus τόν [§. 9. ante πόλεμον]. Sylb.

τούτου δὲ τοῦ πολέμου —] Haec usque ad ἡ λοιμώδης νόσος etiam in Jud. de Demoſth. p. 1074. ſq. leguntur, ſed corruptiora. Nam pro ξυνηνέχθη ibi ξυνέβη ſcriptum, ἐν αὐτῷ omiſſum et poſt τῇ Ἑλλάδι inſertum πολλά. Reſpicit huc Lucian. Quom. hiſt. ſit. conſcr. 54. p. 212: καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα συνέβη γενέσθαι.

μῆκός τε —] Reſpexit Noſter hunc locum 10, 2.

σθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Οὔτε γὰρ πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν 9
ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δ' ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων, εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον ἁλισκόμεναι, οὔτε φυγαὶ τοσαίδε ἀνθρώπων καὶ φόνος, ὁ μὲν κατ' αὐτὸν (τὸν) πόλεμον, ὁ δὲ διὰ τὸ στασιάζειν. Τά τε πρότερον ἀκοῇ μὲν 10
λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα οὐκ ἄπιστα κατέστη σεισμῶν τε πέρι, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς

ἕτερα] Aut ἑτέροις malim, aut ſaltim ἑτέρᾳ in dativo ſingulari, ſc. χθονί, vel χώρᾳ. Reisk. Neutrum horum vulgeri lectioni praeſtat, cum auctor non Graeciae calamitates cum aliis terrae calamitatibus comparare voluerit, ſed hoc tantum dicat, nullo alio tempore tot, quot bello Peloponneſiaco, infortunia Graecos fuiſſe expertos.

9. ἠρημώθησαν] Subaudi ὅσαι νῦν [ſ. ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ] ἠρημώθησαν. Reisk. Recte quidem ad ſenſum. Patet autem confuſionem hic ſubeſſe, cujus in promptu eſt ratio. Etenim in verbis οὔτε — ἠρημώθησαν ſimul ſententia latet πλεῖσται γὰρ πόλεις ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἠρημώθησαν, et quaſi ita ſcripſiſſet auctor orationem continuat.

αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων] Mycaleſſum ſignificari, (v. VII, 29. ſq.) monet Haackius. Velim plures nominaſſet, ne ſcriptor rem exaggeraſſe crederetur. Certe is de pluribus oppidis, a barbaris expugnatis vaſtatisque nihil, quod meminerim, tradit, neque apud Xenophontem quod huc trahi poſſit, quidquam reperio.

αἱ δὲ —] Recte Haackius Plataeas ſignificari monet; quod Mitylenas addit vereor ut eodem jure fecerit: has enim everſas eſſe nec Thucydides tradit III, 50. nec Diodorus XII, 55. Rectius de Thyrea cogitaveris. V. IV, 57. Caeterum hic quoque ſcriptoris verba non urgeam. Ὑπό ante σφῶν in Jud. de Demoſth. omiſſum eſt.

εἰσὶ δὲ αἳ —] Aeginam (II, 27.) et Potidaeam (II, 70.) intelligi, Schol. notat. Addo Scionen V, 32. et Melum V, 118.

οὔτε φυγαὶ — καὶ φόνος] Cave καί pro οὔτε poſitum dicas; nam φυγαὶ et φόνος non disjunguntur, ſed conjunguntur, et οὔτε praegreſſo οὔτε reſpondet. Male igitur in vulgg. Thuc. edd. ante καὶ φόνος colon ponitur. Caeterum ſubaudi ἐγένετο.

10. σεισμῶν τε πέρι, οἳ —] Non diſſimilem hic vides confuſionem ejus, quam §. 9. deprehendimus. Nam poſt οἳ cogitandum eſt ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ. Pro ἰσχυρότεροι in Jud. de Demoſth. p. 1074. ult. ut in Thuc. edd. ἰσχυρότατοι legitur. Caeterum Thucydides terrae motus plures notavit. V. II, 8. III, 87. 89. IV, 52. V, 45. 50. VI, 95. VIII, 6. 41.

861 καὶ ἰσχυρότεροι οἱ αὐτοὶ ἐπίσχον, ἡλίου τε ἐκλείψεις, αἳ πυκνότεραι παρὰ τὰς ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευομένας ξυνέβησαν· αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμοὶ καὶ ἡ σὺχ ἥκιστα βλάψασα καὶ μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος. Ταῦτα γὰρ πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πο-
11 λέμου ἅμα ξυνεπέθετο. Ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδάς, αἳ αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν. Διότι δὲ ἔλυσαν, τὰς

ἐκλείψεις] Imo vero ἐκλείψεων. Aptus enim hic genitivus eſt ex illo περί: τὰ λεγόμενα περὶ ἐκλείψεων ἡλίου. Reisk. Merito offendit. Ne tamen ἐκλείψεων corrigendum putem officiunt ſqq. αὐχμοί τε. Itaque ex praegreſſis rep. κατέσχησαν. — De ſolis defectionibus v. II, 28. IV, 52.

παρὰ τὰς — μνημονευομένας] Vulgati libri Thucydidis habent παρὰ τὰ — μνημονευόμενα. Sylb. In Jud. de Demoſth. p. 1075. 1. ut in Thuc. edd. παρὰ — τὰ μνημονευόμενα legitur. Praepoſitionem παρά eodem modo uſurpatam habes IV, 6. χειμὼν ἐπιγενόμενος μείζων παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν ἐπίεσε τὸ στράτευμα. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 454. n. 1. a. Hermann. ad Viger. p. 862.

αὐχμοί τε —] Subjice tacite e proximo ξυνέβησαν. Reisk. In Jud. de Demoſth. αὐχμοί τ' ἔστι — καὶ οὐχ ἥκιστα καὶ ἡ βλάψασα.

ἡ λοιμώδης νόσος] Nota articulum iteratum. Cf. Thuc. VIII, 90. ἐπ' αὐτὸν τὸν ἐπὶ τῷ ἀτόματι τοῦ λιμένος, στενοῦ ὄντος, τὸν ἕτερον πύργον ἐτείχιζον. ib. c. 64. τἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία. Herod. VII, 196. ὁ ναυτικὸς ὁ τῶν βαρβάρων στρατός. VIII, 42. ὁ λοιπὸς ὁ τῶν Ἑλλήνων ναυτικὸς στρατός. c. 92. εἶλε τὴν προφυλάσσουσαν ἐπὶ Σκιάθῳ τὴν Αἰγιναίην (ναῦα). Ariſtoph. Nub. 186. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 276. Sander. in Biblioth. crit. a Seebod. edita T. II. Faſc. 2. p. 790. ubi typothetae errore Schaefer. ad Soph. Oed. R. 506. laudatur; legitur enim ejus annotatio ad v. 806. Non huc pertinet Thuc. I, 2. ubi οἱ ἐκπίπτοντες (nam articulum, in ed. Lipſ. operarum errore omiſſum, reſtituendum eſſe, jam monuit Poppo p. 138.) οἱ δυνατώτατοι dictum eſt pro τῶν ἐκπιπτόντων οἱ δυνατώτατοι. Idem valet de aliis locis, quos quis huc retulerit.

ξυνεπέθετο] In ſcripto libro ξυνετίθετο: minus apte Sylb.

11. Ἤρξαντο — κατέσχη] V. 10, 4. ibique annotata.

αἰτίας] προέγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφοράς, τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη."

XXI. Τὰ μὲν δὴ περὶ τὸ πραγματικὸν μέρος ἁμαρτήματά τε καὶ κατορθώματα τοῦ συγγραφέως ταῦτά ἐστι. Τὰ δὲ περὶ τὸ λεκτικόν, ἐν ᾧ μάλιστα ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ διαδηλός ἐστι, μέλλω νυνὶ λέγειν. Ἀνάγκη δ' ἴσως καὶ περὶ ταύτης τῆς ἰδέας προειπεῖν, εἰς πόσα μέρη διαιρεῖσθαι πέφυκεν ἡ λέξις καὶ τίνας περιείληφεν ἀρετάς· ἔπειτα δη- 862
λῶσαι, πῶς ἔχουσαν αὐτὴν ὁ Θουκυδίδης παρὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων συγγραφέων παρέλαβε καὶ τίνα μέρη πρῶτος ἁπάντων ἐπαίνωσεν, εἴτ' ἐπὶ τὸ κρεῖττον, εἴτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον, μηδὲν ἀποκρυψάμενον.

XXII. Ὅτι μὲν οὖν ἅπασα λέξις εἰς δύο μέρη διαιρεῖται τὰ πρῶτα, εἵς τε τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ὑφ' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ἐλαττόνων τε καὶ μειζόνων μορίων, καὶ ὅτι τούτων αὖθις ἑκάτερον εἰς ἕτερα μόρια διαιρεῖται — ἡ μὲν ἐκλογὴ τῶν στοιχειωδῶν μορίων, ὀνοματικῶν λέγω καὶ ῥηματικῶν καὶ συνδετικῶν, εἵς τε τὴν κυρίαν Φράσιν καὶ εἰς τὴν τροπικήν, ἡ δὲ σύνθεσις εἵς τε τὰ κόμματα καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους — καὶ ὅτι τούτοις ἀμΦοτέροις συμβέβηκε, λέγω δὲ τοῖς τε ἁπλοῖς καὶ ἀτόμοις ὀνόμασι καὶ τοῖς ἐκ τούτων συνθέτοις, τὰ καλούμενα σχήματα, καὶ ὅτι τῶν καλουμένων ἀρετῶν 863
αἱ μὲν εἰσὶν ἀναγκαῖαι καὶ ἐν ἅπασιν ὀΦείλουσι παρεῖναι τοῖς

προέγραψα] Vulgati libri Thucydidis habent ἔγραψα, sine praepositione. Sylb.

XXI. ἔπειτα δηλῶσαι —] Jam dixit de hac re 5, 5.

πρὸ αὐτοῦ] Vulgo πρὸ αὐτοῦ.

ἀποκρυψάμενος] Convenientius ἀποκρυψάμενον, vel pluraliter ἀποκρυψαμένους. Sylb. Praetuli accusativum in singulari. Reisk.

XXII. λέγω δή] Correxi λ. δέ. Cf. ad 12, 1. Caeterum offendit collocatio verborum λέγω — συνθέτοις, quae post ἀμφοτέροις exspectaveris.

λόγοις, αἱ δ' ἐπίθετοι καὶ ὅταν ὑφεστῶσιν αἱ πρῶται, τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν, εἴρηται πολλοῖς πρότερον, ὥστε οὐδὲν δεῖ περὶ αὐτῶν ἐμὲ νυνὶ λέγειν, οὐδ' ἐξ ὧν θεωρημάτων τε καὶ πραγμάτων τούτων τῶν ἀρετῶν ἑκάστη γίνεται, πολλῶν ὄντων. Καὶ γὰρ ταῦτα τῆς ἀκριβεστάτης τέτευχεν ἐξεργασίας.

XXIII. Τίσι δ' αὐτῶν ἐχρήσαντο πάντες οἱ πρὸ Θουκυδίδου γενόμενοι συγγραφεῖς καὶ τίνων ἐπὶ μικρὸν ἥψαντο, ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών, ὥσπερ ὑπεσχόμην, κεφαλαιωδῶς διέξειμι. Ἀκριβέστερον γὰρ αὖτως γνώσεταί τις τὸν ἴδιον τοῦ
2 ἀνδρὸς χαρακτῆρα. Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι πάνυ καὶ ἀπ' αὐτῶν μόνον γινωσκόμενοι τῶν ὀνομάτων ποίαν τὴν λέξιν ἐπετήδευσαν, οὐκ ἔχω συμβαλεῖν, πότερα τὴν λιτὴν καὶ ἀκόσμητον καὶ μηδὲν ἔχουσαν περιττόν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χρήσιμα καὶ
864 ἀναγκαῖα, ἢ τὴν πομπικὴν καὶ ἀξιωματικὴν καὶ ἐγκατάσκευον καὶ τοὺς ἐπιθέτους προσειληφυῖαν κόσμους. Οὔτε γὰρ διασώζονται τῶν πλείονων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, οὔθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὖσαι τῶν ἀνδρῶν, πιστεύονται· ἐν αἷς εἰσὶν αἵ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου καὶ τῶν πα-
3 ραπλησίων τούτοις. Οἱ δὲ πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμενοι πολέμου καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλι-

---

ὑφιστῶσιν] Ὑφιστῶσιν positum hic videtur pro ὑποστῶσι. Sylb. Dedi de meo ὑφεστῶσιν, in conjunctivo perfecti. Reisk.

πραγμάτων] Vide ne legendum sit παρατηρημάτων.

XXIII, 2. ποίαν τε λέξιν] Aut delendum prorsus est τε, quod natum videri possit ex initio proximi vocabuli λέξιν, aut leg. potius ποίαν ποτέ λέξιν: *quamnam tandem.* Reisk. Τε ferri non posse, manifestum est; sed ποτέ non satis huic loco convenire videtur. Equidem emendandum putavi ποίαν τὴν λέξιν. Sic saepius adhibetur articulus, veluti 20, 8: ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχεν. 461, 2: ἀσαφεστέραν ἔχει τὴν δήλωσιν al.

Προικοννήσιος] Supra quoque [V, 2. ubi v. not.] diphthongus scriptum, sed unico ν. Apud Herodotum [IV, 13. sqq.] legitur Ἀριστέης Προκοννήσιος aliquoties: apud Suidam Ἀριστέας Προικοννήσιος, ut hic. Sylb. Cf. quos laudat Greuzer. de art. hist. Gr. p. 62. et de Cadmo ib. p. 63. sq. cl. Voss. de hist. Gr. p. 4. 258. 344.

πίας ὁμοίας ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς προαιρέσεις, οἵ τε τὴν Ἰάδα προελόμενοι διάλεκτον, τήν τε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστ' ἀνθοῦσαν, καὶ οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀττίδα, μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα. Πάντες γὰρ οὗτοι, καθάπερ ἔφην, περὶ τὴν κυρίαν λέξιν μᾶλλον ἐσπούδασαν ἢ περὶ τὴν τροπικήν, ταύτην δὲ ὥσπερ ἡδυσμα παρελάμβανον. Σύνθεσίν τε ὀνομάτων ὁμοίαν ἅπαντες ἐπετήδευσαν, τὴν ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον, καὶ οὐδ' ἐν τῷ σχηματίζειν τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις ἐξέβησαν ἐπὶ πολὺ τῆς τετριμμένης καὶ κοινῆς καὶ συνήθους ἅπασι διαλέκτου. Τὰς μὲν οὖν ἀναγκαίας ἀρετὰς ἡ λέξις αὐτῶν πάντων ἔχει· καὶ γὰρ καθαρὰ καὶ σαφὴς καὶ σύντομός ἐστιν ἀποχρώντως, σώζουσα τὸν ἴδιον ἑκάστης διαλέκτου χαρακτῆρα· τὰς δ' ἐπιθέτους, ἐξ ὧν μάλιστα διάδηλος ἡ τοῦ ῥήτορος γίνεται δύναμις, οὔτε ἅπασας οὔτ' εἰς ἄκρον ἠκούσας, ἀλλ' ὀλίγας καὶ ἐπὶ βραχύ, ὕψος λέγω καὶ καλλιῤῥημοσύνην καὶ σεμνολογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, οὐδὲ δὴ τόνον, οὐδὲ βάρος, οὐδὲ πάθος, διεγείροντα τὸν νοῦν, οὐδὲ τὸ ἐῤῥωμένον καὶ ἀναγώνιον πνεῦμα,

---

5. τήν τε τοῖς τότε] Illud τε poſt articulum τήν rectius expungetur. Sylb. Niſi forte in γε mutandum eſt.

4. ὥσπερ ἡδυσμα] Cf. Ariſtot. Rhet. III, 5. οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις. V. Erneſt. Lex. Gr. Rhett. p. 149. ſq.

τὰς λέξεις] Poſt τὰς λέξεις videtur aliquid deeſſe, e. c. οὐδ' ἐν τῷ ποικίλλειν (vel. πυκνοῦν) τὰς νοήσεις. Reisk. Equidem poſt λέξεις particulam καὶ inſeruerim, ut h. l. diſtributio in figuras τῆς λέξεως καὶ τῆς διανοίας reſpiciatur. Cf. Erneſti l. l. p. 538. ſqq.

5. ἀποχρώντως, σώζουσα] Vulgo ante ἀποχρώντως incidit. Minus apte. Solent autem Graeci hujusmodi adverbia in fine inciſorum collocare. V. Xenoph. Apol. Socr. 15. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ δικασταὶ ἔτι μᾶλλον ἐθορύβουν εἰκότως. Thuc. II, 36. κτησάμενοι πρὸς οἷς ἐδέξαντο ὅσην ἔχομεν ἀρχὴν οὐκ ἀπόνως, ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. IV, 62. Τἰμωρία γὰρ οὐκ εὐτυχεῖ δικαίως, ὅτι καὶ ἀδικεῖται. c. 118. περὶ τῶν χρημάτων [τῶν] τοῦ θεοῦ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως τοὺς ἀδικοῦντας ἐξευρήσομεν, ὀρθῶς καὶ δικαίως, τοῖς πατρίοις νόμοις χρώμενοι, ubi itidem adverbia vulgo ad ſqq. trahuntur, cum ad ἐπιμελεῖσθαι pertinere videantur.

καλλιῤῥημοσύνην] Scriptus codex habet καλιῤῥημοσύνην, nno λ. contra morem. Sylb.

διεγείροντα] Aut οὐδὲ πάθος διεγεῖρον in ſingulari leg. aut οὐδὲ πάθη διεγείροντα in plurali. Reisk. Nou opus vi-

ἐξ ὧν ἡ καλουμένη γίνεται δεινότης, πλὴν ἑνὸς Ἡροδότου.
6 Οὗτος δὲ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὴν τῶν σχηματισμῶν ποικιλίαν μακρῷ δή τινι τοὺς ἄλλους ὑπερβάλετο καὶ παρεσκεύασε τῇ κρατίστῃ ποιήσει τὴν πεζὴν Φράσιν ἀμοίαν γενέσθαι, πειθοῦς τε καὶ
866 χαρίτων καὶ τῆς εἰς ἄκρον ἡκούσης ἡδονῆς ἕνεκα· ἀρετάς τε τὰς μεγίστας καὶ λαμπροτάτας ἔξω τῶν ἐναγωνίων οὐδὲν ἐν ταύταις ἐνέλιπεν, εἴτ' οὐκ εὖ πεφυκὼς πρὸς αὐτάς, εἴτε κατὰ λογισμόν τινα ἑκουσίως ὑπεριδών, ὡς οὐχ ἁρμοττουσῶν ἱστορίαις. Οὐδὲ γὰρ δημηγορίαις πολλαῖς ὁ ἀνὴρ, οὐδ' ἐναγωνίοις κέχρηται λόγοις, οὐδ' ἐν τῷ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα τὴν ἀλκὴν ἔχει.

1 XXIV. Τούτῳ δὲ δὴ τῷ ἀνδρὶ Θουκυδίδης ἐπιβαλὼν καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν πρότερον ἐμνήσθην, καὶ συνιδὼν, ἃς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρετάς, ἴδιόν τινα χαρακτῆρα καὶ παρεωραμένον ἅπασι πρῶτος εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν, ἐπὶ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὴν τροπικὴν καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξέ-

---

detur. Poteſt enim διεγείροντα ad tria, quae praecedunt, verba referri.

6. παρεσκεύασε — γενέσθαι] Cf. de Compoſ. p. 286. 376 ſqq.

ἕνεκα] *quod attinet.* V. Matthiae. Gr. Gr. §. 576. Aſt ad Plat. Phaedr. p. 376.

λαμπροτάτας —] Forte ſic integrandus eſt hic locus, ut ſaltim cohaerens et conſentanea ſecum ſententia exeat: λαμπροτάτας κέκτηται, ἔξω τῶν ἐναγωνίων, ὧν ἔχει οὐδέν, ἀλλ' ἐν ταύταις ἐνέλιπεν. Reiſk. Faciliori emendatione reſcripſeris: — ἔξω τῶν ἐναγωνίων ἔχει· ἐν δὲ ταύταις ἐνέλιπεν. Sed ſine codd. ope quomodo auctor dederit vix definiveris. De re cf. Creuzer. de arte hiſt. Gr. p. 166.

XXIV, 1. Τούτῳ δὲ δὴ — διήνεγκε §. 7.] Hic locus iisdem fere verbis repetitur 3, 2, 2. ſqq.

ἴδιόν τινα — εἰς τὴν ἱστ. πρ.] Infra l. l. haec uberius leguntur hoc modo: ἴδιόν τι γένος χαρακτῆρος οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς οὔτ' ἔμμετρον ἀπηρτισμένως, κοινόν δέ τι καὶ μικτὸν ἐξ ἀμφοῖν ἐργασάμενος εἰς τὴν ἱστ. πρ. Indidem Reiſk. pro ἀγαγεῖν ſcripſit εἰσαγαγεῖν.

νην λέξιν προελόμενος ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς κατ' αὐτὸν ἀνθρώποις, ἐπὶ δὲ τῆς συνθέσεως τῶν τ' ἐλαττόνων 867
καὶ τῶν μειζόνων μορίων τὴν ἀξιωματικὴν καὶ αὐστηρὰν καὶ στιβαρὰν καὶ βεβηκυῖαν καὶ τραχύνουσαν ταῖς τῶν γραμμάτων ἀντιτυπίαις τὰς ἀκοὰς ἀντὶ τῆς λιγυρᾶς καὶ μαλακῆς καὶ συνεξεσμένης καὶ μηδὲν ἐχούσης ἀντίτυπον, ἐπὶ δὲ τῶν σχηματισμῶν, ἐν οἷς μάλιστα ἐβουλήθη διενεγκεῖν τῶν πρὸ αὐτοῦ, πλείστην εἰσενεγκάμενος σπουδήν. Διετέλεσέ γέ τοι τὸν ἑπτα- 2
καιεικοσαετῆ χρόνον τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕως τῆς τελευτῆς τὰς ὀκτὼ βίβλους, ἃς μόνας κατέλιπε, στρέφων ἄνω καὶ κάτω καὶ καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς Φράσεως μορίων, ῥινῶν καὶ τορεύων, καὶ τοτὲ μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν, τοτὲ δ' εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον, καὶ νῦν μὲν τὸ ῥηματικὸν ὀνοματικῶς ἐκφέρων, αὖθις δὲ τοὔνομα ῥῆμα ποιῶν καὶ αὐτῶν γε τούτων ἀναστρέφων τὰς χρήσεις, ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν προσηγορικὸν γένηται, τὸ δὲ προσηγορικὸν ὀνοματικῶς λέγηται, καὶ τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα δραστήρια, τὰ δὲ δραστήρια παθητικά, πληθυντικῶν τε καὶ ἑνικῶν ἐναλλάττων τὰς φύσεις καὶ ἀντικατηγορῶν ταῦτα ἀλλήλων, θηλυκά 868

προελόμενος] Infra παραλαμβάνων πολλάκις.

καὶ' αὐτόν] Infra καθ' ἑαυτόν. Quare vide, ne hic quoque καθ' αὑτόν ſcriptum fuerit.

ἐπὶ δὲ τῆς συνθέσεως — ἀντίτυπον] Haec omnia, haud dubie librariorum culpa, infra omiſſa ſunt.

πρὸ αὐτοῦ] Ita pro vulg. πρὸ αὐτοῦ hic et infra exhibui.

σπουδήν] Infra πραγμάτειαν.

2. Διετέλεσε — τορεύων καί] Haec quoque infra omiſſa ſunt, fortaſſe auctore volente. Caeterum rhetorem Thucydidi ſcribenti adſtitiſſe credideris. Quis tam putida diligentia elatioris ſpiritus ſcriptorem uſum eſſe ſibi perſuadeat?

ὀνοματικῶς] Sic edidi pro ὀνομαστικῶς, et mox ὀνοματικόν et ὀνοματικῶς. V. ad III, 2, 3.

ἵνα — γένηται] Infra ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν ῥηματικόν, τὸ δὲ ῥηματικὸν ὀνοματικὸν λέγηται. V. ibi annot.

τὰ δὲ δραστήρια παθητικά] Repete ποιῶν.

ἐναλλάττων] Infra ἀλλάττων, praepoſitione a praegreſſo v. abſorpta.

ἀντικατηγορῶν] Scriptus codex habet ἐγκατηγορῶν; parum convenienter. Sylb.

ταῦτα ἀλλήλων] Infra ταῦτ' ἀλλήλων.

τ' ἀρσενικοῖς καὶ ἀρσενικὰ θηλυκοῖς καὶ οὐδέτερα τούτων τισὶ συναπτων, ἐξ ὧν ἡ κατὰ φύσιν ἀκολουθία πλανᾶται, τὰς δὲ τῶν ὀνοματικῶν ἢ μετοχικῶν πτώσεις ποτὲ μὲν πρὸς τὸ σημαίνομενον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος ἀποστρέφων, ποτὲ δὲ πρὸς τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαινομένου, ἐν δὲ τοῖς συνδετικοῖς καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν ὀνομάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων.

3 Πλεῖστα δ' ἂν τις εὕροι παρ' αὐτῷ σχήματα προσώπων τ' ἀποστροφαῖς καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς καὶ τοπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς ἐξηλλαγμένα τῶν συνήθων καὶ σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίας· ὁπόσα τε γίγνεται πράγματα ἀντὶ σωμάτων ἢ σώματα ἀντὶ πραγμάτων· καὶ ἐφ' ὧν ἐνθυμημάτων αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι διὰ πολλοῦ
869 τὴν ἀκολουθίαν κομίζονται· τά τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα
4 καὶ δυσεξέλικτα καὶ τἆλλα τὰ συγγενῆ τούτοις. Εὕροι δ' ἄν τις οὐκ ὀλίγα καὶ τῶν θεατρικῶν σχημάτων κείμενα παρ' αὐτῷ, τὰς παρισώσεις λέγω καὶ παρονομασίας καὶ ἀντιθέ-

---

καὶ ἀρσενικά] Corrupte infra καὶ ἄῤῥενα.

τὰς δὲ τῶν ὀνοματικῶν] Infra, eliso articulo, quo hic aegre careas, τὰς δ' ὀνοματικῶν.

ποτὲ μὲν — ποτὲ δέ] Infra τοτὲ μὲν — τοτὲ δέ.

ὀνομάτων] Corrupte infra νοημάτων. Cur utroque loco ῥημάτων leg. esse censeat Reisk. non assequor, cum ὀνόματα hic latiori significatu accipi queant.

3. τοπικῶν] Sic etiam infra, nec tamen dubito, quin legendum sit τροπικῶν.

μεταφοραῖς] Hoc, quod infra legitur, hic pro διαφοραῖς reposuit Reisk.

τῶν συνήθων] Haec, haud dubie librariorum lapsu, infra omissa sunt.

φαντασίας] Infra φαντασίαν.

ὁπόσα τε γίγνεται] Infra ἀποστέγειν ἢ τά. Mox ib. τά ante σώματα intrusum.

ἐνθυμημάτων] Infra additur τε καὶ νοημάτων.

διὰ πολλοῦ] Infra διὰ μακροῦ, quod fortasse verum est.

τά τε σκολιά —] Repete πλεῖστα ἄν τις εὕροι.

δυσεξέλικτα] Λυσέλικτα in cod. Bodl. vitiose ut puto, cum et antea [infra III, 2, 4.] habuerimus δυσξέλικτα. Sylb.

4. λέγω] Infra additur καὶ παρομοιώσεις.

σεις, ἐν αἷς ἐπλεόνασε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος καὶ οἱ περὶ Πῶλον καὶ Λικύμνιον καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν κατ' αὐτὸν ἀκμασάντων. Ἐκδηλότατα δ' αὐτοῦ καὶ χαρακτηρικώτατά ἐστι 5
τό τε πειρᾶσθαι δι' ἐλαχίστων ὀνομάτων πλεῖστα σημαίνειν πράγματα καὶ πολλὰ συντιθέναι νοήματα εἰς ἓν καὶ ἔτι προσδεχόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι καταλιπεῖν, ὑφ' ὧν ἀσαφὴς γίνεται τὸ βραχύ. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, τέτταρά 6
μέν ἐστιν ὥςπερ ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως· τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας, τὸ τάχος τῆς σημασίας. Χρώματα δ' αὐ- 8γο
τῆς τό τε στρυφνὸν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ αὐστηρὸν καὶ τὸ ἐμβριθὲς καὶ τὸ δεινὸν καὶ τὸ φοβερόν, ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα τὸ παθητικόν. Τοιοῦτος μὲν δή τίς ἐστιν 7
ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν τῆς λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκεν. Ὅταν μὲν οὖν ἥ τε προαίρεσις αὐτοῦ καὶ ἡ δύναμις συνεκδράμῃ, τέλεια γίνεται κατορθώματα καὶ δαιμόνια· ὅταν δ' ἐλλείπῃ τὸ τῆς δυνάμεως, οὐ παραμείναντος μέχρι πάντων τοῦ τόνου, διὰ τὸ τάχος τῆς ἀπαγγελίας ἀσα-

---

κατ' αὐτόν.] Significat Thucydidem.

5. χαρακτηρικώτατα] Rectius χαρακτηριστικώτατα ut ſupra [infra III, 2, 6.] Sed et alibi tamen χαρακτηρικώτατα legitur perſaepe. Sylb. V. ind.

καταλιπεῖν] Rectius infra καταλείπειν.

6. τὸ τάχος] Hic poſuit pro βραχύτης καὶ ὀλιγότης. Pro σχημάτων autem [ut pro σημασίας vulgo legitur] aut ῥημάτων malim aut τῆς ἐξεργασίας aut τῆς ἀπαγγελίας. Reisk. Pro σχημάτων congruentius legemus τῆς σημασίας ut ſupra [infra III, 2.] quomodo etiam paulo poſt [§. 7.] hic ſequitur τὸ τάχος τῆς ἀπαγγελίας, *enunciationis celeritas.* Sylb. Σημασίας recepi; de τάχος v. Ind.

καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ πικρόν] Infra mutato ordine καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ πυκνόν.

7. τοιοῦτος] Infra τοιουτοσί.

περὶ τοὺς ἄλλους] Pro περὶ rectius legemus παρά, ut ſupra p. 793. v. 11. et p. 864. v. 12. Sylb. Dedi παρὰ τ. α. Reisk. Cf. 5, 1. Matthiae Gr. Gr. §. 588. p. 864. De confuſione harum praepoſitionum v. Schaefer. Meletl. crit. p. 25. var. lect. Thuc. IV, 8. VI, 46. et Xenoph. Hellen. IV, 5, 5.

τοῦ τόνου, διὰ —] Vulgo comma poſt τόνου deeſt et poſt ἀπαγγελίας inciditur.

φής τε ἡ λέξις γίνεται καὶ ἄλλας τινὰς ἐπιφέρει κῆρας οὐκ εὐπρεπεῖς. Τὸ γὰρ ἐν ᾧ δεῖ τόπῳ τὰ ξένα καὶ πεποιημένα λέγεσθαι καὶ μέχρι πόσου προελθόντα πεπαῦσθαι, καλὰ καὶ ἀναγκαῖα θεωρήματα ἐν πᾶσιν ὄντα τοῖς ἔργοις, οὐ διὰ πάσης τῆς ἱστορίας φυλάττει.

1 XXV. Προειρημένων δὲ τούτων κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ὥρα τρέπεσθαι. Ποιήσομαι δ' οὐ χωρὶς ὑπὲρ ἑκάστης ἰδέας τὸν λόγον, ὑποτάττων αὐταῖς τὴν
871 Θουκυδίδου λέξιν, ἀλλὰ κατὰ περιοχάς τινας καὶ τόπους, μέρη λαμβάνων τῆς τε διηγήσεώς τε καὶ τῶν ῥητορειῶν καὶ παρατιθεὶς τοῖς τε πραγματικοῖς καὶ τοῖς λεκτικοῖς κατορθώμασιν ἢ ἁμαρτήμασι τὰς αἰτίας, δι' ἃς τοιαῦτά ἐστι, δεηθείς σου πάλιν καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων, τῶν ἐντευξομένων τῇ γραφῇ, τὸ βούλημά μου τῆς ὑποθέσεως, ἧς προῄρημαι, σκοπεῖν, ὅτι χαρακτῆρός ἐστι δήλωσις, ἅπαντα περιειληφυῖα τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ καὶ δεόμενα λόγου, σκοπὸν ἔχουσά τὴν ὠφέλειαν αὐτῶν τῶν βουλησομένων μιμεῖσθαι
2 τὸν ἄνδρα. Ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν τοῦ προοιμίου προθέσει χρη-

τόπῳ] Τρόπῳ agnoscit etiam Dudithii verſio. Si quis malit τόπῳ per me licet. Sylb. Ego τόπῳ praetuli. Reisk. Merito.

XXV, 1. αὐταῖς] Leg. puto εὐθύς. Cf. 28, 1. ὀλίγα παρέξομαι δείγματα, παρατιθεὶς εὐθὺς τὰς αἰτίας. Nihil harum vocum confuſione frequentius. Sic Plat. Legg. V. p. 730. c. pro εὐθύς Monac. αὐτός habet, et Xenoph. Hellen. IV, 1, 15. 5, 16. pro αὐτῶν priori loco marg. L. poſteriori marg. L. et Steph. εὐθύς exhibent: non male. Ib. V, 2, 29. ob vicinum αὐτός eliſum eſt εὐθύς, quod commode praebent L. Steph. Contra II, 4, 10. αὐτοῖς, ut e praegreſſo εὐθύς natum, delendum arbitror cum Leuncl. et Steph. Thuc. III, 56: μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς. C. et H. αὐτοῖς omittunt, Reg. (G.) ἦν αὐτοῖς εὐθύς habent, contra Valla et I. εὐθύς non agnoſcunt, quod ſi abeſſet, nemo deſideraret. An Dionyſius legerit ex II, 17, 2. non colligi poteſt. Suſpectum eſt etiam IV, 54. εὐθύς ante αὐτούς, quorum hoc omittunt D. I. illud f. l. tantum habet G. nec Valla expreſſit. Cf. Haack. ad VIII, 7. p. 100.

τῇ γραφῇ] Τῇ γραφῇ ταύτῃ in cod. Bodl. Hudſ. Haud dubie ex interpretatione. Nam οὗτος ſexcenties eo, quo hic, modo reticetur.

αὐτῶν τῶν] Malim τῶν ſimplex. Reisk. Male.

σάμενος, ὅτι μέγιστος ἐγένετο τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων ὁ Πελοποννησιακός, κατὰ λέξιν οὕτω γράφει· „Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατον ἦν, ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα. Φαίνεται γὰρ 3
ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ 872
μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων.

πρὸ αὐτοῦ] Sc. τοῦδε τοῦ πολέμου, ut I, 10, 3. ubi v. annot. Adde Dionyſ. Archaeol. IX, 13. p. 1771. 13: αὕτη μεγίστη λέγεται τῶν πρὸ αὐτῆς γενέσθαι Ῥωμαίοις μάχη.

2. τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν — ἐς τὰ ἄλλα] V. 20, 5. ibique annot.

3. φαίνεται] Quamquam φαίνεσθαι ſubinde idem valet, quod δοκεῖν, veluti Xenoph. Oecon. X, 2. Ariſtoph. Acharn. 44. Plut. 1040. Plat. Legg. X. p. 860. c. (non igitur omnino vera ſunt, quae tradit Gedik. ad Plat. Menon. p. 14.) recte tamen ſtatuit Wolf. ad Demoſth. Lept. p. 259. hoc verbum, ubi cum participio jungatur, ſignificare *palam, comperzum, notum eſſe*. Cf. Thuc. I, 10. 11. 13. 14. 138. VI, 2. (et cum adjectivo I, 102. 122. IV, 27. 62. cum ſubſtantivo I, 52.) Demoſth. Lept. 4. 116. Xenoph. Hellen. VII, 1, 35. (24.) ibique Morus; id. in ind. ad Iſocr. Paneg. ſ. v. ὄπισθαι, Fiſcher ind. ad Aeſch. ſ. v.

καλουμένη — οἰκουμένη] Schol. τὸ σχῆμα τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου Γοργίειον καλεῖται. Talia apud optimos quosque ſcriptores reperiuntur, nec ſemper quaeſita ſunt. Sic φιλήματα — ὑποδήματα Xenoph. Sympoſ. V, 9. γνώμη — ῥώμη Oecon. XXI, 8. χρημάτων καὶ κτημάτων Plat. Legg. V. p. 729. a. φήμη — μνήμη Iſocr. Paneg. 50. Ejusdem generis plura notavit Bohn ib. 20. p. 89. Non audiam Dionyſium Jud. de Demoſth. p. 1056. ea damnantem. Cacterum quod hic ſcriptor ſignificat, Graeciae antiquitus non unum idemque nomen fuiſſe; id copioſius pertractat c. 3. Cf. Herod. I, 1. II, 56.

ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι] Repete φαίνονται. Sic et Latini, veluti Horat. Carm. III, 4, 49. ſqq. Virg. Aen. X, 552. ſq. Μεταναστάσεις Schol. non ſatis acurate interpretari videtur μετοικήσεις. Nam μετανίστασθαι eos dici puto, qui ſedibus expulſi in alias regiones commigrant.

ἕκαστος] Dedi e Thucydidis I, 2. ἕκαστοι, in quo codices omnes conſentiunt. Reiſk.

βιαζόμενοι] Hoc verbum et activa et paſſiva poteſtate uſurpari, ut Plat. Legg. IX. p. 874. c., notum eſt. Obiter moneo Thuc. IV, 10: ἀξιῶ ὑμᾶς Ἀθηναίους ὄντας καὶ ἐπισταμένους ἐμπειρίᾳ τὴν ναυτικὴν ἐπ' ἄλλους ἀπόβασιν (ὅτι εἴ τις ὑπομένοι καὶ μὴ φύβῳ βοηθίου καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου ὑποχωροίη οὐκ

Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, [ἄδηλον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθών, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς παντα χοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο.] * * * * * * * *

ἂν ποτε βιάζοιτο) parentheſeos ſigna tollenda et locum ſic interpretandum eſſe, ut, trita ratione, ἐπισταμένους τὴν ἀπόβασιν, ὅτι βιάζοιτο dictum eſſe ſtatuatur pro ἐπισταμένους, ὅτι ἡ ἀπόβασις βιάζοιτο. Quod neminem dum vidiſſe miror.

ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων] „Edit. Aldin. Dionyſii H. de Comp. V. p. 326. Schaefer. hanc ſcripturam habet: ὑπὸ τῶν ἀεὶ πλ quam cum Schaefero ad h. l. praefero. Nam ita Noſter ſolet ſcribere, ut I, 11. 22. 97. II, 43." Goeller. in Actt. Philol. Monac. T. II. Faſc. II. p. 205. Equidem tanto codicum omnium conſenſu vulgatum tuear, cum de re incerta ſit ſermo. Non diſſimilis eſt locus II, 79: ἐδόκει δὲ καὶ προσχωρήσειν ἡ πόλις ὑπό τινων ἔνδοθεν πρασσόντων.

ἐμπορίας] Scriptus codex habet ἐμπειρίας: minus apte; ἐμπορίας legitur non tantum in vulg. editionibus Thucydidis, ſed etiam ſupra p. 164. [de Comp. p. 326.] et p. 797. v. 7. [III, 7.] et p. 805. v. 11. [III, 15, 2.]. Sylb.

ἐπιμιγνύντες] Activum pro medio poſitum eſſe notant Schol. et Dionyſ. III, 7. Cf. Thuc. I, 13. Matthiae. Gr. Gr. §. 496. 5. Poppo l. l. p. 75.

ὅσον ἀποζῆν] V. III, 49: ἡ μὲν ἔφθασε τοσοῦτον, ὅσον Πάχητα ἀνεγνωκέναι τὸ ψήφισμα καὶ μέλλειν δράσειν τὰ δεδογμένα. Cf. Matthiae. Gr. Gr. § 543. p. 784. Schaefer. ad L. Boſ. p. 607. Ἀποζῆν non puto eſſe εὐτελῶς ζῆν, ut Schol. aliique interpretantur, ſed *vitam inde ſuſtentare*, *davon leben*.

οὐδὲ γῆν φυτεύοντες] Bene Schol.: ἀλλὰ (μόνον ex Aug. addiderim.) σπείροντες.

φυτεύοντες] Thucydidis verba, quae ſententiae explendae deſunt, facile potuiſſent e vulgatis libris addi. Sed quia non conſtat, quousque locum citarit Dionyſius, et qua phraſi planiore Thucydidis mentem expreſſerit, ideo manca haec relinquere malui. In ſequenti autem loco ex Thucydide addenda putavi ſine quibus Dionyſiana non potuiſſent intelligi; ea ſcilicet quae his ſignis [] incluſa ſunt. Quae vero mox iisdem ſignis incluſa ſunt, οὖν et αὐτῶν a vulgatis Thucydidis exemplaribus abſunt. Sylb.

ἄδηλον ὄν — ἀπανίσταντο] Ut locus intelligi poſſit, haec e Thucydidis exemplaribus addidi. Nec plura videtur Rhetor

[τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐκέτι ὀξέως ἐπεκθεῖν, ἢ προςπί- 4
πτοιεν, δυναμένων, γνόντες αὐτοὺς οἱ ψιλοὶ βραδυτέρους
ἤδη ὄντας τῷ ἀμύνασθαι καὶ αὐτοὶ τῇ τε ὄψει τοῦ θαρσεῖν
τὸ πλεῖστον εἰληφότες, πολλαπλάσιοι φαινόμενοι, καὶ ξυνει-

---

exſcripſiſſe. V. de Comp. p. 326. Ipſius tamen cenſura hujus loci periit, non magno litterarum detrimento.

ἄδηλον ὄν] V. Viger. p. 530. Matthiae Gr. Gr. §. 564. p. 822.

ἄδηλον ὄν, ὁπότε —] V. VIII, 96: ἄδηλον ὄν, ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς ξυρράξουσι. Pindar. Ol. II, 60: (οὐ) κέκριται — ἀνύχιμον ἁμέραν ὁπότε, παῖδ' ἅλιον, Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. in quo loco, monente Thierſchio in Actis Philol. Monac. T. I. Faſc. 2. p. 207. duplex conſtructio in unam conflata eſt: ὁπότε τελευτάσομεν et εἰ συν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. Eadem eſt Thucydideorum ratio locorum, niſi quod in his pro affirmativa ὁπότε negativam exſpectaveris, ſi e noſtrae linguae legibus rem judices. Secus in tali orationis conformatione Graeci loquuntur. Cf. Thuc. II, 53: ἄδηλον νομίζων, εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἐλθεῖν διαφθαρήσεται. Lyſ. de caede Eratoſth. p. 45: τί γὰρ ᾔδειν, εἴ τι κἀκεῖνος εἶχε σιδήριον. Nec diſſimile eſt Lyſ. c. Agor. p. 501: ὑπολαμβάνειν (occurrere interrogando) χρή, εἰ Ἄνυτος αὐτῷ ἐγένετο αἴτιος μὴ ἀποθανεῖν, ubi cum homo ab Anyto ſervatus eſſe ſumatur, itidem εἰ μή e noſtra dicendi ratione exſpectes. Caeterum h. l. articulum τοῦ, quem, ſuadente Marklando, Reiskius ante αἴτιος intruſit, omiſi. Qui etſi p. 500: τοῦ μὴ ἀποθανεῖν Ἄνυτος ἐγένετο αὐτῷ αἴτιος recte ponitur, hic tamen commode poteſt abeſſe. V. Thuc. I, 74: (Θεμιστοκλῆς) αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμαχῆσαι ἐγένετο. Xenoph. Hellen. VII, 5, 17: αἴτιοι ἐγένοντο σωθῆναι πάντα τὰ ἔξω τοῖς Μαντινεῦσιν. Ib. VII, 4, 19: αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην, ubi ſine cauſa Schneiderus articulum interpoſuit. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 541. p. 780. Schaefer. Melett. crit. p. 25.

καὶ ἀτειχίστων] *Kal* h. l. eſt *etiam*, *praeterea*, atque refertur ad ea, quae ante ſcriptor dixit in cauſa fuiſſe, ut facile veteres Graeci ſedibus ſuis ceſſerint.

τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς] Eodem fere ſenſu dicitur τὰ καθ' ἡμέραν. V. Iſocr. Paneg. 44. ibique Spohn. Ad ἀναγκαίου. Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀναγκαίας. Cf. Gottleber. ad h. l. Matth. Gr. Gr. §. 118. n. 3. Aſt. ad Legg. T. II. p. 147. Porſoni Adverſ. p. 261.

4. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων — τῇ γνώμῃ] Haec ex Thuc. IV, 34 addidit Sylb.

τῇ τε ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες] VI. 31. τῇ ὄψει ἀνεθάρσουν. VI, 49. τῇ γνώμῃ ἀναθαρσοῦντας ἀνθρώπους καὶ τῇ ὄψει, καταφρονεῖν μᾶλλον. ubi male vulgo non poſt ὄψει, ſed poſt ἀνθρώπους inciditur.

θισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνε-
873 σθαι (ὅτι οὐκ εὐθὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν) ὥσ-
περ ὅτε πρῶτον ἀπέβαινον, τῇ γνώμῃ] δεδουλωμένοι, ὡς
ἐπὶ Λακεδαιμονίους — καταφρονήσαντες οὖν αὐτῶν καὶ ἐμ-
5 βοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς." Ἦν δὲ ἡ περίοχὴ
ὠφελίμη κατεσκευάσθαι μὴ τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τὸν τρόπον,
ἀλλὰ κοινότερον μᾶλλον καὶ ὠφελιμώτερον, τοῦ τελευταίου
μορίου τῷ πρώτῳ προστεθέντος, τῶν δὲ διὰ μέσου τὴν μετὰ
ταῦτα χώραν λαβόντων. Ἀγκυλωτέρα μὲν οὖν ἡ φράσις
οὕτω σχηματισθεῖσα γέγονε καὶ δεινοτέρα, σαφεστέρα δὲ
καὶ ἰδίων ἐκείνως ἂν κατασκευασθεῖσα· „Τῶν δὲ Λακεδαι-
μονίων οὐκέτι ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν δυναμένων, γνόντες

ὥςπερ ὅτε —] Haec jungenda ſunt praegreſſo ὁμοίως.

ἀπέβαινον] Imo vero ἐπέβαινον, *invadebant, procedebant adverſus eos, utpote Lacedaemonios.* Patet ex inſequentibus ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους, ubi tacite ſubauditur ἐπιβαίνοντες. Et nullus dubitavi ſic corrigere. Reisk. Argumento, quod affert, nihil tribuo, cum non perſpiciatur, cur ad ὡς ἐπὶ Λακ. non eodem jure ἀποβαίνοντες repeti queat. Neque vero urgenda ſunt verba ὅτε πρῶτον, quae hic non valent *cum primo*, ſed *cum primum.*

τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι] Plat. Menex. p. 240: αἱ γνῶμαι δεδουλωμέναι ἁπάντων ἀνθρώπων ἦσαν. Legg. VIII. p. 839. c: φαμὲν καθιερῶθὲν τοῦτο ἱκανῶς τὸ νόμιμον πᾶσαν ψυχὴν δουλώσεσθαι καὶ παντάπασι μετὰ φόβου ποιήσειν πείθεσθαι τοῖς τεθεῖσι νόμοις.

οὖν αὐτῶν] Haec apud Thucydidem non leguntur.

5. ὠφελιμώτερον] Num ἀφελέστερον. Reisk. Non opus. Poſſit quidem ὠφελιμώτερον ex praegreſſo ὠφελίμη ortum videri. Verum neque ejusdem vocis repetitio, cujus ſimiles apud optimos quosque ſcriptores reperiuntur, offendere debet, neque ſenſu illud vocabulum caret. Eſt enim τρόπος ὠφελιμώτερος *ratio ad uſum dicendi accommodatior.*

ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν] Suſpicatur Duckerus ad Thucydidem p. 260. de ἐπελθεῖν. Recte vero, ſi certum eſt, Dionyſium in ſuo codice idem habuiſſe, atque nos hodie habemus in noſtris h. l. Verum non eſt improbabile, eum legiſſe ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν, non ἐπελθεῖν ἢ προσπίπτοιεν. Reisk. Fieri quidem poteſt, ut Dionyſius in exemplari ſuo corruptam ſcripturam invenerit: nam veram eſſe eam, quam Thucydidis codd. praeſtant, demonſtratione non eget: ſed in tanta Noſtri librorum depravatione equidem non dubito, quin emendandum ſit ἐπελθεῖν ἢ προσπίπτοιεν. Ἀπελθεῖν et ἐπελθεῖν, ἤ

αὐτοὺς οἱ ψιλοὶ βραδυτέρους ἤδη, συστραφέντες καὶ ἐμβοήσαντες ὥρμησαν ἐπ' αὐτοὺς ἀθρόοι, ἔκ τε τῆς ὄψεως τὸ θαρρεῖν προσειληφότες, ὅτι πολλαπλάσιοι ἦσαν, καὶ ἐκ τοῦ μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι καταφρονήσαντες, ἐπειδὴ οὐκ εὐθὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, ἣν ἔσχον ὑπόληψιν, ὅτε πρῶτον ἀπέβαινον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι, ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους. 874

XXVI. Ἀπεξαιρουμένης δὲ τῆς περιγραφῆς πάσης, 1
τἆλλα πάντα ὠνόμασταί τε τοῖς προσφυεστάτοις ὀνόμασι καὶ περιείληπται τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις σχήμασι, ἀρετῆς τ' οὐδεμιᾶς, ὡς εἰπεῖν, οὔτε λεκτικῆς οὔτε πραγματικῆς, ἐνδεῶς ἔσχηνεν, ἃς οὐδὲν δέομαι πάλιν ἐξαριθμεῖσθαι. Ἐν δὲ τῇ 2
ἑβδόμῃ βίβλῳ τὴν ἐσχάτην ναυμαχίαν Ἀθηναίων καὶ Συρακουσίων ἀφηγούμενος οὕτως ὠνόμακέ τε καὶ ἐσχημάτικε τὰ πραχθέντα· „Ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ Μένανδρος καὶ Εὐθύδημος — οὗτοι γὰρ ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων στρατη-

---

et ἦ, quam facile confundi potuerint ſponte patet. Facile quoque *προσπίπτειν* in *προσπίπτειν* abire poterat. Sic Lyſ. *Δήμου καταλ. ἀπολ.* p. 762: *ἐκ τούτων γὰρ ἂν μάλιστα χρηματίζειν*, ubi Reisk. *οἴδασι* vel *εἰώθασι* vel *πεφύκασι* excidiſſe putabat, leg. eſt *χρηματίζοιεν*. Caeterum ante *ἐπελθεῖν* videtur excidiſſe ὀξέως, quod apud Thuc. h. l. legitur, vel ejusdem poteſtatis verbum, ſicuti ὄντας poſt ἤδη. *Τῷ ἀμύνασθαι* ipſe forſitan omiſit Dionyſius.

ἣν ἔσχον ὑπόληψιν] Ὑπόληψιν videtur delendum. Nam ἣν non ad ὑπόληψιν redit, ſed ad praemiſſum προσδοκίας. Reisk. Ὑπόληψιν pro interpretamento exquiſitius eſt, quam ut ejicere audeam; fortaſſe pro ἣν leg. eſt ἧς: *cujus exſpectationis opinionem conceperant*, i. e. *quam animis informarant*. Si vera ſit vulgaris lectio, ſubaudiendum eſt tale quid: *ſe gravem experturos hoſtem;* quod ex ἄξια τῆς προσδοκίας *ἐπεπόνθεσαν* ſumendum.

ἀπέβαινον] Iterum *ἐπέβαινον* ajo leg. eſſe, non *ἀπέβαινον*, ut in vulgatis legitur. Reisk. Hic, ut ſupra, *ἀπέβαινον* revocavi.

XXVI, 1. ἃς —] Ita loquitur ac ſi in praegreſſis dixiſſet ἀρετὰς πάσας ἔχει. Cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 11. ſq. Eadem ratione Romani utuntur, veluti Liv. XXII, 57: *ſcriba pontificis, quos nunc minores pontifices adpellant.*

2. Ὁ δὲ Δημοσθένης —] Locus Thucydidis legitur libro 7. a fine capitis 69. ad initium capitis 72. Reisk.

Εὐθύδημος] Thucydidis exemplaria habent Εὔδημος. Sylb. Hudſonus et ſecundum eum Duckerus operam dede-

γοὶ ἐπέβησαν — ἅπαντες ἀπὸ τοῦ ἑαυτῶν στρατοπέδου εὐθὺς ἔπλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος καὶ τὸν παραλειφθέντα διέκπλουν, βουλόμενοι βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω. Προεξαναγόμενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμὸν καὶ πρότερον, κατά τε τὸν ἔκπλουν μέρει αὐτῶν ἐφύλασσον καὶ κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα, ὅπως πανταχόθεν ἅμα προσπίπτοιεν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὁ πεζὸς αὐτοῖς ἅμα παρεβοήθει, ἦπερ καὶ αἱ νῆες κατίσχοιεν. Ἦρχον δὲ τοῦ ναυτικοῦ τοῖς Συρακουσίοις — Σικανὸς μὲν καὶ Ἀγάθαρχος κέρας ἑκάτερος τοῦ παντὸς ἔχων, Πυθὴν δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸ μέσον. Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι

---

runt, ut nunc quoque in Thucydide legatur nomen Euthydemi. Reisk.

τοῦ λιμένος· καὶ τὸν παραλειφθέντα διέκπλουν βουλ. β. εἰς τ. ε.] *Καί* videtur delendum aut cum *κατά* mutandum. Reisk. Conſulere debebat Duckerum, quem recte ſequitur Haackius. Idem ego feci.

παραλειφθέντα] Apud Thucyd. *καταλειφθέντα*. Dudithius legit *καταληφθέντα, occupatum*. Sylb. Sic etiam Valla et cod. Mosq. Sed verum eſt, quod Thucydidi reddidit Haackius, *παραλειφθέντα*, ut Noſter etiam habet.

5. *προεξαναγόμενοι*] Apud Thuc. legi *προεξαγαγόμενοι* annotavit Sylburg. quod quamquam e codd. nil varietatis enotatum eſt, tamen non verum puto. Nam recte quidem *προεξάγειν* de peditatu dicitur VII, 6. 57. VIII, 28. non item *προεξάγεσθαι* de navibus. Quare genuinum ſervaſſe puto Dionyſium, idemque viſum eſſe gaudeo Duckero et Jacobſio, qui in Attica ſic edidit.

καὶ πρότερον] Reſpicitur c. 52.

παρεβοήθει] In Duckerana eſt *παραβοηθῇ*. Reisk. Ita in omnibus edd., haud dubie recte; nec morandi ſunt codd. ii, qui optativum exhibent, quem aliquis ob praegreſſum *προσπίπτοιεν* ſubſtituit. Cf. III, 22: *παρανίσχον — φρυκτοὺς — ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ καὶ μὴ βοηθοῖεν*. VI, 96: *λοχάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν —, ὅπως τῶν τε Ἐπιπολῶν εἶησαν φύλακες καὶ, ἢν ἐς ἄλλο τι δέῃ, ταχὺ ξυνεστῶτες παραγίγνωνται*.

Σικανός] Scriptus liber habet *Εἰκανός*: perperam. Sylb.

4. *Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι*] Thucyd. exempl. *ἐπειδὴ δ' οἱ Ἀθηναῖοι*, omiſſo *καί* et *ἄλλοι*. Sylb. Sed voces *οἱ ἄλλοι* tanto conſenſu codd. fere omnes exhibent, ut Haackium mirer, hanc lectionem ex inepti interpretis correctione ortam eſſe ſuſpicantem. Quis enim quaeſo interpres tale

προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ ῥύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς κλείσεις, μετὰ δὲ τοῦτο, πανταχόθεν σφίσι τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐπιφερομένων, οὐ μόνον πρὸς τῷ ζεύγματι ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ἐγίγνετο καὶ ἦν καρτερὰ καὶ οἵα οὐχ ἑτέρα τῶν πρότερον. Πολλὴ μὲν γὰρ ἑκατέροις προθυμία ἀπὸ τῶν ναυτῶν ἐς τὸ ἐπιπλεῖν, ὁπότε κελευσθείη, ἐγίγνετο, πολλὴ δ' ἡ ἀντιτέχνη- 876

---

quid addidiſſet? Sed omnino Vir doctiſſ. ſaepius ab interpretibus repetit quae eos commentos eſſe nemo ſibi perſuaderi patiatur. Nimirum fugit eum Graecismus notiſſimus, cujus exempla habuit Thuc. IV, 118. VII, 61. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 236. Alt ad Phaedr. p. 241. Bornemann. de gem. Cyrop. rec. p. 30. De cujus origine rationis ita ſtatuo, ut nomen vocabulo ἄλλος adjutum explicationis cauſa appoſitum eſſe exiſtimem. Eodem modo τοιοῦτος uſurpari docuit Heindorf. ad Phaed. p. 113. *Καὶ* poſt ἐπειδὴ librariorum culpa ex *δέ*, quomodo recte apud Thucydidem legitur, natum videtur. Cf. Schaefer. Melet. Crit. p. 59.

τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ] Eodem ordine Xenoph. Hellen. II, 4, 11: τὸ καταβὰν στράτευμα παρὰ βασιλέως. ubi Weiskius transpoſitionem meditabatur, quam ſimili Longini loco ab eo adhibitam eſſe memini. Legerat tamen l. l. §. 1: τὸ πρῶτον ἀναγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα. V, 2, 4: τὸν ῥέοντα ποταμὸν διὰ τῆς πόλεως. VI, 5, 27: τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. Adde Lyſ. c. Erat. p. 432: οἱ εἰρημένοι τρόποι ὑπ' ἐμοῦ. Aeſch. c. Ctef. 40, 4. Bekker.: οἱ τεταγμένοι χρόνοι ὑπὸ τῶν προγόνων. Polyb. I, 22, 1: τὸ γεγονὸς σύμπτωμα περὶ τὸν Γναῖον. Diodor. XIV, 2: αἱ συμμαχοῦσαι νῆες τοῖς Πελοποννησίοις.

κλείσεις] Thucyd. exempl. habent *κλῆσεις*: quod Suidas quoque Thucydidi cum tragicis commune eſſe adnotat. Sylb. Cf. Valkenar. ad Eurip. Phoen. 268. Sed neque hos, neque illum ſibi conſtitiſſe puto. In Thucydidis quidem libris, praecipue in prioribus, toties codd. *κλει* — exhibent, ut audacior eſſet, qui ubique alteram formam reponeret. Ac magnopere falli puto eos, qui in his minutiis doctos ſcilicet veteres doctam conſtantiam affectaſſe opinantur, quemadmodum Fiſcherus in praef. ad Aeſch. p. XXV. aliique.

καὶ τῶν ξυμμάχων] In Thucyd. *καὶ ξυμ.* et mox *οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι ἔτι μόνον ἡ ναυμαχία.* Sylb.

τῶν πρότερον] Sic etiam apud Thuc. vulgatur, ſed Caſſ. Aug. Cl. Gr. Ar. C. Mosq. Marg. et Pariſſ. I. K. (nimirum e pluribus non enotavit Gail.) τῶν προτέρων habent, quod non ſpreverim.

πολλὴ δ' ἡ] Apud Thuc. *πολλὴ δὲ ἡ*

σις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους, οἵ τε ἐπιβάται ἐθεράπευον, ὅτε προσπέσοι ναῦς νηΐ, μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης, πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἡγεῖτο πρῶτος φαίνε-
6 σθαι. Ξυμπεσουσῶν δ' ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν — πλεῖσται γὰρ δὴ αὗται ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν· βραχὺ γὰρ ἀπέλιπον ξυναμφότεραι διακόσιαι γενέσθαι — αἱ μὲν ἐκβολαὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους ὀλίγαι ἐγίγνοντο, αἱ δὲ προσβολαί, ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα, ἢ
7 διὰ τὸ φυγεῖν ἢ ἄλλη ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι ἦσαν. Καὶ ὅσον μὲν χρόνον προσφέροιτο ναῦς, οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐ-
877 τὴν ἐχρῶντο· ἐπειδὴ δὲ προσμίξειαν οἱ ἐπιβάται εἰς χεῖρας
8 ἰόντες ἐπειρῶντο ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν. Ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι, δύο τε περὶ μίαν καὶ ἔστιν ἣ καὶ πλείους ναῦς κατ' ἀνάγκην ξυνηρτῆσθαι καὶ τοῖς

---

6. δ' ἐν ὀλίγῳ] Apud Thuc. δὲ ἐν ὀλ. Cum Dionysio consentit Gr.

ἐν ἐλαχίστῳ] Scriptus liber habet ἐν ὀλίγῳ, ut in praeced. membro. Mihi vulgata scriptura visa est magis consentanea. Sylb. Haud dubie scripti libri lectio e praegr. ἐν ὀλίγῳ nata est.

ἐκβολαί] Vulgata Thucyd. exempl. habent ἐμβολαί et [mox pro φυγεῖν] φεύγειν pr. temp. Sylb. Dedi ἐμβολαί. Reisk. Habent tamen ἐκβολαί Thucydidis codd. non quidem fere omnes, ut affirmat, qui, ut saepius, var. lect. negligenter inspexit, Benedictus, sed Cass. Aug. Reg. (G.) Ar. C. Marg. et Paris. K., D. ἐσβολαί exhibet, I. ἐκβολαί et ς ſ. m. Reposui igitur ἐκβολαί, quamquam apud Thucydidem recte legi puto ἐμβολαί. V. Haack. et cf. II, 89. Φυγεῖν cum Nostro habent Reg. Cass. Aug. Mosq. Gail. nihil enotavit.

τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους] Aut utrobique omittendi sunt articuli, aut utrobique addendi, ut aut fit ἀνακρούσεις (sine τὰς) καὶ διέκπλους, aut τὰς ἀνακρούσεις καὶ τοὺς διέκπλους. Reisk. Fallitur. V. I, 143: χρὴ ὅτι ἐγγυτατα τούτων διανοηθέντας τὴν μὲν γῆν καὶ οἰκίας ἀφεῖναι —. VII, 71. in.: πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε. Plat. Polit. IX. p. 586. e: τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ. VIII. p. 557. c: οἱ παῖδές τε καὶ γυναῖκες. Legg. VI. 784. e: ὁ σωφρονῶν καὶ σωφρονοῦσα. Ib. p. 771. e: τῇ παρούσῃ φήμῃ καὶ λόγῳ.

κυβερνήταις τῶν μὲν φυλακήν, τῶν δ' ἐπιβουλήν, μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν περιεστάναι καὶ τὸν κτύπον ἀπὸ πολλῶν νεῶν ξυμπιπτουσῶν ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς ὧν οἱ κελευσταὶ ἐφθέγγοντο παρέχειν. Πολλὴ γὰρ δὴ παρακέλευσις καὶ ἡ βοὴ ἀφ' ἑκατέ- 9
ρων τοῖς κελευσταῖς κατά τε τὴν τέχνην καὶ πρὸς τὴν αὐτόματα φιλονεικίαν ἐγίγνετο, τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαί τε τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαμβάνεσθαι, τοῖς δὲ Συρακουσίοις καὶ ξυμμάχοις, καλὸν εἶναι κωλῦσαί τε αὐτοὺς διαφυγεῖν καὶ τὴν οἰκείαν ἑκάστου πατρίδα νικήσαντες ἐπαυ- 878
ξῆσαι. Καὶ οἱ στρατηγοὶ προσέτι ἑκατέρων, εἴ τινά που 10

τὸν κτύπον] Incluſa [μέγαν poſt κτύπον et τῶν ante νεῶν] addita ſunt e vulg. exemplaribus. Eadem habent φθέγγοιντο et mox omittunt incluſum articulum ἡ [ante βοή]. Sylb. Μέγαν, quod addiderat Sylburg. ego expunxi, cum incertum ſit, an Dionyſius id in exemplari ſuo invenerit, quamquam a Thucydide profectum eſſe codicum conſenſus teſtatur. Noli objicere poſituram. Nam poſt κτύπον incidendum et ad μέγαν intelligendum eſt ὄντα. Male Reisk. ad μέγαν ἀπό adſcripſit: „Videtur ὡς inſerendum.“ Articulum τῶν ante νεῶν quem Sylburg. ex Thuc. edd. addiderat itidem omiſi, eumque damnant meliores codd.

9. καὶ ἡ βοή] Aut etiam hic omittendus eſt articulus, ut abeſt a vulgatis Thucydidis libris [neque codd. eum agnoſcunt] aut etiam ad παρακέλευσις addendus eſt, ut ſit πολλὴ γὰρ δὴ ἡ παρακέλευσις. Reisk. Ἡ ex praegreſſo καὶ natum.

ἐγίγνετο· τοῖς μὲν —] Sic et vulgati Thucydidis libri. Et excuſat hanc conſtructionis perturbationem Duckerus more Thucydidis ἀνακόλουθα affectantis; cujus moris exempla quaedam affert: mihi tamen probabile fit, hic deeſſe aliquid poſt ἐγίγνετο, e. c. οἳ ἠκούοντο, *qui portiſculi audiebantur*, *Athenienſibus quidem cum vociferatione imperantes*. Reisk. Sanus eſt locus ſi quis alius. V. Ducker. et Commentatt. IV, 2. n. 17.

ἀντιλαμβάνεσθαι] Thucyd. ex. habent ἀντιλαβέσθαι [ἀντιλαμβάνεσθαι tamen Reg. offert.] et [mox pro ἑκάστου] ἑκάστους, *ſingulos*. Sylb. Ἑκάστου cum Dionyſio praebent Reg. Caſſ. Aug. Marg. F. G. I. et f. l. K.

νικήσαντες] Apud Thuc. νικήσαντας.

πη τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ ἡσσώμενον βλέψαντες ὁλοφυρμῷ τε ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο καὶ ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο. Ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆ-
13 γον. Ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον ἢ ἀπώλλυντο. Ἦν τε ἐν τῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὁλοφυρμός, βοή, νικῶντες,

---

locum occupabant, magis etiam adſpectum pugnae habere cagebantur, i. e. *clarius quam pugnantes ipſi omnia contuebantur*, ideoque ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο.

ἀνεθάρσησάν τε ἄν] V. Hermann. ad Viger. p. 825. Matthiae. Gr. Gr. §. 598. a. Buttmann. Gr. Gr. §. 126. n. 5. p. 522. eſt. oct.

οἱ δέ] Idem [ſcriptum Dudithii] exemplar habet οὐδέ. Rectius in libris vulg. οἱ δέ. Sylb. Perpetua haec confuſio. V. Thuc. VI, 35. Lucian. Somn. §. 7. p. 8. cum var. lect.

ἀντιπάλου τι] Iidem libri habent ἀντίπαλόν τι eodem caſu; et mox [§. 13.] τῷ αὐτῷ στρατ. Sylb. Ἀντιπάλου τι haud dubie librario debetur. Poſt ἄλλοι δέ comma ſuſtuli, quia καὶ arcte cum his verbis jungendum eſt.

ἐν τοῖς χαλεπώτατα] V. Hermann. ad Viger. p. 787. Matthiae Gr. Gr. §. 289. Buttmann. Gr. Gr. p. 584. ſq. Bredow. et Haack. ad Thuc. III, 17.

13. τῷ στρατεύματι] Quod in Thuc. edd. interponitur, αὐτῷ, non agnoſcunt Reg. Caſſ. Aug. Ar. C. Dan. Mosq. In Pariſſ. tantum duobus C. I. hanc vocem non legi vix crediderim Gailio. Valla tamen eam expreſſit.

νικῶντες, κρατούμενοι] Verba ſic nuda in ſe, extra connexionem, ſpectata, vitii nihil, nihil ſuſpicionis habent. Bene Graecum eſt, Thucydideum quidem, ἦσαν ἀκοῦσαι νικῶντες, ἦσαν ἀκοῦσαι κρατούμενοι pro ἦσαν ἀκοῦσαι φωναὶ καὶ νικώντων καὶ κρατουμένων. Verum inſequentia ὅσα ἄλλα στρατόπεδον ἀναγκάζοιτο φυέγγεσθαι ſubjiciunt, paulo ante recitatas eſſe voces ingentis exercitus in tanto discrimine. Atqui ejusmodi exercitus non clamat νικῶντες, ſed νικᾷμεν, neque κρατούμενοι, ſed κρατούμεθα. Praeferam equidem primam perſonam pluralis indicativi utroqus loco, nominativo participii; *vincimus, vincimur*. Reisk. De ejusmodi emendatione ſilere ſatius duco.

κρατούμενοι, ἄλλα, ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατό- 88.
πεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο Φθέγγεσθαι. Παραπλήσια δὲ
καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον, πρίν γε δὴ οἱ Συρακού-
σιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας,
ἔτρεψάν τε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολ-
λῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν.
Τότε δὴ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατός, ἄλλος ἄλλῃ, ὅσοι μὴ με- 14
τέωροι ἐάλωσαν, κατενεχθέντες, ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπε-
δον· ὁ δὲ πεζός, οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἰ-
μωγῇ τε καὶ στόνῳ, πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα,
οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ παρεβοήθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ
τείχους ἐς φυλακήν, ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη περὶ
σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπη σωθήσονται, διεσκόπουν. Ἦν τε ἐν

ἄλλα] Cf. Plat. Gorg. p. 517. d: ἱμάτια, στρώματα, ὑποδήματα, ἄλλα, ὧν ἔρχεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν. ubi Heindorfius citra neceſſitatem τἄλλα edidit. Demoſth. Phil. IV. p. 133. 28: πολλὰ δὲ καὶ παραλείπω, Φερύς, τὴν ἐπ' Ἀμβρακίαν ὁδόν, τὰς ἐν Ἤλιδι σφαγάς, ἄλλα μυρία. Cf. Philipp. III. p. 124. 15. Dionyſ. Antiqq. VI, 76. p. 1214. 2. Plat. Polit. X. p. 598. c. De aſyndeto ſublimitatis fonte cf. Longin. XIX. qui Xenoph. Hellen. IV, 3, 19. laudat. Adde II, 4, 33. Cyrop. VII, 1, 38. III, 3, 59. V, 2, 5. Plutarch. Lyſ. 11. Thucydidem in hac pugna deſcribenda aemulari videtur Lyſ. orat. fun. p. 98. ſqq.

14. τότε δή] Sic etiam Aug. atque ita pro τότε δέ ediderat Wäſſ. Gail. nihil enotavit, unde tamen non conjecerim Pariſſ. omnes δή exhibuiſſe, recteque Haackium repoſuiſſe puto τότε δέ, quamquam τότε δή *aperte* corruptum non dixerim.

ἄλλος ἄλλῃ — κατενεχθέντες] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 501. b.

ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη] Male vulgo ante καί et poſt ἤδη inciditur. Ἄλλοι δὲ καί ſupra §. 12. eodem modo habuimus, et infra 28, 5. eadem ratione οἱ δέ τινες καὶ — uſurpatum; οἱ πλεῖστοι appoſitionem, quam dicunt, facit ad ἄλλοι V. II, 4. Cf. Commentatt. III, 11. n. 74. Caeterum καί a vulg. Thuc. edd. abeſt; repoſuit ex codd. Haackius, ſecus tamen ac nos intellexit, cum οἱ πλεῖστοι conjungens. Quam quidem rationem non adſtruit locus ab eo collatus VII, 80. med.: τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ τὸ πλέον ἀπεσπάσθη.

περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπη σωθήσονται διεσκόπουν] Aut deeſt hic aliquid, aut leg. eſt πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ὅπη σωθ. δ. Nam περί τινα διασκοπεῖν Graecum eſſe nego. Reisk. Facilius feram vulgatum, ſi καί poſt αὐτούς deleatur, quod commode Valla omittit atque ex praegreſſis huc irrepſiſſe arbi-

ὁρῶεν μὴ κατ' ἀνάγκην πρύμναν κρουόμενον, ἀνακαλοῦντες ὀνομαστὶ τὸν τριήραρχον ἡρώτων — οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, εἰ τὴν πολεμιωτάτην (γῆν) οἰκειοτέραν ἤδη τῆς οὐ δι' ὀλίγου πόνου κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι ἀποχωροῦσιν, οἱ δὲ Συρακούσιοι, εἰ οὓς σαφῶς ἴσασι προθυμουμένους Ἀθηναίοις παντὶ τρόπῳ διαφυγεῖν, τούτους αὐτοὶ φεύγοντας φεύγου-
11 σιν. Ὁ τε ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων, ἰσορρόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας, πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε, Φιλονεικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ, δεδιότες δὲ οἱ ἐπελθόντες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι
12 χείρω πράξωσιν. Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὅ τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ
879 ἐοικὼς καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας

---

10. [γῆν] Incluſum γῆν additum ex iisdem [Thuc. ex.]. Ex iisdem etiam mox τῆς οὐ δι' ὀλίγου repoſitum pro eo, quod in ſcripto libro vitioſe legitur τοῖς οὐδὲ ὀλίγου. Sequens πόνου abeſt quidem a vulg. exemplaribus: ſed agnoſcit illud cum ſcripto Dudithii libro etiam ſcholiaſtes Thucydidis, cum ait τῆς μετὰ πόνου κεκτημένης θαλάσσης. Sylb. Non extruſerim γῆν, ubi ſit; nolim tamen rurſus intrudere quod elegantius omittatur. Ego equidem id hic abeſſe malim. Reisk. Non ego. Requiritur enim propter oppoſitum τῆς οὐ δι' ὀλίγου κεκτημένης θαλάσσης. Τὴν πολεμιωτάτην, ſine γῆν, intelligeremus hoſtilem unius alicujus populi terram, hic Syracuſanorum, cum terra omnino Athenienſibus iniqua dicatur. Verbum πόνου quamquam ſchol. in interpretatione poſuit, non tamen in cod. ab eo repertum fuiſſe dixerim.

11. ξύστασιν] ξύστασιν ſi bene habet, accipio pro ξύντασιν, intentionem, contentionem: quamquam hoc mallem. Reisk. Praeſtat vulgatum, quamquam quod ſchol. legiſſe videtur, ξύντασιν, cum Duckero probat Haackius. Sed melius cum ἀγῶνα congruit ξύστασιν, quod et ipſum a pugna translatum eſt. Appoſite Schneiderus in Lex. ſ. v. ex Plutarcho affert ὅταν μάλιστα σύστασιν ὁ ἀγὼν ἔχῃ. His jam ſcriptis, Stallbaumio quoque ad Plat. Phileb. p. 142. ξύστασιν unice verum videri cognovi. Apud Plutarchum, hunc locum laudantem, de Glor. Athenn. p. 347. b. corrupte ξύνταξιν legitur.

φιλονεικῶν μὲν — δεδιότες δὲ —] V. Matthiae Gr. Gr. §. 562. 1. n.

12. καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον καί] Ad διὰ τό in ſcripti exemplaris margine appoſitum hoc epexegema: διὰ τοῦτο. Sylb. Mihi videtur hic parum quid deeſſe ad hunc fere modum: καὶ

ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν. Δι' ἀλόγου γὰρ οὔσης τῆς θέας καὶ οὐ πάντων ἅμα ἐς τὸ αὐτὸ σκοπούντων, εἰ μέν τινες ἴδοιέν

διὰ τὸ τῶν γιγνομένων ἀνώμαλον, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν — vel sic: καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον τῶν γιγνομένων, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν: *et propter inaequalitatem rerum contingentium etiam inaequalis erat adspectus.* Reisk. H. Steph. in App. ad alior. scripta de dial. p. 184. Scholiasten secutus διὰ τό accipit pro διὰ τοῦτο. Hanc explicationem qui amplectitur, Duckerus, non animadvertit, locos a Stephano ad eam probandam allatos plane alius esse generis. Non ignoro equidem idem statuere Reizium de inclin. acc. p. 9. probantibus Wolfio et Hermanno ad Viger. p. 700. Sed quem ille locum ad hanc interpretationem tuendam affert, Plat. Euthyd. p. 305. d., is, jam a Stephano collatus, dissimillimus est: πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν — ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο. cujus gemina infra laudabimus ad 52, 2. Loci a Wolfio comparati, non magis appositi videntur. Primus est Plat. Phaed. p. 99. b. de quo v. Heindorf. p. 186. sq., alter sic ut laudatur non legitur Plat. Cratyl. p. 434. e., sed σὺ δὲ γινώσκεις: certe sic habent Basil. Heindorf. Beck. Bekker.; de tertio denique Sympos. XX, 7. v. Wyttenb. ad Jul. laud. in Const. p. 15. c. Schaefer. ad Soph. Trach. 1174. coll. Herod. IX, 48. Plutarch. Mar. 32. Jam ad nostrum locum revertamur. In quo Bauerus ἀνώμαλον semel excidisse et Jacobsius in Attica eam vocem bis cogitandam esse statuit: τῆς ναυμαχίας ἐν διαφόροις τόποις ἀνωμάλου οὔσης, καὶ τὴν ἔποψιν τοιαύτην (i. e. ἀνώμαλον) ἠναγκάζοντο ἔχειν. Kaltwasserus in praefatione ad Atticam Jacobsii interpretatur: καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον *und bei der so ungleichen und schwankenden Lage, ἠναγκάζοντο ἔχειν καὶ τὴν ἔποψιν mussten sie auch noch das Seegefecht vom Lande her mit ansehn.* Quam interpretationem vereor, ut praepositio διά admittat. Haackius denique satis fidenter pronunciat, ἀνώμαλον bis cogitandum et prius intelligendum esse de locorum, ubi quisque pugnam spectaturus constitisset, inaequalitate. Sensum enim esse: *propter inaequalitatem loci etiam inaequaliter proelium ex terra spectare cogebantur*, ut totidem verbis Valla recte interpretatus sit. Sed primum etsi non ignoro, saepe vocabulum bis cogitandum esse, eorum tamen, quos ego ex hoc genere observavi, exemplorum tam diversa est ratio, ut vel hoc nomine istam explicationem rejicere audeam. Deinde hoc locorum situ non assequor, qui inaequalitas eorum varium pugnae adspectum efficere potuerit. Quod autem vir doctus Benedicti auctoritate istam interpretationem Vallae dicit, miror in meis Vallae exemplaribus (utor autem tribus, eo, quod 1550 Coloniae apud Genopaeum excusum est, ac Steph. 1. et 2.) locum sic esse conversum: *Inerat eis futuri metus, ut nemini tantus, et eo vehementior, quod superne ex edito loco pugnam navalem spectare cogebatur* (sic.). Quae interpretatio confirmare videtur quod, antequam eam inspicerem, mihi in mentem venerat, pro ἀνώμαλον leg. esse ἄνω μᾶλλον: *quia editum*

πη τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ ἡσσώμενον βλέψαντες ὁλοφυρμῷ τε ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο καὶ ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο. Ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα δεῖ-
13 γον. Ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον ἢ ἀπώλλυντο. Ἦν τε ἐν τῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὁλοφυρμός, βοή, νικῶντες,

---

locum occupabant, magis etiam adſpectum pugnae habere cogebantur, i. e. *clarius quam pugnantes ipſi omnia contuebantur*, ideoque ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο.

ἀνεθάρσησάν τε ἄν] V. Hermann. ad Viger. p. 825. Matthiae. Gr. Gr. §. 598. a. Buttmann. Gr. Gr. §. 126. n. 5. p. 522. ed. oct.

οἱ δέ] Idem [ſcriptum Dudithii] exemplar habet οὐδέ. Rectius in libris vulg. οἱ δέ. Sylb. Perpetua haec confuſio. V. Thuc. VI, 55. Lucian. Somn. §. 7. p. 8. cum var. lect.

ἀντιπάλου τι] Iidem libri habent ἀντίπαλόν τι eodem caſu; et mox [§. 13.] τῷ αὐτῷ στρατ. Sylb. Ἀντιπάλου τι haud dubie librario debetur. Poſt ἄλλοι δέ comma ſuſtuli, quia καὶ arcte cum his verbis jungendum eſt.

ἐν τοῖς χαλεπώτατα] V. Hermann. ad Viger. p. 787. Matthiae Gr. Gr. §. 289. Buttmann. Gr. Gr. p. 584. ſq. Bredow. et Haack. ad Thuc. III, 17.

13. τῷ στρατεύματι] Quod in Thuc. edd. interponitur, αὐτῷ, non agnoſcunt Reg. Caſſ. Aug. Ar. C. Dan. Mosq. In Pariſſ. tantum duobus C. I. hanc vocem non legi vix crediderim Gailio. Valla tamen eam expreſſit.

νικῶντες, κρατούμενοι] Verba ſic nuda in ſe, extra connexionem, ſpectata, vitii nihil, nihil ſuſpicionis habent. Bene Graecum eſt, Thucydideum quidem, ἦσαν ἀκοῦσαι νικῶντες, ἦσαν ἀκοῦσαι κρατούμενοι pro ἦσαν ἀκοῦσαι φωναὶ καὶ νικώντων καὶ κρατουμένων. Verum inſequentia ὅσα ἄλλα στρατόπεδον ἀναγκάζοιτο φυγέγγεσθαι ſubjiciunt, paulo ante recitatas eſſe voces ingentis exercitus in tanto discrimine. Atqui ejusmodi exercitus non clamat νικῶντες, ſed νικῶμεν, neque κρατούμενοι, ſed κρατούμεθα. Praeferam equidem primam perſonam pluralis indicativi utroqus loco, nominativo participii; *vincimus, vincimur*. Reisk. De ejusmodi emendatione ſilere ſatius duco.

κρατούμενοι, ἄλλα, ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατό- 88.
πεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο Φθέγγεσθαι. Παραπλήσια δὲ
καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον, πρίν γε δὴ οἱ Συρακού-
σιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας,
ἔτρεψάν τε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολ-
λῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν.
Τότε δὴ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατός, ἄλλος ἄλλῃ, ὅσοι μὴ με- 14
τέωροι ἐάλωσαν, κατενεχθέντες, ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπε-
δον, ὁ δὲ πεζός, οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἱ-
μωγῇ τε καὶ στόνῳ, πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα,
οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ παρεβοήθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ
τείχους ἐς φυλακήν, ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη περὶ
σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπη σωθήσονται, διεσκόπουν. Ἦν τε ἐν

ἄλλα] Cf. Plat. Gorg. p. 517. d: ἱμάτια, στρώματα, ὑποδήματα, ἄλλα, ἂν ἔρχεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν. ubi Heindorfius citra neceſſitatem τἆλλα edidit. Demoſth. Phil. IV. p. 133. 28: πολλὰ δὲ καὶ παραλείπω, Φεράς, τὴν ἐπ' Ἀμβρακίαν ὁδόν, τὰς ἐν Ἴλιδι σφαγάς, ἄλλα μυρία. Cf. Philipp. III. p. 124. 15. Dionyſ. Antiqq. VI, 76. p. 1214. 2. Plat. Polit. X. p. 598. c. De aſyndeto ſublimitatis fonte cf. Longin. XIX. qui Xenoph. Hellen. IV, 3, 19. laudat. Adde II, 4, 33. Cyrop. VII, 1, 38. III, 3, 59. V, 2, 5. Plutarch. Lyſ. 11. Thucydidem in hac pugna deſcribenda aemulari videtur Lyſ. orat. fun. p. 98. ſqq.

14. τότε δή] Sic etiam Aug. atque ita pro τότε δέ ediderat Wäſſ. Gail. nihil enotavit, unde tamen non conjecerim Pariſſ. omnes δή exhibuiſſe, recteque Haackium repoſuiſſe puto τότε δέ, quamquam τότε δή *aperte* corruptum non dixerim.

ἄλλος ἄλλῃ — κατενεχθέντες] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 501. b.

ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη] Male vulgo ante καί et poſt ἤδη inciditur. Ἄλλοι δὲ καί ſupra §. 12. eodem modo habuimus, et infra 28, 5. eadem ratione οἵ δέ τινες καί — uſurpatum; οἱ πλεῖστοι appoſitionem, quam dicunt, facit ad ἄλλοι V. II, 4. Cf. Commentatt. III, 11. n. 74. Caeterum καί a vulg. Thuc. edd. abeſt; repoſuit ex codd. Haackius, ſecus tamen ac nos intellexit, cum οἱ πλεῖστοι conjungens. Quam quidem rationem non adſtruit locus ab eo collatus VII, 80. med.: τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ τὸ πλέον ἀπεσπάσθη.

περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπη σωθήσονται διεσκόπουν] Aut deeſt hic aliquid, aut leg. eſt πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ὅπη σωθ. δ. Nam περί τινα διασκοπεῖν Graecum eſſe nego. Reisk. Facilius feram vulgatum, ſi καί poſt αὐτούς deleatur, quod commode Valla omittit atque ex praegreſſis huc irrepſiſſe arbi-

τῷ παραυτίκα οὐδὲ μιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπλη-
15 ξις. Παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύ-
λῳ· διαφθαρεισῶν γὰρ τῶν νεῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, προσα-
πώλλυντο αὐτοῖς καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες διαβεβηκότες· καὶ
881 τότε τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέλπιστον ἦν τὸ κατὰ γῆν σωθήσεσθαι
ἢν μή τι παρὰ λόγον γίγνηται. Γενομένης δ' ἰσχυρᾶς τῆς
ναυμαχίας καὶ πολλῶν νεῶν ἀμφοτέροις καὶ ἀνδρῶν ἀπολω-
μένων, οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐπικρατοῦντες τά τε
ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο καὶ ἀποπλεύσαντες πρὸς
τὴν πόλιν τρόπαιον ἔστησαν."

1 XXVII. Ἐμοὶ μὲν δὴ ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια
τούτοις ἄξια ζήλου τε καὶ μιμήσεως ἐφάνη, τήν τε μεγαλη-
γορίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν καλλιλογίαν καὶ τὴν δεινότητα καὶ
τὰς ἄλλας ἀρετάς, ἐν τούτοις τοῖς ἔργοις ἐπείσθην τελειοτά-
τας εἶναι, τεκμαιρόμενος, ὅτι πᾶσα ψύχη τούτῳ τῷ γένει

---

tror. Etenim cum probum ſit *σφᾶς αὐτοὺς διεσκόπουν, ὅπῃ σω-
θήσονται*, quodam attractionis genere accuſativus etiam addi-
ta praepoſitione ſervatus eſſe videatur.

15. *ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν*] Non me fugit os Thucy-
dideum. Vereor tamen, ne ille dederit *ἐπεπόνθεσαν οἷς καὶ
ἔδρασαν αὐτοὶ τοὺς ἐν Πύλῳ*. Reisk. Ut *οἷς* addatur non opus
eſt, cum idem ſit ſenſus e vulgari lectione. V. Heindorf. ad
Plat. Theaet. p. 321. Cur additum velit *τούς* non magis aſſe-
quor. Caeterum quae Thuc. ſignificat, narravit IV, 25. ſqq.
Unde patet *διαφθαρεισῶν* hic pro *ληφθεισῶν* dici.

αὐτοῖς] Quidam codices habent *αὐταῖς*, foeminino ge-
nere. Sylb. Ego foemininum praetuli e vulgaribus Thucy-
didis libris. Reisk. Sine cauſa; revocavi igitur *αὐτοῖς*,
quod cum Reg. Caſſ. Aug. Marg. Schol. exhibeant, Thucydidi
quoque reddidit Haackius. E Pariſſ. codd. Gailius nihil eno-
tavit.

καὶ τότε] Imo vero *οὕτω καὶ τότε*. Reisk. Non opus.

ἦν μὴ —] Scriptus liber pro *ἦν* habet *εἰ*. Sed cum ea
conjunctione mutato verbi modo legendum eſſet *γένοιτο*. Ibi-
dem vulgati libri compoſite habent *παράλογον* et *ἀνθρώπων* pro
ἀνδρῶν. Sylb. *Παρὰ λόγον* unice verum eſt. Nam Thuc. ad-
jectivum *παράλογος* ignorat, id quod alibi oſtendemus. Con-
tra *ἀνδρῶν* haud dubie corruptum eſt.

ἐπικραιοῦντες] In vulgatis Thucydidis exemplaribus legi-
tur *ἐπικρατήσαντες*, praet. aor. Sylb. Corruptam Dionyſii
lectionem nullus codex confirmat.

XXVII, 1. *πᾶσα ψυχή*] Malim *ἡ πᾶσα ψυχή*. Nam *πᾶ-
σα ψυχή* eſt *quivis animus, hominis cujuscunque animus*; con-

τῆς λέξεως ἄγεται καὶ οὔτε τὸ ἄλογον τῆς διανοίας κριτήριον, ᾧ πεφύκαμεν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἡδέων ἢ ἀνιαρῶν, ἀλλοτριοῦται πρὸς αὐτό, οὔτε τὸ λογικόν, ὑφ' οὗ διαγιγνώσκεται 88 2
τὸ ἐν ἑκάστῃ τέχνῃ καλόν. Οὐδ' ἂν ἔχοιεν οὐθ' οἱ μὴ πάνυ 2
λόγων ἔμπειροι πολιτικῶν εἰπεῖν, ἐφ' ὅτῳ δυσχεραίνουσιν ὀνόματι ἢ σχήματι, οὔθ' οἱ πάνυ περιττοὶ καὶ τῆς τῶν πολλῶν ὑπερορῶντες ἀμαθίας μέμψασθαι τὴν κατασκευὴν ταύτης τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἀλόγων τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν ἕξει. Ὁ μέν γε πολὺς ἐκεῖνος ἰδιώτης οὐ δυς- 3
χεραίνει τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον, ὁ δὲ σπάνιος καὶ οὐδ' ἐκ τῆς τυχούσης ἀγωγῆς γιγνόμενος τεχνίτης οὐ μέμψεται τὸ ἀγενὲς καὶ χαμαιτυπὲς καὶ ἀκατάσκευον, ἀλλὰ συνῳδὸν ἔσται τό τε λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον κριτήριον, ὑφ' ὧν ἀμφοτέρων ἀξιοῦμεν ἅπαντα κρίνεσθαι κατὰ τὰς τεχνὰς ἐργάσηται θάτερον οὐκέτι καλόν, οὐδὲ τέλειον ἀποδίδωσι τὰ ἕτερον.

---

tra ἡ πᾶσα ψυχὴ totus animus, quod huic loco unice aptum esse sequentia declarant.

2. τὸ τῶν πολλῶν] Subaudi πλῆθος. Reisk. Immo repete κριτήριον.

τῶν ἀλόγων] Pro ἀλόγων legendum fortasse ἀκριβολόγων. §. 1. dicit λόγων πολιτικῶν ἔμπειροι: et mox περιττοί. Sylb. Num καὶ τὸ τῶν ὀλίγων. Opponuntur οἱ ὀλίγοι τοῖς πολλοῖς. Reisk. Hoc praeplacet. Cf. §. 5.

3. δυσχεραίνει] Lege δυσχερανεῖ in futuro, ut paulo post μέμψεται [et §. 2. ἕξει]. Reisk.

καὶ οὐδ'] Aut καὶ οὐκ leg. aut καί ejiciendum puto. Nam οὐδέ pro οὐ poni non probant exempla in Lexic. Xenoph. T. III. p. 354. allata.

χαμαιτυπές] Usitatius est χαμαιπετές. V. Ernesti Lex. Gr. Rhett. p. 379. Adde Lucian. Quom. hist. sit conscr. 16. p. 178. De praegresso ἀγενές v. ind.

ἐργάσηται] Mutilus est locus: et aliquis quidem elici potest sensus, si pro ἐργάσηται reponantur haec: ἔργα, εἰ γὰρ ἁμάρτοι θάτ. Sed vereor, ne majus subsit mendum. Sylb. Sententia qualiscunque, loco sic constituto, exibit: ἀξιοῦμεν ἅπαντα κρίνεσθαι τὰ τῆς τέχνης, ὧν ὅτῳ ἐνδέηται θάτερον, *quibus ambobus spectari debere volumus omnia artis opera, quorum operum cuicunque defit horum amborum criteriorum alterutrum, efficit ille defectus*, ut *alterum minus sit perfectum*.

1 XXVIII. Ἐγὼ γοῦν οὐκ ἔχω, πῶς ἐκεῖνα ἐπαινέσω τὰ δοκοῦντα μεγάλα καὶ θαυμαστὰ εἶναί τισιν, ὅσα μηδὲ τὰς πρώτας ἀρετὰς ἔχει καὶ κοινοτάτας, ἀλλ' ἐκνενίκηται τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ μήτε ἡδέα εἶναι μήτ' ὠφέλιμα· ὧν ὀλίγα παρέξομαι δείγματα, παρατιθεὶς εὐθὺς ἑκάστοις τὰς αἰτίας, 883
2 δι' ἃς περιέστηκεν εἰς τὰς ἐναντίας ταῖς ἀρεταῖς κακίας. Ἐν μὲν οὖν τῇ τρίτῃ βίβλῳ τὰ περὶ Κέρκυραν ὠμὰ καὶ ἀνόσια ἔργα διὰ τὴν στάσιν εἰς τοὺς δυνατωτάτους ἐκ τοῦ δήμου γενόμενα διεξιών, ἕως μὲν ἐν τῷ κοινῷ καὶ συνήθει τῆς διαλέκτου τρόπῳ τὰ πραχθέντα δηλοῖ, σαφῶς τε καὶ συντόμως καὶ δυνατῶς ἅπαντα εἴρηκεν· ἀρξάμενος δὲ ἐπιτραγῳδεῖν τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς καὶ τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἕθει μακρῷ τινι γίγνεται χείρων αὐτὸς ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ὧν οὐδεὶς ἂν ὡς ἡμαρτημένων ἐπιλάβοιτο, ταῦτα· „Κερκυραῖοι δὲ αἰσθανόμενοι
3 τάς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεούσας, τάς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, λαβόντες τούς τε Μεσηνίους ἐς τὴν πόλιν ἤγαγον,

---

Verum utique plura desunt. Reisk. Opem exspecto a codicibus. Neque quidquam colligere audeo e verbis similibus Judic. de Demosth. p. 1100. 9: *χωρισθὲν γὰρ ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου πρὸς τῷ μὴ τέλειον εἶναι καὶ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἀμαυροτέραν ἴσχει.*

XXVIII, 1. *πῶς — ἐπαινέσω*] Sic etiam Antiqq. l. p. 270. 3: *οὐκ' ἔχω, πῶς ἐπαινέσαιμι* e Vatic. *ἐπαινέσω* rescribendum.

2. *ἐπιτραγῳδεῖν*] Plutarch. Pericl. 28: *Δοῦρις δ Σάμιος τούτοις ἐπιτραγῳδεῖ, πολλὴν ὠμότητα τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Περικλέους κατηγορῶν.* Demosth. 21: *οὐκ ἀγεννῶς φέρων τὸ συμβεβηκὸς, ὡς γράφει καὶ τραγῳδεῖ Θεόπομπος.* Cf. Demosth. de Cor. p. 229. 18. de falsa leg. p. 400. 17. R. Ernesti Lex. techn. Gr. Rhett. p. 355. Sed harum exaggerationum Thucydidem expertem praestare audeo.

3. *Κερκυραῖοι δὲ —*] Locus Thucyd. est III, 81. et 82. Reisk.

αἰσθανόμενοι] Vulgata Thucydidis exemplaria habent *αἰσθόμενοι*. Mox scriptus liber habet *τούς τε*: et tamen mox foem. gen. *οἰχομένας*. Sylb.

Μεσηνίους] Sic etiam Ar. C. Dan. Gr. Paris. D. In Thuc. edd. *σ* geminatur. Videntur tamen recte statuere, qui semper apud eum *Μεσήνη* caet. leg. putant.

πρότερον ἔξω ὄντας, καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες, 884
ἃς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν Τλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον καὶ ἐκ τῶν νεῶν ὅσους ἔπεισαν ἐκβῆναι ἐκβιβάζοντες ἀπεχώρησαν, ἐς τὸ Ἡραιόν τε ἐλθόντες, τῶν ἱκετῶν ὡς πεντήκοντα ἄνδρας δίκην ὑποσχεῖν ἔπεισαν καὶ κατέγνωσαν ἁπάντων θάνατον. Οἱ 4
δὲ πολλοὶ τῶν ἱκετῶν, ὅσοι οὐκ ἐπείσθησαν, ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, οἱ δ' ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο ἀνηλοῦντο. Ἡμέρας τε ἑπτά, ἃς ἀφικόμενος ὁ Εὐρυμέδων ταῖς πεντήκοντα ναυσὶ παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς δοκοῦντας εἶναι ἐφόνευον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπι-

---

ὄντας, καὶ] Male vulgo post ὄντας major distinctio ponitur, cum καὶ ad τε post *Μεσηνίους* referatur.

Τλαϊκόν] Vulgati libri Τλλαϊκόν, gemino λλ. Eadem ex. [pro ἀνεχώρησαν] habent ἀπεχώρησαν, et mox Ἡραῖόν τε. Apud Suid. quoque legitur Ἡραῖον, ὁ τῆς Ἥρας ναός. Sed agnoscit tamen idem etiam Ἡραιον. Stephanus Byzantius hoc videtur statuere discriminis, ut adjective quidem dicatur Ἡραιον τεῖχος, substantive autem Ἡραῖον, sive oppidi nomen fit, sive Junonis aedem significet. Sylb.

ἀνεχώρησαν] Apud Thuc. legi ἀπεχώρησαν, jam annotavit Sylburg. Pro quo quod, non admodum difficili confusione (v. var. lect. ad VIII, 40. a. m.), nonnulli codices habent, ἀπεχρῶντο, ad sensum optimum judicat Poppo p. 50. ideo vulgari lectione offensus, quod non narretur, quid de his hominibus factum sit. Sed eadem difficultate laborat, quam probat, Hermanni conjectura ἀπεχώρισαν. Posthac enim nulla eorum mentio injicitur. Equidem, si vulgatum sanum est, id ita explicandum puto, ut statuatur, eos supplices, qui navibus vecti fuerant, caeteros Corcyraeos ad Heraeum comitatos, ibique eandem, atque illos, qui eo confugerant, sortem expertos esse. Fortasse ipsis insidiose utebantur populares, ut caeterorum supplicum parti persuaderent δίκην ὑποσχεῖν.

ἁπάντων] Hoc pro πάντων, invitis libris, in Thucydide substituerat Wass. Revocavit veterem lectionem Haack.

4. ἱκετῶν] Scriptus liber οἰκετῶν. Sed verius esse ἱκετῶν satis tum praecedentia declarant, tum sequentia. Sylb.

παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι] Ex plerisque codd. παρέμεινε, Κερκ. scripsit Haack.

δοκοῦντας] Idem liber habet δοκοῦντες, nominandi casu; quod retinere si velis accipiendum erit pro νομίζοντες. Sylb. Nullo modo ferri potest δοκοῦντες.

Φέροντες τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν, ἀπέθανον δέ τινες καὶ
885 ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα καὶ ἄλλοι, χρημάτων σφίσι ὀφειλομένων,
5 ὑπὸ τῶν λαβόντων. Πᾶσα τε ἰδέα κατέστη θανάτου καὶ
οἷον Φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνέβη

τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσι] Vituperatis, qui τοῖς pro αὐτοῖς dictum putaverint, Haackius cum Bauero interpretatur: *democratiam evertere conantibus.* Eodem redit Hermanni explicatio ad Viger. p. 700; *Corcyraei ſuſpectos necando in ſemet ipſos ſaeviebant, aecuſantes hoſtes reipublicae* (immo: *ſtatus popularis*) *ſed eo praetextu etiam privatas ulciſcentes injurias.* Quae explicatio hac difficultate laborat, quod ex ea populares nonniſi parti adverſariorum illud crimen intuliſſe viderentur, quod ad omnes pertinuiſſe apparet. Ad ſenſum itaque aptior eſt ea ratio, quae τοῖς pro αὐτοῖς accipit, eaque hujusmodi locis defendi queat. Thuc. IV, 46: οἱ τὸν δῆμον προστάται τῶν Κερκυραίων, δεδιότες, μὴ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐλθόντας οὐκ ἀποκτείνωσι, μηχανῶνται τοιόνδε τι. ubi τοὺς ἐλθόντας dictum eſt pro αὐτοὺς ἐλθόντας, *eos*, optimates in Ptychiam trajectos, *ubi adveniſſent.* V, 27: Κορίνθιοι, ἐς Ἄργος τραπόμενοι, πρῶτον (ſic diſt.) λόγους ποιοῦνται πρός τινας τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων, ὡς χρὴ — ἀποδεῖξαι ἄνδρας ὀλίγους, ἀρχὴν αὐτοκράτορας καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς (articulum praebent codd. Cf. IV, 118. extr. VI, 105. med.) λόγους εἶναι, τοῦ μὴ καταφανεῖς γίγνεσθαι τοὺς μὴ πείσαντας τὸ πλῆθος. Xenoph. Anab. V, 4, 21: τοῖς πολεμίοις δηλώσετε, ὅτι οὐχ ὁμοίοις ἀνδράσι μαχοῦνται νῦν τε καὶ ὅτε τοῖς ἀτάκτοις ἐμάχοντο, ubi τοῖς ἀτάκτοις intell. ἡμῖν ἀτάκτοις οὖσιν. Eodem refero Thuc. V, 65: ἐβούλετο τοὺς ἀπὸ τοῦ λάφου βοηθοῦντας ἐπὶ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπήν, ἐπειδὰν πύθωνται, καταβιβάσαι, τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους, ubi verba τοὺς Ἀ. κ. τ. ξυμ. epexegeſin faciunt, cujus ſimiles locos ex ipſo Thucydide bene multos alibi proponam. IV, 131; προσβαλόντες αὐτῷ (τῷ λόφῳ) κατὰ κράτος καὶ μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπιόντας ἐστρατοπεδεύσαντο. ubi τοὺς ἐπιόντας, pro quo τοὺς ἐπόντας ex Popponis conjectura edidit Haack. explico *eos*, hoſtes, *ſibi occurrentes, impetum excipientes.* Sic et Herod. VII, 139. extr.: ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα (regem Perſarum, de quo modo dixit) ἐπὶ τὴν χώρην δέξασθαι. Sed haec tamen ad noſtrum locum non ſatis appoſita videntur, propterea quod in hoc, illa ratione admiſſa, ὡς ſubaudiendum foret. Itaque hic poſt αἰτίαν ἐπιφέρειν articulum eodem modo adhibitum eſſe puto, quo poſt nominandi verba inferri ſolet. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 266. p. 574. ſq.

χρημάτων σφίσι ὀφειλομένων] Haec commatis includi, mirorque, non idem feciſſe Haackium.

5. *καὶ οἷον — ξυνέβη*] Portus: *et (quemadmodum in hujusmodi rerum ſtatu ſolet accidere) nihil eſt, quod non contigerit.* Sed ſi omnino nihil non contigiſſe dixiſſet auctor, ineptе addidiſſet καὶ ἔτι περαιτέρω. Rectius igitur Valla, quem

καὶ ἔτι περαιτέρω. Καὶ γὰρ πατὴρ παῖδα ἀπέκτεινε καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῶντο καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐκτείνοντο, οἱ δέ τινες καὶ [οἱ] περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. Οὕτως ὠμὴ στάσις προὐχώρησε καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο, ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὡς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἑκασταχοῦ τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις, τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις, τοὺς Λακεδαιμονίους."

XXIX. Ἃ δὲ τούτοις ἐπιφέρει, σκολιὰ καὶ δυσπαρακολούθητα καὶ τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς σολοικοφανεῖς ἔχοντα καὶ οὔτε τοῖς κατ' ἐκεῖνον τὸν βίον γενομένοις ἐπιτηδευθέντα οὔτε τοῖς ὕστερον, ὅτε μάλιστα ἤκμασεν ἡ πολιτικὴ δύναμις· ἃ μέλλω νυνὶ λέγειν· „Ἐστασίαζόν τε οὖν τὰ 2

Heilmannus ſequitur: *nihil non contigit eorum, quae in hujusmodi caſu fieri ſolent.* Ita enim alia tempora cogitari poſſunt iis, de quibus narratur, etiam graviora. Idem ſenſit Reiskius, qui ad οἷον: „In ſe, inquit, non male. Verum inſequentia, καὶ ἔτι περαιτέρω ſubjiciunt, leg. eſſe ὧν. Idem eſt ac ſi dixiſſet οὐδὲν οὐ ξυνέβη τούτων, ἃ φιλεῖ γίγνεσθαι ἐν τῷ τοιούτῳ (ſcil. χρόνῳ vel κακῷ) καὶ ἔτι περαιτέρω τούτων: *nihil non contingebat eorum, quae ſolent in ejusmodi tempore contingere.*" Faciliore mutatione legeris οἵων. Sed non opus videtur emendatione.

[οἱ] περιοικοδομηθέντες] Incluſus articulus abeſt a vulgatis libris. Sylb. Saepe articulus poſt καί irrepſit. V. Haack. ad I, 7. 1. Adde V, 37. et 44. var. lect.

ὠμὴ στάσις] Interponendum videtur ἡ.

ἐν τοῖς πρώτη] Quidquid agant, mihi non eripient, ἐν τοῖς ſic nude poſitum nihili faciendum et vitioſum eſſe. Sine dubio deeſt τέως, ἐν τοῖς τέως, ſc. γεγενημένοις, *in rebus adhuc geſtis*, aut *in ſuperiori omni rerum geſtarum memoria.* Cui opponitur ſtatim poſt ὕστερον. Reisk. Fallitur. V. ad 26, 12.

ἑκασταχοῦ] Poſt ἑκασταχοῦ deeſſe videtur aliquid, fort. hoc minutum καὶ προὔργου ὄντος, *et cum in hoc laborarent*, vel *contenderent* —. Reisk. Induxit eum prava diſtinctio. Nam commate poſt ἑκασταχοῦ ſublato, verba τοῖς τε τοῦ δήμου προστάταις καὶ τοῖς ὀλίγοις jungenda ſunt cum διαφορῶν, in qua voce cum ſimul ſtudii et voluntatis notio inſit, ei annectitur infinitivus ἐπάγεσθαι, qui etiam ad τοὺς Λακεδαιμονίους repetendus eſt. De re dicetur infra.

XXIX, 2. ἐστασίαζόν τε οὖν] Iidem libri ſingulari fine habent ἐστασίαζέ τε οὖν: more Attico [immo Graeco]. Sylb. In indice Lyſiae exempla compluſcula dedi neutrius generis

τῶν πόλεων καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που πύστει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει καὶ τῶν τιμωριῶν
3 ἀτοπίᾳ." Ἐν τούτοις τὸ μὲν πρῶτον τῶν κώλων περιπέφρασται πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον· „ἐστασιάζετο οὖν τὰ τῶν πόλεων." Τγιέστερον γὰρ ἦν εἰπεῖν· ἐστασίαζον αἱ πόλεις. Τὸ δ' ἐπὶ τούτῳ λεγόμενον· „Καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που·" δυςείκαστόν ἐστι· σαφέστερον δ' ἂν ἐγένετο ῥηθὲν οὕτω· αἱ δ' ὑστεροῦσαι πόλεις. Οἷς ἐπίκειται· „Ἐπιπύστει τῶν προγεγενημένων πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινοῦσθαι

ſubſtantivorum in numero plurali cum verborum item numeris pluralibus copulatorum. In *τὰ τῶν πόλεων* ſubauditur *τάλη, ordines;* id eſt *αἱ πόλεις.* Reisk. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 284. 2. Lectionem *ἐστασίαζον* librarii culpa corruptam eſſe, docet §. 3.

πολύ] Sine dubio praeferenda eſt lectio libri Dudithiani *πολλήν* [v. infra Sylb.] neque dubitavi eam praeferre. Reisk. Modo addicerent codd. At Dionyſius quoque, ubi iterum hunc locum laudat, Jud. de Demoſth. p. 955. 2. *πολύ* exhibet.

ἐστασιάζετο οὖν] Rectius *ἐστασίαζέ τε οὖν*: ut modo dictum eſt. Sylb. Niſi conſtantia eſſet ſervanda nihil offenderer hac lectione, quae hoc poſſit ſignificare, *in tumultum concitabantur.* Reisk. Quid in frequentatiſſima circumſcriptione rhetorem offenderit, non perſpicio.

ὑστεροῦσαι] Dionyſium ſcripſiſſe puto *ὑστερίζουσαι*, quo verbo mox utitur rectius. Caeterum eam, quam Dionyſius uſurpat, dictionem magis perſpicuam eſſe Thucydidea, nondum mihi perſuadere potui.

ἐπὶ πύστει] Praepoſitio *ἐπί* ante *πύστει* nec in vulgatis Thucydidis exemplaribus legitur nec paulo ante. Pro *προγεγενημένων* etiam habemus *προγενομένων* [illud tamen e Pariſ. G. enotatum, ex eodemque *ἀπό* ante *πύστει*]; et pro *πολλήν* ibid. *πολύ* [in vulgatis puta. Reisk.] Sylb. Poſſit quidem *ἐπί* delendum videri, ut cujus prima ſyllaba perperam e fine vocabuli praecedentis *ἐπίκειται* eſſet iteratum, poſterior e prima ſyllaba vocabuli inſequentis *πύστει*. Verum tamen e v. *ἐπιπυνθανόμενοι* [quo mox utitur Dionyſius] ſatis perſpicue conſtat, Dionyſium in ſuo Thucydide non ſimplex *πύστει* legiſſe, ſed compoſitum *ἐπιπύστει*, quod affectatione Thucydidea quaeſitae dictionis haud eſt indignum. Reisk.

ἐς τὸ καινούσθαι] Sic etiam Judic. de Demoſth. p. 955. 3. Unde patet ſic in ſuo exemplo inveniſſe Dionyſium. Nam quod ſupra habuimus, *τοῦ καινοῦσθαι*, ex Thuc. edd. correctum videtur.

τὰς διανοίας." Βούλεται μὲν γὰρ λέγειν· οἱ δὲ ὑστερίζοντες, ἐπιπυγθανόμενοι τὰ γεγενημένα παρ' ἑτέρων, ἐλάμβανον ὑπερβολὴν ἐπὶ τὸ διανοεῖσθαί τι καινότερον. Χωρὶς δὲ τῆς πλοκῆς οὐδὲ οἱ τῶν ὀνομάτων σχηματισμοὶ ταῖς ἀκοαῖς εἰσιν ἡδεῖς. Τούτοις ἐπιφέρει κεφάλαιον ἄλλο ποιητικῆς, 4
μᾶλλον δὲ διθυραμβικῆς σκευωρίας οἰκειότερον· „Τῶν τ' 837
ἐπιχειρήσεων ἐπιτεχνήσει καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ. Καὶ τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν

---

4. τῶν τ' ἐπιχειρήσεων — ἀτοπίᾳ] Haec jam ſupra §. 2. habuimus, ubi tamen, quamquam aptius, quam hic, proferuntur, ab aliquo ex Thucydide adſcripta videri poſſint, cum §. 3. nulla eorum habeatur ratio. Unde conjeceris, cenſorem, perverſe quidem, haec cum ſeqq. junxiſſe: — ἀτοπίᾳ καὶ τὴν εἰωθυῖαν —. Nam noſtro loco, iſta verba, quamquam ſatis inepte, a rhetore propoſita eſſe declarant ſeqq. Sed qui locum accuratius inſpexerit, intelliget, negligentiam ſubeſſe, non librarii, ſed auctoris, qui hic, ut ſaepius non lente feſtinavit. De mira ejus interpretatione non operae pretium eſt dicere.

ἐπιτεχνήσει] Rectius περιτέχνησις, ut §. 2. Sylb. Περιτεχνήσει etiam Jud. de Demoſth. I. l. et apud Thuc. Dubitari tamen poteſt, an ſic in libro ſuo invenerit Dionyſius, cum mox ἐπιτέχνησις repetat, qua voce Thuc. utitur I, 71.

τὴν εἰωθυῖαν — ἀργόν] Haec Thucydidis verba laudat Plutarch. De discr. adul. et am. p. 56. b.

τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν ἐς τὰ ἔργα] Repugnat hujus loci conformatio iis, quae de poſitione articuli Matthiae. Gr. Gr. §. 276. diſputat, quem miror eadem repetiiſſe in Gramm. minore, cum ſexcenta exempla huic regulae adverſentur. Promam hic tantummodo ea, quae noſtro loco confimilia ſunt: Herod. IV, 145: τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ. V, 63: ὁ πρῶτος στόλος ἐκ Λακεδαίμονος. V, 108: ἡ ἀγγελία περὶ τῶν Σαρδίων. Thuc. II, 52: ἡ συγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἀστύ. III, 44: ἡ νῦν ὑμετέρα ὀργὴ ἐς Μιτυληναίους. V, 20: ἡ ἐσβολὴ ἐς τὴν Ἀττικήν, ubi articulum poſt ἐσβολή, quem praebent Caſſ. Aug. Pariſſ. H. X. inſertum voluit Schaefer. Melett. crit. p. 8. Plat. Polit II. p. 358. a: εὐδοκιμήσεις διὰ δόξαν (quomodo ibi recte junxiſſe Aſtium oſtendit locus p. 363. a: ἵνα δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσαπερ Γλαύκων διῆλθεν ἄρτι.) p. 378. a: τὰ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέως. p. 378. d: Ἥρας δεσμοὶ ὑπὸ υἱέως (υἱέος repoſitum vult Lobeck. ad Phryn. p. 68. De re v. Aſt. ad h. l. et Phot. ſ. v. Ἥρας δεσμός) καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός. III. p. 411. d: πειθὼ διὰ λόγων. (ubi mox pro ἀχαριστίας leg. videtur ἀναρμοστίας.) Legg. VII.

τῇ δικαιώσει." Ὃ γὰρ βούλεται δηλοῦν ἐν τῇ δυςεξελικτῳ πλοκῇ τοιοῦτόν ἐστι· „Πολλὴν τὴν ἐπίδοσιν ἐλάμβανον εἰς τὸ διανοεῖσθαί τι καινότερον περὶ τὰς τέχνας τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ περὶ τὰς ὑπερβολὰς τῶν τιμωριῶν· τά τ' εἰωθότα ὀνόματα ἐπὶ τοῖς πράγμασι λέγεσθαι μετατιθέντες, ἄλλως ἠξίουν αὐτὰ καλεῖν. Ἡ δ' ἐπιτέχνησις καὶ ἡ τῶν τιμωριῶν ἀτοπία καὶ ἡ εἰωθυῖα τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις καὶ ἡ εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένη δικαίωσις περιφράσεως ποιητικῆς ἐστιν οἰκειοτέρα. Οἷς ἐπιτίθησι πὰ ποιητικὰ σχήματα ταυτί· „Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθὴς δειλία εὐπρεπής." Παρομοιώσεις γὰρ ἀμφότερα ταῦτα καὶ παρισώσεις περιέχει καὶ τὰ ἐπίθετα καλλωπισμοῦ χάριν
888 κεῖται. Τὸ γὰρ οὔτε θεατρικόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον τῆς λέξεως σχῆμα τοιοῦτ' ἂν ἦν· Τὴν μὲν γὰρ τόλμαν ἀνδρίαν
6 ἐκάλουν, τὴν δὲ μέλλησιν δειλίαν. Ὅμοια δὲ τούτοις ἐστὶν καὶ τὰ συναπτόμενα· „Τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν ἐπίπαν ἀργόν." Κυριώτερον δ'

---

p. 796. e: *οἱ ἄλλοι πόνοι τε καὶ παιδιαὶ καὶ σπουδαὶ κατὰ σώματα.* VIII. p. 843. b: *διτταῖς δικαῖς ἔνοχος ἔστω, μιᾷ μὲν παρὰ θεῶν καὶ πρώτῃ, δευτέρᾳ δὲ ὑπὸ νόμου.*

ἡ δ' ἐπιτέχνησις] Rectius legemus *ἡ δὲ τῶν ἐπιχειρήσεων περιτέχνησις.* Sylb.

ἡ εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένη δικαίωσις] Vide, quam sibi non constet. Modo enim verba *εἰς τὰ ἔργα* recte cum *ἀξίωσις* conjunxit, hic autem omnia confundit. Nam quomodo *τὴν εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένην δικαίωσιν* ex Thucydidis verbis elicere potuerit, equidem non perspicio. Nec magis video, quaenam sit periphrasis poetica, quam in iisdem invenisse sibi videtur.

5. *οὔτε θεατρικόν*] Aut deest colon, alterum *οὔτε* isti priori respondens, e. c. *οὔτε κομψόν*, vel tale quid, aut pro *οὔτε* simplex *οὐ* cit adsciscendum. Reisk. Neutrum verum puto. Nam quemadmodum *οὔτε* et *δέ* subinde sibi respondent (v. Reisig. Conjectt p. 213. sq.), ita etiam *οὔτε — ἀλλά* videtur ferri posse. Cf. Long. Past. IV. p. 142. Schaef.: *οὔτε θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ ηὐτύχησα, ἀλλ' ὥςπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι νύκτωρ ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι δηλοῦντας, ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον.* ubi Schaefer. *οὐδέ* edidit. De infelici Dionysii emendatione silere praestat.

6. *τὸ δὲ σῶφρον — ἀργόν*] Hunc, ut praegressum locum, etiam III, 13. proponit, ubi cf. annot. Thucydidem aemu-

ἂν οὕτως ἐλέχθη· οἱ δὲ σώφρονες ἀνανδροι καὶ οἱ συνετοὶ πρὸς ἅπαντα ἐν ἅπασιν ἀργοί.

XXX. Εἰ μεχρὶ τούτων προελθὼν ἐπαύσατο, τὰ μὲν καλλωπίζων, τὰ δὲ σκληραγωγῶν τὴν λέξιν, ἧττον ἂν ὀχληρὸς ἦν· νῦν δ' ἐπιτίθησιν· „ἀσφαλείᾳ [ἀσφάλεια] δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος. Καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων πιστὸς ἀεί, ὁ δ' ἀντιλέγων αὐτῷ ὕποπτος." Καὶ γὰρ ἐν τούτοις πάλιν ἄδηλον μέν ἐστι, τίνα βούλεται δηλοῦν τὸν χαλεπαίνοντα καὶ περὶ τίνος, τίνα δὲ τὸν ἀντιλέγοντα καὶ ἐφ' ὅτῳ. „Ἐπιβουλεύσας δέ τι, φησί, τυχώνκ τε ξυνετὸς καὶ ὑπονοήσας ἔτι δεινότερος, προβουλεύσας δέ, 889 ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει, τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος." Οὔτε γὰρ ὁ τυχὼν ἐμφαίνει

---

latur Plato Polit. VIII. p. 560. d: *τὴν μὲν αἰδὼ ἠλιθιότητα ὀνομάζοντες ὠθοῦσιν* (*οἱ ἀλαζόνες λόγοι*) *ἔξω ἀτίμως φυγάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν δαπάνην, ὡς ἀγροικίαν οὖσαν πείθοντες, ὑπερορίζουσι.* Item Dionyſ. Arch. IX, 53. p. 1891. Locum inde a *τὴν εἰωθυῖαν* usque ad *ἀργόν* exſcripſit Plutarch. de discr. adulat. et amici §. 12. p. 56. b. Verba *τὸ δὲ σῶφρον — πρόσχημα* laudat Thom. M. p. 758.

XXX, 1. *ἀσφαλείᾳ* (*ἀσφάλεια*)] Poſterius *ἀσφάλεια* nominandi caſu legitur etiam in vulgatis exemplaribus Thucydidis et infra [Jud. de Demoſth. p. 954. 5. ſq.] Sed cum Scholiaſtes ſic exponat: *τὸ ἐπὶ πολὺ βουλεύσασθαι δι' ἀσφάλειαν*, videtur et ille dandi caſu legiſſe *ἀσφαλείᾳ*, et is, qui haec transſcripſit utramque lectionem in contextum inſerſiſſe. Veriorque ſcriptura videtur eſſe haec: *νῦν δ' ἐπιτίθησιν· Ἀσφαλείᾳ δὲ τὸ ἐπιβ.* Sylb. Facile aſſentiar Sylburgio, prius horum vocabulorum eſſe delendum. Quod ſi tamen malimus ejus veſtigia quaedam ſervare, poſſit locus ſic legi: *νῦν δ' ἐπιτίθησιν ἀσαφέστατα· Ἀσφάλεια δὲ* — Reisk. Vulgo ſic diſtinguitur: *ἐπιτίθησιν ἀσφαλείᾳ· „Ἀσφάλεια δὲ* —. Dativum unice verum eſſe certatim monuerunt VV. DD. De ſqq. quae Dionyſius diſputat ea refutatione non egent, cum, quod ad orationis conformationem attinet, nihil inſoliti in loco inſit. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 269.

2. *ἐπιβουλεύσας δέ τι*] Rectius maſc. gen. *τις*, ut in vulg. libris eſt et infra [Jud. de Demoſth. p. 954. 8.] Conjunctio *τέ* poſt *τυχών* abeſt a vulg. libris; ſed infra quoque in altero exemplari ſcripto exſtat, et ſenſum magis explet. Sylb. Sed deeſt in omnibus Thuc. codd. neque ſenſus eam flagitat.

αὐτῶν] Ejusmodi artium, *τοῦ ἐπιβουλεύειν* et *ὑπονοεῖν*.

δεήσει] Vulg. libri habent *δεήσοι*, opt. verbi modo. Noſtrum *δεήσει* legitur etiam infra [Jud. de Demoſth. p. 954. 10.] Sylb. Et ſic ex codd. ſcripſit Haack.

μᾶλλον ὃ βούλεται δηλοῦν, οὔτε ὁ αὐτὸς τυχών τε καὶ ἐπιβουλεύσας νοεῖσθαι δύναται, εἴ γε ὁ μὲν τυχὼν ἐπὶ τοῦ κατορθώσαντος καὶ ἐπιτυχόντος ὃ ἤλπισε λέγεται, ὁ δὲ νοήσας ἐπὶ τοῦ προαισθομένου τὸ μήπω πραχθέν, ἀλλ' 3 ἔτι μέλλον κακόν. Καθαρὸς δὲ καὶ τηλαυγὴς ὁ νοῦς οὕτως ἂν ἦν· οἵ τ' ἐπιβουλεύοντες ἑτέροις, εἰ κατορθώσειαν, δεινοί, καὶ οἱ τὰς ἐπιβουλὰς προεπινοοῦντες, εἰ φυλάξαιντο, ἔτι δεινότεροι, ὁ δὲ προειδόμενος, ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσει μήτ' ἐπιβουλῆς μήτε φυλακῆς, τάς τε ἑταιρίας διαλύειν ἐδόκει καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκπεπλῆχθαι.

1 XXXI. Μίαν δὲ τούτοις ἐπιθεὶς περίοδον ἀγκύλως 890 εἰρημένην καὶ δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῶς· „Ἁπλῶς δὲ ὁ φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾶν ἐπῃνεῖτο καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον." Ποιητικῇ πάλιν ἐχρήσατο μεταλήψει· „Καὶ μὴν καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως 2 τολμᾶν." Τὸ γὰρ ξυγγενὲς καὶ τὸ ἑταιρικὸν κείμενον μετείληπται, τό τε ἀπροφασίστως τολμᾶν ἄδηλον, εἴτε ἐπὶ τῶν φίλων κεῖται νῦν, εἴτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν. Αἰτίαν γὰρ ἀποδιδούς, δι' ἣν τοὺς συγγενεῖς ἀλλοτριωτέρους ἔκρινον τῶν φίλων, ἐπιτίθησιν, ὅτι τόλμαν ἀπροφάσιστον

νοεῖσθαι] In νοῆσθαι [quomodo vulgo legitur] ambiguus est error. Convenientius tamen esse videtur νοεῖσθαι, quam νοῆσαι. Sylb.

ὁ δὲ νοήσας] Legendum fortasse [haud dubie] ὃ δ' ὑπονοήσας, ut p. 889. 2. Sylb. Paulo ante pro ὃ ἤλπισε leg. puto οὐ ἤλπισε.

πραχθὲν ἀλλ' ἔστι μᾶλλον κακόν] Correxi de meo sic — πραχθέν, ἀλλ' ἔτι μέλλον κακόν, *malum nondum peractum, sed adhuc dubium et incerto exitu suspensum.* Reisk. De hoc quoque loco Dionysium nugari facile intelligitur.

προεπινοοῦντες] Malim προϋπονοοῦντες. Reisk. Non video, cur.

XXXI, 1. σαφῶς] Ne quis conjectet σαφοῦς cf. Jud. de Isaeo p. 624. 15: ὁ μὲν στοχάζεσθαι (δοκεῖ) τοῦ χαριέντως, ὃ δὲ τοῦ δεινῶς.

2. κείμενον] Num ἔγγιστα κείμενον. Reisk. Fortasse interciderunt verba ἀντὶ τῶν ξυγγενῶν καὶ ἑταίρων, quae propter sqq. facile elidi potuerunt.

παρείχοντο. Σαφὴς δ' ἂν ἦν λόγος, εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν σχηματίζων· καὶ μὴν καὶ τὸ ἑταιρικὸν οἰκειότερον ἐγένετο τοῦ συγγενοῦς διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀποφρασίστως τολμᾶν. Περιπέφρασται δὲ 3
καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις καὶ οὔτ' ἰσχυρῶς οὔτε σαφῶς ἀπήγγελται· „Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ.“ Ὁ 891
μὲν νοῦς ἐστι τοιόσδε· οὐ γὰρ ἐπὶ ταῖς κατὰ νόμον ὠφελείαις αἱ τῶν ἑταιριῶν ἐγίγνοντο σύνοδοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ παρὰ τοὺς νόμους τι πλεονεκτεῖν. „Καὶ ὅρκοι, φησὶν, εἴ που 4
ἄρα ἐγίγνοντο ξυναλλαγῆς, ἐν τῷ αὐτίκα, πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἴσχυον, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν.“ Ἐν τούτοις ὑπέρβατόν τε καὶ περίφρασις. Οἱ μὲν γὰρ ὅρκοι τῆς ξυναλλαγῆς τὸ σημαινόμενον ἔχουσι τοιοῦτον· οἱ δὲ

λόγος] Malim ὁ λόγος.

3. ὠφελείας] Poſt ὠφελείας, quod habeo pro accuſativo in plurali, deeſt ἐθήρευον, aut tale quod verbum. Pari modo verſu ſq. πλεονεξίας. [?] Niſi malumus ſic legi οὐ γὰρ μετὰ τῶν νόμων ἐπ' ὠφελείᾳ αἱ τοιαῦται ξύνοδοι (ſcil. ἐγίγνοντο] ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας ἐπὶ πλεονεξίᾳ. Reisk. Popponis conjecturae, ὠφελείᾳ legentis, p. 165. Vaila ſuffragatur. Cf. II, 59. Ne interpreteris: *ejusmodi ſodalitia non fiebant* (ex praegreſſo ἐγένετο repetendum eſt ἐγίνοντο) *ob commoda, quae leges latae concederent, percipienda*, ut Dionyſius aliique locum intellexerunt, praepoſitio μετά vetat. Quocirca ſi lectio ſana eſt, non alia, quam haec videtur poſſe eſſe ſententia: *non fiebant ejusmodi ſodalitia, ut leges latae adjuvarentur conſervarenturque.* Dionyſium quoque ὠφελείᾳ legiſſe ex ejus interpretatione non conjecerim propterea, quod ille, ubicunque accurata verborum expoſitione opus eſt, minus diligens eſſe ſolet.

πλεονεκτεῖν] Hic aliquot Thucydidis verſus omiſſi ſunt ab auctore.

ἐγίγνοντο] In vulg. libris eſt γένοιντο, itidemque infra et Judic. de Demoſth. p. 955. 8. Sylb.

πρὸς τὸ ἄπορον] Obiter moneo Thuc. I, 136: ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον — καταλῦσαι. leg. videri κατὰ τὸ ἄπορον.

ἑκατέρῳ] Malim ἑκατέρων ob inſequens ἐχόντων. Aut alias leg. ſit ἔχοντες, ut ad ὅρκοι redeat. Reisk. Ἑκατέρῳ dictum eſſe pro ὑφ' ἑκατέρων non viderunt interpretes, quorum errores exagitare non vacat.

περὶ τῆς Φιλίας ὅρκοι, εἴ που ἄρα γένοιντο. Τὸ δὲ ἴσχυον δι' ὑπερβάτου κείμενον τῷ αὐτίκα ἕπεται· βούλεται γὰρ δηλοῦν· ἐν τῷ παραυτίκα ἴσχυον. Τὰ δὲ πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν, σαφέστερον ἂν ἦν οὕτως ἐξενεχθέν· Διὰ τὸ μηδὲ μίαν ἄλλην ἔχειν δύναμιν κατὰ τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι —.
892 Τὸ δὲ κατάλληλον τῆς διανοίας ἦν ἂν τοιοῦτο· Οἱ δὲ περὶ τῆς Φιλίας ὅρκοι, εἴ που ἄρα γένοιντο, ἀπορίᾳ πίστεως ἄλλης ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἐν τῷ παραχρῆμα ἴσχυον.

1 XXXII. Σκολιώτερα δὲ τούτων ἐστὶ καὶ ἃ μετὰ ταῦτα τίθησιν· „Ἐν δὲ τῷ παρατυχόντι ὁ Φθάσας θαῤῥῆσαι, εἰ ἴδοι ἄφρακτον, ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο ἢ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς καὶ τό τε ἀσφαλὲς ἐλογίζετο καὶ ὅτι ἀπάτῃ περιγενόμενος ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε.“ Τὸ

δι' ὑπερβάτου] Nota hic ὑπερβάτου, cum paulo ante ſcriptus liber habeat ὑπερβατόν, oxytonως, itidemque infra p. 945. 10. Sylb.

τῷ αὐτίκα] Fortaſſe Dionyſius ſcripſit τῷ ἐν τῷ αὐτίκα.

διδόμενοι] Idem exemplar habet δεδομένοι: at non item paulo ante et paulo poſt. Sylb.

XXXII, 1. τό, τὸ ἀσφαλὲς ἐλογίζετο] ſc. τοῦτο. Male Schol. τότε ἀ. ἐλ. legit. Cf. VI, 18: τὸ δὲ ἀσφαλές, καὶ μένειν, ἢν τι προσχωρῇ, καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρέξουσι. (de ſqq. v. Valckenar. ad Herod. V, 56.) II, 44: τὸ δ' εὐτυχὲς, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν — τελευτῆς. I, 157: τὴν δὲ ἀσφάλειαν εἶναι, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. VIII, 81: νομίζων μόνην σωτηρίαν, εἰ Τισσαφέρνην αὐτοῖς μεταστήσειεν ἀπὸ Πελοποννησίων. III, 58: τὴν δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι (ἀξιοῦμεν), αὐτοὺς μὴ κτείνειν, οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει. Cujus loci, niſi egregie fallor, non alius poteſt eſſe ſenſus, quam hic: *hanc a vobis gratiam reposcimus, ut eos ne interimatis, quos a vobis occidi non par eſt.* Levis tamen offenſio eſt in voce αὐτούς, quae hac ratione pro τούτους poſita non placet. Itaque vide, ne leg. ſit ἀνταπαιτῆσαι αὖ, τοὺς μή —. Cf. Plat. Legg. VI. p. 758. c. Matthiae. Gr. Gr. §. 287. Schaefer. praef. ad Julian. Aſt. ad Plat. Legg. T. II. p. 242. ſq.

καὶ ὅτι] Quod conjeceram, καὶ ἔτι legendum eſſe, idem Reiskio in mentem veniſſe, poſtea e Gottleberi annotatione didici. Quam correctionem, cum facillima ſit (v. var. lect. V, 111. VII, 12. Schaefer. Melett. crit. p. 92.), alios quoque probaturos eſſe ſpero. Alioquin pro καὶ ἐλογίζετο dicendum fuiſſet λογιζόμενος.

δὲ παρατυχὸν ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα κεῖται, τό τε ἄφρακτον ἀντὶ τοῦ ἀφυλάκτου, καὶ τὸ ἥδιον τιμωρεῖσθαι διὰ τὴν πίστιν μᾶλλον ἢ ἀπὸ ταῦ προφανοῦς σκοτεινῶς περιπέφρασται καὶ ἐλλείπει τι μόριον εἰς τὸ συμπληρωθῆναι τὴν νόησιν. Εἰκάζειν δέ ἐστιν, ὅτι τοῦτο βούλεται λέγειν· „Εἰ δέ που παρατύχοι τινὶ καιρὸς καὶ μάθοι τὸν ἐχθρὸν ἀφύλακτον, ἥδιον ἐτιμωρεῖτο, ὅτι πιστεύσαντι ἐπέθετο μᾶλλον ἢ φυλαττομένῳ, καὶ συνέσεως δόξαν προσελάμβανε, τό τε ἀσφαλὲς λογιζόμενος καὶ ὅτι διὰ τὴν ἀπάτην αὐτοῦ περιεγένετο. 895
„Ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι, φησίν, ὄντες δεξιοὶ κέκληνται ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοὶ καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ· 2

ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα] Pravam expoſitionem ipſe tollit iis, quae deinceps dicit: *εἰ δέ που παρατύχοι τινὶ καιρός.*

σκοτεινῶς περιπέφρασται] Mihi, fateor, obſcurum eſt, quidnam obſcuri in illis verbis inſit.

Εἰ δὲ που — περιεγένετο] Haec perverſo ordine a Dionyſio propoſita eſſe, vix monitore eget. Thucydidis enim oratio hoc modo procedit: *opportunitate oblata qui prior virium fiduciam nactus eſſet, ſi minus munitum* (non: *minus cautum*, quemadmodum Dionyſius cepit, *ἀφύλακτον* interpretatus.) *animadverſiſſet adverſarium, ob fidem eum libentius ulciſcebatur, quam palam, partim quod hoc* (clandeſtinam ultionem) *tutius putabat, partim quod prudentiae laudem eo acquirebat.*

ἀγαθοί] Subaudi e proximo *ὄντες*: *malunt, cum ſint homines conſcelerati, ſolertes et callidi audire, quam tardi, tametſi homines frugi ſint.* Merae ſunt tricae, merae cavillationes et ſycophantiae, quas Dionyſius elegantiae hujus loci haud dubiae opponit. Verum in permultis aliis quoque ſe gerit ſycophantam grammaticum. Apparet, Dionyſium hunc Thucydidis locum haud percepiſſe. Poſſunt utique *οἱ μὴ κακοὶ* eſſe *ἀμαθεῖς*, h. e. *εὐήθεις, ſimplices, ingenii hebetioris.* Paſſus utique fuit hic aliquid humani Dionyſius. Malo enim de errore, quam de malitia ſuſpicari. Liquida et plana eſt oratio, hic loci certe, Thucydidis, quam alias utique implicatiſſimam eſſe prorſusque imperviam ultro fateor. Reisk. Recte Dionyſium vituperat, minus recte ipſe locum explicat, qui, commate poſt *ὄντες* (et apud Thuc. poſt *κακοῦργοι*) ſublato, ita vertendus eſt: *vulgus facilius nefarios callidos ſe dici patiuntur, quam bonos ſimplices, et hujus quidem nominis eos pudet, illo vero gloriantur.* De participio poſt *καλεῖσθαι*, pro infinitivo poſito cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 550. p. 797. Ὁ *μὲν* ſaepe ad poſterius membrum refertur, ὁ *δὲ* ad prius, veluti Thuc. IV, 62: *δοκεῖτε, εἴ τῳ τί ἐστιν ἀγαθόν, ἢ εἴ τῳ τὰ*

ἀγάλλονται.“ Ταῦτα γὰρ ἀγκύλως μὲν εἴρηται καὶ βραχέως, ἐν ἀφανεῖ δὲ κείμενον ἔχει τὸ σημαινόμενον. Χαλεπὸν γὰρ μαθεῖν, τίνας δή ποτε νοεῖ τοὺς ἀμαθεῖς τε καὶ ἀγαθούς· Εἴτε γὰρ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τοὺς κακούργους, οὐκ ἂν εἴησαν ἀμαθεῖς οἱ μὴ κακοί, εἴτ' ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀφρόνων τίθησι τοὺς ἀμαθεῖς, κατὰ τί δή ποτε τούτους ἀγαθοὺς καλεῖ; „Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται —“ τίνες; ἄδηλον γὰρ πότερον ἀμφότεροι ἢ οἱ ἀμαθεῖς; „Ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται.“ Καὶνταῦθα ἄδηλόν, τίνες; εἰ μὲν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησι, οὐκ ἔχει νοῦν· οὔτε γὰρ ἐπὶ τοῖς κακούργοις οἱ ἀγαθοὶ ἀγάλλονται, οὔτ' ἐπὶ τοῖς ἀμαθέσιν οἱ κακοῦργοι αἰσχύνονται.

1 XXXIII. Οὗτος ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀσαφοῦς καὶ πεπλεγμένης λέξεως, ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις, ἕως ἑκατὸν ἐκμηκύνεται στίχων. 894 Θήσω δὴ καὶ τὰ ἑξῆς, οὐδεμίαν ἔτι λέξιν ἐμαυτοῦ προστι-
2 θείς· „Πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἡ ἀρχὴ ἡ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν· ἐκ δ' αὐτῶν καὶ ἐς τὸ φιλονεικεῖν καθισταμένων τὸ πρόθυμον. Οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες μετ' ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες ἆθλα ἐποιοῦντο, παντὶ δὲ τρόπῳ ἀγωνιζόμενοι ἀλλήλων περιγίγνεσθαι ἐτόλμησάν τε τὰ δεινότατα, ἐπεξήεσάν τε τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου, προστιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που

ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος τὸ μὲν παύσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασώσαι; (sic enim ibi scribendum puto pro *παῦσαι* — *ξυνδιασῶσαι*. Cf. Poppo p. 186. Aſt. ad Plat. Phaedr. p. 594. ad Polit. p. 494.). Adde VI, 43. 72. Plat. Symp. X, 2. De collocatione vocum *ἐπὶ δὲ τῷ* cf. Herod. IV, 87. IX, 48. Plat. Symp. XXIX, 1. Polit. V. p. 467. c. Menex. p. 241. d. Isocr. Paneg. 41. Heindorf. ad Theaet. §. 64. Aſt. ad Legg. T. II. p. 177. Matthiae. Gr. Gr. §. 288. c.

XXXIII, 1. *Θήσω δή*] Leg. puto *Θήσω δέ*. Cf. ind. s. v. *δέ*.

2. *ἐπεξήεσάν τε τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους*] id eſt *ἐν τῷ ἐπεξιέναι ἐλάμβανον τιμωρίας ἔτι μείζους*. Reisk. Ego, commate poſt *ἐπεξήεσάν τε* ſublato, *ἐπεξήεσαν τὰς τιμωρίας* junxi.

προστιθέντες] In vulgatis Thucyd. libris eſt *προτιθέντες*. Neutrum placet. Sententia poſtulat *προϊέντες*, *laxantes*, *pro-*

αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου κατάγνωσεως ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν ἕτοιμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐμπιμπλάναι, ὥστ' εὐσεβείᾳ μὲν οὐδέτεροι ἐνόμιζον, εὐπρεπείᾳ δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι ἄμεινον ἤκουον. Τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπ' ἀμφοτέρων, ἢ ὅτι οὐ ξυνηγωνίζοντο ἢ φθόνῳ τοῦ περισῆναι, διεφθείροντο. Οὕτω πᾶσα ἰδέα κατέστη κακοτροπίας διὰ τὰς στάσεις τῷ Ἑλληνικῷ· καὶ τὸ εὐήθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει, καταγελασθὲν ἠφανίσθη, τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως ἐπὶ πολὺ διήνεγκεν. Οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων

---

cedere finentes, ut patet ex oppoſito ὁρίζοντες. Reisk. Ex hoc nihil ejusmodi patet. Recte autem dicitur et προτιθέναι et προςτιθέναι ζημίαν ſ. τιμωρίαν, ſed diverſo utrumque ſenſu. Illud enim eſt legislatoris crimina cauturi, hoc magiſtratus eadem ulciſcentis. Hinc igitur patet unice veram lectionem ſervatam eſſe a Dionyſio, et, qui ei aſſentiuntur, codd. Gr. et Pariſ. I. Cf. c. 39: τοῖς τε ἀναγκασθεῖσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ τοῖς ἑκοῦσιν τὰς αὐτὰς ζημίας προςθήσετε. C. 44: τοῦτο, ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται, ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι πρὸς τὸ ἧσσον ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν προθεῖσι, καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ ἐς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀντισχυριζόμενος ταὐναντία γιγνώσκει. bene habet προθεῖσι, cum ibi non tam ſupplicium Mitylenaeorum ſignificetur, quam poena intelligatur, quae, his irrogata, caeteris, qui defecturi eſſent, exſpectanda foret omnibus. Contra c. 45: διεξεληλύθασι διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι προςτιθέντες, εἴ πως ἧσσον ἀδικοῖντο ὑπὸ τῶν κακούργων. quamquam ferri poteſt vulgatum, ſine dubio tamen προτιθέντες ſcriberem, ſi codd. addicerent, cui lectioni, a Scholiaſta expreſſae, et ſqq. et praegrr. init. c. egregie patrocinantur. Cf. Soph. Antig. 56.

αἰεί] Sic quoque apud Thucydidem vulgabatur ante Haackium, qui e Reg. Caſſ. Aug. Mosq. Pariſſ. C. F. ἀεὶ repoſuit.

εὐσεβείᾳ] Malim εὐσέβειαν, quod Pariſ. D. habet et Valla expreſſit. Certe ſi εὐσεβείᾳ verum ſit, ad ἐνόμιζον non ſubaudiam διαπράξασθαι ex ſeqq., ut Haack. fieri jubet, ſed καλῶς ἤκουεν ex ἄμεινον ἤκουον.

ἢ φθόνῳ] Οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις, Δόκοι καλῶς πράξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὖ, ut Eurip. Iphig. T. 551. ſq. ait. Cf. Clark. ad Homeri Od. VII, 307.

καταγελασθὲν ἠφανίσθη] Thraſymachus apud Plat. Polit. I. p. 348. d. δικαιοσύνην πάνυ γενναίαν εὐήθειαν appellare non erubeſcit. Ac Thucydidem et philoſophum verbum εὐήθες in bonam patem uſurpare monet Phot. p. 28. Cf. Thom. M. p. 382. Moeris p. 145.

οὔτε λόγος ἐχυρός, οὔτε ὅρκος φοβερός· κρείττους δὲ ὄντες ἅπαντες λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου μὴ παθεῖν μᾶλλον προεσκόπουν ἢ πιστεῦσαι ἐδύναντο. Καὶ οἱ Φαυλότεροι γνωμὴν ὡς τὰ πλείω περιεγίγνοντο. Τῷ γὰρ δεδιέναι τό τε αὐτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν, μὴ λόγοις τε ἧττους ὦσι καὶ ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι, τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν. Οἱ δέ, καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι καὶ ἔργῳ οὐδὲν σφᾶς δεῖν λαμβάνειν ἃ γνώμῃ ἔξεστιν, ἄφρακτοι μᾶλλον διεφθείροντο." Ἐκ πολλῶν ἔτι δυνάμενος παραδειγμάτων ποιῆσαι φανερόν, ὅτι κρείττων ἐστὶν ἐν τοῖς διηγήμασιν, ὅταν ἐν τῷ συνήθει καὶ κοινῷ τῆς διαλέκτου χαρακτῆρι μένῃ, χείρων δέ, ὅταν ἐκτρέψῃ τὴν διάλεκτον ἐκ τῆς συνήθους ἐπὶ τὰ ξένα ὀνόματα καὶ βεβιασμένα σχήματα, ὧν ἔνια σολοικισμῶν παρέχεται δόξαν, ἀρκεσθήσομαι τούτοις, ἵνα μὴ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἡ γραφή μοι προβῇ.

κρείττους] In vulgatis edd. Thucydidis legimus κρείσσους, itidem §. 4. ἥσσους per σσ. Sylb.

κρείσσους —] Idem eſt, ac ſi dixiſſet: διότι πάντες μᾶλλον ἐλογίζοντο τὸ ἀνέλπιστον ἢ τὸ βέβαιον, vel ἢ ὥστε εἶναι βέβαιοι. Reisk. Mire. Recte Schol.: ῥέποντες δὲ οἱ ἄνθρωποι τοῖς λογισμοῖς πρὸς τὸ μὴ ἐλπίζειν τινὰ πίστιν καὶ βεβαιότητα, προενοοῦντο μᾶλλον, ἵνα μὴ πάθωσιν αὐτοὶ κακῶς.

4. τά τε αὐτῶν] Vulgo αὐτῶν.

καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι] Suſtuli comma ad exemplum librorum vulgarium Thucydidis. Idem eſt ac ſi dixiſſet καταφρονοῦντες καὶ αὐτὸ τὸ προαισθέσθαι. Reisk. Sed ita et ἄν (in κἄν) otioſum foret, nec articulus abeſſe poſſet. Quod miror non vidiſſe, qui locum eadem ratione interpretantur, Kiſtemakerum et Haackium: quorum hic quod dicit, κἄν apud Thucydidem ſemper eſſe *vel*, *jogar*, id ut ratione caret, ita exemplis facile convelli poteſt, v. II, 42, III, 84. Ego itaque cum Heilmanno οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι dictum eſſe cenſeo pro οἱ δὲ διὰ καταφρόνησιν αὐτῶν πεποιθότες, κἂν προαισθέσθαι. Sic Herod. I, 66: καὶ δή σφιν οὐκέτι ἀπέχρα ἡσυχίην ἄγειν, ἀλλὰ καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, ἐχρηστηριάζοντο ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρῃ. ubi cf. interprr.

δεῖν λαμβάνειν] Aut poſt δεῖν aut poſt λαμβάνειν deeſt νομίζοντες. Reisk. Non deeſt, ſed in καταφρονοῦντες latet.

XXXIV. Ἐπεὶ δὲ καὶ περὶ τῶν δημηγοριῶν αὐτοῦ τὰ 1
δοκοῦντά μοι Φανερὰ ποιήσειν ὑπεσχόμην, ἐν αἷς οἴονταί τι-
νες τὴν ἄκραν τοῦ συγγραφέως εἶναι δύναμιν, διελόμενος καὶ
ταύτην διχῇ τὴν θεωρίαν, εἴς τε τὸ πραγματικὸν μέρος καὶ
εἰς τὸ λεκτικόν, χωρὶς ὑπὲρ ἑκατέρου ποιήσομαι τὸν λόγον,
ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ· ἐν ᾧ πρώτην μὲν ἔχοι μοῖ- 2
ραν ἡ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις, δευτέραν
δὲ ἡ τῶν εὑρεθέντων χρῆσις, ἐκείνη μὲν ἐν τῇ Φύσει μᾶλλον
ἔχουσα τὴν ἰσχύν, αὕτη δὲ ἐν τῇ τέχνῃ. Τούτων ἡ μὲν
πλέον ἔχουσα τοῦ τεχνικοῦ τὸ Φυσικὸν καὶ διδαχῆς ἐλάττο-
νος δεομένη θαυμαστή τίς ἐστι παρὰ τῷ συγγραφεῖ· Φέρει 897
γὰρ ὥςπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας ἄπειρόν τι χρῆμα νοημάτων
καὶ ἐνθυμημάτων περιττῶν καὶ ξένων καὶ παραδόξων· ἡ δὲ
πλείων ἔχουσα τὸ τεχνικὸν καὶ λαμπροτέραν ποιοῦσα Φαίνε-
σθαι τὴν ἑτέραν ἐνδεεστέρα τοῦ δέοντος ἐπὶ πολλῶν. Ὅσοι 3
μὲν οὖν ἐκτεθαυμάκασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτριον, ὡς μηδὲν
τῶν θεοφορήτων διαφέρειν, διὰ τὸ πλῆθος ἐοίκασι τῶν ἐν-
θυμημάτων τοῦτ' ἐσχηκέναι τὸ πάθος· οὓς ἐὰν διδάσκῃ τις
ἐΦ' ἑκάστῳ πράγματι παρατιθεὶς τὸν λόγον, ὅτι ταυτὶ μὲν
οὐκ ἦν ἐπιτήδεια ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ καὶ ὑπὸ τούτων τῶν
προσώπων λέγεσθαι, ταυτὶ δ' οὐκ ἐπὶ τούτοις τοῖς πράγμα-
σιν, οὐδὲ μέχρι τούτου, δυσχεραίνουσιν, ὁμοίόν τι πάσχον-
τες τοῖς κεκρατημένοις ὑΦ' οἵας δή τινος ὄψεως ἔρωτι μὴ πρ-
λὺ ἀπέχοντι μανίας. Ἐκεῖνοί τε γὰρ πάσας τὰς ἀρετάς, 4
ὁπόσαι γίνονται περὶ μορΦὰς εὐπρεπεῖς, ταῖς καταδεδουλωμέ- 898

XXXIV, 2. ἔχοι] Malim ἔχει, indicativo verbi modo. Sylb. Aut ita leg. aut ἄν addendum videtur.

Τούτων] ſcil. μοιρῶν. Reisk. Immo μερῶν, ſi quid omnino ſubaudiendum.

ἡ μέν] ſcil. ἡ εὕρεσις. Reisk.

ἡ δέ] ſcil. ἡ [τῶν εὑρεθέντων] χρῆσις. Reisk.

3. διαφέρειν] An διαφέροντα?

περιτιθεὶς] Convenientius παρατιθεὶς, ut infra 55, 3. [παρέθεσις]. Sylb. Dedi παρατιθεὶς. Reisk. Cf. 28, 1.

4. ὁπόσαι] Scriptus liber habet ὁπόσοι, maſcul. genere: minus apte. Sylb.

ναις αὐτοὺς προσεῖναι νομίζουσι καὶ τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας, εἴ τις περὶ αὐτὰς ὑπάρχει σῖνος, ὡς βασκάνους καὶ συκοφάντας προβέβληνται, οὗτοί τε ὑπὸ τῆς μιᾶς ταύτης ἀρετῆς κεκαρωμένοι τὴν διάνοιαν ἅπαντα καὶ τὰ μὴ προσόντα τῷ συγγραφεῖ μαρτυροῦσιν. Ἃ γὰρ ἕκαστος εἶναι βούλεται περὶ τὸ φιλούμενόν τε καὶ θαυμαζόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ, ταῦτα οἴεται. Ὅσοι δὲ ἀδέκαστον τὴν διάνοιαν φυλάσσουσι καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς κανόνας ἀναφέρουσιν, εἴτε φυσικῆς τινος κρίσεως μετειληφότες, εἴτε καὶ διδαχῇ ἰσχυρὰ τὰ κριτήρια κατασκευάσαντες, οὔτε ἅπαντα ἐπαινοῦσιν ἐπ' ἴσης, οὔτε πρὸς ἅπαντα δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν κατορθώμασι τὴν προσήκουσαν μαρτυρίαν ἀπονέμουσιν, εἰ δέ τι διημάρτηται μέρος ἐν αὐτοῖς οὐκ ἐπαινοῦσιν.

1 XXXV. Οὐκοῦν ἐπὶ πάντων ἐγὼ τῶν ἐμαυτοῦ θεω-
899 ρημάτων κανόνας ὑποτιθέμενος οὔτε πρότερον ὤκνησα τὰ δο-

ἐξονειδίζειν] Legendum videtur ἐξουδενίζειν, et mox πῖνος pro σῖνος, vel etiam σπῖλος. Sylb. Σπῖλος leg. esse, pronuntiat Schneider. Lex. s. v. σῖνος. Equidem non magis sollicitaverim σῖνος, quam ἐξονειδίζειν, quod verbum exprobrandi potestatem habere potest, ut simplex ὀνειδίζειν I, 6, 9. al.

5. Ἃ γὰρ — οἴεται] Demosth. Olynth. III. p. 55. 27: μέγα τοῖς τοιούτοις ὑπάρχει λόγοις ἢ παρ' ἑκάστου βούλησις· διόπερ ῥᾷστον ἁπάντων ἐστὶν αὐτὸν ἐξαπατῆσαι· ὃ γὰρ βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται. Ex quo loco conjicias apud Nostrum post ταῦτα excidisse καί. Sic etiam Chariton p. 139. 20: φύσει γὰρ ἄνθρωπος, ὃ βούλεται, τοῦτο καὶ οἴεται, ubi plures ejusdem sententiae locos excitavit Dorvill. Adde Goeller. in Act. Phil. Monac. T. II. Fasc. 2. p. 244. Est tamen, ubi contrarium dici possit cum Polyb. XI, 5, 5: ἠπίστουν, τῷ λίαν βούλεσθαι τοῦτο γενόμενον ἰδεῖν. Nempe majus laetiusque hoc erat, quam quod mente capere aut satis credere possent, auctore Liv. XXVII, 50. Ad οἴεται repetendum εἶναι περὶ τ. φ. τ. κ. θ. ὑφ' ἑ.

διδαχῆς] Rectius fortasse διδαχῇ, vel pluraliter διδαχαῖς, aut saltem post διδαχῆς distinguendum, ut referatur ille casus ad participium μετειληφότες. Sylb. Malim διά interponi. Reisk. Hoc vel ob sonum non placet. Itaque διδαχῇ scripsi, emendatione facillima. V. Schaefer. Melet. crit. p. 112. sq.

XXXV, 1. Οὐκ' οὖν] In marg. Cod. Bodl. ἴσ. τούτους οὖν. Hudson. Imo vero οὕτως οὖν. Reisk. In promtu erat, quod exhibui, οὐκοῦν.

κεῖνταί μοι φέρειν εἰς μέσον, οὔτε νῦν ἀποστρέψομαι. διδοὺς δὴ τὸ πρῶτον, ὥςπερ κατ' ἀρχὰς ἔφην, τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον καὶ εἴ τις ἄλλως προυπείληφεν, εἴτε διὰ φιλονεικίαν, εἴτε δι' ἀναισθησίαν, ἁμαρτάνειν αὐτὸν οἰόμενος, θάτερον οὐκέτι δίδωμι, τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας αὐτῷ τεχνικόν, πλὴν ἐπ' ὀλίγων πάνυ δημηγοριῶν. Ὁρῶ δὲ καὶ περὶ τὴν τάξιν ἐλαττώματα, περὶ ὧν ἤδη 2 προείρηκα, πλεῖστα καὶ μέγιστα ταύταις συμβεβηκότα ταῖς ἰδέαις. Καὶ γὰρ αἱ γλωττηματικαὶ καὶ ξέναι καὶ πεποιημέναι λέξεις ἐν ταύταις μάλιστα ἐπιπολάζουσι καὶ τὰ πολύπλοκα καὶ ἀγκῶλαι καὶ βεβιασμένα σχήματα πλεῖστα περὶ ταύτας ἐστίν. Εἰ δὲ τὰ εἰκότα ἔγνωκα σύ τε κρινεῖς καὶ τῶν 3 ἄλλων ἕκαστος, ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν ἀγόμενος τῶν ἔργων. Ἔστω δὲ κατὰ ταῦτα ἡ παράθεσις αὐτῶν, ἀντιπαρεξεταζομένων τοῖς ἄριστά μοι δοκοῦσιν ἔχειν τῶν οὔτε κατὰ τὰς οἰκονομίας 900 κατορθουμένων, οὔτε κατὰ τὴν φράσιν ἀνεγκλήτων.

ἀποστρέψομαι] Tolle ſigma, ἀποτρέψομαι. Reisk. V. ind.

καὶ εἴ τις — οἰόμενος] Haec praetermiſſa ſunt a Dudithio: non videntur tamen eſſe ſupervacua. Sylb.

προυπείληφεν] An προϋπείληφεν?

αὐτῷ] Num αὐτῶν, ſcil. τῶν εὑρεθέντων, quod vocabulum, tametſi non praeceſſit, facile tamen e voc. εὕρεσιν ſubaudiatur. Aut alias ſic erunt vocabula transponenda: θάτερον οὐκέτι δίδωμι αὐτῷ, τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας τεχνικόν. Reisk. Priorem emendationem non flocci facio; poſteriore facile careo. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 392. p. 526. ſq.

2. ταῖς ἰδέαις] Videntur haec duo vocabula expungenda eſſe. Nam ταύταις redit ad δημηγορίαις, quod modo praeceſſit, quemadmodum etiam ἐν ταύταις, eodem redit, ad orationes puta. Reisk. Interpretamenti ſuſpicio in iſta verba cadere non poteſt; ἐν ταύταις ταῖς ἰδέαις i. e. ταῖς δημηγορικαῖς eodem modo dictum eſt, ut πανηγυρικαὶ ἰδέαι pro λόγοι τούτης τῆς ἰδέας in Arte Rhet. IX, 2. ubi v. Schott.

περὶ ταῦτα] Imo vero περὶ ταύτας, ſc. τὰς δημηγορίας [τὰς ἰδέας], neque dubitavi ſic corrigere. Reisk.

3. τῶν ἄλλων] Excidiſſe ſuſpicor φιλολόγων. V. 2, 4: σύ τε κρινεῖς καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων ἕκαστος. Cf. 25, 1. Jud. de Demoſth. p. 1026. 5.

κατὰ ταῦτα] Correxi κατὰ ταυτά, eodem modo atque in ſuperioribus feci. Reisk.

1 XXXVI. Ἐν μὲν οὖν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ ἐπὶ Πλαταιὰς Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν συμμάχων ἔλασιν ἀρξάμενος γράφειν ὑποτίθεται, τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀρχιδάμου, μέλλοντος δηώσειν τὴν γῆν, πρέσβεις παρὰ τῶν Πλαταιέων ἀφιγμένους πρὸς αὐτόν, καὶ λόγους ἀποδίδωσιν, οὓς εἰκὸς ἦν ὑπ' ἀμφοτέρων εἰρῆσθαι, τοῖς προσώποις πρέποντας καὶ τοῖς πράγμασιν οἰκείους καὶ μήτε λείποντας τοῦ μετρίου, μήτε ὑπεραίροντας· λέξει τε κεκόσμηκεν αὐτοὺς καθαρᾷ καὶ σαφεῖ καὶ συντόμῳ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐχούσῃ· τήν τε ἁρμονίαν οὕτως ἔναυλον ἀποδέδωκεν ἅμα,
2 τοῖς ἠδίστοις παρεξετάζεσθαι· „Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐς μὲν τὴν Ἀττικὴν οὐκ ἐσέβαλον, ἐστράτευσαν δ' ἐπὶ Πλάταιαν. Ἡγεῖτο δ' Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς· καὶ κατ-
901 θέσας τὸν στρατὸν ἔμελλε δηώσειν τὴν γῆν. Οἱ δὲ Πλαταιεῖς εὐθὺς πρέσβεις πέμψαντες πρὸς αὐτὸν ἔλεγον τοιάδε·
3 „Ἀρχίδαμε καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὐ δίκαια ποιεῖτε οὔτε ἄξια οὔθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων, ὧν ἐστε, ἐς γῆν τὴν Πλαταιέων στρατεύοντες. Παυσανίας γὰρ ὁ Κλεομβρότου, Λακεδαιμόνιος, ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ Ἑλλή-

---

XXXVI, 1. *ἐπὶ Πλαταιάς*] Lege *τὴν ἐπὶ Πλαταιάς*. Cohaeret enim cum *ἔλασιν*. Reisk.

μήτε λείποντας] Lego *μήτ' ἐλλείποντας*. Reisk. Recte.

ἅμα] Sententia poſtulat *ὡςτε*. Reisk. Praeterea videtur *αὐτοῖς* excidiſſe poſt *ἔναυλον*.

2. *Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους* —] Locus Thucydidis eſt II, 71. ſq. Reisk. Cf. Diodor. XII, 47. Demoſth. c. Neaer. p. 1579. ſq.

Πλαταιεῖς] In vulg. editt. Thucyd. et hic et in ſqq. legitur *Πλαταιῆς*, vetere ſcilicet Atticismo; ut ſupra quoque 26, 4. *κλήσεις* pro communi *κλείσεις*. Sylb. Haec non comparari debent. V. Buttmanni Gr. Gr. T. I. p. 195. Perpetuo in hac horum nominativorum forma fluctuant libri, ex quibus noſtro loco *Πλαταιεῖς* ſcripſit Gottleberus. An conſtantia fit conſectanda, addubito.

3. *οὔτε ἄξια*] Apud Thuc. *οὐδ' ἄξια*: rectius. Error librariis deberi videtur, qui cum *οὐδ'* et *οὔτε* transpoſuiſſent, ex illo ortum eſt *οὔθ'*.

οὔθ' ὑμῶν] *Οὔτε ὑμῶν* apud Thucyd. Sylb.

ων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, ἣ παρ' ἡμῖν ἐγένετο, θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διὶ ἐλευθερίῳ ἱερὰ καὶ ξυγκαλέσας πάντας τοὺς ξυμμάχους ἀπεδίδου Πλαταιεῦσι, γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετέραν ἔχοντας αὐτονόμους οἰκεῖν, στρατεῦσαί τε μηδένα ποτὲ αὐδίκως ἐπ' αὐτοὺς μηδ' ἐπὶ δουλείᾳ· εἰ δὲ μή, ἀμύνειν τοὺς παρόντας ξυμμάχους κατὰ δύναμιν. Ταῦτα μὲν ἡμῖν πατέρες οἱ ὑμέ- 4
τεροι ἔδοσαν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ προθυμίας τῆς ἐν ἐκείνοις τοῖς κινδύνοις γενομένης· ὑμεῖς δὲ τἀναντία (ἐκείνοις) δρᾶτε· 902
μετὰ γὰρ Θηβαίων τῶν ἡμῖν ἐχθίστων ἐπὶ δουλείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ ἥκετε. Μάρτυρας δὲ θεοὺς τούς τε ὁρκίους τότε γενομένους ποιούμενοι καὶ τοὺς ἡμετέρους πατρῴους καὶ ἡμετέρους ἐγχωρίους λέγομεν ὑμῖν, γῆν τὴν Πλαταιΐδα μὴ ἀδικεῖν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, ἐᾷν δὲ οἰκεῖν αὐτονόμους, καθάπερ Παυσανίας ἐδικαίωσε." Τοσαῦτα εἰπόντων (τῶν) 5
Πλαταιέων Ἀρχίδαμος ὑπολαβὼν εἶπεν· „Δίκαια λέγετε, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις· καθάπερ γὰρ Παυσανίας ὑμῖν παρέδωκεν, αὐτοί τε αὐτονομεῖσθε καὶ τοὺς ἄλλους ξυνελευθεροῦτε, ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων ὑμῖν τε ξυνώμοσαν καί εἰσι νῦν ὑπ' Ἀθηναίοις· πα-

---

ἱερά] Scriptus liber habet ἱερᾷ, quaſi pertineat ad ſubſtantivum ἀγορᾷ, cum tamen referendum ſit ad participium θύσας. Sylb. De re Plutarch. Ariſt. 19: καὶ νῦν ἔτι τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζεται συνέδριον καὶ θύουσι τῷ ἐλευθερίῳ Διὶ Πλαταιεῖς ὑπὲρ τῆς νίκης. Cf. Diodor. XI, 29. ibique Weſſel.

4. (ἐκείνοις)] Incluſum ἐκείνοις abeſt a vulg. editt. Thucyd. Sylb.

τοὺς ἡμετέρους] In eisdem rectius legitur τοὺς ὑμετέρους, veſtros, ita ſcilicet, ut prior locus tribuatur Lacedaemoniis, poſterior Plataeenſibus, ſicut infra v. 44. In eisdem editt. duplicato articulo legitur τὴν γῆν τὴν Πλ. Sylb. Cum Dionyſio tamen priorem omittunt Ar. C. Pariſ. E. — De Diis πατρῴοις v. interprr. ad Eurip. Electr. 666. Seidler.

5. (τῶν)] Incluſus articulus τῶν abeſt ab eisdem editt. Thucyd. Sylb.

εἶπεν] Sic quoque apud Thucydidem vulgabatur ante Haackium; ſed εἶπε praebent Caſſ. Dan. Pariſſ. D. E. F. G. H. I.

ρασκευή τε τοσήδε καὶ πόλεμος γεγένηται αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως· ἧς μάλιστα μὲν μετασχόντες καὶ αὐτοὶ ἐμμείνατε τοῖς ὅρκοις·, εἰ δὲ μή, ἅπερ καὶ τὸ πρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα, ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων· δέχεσθε δ' ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδ' ἑτέρους. Καὶ τάδε ἡμῖν ἀρκέσει." Ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοσαῦτα εἶπεν. Οἱ δὲ

γεγένηται αὐτῶν] Malim *γεγένηται τῆς αὐτῶν* ſubaudi *ὑμῶν*. Redit illud *τῆς* ad *ἐλευθερώσεως*. Conſtructio eſt *ἕνεκα τῆς ὑμῶν αὐτῶν ἐλευθερώσεως καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως, quo et ipſi vos liberemini, aliique liberentur.* Et bene in codicibus Thucyd. quibusdam [Ar. C. Dan.] eſt *καὶ τῆς τῶν ἄλλων*. Reisk. Mihi in mentem venit, *καὶ τῶν ἄλλων* interpretamentum eſſe ex praegreſſo *καὶ τοὺς ἄλλους* ortum atque ad *αὐτῶν* adſcriptum, quo ejecto et poſt *Ἀθηναίους* minima diſtinctione poſita *αὐτῶν*, pro relativo poſitum, (v. Matthiae Gr. Gr. §. 467. 5.) ad *τοὺς ἄλλους* rediret: *ὧν τε ἕνεκα τῆς ἐλευθερώσεως*. Nam non perſpicitur, qui Archidamus, ſe Plataeenſes liberaturum eſſe dicere queat, cum Athenienſes iis non ut ſociis *ὑπηκόοις* uſi eſſent. Quod conjeceram poſthac a Valla confirmatum vidi, vertente: *qui — nunc Athenienſibus ſerviunt, quorumque in libertatem aſſerendorum gratia tantus apparatus fit tantumque bellum.* De articulo ad *ἐλευθερώσεως* non adjecto, is ſaepe, genitivo praegreſſo, reticetur. V. III, 95: *τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθείς*. IV, 12: *τῶν χωρίων χαλεπότητι*. VI, 4: *μετὰ Συρακουσῶν οἴκησιν*, ubi vulgo poſt *μετὰ* articulus additur, quem non agnoſcunt Reg. Caſſ. Gr. Mosq. Pariſſ. C. D. E. F. G. H. I. K. VI, 54: *διὰ πλοῦ μῆκος*. Herod. III, 26: *κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν*. VI, 136: *τῆς πατρίδος ἄλωσιν*. VII, 20: *ἀπὸ Αἰγύπτου ἁλώσιος*. Plane eadem ratione nos loquimur: *nach Syracuſae's Gründung, ſeit Aegyptens Eroberung.*

μετασχόντες, καὶ αὐτοί] Comma poſt *μετασχόντες* ſuſtuli; ſubauditur *τοῦ πολέμου τούτου*. Reisk. Immo *ἧς*, ſc. *ἐλευθερώσεως* a *μετασχόντες* pendet; *μάλιστα μέν* ſequenti *εἰ δὲ μή* reſpondet, ut IV, 63. 104. V, 21. VI, 54. VIII, 91.

μηδὲ μεθ' ἑτέρων] Dictum pro *μετὰ μηδετέρων*, ſicuti c. 67. Eodem modo dicitur *οὐδὲ μεθ' ἑτέρων* VI, 44. VII, 53. *οὐδὲ ὑφ' ἑτέρων* V, 48. Ac VII, 42: *σὺδὲ καθ' ἑκάτερα οἱ Συρακούσιοι ἀντεπεξήεσαν*. et VII, 59: *μηδὲ καθ' ἑκάτερα — διαφυγεῖν*. nondum mihi perſuaſum eſt, veram eſſe vulgarem lectionem, pro qua alii codd. *ἕτερα* offerunt.

ἀρκέσει] Apud Thucyd. *ἀρέσκει*, et mox §. 6. *Πλαταιέων*. *Πλαταιῶν* certe, licet ita contractum dici poſſit, ut *Πειραιῶς* ex *Πειραιέως*, tamen nec in praecedd. uſurpatum fuit, p. 901.

Πλαταιῶν πρέσβεις ἀκούσαντες ταῦτα ἐςῆλθον ἐς τὴν πόλιν. Καὶ τῷ πλήθει τὰ ῥηθέντα κοινώσαντες ἀπεκρίναντο αὐτῷ· „Ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἀνὴρ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶησαν· δεδιέναι δὲ καὶ περὶ πάσῃ τῇ πόλει, μή, ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέψωσιν, ἢ Θηβαῖοι, ὡς ἔνορκοι ὄντες, κατὰ τὸ ἀμφοτέρους δέχεσθαι, αὖθις σφῶν τὴν πόλιν πειράσωσι καταλαβεῖν. Ὁ δὲ θαρ- 7
σύνων αὐτοὺς πρὸς ταῦτα ἔφη· „Ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίας παράδοτε ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ γῆς ὅρους ἀποδείξατε καὶ δένδρα ἀριθμῷ τὰ ὑμέτερα καὶ ἄλλο εἴ τι δυνα- 904

---

v. 9. et 902. v. 7. nec in ſequentibus. Sylb. Lectionem *ἀρεσάσει*, quam nonnulli codd. praeſtant atque Valla expreſſit, merito praefert Schaefer. ind. ad Porſoni adverſ. p. 545. Quod Haackius dicit, eam ſapere correctionem, ſuo fruatur iudicio.

περὶ πάσῃ τῇ πόλει] Vulgati libri transpoſito articulo habent *περὶ τῇ πάσῃ πόλει*. Pro *εἴησαν* vero, quod praecedit haud ſcio, an rectius legerimus *ἦσαν*, vel *γὰρ* pro *ὅτι* poſita eſt. Sylb. Male. Cf. Xenoph. Hellen. VI, 5, 36: *ὁ πλεῖστος ἦν λόγος, ὡς κατὰ τοὺς ὅρκους βοηθεῖν δέοι· οὐ γάρ, ἀδικησάντων σφῶν, ἐπιστρατεύοιεν οἱ Ἀρκάδες καὶ οἱ μετ' αὐτῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις.* VII, 1, 25: *οὗτος ἐνέπλησε φρονήματος τοὺς Ἀρκάδας, λέγων, ὡς μόνοις αὐτοῖς Πελοποννήσου πατρὶς εἴη· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν.* Lyſ. c. Agor. p. 451: *ἀναστὰς λέγει, ὅτι — ποιήσει, ὥςτε μήτε τῶν τειχῶν διελεῖν*, (ſc. *αὐτούς*, quod propter Reiskium moneo.) *μήτε ἄλλο τὴν πόλιν ἐλαττῶσαι μηδέν· οἷοιτο δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίων τῇ πόλει εὑρήσεσθαι.* Sic etiam intelligo Herod. VII, 5. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 529. 5. Heindorf. ad Plat. Phaed. §. 79. p. 129. Goeller. ad Dionyſ. de Compoſ. p. 77.

7. *παράδοτε ἡμῖν*] Meliore ordine libri plerique *ἡμῖν παράδοτε*, quos ſecutus eſt Haackius. Verba *τοῖς Λακεδαιμονίοις* ne quis interpretamentis aſſignet, cf. I, 144: *ὅταν κἀκεῖνοι ταῖς ἑαυτῶν ἀποδῶσι πόλεσι, μὴ σφίσι, τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι.* ib. c. 100: *οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον, αἱ Ἰωνίαι ὁδοί, πτιζόμενον.* IV, 85: *ἡμεῖς, οἱ Λακεδαιμόνιοι.* IV, 144: *σφῶν — τῶν Λακεδαιμονίων.* Adde III, 21. V, 18. 29. VI, 2. 57. VII, 57. ante med. 78. (ubi *τὸ Νικίου* leg. Quid Haackius ſibi velit, non aſſequor.) 86. Xenoph. Hellen. II, 5, 54. VI, 1, 4. Cyrop. IV, 5, 5. Lyſ. c. Eratoſth. p. 478. Herod. IX, 46. Paullo diverſa ſunt, quae ex Platone collegit Heindorf. ad Protag. §. 11. p. 474. §. 100. p. 611. Quorum locorum plures a viris doctis ſollicitati ſunt.

ἀριθμῷ] Non eſſe *certo* vel *definito numero*, ſed ſimpliciter *numero*, *der Zahl nach*, (cf. Schelleri Lexic. lat. ſ. v.) moneo propter Valckenar. ad Herod. VI, 58.

ἄλλο εἴ τι] Simili ordine *ἄλλα ὅσα* c. 96.

τοῦ πολέμου, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς προβούλους τῶν Μηλίων συνιόντας εἰς λόγους περὶ καταλύσεως τοῦ
2 πολέμου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου δηλοῖ, τὰ λεχθέντα ὑφ' ἑκατέρων. Ἐπὶ μιᾶς δ' ἀποκρίσεως τοῦτο τὸ σχῆμα διατηρήσας, τὸ διηγηματικόν, προσωποποιεῖ τὸν
3 μετὰ ταῦτα διάλογον καὶ δραματικόν. Ἄρχει δ' ὁ Ἀθηναῖος τάδε λέγων· „Ἐπειδὴ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ
907 ἀνέλεγκτα ἐς ἅπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν ἀπατηθῶσι — μεγνώσκομεν γάρ, ὅτι τοῦτο Φρονεῖ ἡμῶν ἡ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγωγή — ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσετε καθ' ἕκαστον· καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ δε-

---

XXXVII, 1. *τὸν στρατηγόν*] Immo legatos a praetoribus, Cleomede et Tifia, miſſos. V. Thuc. V, 84.

τοὺς προβούλους] Thuc. V, 85 *ξυνέδρους* dicit. Cf. IV, 22. De *προβούλοις* alibi dicam.

συνόντας] *Συνόντας* pro *συνιόντας* ſupra quoque notatum, ad p. 248. v. ult. [de arte rhet. p. 48. ed. Schott. qui recte *συνιόντων* correxit.] Sylb. *Συνιόντας* corrĕxi, ut oportebat fieri. Reisk.

2. *ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου*] Hoc quomodo intelligat, docet 38, 1.

καὶ δραματικόν] Poſt *δραματικόν* deeſſe videtur aut *ἀποδίδωσιν* aut *ἀπεργάζεται*. Reisk. Weiskius ad Longin. p. 255. pro *τὸν μετὰ ταῦτα διάλογον* ſcribendum cenſet *τὸ μ. τ. διαλογικόν*. Fortaſſe pro *καὶ* ſcribendum eſt *ἐπὶ τό*. Cf. 38, 1: *μετὰ τοῦτο ἀποστρέψας τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικόν, ταῦτα τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον ποιεῖ*.

3. *τοῦτο φρονεῖ*] i. e. *hoc ſibi vult*. V. Valckenar. ad Herod. IV, 131.

ἡμῶν —] Vulg. Thuc. edd. [V, 85.] habent *ὑμῶν*, *veſtrum*. Paulo poſt eaedem ſic legunt: *ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσατε· καθ' ἕκαστον γὰρ καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐνὶ λόγῳ, ἀλλὰ πρ.* Sylb. Utique *ἡμῶν* praeſtat, ſed *εἰσαγωγή* malim, h. e. *noſtra ad paucos inductio*, *h. e. quod ad ſenatum adducti fuimus*. Reisk. *Ἡμῶν*, e ſolo Ar. enotatum, mihi quoque aptius videtur; non item *εἰσαγωγή*.

ποιήσετε καθ' ἕκαστον, καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ] Correxĭ hunc locum e vulgaribus Thucydidis exemplaribus. Reisk. Non ſecutus ſum. Thucydides autem ſic ſcripſit: — *ποιήσατε. Καθ' ἕκαστον γὰρ καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐνὶ λόγῳ.*

ἐν ὀλίγῳ] Merito hanc plerorumque librorum lectionem rejicit Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 244. Supra ſcriptor di-

ποῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες κρίνετε· καὶ πρῶτον εἰ ἀρέσκει ὡς λέγομεν εἴπατε." Οἱ δὲ τῶν Μηλίων 4
ξύνεδροι ἀπεκρίναντο· „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτοῦ φαίνεται." Τοῦτο τὸ τελευταῖον εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιώσει φέρειν, 5
οὐκ ἂν φθάνοι πάντας τοὺς σολοικισμούς, ὅσοι γίγνονται παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ παρὰ τὰς πτώσεις, σχήματα καλῶν. Προθεὶς γάρ· „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν οὐ ψέγεται." ἔπειτα συνάψας τῷ ἑνικῷ καὶ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐξενηνεγμένα πτῶσιν· „τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα," ἐπιζεύγνυσιν τούτοις ἑνικὸν καὶ κατὰ 908
τὴν γενικὴν ἐσχηματισμένον πτῶσιν — εἴτε ἄρθρον δεικτικὸν βούλεταί τις αὐτὸ καλεῖν, εἴτε ἀντωνυμίαν τὸ αὐτοῦ. Τοῦτο δ' οὔτε τῷ θηλυκῷ καὶ ἑνικῷ καὶ ὀνομαστικῷ προσαρ- 6
μοττόμενον σώζει τὴν ἀκολουθίαν, οὔτε τῷ πληθυντικῷ καὶ οὐδετέρῳ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἐσχηματισμένῳ πτῶσιν. Ἦν

---

xerat eodem ſenſu ξυνεχεῖ ῥήσει. Iſta confuſio ſatis frequens eſt. V. Plat. Phaed. p. 97. b. Pierſon. Veriſim. p. 181. Schaefer. ad Dionyſ. de Comp. p. 44. 119.

κρίνετε] Hic raro modo eſt uſurpatum pro ἀποκρίνεσθε. Reisk. Immo ſignificat *dijudicate*, *discernite*.

4. οὐ ψέγεται] Verte: *non vituperanda eſt*. Imitatur Dionyſ. Arch. VII, 28. p. 1375. 6: ἡ ἰσομοιρία τῆς τύχης, ἧς μετέχομεν ὑμῖν τοῖς δημοτικοῖς οἱ πατρίκιοι, πλήρωμα ποιησάμενοι τὴν ἔξοδον, οὐ ψέγεται.

αὐτοῦ] Ic. τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν. Nihil hic erat, quod Dionyſius roderet. Reisk.

5. οὐκ ἂν φθάνοις — καλῶν] Ad ſenſum recte vertit interpres lat.: *is profecto, nihil obſtat, quin — vocet*. Formulam ſubdifficilem ſuo quisque modo explicuerunt Hermann. ad Viger. p. 765. ſqq. Matthiae Gr. Gr. §. 555. p. 801. Buttmann. Gr. Gr. p. 588. ed. nonae. Cui equidem aſſentior.

ἐξενηνεγμένα] Rectius ἐξενηνεγμένῳ. Rectius etiam mox ἀντωνυμίαν. Sylb. In vulgatis enim eſt ἀντονομασίαν. Reisk.

πτῶσιν· τὰ δέ] Poſtremas quatuor literas iterari velim ad hunc modum: πτῶσιν τάδε· τὰ δὲ —. Primum τάδε eſt unum vocabulum aequipollens voci ταῦτα; altera vero iſta τὰ δέ ſunt duo vocabula. Reisk. Si quid mutandum eſſet, particulam δέ delerem et diſtinctionem poſt πτῶσιν tollerem, ut verba τὰ τοῖς ποὶ. — μέλλοντα arctius cum συνάψας jungerentur. Sed non opus eſt. De Dionyſii hac criſi tacere ſatius duco.

6. αἰτιατικήν] Immo vero ὀρθήν, ut recte modo dixerat §. 5. [ſed ibi de voce ἐπιείκεια loquitur.] Nam iſta voca-

δ' ἂν ὁ λόγος κατάλληλος οὕτω σχηματισθείς· Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα
7 αὐτῆς φαίνεται. Τούτοις ἐπιτίθησιν ἐνθύμημα νενοημένον μὲν οὐκ ἀτόπως, ἡρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπαρακολουθήτως· „Εἰ μὲν τοίνυν ὑπονοίας τῶν μελλόντων λογιούμενοι ἢ ἄλλο τι ξυνήκετε ἢ ἐκ τῶν παρόντων καὶ ὧν ὁρᾶτε περὶ σωτηρίας βουλεύσαντες τῇ πόλει, παυοίμεθ' ἄν· εἰ δ' ἐπὶ τοῦτο, λέγοιμεν ἄν."

1 XXXVIII. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀποστρέψας τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικόν, ταῦτα τὸν Ἀθηναῖον
909 ἀποκρινόμενον ποιεῖ· „Εἰκὸς μὲν καὶ ξυγγνώμη, ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας ἐπὶ πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέ-

---

bula, τὰ δὲ τοῦ πολέμου, scil. ἔργα, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, non sunt accusativi h. l. sed nominativi. Subauditur enim ἐστί. Reisk. Nominativos esse, recte monet, ἐστί sabaudiri, falsum est, cum φαίνεται ad illos nominativos pertineat. Mox οὕτω edidi pro οὕτως.

7. ξυνήκετε ἤ] id est μᾶλλον ἤ, potius quam —. Reisk. Ad ἢ ἄλλο τι ex praegressis repetendum est ποιήσοντες. Sic etiam cepisse videtur scholiastes (in quo pro ὑπονοήσαντες leg. ὑπονοήσοντες). Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 612. p. 903. Fischer. ad Plat. Phaed. ap. Heindorf. p. 89.

βουλεύσαντες] Rectius βουλεύσοντες in vulg. edd. Thucydidis [quamquam Reg. Cass. Aug. Dan. Pariss. F. G. H. cum Dionysio consentiunt], sicut scilicet λογιούμενοι. Mox etiam rectius fortasse ἐπὶ τούτῳ. Sylb. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 586. c.

XXXVIII, 1. τὸν Ἀθηναῖον] Immo τὸν Μήλιον. Sed in seqq. etiam erroris tenax est, cum dicit ἔπειτα εὐσχήμονα πρόθεσιν ὑποθέμενος.

καθεστῶτας] Exspectet aliquis vel articulum vel pronomen ἡμᾶς additum. Sed v. Thuc. I, 78: ἢ (alii εἰ δὲ μή e correctione, ut videtur. Cf. V, 63.] θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας. c. 118: ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. c. 139: προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον. II, 87: καί πού τι καὶ ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας (ἡμᾶς) ἔσφηλεν. c. 90: (εἶδον) ἐπὶ κέρως παραπλέοντας (αὐτούς i. e. τοὺς Ἀθηναίους). Nostro tamen loco ἀνθρώπους cogitando addere malim, ut sententia universalis sit. Cf. Plat. Phaed. 63. e: φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγομένους. V. et Ast. ad Plat. Polit. p. 430.

δοκοῦντας] Minus invidiosa voce sententiam exprimunt eandem, quam Athenienses verbo ὑπονοεῖν.

πεσθαι." Ἔπειτα εὐσχήμονα πρόθεσιν ὑποθέμενος· „Ἡ 2
μέντοι ξύνοδος καὶ περὶ σωτηρίας ἥδε πάρεστι καὶ ὁ λόγος ᾧ προκαλεῖσθε τρόπῳ, εἰ δοκεῖ, γιγνέσθω." πρῶτον μὲν εἴρηκεν ἐνθύμημα οὔτε τῆς Ἀθηναίων πόλεως ἄξιον, οὔτε ἐπὶ τοιούτοις πράγμασι ἁρμόττον λέγεσθαι· „Ἡμεῖς τοίνυν 3
οὔτε αὐτοὶ μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς ἢ δικαίως, τὸν Μῆδον κατελύσαντες, ἄρχομεν, ἢ ἀδικούμενοι νῦν ἐπεξερχόμεθα λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν." τοῦτο δὲ ἔστιν ὁμολογοῦντος τὴν ἐπὶ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας στράτευσιν, ἐπειδὴ περὶ μηδετέρου τούτων βούλεται τὸν λόγον ὑπέχειν. Οἷς ἐπιτί- 4
θησιν· „οὔθ' ὑμᾶς ἀξιοῦμεν ἢ ὅτι Λακεδαιμονίων ἄποικοι ὄντες οὐ ξυνεστρατεύσατε ἢ ὡς ἡμᾶς οὐδὲν ἠδικήκατε λέγοντες, οἴεσθαι πείσειν· τὰ δυνατὰ δ' ἐξ ὧν ἑκάτεροι ἀληθῶς Φρονοῦμεν διαπράσσεσθαι." Τοῦτο δὲ ἔστιν· Ἡμεῖς μὲν 5
ἀληθῶς Φρονοῦντες, ὅτι ἀδικεῖσθε, τὴν ἀνάγκην Φέρετε καὶ 9 10
εἴκατε· ἡμεῖς δέ, οὐκ ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδικοῦμεν ὑμᾶς, τῆς ἀσθενείας ὑμῶν περισόμεθα τῇ βίᾳ. Ταῦτα γὰρ ἑκατέροις δυνατά. Ἔπειτα τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι τούτου βουληθεὶς ἐπιλέγει· „Ὅτι δίκαια μὲν ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται, δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι."

XXXIX. Βασιλεῦσι γὰρ βαρβάροις ταῦτα πρὸς Ἕλ- 1
ληνας ἥρμοττε λέγειν, Ἀθηναίοις δὲ πρὸς τοὺς Ἕλληνας,

---

2. *πρῶτον μέν*] Respondet ἔπειτα §. 5. Reisk.

εἴρηκεν] Vulgo ἔρρηκεν, quod corrigendum putavi.

3. *μετ' ὀνομάτων καλῶν*] Eadem, quae hic, auctor Atheniensis dicentes facit VI, 85: *οὐ κωλλιεπούμεθα, ὡς — τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες εἰκότως ἄρχομεν.* Noluit repetere, quae jam alibi I, 73. sqq. exposuerat. Ipsos enim Athenienses hoc argumentum non uberius pertractasse, vix crediderim, quippe qui semper istas res jactarent, tum etiam, cum, Sulla urbem oppugnante, funus ejus instaret. V. Plutarch. Sulla 15.

XXXIX, 1. *Βασιλεῦσι γὰρ βαρβάροις*] Haec, inquit Dionysius, ad Graecos oratio barbaris fortasse regibus conveniebat: Athenienses vero (omnium Graecorum sapientissimos, quique Persico bello urbem et omnem regionem relinquere, quam turpi Persarum mandato parere maluerunt) ad Grae-

911 οὓς ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τῶν Μήδων, οὐκ ἦν προσήκοντα εἰρῆσθαι, ὅτι τὰ δίκαια τοῖς ἴσοις ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους, τὰ δὲ

---

cos, quos e manibus Medorum eripuerant, minime talia dicere decebat: nimirum juſta quae ſunt aequalium inter ſe eſſe; quae vero per vim fiant, ea adverſus imbecilles fieri a potentioribus debere. Tota haec argumentatio Dionyſii plane ſimilis eſt orationi Athenagorae lib. VI. [c. 36. ſqq.] Thucydidis: qui Syracuſanis perſuadere volens, nunquam venturos in Siciliam cum exercitu Athenienſes ſic argumentatur: Athenienſes, ſi nos oppugnatum venirent, nihil penitus efficere poſſent. Athenienſes ſunt ſapientiſſimi et prudentiſſimi. Unde hoc ipſum jam pridem eos ſcire et conſiderare, ideoque nunquam ad nos oppugnandos animum adjicere, certum eſt. Sed illum tunc Athenagoram et una noſtrum Dionyſium egregie ipſo facto Athenienſes refutarunt. Nam ipſi, omnium Graecorum ſapientiſſimi ſtultiſſimo conſilio maximum apparatum in Siciliam miſerunt et perdiderunt. Athenienſium ſapientiam prudentiamque multis celebrari non ignoro: ſed eosdem raro his virtutibus uſos, cupiditatibus potius et ſtolidis conſiliis obſequi ſolitos, adeo pervulgatum fuit, ut in proverbium abierit: Athenienſes peſſimis conſiliis, optima fortuna uti [v. Collect. proverbiorum caet. p. 265.] Mirabimur ergo illos, qui tot imprudenter, tot injuſte egerunt, quaedam etiam injuſte dixiſſe? Meliis quoque hoc loco per vim potius, quam jure, Athenienſes intuliſſe arma non negat Dionyſius; ac ne poteſt quidem: verbis enim talia deſignari non poſſe opinatur; quaſi difficilius ſit, dicere quid injuſtum, (praeſertim quod is juſtum cenſeat, ut hic Athenienſes id pro jure allegant) quam perpetrare. Ego ſi omnino ſcirem, colloquium hoc a Thucydide confictum, nihil tamen hac in parte reprehendere poſſem, quod factis Athenienſium orationem convenientem adjunxiſſet. Ubique enim ſunt apud veros hiſtoricos factorum et verborum injuſtorum exempla. Acacius. Haud dubie de hoc ſermone valent, quae omnino de orationibus ſuis ſcriptor ipſe profitetur I, 22. Cujus in hoc colloquio proponendo conſilium videtur illud fuiſſe, ut exemplo propoſito, quibus artibus, ut rempublicam ſuam augerent, Athenienſes tunc temporis uſi eſſent, oſtenderet, id quod eo potiſſimum aſſecutus eſt, quod legatos, qui totam civitatem repraeſentant, hujus rationes eloquentes induxit. Hi igitur non e ſua, ſed e reipublicae perſona dicunt; non ſingulorum hominum, ſed univerſae civitatis ſentiendi agendique ratio declaratur. Quae quod prava et perverſa apparet, non ſcriptori vitio verti poteſt. Qui vertit, Dionyſius, aut panegyricum voluit eſſe hiſtoriam, aut nonniſi ex panegyricis et tragoediis Athenas noverat. His quidem licebat, Atticam humanitatis optimarumque legum terram fingere, (v. Hermann. de trag. et ep. poeſi p. 219. ad calc. Ariſtot. poet. et Schlegel. praelectt. dramat. T. I. p. 156. 182.) non item hiſtorico, veritatem experto veritatisque praeconi. Thucydidis enim ae-

βίαια τοῖς ἰσχυροῖς πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Ὀλίγα δὲ πρὸς 2
ταῦτα τῶν Μηλίων ἀποκρινομένων, ὅτι καλῶς ἂν ἔχοι τοῖς
Ἀθηναίοις προνοεῖν τοῦ δικαίου, μὴ καὶ αὐτοί ποτε σφαλέν-
τες ὑπ' ἄλλων ἐν ἐξουσίᾳ γένωνται καὶ τὰ αὐτὰ πάσχωσιν
ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων, ἀποκρινόμενον ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον·
„Ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυ- 3
μοῦμεν τὴν τελευτήν.“ τούτου δ' αἰτίαν ἀποδιδόντα, ὅτι, 912
καὶ καταλύσωσιν αὐτῶν Λακεδαιμόνιοι τὴν ἀρχήν, συγγνώ-
μην ἔξουσι, καὶ αὐτοὶ πολλὰ τοιαῦτα πράσσοντες. Θήσω δὲ
καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ· „Οὐ γὰρ οἱ ἄρχοντες ἄλλων, ὥσπερ 4
καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὗτοι δεινοὶ τοῖς νικηθεῖσι.“ Τοῦτο δὲ
ἔμοιόν ἐστι τῷ λέγειν, ὅτι παρὰ τοῖς τυράννοις οὐ μισοῦνται
τύραννοι. Οἷς ἐπιτίθησι· „Καὶ περὶ μὲν τούτου ἡμῖν ἀφεί-
σθω κινδυνεύεσθαι.“ Ὁ μόλις ἂν εἶπε τῶν καταποντιστῶν

---

tate quantopere, ſophiſtis auctoribus, heneſtatis fundamenta concuſſa fuerint, ſatis conſtat. Inprimis huc pertinent Thuc. I, 76. III, 82. Plat. Gorg. p. 482. ſqq. Polit. p. 336 et 357 ſqq. Legg. 889. ſq. Qui loci egregie noſtrum colluſtrant. Caeterum ut cenſoris inconſtantiam perſpicias, cf. quae Romanos ſuos Volſcis agros et oppida ſibi erepta repetentibus reſpondentes facit Arch. VIII, 10. p. 1524: *κρατίστας ἡγούμεθα κτήσεις, ἃς ἂν πολέμῳ κρατήσαντες λάβωμεν, οὔτε πρῶτοι κατασκευάσαντες νόμον τόνδε, οὔτ' αὐτὸν ἀνθρώπων ἡγούμενοι μᾶλλον εἶναι ἢ οὐχὶ θεῶν· ἅπαντας δὲ καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους εἰδότες αὐτῷ χρωμένους, οὐκ ἂν ἐνδοίημεν ὑμῖν μαλακὸν οὐδέν.*

2. *ἀποκρινομένων*] Legendum videri poſſit *ἀποκριναμένων*. Sed recte etiam in ſeqq. aliquoties participio praeſ. utitur.

σφαλέντες ὑπ' ἄλλων, ἐν ἐξουσίᾳ] Erunt, quibus praeplaceat *σφαλέντες, ἄλλων ἐν ἐξ.* Sed mutanda tantum erat diſtinctio. Cf. Matth. Gr. Gr. §. 496. 3.

3. *παυθῇ*] Vulg. Thucyd. Edd. [c. 91.] habent *παυσθῇ*, et mox poſt *αὐτοί* diſtinguunt, non ante. Sylb. Sed *παυθῇ* in pluribus eſt codd. nec immerito hanc ſcripturam veteris Atthidis ſcriptoribus vindicat Buttmann. Gr. Gr. T. I. p. 448.

πράσσοντες] Malim *πράξαντες*. Reisk. Non opus. Nam ſemper omnino Lacedaemonios talia perpetrare ſignificatur.

4. *οἱ ἄρχοντες — οὗτοι*] Demoſth. p. Cor. p. 319. 15: *ὁ οὕτως ἔχων τὴν ψυχήν, οὗτος ἐπ' εὐνοίᾳ πάντ' ἐρεῖ.* Xenoph. Cyrop. IV, 2, 39: *εἰ τῶν νῦν διωκόντων καὶ καταιναινόντων τοὺς ἡμετέρους πολεμίους — τούτων — δόξομεν ἀμελεῖν — ὅπως μὴ ἐσχροὶ — φανούμεθα.* Cf. Morus ad Iſocr. Paneg. 2. e.

τις ἢ λῃστῶν, οὐδὲν ἐπιστρεφόμενος τῆς μετὰ ταῦτα τιμω-
5 ρίας, χαρισάμενος ἐπιθυμίαις ἐν τῷ παρόντι. Ἔπειτ' ὀλί-
γων τῶν μεταξὺ γενομένων ἀμοιβαίων καὶ τῶν Μηλίων εἰς
ἐπιεικῆ συγκαταβαινόντων αἵρεσιν· „Ὥστε δὲ ἡσυχίαν ἄγον-
τας ἡμᾶς φίλους μὲν εἶναι ἀντὶ πολεμίων, ξυμμάχους δὲ
μηδετέρων, οὐκ ἂν δέξοισθε;“ ἀποκρινόμενον πείσει τὸν Ἀθη-
6 ναῖον· „Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἡμᾶς βλάπτει ἡ ἔχθρα ὑμῶν,
ὅσον ἡ φιλία μὲν ἀσθενείας, τὸ δὲ μῖσος δυνάμεως παράδειγμα
τοῖς ἀρχομένοις δηλούμενον.“ ἐνθύμημα πονηρὸν καὶ σκολιῶς
ἀπηγγελμένον. Εἰ δὲ τὸ νόημα βούλεταί τις αὐτοῦ σκοπεῖν,
915 τοιόνδε ἐστίν· ὅτι Φιλοῦντες μὲν ἡμᾶς ἀσθενεῖς φαίνεσθαι
πρὸς τοὺς ἄλλους ποιήσετε, μισοῦντες δὲ ἰσχυρούς. Οὐ γὰρ
ζητοῦμεν εὐνοίᾳ τῶν ὑπηκόων ἄρχειν, ἀλλὰ φόβῳ.

1 XL. Τούτοις ἕτερα προσθείς, πάλιν ἀμοιβοῖα, πε-
ρίεργα καὶ πικρά, τοὺς Μηλίους ὑποτίθεται λέγοντας, ὅτι
κοινὰς τὰς τυχὰς φέρουσιν οἱ πολέμιοι καὶ τὸ μὲν εἶξαι εὐθὺς

---

5. ὥστε δὲ —] c. 94.

6. ὅσον ἡ φιλία] Recta et plana atque plena oratio haec foret: ὅσον ὠφελεῖ, *inimicitia veſtra nobis non tam nocet, quam prodeſt.* ἡ μὲν γὰρ φιλία ἀσθενείας — *nam amicitia eſt ſignum infirmitatis.* Reisk. Miror, neminem dum conjectaſſe: ὅσον ἡ φιλία, ἡ μὲν —. Sanum tamen fuerit vulgatum, quod ita explico, ut verba ἡ φιλία bis cogitanda eſſe putem. Obiter moneo locos ab Haackio laudatos (ad. III, 12.) nihil ſimilitudinis cum noſtro habere. De ſententia cf. III, 57. 59.

δηλούμενον] Accipio pro ἐν προδήλῳ ἐκτεθειμένον. Reisk.

XL, 1. ὅτι — οἱ πολέμιοι] C. 102: ἐπιστώμεθα τὰ τῶν πολεμίων κοινοτέρας τὰς τύχας λαμβάνοντα ἢ κατὰ τὸ διαφέρον ἑκατέρων πλῆθος. Vides Dionyſium quoque lectionem πολεμίων agnoſcere, quam pro πολεμούντων ſive ἀντιπολεμούντων poni potuiſſe, demonſtrantibus credam, non affirmantibus, Abreſchio et Haackio. Ac tantum abeſt, ut eam voce ἑκατέρων defendi credam, ut ab hac corruptela repetenda eſſe videatur. Itaque πολέμων reſtituendum puto, quod Mosq. exhibet, Valla vertit, et fortaſſe etiam ſchol. [in quo προσέτι δέ leg. pro προσέχετε δέ] legit. Cf. II, 11: ἄδηλα τὰ τῶν πολέμων. I, 78: (ὁ πόλεμος) φιλεῖ ἐς τύχας τὰ πολλὰ περιίστασθαι. Lyſ. or. fun. p. 64: τὰς ἐπὶ τῷ πολέμῳ τύχας κοινὰς ἁπάντων ἀνθρώπων νομίζοντες πολλοὺς μὲν πολεμίους κτώμενοι, τὸ δὲ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον, ἐνίκων μαχόμενοι. Plut. Nic. 27: κοιναὶ αἱ τύχαι τοῦ πολέμου.

ἀνέλπιστον, μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. Πρὸς ταῦτα ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον λαβυρίνθων σκολιώτερα περὶ τῆς ἐλπίδος, ἐπὶ κακῷ τοῖς ἀνθρώποις γινομένης, κατὰ λέξιν οὕτως γράψων· „Ἐλπὶς δέ, κινδύνῳ παραμύθιον οὖσα, τοὺς μὲν ἀπὸ περιουσίας χρωμένους αὐτῇ, καὶ βλάψῃ, οὐ καθεῖλε· τοῖς δὲ ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥίπτουσι — δάπανος γὰρ φύσει — ἅμα τε γινώσκεται σφαλέντων καὶ ἐν ὅτῳ ἔτι φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν οὐκ ἐλλείπει· ὃ ὑμεῖς αἰσθανεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, μὴ βούλησθε παθεῖν, μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώ- 914
ζεσθαι, ἐπειδὰν πιεζομένους αὐτοὺς ἐπιλείπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπίδες, ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς καθίστανται, μαντικήν τε καὶ χρησμοὺς καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται." Ταῦ- 3
τα οὐκ οἶδα πῶς ἄν τις ἐπαινέσειεν, ὡς προσήκοντα εἰρῆσθαι στρατηγοῖς Ἀθηναίων, ὅτι λυμαίνεται τοὺς ἀνθρώπους ἡ παρὰ τῶν θεῶν ἐλπὶς καὶ οὔτε χρησμῶν ὄφελος, οὔτε μαντικῆς τοῖς εὐσεβῆ καὶ δίκαιον προῃρημένοις τὸν βίον. Εἰ γάρ

μετὰ δὲ — ὀρθῶς] Ipsa Thucydidis verba sunt, quorum postrema laudat Thom. M. p. 167.

2. τοῖς δέ] Sic etiam codd. plerique exhibent: vulgo apud Thucydidem legitur τοῖς δ'.

ἀναῤῥίπτουσι] Apud Thucyd. ἀναῤῥιπτοῦσι, more verborum circumflexorum. Sylb. [Cf. Hermann. ad Soph. Ajac. 255.] Subaudi αὐτήν. Simile ductum ab illo genere ludi puerilis, quo pueri silicem testamve sursum jaciunt, quo videant, utrum latus silicis testaeve delapsae sit superius futurum, et utrum terrae incubiturum. *Τὴν ἐλπίδα ἀναῤῥιπτεῖν εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον* est itaque *spem periclitari*, experimentum facere, num spes tibi sit in exitum itura, an te fallura, sic ut tuas fortunas universas aleae committas, ductus illa spe. Reisk. Verba *δάπανος γὰρ φύσει* laudat Thom. M. p. 199. *δάπανος* explicans adjectivo *δαπανηρός*.

καὶ ἐν ὅτῳ — ἐλλείπει] Sensus hic est: *spes copiam non relinquit* (iis, qui quomodo dictum est ea abutuntur), *qua quis, cum illam semel cognoverit vanam esse, postmodum sibi ab ea caveat.* Significatur autem Melios ab Atheniensibus devictos nihil reliquum habituros esse, frustraque optaturos, ut minus spei confisi essent.

μὴ βούλησθε] Haackius, Poppone monente p. 140. μὴ βούλεσθε edidit.

3. ταῦτα οὐκ οἶδα —] V. quae disputata sunt ad 59, 1.

τι ἄλλο τῆς Ἀθηναίων πόλεως, καὶ τοῦτ' ἐν πρώτοις ἐστὶν ἐγκώμιον, τὸ περὶ παντὸς πράγματος καὶ ἐν παντὶ καιρῷ τοῖς θεοῖς ἕπεσθαι καὶ μηδὲν ἀνευ μαντικῆς καὶ χρησμῶν
4 ἐπιτελεῖν. Λεγόντων τε τῶν Μηλίων, ὅτι σὺν τῇ παρὰ τῶν θεῶν βοηθείᾳ καὶ Λακεδαιμονίοις πεποίθασιν, οὓς, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, διὰ γοῦν τὴν αἰσχύνην αὐτοῖς βοηθήσειν καὶ οὐ περιόψεσθαι καὶ συγγενεῖς ἀπολλυμένους, αὐθαδέστερον ἔτι
5 τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον εἰςάγει· „Τῆς μὲν τοίνυν πρὸς
915 τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελεῖψεσθαι. Οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δὲ ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν.

---

4. *λεγόντων τε τῶν Μηλίων*] c. 104.

οὓς εἰ καί] Videtur leg. *οὓς εἰκός, εἰ καὶ* —. Reisk. Miror virum doctum offendi conſtructione uſitatiſſima, qua et relativa et particulae in oratione obliqua accuſativum cum infinitivo adſciſcere ſolent. V. Matthiae Gr. Gr. §. 557. p. 775. ſq.

περιόψεσθαι καὶ συγγενεῖς ἀπολλ.] Forſan legendum *περιόψεσθαι τοὺς συγγ. ἀπολλ.* Sylb. Malim *περιόψεσθαι συμμάχους καὶ συγγενεῖς*. Reisk. Thucydides tantum *ξυγγενείας* mentionem facientes inducit. Quare Sylburgio aſſentior, niſi ſorte *καί* ante *συγγενεῖς* omnino delendum eſt.

λελείψεσθαι] Scriptus liber habet *λελήψεσθαι*: minus convenienter. Sylb. Sententia: *ne nos quidem nobis videmur erga deos minus bene animati eſſe, quam vos vobis videmini*. Reisk. Obſtat huic explicationi, quod locutio *εὐμένεια ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεούς* hic me offendit, quamquam ita explicat Thom. M. p. 391. nec, ſi parum offenderet, huic loco conveniret. Lubenter igitur *πρὸς τοῦ θείου* amplecterer, ſi hoc offerrent codd. Nunc vulgatum ita tueor, ut verba *τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι* attractionis quodam genere, cujus non abſimilia alibi notavimus, poſita cenſeam pro *πρὸς μὲν τὸ θεῖον τῆς πρὸς τοῦ θείου εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι, ad deos quod attinet, ne nos quidem eorum gratia inferiores fore ſperamus*. Quod olim putaram verba *πρὸς τὸ θεῖον* tantummodo trajecta eſſe atque ad *λελείψεσθαι* pertinere, inductus verbis ſequentibus: *καὶ πρὸς μὲν τὸ θεῖον οὕτως ἐκ τοῦ εἰκότος, οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι*, id, quamquam et Haackium ſtatuere video, tamen vel propterea non placet, quod ſic ad *εὐμενείας* intelligendum foret *αὐτοῦ* ſ. *τοῦ θείου*, quod hic durius exiſtimo.

οὐδὲν γὰρ — πράσσομεν] Idem eſt, ac ſi dixiſſet: *οὐδὲν πράσσομεν, οὐδὲ ἀξιοῦμεν ἄλλως τι δίκαιον εἶναι, ἢ ὡς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐν μὲν τοῖς θείοις νομίζουσιν, ἐν δὲ τοῖς ἀνθρωπίνοις*

Ἡγούμεθα γὰρ τό τε θεῖον δόξῃ, τἀνθρώπειόν τε σαφῶς διὰ παντὸς ὑπὸ φύσεως ἀναγκαίως, οὗ ἂν κρατῇ, ἄρχειν.“ Τούτων ὁ νοῦς ἐστι μὲν δυξείκαστος καὶ τοῖς πάνυ δοκοῦσιν 6
ἐμπείρως τοῦ ἀνδρὸς ἔχειν, κατακλείεται δ' εἰς τοιοῦτόν τι πέρας· ὅτι τὸ μὲν θεῖον δόξῃ γινώσκουσιν ἅπαντες, τὰ δὲ πρὸς ἀλλήλους δίκαια τῷ κοινῷ τῆς φύσεως κρίνουσι νόμῳ,

---

βούλονται πρὸς ἀλλήλους ἀξιοῦν καὶ δικαιοῦν, (h. e. *ἀξιοῦν δίκαια εἶναι*) *non aliter agimus, neque aliter jus et fas aeſtimamus, quam prout alii homines, partim in rebus divinis ſtatuunt agendum et cenſendum eſſe, partim in rebus humanis, in mutuis rerum inter ſe commerciis volunt agi atque cenſeri.* Hoc eſt: *ſacra facimus ex ritu antiquo et jus civile adminiſtramus ad praeſcriptum et ductum juris naturae.* Hujus ſui móris cauſam ſtatim ſubjicit: *Recte an ſecus deos colamus; in dubio eſt. Nam mera ex opinione imperat numen hominibus. Sed opinio, ſic colendos eſſe deos, eſt humana, antiquitus nobis tradita, cui ſervimus. Hoc autem certum eſt, quicquid alteri imperat, id ei imperat, quia neceſſe eſt per naturam rerum, ut potior minori imperet.* Reisk. Locus neutiquam tam difficilis eſt, quam Dionyſius eum eſſe affirmat. Ἀνθρωπείας et ad *νομίσεως* et ad *βουλήσεως* pertinet ac propterea praemiſſum eſt. Cf. II, 44: τὸ δ' εὐτυχές, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δέ, λύπης. VI, 69: οἱ δ' ἐχώρουν — περί τε πατρίδος μαχούμενοι καὶ τῆς ἰδίας ἕκαστος, τὸ μὲν αὐτίκα, σωτηρίας, τὸ δὲ μέλλον, ἐλευθερίας. Itaque locus in has partes reſolvendus eſt: *οὐδὲν δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως*, et: *οὐδὲν δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, neque poſcimus neque facimus quidquam, quod vel ſancitae, qua homines deos colunt, obſervantiae repugnet, vel ab humano eorum, quae ſibi quisque expetit, acquirendorum ſtudio abhorreat.* Significatur autem, fortiorem quemque poſcere, ut, quem ſuperet, is ſibi pareat, id quod ſequentibus declaratur. Cur *ἐς σφᾶς αὐτούς* pro *πρὸς ἀλλήλους* accipiatur, equidem cauſam non video. Haackius, locum ſe non intellexiſſe, eo prodit, quod ad *τῶν* ſubaudiendum eſſe opinatur *ἀνθρώπων*, maſculini generis articulum ratus, cum ſit neutrius. *Τὰ ἐς τὸ θεῖον* ſunt *quae ad deos pertinent.* Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 270. b. cl. §. 282. p. 592.

τἀνθρώπειον] Vulgatae Thucydidis edd. habent *τὸ ἀνθρώπειον*, et mox *φύσεως ἀναγκαίας*, eodem caſu. Sylb.

τὸ μὲν θεῖον δόξῃ γινώσκουσιν ἅπαντες] His ſcilicet verbis ſibi interpretari videtur Thucydidis illa: *ἡγούμεθα γὰρ τό τε θεῖον δόξῃ* —, quibus non vidit annectendum eſſe verbum *ἄρχειν*: *exiſtimamus enim Deos ex opinione hominum, homines manifeſto ſemper et ubique ei imperare, cujus potentes ſint.* Ne, quod alios feciſſe video, *ἡγούμεθα δόξῃ* et *ἡγούμεθα σα-*

οὗτος δ' ἔστιν, ἄρχειν ὧν δύνηταί τις κρατεῖν. Ἀκόλουθα καὶ ταῦτα τοῖς πρώτοις καὶ οὔτε Ἀθηναίοις, οὔτε Ἕλλησι πρέποντα εἰρῆσθαι.

1 XLI. Πολλὰς δυνάμενος ἔτι διανοίας παρασχέσθαι
916 τὸ συνετὸν ἐχούσας πονηρόν, ἵνα μὴ πλείων ὁ λόγος γένοιτό μοι τοῦ μετρίου, τὴν τελευταίαν ἔτι προσθήκην παραλήψομαι μόνην· ἣν ἀπαλλαττόμενος ἐκ τοῦ συλλόγου ὁ Ἀθηναῖος
2 εἶρηκεν· „Ἀλλ' ὑμῶν τὰ μὲν ἰσχυρὰ ὄντα ἐλπιζόμενα μέλλεται, τὰ δὲ παρόντα βραχέα πρὸς τὰ ἤδη ἀντιτεταγμένα περιγενέσθαι. Πολλήν γε ἀλογίαν, φησί, τῆς διανοίας παρέχετε, εἰ μὴ μεταστησάμενοι (ἔτι) ἡμᾶς ἄλλο τι τῶνδε σω-
3 φρονέστερον γνώσεσθε." Οἷς ἐπιτίθησιν· „Οὐ γὰρ δὴ ἐπί γε τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προὔπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφθείρου-

---

φῶς jungam, vel collocatio verborum obstare videtur. Haackii verba de hoc loco mire sonant. Conferendi sunt ad ejus sententiam quae ad 39, 1. excitavimus.

ἀκόλουθα] Ἀνακόλουθα legisse videtur interpres. Hudſ.

XLI, 1. δυνάμενος εἰς] Pro εἰς non dubito, quin legendum sit ἔτι, ut supra 53, 5. Sylb. Sic edidi.

ἵνα — γένοιτο] Exspectaveris conjunctivum. Sed cf. Antiqq. T. I. p. 184. 2: ἵνα μὴ δόξαιμι μακρηγορεῖν, ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίων ἐλεύσομαι συγγραφέας. Strab. I, 1. p. 14. Tauchn.: προσήκει ταῦτα διὰ πλειόνων ἐμφανίζειν, ἵν' εἴη γνώριμα. Lucian. quom. hist. sit conscr. §. 3. p. 162: κυλίω — τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην. Platonis locos Polit. III. p. 410. c. et Legg. XI. p. 918. c. Astius correxit; haud scio, an injuria. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 519. p. 735.

προσθήκην] Malim προθήκην, id est πρόθεσιν, propositionem. Reisk. Non opus videtur.

2. ἰσχυρὰ ὄντα] Vulgatae Thucydidis edd. [c. 111.] pro ἰσχυρὰ ὄντα habent ἰσχυρότατα et mox ὑπάρχοντα pro παρόντα. Sylb.

περιγενέσθαι] Vulgatae Thucydidis editiones habent περιγίγνεσθαι et mox πολλήν τε, Ex eisdem addita est inclusa particula ἔτι. Sylb. Qui lectionem πολλήν γε unice veram putat, Benedictus, suo fruatur judicio.

3. αἰσχροῖς] Fort. ἐσχάτοις. Reisk. Mihi legendum videbatur τὴν τῷ αἰσχρῷ ἐν τοῖς προὔπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφθείρουσαν αἰσχύνην, coll. VIII, 27: οὐδέποτε (ἔφη) τῷ αἰσχρῷ ὀνείδει ἑλκὰς ἀλόγως κινδυνεύσειν. Sed hoc audacius. Nec difficilem, nedum corruptum, locum putat Haackius, qui αἰσχροὺς κινδύνους ea interpretatur *pericula in quae quis per*

σων ἀνθρώπους αἰσχύνην τρέψεσθε. Πολλοῖς γὰρ προορωμένοις ἔτι, ἐς οἷα φέρονται, τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει ἐπεσπάσατο ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος ἔργῳ ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις ἑκόντας περιπεσεῖν." Τούτων τῶν λό- 4
γων ὅτι μὲν οὔτ' αὐτὸς μετέσχεν ὁ συγγραφεὺς τῷ συλλόγῳ 917

---

amentiam incurrat. Velim demonſtraſſet vir doctiſſimus, hanc explicationem et verbis aptam eſſe, nec rei, de qua dicitur, repugnare. Quod ne facere poſſit, non vereor. Rectius itaque, opinor, Bauerus *ea* intelligit *pericula, quae ſubire pudor adigat, quae ob ignominiam fugiendam ſuſcipiantur.* Quamquam haec quoque interpretatio habet, quo offendat.

4. *τούτων τῶν λόγων ὅτι μὲν οὔτ' αὐτὸς μετέσχεν ὁ συγγραφεύς*] Hoc colloquium multis modis exagitat Dionyſius. Ac de univerſo primum: Quod vero horum ſermonum (inquit) minime fuerit particeps Thucydides, cum neque ipſe conventui interfuerit, neque quae ab Athenienſibus aut Meliis dicerentur audiverit, ex iis, quae proxime ſuperiore libro commemorat, facile poſſumus cognoſcere. Nam poſtquam Amphipoli dux fuiſſet, ejectus e patria, per omne reliquum belli tempus in Thracia vixit. Hic primo manifeſte falſum Dionyſius dicit, Thucydidem patria ejectum, poſtea ſemper in Thracia longe a bello remotum vixiſſe. Ipſe enim de ſe Thucydides ſcribit, cum in exſilium poſt Amphipolitanam praefecturam ejectus fuiſſet, factum eſſe, ut utriusque partis rebus interfuerit, nec parum Peloponneſiorum res ob id exſilium cognoverit [v. V, 26.]. Hic aperte Thucyd. ſe, poſtquam patria pulſus ſit, rebus geſtis affuiſſe dicit. Et teſtatur in ejus vita Marcellinus [p. 724.], Thucydidem, patria pulſum, in Aeginam ſe (quae ut plurimum unius diei navigatione ab Melo diſtat) contuliſſe. Deinde nihil magis miror, quam id quaerere Dionyſium, quo modo colloquium hoc potuerit edere Thucydides, cum conventui non interfuerit: quo modo omnium hiſtoricorum fides elevari poſſet: qui certe pleriſque rebus, quas ſcripſerunt, non modo non interfuerunt, ſed nec eodem tempore vixerunt. Sic ipſe Dionyſius res Romanorum ſcripſit, quibus aliquot ſeculis poſterior fuit. Optimum quidem foret, ab iis, qui ipſis rebus interfuerunt, omnia prodita eſſe, ſed quia id res humanae non patiuntur, non idcirco falſa ſcriptorum fides eſt, qui ab aliis accepta memoriae mandarunt. Thucydides tamen noſter his omnibus difficultatibus minime laboravit: qui totius belli Peloponneſiaci tempore vixit et, cum id inciperetur, non puer, ſed jam in aetate fuit: rebus vero geſtis plurimis ipſe interfuit: caeteris ita in propinquo erat, ut quotidie homines, qui rebus interfuerunt, percontandi audiendique amplam habuerit facultatem. Igitur ſi quisquam alius, certe Thucydides is eſt, cui minime omnium, quaſi incomperta ſcripſerit, objici

τότε παρατυχών, οὔτε τῶν διαθεμένων αὐτούς, Ἀθηναίων ἢ Μηλίων, ἤκουσεν, ἐξ ὧν αὐτὸς ἐν τῇ πρὸ αὐτῆς βίβλῳ
918 περὶ αὐτοῦ γράφει, μαθεῖν ῥᾴδιον· ὅτι μετὰ τὴν ἐν Ἀμφιπόλει στρατηγίαν ἐξελαθεὶς τῆς πατρίδος πάντα τὸν λοιπὸν
5 τοῦ πολέμου χρόνον ἐν Θρᾴκῃ διέτριψε. Λείπεται δὴ σκοπεῖν, εἰ τοῖς τε πράγμασι προσήκοντα καὶ τοῖς συνελθοῦσιν εἰς τὸν σύλλογον προσώποις ἁρμόττοντα πέπλακε διάλογον, ἐχόμενος ὡς ἐγγύτατα τῆς συμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἱστορίας προείρη-
6 κεν. Ἆρ' οὖν, ὥςπερ τοῖς Μηλίοις οἰκεῖοι καὶ προσήκοντες ἦσαν οἱ περὶ τῆς ἐλευθερίας λόγοι, παρακαλοῦντες τοὺς Ἀθηναίους μὴ καταδουλοῦσθαι πόλιν Ἑλληνίδα μηδὲν ἁμαρτάνουσαν εἰς αὐτούς, οὕτως καὶ τοῖς Ἀθηναίων στρατηγοῖς πρέποντες ἦσαν οἱ περὶ τῶν δικαίων, μήτ' ἐξετάζειν ἐῶντες, μή-

---

queat. Ex Dionyſio ego multo libentius, et, ni fallor, juſtius, quaererem, unde orationes Aeneae, Latini, Romuli, et inprimis elegans illud, omnique artificio oratorio elaboratum, Tulli Hoſtilii, Romani regis, cum Metio Suffetio, Albano, colloquium, non brevius hoc Thucydideo, acceperit, cum ipſe plus, quam ſeptingentis annis, poſterior vixerit. Acacius.

ἐν τῇ πρὸ αὐτῆς (leg. *ταύτης*) *βίβλῳ*] IV, 104. ſqq. Quo tamen loco de exſilio ſuo Thucydides nihil memorat; obiter demum de eo loquitur V, 26. Se per reliquum belli tempus ſemper in Thracia vixiſſe nusquam dixit; immo contrarium ſignificat eo, quod ſe inprimis rebus Peloponneſiorum affuiſſe ait. Quod ſi factum eſt, non deliteſcere poterat in Thraciae ſolitudine.

περὶ αὐτοῦ] Vulgo *περὶ αὐτοῦ*.

ἐχόμενον, ὡς εἴ τις τὰ τῆς] Vitiatus eſt locus; paulo melior lectio haec eſſet: *λεγόμενον, ὡς, εἴ τι μετὰ τῆς συμπάσης γνώμης καὶ ἀληθείας* (ut infra 49, 3.) *λεχθείη, quod ſcilicet colloquium ita haberetur, ac ſi quid ſerio animi ſtudio et vere diceretur.* Sed, ut verum fatear, ea lectio mihi non ſatisfacit. Sylb. Nullus dubitavi de meo ſic corrigere: *ἐχόμενος ὡς ἔγγιστα τῆς*. Reisk. Egregie conjecit. Ductus enim eſt locus noſter ex Thuc. I, 22: *ὡς ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται*. Unde pro *ἔγγιστα*, quod in Reiskiana eſt, *ἐγγύτατα* adſcivi.

5. *ὡς αὐτὸς — προείρηκεν*] Nimirum non de hac una oratione peculiariter, quod quis ex cenſoris verbis collegerit, ſed de omnibus, quas exhibuit, orationibus.

τε λέγειν, ἀλλὰ τὸν τῆς βίας καὶ πλεονεξίας νόμον εἰςάγοντες καὶ ταῦτ' εἶναι δίκαια τοῖς ἀσθενέσι ἀποφαίνοντες, ὅσα τοῖς ἰσχυροτέροις δοκεῖ; Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶομαι τοῖς ἐκ 7
τῆς εὐνομωτάτης πόλεως ἐπὶ τὰς ἔξω πόλεις ἀποστελλομένοις 919
ἡγεμόσι ταῦτα προσήκειν λέγεσθαι, οὐδ' ἂν ἀξιώσαιμι τοὺς μὲν μικροπολίτας καὶ μηδὲν ἔργον ἐπιφανὲς ἀποδειξαμένους Μηλίους πλέονα τοῦ καλοῦ ποιεῖσθαι πρόνοιαν ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ πάντα ἑτοίμους εἶναι τὰ δεινὰ ὑποφέρειν, ἵνα μηδὲν ἄσχημον ἀναγκασθῶσι πράττειν· τοὺς δὲ προελομένους τήν τε χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον Ἀθηναίους, ἵνα μηδὲν αἰσχρὸν ὑπομείνωσιν ἐπίταγμα τῶν ταῦτα προαιρουμένων ὡς ἀνοήτων κατηγορεῖν. Οἶομαι δ' ὅτι κἂν εἴ τινες ἄλλοι, παρόντων Ἀθηναίων, ταῦτα ἐπεχείρουν λέγειν, ἐπαχθῶς ἤνεγκαν ἂν οἱ τὸν κοινὸν βίον ἐξημερώσαντες. Ἐγὼ 8
μὲν δὴ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας οὐκ ἐπαινῶ τὸν λόγον τοῦτον, ἀντιπαρεξετάζων τὸν ἕτερον. Ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ Ἀρχίδαμος ὁ Λακεδαιμόνιος δίκαιά τε προκαλεῖται τοὺς Πλαταιεῖς καὶ λέξει κέχρηται καθαρᾷ καὶ σαφεῖ καὶ οὐδὲν ἐχούσῃ σχῆμα βεβασανισμένον οὐδὲ ἀνακόλουθον· ἐν τούτῳ δὲ οἱ Φρονι- 920

---

7. *ἐκ τῆς εὐνομωτάτης πόλεως*] Hic vereor, ut multi cenſori aſſentiantur, niſi forte legum copiam intellexit. At haec ipſa, ut fieri ſolet, prioris aetatis *εὐνομίαν* (de qua v. Creuzeri orat. de civ. Athen. p. 19. ſqq.) perverterat.

κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον] Perſico bello, non Peloponneſiaco, illud factum eſſe, reputare debebat cenſor. Sed, dixerit, eandem in hoc quoque fortitudinem probaverunt, v. c. cum in Sicilia maximam cladem accepiſſent, cum ad Aegos flumen profligati eſſent. At vero haec deſperatio erat, non virtus. Praeterea qui fortes ſunt, iidem non ſemper juſti conſpiciuntur.

τῶν ταῦτα προαιρουμένων] Et *ταῦτα* ferri poteſt et *ταὐτά* reponi. Sylb. Solum *ταῦτα*, non *ταὐτά*, huic loco convenit. Subauditur *ἃ οἱ Μήλιοι προείλοντο*. Reisk.

οἱ τὸν κοινὸν βίον ἐξημερώσαντες] Haec oratorem redolent. V. Iſocr. Paneg. 15. Similes laudes Athenienſibus paſſim tribuuntur. V. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 246. 422. Weſſel. ad Diodor. XIII, 27. Aſt ad Plat. Legg. T. II. p. 68. et, qui veterum locos larga manu congeſſit, Creuzer. Annotatt. orationi de civ. Athen. ſubjectis p. 53. ſqq.

8. *σχῆμα βεβασανισμένον*] Convenientius *σχῆμα βεβιασμένον*, ut 42, 2. et ſupra 56, 2. Sylb. Videtur vulgata be-

μώτατοι τῶν Ἑλλήνων αἴσχιστα μὲν ἐνθυμήματα φέρουσιν, ἀηδεστάτῃ δ' αὐτὰ περιλαμβάνουσι λέξει· εἰ μὴ ἄρα μνησικακῶν ὁ συγγραφεὺς τῇ πόλει διὰ τὴν καταδίκην ταῦτα τὰ ὀνείδη κατεσκέδασεν αὐτῆς, ἐξ ὧν ἅπαντες μισήσειν αὐτὴν ἔμελλον. Ἃ γὰρ οἱ προεστηκότες τῶν πόλεων καὶ τηλικαῦτας ἐξουσίας πιστευόμενοι φρονεῖν τε καὶ λέγειν πρὸς τὰς πόλεις ὑπὲρ τῆς αὐτῶν πατρίδος * * ταῦτα κοινὰ ὑπολαμβάνουσιν ἅπαντες εἶναι τῆς ἀποστελλούσης πόλεως αὐτούς. Καὶ περὶ μὲν τῶν διαλόγων ἅλις.

1 XLII. Τῶν δημηγορικῶν λόγων τεθαύμακα μὲν τὸν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ ῥηθέντα ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Περικλέους περὶ τοῦ μὴ εἴκειν Λακεδαιμονίοις, τὸν ἔχοντα τήνδε τὴν ἀρχήν· „Τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις.“ ὡς καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἡρμηνευ-
921 μένον δαιμονίως καὶ οὔτε κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν μορίων οὔτε κατὰ τὴν ἐξαλλαγὴν τῶν σχηματισμῶν τῶν ἀνακολούθων καὶ βεβιασμένων ἐνοχλοῦντα τὰς ἀκοάς, πάσας δὲ περιειληφότα τὰς ἀρετάς, ὁπόσαι γίγνονται περὶ δημηγορικοὺς (λόγους)·

---

ne habere. Idem eſt, ac ſi diciſſet διὰ βασάνου διεστραμμένον, *fidiculis distortum, luxatumve.* Reisk. Cf. 42, 3. 55, 1. et Erneſti Lex. technol. Gr. Rhett. p. 55.

φέρουσιν] Malim προφέρουσιν. Reisk. Non opus. V. 8, 5. 15, 2.

εἰ μὴ ἄρα —] Ejusmodi criminationem non pronunciare debet, qui probare non poteſt. Argumenta autem, quae quis in hanc rem afferat, aut levia ſunt aut nulla. De Anonymo (edit. Thuc. Lipſ. T. II. p. 733.) tacere praeſtat.

διὰ τὴν καταδίκην] ſcil. ἑαυτοῦ. Reisk.

πατρίδος] Poſt πατρίδος deeſt verbum εἰώθασιν, εἰσάγονται, vel aliud ſimile. Sylb.

XLII, 1. ὑπὸ *Περικλέους*] Scriptus liber habet ὑπὲρ *Περικλέους*. Sed ὑπό legendum eſſe, ſatis declarant iſta Thucydidis [I, 139.] καὶ παρελθὼν (*Περικλῆς ὁ Ξανθίππου*) παρήνει τάδε [immo τοιάδε]. Sylb.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] c. 140. ſqq. Mihi haec oratio non admodum a caeteris diſcreparé videtur ejusdem auctoris orationibus. Neque vero ea caret difficultatibus, quas Dionyſium expedire potuiſſe addubites.

(λόγους)] Hanc vocem de meo addidi.

καὶ τοὺς ὑπὸ Νικίου τοῦ στρατηγοῦ ῥηθέντας ἐν Ἀθήναις 2
ὑπὲρ τῆς εἰς Σικελίαν στρατείας· τήν τε πεμφθεῖσαν ὑπὸ
αὐτοῦ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστολήν, ἐν ᾗ χρήζει συμμαχίας ἄλ-
λης καὶ διαδόχου, κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου· καὶ τὴν παρά-
κλησιν τῶν στρατιωτῶν, ἣν ἐποιήσατο πρὸ τῆς τελευταίας
ναυμαχίας· καὶ τὸν παραμυθητικὸν λόγον, ὅτε πεζῇ τὴν
στρατιὰν ἔμελλεν ἀπάγειν, ἀπολωλεκὼς τὰς τριήρεις ἁπά-
σας· καὶ εἴ τινες εἰσὶν ἄλλαι τοιαῦται δημηγορίαι καθαραὶ καὶ
σαφεῖς καὶ εἰς τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειοι. Ὑπὲρ ἁπά- 3
σας δὲ τὰς ἐν ταῖς ἑπτὰ βίβλοις φερομένας τὴν Πλαταιέων
ἀπολογίαν τεθαύμακα, παρ' οὐδὲν οὕτως ἕτερον, ὡς τὸ μὴ
βέβασανίσθαι μηδὲ κατεπιτετηδεῦσθαι, ἀληθεῖ δέ τινι καὶ
φυσικῷ κεκοσμῆσθαι χρώματι. Τά τε γὰρ ἐνθυμήματα 922
πάθους ἐστὶ μεστὰ καὶ ἡ λέξις οὐκ ἀποστρέφουσα τὰς ἀκοάς.
Ἥ τε γὰρ σύνθεσις εὐεπὴς καὶ τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων
ἴδια. Ταῦτα δὴ τὰ Θουκυδίδου ζηλωτὰ ἔργα καὶ ἀπὸ τού-
των τὰ μιμήματα τοῖς· ἱστοριογραφοῦσιν ὑποτίθεμαι λαμ-
βάνειν.

XLIII. Τὴν δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ Περικλέους ἀπο- 1
λογίαν, ἣν ὑπὲρ αὐτοῦ διετίθετο, τραχυνομένων Ἀθηναίων,
ὅτι τὸν πόλεμον ἔπεισεν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν, οὐχ ὅλην ἐπαινῶ· οὐδὲ
τὰς περὶ τῆς Μιτυληναίων πόλεως δημηγορίας, ἃς διέθετο Κλέων

---

2. *τοὺς ὑπὸ Νικίου — ῥηθέντας*] VI, 9. ſqq. 20. ſqq. Sed ne hae quidem orationes magis quam aliae facilitate ſeſe commendant.

τὴν — ἐπιστολήν] VII, 11. ſqq.

τὴν παράκλησιν] VII, 61. ſqq.

τὸν παραμυθητικὸν λόγον] VII, 77.

3. *τὴν Πλαταιέων ἀπολογίαν*] III, 55. ſqq.

κατεπιτηδεῦσθαι] Nota hic *κατεπιτηδεῦσθαι* ſine augmento, ut ſupra *οἰκοφθορημένης* 14, 3. At non item infra [*κέχρηται* 51, 2. et *νενόμικα* Jud. de Demoſth. p. 1000. 7.] Sylb. Ego librariorum errorem correxi.

ὑποτίθεται] Rectius plur. *ὑποτίθενται*, *praecipiunt*: ſc. Thucydidis admiratores. Sylb. Malim *ὑποτίθεμαι*, *auctor ſum*, *hortor*. Reisk. Hoc ſine dubitatione recepi. Cf. 55, 1.

XLIII, 1. *ἐν τῇ δευτέρᾳ β.*] c. 60. ſqq.

καὶ Διόδοτος, ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ· οὐδὲ τὴν Ἑρμοκράτους τοῦ Συρακουσίου πρὸς Καμαριναίους· οὐδὲ τὴν Εὐφήμου τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐναντίαν ταύτης· οὐδὲ τὰς
2 ὁμοίας ταύταις. Οὐ γὰρ ἀναγκη πάσας ἐξαριθμεῖσθαι τὰς εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένας τῆς διαλέκτου χαρακτῆρα. Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ τις φάσεις ἀναποδείκτους με λέγειν, πολλὰς
925 παρασχέσθαι πίστεις δυνάμενος, δυσὶν ἀρκεσθήσομαι δημηγορίαις, ἵνα μὴ μακρὸς ὁ λόγος γένηται, τῇ Περικλέους ἀπολογίᾳ καὶ τῇ Ἑρμοκράτους πρὸς Καμαριναίους κατηγορίᾳ κατὰ τῆς Ἀθηναίων πόλεως.

1 XLIV. Ὁ μὲν οὖν Περικλῆς ταῦτα λέγει· „Καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται· αἰσθάνομαι γὰρ τὰς αἰτίας· καὶ ἐκκλησίαν τούτου ἕνεκα ξυνήγαγον, ὅπως ὑπομνήσω καὶ μέμψωμαι, εἴ τι μὴ ὀρθῶς ἢ ἐμοὶ
2 χαλεπαίνετε ἢ ταῖς ξυμφοραῖς εἴκετε.“ Ταῦτα Θουκυδίδῃ μέν, γράφοντι περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἱστορικῷ σχήματι προσήκοντα ἦν· Περικλεῖ δὲ ἀπολογουμένῳ πρὸς ἠρεθισμένον ὅ-
924

ἐν τῇ τρίτῃ β.] c. 57. ſqq.

τὴν Ἑρμοκράτους] VI, 76. ſqq.

τὴν Εὐφήμου] VI, 82. ſqq.

φάσεις ἀναποδείκτους] Vide ne ex hoc loco corrigendum ſit quod in l. de Compoſ. p. 28. legitur: *ἵνα δὲ μὴ δόξω, φασίν, ἀναπόδεικτα λέγειν.* Cf. Jud. de Haeo p. 617. 3.

XLIV, 1. *ταῦτα λέγει*] Locus eſt II, 60. Reisk.

ἐς ἐμέ] Sic nunc etiam apud Thucydidem pro *ἔς με*, Poppone p. 136. monente, edidit Haackius.

Περικλεῖ δὲ ἀπολογουμένῳ —] Hanc orationem iracundiae quidem Periclis, non tamen praeſenti tempori convenire, Dionyſius ait. Potius enim deprecationem humilem, quam iracundam et vehementem orationem ei tribuendam fuiſſe, utpote ipſi reo et auctori praeſentium malorum. Verum Dion. multo minus ſe rhetorum praecepta conſiderare declarat, dum non videt, eandem cauſam aliter ab aliis agi debere. Hanc quoque orationem (quae nec eſt adeo ferox et inſolens, ut Dionyſio videtur) optime Periclis magnitudini convenire, quivis intelliget, qui mores, inſtituta et gravitatem viri conſiderabit, quae tum alii, tum egregie Plutarchus in vitis et poſt orationem praeſentem Thucydides deſcribunt. Tali igitur viro ne in capitis quidem periculo (in quo hoc lo-

χλον οὐκ ἦν ἐπιτήδεια εἰρῆσθαι, καὶ ταῦτα ἐν ἀρχαῖς τῆς ἀπολογίας πρὶν ἑτέροις τισὶν ἀπομειλίξασθαι λόγοις τὰς ὀργὰς τῶν εἰκότως ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἀχθομένων, τετιμημένης μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων τῆς κρατίστης γῆς, πολλοῦ δὲ κατὰ τὸν λοιμὸν ἀπολωτότος ὄχλου, τὴν δ' αἰτίαν τῶν κακῶν τούτων τοῦ πολέμου παρεσχηκότος, ὃν ὑπ' ἐκείνου πεισθέντες ἀνεδέξαντο. Σχῆμά τ' οὐ τοῦτο τῇ διανοίᾳ πρεπωδέστατον ἦν, τὸ ἐπιτιμητικόν, ἀλλὰ τὸ παραιτητικόν. Οὐ γὰρ ἐρεθίζειν προσῆκε τὰς τῶν ὄχλων ὀργὰς τοὺς δημηγοροῦντας, ἀλλὰ πραΰνειν. Τούτοις ἐπιτίθησι διάνοιαν ἀληθῆ μὲν καὶ δεινῶς 3
ἀπηγγελμένην, οὐ μέντοι γε τῷ παρόντι καιρῷ χρησίμην· „Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι, φησί, πόλιν πλείω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐ- 929
πραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Καλῶς μὲν γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτόν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος, οὐδὲν ἧσσον ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ πολλῷ μᾶλλον διασώζεται.“ Εἰ μὲν γὰρ ἰδίᾳ τινὲς ἐβλάπτοντο 4
τῶν πολιτῶν, εὐτύχει δὲ τὸ κοινόν, καλῶς ταῦτ' ἔλεγεν·

---

co Pericles non verſabatur) oratione humili et abjecta, ad plebem inprimis utendum eſt. Quod illuſtri exemplo T. Livius lib. II. [c. 56. ſq.] depingit in Appio Claudio, capitis ad plebem reo [ipſeque Dionyſ. Arch. IX., 55. p. 1834. in Servilio probat.]. Hoc nimirum eſt illud, quod adeo nobis oratores commendant, decorum: cujus, ſi quisquam alius, T. Livius praeclarus eſt artifex, qui aliter Fabium Maximum et Scipionem Africanum, aliter Sp. Poſthumium et Terentium Varronem loquentes et agentes facit. Nec ignotum eſt Socratis exemplum, qui, quamvis in capitis judicio verſans, non tamen oratione humili (quam ei attulerat Lyſias) voluit uti: de quo Cicero lib. I. [c. 54.] de oratore [cf. Fiſcher. ad Plat. Apol. p. 66.]. **Acacius.**

τῇ διανοίᾳ] Subaudi *ταύτῃ*, niſi legendum ſit *οὐ τοῦτο ταύτῃ τῇ διανοίᾳ*. Reisk. Emendatione non opus.

προσῆκε] Malim *προσήκει*. Reisk. Hoc modo legendum eſſe, ſequens *τοὺς δημηγοροῦντας* oſtendit, itaque emendationem cuique obviam recepi.

3. *πλείω*] Thucydidis editiones habent *πλέω* ſine ι. Sylb. *Πλείω* codd. addicentibus repoſuit Haack.

καλῶς — φερόμενος] Cf. Xenoph. Oecon. V, 17: *εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἔρρωνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι ἅπασαι.* Sic *εὖ φερόμενα πράγματα* Plut. Sert. 22. Nic. 18.

4. *ἔλεγεν*] Malim *ἐλέχθη*. De ſententia, ſimiliter diſputat Ariſtoteles, ubi Platonis civitatem reprehendit, Polit. II,

ἐπεὶ δ' ἐν ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἦσαν ἅπαντες, οὐκέτι καλῶς. Οὐδὲ γὰρ ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίς, ὅτι ταῦτα πρὸς ἀγαθοῦ τῇ πόλει γενήσεται τὰ δεινά, βέβαιον εἶχέν τι. Ἄφανὲς γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ μέλλον καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς περὶ τῶν ἐσομένων γνώμας αἱ τύχαι τρέπουσιν.

1 XLV. Τούτοις ἐπιτίθησι ἔτι φορτικωτέραν διάνοιαν καὶ ἥκιστα τῷ παρόντι καιρῷ πρέπουσαν· „Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς οἶομαι ἧσσον εἶναι γνῶναί τε
926 τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, φιλόπολίς τε καὶ χρημά-
2 των κρείσσων." Θαυμαστὸν γάρ, εἰ Περικλῆς, ὁ μέγιστος

2, 16: ἀδύνατον δὲ εὐδαιμονῆσαι ὅλην, μὴ τῶν πλείστων, ἢ μὴ πάντων μερῶν, ἢ τινων ἐχόντων τὴν εὐδαιμονίαν, rectius ille (v. tamen Morgenſtern. de Plat. rep. p. 166.) quam Noſter. Quamquam enim tunc quidem Athenienſium plerique calamitatibus premebantur, tamen Pericli dicere licebat, univerſam civitatem recte ſe habere, cum exigui temporis infortuniis, licet ea in omnes cives cadant, omnino tamen civitatis felicitatem tolli nemo jure dixerit. Suo autem jure rerum in melius mutandarum ſpe Athenienſes conſolatus eſt Pericles. Nam malorum, quibus premebantur, neutiquam ſummum fuit, agrorum depopulatio, quam praeviderant, nec magnopere curabant, ſed peſtilentia, quae ut omnibus inexſpectata inciderat, ita finem ejus ſperare licebat. Quod qui negat, Dionyſius, vera ſententia (ἄφανὲς γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ μέλλον) inepte abutitur.

XLV, 1. ἐπιτίθησιν] V. l. l. Omittit Dionyſius verba interjecta ὁπότε οὖν πόλις — δι' αἰτίας ἔχετε.

οἶομαι ἧσσον] In vulg. Thucydidis edd. ἧσσον οἶομαι, quem ordinem codd. jubentibus immutavit Haackius. Sequentia Valckenario imitatus videtur Xenophon. Memor. I, 2, 52: μόνους δὲ φάσκειν αὐτὸν ἀξίους εἶναι τιμῆς τοὺς εἰδότας τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι δυναμένους. Cf. Polyb. IV, 8, 2. Dionyſ. Arch. X, 56. p. 2086. 10. Sequentia laudat Plutarch. Pericl. 15. extr.

2. Θαυμαστὸν γάρ, εἰ Περικλῆς —] Mirum mihi videtur, inquit Dionyſius, Periclem, omnium, qui tunc eſſent, oratorum maximum, ignoraſſe, quod mediocribus etiam ingeniis eſt exploratum, eorum, qui ſe praeter modum laudant, orationes auditoribus eſſe permoleſtas, idque in illis praeſertim concionibus, quae vel in judicio, vel ad populum habentur, in quibus non de praemiis, ſed de poenis eſt periculum. Tunc enim non ſolum aliis moleſtiam, verum et ſibi, dum multitudinis invidiam concitant, infortunium pariunt. Nam

τῶν τότε ῥητόρων, ἠγνόει τοῦτο, ὃ μηδεὶς ἂν τῶν ἐχόντων μέτριον νοῦν ἠγνόησεν, ὅτι πανταχῇ μὲν οἱ μὴ τεταμιευμένως ἐπαινοῦντες τὰς ἑαυτῶν ἀρετάς, ἐπαχθεῖς τοῖς ἀκούουσι φαίνονται, μάλιστα δ' ἐν τοῖς πρὸς τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας ἀγῶσιν, ἐν οἷς γε δὴ μὴ περὶ τιμῶν αὐτοῖς ἐστιν, ἀλλὰ περὶ τιμωριῶν ὁ κίνδυνος. Τότε γὰρ οὐκ ἐπα- 3
χθεῖς μόνον εἰσὶν ἑτέροις, ἀλλὰ καὶ δυςτυχεῖς ἑαυτοῖς, ἐμ- 927
βαλλόμενοι τὸν παρὰ τῶν πολλῶν φθόνον. Ὅταν δὲ τοὺς αὐτούς τις ἔχῃ δικαστάς τε καὶ κατηγόρους, μυρίων αὐτῷ δεῖ δακρύων τε καὶ οἰκτων εἰς αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, τὸ μετ' εὐνοίας ἀκουσθῆναι. Ὁ δὲ δημαγωγὸς οὐκ ἀρκεῖται τούτοις,

---

qui eosdem et judices habet et accuſatores, in hoc ipſo, ut eos ad audiendum benevolos reddat, infinitis lacrymis opus habet etc. Huic objectioni ſufficerent, quae modo in exordio hujus orationis contra aliam ejusdem objectionem dixi. Sed tamen, ut appareat, etiam in capitis periculo laudationes aliquando gratas eſſe, aliud perilluſtre exemplum ex T. Liv. lib. 58. [c. 50.] de Scipione Africano, domitore Annibalis et Carthaginis, in judicium vocato, apponam. Juſſus dicere, inquit, cauſſam, ſine ulla criminum mentione, orationem adeo magnificam de rebus ab ſe geſtis exorſus eſt, ut ſatis conſtaret, neminem unquam neque melius neque verius laudatum eſſe. *Dicebantur enim ab eodem animo ingenioque, a quo geſta erant, et aurium faſtidium aberat, quia pro periculo, non in gloriam, referebantur.* Acacius.

ὃ μέγιστος τῶν τότε ῥητόρων] V. Wolf. ad Plat. Symp. XXXII, 6. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 526. ſq. Heeren Ideen P. III. p. 394. ſqq. Egregie Plutarch. Pericl. 15: *Παντοδαπῶν, ὡς εἰκός, παθῶν ἐν ὄχλῳ τοσαύτην τὸ μέγεθος ἀρχὴν ἔχοντι φυομένων, μόνος ἐμμελῶς ἕκαστα διαχειρίσασθαι πεφυκώς, μάλιστα δ' ἐλπίσι καὶ φόβοις, ὥςπερ οἴαξι, προαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν καὶ τὸ δύςθυμον ἀνιεὶς καὶ παραμυθούμενος ἔδειξε, κατὰ Πλάτωνα* (cf. Aſt. de Plat. Phaedro p. 115. ſqq.) *ψυχαγωγίαν οὖσαν καὶ μέγιστον ἔργον αὐτῆς τὴν περὶ τὰ ἤθη καὶ πάθη μέθοδον, ὥςπερ τινὰς φύγγους ψυχῆς, μάλ' ἐμμελοῦς ἁφῆς καὶ κρούσεως δεομένους.*

ἐμβαλούμενοι] Num ἐμβαλλόμενοι, *ipſi ſibi conſciscentes et velut cervicibus ſuis imponentes ſuismet manibus.* Simile ductum a navi, in quam onera importantur, conjiciuntur. Reisk. Ἐμβαλλόμενοι correxéram, antequam Reiskii annotationem inſpicerem.

εἰς αὐτὸ τοῦτο, πρῶτον τό] Diſtinctio poſt τοῦτο eſt etiam in ſcripto libro. Sylb. Nihilo ſecius tamen poſt πρῶτον demum incidendum erat.

ἀλλ' ἐπεξεργάζεται τε τούτοις καὶ μεταφράζει τὰ ῥηθέντα·
4 „Ὅ τε γὰρ γνούς, φησί, καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, ὅ, τε ἔχων ἀμφότερα, τῇ δὲ πόλει δύσνους οὐκ ἂν ὁμοίως τι οἰκείως φράζει· προσόντος δὲ καὶ τοῦδε, χρήμασι δὲ νικωμένου, τὰ ξύμπαντα τούτου ἑνὸς ἂν πωλοῖτο.“ Οὐκ οἶδ', εἴ τις ἂν ὁμολογήσειεν, ὥσπερ ἀληθῆ ταῦτα ἦν, οὕτως καὶ προσήκοντα εἶναι ὑπὸ Περικλέους ἐν
5 Ἀθηναίοις ἠρεθισμένοις πρὸς αὐτοὺς λέγεσθαι. Ἦν δέ γ' οὐχ ἡ τῶν κρατίστων ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀξία σπουδῆς, εἰ μὴ καὶ τοῖς πράγμασιν εἴη προσήκοντα καὶ τοῖς καιροῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν· ἀλλ', ὅπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ἔφην, τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποδεικνύμε-
928 νος ὁ συγγραφεύς, ἣν εἶχε περὶ τῆς Περικλέους ἀρετῆς, πα-

---

4. *εἰ καὶ*] Sic etiam in vulg. Thuc. edd. Sed recte Haackius, Poppone monente p. 156: *καὶ εἰ* repoſuit. Cf. Goeller. Actt. Philoll. Monac. T. 2. p. 226.

ἀμφότερα] ſcil. *τό, τε γνῶναι καὶ τὸ σαφῶς διδάσκειν.* Reisk.

φράζει] Correxi *φράζοι*, ut eſt apud Thucydidem II, 60. Praeterea ſic legi velim: *οὐκ ἂν ὁμοίως τῷ οἰκείως* (ſubaudi *ἔχοντι*) *φράζοι*, *non facile id dicat*, *verbis proferat*, *perinde atque facturus ſit homo erga remp. benevolus*, vel *bene animatus*. Ex *ἔχων* praemiſſo tacite repeti debet *ἔχοντι*. Reisk. *Φράζει* revocavi, cum hanc mihi legem ſcripſerim, ut non temere Thucydideos, quos Dionyſius proponit, locos ex Thucydide emendarem, etiamſi eorum depravatio manifeſta videretur. Cf. Porſon. Adverſ. p. 197. Poppo l. l. p. 140. De Reiskii emendatione non habeo quod dicam, cum repetitio verbi *ἔχοντι* duriſſima ſit, nec vulgaris lectio quidquam offenſionis habeat.

τοῦδε] ſc. *τοῦ οἰκείως ἔχειν τῇ πόλει*. Reisk. Immo *τοῦ εὔνου τῇ πόλει*, quod ex praegreſſo *τῇ πόλει δύσνου* eliciendum, niſi, quod eodem redit, *φιλόπολις* cogitatione repetere vis.

Οὐκ οἶδ'] *Οὐδ' οἶδ'* Reiskius per errorem.

πρὸς αὐτούς] Dedi de meo *πρὸς αὐτόν*, *exacerbatis adverſus eum*, Periclem puta. Nam *πρὸς αὐτούς* cum *λέγεσθαι* nequit conſtrui: *dici ad eos*. Tautologia enim foret *ἐν Ἀθηναίοις* et *πρὸς αὐτούς*. Reisk. Alius haec verba illorum interpretamentum eſſe cenſuerit. Ego veterem lectionem, ſanam ratus, revocavi. Non enim ſufficiebat *inter* Athenienſes Periclem ejusmodi verba feciſſe, ſed etiam *adverſus* eos, ut eos reprehenderet, comprimeret. Ita enim *πρός* hic interpretandum videtur. Cf. F. A. Wolf. ad Demoſth. Lept. CLI. ſq.

ρὰ τόπον ἔοικεν εἰρηκέναι ταῦτα. Ἔχρην δέ γ' αὐτὸν μὲν ὃ, τι βούλεται περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποφαίνεσθαι, τῷ δὲ κινδυνεύοντι τοὺς ταπεινοὺς καὶ παραιτητικοὺς τῆς ὀργῆς ἀποδοῦναι λόγους. Τοῦτο γὰρ ἦν πρέπον τῷ μιμεῖσθαι βουλομένῳ συγγραφεῖ τὴν ἀλήθειαν.

XLVI. Ὀχληρὰ δὲ κἀκεῖνα τὰ μειρακιώδη καλλωπίσματα τῆς λέξεως καὶ τὰ πολύπλοκα τῶν ἐνθυμημάτων σχήματα· „Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε (καὶ ἀμύνεσθαι) μὴ Φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταΦρονήματι. Φρόνημα μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίνεται· καταΦρόνησις δέ, ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν· ὃ ἡμῖν ὑπάρχει. Καὶ τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρΦρονος ὀχυροτέραν παρέχεται, 1

---

5. *αὐτὸν μέν*] Subaudi *ἐν τῷ ἑαυτοῦ προσώπῳ λέγοντα.* Reisk.

τοὺς ταπεινούς — λόγους] Ipſe igitur cenſor Periclem lacrymantem et lamentantem nobis produxiſſet Qua ſe purgandi ratione ſi uſus eſſet, dignus fuiſſet, qui lapidibus ab Athenienſibus obrueretur. Deprecationibus enim adhibitis culpam in ſe recepiſſet, veniamque oraſſet, quam a populo omnibus infortuniis irritato ſperare non poterat. Unica ſui defendendi ratio, qua Pericli uti licebat, haec fuit, ut defenſione ſe non egere oſtenderet. Et quonam alio modo hoc aſſequi poterat, quam eo, quod Athenienſes oblivioſos commoneret, qualem in republica adminiſtranda ſe praebuiſſet, quantum patriae amorem ubique manifeſtaſſet, quanta prudentia civium ſuorum commodis conſuluiſſet, quantopere a lucri ſtudio alienus fuiſſet, quam florentem opera et conſilio ſuo civitatem reddidiſſet. His expoſitis pateret neceſſe erat, mala, quibus Athenienſes premebantur, non a Periclis conſiliis, ſed ab adverſa fortuna repetenda eſſe, qua afflicti ne animos deſpondeant, et metu et gloria concitantur.

τῷ μιμεῖσθαι βουλομένῳ] Reſpicitur Thuc. I, 22.

XLVI, 1. *ὀνόματα*] Haud dubie leg. eſt *σχήματα.* Et ſic edidi.

(*καὶ ἀμύνεσθαι*)] Incluſa abſunt a vulg. edd. Thucyd. [II, 62.]. Eaedem pro *φρόνημα* habent *αὔχημα* (quod ibi agnoſcit etiam Scholiaſtes) et mox *ἀπό* pro *ὑπό* [atque *ἐγγίγνεται* pro *ἐγγίνεται*]. Sylb.

καὶ τὴν τόλμαν] id eſt *καὶ ὅτῳ τὴν τόλμαν.* Reisk.

ὀχυροτέραν] V. ad §. 2.

ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος] id eſt *διὰ τὸ φρονήσει ὑπερέχειν τοῦ ἑτέρου, propterea, quod ſapientia alteri praeſtet, qui pariter audax, parique in fortuna ſit.* Reisk.

ἐλπιδί τε ἧσσον πιστεύει ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς· γνώμη δὲ
2 ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια." Τά τε
929 γὰρ Φρονήματα ψυχρότερά ἐστι καὶ τῆς Γοργίου προαιρέσεως μᾶλλον οἰκειότερα, ἥ τε τῶν ὀνομάτων ἐξήγησις ἀμφοτέρων σοφιστικὴ καὶ ἀπειρόκαλος, ἥ τε τόλμα, ἣν ἀπὸ

ἐλπιδί τε ἧσσον πιστεύει] id est καὶ ὃς ἐλπίδι ἧσσον πιστεύει. Pendent haec omnia e praemisso καταφρόνησις δέ, *illi adest, vel ex illo exsistit contemtus hostium.* Reisk. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 481. n. 2. De totius loci interpretatione v. ad §. 2.

ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς] Tum maxime valet et viget, cum aliae omnes viae e malis nostris evadendi clausae et salutis omnia adminicula intercepta, consilia ademta sunt. Non prius descendimus vel confugimus ad spem, quam eo fumus deducti, ut expedire nos et evolvere e malis nostris nullo modo possimus. Reisk.

2. φρονήματα] Hac voce Dionysium alibi usum esse pro νοήματα, non memini. Nec placet, quod olim mihi videbatur, Dionysium vocabulo φρονήματα ipsa Thucydidis verba (φρονήματι-καταφρονήματι) respicere ac repetere, cum non solum verba, sed etiam sententias vituperare videatur. Itaque si quis νοήματα reponendum censeat, me non refragantem habebit, cum φρονήματα facile ex praegresso φρονήματι oriri potuerit.

ἀμφοτέρων] Dedi de meo ἀμφότερον adverbialiter, *juxta*, vel *pariter, perinde; tum est sophistica, quam inepta et illiberalis; utrumque est, tam illud, quam hoc.* Reisk. Equidem ἀμφοτέρων ferri posse arbitratus revocavi. Respiciuntur enim vocabula φρόνημα et καταφρόνημα.

σοφιστική] Summa in hac nominum distinctione Prodici fuit cura, cujus exempla servavit Plat. Protag. p. 337: χρὴ τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παραγιγνομένους κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή. Ἔστι γὰρ οὐ ταὐτόν. Κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ ἔλαττον. — ἀξιῶ ὑμᾶς ξυγχωρεῖν καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή· ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὔνοιαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἳ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. — Ἡμεῖς τε οἱ λέγοντες μάλιστ' ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε. Εὐδοκιμεῖν μὲν γὰρ ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων ἄνευ ἀπάτης, ἐπαινεῖσθαι δὲ ἐν λόγῳ πολλάκις παρὰ δόξαν ψευδομένων. Ἡμεῖς τ' αὖ οἱ ἀκούοντες μάλιστ' ἂν οὕτως εὐφραινοίμεθα, οὐχ ἡδοίμεθα. Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ, ἡδεσθαι δὲ ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. Cf. Heindorf. ad Charm. §. 24. p. 84. Atque hanc Prodici ἀκριβολογίαν imitatum esse Thucydidem, Marcellinus testatur p. 727. Cf.

τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπερφρονος ὀχυρωτέραν παρέχεται, τῶν Ἡρακλειτείων σκοτεινῶν ἀσαφεστέραν ἔχει τὴν δήλωσιν, ἥ τε τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἰσχὺς καὶ ἡ τῆς γνώμης ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων βεβαιοτέρα πρόνοια ποιητικώτερον περιπέφρασται. Βούλεται γὰρ λέγειν, ὅτι δεῖ τῇ γνώμῃ πιστεύειν μᾶλλον, ἣν ἐκ τῶν παρόντων λαμβάνομεν, ἢ ταῖς ἐλπίσιν, ὧν ἐν τῷ μέλλειν ἐστὶν ἡ ἰσχύς.

Schol. T. II. p. 569. Hujus imitationis, si qua est, exempla sunt I, 69. extr.: *αἰτία μὲν — φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων* (cf. Isocr. Paneg. 36.) III, 39: *ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν. Ἀπόστασις μέν γε τῶν βιαίων τι πασχόντων.* (quem locum Dionysius imitatus est Antiqq. III, 8. p. 425. 1.) Sed quis non videt talia multum differre a Prodici affectatione? Equidem hac verborum explicatione, si quis modice ea utatur, non magis offendor, quam nominum derivatione; de qua v. Lobeck. et Hermann. ad Soph. Ajac. 430. (425.). Neque illa abstinuerunt alii scriptores, veluti Isocr. Paneg. 47.

ὀχυρωτέραν] Nota hic *ὀχυρωτέραν* per ω et §. 1. *ὀχυροτέραν* per ο. Vulgatae Thucyd. editiones habent *ἐχυρωτέραν* per ε in prima syllaba, per ω in tertia. Nota ibidem etiam *Ἡρακλειτείων* per η in tertia syllaba, cum apud Suid. et alibi legatur *Ἡράκλειτος*. Sylb. *Ἡρακλητείων* correxi, sed §. 1. *ὀχυροτέραν* retinui, licet me non fugiat, hanc scripturam vitiosam esse. V. tamen Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 213. sqq. De Heracliti obscuritate v. Creuzer. de arte hist. Gr. p. 185. et quos laudat. Adde Schleiermacher. de Heraclito in Mus. Antiq. Stud. p. 323. sqq.

βούλεται γὰρ λέγειν — ἡ ἰσχύς] Hac explicatione non multum explicatur. Integrum Thucydidis locum hoc modo converto: *hostibus occurrere oportet non solum fidentia, sed etiam contemtione. Confidentiam enim vel ignavus per felicem imperitiam* (i. e. si fortuna adjuvetur, tametsi non consilio felicem successum meruerit) *concipit; contemtio vero est, si quis etiam consilio adversariis se superiorem esse intelligit: id quod nobis contigit. Atque audaciam in pari fortuna* (h. e. etiamsi fortuna, cujus favor potissimum fiduciam gignere solet, nobis non magis propitia sit, quam adversariis) *firmiorem reddit prudentia, si subest elatus animus* (s. illa de qua dictum est, hostium contemtio) *eaque* (prudentia) *minus fidit spei, quae in angustiis se efficacem praebet* (in quibus homines cum aliis auxiliis destituuntur, ab illa opem exspectant. cf. V, 105.) *sed consilio, ex iis, quae praesto sunt, cujus tutior est providentia.* Ad hanc interpretationem illustrandam pauca addenda videntur. Ac primum quod Schol. aliique pronuntiant, *φρόνημα* et *αὔχημα* idem esse, non omnino verum

1 XLVII. Ἤδη δ' ἔγωγε καὶκεῖνο ἐνεθυμήθην, ὅτι παραμυθούμενος τὴν ὀργὴν τὴν κατειληφυῖαν αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς παρούσαις συμφοραῖς, ὧν αἱ πλείους παρήλογοί τε συνέβησαν αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητοι, καὶ παρακαλῶν τὰς συμφορὰς γεν-
930 ναίως ὑφίστασθαι, μὴ ἀφανίζοντας τὴν τῆς πόλεως ἀξίωσιν, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ μετὰ τοῦτο διεξελθών, ὅτι τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχὴν βεβαίως ἔχοντες οὔτε ὑπὸ βασιλέως, οὔτε ὑπὸ Λακεδαιμονίων, οὔτε ὑπ' ἄλλου ἀνθρώπων ἔθνους οὐδενὸς

---

puto. Significat quidem utraque vox elatum animum, ſed ita tamen ut prior in bonam partem accipiatur, poſterior in malam. Cui discrimini accommodatum eſt, quod illa ad Athenienſes redit, haec ad Lacedaemonios (qui etiam ἀμαθίας nomine non ſemel notantur, veluti I, 68. coll. 84.) Quare φρόνημα *fidentiam*, αὔχημα *confidentiam* interpretatus ſum. Cf. Heindorf. ad Horat. Sat. I, 7. 7. Deinde quod Schol. ſtatuit, poſt καταφρόνησις δὲ ſubaudiendum eſſe ἐκείνῳ, ut repetendum ſit ἐγγίγνεται, falſum exiſtimo, cum ὃς hic ea ratione uſurpatum videatur, de qua expoſuit Matthiae. §. 481. n. 2. Cf. I, 40. IV, 92. Schaefer. ad Soph. Electr. 1060. Heindorf ad Plat. Soph. p. 588. De verbis ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος v. Matthiae Gr. Gr. §. 574. p. 839.

XLVII, 1. ἤν αἱ πλείους —.] Cf. Thuc. II, 61 ſq.

τὰς συμφορὰς] Accuſativum etiam Gr. et Pariſ. F. et ipſe Dionyſius §. 3. exhibent. Sed v. Schneider. Lex. ſ. v. ὑφίστασθαι.

τὴν τῆς πόλεως ἀξίωσιν] Thucydidea eſt dictio pro τὸ τῆς πόλεως ἄξίωμα. Reisk. V. ind.

ἀπαλγήσαντας] Schol.: ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν, ὥςπερ τὸ ἀπολοφυράμενοι (II, 46: ἀπολοφυράμενοι, ὃν προσήκει, ἕκαστος, ἀποχωρεῖτε. Sic ex codd. ſcrib.). Cf. Valckenar. ad Herod. IX, 31. Accuratius tamen explicueris: ἀλγήσαντας μέν, παυσαμένους δὲ τοῦ ἀλγεῖν. De ſententia v. Plat. Legg. IX. p. 579: γνῶναι — χαλεπόν, ὅτι πολιτικῇ καὶ ἀληθεῖ τέχνῃ οὐ τὸ ἴδιον, ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἀνάγκη μέλειν, (τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ξυνδεῖ, τὸ δὲ ἴδιον διασπᾷ τὰς πόλεις) καὶ ὅτι ξυμφέροι (leg. ξυμφέρει) τῷ κοινῷ τε καὶ τῷ ἰδίῳ τοῖν ἀμφοῖν, ἢν τό κοινὸν τιθῆται καλῶς μᾶλλον ἢ τὸ ἴδιον.

τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας] Obiter moneo apud Dionyſ. Antiqq. T. I. p. 81. 10: οὐκ ἀπὸ κοινοῦ τῆς γνώμης ἐπέμφθη e Vatic. τοῦ poſt ἀπό inferendum eſſe. Caeterum hic ordo inprimis ab Herodoto frequentatur, liqet etiam apud alios inveniatur, inprimis apud Thucydidem, veluti I, 65: μετὰ τῆς Ποτιδαίας τὴν ἀποτείχισιν. I, 32: μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως. Cf. I, 139. II, 13.

καταλυθήσονται, ὧν ἡ πίστις οὐχ ἡ παροῦσα ἦν, ἀλλ' ἡ μέλλουσα, οὐδ' ἐν τῇ προνοίᾳ τὸ βέβαιον ἔχουσα, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπειτα τούτων ἐπιλαθόμενος ἀξιοῖ μὴ πιστεύειν τῇ ἐλπίδι, ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς. Ἐναντία γὰρ ταῦτα ἀλλήλοις, εἴ γε δή τὸ μὲν λυποῦν τὴν αἴσθησιν εἶχεν ἤδη παροῦσαν, τῆς δ' ὠφελείας ἡ δήλωσις ἔτι ἀπῆν. Ἀλλ' ὥσπερ ταῦτα οὐκ ἐπαινῶ οὔτε κατὰ τὸ πραγματικὸν μέρος, οὔτε κατὰ τὸ λεκτικόν, οὕτως ἐκεῖνα τεθαύμακα ὡς νενοημένα τε ἀκριβῶς καὶ ἡρμηνευμένα περιττῶς καὶ συγκείμενα ἡδέως. „Καὶ γὰρ οἷς μὲν αἵρεσις γεγένηται τἆλλα εὐτυχοῦσι πολλὴ ἄνοια πολεμῆσαι· εἰ δ' ἀναγκαῖον ἦν ἢ εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι, ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μεμπτότερος· καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλεστε, ἐπειδὴ ξυνέβη ὑμῖν πεισθῆναι μὲν ἀκεραίοις, μεταμέλειν δὲ κακουμένοις." καὶ ἔτι ἐκεῖνα· „Δουλοῖ γὰρ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ (τὸ) ἀπροσδόκητον καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον, ὃ ὑμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐχ ἥκιστα καὶ κατὰ τὴν νόσον γεγένηται. Ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους χρεὼν καὶ τὰς συμφορὰς ἐθέλειν ὑφίστασθαι καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. Ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦσι τῆς τε ὑπαρχούσης δόξης αἰ-

καταλυθήσονται] Thuc. II, 62: οὐκ ἔστιν ὅστις τῇ ὑπαρχούσῃ παρασκευῇ τοῦ ναυτικοῦ πλέοντας ὑμᾶς οὔτε βασιλεὺς κωλύσει οὔτε ἄλλο ἔθνος οὐδὲν τῶν ἐν τῷ παρόντι. Ex quo loco conjicias Dionyſium ſcripſiſſe κωλυθήσονται.

ἐναντία γὰρ ταῦτα ἀλλήλοις] Non utique ſunt. Haec ſpes a Pericle propoſita, de imperio maris perpetuo, Athenienſibus a nemine eripiendo, non erat ἐλπὶς ἐν ἀπόρῳ, ſpes inconſulta, nullo fundamento nixa, ſed ſpes ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ducta et effloreſcens e potentia Athenienſium praeſente et conſtitutione reip. et praeſertim ſapientia, qua res navalis et mercatoria gubernabatur. Saepe locorum Dionyſius ſycophanta eſt, a critico ſuo naſo deceptus et in errorem ductus. Reisk.

2. καὶ γὰρ — κακουμένοις] V. Thuc. II, 61. Reisk.

τἆλλα] Thucyd. edd. contracte habent τἄλλα. Sylb.

ὁ αὐτός εἰμι] Intelligo τῇ γνώμῃ, quod III, 38. additur.

3. (τὸ) ἀπροσδόκητον] A vulgatis Thucydidis edd. abeſt incluſus articulus τό. Eaedem mox habent καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Sylb. Cf. ad §. 1.

τιᾶσθαι, ὅστις ἂν μαλακίᾳ ἐλλείπῃ καὶ τῆς μὴ προσηκούσης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀργόμενον." καὶ ἔτι τὰ διεγείροντα τὰς ψυχὰς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τὸ Φρόνημα τὸ πάτριον ταυτί· „Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρ-
932 χειν, ᾧ ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, μηδὲ νομίσαι περὶ ἑνὸς μόνου, δουλείας ἀντ' ἐλευθερίας, ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀρχῆς στερήσεως καὶ κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε· ἧς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν, εἴ τις καὶ τόδε ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται. Ὡς τυραννίδα γὰρ ἤδη ἔχετε αὐτήν, ἣν λαβεῖν μὲν ἄδικον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ ἐπικίνδυνον." καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ὅσα τάς τ' ἐξαλλαγὰς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν σχημάτων μετρίας ἔχει καὶ οὔτε περιέργους οὔτε δυσπαρακολουθήτους.

1 XLVIII. Ἐκ δὲ τῆς Ἑρμοκράτους δημηγορίας ἐπαινεῖν μέν ἔχω ταῦτα τὰ κατορθώματα τοῦ συγγραφέως·

ὅστις ἂν μαλακίᾳ ἐλλείπῃ] Illud ἄν non agnoſcunt editiones Thucyd. Hudſ. Sed eaedem ἐλλείπει habent. Dionyſii lectionem miror e nullo cod. enotatam eſſe.

4. τῆς τε πόλεως —] II, 63.

ᾧ ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθε] Eaedem Thucydidis editiones habent ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε. Sylb. Cum Dionyſio conſentiunt margo Roſtg. Pariſſ. E. F. Miror, non plures codd. lectionem aptiſſimam confirmare.

κινδύνου ὧν] Id eſt κινδύνου ἀπὸ τούτων, οἷς ἀπήχθεσθε, *de diſcrimine ab his exſpectando, quos offendiſtis:* ſi nempe pro maſculino habemus. Sin autem τούτων accipimus pro neutro, tum ἀπὸ τούτων, δι' ἃ ἀπήχθεσθε, discrimine ex illis offenſionibus veſtris priſtinis exiſtente et ex odio illinc collecto. Reisk. Non melius Haackius: κινδύνου ἐκείνων, οἷς, qui tamen neque quo ſenſu neque quo jure ſic explicet oſtendit, copioſus in iis, quae nemo explicata requiſiverit. Linguae ratio poſcit ut reſolvatur: (ἀγωνίζεσθαι περὶ) κινδύνου τούτων, ἃ ἀπήχθεσθε, *certamen eſt de periculo ex iis, quas contraxiſtis, offenſis naſcente.*

ἔτι ὑμῖν ἐστι] Pro ἔνεστιν, ſeu δυνατόν ἐστιν. Reisk.

τόδε] Hoc metuens, ſcil. μὴ στερηθῶμεν τῆς ἀρχῆς. Reisk. Immo τόδε intelligendum τὸ ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς et cum ἀνδραγαθίζεται jungendum. Τόδε ἀνδραγαθίζεται audacter dictum pro δι' ἀνδραγαθίας δὴ τόδε ἐπιτηδεύει, *ob virtutem ſcilicet imperio cedere vult*, quaſi id injuſtum ſit.

XLVIII, 1. τῆς Ἑρμοκράτους δημηγορίας] Quae legitur Thuc. VI, 76. ſqq. Reisk. Locus a Dionyſio exſcriptus c. 77. exſtat.

„Ἀλλ' οὐ γὰρ δὴ τὴν (τῶν) Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον σῦσαν 935
πόλιν νῦν ἥκομεν ἀποφανοῦντες ἐν εἰδόσιν ὅσα ἀδικεῖ, πολὺ
δὲ μᾶλλον ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιασόμενοι, ὅτι ἔχοντες παρα-
δείγματα τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων, ὡς ἐδουλώθησαν οὐκ ἀμύ-
νοντες σφίσιν αὐτοῖς, καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ταῦτα παρόντα σο-
φίσματα, Λεοντίνων τε ξυγγενῶν κατοικίσεις καὶ Αἰγεσταίων
ξυμμάχων ἐπικουρίας, οὐ ξυστραφέντες βουλόμεθα προθυ-
μότερον δεῖξαι αὐτοῖς, ὅτι οὐκ Ἴωνες ταῦτά εἰσιν, οὐδὲ Ἑλ-

τὴν (τῶν) Ἀθηναίων] Incluſus articulus τῶν additus e vulg. editt. Thucyd. Eaedem mox legunt τῶν τ' ἐκεῖθ' Ἑλλήνων. Ibidem mox ſcriptus liber habet ἀμύνοντας, quod congruit quidem cum praeced. accuſ. ἡμᾶς αὐτούς, at non item cum conjunctione ὅτι. Quare vel ἀμύνοντες cum vulg. editt. legendum, vel ἀμύνομεν, poſita ſcilicet poſt ἐδουλώθησαν diſtinctione. Sylb.

τῶν ἐκεῖ] Correxi e vulg. Thucyd. libris τῶν τ' ἐκεῖθ'. Reisk. Revocavi veterem lectionem, quae dubitari poteſt, an Thucydidi reddenda ſit, quoniam etiam codd. Ar. C. Dan. Cl. Gr. Reg. (G.) D. E. eam exhibent. Nam etſi apud ſeriores ἐκεῖσε pro ἐκεῖ ſaepe uſurpatur (v. Markl. ad Max. Tyr. diſſ. 41, 5.) Thuc. tamen, ſi hunc locum exceperis, nusquam ſic locutus eſt. Cf. VI, 87. 91. Sed v. Lobeck. ad Phrynich. p. 44.

ἀμύνοντες] Videtur in libris quibusdam Thucydidis olim fuiſſe τῶν τ' ἐκεῖ Ἑλλήνων, ὅσους ἐδουλώσαντο οὐκ ἀμύνοντας σφίσιν αὐτοῖς [αὐτοῖς], *eos Graecorum, quotquot Athenienſes in ſervitutem redegerunt, propterea quod injurias ipſi ſuas non defenderent.* (NB. *quotquot* eſt accuſativus, *Athenienſes* autem nominativus, ne erres.) Reisk.

ταὐτά] Vulg. Thucyd. editt. habent ταῦτα, *haec.* Ibidem mox non cum ſcripto libro κατοικήσεις, ſed cum vulg. editt. κατοικίσεις legendum eſſe, ſatis declarat verbum κατοικίσαι §. 5. Mox eaedem Thucyd. editt. habent Ἐγεσταίων per ε in prima ſyllaba, de qua ſcripturae diverſitate in ſuperiore tomo dictum ad p. 42. v. 12. et 23. [ad Arch. I, 52. p. 133. Cf. Heyne Exc. I, ad L. V. Virg. Aen.]. Eaedem legunt ταὐθ' εἰσὶν pro ταὐτά εἰσιν. Eaedem rectius habent οἳ δεσπότην, *qui dominum.* Sylb.

ταὐτά] Praetuli ταῦτα e vulgatis Thucyd. libris. Sed et articulum τά addi malim, ταῦτα παρόντα τὰ σοφίσματα. Conſtructio ἔχοντες παραδείγματα (id eſt ἐν μέρει παραδειγμάτων) ταῦτα τὰ σοφίσματα παρόντα (id eſt ἐνώπιον ἡμῶν ὄντα). Reisk. Articulo non opus eſt, cum σοφίσματα per appoſitionem adjectum videatur: σοφίσματα ὄντα. Deinde non ſatis apta eſt repetitio verborum παραδείγματα ἔχοντες, ex quibus potius ſumendum puto ὁρῶντες.

ταῦτά εἰσιν] Id eſt τὰ ἡμέτερα πράγματα, vel brevius ἡμεῖς, vel οἱ ἐνταῦθα ἄνθρωποι. Reisk. Cf. ad I, 2, 11.

λησπόντιοι καὶ νησιῶται, οἳ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα ἀεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται, ἀλλὰ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. Ἢ μένομεν ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν, εἰδότες, ὅτι ταύτῃ μόνον ἁλωτοί ἐσμεν;" Ταῦτα γὰρ ἐν τῷ σαφεῖ καὶ καθαρῷ τῆς διαλέκτου τρόπῳ λεγόμενα προσειληφε καὶ
934 τὸ κάλλος καὶ τὸν τόνον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν δεινότητα, καὶ πάθους ἐστὶν ἐναγωνίου μεστά, οἷς ἂν καὶ ἐν δικαστηρίῳ χρήσαιτό τις καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν φίλοις διαλε-
2 γόμενος. Καὶ ἔτι πρὸς τούτοις ἐκεῖνα· „Εἴ τέ τις φθονεῖ μὲν ἢ καὶ φοβεῖται — ἀμφότερα γὰρ τάδε πάσχει τὰ μείζω — διὰ δὲ αὐτὰ τὰς Συρακούσας κακωθῆναι μέν, ἵνα σωφρονισθῶμεν, βούλεται, περιγενέσθαι δὲ ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας, οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει. Οὐ γὰρ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι." Καὶ τὰ ἐπὶ τελευτῇ κείμενα τοῦ λόγου· „Δεόμεθα οὖν καὶ μαρτυρόμεθα (ἅμα), εἰ μὴ
955 πείσομεν, ὅτι ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων ἀεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα (δὲ) ὑφ' ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Καὶ εἰ καταστρέψονται ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, ταῖς μὲν ἡμετέραις γνώμαις κρατήσουσι, τῷ δ' αὐτῶν ὀνόματι τιμηθήσονται καὶ τῆς νίκης οὐκ ἄλλον τινὰ ἆθλον ἢ τὸν τὴν νίκην παρασχόντα λήψον-

---

ἢ δεσπότην] Correxi οἳ δεσπότην. Reisk.

ἢ μένομεν] ἢ μένωμεν conjecit Valckenar. ad Herod. V. 82. Sed v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 78. p. 109. ad Theaet. §. 110. p. 449.

2. καὶ — ἐκεῖνα] Repete ἐπαινεῖν ἔχω ex §. 1. Thuc. locus VI, 78. legitur.

ἑαυτοῦ] Thucyd. editt. habent αὑτοῦ et mox ἀνθρωπίνης [ἀνθρωπείας dedit Wall] et [post δεόμεθα] δέ pro οὖν. Ex eisdem addita ſunt incluſa iſta ἅμα et δέ. Eaedem pro ἡμετέραις legunt ὑμετέραις, veſtris. Sylb. Correxi ὑμετέραις pro vulgato ἡμετέραις. Reisk. Non ſecutus ſum, quamquam ἡμετέραις verum eſſe intelligo.

τὰ ἐπὶ τελευτῇ κείμενα τοῦ λόγου] Itidem repetendum ἐπαινεῖν. Locus Thucydidis eſt VI, 80.

οὐκ ἄλλον τινὰ ἆθλον] Ἆθλον cave ne cum ἄλλον τινά copules. Non eſt masculinum, ſed neutrum: *alium quempiam*, ſeu hominem, ſeu populum, *accipient*, *auferent* ἆθλον, id eſt

ται." Ταῦτα μὲν δὴ καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις καλὰ καὶ 3
ζήλου ἄξια ἡγοῦμαι· ἐκεῖνα δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι·
„Ἥκουσι γὰρ ἐς τὴν Σικελίαν προφάσει μὲν ἣ πυνθάνεσθε,
διανοίᾳ δέ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν. Καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεον-
τίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι." 4
Ψυχρὰ γὰρ ἡ παρονομασία καὶ οὐ προσβάλλουσα πάθος, ἀλλ'
ἐπιτήδευσιν. καὶ ἔτι τὰ πεπλεγμένα καὶ πολλὰς τὰς ἕλικας
ἔχοντα σχήματα ταυτί· „Καὶ οὐ περὶ τῆς ἐλευθερίας ἄρα
οὔτε οἵδε τῶν Ἑλλήνων, οὔτε οἱ Ἕλληνες τῆς ἑαυτῶν, τῷ
Μήδῳ ἀντέστησαν, περὶ δὲ τοῦ οἱ μὲν σφίσιν, ἀλλὰ μὴ
ἐκείνῳ καταδουλώσεως, οἱ δ' ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ οὐκ
ἀξυνετωτέρου, (κακοξυνετωτέρου) δέ." καὶ ἔτι τὸ κα- 5
τακορὲς τῆς μεταγωγῆς ἔκ τε τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικὸν 956

ἐν ἄθλου μέρει, *pro praemio.* Reisk. Sic Appian. de B. C. I, 65: ἡ πατρὶς ἄθλον ἔκειτο ἐν μέσῳ. Plutarch. Nic. 12: οὐ γὰρ ἄθλον ἐποιοῦντο τοῦ πολέμου Σικελίαν, ἀλλ' ὁρμητήριον.

3. ἥκουσι γὰρ —] Thuc. VI, 76.

οὐ προσβάλλουσα πάθος, ἀλλ' ἐπιτήδευσιν] id est οὐκ αἴσθησιν πάθους, ἀλλ' ὑπόνοιαν ἐπιτηδεύσεως, ingerunt menti non concitationem affectus, sed suspicionem affectationis et artificii in dictione quaesita et tormentorum quasi commentationi adhibitorum, *des Gezwungenen, des Gestudierten.* Reisk. Caeterum meo judicio in hac paronomasia nihil frigoris inest, neque hujus figurae vituperandus est usus, sed abusus. Quod ut ratio, ita probatissimorum exempla auctorum docent.

4. καὶ ἔτι —] Repete οὐκ ἔχω, ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι.

οἵδε] Eaedem ibid. pro οἵδε habent οὗτοι, quod scripti quoque codicis margo [ubi haud dubie corrector ex Thuc. adscripsit] agnoscit. Ab eisdem editt. abest articulus τοῦ post περὶ δέ, sicut vicissim in scripto codice deest inclusum κακοξυνετωτέρου. De sequenti autem μεταγωγῇ dixit auctor etiam supra p. 798. 1. [III, 9, 1.]. Sylb.

περὶ δὲ τοῦ] Ego sine dubitatione pro τοῦ de meo dedi τῆς, quod redit ad καταδουλώσεως. Articulus hic necessario requiritur. Reisk. Equidem articulum non magis ad περὶ καταδουλώσεως, quam ad ἐπὶ μεταβολῇ requiri puto. Ac si requiratur facile e praegressis περὶ τῆς ἐλευθερίας repeti possit. Cf. Thuc. III. 2: τῶν λιμένων τὴν χῶσιν καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι. Plat. Polit. VII. p. 533. sq: ἀρέσκει τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέραν δὲ διανοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρτην. Xenoph. Oecon. IX, 7: ἄλλη (φυλὴ) τῶν ἀμφὶ λοῦτρον, ἄλλη ἀμφὶ μάκτρας, ἄλλη ἀμφὶ τραπέζας. ubi Stephanus et Schneiderus, bis articulum

καὶ ἐκ τοῦ περὶ προσώπου λόγου εἰς τὸ τοῦ λέγοντος πρόσωπον· „Καί εἴ τῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ, πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ καὶ δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν, ἐνθυμηθήτω, οὐ περὶ τῆς ἐμῆς μᾶλλον, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος, τοσούτῳ δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, ὅσον, οὐ προδιεφθαρμένου ἐμοῦ, ἔχων δὲ ξύμμαχον ἐμὲ καὶ οὐκ ἔρημος ἀγωνιεῖται· τόν τε Ἀθηναῖον μὴ τὴν τοῦ Συρακουσίου ἔχθραν κολάσασθαι, (τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου φιλίαν οὐχ ἧσσον βεβαιώσασθαι βούλεσθαι)." Ταῦτα γὰρ καὶ μειρακιώδη καὶ περίεργα καὶ τῶν λεγομένων αἰνιγμάτων ἀσαφέστερα. καὶ ἐκεῖνα ἔτι πρὸς τούτοις· „Καὶ εἰ γνώμῃ ἁμάρτοι, τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθείς ταχ' ἂν ἴσως καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ποτε βουληθείη αὖθις φθονῆσαι· ἀδύνατον δὲ

---

ante ἀμφί addere voluerunt. Liberalior etiam Aſtius ter eum adjecit Plat. Polit. III. p. 598. ſq.

5. *Καὶ εἴ τῳ ἄρα —*] Thuc. VI, 78. Cf. ad III, 9, 1. annotata.

ἐνθυμηθήτω] Apud Thucydidem contra codd. legitur *ἐνθυμηθείτω*, quod Haackius mutavit.

ὅσον] Eaedem Thucyd. editt. dandi caſu habent ὅσῳ. Sylb.

ἔρημος] Scriptus cod. habet ἔρημον, ut feratur ad praeced. accuſ. ἐμέ. Sylb. *Ἔρημον* ex codd. recepit Haackius.

κολάσασθαι] Poſt *κολάσασθαι* verba a librario libelli Dionyſiani perperam omiſſa, ſed ad ſententiae integritatem et conſtructionis compagem neceſſaria [nam non modo praegreſſum *μή* oppoſitionem requirit, ſed etiam *κολάσασθαι* a *βούλεσθαι* pendet] ex ipſo Thucydide addidi haec: *τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου δουλείαν* [hic vocabula *οὐχ ἧσσον* omiſit] *βεβαιώσασθαι βούλεσθαι*. Pro vocabulo *δουλείαν*, quod de meo ſubjeci, in vulgatis Thucydidis libris eſt vitioſe *φιλίαν*. Reisk. Dubitari tamen poteſt, Dionyſii, an librarii culpa iſta verba omiſſa ſint. Equidem ea retinui, ſed uncis incluſi, additis tamen vocibus *οὐχ ἧσσον* poſt *φιλίαν*, quod pro *δουλείαν* poſui, quodque facile explicari poteſt.

6. *γνώμῃ*] Vulgati libri habent *γνώμῃ*, caſu dativo. Sylb. Ego dativum exhibui. Reisk.

αὐτοῦ] Vulgo *αὐτοῦ*. Caeterum quid in hoc loco rhetori diſplicuerit, non habeo dicere. Mihi quidem et ſententiae orantis conſilio accomodatae et verba apta ac perſpicua videntur. Nec aliter ſentio de ſequenti loco.

προσιέναι καὶ μὴ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ περὶ τῶν ἔργων ἐθελήσαιτι προσλαβεῖν." Οἷς ἐπιτί- 937
θησιν οὐδὲ μειρακίῳ προσῆκον ἐπιφώνημα· „Λόγῳ μὲν γὰρ τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν."

XLIX. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἐν τῇ δημηγορίᾳ ταύτῃ 1
μέμψεως ἄξια, περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι τὰ πλείω λέγειν, ἱκανῶς δ' οἶομαι καὶ διὰ τούτων φανερὸν πεποιηκέναι τὸ προκείμενον, ὅτι τῆς Θουκυδίδου λέξεως κρατίστη μέν ἐστιν ἡ μετρίως ἐμβεβηκυῖα τὰ συνήθη καὶ τὰς πρώτας καὶ ἀναγκαίας αἱρετὰς φυλάσσουσα, χείρων δὲ ἡ λαμβάνουσα πολλὴν ἐκτροπὴν ἐκ τῶν κοινῶν ὀνομάτων τε καὶ σχημάτων εἰς τὰ ξένα καὶ βεβιασμένα καὶ ἀνακολούθητα, δι' ἣν οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀρετῶν οὐδεμίαν τὴν ἑαυτῆς ἐπιδείκνυται δύναμιν. Οὔτε γὰρ 2
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις χρήσιμόν ἐστι τοῦτο τὸ γένος τῆς φράσεως, ἐν αἷς ὑπὲρ εἰρήνης καὶ πολέμου καὶ νόμων εἰσφορᾶς καὶ πολιτειῶν κοσμοῦ καὶ τῶν ἄλλων τῶν κοινῶν καὶ μεγάλων αἱ πόλεις βουλευσόμενοι συνέρχονται, οὔτ' ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔνθα περὶ θανάτου καὶ φυγῆς καὶ ἀτιμίας καὶ δεσμῶν καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεως οἱ λόγοι πρὸς τοὺς ἀνειληφότας 958
τὴν ὑπὲρ τούτων ἐξουσίαν λέγονται, αἳ λυποῦσι τὸν πολιτικὸν ὄχλον, οὐκ ὄντα τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων ἐν ἔθει, οὐδ' ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ὁμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν βιωτικῶν διαλεγόμεθα πολῖται ἢ φίλοις ἢ συγγενέσιν, διηγούμενοί τι τῶν συμβεβηκότων ἑαυτοῖς ἢ συμβουλευόμενοι περί τινος τῶν

XLIX, 1. πολλὴν ἐκτροπήν] Fortaſſe Dionyſius ſcripſit πολλὴν τὴν ἐκτροπήν.

ἀνακολούθητα] Leg. videtur ἀνακόλουθα.

3. αἳ] Rectius neutro genere ἅ. Sylb. Mihi videtur αἵ delendum, quod manifeſte e λέγονται perperam eſt iteratum et tum aut λυποῦντες leg. aut λυποῦσι γάρ. Redit autem hoc ad λόγοι, orationes ejusmodi, quales nempe ſunt Thucydideae. Reisk.

ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ὁμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν βιωτικῶν] Fortaſſe Dionyſius dedit ἐν ταῖς βιωτικαῖς ὁμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. Cf. 50, 1.

ἑαυτοῖς] Dictum pro ἡμῖν αὐτοῖς. V. Weſſel. ad Herod. IV, 97. Matthiae Gr. Gr. §. 489.

ἀναγκαίων ἢ νουθετοῦντες ἢ παρακαλοῦντες ἢ συνηδόμενοι
3 τοῖς ἀγαθοῖς ἢ συναλγοῦντες τοῖς κακοῖς. Ἐῶ γὰρ λέγειν
ὅτι τῶν οὕτως διαλεγομένων οὐδὲ αἱ μητέρες ἂν καὶ οἱ πατέρες ἀνάσχοιντο διὰ τὴν ἀηδίαν, ἀλλ' ὥςπερ ἄλλου ἔθνους γλώσσης ἀκούοντες τῶν ἑρμηνευσόντων ἂν δεηθεῖεν. Ταῦτά ἐστιν ἃ περὶ τοῦ συγγραφέως ἐπείσθην, μετὰ πάσης ἀληθείας εἰρημένα κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν.

1 L. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὰ λεγόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ τισιν ἐξετάσαι δι' ὀλίγων, ἵνα μὴ παρεικέναι δοκῶ. Ὅτι μὲν οὖν οὔτ' εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειός ἐστιν οὔτ' εἰς τὰς ὁμιλίας τὰς βιωτικὰς οὗτος ὁ χαρακτήρ, ἅπαντες ὁμολογή-
939 σουσιν οἱ μὴ διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ
2 φύσιν τὰς αἰσθήσεις ἔχοντες. Ἐπιχειροῦσι δέ τινες οὐκ ἄδοξοι σοφισταὶ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν πρὸς τὰς ὀχλικὰς ἐντεύξεις παρεσκευασμένοις καὶ τὰ δίκαια λέγουσιν οὐκ ἔστιν ἐπιτήδειος οὗτος ὁ χαρακτήρ, τοῖς δὲ τὰς ἱστορικὰς πραγματείας ἐκφέρουσιν, αἷς μεγαλοπρεπείας τε δεῖ καὶ σεμνολογίας καὶ καταπλήξεως, παντὸς μάλιστα προσήκει ταύτην ἀσκεῖν τὴν φράσιν, τὴν γλωττηματικήν τε καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ τροπικὴν καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει σχημάτων
3 ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περιττόν. Οὐ γὰρ ἀγοραίοις ἀνθρώποις οὐδ'

---

3. *Ἐῶ γὰρ λέγειν*] Sed nec tangere debebat. Ac ne praegreſſa quidem ſatis recte videtur disputaſſe. Quis enim a graviſſimo hiſtorico jure poſtularit, ut iſtiusmodi hominum uſui ſe accomodarit. Melius ipſe Dionyſius Jud. de Demoſth. p. 999. ait: *τοῖς πολιτικοῖς τε καὶ ἀπ' ἀγορᾶς καὶ διὰ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας ἐληλυθόσιν οὐκ ἐνεῖναι τὸν αὐτόν, ὅνπερ ἐκείνοις, διαλέγεσθαι τρόπον, ἀλλὰ δεῖν τὴν ἐγκατάσκευον καὶ περιττὴν καὶ ξένην διάλεκτον τούτοις προσφέρειν.* Bene Thucydidem defenderunt ſophiſtae, quos ipſe in ſequentibus male refutat.

οὐδὲ αἱ μητέρες —] Jocari hominem dicerem, niſi ubivis ſerio nugaretur.

ἐπείσθην] Hic deeſt *γράφειν* vel ſimile quid. Reisk. Immo nihil deeſt: *ἐπείσθην* enim interpretandum eſt *perſuaſum habeo.*

L, 1. *διὰ λόγων*] Imo vero *δι' ὀλίγων*, et ſic correxi de meo. Reisk.

2. *τὰ δίκαια*] Videtur *κοινά*, vel *βιωτικά*, vel *ἰδιωτικά* interponendum eſſe. Reisk. Optione facta horum nihil optaverim. Fortaſſe Dionyſius ſcripſit *τὰ δικανικά*.

ἐπιδιῴρισις ἢ χειροτέχναις οὐδὲ τοῖς ἄλλοις, οἳ μὴ μετέσχον
ἀγωγῆς ἐλευθερίου, ταύτας κατασκευάζεσθαι τὰς γραφάς,
ἀλλ' ἀνδράσι διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπὶ ῥητορικήν τε
καὶ φιλοσοφίαν ἐλληνθόσιν, οἷς οὐδὲν φανήσεται τούτων ξέ-
νον. Ἤδη δέ τινες ἐπεχείρησαν λέγειν, ὡς οὐ τῶν μεθ' ἑαυ- 4
τὸν ἐσομένων στοχαζόμενος ὁ συγγραφεὺς οὕτως ἔγραψε τὰς
ἱστορίας, ἀλλὰ τῶν καθ' ἑαυτὸν ὄντων, οἷς ἦν ἡ διάλεκτος
* * * χρήσιμος οὗτος ὁ χαρακτήρ, οὔτ' εἰς τοὺς συμβου- 940
λευτικούς, οὔτ' εἰς τοὺς δικανικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς οἵ τ'
ἐκκλησιάζοντες καὶ οἱ δικάζοντες, οὐχ οἵους ὁ Θουκυδίδης
ὑπέθετο, συνέρχονται.

LI. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς οἰομένους μόνων εἶναι τῶν εὖ 1
παιδεύτων ἀναγνῶναί τε καὶ συνεῖναι τὴν Θουκυδίδου διάλε-
κτον, ταῦτα λέγειν ἔχω, ὅτι τὸ τοῦ πράγματος ἀναγκαῖόν
τε καὶ χρήσιμον ἅπασιν — οὐδὲν γὰρ ἀναγκαιότερον γένοιτο
οὐδὲ πολυωφελέστερον — ἀναιροῦσιν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου,

---

3. *φανήσεται*] Exſpectaveris *φανήσεσθαι*. V. Matthiae Gr. Gr. §. 557. Sed ſaepe Graeci hoc modo ex oratione obliqua ad rectam tranſeunt. Qui quantum in hac re ſibi indulſerint, optime oſtendunt loci Thuc. I, 139. Xenoph. Hellen. I, 1, 28. Anab. I, 3, 14. 16. Cf. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 55. p. 510.

ἡ διάλεκτος] Poſt *ἡ διάλεκτος* locus meo judicio mutilatus eſt, videturque librarius a *γνώριμος*, quod hoc membrum finiret, ad *χρήσιμος*, quod in ſequenti eſſet poſitum, tranſiluiſſe, quod ſaepe in conſcriptionibus accidit. Conjicio igitur talem quampiam in incorrupto exemplari fuiſſe lectionem: *οἷς ἦν διάλεκτος γνώριμος*. (ut infra in concluſione hujus loci p. 163. 39.) *ἀλλ' ἐὰν ἀκριβέστερον τὰ ὑπ' ἀμφοτέρων λεγόμενα ἐξετάσωμεν, τοὐναντίον εὑρήσομεν, ὡς οὔτ' εἰς ἱστορικὰς πραγματείας χρήσιμος οὗτος ὁ χαρ.* Sylb.

LI, 1. *συνεῖναι*] id eſt *συνιέναι*, quod eſt uſitatius, *intelligere*. Reisk. *Συνεῖναι* ejusdem verbi aoriſtum eſſe hodie nemo ignorat.

τοῦ πράγματος] id eſt *τοῦ συγγράμματος*, vel *τοῦ συντάγματος*. Deſignat hiſtoriam Thucydideam. Reisk. Immo hiſtoriam in univerſum ſignificat.

οὐδὲν γὰρ ἀναγκαιότερον] Videtur *ἄν* poſt *γάρ* inſerendum, quod facile potuit ab initio inſequentis vocabuli elidi. Subaudi *ἄλλο σύγγραμμα τούτου τοῦ συγγράμματος, non enim facile fit, aliud quoddam ſcriptum, quo magis opus habeatur, et cu-*

ὀλίγων παντάπασι ἀνθρώπων τοῦτο ποιοῦντες, ὥςπερ ἐν ταῖς
2 ὀλιγαρχουμέναις ἢ τυραννουμέναις πόλεσιν. Εὐαρίθμητοι γάρ τινές εἰσιν οἱ πάντα τὰ Θουκυδίδου συμβαλεῖν δυνάμενοι καὶ οὐδ' οὗτοι χωρὶς ἐξηγήσεως γραμματικῆς ἔνια. Πρὸς δὲ
941 τοὺς ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον βίον ἀναφέροντας τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον, ὡς δὴ τότε ἀνθρώποις οὖσαν συνήθη, βραχὺς ἀπόχρη μοι λόγος καὶ σαφής, ὅτι πολλῶν γενομένων Ἀθήνησι κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ῥητόρων τε καὶ φιλοσόφων οὐδεὶς αὐτῶν κέχρηται ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ, οὐθ' οἱ περὶ Ἀνδοκίδην καὶ Ἀντιφῶντα καὶ Λυσίαν ῥήτορες, οὔθ' οἱ περὶ Κριτίαν καὶ Ἀντισθένη καὶ Ξενοφῶντα Σωκρατικοί.
3 Ἐκ δὴ τούτων ἁπάντων δῆλός ἐστιν ἀνὴρ πρῶτος ἐπιτετηδευκὼς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς. Ὅταν μὲν οὖν τεταμιευμένως αὐτῷ χρήσηται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι καὶ οὐδὲ συγκριτικὸς οὐδ' ἑτέρῳ·

---

jus sint utilitates copiosiores, quam hujus sunt, historiae puta Thucidideae. Reisk. Hic quoque historiam in universum intelligi, haud demonstratione eget. De particula ἄν addenda Reiskio assentiar.

ὥςπερ — πόλεσιν] Haec magnopere claudicant. Nam sive subaudias τὸ τὰς ἱστορίας ἀναγνῶναι ὀλίγων ποιεῖται, sive, quod durius est, τὰ πράγματα ὀλίγων ποιεῖται, difficultate, ne quid gravius dicam, locus laborat. Qui si illo modo intelligitur, miram exhibet sententiam, si hoc, comparationem ineptam.

2. τότε ἀνθρώποις] Malim cum articulo τοῖς τότε ἀνθρώποις. Sylb. Etiam in Ined. ιδ', XVI: ἵνα τότε ἀρετὴν μὴ καταισχύνητε τῇ νῦν δειλίᾳ. articulus ante τότε elisus est.

ἀπέχρη] Correxi ἀπόχρη.

οὐδ' οἱ περὶ Ἀνδοκίδην] Pro οὐδ' exhibui οὔθ'. Cf. ad I, 1, 15.

Λυσίαν] Perperam in exemplari est Αἰσίαν. Sylb.

3. ἀνήρ] Malim ὁ ἀνήρ, quamquam infra quoque haec articuli ellipsis repetitur. Sylb. Cf. ad 18, 7. dicta.

ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους] Hujus structurae non multa exempla reperiri puto. Eodem tamen modo Jud. de Demosth. p. 1062. fqq: ὅτι μὲν οὖν περιττή τίς ἐστιν ἡ τῆς λέξεως τῆς Δημοσθένους ἁρμονία καὶ μακρῷ δή τινι διαλλάττουσα τὰς τῶν ἄλλων ῥητόρων, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος.

καὶ οὐδὲ συγκριτικὸς οὐδ' ἑτέρῳ] Procul dubio legendum συγκριτός, *comparabilis*. [Cf. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 841.] Sylb. Sententia postulat καὶ οὐδενὶ συγκριτὸς ἑτέρῳ, ne-

ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκάλως, μήτε τοὺς καιροὺς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὁρῶν, μεμπτός. Ἐγὼ δ' οὔτ' αὐχμηρὰν καὶ ἀκόσμητον καὶ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματείαν ἀξιώσαιμ' ἄν, ἀλλ' ἔχουσάν τι καὶ ποιητικόν, 943
οὔτε παντάπασι ποιητικήν, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγον ἐκβεβηκυῖαν τῆς ἐν ἔθει. Ἀνιαρὸν γὰρ ὁ κόρος καὶ τῶν πάνυ ἡδέων, ἡ δὲ συμμετρία πανταχῇ χρήσιμον.

LII. Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος περὶ τῶν μιμη- 1
σομένων τὸν ἄνδρα ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, ὥςπερ τις καὶ ἄλλος εἰς τὴν συντέλειαν τῆς ὑποθέσεως *, ὄκνον δέ τινα καὶ πολλὴν εὐλάβειαν ἡμῖν παρέχων, μή τινα παράσχωμεν ἀφορμὴν διαβολῆς τοῖς πάντα συκοφαντεῖν εἰωθόσιν, ἀλλοτρίαν τῆς ἐπιστήμης, ἢ κεχρήμεθα καὶ περὶ τοὺς λόγους καὶ περὶ τὰ ἤθη· οἷς τάχα βάσκανόν τι καὶ κακόηθες 2

---

mini alii comparabilis, h. e. potior et excellentior reliquis omnibus, ut nemo eorum cum hoc poſſit comparari. Reisk.

ἐγὼ — τῆς ἐν ἔθει] Cf. Lucian. quom. hiſt. ſit conſcr. §. 43. ſqq. p. 205. ſqq. (qui quae de dictione hiſtorica praecipit, ea ex parte a Thucydidis exemplo ducta ſunt) et Creuzer. de arte hiſt. Gr. p. 242. ſqq.

οὔτε παντάπασι] Forte ſic leg. *ἀλλ' ἔχουσαν μέν τι ποιητικόν, οὐ μέντοι παντάπασι ποιητικήν*. Reisk. Facilius eſſet *οὐδέ*. Sed non opus videtur. De re cf. Maji Anecd. p. 102: *ποιητικὸν λόγον* (Dionyſius dicit) *τὸν τροπικῇ τε καὶ μεταφορικῇ καὶ διθυραμβώδει συνθήκῃ συντεθειμένον, ὁποία ἡ Γοργίου φράσις*.

ἐπ' ὀλίγον] *Ἐπ' ὀλίγον* ſic accipi hoc loco poteſt ut *ἐπὶ βραχύ* ſupra 23, 5. Alioqui poſſet etiam legi *ἐπ' ὀλίγων*, *in paucis*. Sylb. Prius verum. Cf. Marcellin. Vit. Thuc. p. 726. ſq.: *ἐζήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον — τὰς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισώσεις*. Sic *ἐπὶ βραχύ* de Compoſ. 14. p. 162. Polyb. VI, 10, 1. De *ἐπὶ μέγα* et *ἐπὶ πολύ* v. p. 86. et 118.

ἀηδῶν] Dionyſium ſcripſiſſe puto *ἡδέων*, quod edidi. V. de Compoſ. p. 258: *κόρον ἔχει τὰ καλὰ πάντα ὥςπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυτότητι*. Cf. quae propoſui ad 1, 3, 12.

LII, 1. *Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος*] Eadem dictione utitur Archaeol. VIII, 27. p. 1562. 7. c. 49. p. 1620. 9.

μιμησομένων] *Μιμησαμένων* ſcribendum fuiſſe docent ſequentia. Comma poſt *ἄνδρα* ſuſtuli.

συγγραφέων, ὥςπερ] Ante *ὥςπερ* deeſſe videtur tale quodpiam commation: *συμφερων μέν, conducens quidem*. Sylb. Interponendum videtur *ἀναγκαῖος μέν* —. Reisk.

ἀλλοτρίαν] Malim *ἀλλοτρίας*, ut ad *διαβολῆς* referatur, non ad *ἀφορμήν*. Reisk.

πρᾶγμα δόξομεν, εἰ τοὺς μὴ καλῶς τῇ μιμήσει χρησαμένους παράγομεν καὶ παρεχόμεθα τὰς γραφὰς αὐτῶν, ἐφ' αἷς μέγιστον ἐφρόνουν ἐκεῖνοι καὶ δι' ἃς πλούτους τε μεγάλους
943 ἐκτήσαντο καὶ δόξης λαμπρᾶς κατηξιώθησαν. Ἵνα δὲ μηδὲ μία ὑποψία καθ' ἡμῶν τοιαύτη γένηται, τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν τισι καὶ μεμνῆσθαι τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς ἐάσομεν, περὶ δὲ τῶν κατορθωσάντων ἐν τῇ μιμήσει μικρὰ προσθέντες ἔτι
3 καταπαύσομεν αὐτοῦ τὸν λόγον. Συγγραφέων μὲν οὖν ἀρχαίων, ὅσα καμὲ εἰδέναι, Θουκυδίδου μιμητὴς οὐδεὶς ἐγένετο κατὰ ταῦτά γε, καθ' ἃ δοκεῖ μάλιστα τῶν ἄλλων διαφέρειν, κατὰ τὴν γλωσσηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ποιητικὴν καὶ ξένην λέξιν καὶ κατὰ τὰς ὑπερβατοὺς καὶ πολυπλόκους καὶ ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα βουλομένας καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβανούσας νοήσεις· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις κατὰ τοὺς σκαιοὺς καὶ πεπλανημένους ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας καὶ οὐδ' ἐν ἁπάσῃ ποιητικῇ χώ-
944 ραν ἔχοντας σχηματισμούς, ἐξ ὧν ἡ πάντα λυμαινομένη τὰ καλὰ καὶ σκότον παρέχουσα ταῖς ἀρεταῖς ἀσάφεια παρῆλθεν εἰς τοὺς λόγους.

1 LIII. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένης μόνος, ὥσπερ τῶν ἄλλων ὅσοι μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἔδοξαν ποιεῖν ἐν λόγοις, οὕτω καὶ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἐγένετο κατὰ πολλὰ καὶ προσέθηκε τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, παρ' ἐκείνου λαβών, ἃς οὔτ' Ἀντι-

---

2. *πρᾶγμα δόξομεν*] Poſt *πρᾶγμα* deſideratur *ἐπιχειρεῖν*, *ποιεῖν*, vel aliud ejus generis verbum. Sylb. Fortaſſe tamen locus ſanus eſt. Certe *χρῆμα* a Noſtro ſaepius hoc modo uſurpatur de hominibus.

παρέχομεθα] Rectius forſan *παρερχόμεθα*, *praeterimus*. Sylb. *Παρέχεσθαι* hic videtur eſſe: *proferentem* ſ. *ſignificantem traducere*, *notare*.

τοιαύτη] ſc. *βασκανίας* et *συκοφαντίας*.

3. *γλωσσηματικήν*] Scriptus codex habet *γλωσσηματικήν*, quaſi ex gloſſa et *σημαίνειν* facta ſit compoſitio. Sed eam ſcripturam tum compoſitionis inſolentia redarguit, tum duplici *ττ* ſcriptum *γλωττηματικήν* 50, 2. Sylb.

σκαιούς] Dionyſium *σκολιούς* ſcripſiſſe, mihi perſuaſum eſt.

ποιητικῇ] An *κατασκευῇ* excidit? Cf. I, 2, 13.

Φῶν οὔτε Λυσίας οὔτ' Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε ῥητόρων, ἔσχον ἀρετάς, τὰ τάχη λέγω καὶ τὰς συστροφὰς καὶ τοὺς τόνους καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ στρυφνὸν καὶ τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη δεινότητα. Τὸ δὲ κατάγλωσσον τῆς λέ- 2
ξεως καὶ ξένον καὶ ποιητικόν, οὐχ ἡγησάμενος ἐπιτήδεια τοῖς ἀληθινοῖς ἀγῶσι, παρέλιπε. Καὶ οὐδὲ τῶν σχημάτων τὸ πεπλανημένον ἐκ τῆς κατὰ Φύσιν ἀκολουθίας καὶ τὸ σολοικοφανὲς ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐν τοῖς συνήθεσιν ἔμεινε, ταῖς μεταβολαῖς καὶ τῇ ποικιλίᾳ καὶ τῷ μηδὲν ἁπλῶς ἀσχημάτιστον ἐνφέρειν νόημα κοσμῶν τὴν φράσιν· τὰς δὲ πολυπλόκους νήσεις καὶ πολλὰ δηλούσας ἐν ὀλίγοις καὶ διὰ μακροῦ κομιζομένας τὴν ἀκολου- 945
θίαν καὶ ἐκ παραδόξου τὰ ἐνθυμήματα φερούσας ἐζήλωσέ τε καὶ προσέθηκε τοῖς τε δημηγορικοῖς καὶ τοῖς δικανικοῖς λόγοις, ἧττον μὲν ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν, δαψιλέστερον δ' ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγώνων.

LIV. Θήσω δ' ἐξ ἀμφοτέρων παραδείγματα, πολ- 1
λῶν ὄντων, ὀλίγα καὶ τοῖς ἀνεγνωκόσι τὸν ἄνδρα ἀρκοῦντα. Ἔστι δή τις αὐτῷ δημηγορία, τὴν μὲν ὑπόθεσιν ἔχουσα περὶ τοῦ πρὸς βασιλέα πολέμου, παρακαλοῦσα δὲ τοὺς Ἀθηναίους,

---

LIII, 2. *κατὰ γλῶσσαν*] Correxi meo arbitratu *κατάγλωσσον*, adjective, duobus vocabulis in unum contractis. *Τὸ κατάγλωσσον* alicujus ſcriptoris eſt *nimius uſus vocabulorum eaſcorum*; *affectatio dictionis antiquatae*. Reisk

φερούσας - ἐζήλωσε] Diſtinctionem maximam, quae in Reiskiana eſt poſt *φερούσας*, ſuſtuli

LIV, 1. *ἀμφοτέρων*] id eſt *τῶν δημηγορικῶν καὶ τῶν δικανικῶν λόγων*.

ἔστι — δημηγορία] quae inſcribitur *περὶ συμμοριῶν*, *de claſſibus*, ſed, Dionyſio judice de arte rhet. IX, 10. p. 240. Schott. *εἰκότως ἂν καὶ δικαίως ἐπιγράφοιτο περὶ τῶν βασιλικῶν*, ipſius auctoritate Demoſthenis, qui de Rhod. lib. p. 192, 2: *ἡνίκ' ἐβουλεύεσθε περὶ τῶν βασιλικῶν, παρελθὼν ἐγὼ πρῶτος παρῆνεσα, οἶμαι δὲ καὶ μόνος ἢ δεύτερος εἰπεῖν, ὅτι μοι σωφρονεῖν ἂν δοκοῖτε, εἰ τὴν πρόφασιν τῆς παρασκευῆς μὴ τὴν πρὸς ἐκεῖνον ἔχθραν ποιοῖσθε, ἀλλὰ παρασκευάζοισθε μὲν πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας ἐχθρούς, ἀμύνοισθε δὲ κἀκεῖνον, ἐὰν ὑμᾶς ἀδικεῖν ἐπιχειρῇ. Καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν ταῦτα εἶπον, ὑμῖν δ' οὐκ ἐδόκουν ὀρθῶς λεγειν, ἀλλὰ καὶ ὑμῖν ἤρεσκε ταῦτα.* Adde Epiſt. I. ad Amm. p. 725. Becker. de Demoſth. oratore p. 249. ſqq.

πρὸς βασιλέα] In arte rhet. VIII, 7. *τῶν Περσῶν* additum, quod vereor, ne ex interpretamento irrepſerit. Cf. Fiſcher. ind. ad Aeſch. ſ. v. *βασιλεύς* et Lexic. Segu. p. 85, 25.

μὴ προχείρως αὐτὸν ἄρασθαι, ὡς οὔτε τῆς οἰκείας αὐτῶν δυνάμεως ἀξιομάχου πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ὑπαρχούσης οὔτε τῆς συμμαχικῆς πιστῶς καὶ βεβαίως τῶν κινδύνων ἀντιληψο-
2 μένης. Παρακαλεῖ τ' αὐτούς, παρασκευασαμένους τὴν ἑαυτῶν δύναμιν φανεροὺς εἶναι τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας κίνδυνον ὑπομενοῦσιν, ἐάν τις ἐπ' αὐτοὺς ἴῃ· πρὸ δὲ τοῦ παρεσκευάσθαι πρεσβεῖς οὐκ ἐᾷ πρὸς τοὺς
946 Ἕλληνας ἀποστέλλειν τοὺς καλέσοντας αὐτοὺς ἐπὶ τὸν πόλε-
3 μον, ὡς οὐχ ὑπακουσομένους. Τοῦτο λαβὼν τὸ νόημα κατεσκεύακέν τε καὶ ἐσχημάτικεν οὕτως· „Οὐδεὶς δήπου τῶν ἁπάντων Ἑλλήνων τηλικοῦτον ἐφ' ἑαυτῷ φρονήσει, ὅστις, ὁρῶν ὑμῖν χιλίους μὲν ἱππέας, ὁπλίτας δὲ ὅσους ἂν ἐθέλῃ τις, ναῦς δὲ τριακοσίους, οὐχ ἥξει καὶ δεήσεται, μετὰ τού-

---

5. ἱππέας (ὑπάρχειν)] Ὑπάρχειν additum ex Demosthenis exemplaribus [in oratione de Classibus, p. 134. Ed. Francof. Hudſ.]. Sed cum id verbum neque Morelliana editio agnoſcat, malim pro eo participium ὄντας, ſicut etiam Ulpianus in ſua expoſitione dicit: ὁρῶν ὑμᾶς μεγίστην δύναμιν ἔχοντας. Sylb. Ego ὑπάρχειν a Wolfio intruſum rurſus expunxi. Reisk. At in apparatu crit. ad Demoſth. T. X. p. 578: „poſt ἱππέας, inquit, aut certe in hac regione deeſſe videtur ὑπάρχοντας." Ὑπάρχειν tamen haud dubie Wolfio debetur: nam in Hervagiana deeſt; et poteſt abeſſe, cum facile ὄντας ſubaudias. Paulo diverſa laudat Matthiae Gr. Gr. §. 550. annot. 1.

τριακοσίας] Scriptus liber habet τριακοσίους, communis generis fine. Quod cum uſitatum non ſit, ego vulgata exemplaria ſequi malui. In iisdem [pro ἐφαμαρτεῖν] legitur ἁφαμαρτεῖν. Sylb. Correxi ἁφαμαρτεῖν. Reisk. Revocavi ἐφαμαρτεῖν. Caeterum verborum οὐκοῦν — ἥξοντάς ἐστι ſenſus probabiliter ab H. Wolfio redditus eſt hoc modo: *Proinde ſi jam* [*nunc.* Cf. ind. l. v.] *accerſetis, ſupplices: ſi non auſcultarint, fruſtrati eritis. Sin ipſi veſtris copiis inſtructis cunctamini, ſupplices* [caeteros Graecos venturos] *defendetis, neque dubium eſt, quin omnes ad vos venturi ſint.* Idem ad ἐκ μὲν τοῦ καλεῖν annotat: Sc. συμβήσεται, ἢ περιέσται τὸ δεῖσθαι, τὸ ἁφαμαρτεῖν. Male. Nam ἐστί poſt ἥξοντας huc quoque trahendum eſt. Recte idem Wolfius monet poſtea conjungendum eſſe ἐκ τοῦ ἐπισχεῖν μετὰ τοῦ κ. τ. λ. Succurrit hic locus Thucydid. II, 45: ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρὶ γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ (vulgo ἓν τῷ) μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις —. quem, ſequente Haackio, Schneiderus ad Xenoph. Anab. III, 2, 32: μετὰ τοῦ delens, et Bredowius ac Goellerus in actt. Philol. Monac. II, 2. p. 214. cum Stobaeo ἓν τῷ omitti jubentes corrupturi erant. Τὸ μετὰ

τὴν ἀσφαλέστατ' ἂν ἡγούμενος σωθῆναι. Οὐκοῦν ἐκ μὲν τοῦ καλεῖν ἤδη τὸ δεῖσθαι, κἂν μὴ τύχητε, ἐξαμαρτεῖν, ἐκ δὲ τοῦ μετὰ τοῦ παρασκευάσασθαι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἐπισχεῖν, δεομένους σώζειν καὶ εὖ εἰδέναι πάντας ἥξοντάς ἐστι." Ταῦτα ἐξήλλακται μὲν ἐκ τῆς πολλῆς καὶ συνήθους τοῖς πολλοῖς ἀπαγγελίας καὶ κρείττονά ἐστιν ἢ κατὰ τὸν ἰδιώτην, οὐ μὴν ἐσκότισταί γε οὐδ' ἀσαφῆ γέγονεν, ὥστε ἐξηγήσεως δεῖσθαι. Ἀρξάμενος τ' ἀπὸ τῆς παρασκευῆς λέγειν ταῦτα ἐπιτίθησιν· 4
„Ἐστὶ τοίνυν πρῶτον μὲν τῆς παρασκευῆς, ὦ ἄνδρες Ἀθη- 947
ναῖοι, καὶ μέγιστον οὕτω διακεῖσθαι τὰς γνώμας ὑμᾶς, ὡς ἕκαστον ἑκόντα προθύμως, ὅ τι ἂν δέῃ, ποιήσοντα. Ὁρᾶτε γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ὅσα μὲν πώποθ' ἅπαντες (ὑμεῖς) ἐβουλήθητε καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πράττειν αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν· ὅσα δὲ ἐβουλήθητε μέν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεβλέψατε εἰς ἀλλήλους, ὡς αὐτὸς μὲν ἕκαστος οὐ ποιήσων, τὸν δὲ πλησίον (τὰ δέοντα) πράξοντα, οὐδὲν πώποθ' ὑμῖν ἐγένετο." Καὶ γὰρ ἐνταῦθα πέπλεκται μὲν ἡ διάνοια πολυπλόκως, λέλεκται δ' ἐκ τῆς κοινότητος εἰς τὴν ἀσυνήθη Φράσιν ἐκβεβηκότα, Φυλάττεται δὲ τὸ περιττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ τῶν κα- 5
τὰ Φιλίππου δημηγοριῶν καὶ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς οὕτως κατε-

τοῦ μαλακισθῆναι neminem, opinor, offendet, coll. Matthiae. Gr. Gr. §. 282. Nec debebat offendere ἡ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μ. κ. der in dem (i. e. durch das) Benehmen mit Feigheit erlittene Nachtheil.

τῆς πολλῆς] Sic Dionyſium ſcripſiſſe, nemo, opinor, ſibi perſuadebit. Videtur legendum eſſe τῆς κοινῆς. Cf. ind. l. v.

οὐ μήν] Vulgo οὐ μέν. Cf. ind. l. v. μήν.

4. ταῦτα ἐπιτίθησιν] p. 182. 1.

γνώμας ὑμᾶς] Eadem exempl. habent γνώμας ὑμῶν [ὑμᾶς tamen edidit Reisk. ex Aug. 1. et Ald.]. Ex iisdem additum incluſum ὑμεῖς. Eadem [pro εἰς ἀλλήλους] habent πρὸς ἀλλήλους. Ab iisdem abſunt incluſa τὰ δέοντα. Sylb.

5. καὶ τὴν ἀρχήν] Malim κατὰ τὴν ἀρχήν. Non enim κατεσκεύασε cohaeret cum τὴν ἀρχήν, ſed verbum hoc per ſe ſtat abſolutum et ſubauditur τὸν λόγον, conceptum, ſcil. dictionem. Reisk. Immo καί hic eſt adeo et eo refertur, quod prooemia fere τὴν κοινὴν καὶ συνήθη φράσιν ſectantur. Locus

σκεύακε· „Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων ὀλίγου δεῖν καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν περὶ ὧν Φίλιππος ἀφ'
948 οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους (Ἕλληνας) ἀδικεῖ καὶ πάντων, εὖ οἶδ' ὅτι, φησάντων γ' ἄν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν (δεῖν) καὶ πράττειν ἅπασι προσήκειν, ὅπως ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ

Demoſthenis legitur Philipp. III. p. 110. Eundem excitat Dionyſius in Jud. de Demoſth. p. 976. ſq. ubi de eo: *κατὰ τί δή*, inquit, *ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; Κατ' ὃ κἀκείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Τουτὶ δ' ἔστι τὸ μὴ καθ' εὐθεῖαν ἑρμηνείαν ἐξενηνέχθαι τὰ νοήματα, μηδ' ὡς ἔστι ἄλλοις σύνηθες λέγειν, ἁπλῶς καὶ ἀφελῶς· ἀλλὰ ἐξηλλάχθαι καὶ ἀπεστράφθαι τὴν διάλεκτον ἐκ τῶν ἐν ἔθει καὶ κατὰ φύσιν εἰς τὰ μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, μηδ' ὡς ἡ φύσις ἀπαιτεῖ. Ὃ δὲ λέγω τοιοῦτόν ἐστιν. Ἁπλῶς ἂν ὁ λόγος ἐστὶ* [cum Sylb. leg. *ἦν*] *καὶ κατ' εὐθεῖαν ἑρμηνείαν ἐκφερόμενος, εἴ τις οὑτως κατεσκεύασεν αὐτόν· „Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐκκλησίαν περὶ ὧν ἀδικεῖ Φίλιππος ἐς ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἄλλους* [*ἄλλους* deeſt in exemplari. Sylb.] *Ἕλληνας, ἀφ' οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο“ Νυνὶ δὲ τό τε „ὀλίγου δεῖν“ παραληφθὲν ἀντὶ τοῦ „σχεδόν“, καὶ τὸ „ἀδικεῖ Φίλιππος“ διαιρεθὲν καὶ διὰ μακροῦ τὴν ἀκολουθίαν νομισάμενον, καὶ τὸ „οὐ μόνον ὑμᾶς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας“ δυνάμενον καὶ χωρὶς ἀποφάσεως διὰ τῆς συμπλοκῆς* [conjunctiones int. *τε* et *καί*] *τὸ πρᾶγμα ὁηλῶσαι, τοῦ συνήθους ἐξηλλαγμένην καὶ περίεργον πεποιηκὼς τὴν λέξιν. Ὁμοίως δὲ καὶ (τὸ) ἐπιλεγόμενον τούτῳ, εἰ μὲν ἁπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἔδει ῥηθῆναι, τοῦτον ἂν δήπου τὸν τρόπον ἀπηγ-* [*γέλθη· „Καὶ*] *ἁπάντων λεγόντων, καὶ εἰ* (leg. *εἰ καὶ*) *τοῦτο μὴ ποιοῦσι . . [ὡς] . . δεῖ καὶ λέγειν (καὶ) πράττειν ταῦτα, ἐξ ὧν ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ δίκην δώσει.“ Οὕτω δ' ἐξενεχθέν· „Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν“ οὐ σώζει τὴν εὐθεῖαν τῆς λέξεως ὁδόν. Τό τε γὰρ „οἶδ' ὅτι“ χώραν οὐκ ἀναγκαίαν ἔχει, καὶ τὸ „φησάντων γ' ἄν“ ἀντὶ τοῦ „φασκόντων“ παρειλημμένον οὐ τὴν ἀφελῆ διάλεκτον, ἀλλὰ τὴν ἐξηλλαγμένην καὶ περίεργον ἐμφαίνει.*

Πολλῶν] deeſt in Jud. de Demoſth. l. l. ubi deinceps *γιγνομένων* legitur, non Dionyſii, ſed librariorum culpa, ut patet ex p. 977. 15.

τὴν εἰρήνην] Compoſitam Ol. 108, 2. Cf. Becker. l. l. p. 55. ſqq. De argumento orationis idem agit p. 890. ſqq.

(*Ἕλληνας*) — (*δεῖν*)] incluſum *Ἕλληνας* et *δεῖν* addita ex vulg. editionibus, in quibus haec oratio inſcribitur Philippica tertia. Sylb. Deſunt etiam in Jud. de Demoſth.

ἅπασι προσήκειν] Reisk. correctione non neceſſaria in Demoſth. edidit *ἃ πᾶσι προσήκει*, quae Bekkerus, fortaſſe, quod in Jud. de Demoſth. deerant, uncis ſeplit. Idem in praegrr. pro *πάντων εὖ οἶδ'* edidit *πάντων οἶδ'*.

δίκην δώσει. εἰς τοῦτο ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὁρῶ, ὥστε δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθες δ' ᾖ, εἰ καὶ λέγειν ἅπαντες ἐβούλονθ' οἱ παριόντες καὶ χειροτονεῖν ὑμεῖς ἐξ ὧν ὡς φαυλότατα ἔμελλε τὰ πράγματ' ἕξειν, οὐκ ἂν ἡγοῦμαι δύνασθαι χεῖρον ἢ νῦν διατεθῆναι." Ὅμοια δὲ τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα· „Εἶτ' οἴεσθε, οἱ 6
μὲν οὐδὲν ἂν αὐτὸν ἐδυνήθησαν παιῆσαι κακόν, μὴ παθεῖν δ' ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν δὲ ἐκ προρρήσεως πολεμήσειν, καὶ ταῦθ' ἕως ἂν ἑκόντες ἐξαπατᾶσθε;" Ἐν δὲ τῷ κρατί- 7
στῳ τῶν δικανικῶν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου γραφέντι λόγῳ 949
τῆς Φιλίππου δεινότητος, ἣ κατεστρατηγήκει τὰς πόλεις, μνησθείς, οὕτω τὴν διάνοιαν ἐσχημάτικε· „Καὶ οὐκέτι προστίθημι, ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος, ἣν ἐν οἷς καθάπαξ τινῶν κατέστη κύριος ὁ Φίλιππος ἔστιν ἰδεῖν, ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη, τῆς δὲ φιλανθρωπίας, ἣν τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς, καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καιροὺς ἐκομίσασθε." Καὶ ἐν οἷς τοὺς προ- 8
διδόντας τῷ Φιλίππῳ τὰ πράγματα πάντων αἰτίους ἀποφαίνει τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν, κατὰ λέξιν

εἰς τοῦτο] Sic etiam in Jud. de Demosth. In Demosth. editt. εἰς τοῦθ'. Mox in Jud. de Demosth. δὲ ᾖ legitur et ἐξ ὧν excideret.

φαυλότατα ἔμελλε] In iisdem φαυλότατ' ἔμελλε. In Jud. de Demosth. ὡς φαυλότατα τὰ πράγματα ἔμελλεν ἕξειν.

ἢ νῦν διατεθῆναι] Sic etiam in Jud. de Demosth. In Demosth. edd. ἢ νῦν αὐτὰ διατεθῆναι.

6. Εἶτ' οἴεσθε —] Locus hic supra quoque citatus est, p. 610. v. 8, et infra p. 979. 5. At utroque in loco αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν. Est autem desumtus ex eadem Philippica tertia. Sylb. Sed nostri loci lectionem praeferunt Demosth. editt. v. p. 115. 29. Reisk. p. 104. 26. Bekker.

7. κατεστρατήγει] Scriptus liber habet κατεστραγήκει, errore ambiguo. Mihi imperfectum κατεστρατήγει visum est convenientius, quam plusquamperfectum κατεστρατηγήκει. Sylb. Sed hoc propius ad codicis scripturam accedit, nec minus aptum est. Itaque in ordinem recepi. Locus Demosthenis legitur p. 304. 21. Reisk. §. 67, 5. Bekker. ubi pro περιβαλόμενος rectius περιβαλλόμενος legitur, et κεκόμισθε pro ἐκομίσασθε.

οὕτως γράφων· „Καίτοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς, εἴ γ' ἐπ' ἀληθείας δέοι σκοπεῖσθαι [εἰς] τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελίντας ἐκ μέσου, τίνες ὡς ἀληθῶς ἦσαν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες, τοὺς
950 ὁμοίους τούτῳ παρ' ἑκάστῃ τῶν πόλεων εὕροιτ' ἄν, οὐχὶ τοὺς ἐμοί, οἳ ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρά, πολλάκις προλεγόντων ἡμῶν καὶ παρακαλούντων καὶ διδασκόντων τὰ βέλτιστα, τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, τοὺς ὑπάρχοντας ἕκαστοι πολίτας ἐξαπατῶντες καὶ διαφθείροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν."

1 LV. Μυρία παραδείγματα φέρειν δυναίμην ἂν ἐκ τῶν τοῦ Δημοσθένους λόγων τῶν τε δημηγορικῶν καὶ τῶν δικανικῶν, ἃ παρὰ τὸν Θουκυδίδου κατεσκεύασται χαρακτῆρα τὸν ἐν τῇ κοινῇ καὶ συνήθει διαλέκτῳ τὴν ἐξαλλαγὴν ἔχοντα. Ἀλλ' ἵνα μὴ μακρότερος τοῦ δέοντος ὁ λόγος γένοιτό μοι, τούτοις ἀρκεσθείς, ἱκανοῖς οὖσι βεβαιῶσαι τὸ προκείμενον, οὐκ ἂν οἰκνήσαιμι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους ὑποτίθεσθαι, τοῖς γε δὴ τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους ἔτι φυλάσσουσι, Δημοσθένει συμβούλῳ χρησαμένους, ὃν ἁπάντων ῥητόρων κράτιστον γεγενῆσθαι πειθόμεθα, ταύτας μιμεῖσθαι τὰς
951 κατασκευάς, ἐν αἷς ἥ τε βραχύτης καὶ ἡ δεινότης καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ τόνος καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ αἱ συγγενεῖς ταύταις

---

8. οὕτως γράφων] ib. p. 325. 24. Reisk. §. 91, 2. 5. Bekker. Cf. p. 245. §. 19, 2. 3. de falſ. legat. p. 424.

[εἰς] Incluſa εἰς abeſt a vulg. editt. In eisdem εἰσίν, ſcriptum pro ἦσαν et εὕροι τις ἄν [pro εὕροιτ' ἄν]. Eſt autem petitus locus ex or. Pro Corona. Sylb. Delevi importunum εἰς, quod inter σκοπεῖσθαι et τό legebatur. Reisk. Repoſui, quamquam ineptum eſſe perſpicio.

LV, 1. τὸν ἐν τῇ κοινῇ καὶ συνήθει διαλέκτῳ] Malim τὸν ἐκ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους διαλέκτου. Reisk. Male. Ἐν hic eodem modo dictum, quo 54, 4: φυλάττεται τὸ περιττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ.

ἱκανῶς οὖσι] Forſan rectius ἱκανοῖς οὖσι. Sylb. Correxi ἱκανοῖς. Reisk.

ἀρεταὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰσὶ Φανεραί· τὰς δ' αἰνιγματώδεις καὶ δυσκαταμαθήτους καὶ γραμματικῶν ἐξηγήσεων δεομένας καὶ πολὺ τὸ βεβασανισμένον καὶ τὸ σολοικοφανὲς ἐν τοῖς σχηματισμοῖς ἔχουσας μήτε θαυμάζειν μήτε μιμεῖσθαι. Ἵνα δὲ 2
συνελὼν εἴπω, ἀμφότερα μὲν ἐπ' ἴσης ζηλωτὰ εἶναι, τά τε μὴ σαφῶς εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως καὶ τὰ προσειλημμένα σὺν ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς τὴν σαφήνειαν, οὐκ ἔχει λόγον· ἀνάγκη δὲ ὁμολογεῖν, κρείττονα τῶν ἀτελεστέρων εἶναι τὰ τελειότερα καὶ τῶν ἀφανεστέρων τά γε ἐμφανέστερα. Τί οὖν μαθόντες ἅπασαν τὴν διάλεκτον τοῦ συγγραφέως ἐπαινοῦμεν καὶ βιαζόμεθα λέγειν, ὅτι τοῖς καθ' ἑαυτὸν οὖσιν ἀνθρώποις αὐτὰ ὁ Θουκυδίδης ἔγραψε, συνήθη πᾶσι καὶ γνώριμα ὄντα, ἡμῶν δὲ λόγος αὐτῷ τῶν ὕστερον ἐσομένων οὐκ ἦν; 952
Οὐδ' ἐκβάλλομεν ἐκ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἅπασαν τὴν Θουκυδίδου λέξιν ὡς ἄχρηστον, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν, τὸ διηγηματικὸν μέρος αὐτῆς, πλὴν ὀλίγων πάνυ, θαυμαστῶς ἔχειν καὶ εἰς πάσας εἶναι τὰς χρείας εὔθετον, τὸ δὲ δημηγορικὸν οὐχ ἅπαν εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι, ἀλλ' ὅσον

πολὺ τὸ βεβασανισμένον] Fere affirmare auſim legendum eſſe πολὺ τὸ βεβιασμένον, de qua commutatione ſupra quoque dictum ad 41, 8. Sylb. Fallitur. V. quae l. l. dicta ſunt.

2. τὴν σαφήνειαν] Malim καὶ τὴν σ. Reisk. Non opus.

τί οὖν μαθόντες] Τί μαθόντες alibi quoque notaſſe memini. Alioqui uſitatius τί παθόντες. Sylb. V. Buttmann, Gr. Gr. §. 137. p. 589. ſqq. Matthiae Gr. Gr. §. 567. p. 827.

3. ὡς ἄχρηστον] Poſt haec vocabula deeſt aliquid. Nam hucusque procedit increpatio eorum, cum quibus diſſentit Dionyſius. *Quanam ergo de cauſa dictionem Thucydidis univerſam laudamus?* (id quod multi aequalium Dionyſii faciebant.). *Cur non ejicimus et exterminamus eam e foris, ut inconvenientem et ibi haud uſurpabilem? ἡμεῖς δὲ οὐχ οὕτω, nos vero non ita*, ſcil. facimus; ἀλλ' ὁμολογοῦμεν —, vel ſic ἡμεῖς δὲ οὔτε πᾶσαν ἐπαινοῦμεν, οὔτ' αὖ πᾶσαν ἐκφαυλίζομεν, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν —. Reisk. Ita diſputat, ac ſi verba οὐδ' ἐκβάλλομεν — arcte cum praegreſſis jungenda et interrogative accipienda eſſent, cum potius per ſe ſpectanda ſint ac Dionyſii judicium contineant, qui cum adverſarios, quod univerſam Thucydidis dictionem probarent laudarentque, vituperarit, contra, ſe non omnino ſcriptoris orationem damnare, declarat.

ἀλλ' ὅσον] id eſt ἀλλὰ τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ μιμήσεως ἄξιον [imo εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι repetendum, qui infinitivus a

ἐστὶν αὐτοῦ μέρος γνωσθῆναι μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις εὔπορον, κατασκευασθῆναι δ' οὐχ ἅπασί δυνατόν. Τούτων ἡδίω μὲν εἶχόν σοι περὶ Θουκυδίδου γράφειν, ὦ βέλτιστε Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων, οὐ μὴν ἀληθέστερα.

λέγομεν pendet, quod ex ὁμολογοῦμεν eliciendum eſt] ὅσον —. Reiſk. Poſt μέρος comma ſuſtuli, quod interpreti latino et Gatterero impoſuit. Conſtruendum eſt enim: ὅσον μέρος εὔπορόν ἐστι γνωσθῆναι.

ἡδίω] Perperam in exemplari ſcriptum ἰδίω. Sylb.

οὐ μὴν ἀληθεστέρα] Imitatur cum ironia quadam Thucydidem, apud quem Nicias in epiſtola ad Athenienſes VII, 14: τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε. Hinc ſi quis poſt ἀληθέστερα particulam γέ inſerendum cenſeat, non refragabor. V. tamen ind.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ

ΑΜΜΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ

ΑΜΜΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΡΙ-

ΤΩΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

I. Ἐγὼ μὲν ὑπελάμβανον ἀρκούντως δεδηλωκέναι τὸν Θουκυδίδου χαρακτῆρα, τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα τῶν ὑπαρχόντων περὶ αὐτὸν ἰδιωμάτων ἐπεξελθών, ἐν οἷς γε δὴ μάλιστα διαφέρειν ἔδοξέ μοι τῶν πρὸ αὐτοῦ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, πρότερον μὲν ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθεῖσιν ὑπομνηματισμοῖς, ὀλίγοις δὲ 789 πρόσθεν χρόνοις ἐν τῇ περὶ αὐτοῦ τοῦ Θουκυδίδου κατασκευ- 1

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἄμμαῖον δευτέρα] Illa verba ἐπ. π. Ἀ δ. adjecta esse volui ad titulum complendum. Sylb. Scilicet ut hic libellus ab eo discerneretur, qui, eidem Ammaeo inscriptus, de Aristotele et Demosthene agit. V. T. VI. p. 719. sqq.

ἐν τοῖς — ὑπομνηματισμοῖς] Ex hoc etiam loco intelligimus tertiam de sciptoribus Atticis partem a Dionysio absolutam fuisse, eam scilicet, qua post utriusque generis oratores egit de philosophis et historicis Atticis, ut est Plato (1, 2, 2.), Thucydides aliique. Sylb.

πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθεῖσιν] V. Comm. de oratt. ant. T. V. p. 445. Jud. de Demosth. p. 1128. sq.

ὀλίγοις δέ] Exemplar habet δή. Ego Stephanum in Thucydidis editione [priore, cui hunc libellum praemisit, hic ibi varias lectiones offerens, quas non omnes enotaverat Sylburg.] sequi malui. Seq. v. rectius fortasse περὶ τοῦ αὐτοῦ Θουκ. *de eodem Thucydide*. Sylb. Bene habet vulgata, et

ασθείσῃ γραφῇ, προεἰπὼν τὸν Αἴλιον Τουβέρωνα· ἐν ᾗ πάντα τὰ δεόμενα λόγου μετὰ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων διεξε-
2 λήλυθα κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν. Σοῦ δὲ ὑπολαμβάνοντος, ἧττον ἠκριβῶσθαι τὰς γραφάς, ἐπειδὴ προεκθέμενος ἅπαντα τὰ συμβεβηκότα τῷ χαρακτῆρι, τότε τὰς περὶ αὐτῶν πίστεις παρέχομαι, ἀκριβεστέραν δὲ τὴν δήλωσιν τῶν ἰδιωμάτων τοῦ χαρακτῆρος ἔσεσθαι νομίζοντος, εἰ παρὰ μίαν ἑκάστην τῶν προθέσεων τὰς λέξεις τοῦ συγγραφέως παρατιθείην, ὃ οἱ τὰς τέχνας καὶ τὰς εἰσαγωγὰς τῶν λόγων πραγματευόμενοι ποιοῦσι, προελόμενος εἰς μηδὲν ἐλλείπειν καὶ τοῦτο πεποίηκα, τὸ διδασκαλικὸν σχῆμα λαβὼν ἀντὶ τοῦ ἐπιδεικτικοῦ.

---

servanda est. Non enim dicere vult Dionysius *de eodem Thucydide*, sed *de ipso Thucydide*, h. e. solo de Th. et de nullo praeterea alio. Constat ex hoc loco, libellum hunc, in quo perlustrando nunc versamur, ad Ammaeum misso, posterius esse conscriptum atque libellum de Thucydide ad Q. Aelium Tuberonem missum, qui in editionibus Dionysii huic postpositus et subjectus est, cum debuisset anteponi. Reisk. Ego vulgarem ordinem mutavi. Verba ὀλίγοις δὲ πρόσθεν χρόνοις, ut praegressa *πρότερον μέν* docent, significant *paulo ante quam haec scripsi*. Mox Stephanus προεῖπον habet pro προεἰπών. Male.

ἑμαυτοῦ] Pro vulgato αὐτοῦ legendum vel ἑμαυτοῦ cum Stephano, vel reciproce αὑτοῦ. Sylb. Illud, non monito lectore, exhibuit Reisk. Ego αὐτοῦ edidi. V. quos laudavi ad II, 49, 2.

2. τότε] Tum demum neque citius. Reisk. Τότε hic eadem ratione usurpatum, qua alias εἶτα vel ἔπειτα, post participium infertur. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 566. 3. Buttmanni Gr. Gr. §. 131. n. 6.

παραθέσεων] Haud scio, convenientiusne παραδόσεων, *traditionum*, an προθέσεων, *propositionum*, ut paulo post 2, 1. Sylb. Videtur aut simplex θέσεων aut ὑποθέσεων aut denique προθέσεων praestare. Reisk. Haud dubie verum est προθέσεων, quod edidi. Cf. II, 1, 1. et III, 2, 1. Corruptio ex sq. παρατιθείην orta.

συγγραφέως] Ξυγγραφέως. Reg. 2. Hudf.

τὸ διδασκαλικὸν — τοῦ ἐπιδεικτικοῦ] Eandem oppositionem aliis verbis effert Jud. de Demosth. p. 1099: παραδειγμάτων δ' οὐκ οἶομαι δεῖν ἐνταῦθα —. Πολὺ γὰρ ἡ σύνταξις τὸ μῆκος λύβοι καὶ δέος, μή ποτ' εἰς τοὺς σχολικοὺς ἐκβῇ χαρακτῆρας ἐκ τῶν ὑπομνηματισμῶν. ubi Sylburgius: „In exemplari est ὑπομνηματικῶν: minus apte.“ Mihi vero ὑπομνηματικῶν praeplacet.

II. Ἵνα δὲ εὐπαρακολούθητος ὁ λόγος σοι γένηται, 1
προθεὶς κατὰ λέξιν, ὅσα περὶ τοῦ συγγραφέως τυγχάνω 790
προειρηκώς, ἐπιτροχάδην ἀναλήψομαι τῶν προθέσεων ἑκάστην καὶ τὰς ἀποδείξεις παρέξομαι, καθάπερ ἠξίους. Ἕπεται δὲ τοῖς περὶ Ἡροδότου γραφεῖσι τὰ μέλλοντα δηλοῦσθαι. Τούτῳ γὰρ Θουκυδίδης τῷ ἀνδρὶ ἐπιβαλὼν καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν πρότερον ἐμνήσθην, καὶ συνιδών, ὡς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρετάς, ἴδιόν τι γένος χαρακτῆρος οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς οὔτ' ἔμμετρον ἀπηρτισμένως, κοινόν δέ τι καὶ μικτὸν ἐξ ἀμφοῖν ἐργασάμενος, εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν, ἐπὶ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὴν τροπικὴν καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων πολλάκις ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώποις· ἐπὶ δὲ τῶν σχηματισμῶν, ἐν οἷς μάλιστα ἐβουλήθη διενεγκεῖν τῶν πρὸ αὐτοῦ, πλείστην εἰσενεγκάμενος πραγματείαν, τοτὲ μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν, τοτὲ δὲ εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον· καὶ νῦν μὲν τὸ ῥηματικὸν ὀνοματικῶς ἐκφέρων, αὖθις δὲ τοὔνομα ῥῆμα ποιῶν, 791
καὶ αὐτῶν γε τούτων ἀναστρέφων τὰς χρήσεις, ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν ῥηματικόν, τὸ δὲ ῥηματικὸν ὀνοματικὸν λέγηται· καὶ τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα δραστήρια, τὰ δὲ δραστήρια

II, 1. ὅσα περὶ τοῦ] Ὅσαπερ τοῦ. Reg. 1. et Colb. Hudſ.

ἠξίουν] Fortaſſe rectius ἠξίους, *petiiſti*. Sequentia petita ſunt e tractatu ad Q. Aelium Tuberonem, II, 24. [ubi v. annotata.]. Sylb. Correxi ἠξίους. Reisk.

2. πρὸ αὐτοῦ] Vulgo πρὸ αὐτοῦ.

3. ὀνομαστικῶς ἐκφέρων] Ut hic ὀνομαστικῶς ἐκφέρων dicit, ita ὀνομαστικὴν λέξιν infra 4, 1. itidemque 5, 1. 2. 3. Sed verior ſcriptura videtur eſſe ὀνοματικῶς, ut bis noſtro loco et ſupra in libro de compoſitione ſeu collocatione verborum, ut adnotavi ad p. 8. v. 9. [Reisk.] atque ita etiam in ſequenticus dicit ῥηματικά, μετοχικά, ἀντωνυμικά. Sylb. „Aliud ὀνομαστικός, aliud ὀνοματικός. Illud dicitur de *caſu recto*, hoc de *certa claſſe nominum*. Sic τὰ ὀνοματικά dixit Gregor. Corinth. p. 591. V. Sylburg. ad Dionyſ. Halic. de Compoſ. Verb. c. 2. p. 21. nup. edit. et Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 477. ed. Harles.“ Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 698.

λέγηται] Forſan rectius *γένηται*. Sylb. Ex altero loco, qui eſt 24, 2. ubi hujus loci multa verbotenus eadem le-

794 ἐπιλογισμὸς καὶ ἡ περιωπὴ καὶ ἡ ἀνακωχὴ καὶ
2 τὰ ὅμοια τούτοις. Ποιητικὰ δὲ ἥ τε κωλύμη καὶ ἡ
πρέσβευσις καὶ ἡ καταβοὴ καὶ ἡ ἀχθηδὼν καὶ
3 ἡ δικαίωσις καὶ τὰ παραπλήσια. Ἡ δ' ἐν τοῖς σχημα-

περιλογισμός] Steph. in Thucyd. ed. habet ἐπιλογισμός [quod e Reg. 1. 2. recepi; περί e ſeq. περιωπή ortum, quamquam nentrum vocabulum apud Thucydidem legitur. Cf. Duker. praeſ. T. II. p. XXVI.] et πρέσβευσις [pro quo, codicibus Reg. 2. et Colb. invitis, πρεσβευσία legitur. Cf. Thuc. I, 73. ibique interprr.]. Pro ſequenti autem καταβολή leg. fortaſſe καταβοή [quod e Reg. 2. recepi. Cf. interprr. ad Thuc. l. l. et Lex. Segu. p. 104 20.] Porro notandum ex his, quae hic in Thucydide velut poetica notantur, ab ipſo Dionyſio in Antiqq. Rom. uſurpari nonnulla, ut eſt hoc ipſum καταβοή [quo ſaepius utitur] cum ſeqq. duobus ἀχθηδών [VIII, 14. p. 1778. 7.] et δικαίωσις. [I, 58. p. 147. 2. c. 87. p. 225. 10. III, 10. p. 432. 12. VII, 16. p. 1348. 14. c. 59. p. 1448. 6. VIII, 54. p. 1582. 5.]. Sic etiam e praecedentibus, quae notantur, ut gloſſematica, obſoleta et obſcura, uſurpantur ab eodem in iisdem Antiqq. ἀκραιφνής et ἀνακωχή. Sylb. Pro περιλογισμός in Reg. 1. 2: ἐπιλογισμός, pro ποιητικά in Reg. 2. ποιητική, pro πρεσβευσία in Reg. 2. et Colb. πρέσβευσις, et pro καταβολή in Reg. 2. καταβοή. Hudſ. Cf. Gregor. Cor. p. 50, qui Atticos dicere ait τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης. V. ibi interprr.

περιωπή] V. Thuc. IV, 86. Phot. p. 333. Περιωπὴ καὶ πισύνη (hoc apud Thucydidem fruſtra quaeſieris: fortaſſe lexicographus πίσυνος ſcripſit) καὶ πύστις, πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ. καλεῖ δὲ περιωπὴν τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον ὡς Ὅμηρος (Od. X, 146. Il. XIV, 8. XXIII, 451. ubi v. Schol.).

ἀνακωχή] Non male Heilmann. de Thuc. ing. et ſcrib. gen. p. 176. pro ἀνακωχή, quam vocem alii quoque ſcriptores uſurpent (veluti ipſe Dionyſ. Antiqq. III, 16. p. 450. 1. quamquam Vat. ibi ἀνοχή exhibet.) legendum eſſe conjicit διακωχή, quod ſemel tantum apud Thucydidem reperitur (III, 87.). Eadem de cauſa Valckenar. Animadvv. ad Ammon. I, 5. p. 25. ἀνοκωχή reponi vult. Sed etiam e caeteris, quae cenſor notat, vocabulis, plura apud alios leguntur. De voce ἀνακωχή v. Poppo. obſſ. p. 134. Haack. ad I, 66. IV, 38. Cf. VIII, 87. Lex. Segu. p. 406. 19. Phot. p. 291. 5. παροκοχή, quam vocem is VI, 85. pro παροχή videtur legiſſe.

κωλύμη] V. Thuc. I, 92. ubi Schol. ἴδια δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Phot. p. 144: κωλέμη, κώλυμα, κώλυσις, ἐμπόδιον. ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Cf. IV, 27. 65. et Suid. Heſych. Zonar. p. 1276.

ἀχθηδών] V. Thuc. II, 57. IV, 40. et Gottleber. ad priorem locum.

δικαίωσις] V. Thuc. I, 141. III, 82. IV, 86.

τισμοῖς καινότης τε καὶ πολυτροπία καὶ ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς συνήθους χρήσεως, ἐν ᾗ μάλιστα διαφέρειν αὐτὸν ἡγούμεθα τῶν ἄλλων, ἐπὶ τούτων γίγνεται τῶν ἔργων φανερά.

IV. Ὅταν μὲν οὖν μίαν λέξιν εἴτ' ὀνοματικὴν εἴτε ῥηματικὴν ἐν πλείοσιν ὀνόμασιν ἢ ῥήμασιν ἐκφέρῃ, περιφράζων τὴν αὐτὴν νόησιν, τοιαύτην ποιεῖ τὴν λέξιν. „Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι." Καὶ μὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ γέγραφεν· „Οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται." Καὶ γὰρ ἐν τούτοις τὸ σημαινόμενον ποιεῖ

IV, 1. ὀνομαστικὴν] Correxi ὀνοματικὴν.

2 Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς —] Thuc. I, 138. Haec περιφράσις verborum ἦν δηλώσας omnibus uſitata eſt ſcriptoribus. V. ad II, 20, 2.

διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον] Idem Steph. [et Reg. 2. Hudſ.] διαφερόντως τις αὐτὸν μᾶλλον. Sed noſtra lectio et infra [16, 2.] reperitur, ubi Scholiaſtes ἐς αὐτό exponit ἐς τὴν ἰσχὺν τῆς φύσεως. Sylb. Immo ἐς αὐτὸ refertur ad τὸ τῆς φύσεως ἰσχὺν δηλοῦν.

ἄξιος θαυμάσαι] Cf. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 508. Brunck. ad Soph. Philoct. 1167. Matthiae. Gr. Gr. §. 552. n. 2.

οὐδ' αὖ — κεκώλυται] Thuc. II, 37. Cf. Plat. Menex. p. 238. e. οὔτε ἀσθενείᾳ, οὔτε πενίᾳ, οὔτ' ἀγνωσίᾳ πατέρων ἀπαλήλαται οὐδείς, οὐδὲ τοῖς ἐναντίοις τετίμηται, ὥςπερ ἐν ἄλλαις πόλεσιν, ἀλλὰ εἷς ὅρος, ὃ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει.

ἀφανείᾳ] In exemplari eſt ἀφανίᾳ, detracto ε: minus uſitate. Sylb. Ita in Mſſ. Reg. 1. et 2. et Colb. In Ed. Steph. ἀφανίᾳ, minus uſitate, ut notavit Sylb. Hudſ. Caeterum quid hoc loco propoſito Dionyſius offendere voluerit, me non perſpicere fateor, cum in iſtis verbis nihil ſit, quod a trita dicendi ratione recedat, niſi forte uſus particulae δέ, quae h. l. ſic infertur, ac ſi praeceſſiſſet πένης μὲν ὤν. Sed horum vice verborum fungi vocabula κατὰ πενίαν, fortaſſe ſignificare voluit Dionyſius. Tum autem pro τὸ σημαινόμενον leg. eſt σχηματίζων ὄνομα, quae correctio, ut cum ſqq. optime convenit, ubi ἡ παρεξειρεσία explicatur τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας, ita egregie reſpondet iis, quae auctor 2, 4. propoſuit: τότε μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν (quod rhetor Thuc. loco I, 138. oſtendit) τότε δὲ εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον.

795 τὸν λόγον, ὡς ἐπὶ τοῦ Λακεδαιμονίου Βρασίδα τέθεικεν, ὅτε μαχόμενος περὶ Πύλον ἀπὸ τῆς νεώς, τραυματίας γενόμενος, ἐξέπεσεν. „Πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησίν, εἰς τὴν παρεξειρεσίαν ἡ ἀσπὶς περιερρύη εἰς θάλατταν.“ Βούλεται γὰρ δηλοῦν· „Πεσόντος δὲ αὐτοῦ ἔξω τῆς νεὼς ἐπὶ τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας“ — .

V. Ἐν οἷς δὲ τὰ ῥηματικὰ μόρια τῆς λέξεως ὀνοματικῶς σχηματίζει τοιαύτην ποιεῖ τὴν Φράσιν. Ἔστι δ' αὐτῷ πρὸς Ἀθηναίους ὁ Κορίνθιος ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ τάδε
2 λέγων· „Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε.“ Τὸ γὰρ παραινεῖν καὶ ἀξιοῦν ῥήματα ὄντα, ὀνοματικὰ γέγονε παραίνεσις

---

5. τὸν λόγον] *Τὸν λόχον τοιοῦτον* Reg. 1. et Colb. Hudſ. *Τοιοῦτον* fortaſſe ex 5, 1. ortum.

Βρασίδα] *Βρασίδου*. Reg. 2. Hudſ. Retinui *Βρασίδα*, quamquam in hoc quidem nomine hic genitivus ſatis inſolens eſt. Cf. Buttmanni Gr. Gr. magna §. 54. n. 14. p. 147.

„*πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησίν, εἰς* —] Vulgo ſic diſtinguitur: *πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησίν· „Εἰς* —. Apud Thuc. IV, 12: *καὶ πεσόντος αὐτοῦ ἐς* —.

εἰς θάλατταν] Commation *εἰς θάλατταν* Stephanus in ſequentis periodi fine ponit poſt *τῆς εἰρεσίας*. Exemplaria noſtri lectio conſentit cum Thucydidis exemplaribus, ubi ſic legitur locus [IV, 12.]: *καὶ πεσόντος αὐτοῦ ἐς τὴν παρεξειρεσίαν ἡ ἀσπὶς περιερρύη ἐς τὴν θάλατταν* [*θάλασσαν*]. Sylb. [cujus annotationem *Hudſ.*, ut ſaepius, decurtaverat]. In codd. quibusdam illa *εἰς θάλατταν* hic omittuntur et in ſequentis periodi fine poſt *τῆς εἰρεσίας* collocantur; in aliis tam hic, quam illic, reperiuntur. Hudſ. Apud Thuc. *ἐς* (quod pro *εἰς* e libris reſtituit Haack.) *τὴν θάλασσαν*.

τό· Ὄντος] Pro *ὄντος* rectius legi *πεσόντος* manifeſtum eſt ex hoc ipſo loco [Thucydidis]. *Παρεξειρεσίαν* vero Thucydidis ſcholiaſtes eſſe dicit *τὸν ἔξω τῆς εἰρεσίας τῆς νεὼς τόπον, καθ' ὃ μέρος οὐκέτι κώπαις κέχρηνται· εἶναι* [*ἔστι*] *δὲ τοῦτο τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρῴρας*. Sylb. Ego verba *τό· Ὄντος* in *πεσόντος* mutavi.

V. *ὀνομαστικῶς*] *Ὀνοματικῶς* Reg. 1. 2. et Colb. ut et §. 2. in Reg. 1. et 2. Verum ibi *ὀνοματικά* habet Colb. Vide Var. Lect. [immo Sylburgii annotat.] ad 2, 5. Hudſ. Edidi *ὀνοματικῶς*.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] C. 41.

ὀνομαστικῶς γέγονε] Recepi, quod Colb. offerebat, *ὀνοματικὰ γέγονε*.

καὶ ἀξίωσις. Ταύτης δ' ἐστὶ τῆς ἰδέας „ἡ τε οὐκ ἀποτείχισις τοῦ Πλημμυρίου“ ἣν ἐν τῇ ἑβδόμῃ βίβλῳ τέθεικεν ἐν δημηγορίᾳ. Τὸ γὰρ ἀποτειχίσαι καὶ ἀπολοφύρασθαι ῥηματικὰ ὄντα, ὀνοματικῶς ἐσχημάτικεν, „ἀποτείχισιν“ καὶ „ὀλόφυρσιν.“ 3 796

VI. Ὅταν δ' ἀντιστρέψας ἑκατέρου τούτων τὴν φύσιν τὰ ὀνόματα ποιῇ ῥήματα, τοῦτον τὸν τρόπον ἐκφέρει τὴν λέξιν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ πολέμου γράφει. „Τὴν μὲν οὖν ἀληθεστάτην αἰτίαν, λόγῳ δὲ ἀφανεστάτην τοὺς Ἀθηναίους οἶομαι μεγάλους γενομένους ἀναγκάσαι εἰς τὸ πολεμεῖν.“ Βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι μεγάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τῷ πολέμου. 2

ἡ τε οὐκ ἀποτείχισις τοῦ Πλημμυρίου] Hanc dictionem apud Thucydidem frustra quaesivi. Neque potest inveniri, cum Plemmyrium revera ab Athenienſibus communitum fuerit ac postea a Gylippo captum. V. Thuc. VII, 4. 22. 25. 25. 52. 36. Plut. Nic. 20. Itaque Dionyſii error ſubeſt, qui nec hic dictionem notare debebat, quam probatiſſimi ſcriptores uſurparunt, neque ipſe ea abſtinuit. V. Archaeol. X, 43. p. 2106. 15. ubi cf. doctiſſimam Caſauboni annotationem: cui adde Matth. Gr. Gr. §. 600. et, qui Latinos eodem modo loqui docuit, Heindorf. ad Horat. Sat. II, 5, 106.

ἐν τῇ ἑβδόμῃ βίβλῳ] Hic ὁμοιοτέλευτον lacunae originem dedit. Nam poſt βίβλῳ haec fere verba interciderunt καὶ ἡ ὀλόφυρσις, ἣν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ. Reſpicitur enim Thuc. I, 143. extr.

ῥηματικὰ ὄντα] Rectius forſan ῥήματα ὄντα, ut §. 2. vel ῥηματικά ſunt deflexa a verbis, ut 6, 2. Sylb. Deinceps ὀνοματικῶς edidi pro ὀνομαστικῶς.

ὀλόφυρσιν] Malim ἀπολόφυρσιν ob praemiſſum ἀπολοφύρασθαι. Reisk. Eum falli, Thuc. l. l. docet.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] C. 23. ubi Schol. τὰ ὀνόματα ῥήματα ἐποίησε. βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι μεγάλοι γιγνόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου. Quae ipſa Dionyſii verba eſſe jam monuit Stephanus T. II. p. 500. male tamen pro ὀνόματα ῥήματα conjiciens ὄνομα ῥῆμα. Duo enim verba, ἀναγκάσαι et πολεμεῖν ſignificantur. De loci Thucydidei explicatione v. ad II, 10, 4. Pro οἶομαι apud Thuc. ἡγοῦμαι.

τὴν μὲν οὖν] In Thucydidis exempl. vulgatis pro οὖν legitur γὰρ et mox πρόφασιν pro αἰτίαν. Sylb.

γενόμενοι] Exemplar habet γενόμενοι; ego praeſens γινόμενοι cum Steph. malui, ut v. praec. in loco Thucyd. Sylb. In Ed. Steph. et Mss. Reg. 1. et Colb. γινόμενοι, quod rectius viſum eſt Sylburgio. Hudſ.

πεποίηκε δ' ἀντὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ πολέμου, ὀνοματικῶν ὄντων, ῥηματικά, τό τε ἀναγκάσαι καὶ τὸ πολεμεῖν.

VII. Ὅταν δὲ τῶν ῥημάτων ἀλλάττῃ τὰ εἴδη τῶν παθητικῶν καὶ ἐνεργητικῶν, οὕτω σχηματίζει τὸν λόγον· 797 „Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε.“ Τὸ γὰρ κωλύει, ῥῆμα ἐνεργητικὸν ὑπάρχον, ἀντὶ τοῦ κωλύεται, 2 παθητικοῦ ὄντος, παρείληπται. Ἦν δὲ τὸ σημαινόμενον 797 ὑπὸ τῆς λέξεως τοιοῦτον· „Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε.“ Καὶ ἔτι τὰ ἐν τῷ προοιμίῳ λεγόμενα· „Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις.“ Καὶ γὰρ ἐν τούτοις τὸ ἐπιμιγνύντες ἐνεργητικὸν ὑπάρχον ῥῆμα τοῦ ἐπιμιγνύμενοι, παθητικοῦ ὄντος, χώραν ἐπέχει.

ὀνομαστικῶν] Ὀνοματικῶν Reg. 1. 2. et Colb. et sic ubique. Hudf. Recepi.

7. ἀλλάττῃ] In exempl. est ἀπαλλάττῃ: parum usitate. Sylb. Ἀλλάττῃ habet Reg. 2. Hudf.

καὶ ἐνεργητικῶν] Καὶ ποιητικῶν Reg. 2. et Colb. Hudf.

Οὔτε γὰρ — τόδε] Thuc. I, 144. ubi ἐν ante ταῖς σπονδαῖς additur. Praepositionem Valla quoque non videtur legisse.

κωλύει] Sed quid si Thucydides non hoc sed κωλύμη dederit? Reisk. Sed non dedit. Activum hic pro passivo usurpatum esse, quamquam similibus poetarum locis defendi possit (v. Erfurdt. ad Soph. Oed. R. 155. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 1119.) recte tamen Poppo p. 76. videtur negare. Neque tamen satis placet, quam idem proponit, Hermanni ratio, τι subaudientis atque ἐκεῖνο et τόδε accusativos habentis. Nam et omissio pronominis durior est et sensus, qui ex hac explicatione exsistit: *nihil est enim in foederibus neque quod illud neque quod hoc impediat*, minus, ut opinor, concinit cum praegressis, quibus aptior videtur haec sententiae conformatio: *neque enim illud neque hoc foederibus officit.* Vide igitur, ne cum Ar. C. pro κωλύει leg. sit κωλύειν, qua correctione admissa facile unde ἐν, quod delendum censeo, ortum sit intelligitur. Neque obstare huic rationi videtur dativus ταῖς σπονδαῖς, cum κωλύειν ad sensum idem fit, quod κώλυμα εἶναι, vel ἐμπόδιον εἶναι, *impedimento esse*, ut Valla vertit. Cf. Abresch. Dilucc. Thuc. auct. p. 265.

τοιοῦτον] Τοιοῦτο. Reg. 1. Hudf.

ἐν τῷ προοιμίῳ] C. 2. Cf. ad p. 154.

VIII. Ὅταν δ' ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τὸ παθητικὸν παραλαμβάνῃ, τοῦτον σχηματίζει τὸν τρόπον· „Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν.“ Βούλεται μὲν γὰρ δηλοῦν· „Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις συνήλλαξαν.“ Παρείληφε δὲ τὸ ἐνηλλάγησαν, παθητικὸν ὑπάρχον, ἀντὶ ἐνεργητικοῦ, τοῦ συνήλλαξαν. Καὶ τὸ ἐπιφερόμενον τούτῳ· „Τοὺς δ' ἐν τῇ μεσογείᾳ μᾶλλον κατῳκημένους.“ Ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος τοῦ κατῳκηκότας τὸ παθητικὸν παρείληφε, τὸ κατῳκημένους.

IX. Παρὰ δὲ τὰς τῶν ἑνικῶν τε καὶ πληθυντικῶν διαφοράς, ὅταν ἐναλλάττῃ τὴν ἑκατέρου τούτων τάξιν, ἑνικὰ μὲν ἀντὶ πληθυντικῶν οὕτως ἐκφέρει· „Καὶ οὕτως ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ.“ Βούλεται μὲν γὰρ τοὺς Συρακουσίους 798

VIII. ἐνεργητικοῦ] *Ποιητικοῦ* pro ἐνεργητικοῦ Reg. 2. ut et mox Reg. 2. et Colb. Hudſ.

Ἡμῶν δὲ — ἐνηλλάγησαν] Thuc. I, 120.

συνήλλαξαν] Conjecerit aliquis *ἐνήλλαξαν*. Sed idem *συνήλλαξαν* deinceps repetitur atque eadem ratione 5, 5. *ἀπολοφύρασθαι* dixit auctor, ubi accuratius *ὀλοφύρεσθαι* uſurpaſſet. Caeterum hic paſſivum (medium) activi vice fungi, non verum videtur. Cf. Riemer. Lex. ſ. v. *ἐναλλάσσω*, et Poppo p. 77. Atque ut *ἐνηλλάγησαν*, ſic etiam *κατῳκημένους* medium eſt (*ſich anſiedeln*). Quare non *κατοικουμένους* hic dici poterat. Cf. Thuc. III, 54. V, 85. Minime autem hic uſus inter Thucydidis *ἰδιώματα* referri debebat. Cf. Herod. II, 92. 102. IV, 8.

τὸ ἐπιφερόμενον — κατῳκημένους. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐνεργ.] Steph. brevius, *τὸ ἐπιφερόμενον τὸ κατῳκημένους. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐνεργ.* Sylb.

IX, 1. *ἑνικὰ μὲν —*] His reſpondent verba *ἀντὶ δὲ τοῦ ἑνικοῦ — §. 2.*

καὶ οὕτως — τῷ Ἀθηναίῳ] Thuc. VI, 78. ubi ut ſupra II, 48, 5. εἴτω legitur pro *οὕτως*, quod hic Dionyſium illi ſubſtituiſſe dixeris, quòd locum integrum proponere nollet. Sed huic argumentationi nihil tribuo. Caeterum neque hic idioma eſt Thucydidis. V. Herod. I, 69: *τὸν Ἕλληνα φίλον προσθέσθαι*· c. 165; *πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὔξοιτο*, ubi tamen ſunt, qui aliter interpretentur. VIII, 136: *σύμμαχον τὸν Ἀθηναῖον ποιέεσθαι*.

αὐτὸν δὲ οὐ] Sic edidi pro *αὐτὸν δὲ οὔ*. Apud Thuc. legitur *ἑαυτὸν δ' οὔ*,

τὸν Ἀθηναῖον] Steph. [Reg. 2. et Colb. Hudſ.] *τῶν Ἀθηναίων*, quae ſcriptura cum ſequenti expoſitione nequaquam

φράσιν τῷ τε θηλυκῷ γένει τῆς προσηγορίας τὸ θηλυκὸν ἀντέζευξαν μόριον καὶ πτῶσιν τῆς μετοχῆς τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τῆς γενικῆς ἔταξαν τὸν τρόπον τόνδε· Σωφροσύνην γὰρ λαβοῦσαι αἱ πόλεις καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσασαι." Εἰ δὲ τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συνέταττον, ὥσπερ οὗτος πεποίηκε, τὰς γενικὰς ἀντὶ τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων παραλαμβάνοντες, σολοικίζειν ἂν ὑφ' ἡμῶν
3 λέγοιντο. Καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα· „Καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν
801 καταπλαγέντες." οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς δοτικῆς πτώσεως ἐσχηματίσθαι τὴν λέξιν ἥρμοττεν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς· „καὶ μὴ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καταπλαγέντες." Οὐδὲ γὰρ „τῇ παρὰ τῶν θεῶν ὀργῇ φοβεῖσθαι" λέγοντ' ἄν τις, ἀλλὰ τὴν τῶν θεῶν ὀργήν.

XII. Ἡ δὲ παρὰ τοὺς χρόνους τῶν ῥημάτων ἐκβεβηκυῖα τὸ κατάλληλον φράσις τοιαύτη τίς ἐστι· „Καίτοι εἰ ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ

τὸ θηλυκὸν — μετοχικῆς] Steph. brevius [omissis verbis τῷ θηλυκῷ γένει τῆς προσηγορίας]: τό, τε θηλυκὸν ἀντέζευξαν μόριον καὶ τὴν πτῶσιν τῆς μετοχ. Sylb.

οἱ δὲ — τὰ τοιαῦτα] Steph. sic habet: εἰ δὲ τὰ ἀῤῥενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συνέταττον, ὥσπερ οὗτος πεποίηκε, τὰς γενικὰς ἀντὶ τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων παραλαμβάνοντες, σολοικίζειν ἂν ὑφ' ἡμῶν λέγοιντο· καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα· „Καί etc. diversa scilicet periodorum connexione et distinctione. Sylb.

λέγοιτο] Immo vero λέγοιντο. Aut alias, id quod etiam malim, leg. sit: ὁ δὲ τὰ ἀῤ. τ. θ. συντάττων — τάς τε γενικὰς — παραλαμβάνων (in singulari) — λέγοιτο. Reisk. Sed tum inepta essent verba ὥσπερ οὗτος πεποίηκε. Equidem Stephano praeeunte locum correxi, quemadmodum sensus requirere videbatur. Vulgo autem sic legitur οἱ δὲ — παραλαμβάνοντες. σολοικίζειν ἂν ὑφ' ἡμῶν λέγοιτο καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα. Distinctione mutata ad καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα repete σολοικίζειν ἂν ὑφ' ἡμῶν λέγοιντο.

καὶ μὴ — καταπλαγέντες] Thuc. IV, 10. De hoc quoque loco Dionysius male disputat. Non enim hic dativus vice accusativi fungitur, sed καταπλήσσεσθαί τινι i. e. ὑπό τινος est percelli aliqua re. Cf. I, 81.

XII, 1. καίτοι — φαίνεσθαι] Thuc. II, 39. ubi haec verba non cum proxime praegressis cohaerent, sed cum remotioribus: οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς

πλέον ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, (περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν) καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέροις τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι." Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἐθέλοιμεν ῥῆμα τοῦ μέλλοντός ἐστι χρόνου δηλωτικόν, τὸ δὲ περιγίνεται τοῦ παρόντος. Ἀκόλουθον δ' ἂν ἦν εἰ συνέζευξε τῷ ἐθέλοιμεν τὸ περι- 2
ἔσται. — „Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὅ, μενόντων μὲν ἡμῶν, σύμμαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασι δέ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἔσται." Τὸ

ἰσοπάλεῖς κινδύνους χωροῦμεν. Ex quibus verbis patet, εἰ ἐθέλοιμεν, hic non aptum esse, cum de re non dubia, sed vera et concessa sermo sit. Confitetur enim orator, Athenienses ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον ἢ πρόπων ἀνδρείας κινδυνεύειν. Itaque vide, ne cum cod. Vindob. qui subinde egregius est, leg. sit εἰ ἐθέλομεν. Fortasse tamen vulgaris lectio hac interpretatione defendi potest: *Etiamsi vel eo, ἀνειμένως διαιτώμενοι, progrediamur, ut otiati potius, quam laborum exercitationem passi — pericula subire malimus* —. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 524. n. 3.

τὸ πλέον] Apud Thuc. τὸ πλεῖον.

(περιγίγνεται — προκάμνειν)] Inclusa absunt a Stephani editione. Sylb.

ἀτολμοτέροις] Sic etiam codd. quidam Thuc. apud quem vulgo legitur ἀτολμοτέρους.

ῥῆμα τοῦ μέλλοντος] Hoc quo jure dicat, equidem ignoro. Futuro περιέσται auctor usus esset, si quae dicit nonnisi ad futurum tempus referri voluisset; sed cum περιγίγνεται dicat, omne omnino tempus complectitur. Cf. III, 50: (ἴσμεν) οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βέβαιον γιγνομένην, οὔτε κοινωνίαν πόλεσιν ἐς οὐδέν, εἰ μὴ μετ' ἀρετῆς δοκούσης ἐς ἀλλήλους γίγνοιτο καὶ τἆλλα ὁμοιότροποι εἶεν. Cf. Plat. Gorg. p. 510. d.

ἀκόλουθον δ' ἂν ἦν, εἰ συνεζ.] In exemplari est ἀκόλουθον δ' ἦν, ἂν συνεζ. Ego Stephanum sequi malui. Sylb.

Τοῦ τε γὰρ — ἔσται] Thuc. IV, 10. ubi ξύμμαχον pro σύμμαχον legitur et μέν post μενόντων omittitur. Particulae τε in τοῦ τε γάρ in sequentibus respondere τό τ' πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἄγαν δεῖ φοβεῖσθαι, recte monet Poppo p. 24. Sed quod idem putat, pronomen ὅ ante μενόντων cum libris plerisque omittendum et verba μενόντων — εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος, καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως, ἣν καὶ ὑφ' ἡμῶν βιάζηται· ἐπὶ γὰρ ταῖς ναυσὶ ῥᾷστοί εἰσιν ἀμύνεσθαι, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη· parentheseos signis includenda esse, id, quamquam Haackius amplexus est, mihi tamen durissimum videtur. Retinendam igitur puto vulgarem lectionem. Ὅ post ω facile elidi potuit; simili

802 μὲν γὰρ γίγνεται τοῦ παρόντος ἐστί, τὸ δὲ ἔσται τοῦ μελ-
3 λοντος χρόνου δηλωτικόν. Γέγονε δὲ καὶ παρὰ τὰς πτώσεις
ὁ σχηματισμὸς ἀκατάλληλος. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς γενικῆς
πτώσεως ἐξενήνοχε τό τε μετοχικὸν ὄνομα, τὸ μενόντων,
καὶ τὸ ἀντωνυμικὸν τὸ ἡμῶν, ἐπὶ δὲ τῆς δοτικῆς τὸ ὑποχω-
ρήσασιν. Οἰκειότερον δ' ἦν καὶ τοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἐξε-
νηνέχθαι πτῶσιν.

XIII. Ὅταν δὲ πρὸς τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαινο-
μένου πράγματος τὴν ἀποστροφὴν ποιῆται, ἢ πρὸς τὸ σημαι-
νόμενον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος, οὕτω σχηματίζει τὸν λόγον·

---

modo ω ante ο elisum est III, 114. ubi pro ἐξ Οἰνιαδῶν leg. esse ἔξω Οἰν. monuit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 324. cujus emendatio fugerat Popponem de hoc loco disputantem p. 115. sqq. — Similis est locus VI, 10: οἴεσθε ἴσως, τὰς γενομένας ὑμῖν σπονδὰς ἔχειν τι βέβαιον. αἳ, ἡσυχαζόντων μὲν ὑμῶν, ὀνόματι σπονδαὶ ἔσονται, — σφαλέντων δέ (hanc particulam praebent margo Gr. Pariss. D. F. eamque expressit Valla. Schol. hic corruptam distinctionem secutus est.) που ἀξιόχρεῳ δυνάμει, ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ποιήσονται. Quod Reisig. in Conjectt. p. 510. sq. conjectat, nostro loco pro νομίζω ὃ leg. esse νομιζόμενον, id fortasse ipse non amplius probat.

τὸ μὲν γὰρ — δηλωτικόν] Sed diversa utriusque temporis videtur esse potestas. Atque εὔπορόν ἐστι scriptor non dicere poterat, quia, sensu postulante, ὑποχωρήσασι (i. e. ἢν ὑποχωρήσωμεν), non ὑποχωροῦσι, praemiserat. Pro γίγνεται quidem γενήσεται non ineptum esset, sed praesente cum utatur Demosthenes, certo se sperare significat, Athenienses loco non cessuros esse. Nam de qua re ut praesente loquor, cum futura sit, eam eventuram esse confidam necesse est.

γέγονε δὲ — ἀκατάλληλος] De hac ἀκαταλληλίᾳ cf. Abresch. dilucc. Thuc. auct. p. 355. sq. et Ernest. ad Xenoph. Memor. II, 2, 15.

ἀντωνυμικόν] Idem exemplar habet ἀντωνυματικόν: perperam. Sylb.

XIII. πρὸς τὸ σημαῖνον] Structuram, quam hic velut ἐξηλλαγμένην notat, ipse usurpat [et quis vel Graecus vel Latinus auctor eam non usurpaverit?] supra p. 408. v. 7: ἑώρα τὸ στρατόπεδον ἀγανακτοῦντας ὑπὲρ Ἀχιλλέως. Ibi enim quia τὸ στρατόπεδον significat τοὺς στρατιώτας, propterea pluralis numeri adjectivum ei tribuit, cujus generis alia vide apud Pausan. 459. 60. Sylb. Gregor. Cor. p. 71. sq. Ἔθος αὐτοῖς (τοῖς Ἀττικοῖς) μὴ ἀποδιδόναι τὴν σύνταξιν πρὸς τὴν φωνήν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς (c. 79.) τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον,

„Τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν.“ Προθεὶς γὰρ ἐνικὸν ὄνομα, τὸν δῆμον, ἀπέστρεψεν ἀπὸ τούτου τὸν λόγον ἐπὶ τὸ σημαινόμενον πρᾶγμα, πληθυντικὸν ὑπάρχον, τοὺς Συρακουσίους. Καὶ αὖθις· „Λεοντῖνοι γὰρ ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας μετὰ τὴν σύμβασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς καὶ ὁ δῆμος ἐπανόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι.“ Ἀπὸ γὰρ τοῦ πληθυντικοῦ ὀνόματος, τοῦ Λεοντῖνοι, ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ τὸ ἐνικὸν ὄνομα, τὸν δῆμον. 2 3

XIV. Πρόσωπα δὲ παρ' αὐτῷ τὰ πράγματα γίγνεται, καθάπερ ἐν τῇ Κορινθίων πρὸς Λακεδαιμονίους δημηγορίᾳ γέγονεν. Ἀξιῶν γὰρ ὁ Κορίνθιος τοὺς προεστηκότας τῆς Πελοποννήσου φυλάττειν αὐτῆς τὸ ἀξίωμα πρὸς τὰς ἔξω πόλεις, οἷον παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον, ταῦτα λέγει· „Πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἧττον ἐξηγεῖσθαι ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδοσαν.“ Τὸ γὰρ ἐξηγεῖσθαι νῦν τέθεικεν ἐπὶ τοῦ προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον, ἡγουμένους αὐτῆς. Τοῦτο δὲ τῇ χώρᾳ μὲν ἀδύ- 2

καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. Nolim huc trahere quae p. 94. disputat, coll. Thuc. II, 47. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 501. et 434. 2.

Τῶν δὲ — ἦσαν] Thuc. VI, 55.

ἀπέστρεψεν] *Ἐπέστρεψεν* Reg. 1. et Colb. Hudſ.

τοὺς Συρακουσίους] Steph. *τὸ Συρακουσίους.* Sylb.

Λεοντῖνοι γὰρ — ἀναδάσασθαι] Thuc. V, 4. ubi pro *σύμβασιν* legitur *ξύμβασιν.* Quae de hoc loco Dionyſius diſputat, ſatis mira ſunt. Videtur autem opinatus eſſe, *τὸν δῆμον* hic intelligi populum Leontinorum, cum nonniſi plebs dicatur. Poſt hanc ſectionem nonnulla videntur intercidiſſe, quibus quod rhetor ſupra 2. propoſuerat, Thucydidem *ἐν τοῖς συνδετικοῖς καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζειν* et *πλεῖστα ἂν τινα εὑρεῖν παρ' αὐτῷ τῶν σχημάτων προσώπων τ' ἀποστροφαῖς καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς καὶ τροπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς ἐξηλλαγμένα καὶ σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν*, illuſtrata fuerint.

XIV. *Πρὸς τάδε — παρέδοσαν*] Thuc. I, 71. ubi pro *ἧττον* legitur *ἐλάσσω.* Dionyſius videtur *ἐλάττονα* dediſſe.

ἐπὶ τοῦ προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον] Merito haec explicatio obſcura viſa eſt Dukero; quam qui ipſa verba ad-

νατον ἦν συμβῆναι, τῇ δὲ δόξῃ καὶ τοῖς πράγμασι τοῖς περὶ αὐτὴν ὑπάρχουσι δυνατόν· καὶ βούλεται τοῦτο δηλοῦν.
3 Πράγματα δὲ ἀντὶ σωμάτων τὰ τοιαῦτα ὑπ' αὐτοῦ γίγνεται. λέγεται δὲ ὑπὸ τοῦ Κορινθίου πρεσβευτοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους, συγκρίνοντος τά τε Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων·
804 „Οἱ μέν γε νεωτεροποιοὶ καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν· ὑμεῖς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειν καὶ ἐπιγνῶναι μηδὲν καὶ ἔργῳ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξικέσθαι."
4 Μέχρι μὲν οὖν τούτων τὸ σχῆμα τῆς λέξεως σώζει τὴν ἀκολούθιαν, ὡς ἐπὶ προσώπων ἀμφοτέρων κείμενον· ἔπειτα ἀποστρέφεται κατὰ θάτερον τῶν μερῶν ὁ λόγος καὶ ἀντὶ τῶν σωμάτων πρᾶγμα γίγνεται περὶ τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅταν
5 φῇ· „Αὖθις δὲ οἱ μὲν καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δὲ ὑμέτερον τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι

---

verterit, ita, opinor, intelliget: *ducere Peloponnesios in externas terras.* Sed qui quae deinceps leguntur considerarit, videbit, rhetorem interpretari voluisse: *Peloponnesum augere.* Quae sententia haud scio, an aliter declarari debuerit. Certe pro τὸ γὰρ ἐξηγεῖσθαι videtur dicendum fuisse μὴ ἐλάττονα ἐξηγεῖσθαι. Haec enim tria Thucydidis verba fere significant, quod Dionysium interpretando exprimere voluisse diximus. Sed Haackio videri video, ἐξηγεῖσθαι hic esse *expedire* Peloponnesum ex eo discrimine [?] quo nunc implicata fuerit, sociis quibusdam propter metum ad aliam societatem deficere conantibus. At ego non magis hos conatus factos esse, probari posse puto, quam istam verbi ἐξηγεῖσθαι potestatem, qua eo nunquam usus est Thucydides. V. I, 76. 95. II, 65. III, 55. 95. V, 66. VI, 85. Cf. Plat. Polit. IX, p. 586. e. X, p. 604. b.

Λέγεται δέ] Thuc. I, 70.

ὑμεῖς δέ] Repete οἷοι ex ὀξεῖς.

ἀμφοτέρων] sc. Lacedaemoniorum et Atheniensium.

οἱ μὲν — ἀπολυθήσεσθαι] Locus hic repetitur 17, 2. Sylb. Verba καὶ παρὰ — κινδυνευταί laudat Thom. M. p. 856. imitatur Dionys. VI, 19. p. 1081. 17. convertit Liv. XLV, 23.

ἐν τοῖς δεινοῖς] Pro ἐν Haackius ἐπί dedit e Reg. Cass. Aug. Cl. Gr. quam lectionem miror tantum e Pariss. D. H. I. enotasse Gailium. Cf. Eurip. Iphig. T. 456: εὐτρεπίζετε, ἃ χρὴ ἐπὶ τοῖς παροῦσι καὶ νομίζεται. V. Matthiae Gr. Gr. 586.

τῶν δὲ δεινῶν] Sic etiam infra; sed apud Thucydidem sine varietate τῶν τε δ.

ἀπολυθήσεσθαι." Τὸ γὰρ ὑμέτερον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς παρείληπται, πρᾶγμα ὑπάρχον ἀντὶ τοῦ σώματος.

XV. Ἐν δὲ τοῖς ἐνθυμήμασί τε καὶ νοήμασιν αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις, πολλαὶ γινόμεναι καὶ μόλις ἐπὶ τὸ τέλος ἀφανούμεναι, δι' ἃς ἡ Φράσις δυσπαρακολούθητος γίνεται, πλεῖσταί μέν εἰσι καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἀρκέσουσι δ' ἐκ 805
τοῦ προοιμίου δύο ληφθεῖσαι μόναι, ἥ τε δηλοῦσα τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀρχαίων τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων καὶ τὰς αἰτίας ἀποδιδοῦσα· „Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης οὐδὲ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀπέζη, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες οὔτε γῆν φυτεύοντες, ἄδηλον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθών, καὶ ἀτειχίστων ἁμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ὢν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο." * * προστεθὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ καὶ σχηματισθὲν οὕτω· „Τῆς 3
γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις οὔτε κατὰ γῆν (οὔτε διὰ θαλάσσης) νεμόμενοι δὲ τὰ ἑαυτῶν

τὸ γὰρ ὑμέτερον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς παρείληπται] Ne hoc quidem idioma eſt Thucydidis. Cf. Plat. Legg. l. p. 643. a. ibique Aſt. Valckenar. ad Herod. VIII, 140. Matthiae Gr. Gr. §. 269 et hujus quoque rationis imitatorem Dionyſ. Arch. VIII, 7. p. 1518. 5. c. 8. p. 1521. 14.

XV. πλεῖσται μέν] Sic edidi pro πλεῖστα μέν.

τῆς γὰρ ἐμπορίας — ἀπανίσταντο] Locus hic citatus etiam ſupra p. 164. v. 15. [de Compoſ. p. 526. Schaefer. et Jud. de Thuc. III, 25, 5.] in auſterae compoſitionis deſcriptione. Exſtat autem in ipſo Thucydidis exordio c. 2. Sylb.

2. προστεθὲν] Mihi videntur tria poſtrema vocabula dictionis hujus Thucydideae ad hunc modum eſſe iteranda, ut, finita illa dictione, ſic ſtatim ſequatur: τὸ γαρ οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο προστεθὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ. *nam ſi illa tria vocabula οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο primo ſtatim membro periodi adjuncta fuiſſent.* Quo admiſſo mox non in dativo, τῇ δὲ παρεμβολῇ leg. fit, ſed in nominativo ἡ δὲ παρεμβολή. Reisk. Mihi in mentem venerat, poſt ἀπανίσταντο eliſum eſſe δ, quod tamen pronomen quia non ſatis perſpicue rhetoris ſententiam declararet, praetulerim conjecturam Reiskii. Sed dativus τῇ δὲ παρεμβολῇ videtur retineri poſſe, cum ad πεποίηκε intelligi queat Thucydides. In praegreſſis quae exciderant, verba οὔτε διὰ θαλάσσης, uncis incluſa addidi.

ἀπανίσταντο] Ἀνίσταντο Reg. 1. Colb. Hudſ.

ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, οὐ χαλεπῶς ἀπηλλάττοντο· " Φαινόμενον ἂν ἑτέραν ἐποίει τὴν διάνοιαν. Τῇ δὲ παραμυθίᾳ τῶν μετὰ ταῦτα πραγμάτων, πολλῶν ὄντων, ἀσαφῆ καὶ δυσπαρακολούθητον πεποίηκε. Καὶ ἡ περὶ τῆς Εὐρυσθέως στρατιᾶς ἐπὶ τὴν Ἀτ-
806 τικὴν ἦδε· „Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρέως δὲ μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ καὶ φεύγοντος τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον, ὑπὸ Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐστράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον ἐπιτραφθέντος καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἅμα αὐτοῦ (Ἀτρέως) δυνατοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότος, τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλείαν παραλαβόντος. Sed ſcriptor inconcinnus eſſe, quam participiorum numero offendere maluit. Itaque verba μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ, quae proprie tantum ad nomen Ἀτρέως explicandum faciunt ideoque per appoſitionem huic adjici debebant, ita cum Ἀτρέως junxit, ac ſi ὄντος verbum primarium eſſet, quo qua ratione quoque tempore Pelopidarum potentia aucta eſſet, declararetur. Similem inconcinnitatem habes I, 6: ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται καὶ διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι. ubi pro πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται καὶ exſpectes πυγμῆς καὶ πάλης ἄθλων τιθεμένων. Xenoph. Apol. 2: Ἑρμογένης μέντοι ὁ Ἱππονίκου ἑταῖρός τε ἦν αὐτῷ καὶ ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα, ὥστε πρέπουσαν φαίνεσθαι τὴν μεγαληγορίαν αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ. ubi requiras Ἑρμογένης μ. ὁ Ἱ. ἑταῖρος ὢν αὐτῷ, ἐξήγγειλε —. Cyrop. I, 1, 5: Ἐπειδὴ ἐνενοήσαμεν, ὅτι Κῦρος ἐγένετο Πέρσης, ὃς παμπόλλους μὲν ἀνθρώπους ἐκτήσατο πειθομένους αὐτῷ (vulgo αὑτῷ) —. pro ἐπειδὴ ἐν. ὅτι Κῦρος, γενόμενος Πέρσης, παμπ. caet. — Infinitivi τυγχάνειν et παραλαβεῖν a λέγουσι pendent. Parentheſeos ſignis, quibus verba τυγχάνειν — θάνατον in Thucydidis edd. includuntur, abſtinendum putavi. De re cf. Plutarch. parall. min. 35. Strab. VIII, 6. p. 209. Tauchn. Morus ad Iſocr. Paneg. 15.

στρατιᾶς] Steph. στρατείας: uſitatius. Idem Steph. loc. v. habet ἐν μὲν τ. Noſtra lectio conſentit cum Thucyd. exempl. [I, 9.] Sylb. De στρατιά et στρατεία modeſte, ut ſolet, Sylburgius. Ex iis quae de his formis nuperrime diſputavit conſor edit. Thuc. Haack. in Ephem. litt. Hal. Oct. 1820. N. 168. p. 255. D. apud Dionyſium quoque multis locis codd. lectio revocanda erit.

Εὐρυσθέως μέν —.] Partem periodi Dionyſius omiſit hanc: λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ σαφέστατα τῶν Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον διεξελθόντες, Πέλοπά τε πρῶτον πλήθει χρημάτων, (aliter Plutarch. Theſ. 5.) ἃ ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους, δύναμιν περιποιησάμενον, τήν τε ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω ξυνενεχθῆναι. Cum his melius concinerent ſequentia, ſi hac ratione conformata eſſent: Εὐρυσθέως μέν — ἀποθανόντος, Ἀτρέως δέ, μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ καὶ φεύγοντος τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον, ὑπὸ Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐστράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον ἐπιτραφθέντος καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἅμα αὐτοῦ (Ἀτρέως) δυνατοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότος, τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλείαν παραλαβόντος. Sed ſcriptor inconcinnus eſſe, quam participiorum numero offendere maluit. Itaque verba μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ, quae proprie tantum ad nomen Ἀτρέως explicandum faciunt ideoque per appoſitionem huic adjici debebant, ita cum Ἀτρέως junxit, ac ſi ὄντος verbum primarium eſſet, quo qua ratione quoque tempore Pelopidarum potentia aucta eſſet, declararetur. Similem inconcinnitatem habes I, 6: ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται καὶ διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι. ubi pro πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται καὶ exſpectes πυγμῆς καὶ πάλης ἄθλων τιθεμένων. Xenoph. Apol. 2: Ἑρμογένης μέντοι ὁ Ἱππονίκου ἑταῖρός τε ἦν αὐτῷ καὶ ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα, ὥστε πρέπουσαν φαίνεσθαι τὴν μεγαληγορίαν αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ. ubi requiras Ἑρμογένης μ. ὁ Ἱ. ἑταῖρος ὢν αὐτῷ, ἐξήγγειλε —. Cyrop. I, 1, 5: Ἐπειδὴ ἐνενοήσαμεν, ὅτι Κῦρος ἐγένετο Πέρσης, ὃς παμπόλλους μὲν ἀνθρώπους ἐκτήσατο πειθομένους αὐτῷ (vulgo αὑτῷ) —. pro ἐπειδὴ ἐν. ὅτι Κῦρος, γενόμενος Πέρσης, παμπ. caet. — Infinitivi τυγχάνειν et παραλαβεῖν a λέγουσι pendent. Parentheſeos ſignis, quibus verba τυγχάνειν — θάνατον in Thucydidis edd. includuntur, abſtinendum putavi. De re cf. Plutarch. parall. min. 35. Strab. VIII, 6. p. 209. Tauchn. Morus ad Iſocr. Paneg. 15.

τῷ καὶ ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐστράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον Ἀτρεΐ· τυγχάνειν δὲ αὐτὸν φεύγοντα τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον· καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων, φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἅμα δυνατὸν δοκοῦντα εἶναι καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα, τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβεῖν.

XVI. Ἐν οἷς δὲ σκολιὰ καὶ πολύπλοκος καὶ δυσεξέλικτος ἡ τῶν ἐνθυμημάτων κατασκευὴ γίνεται, τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει παρ' αὐτῷ. Κεῖται δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἡ λέξις· „Τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέραν αὐτῶν λαβόντες καὶ κινδύνων ἅμα τόνδε κάλλιστον νομίσαντες ἐβουλήθησαν τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι, ἐλπίδι μὲν τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν ἐπιτρέψαντες, ἔργῳ δὲ περὶ τοῦ ἤδη 807 ὁρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναι, ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι ἢ τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι, τὸ μὲν αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἔφυγον, τὸ δὲ ἔργον τῷ σώματι ὑπέ-

---

XVI. πολύπλοκος] Steph. πολυπλόκος, ut ſupra dictum ad 8, 4. Sylb.

ἐν τῷ ἐπιταφίῳ] L. II. c. 42. ubi praecedunt τῶν δὲ οὔτε πλούτῳ (ſic pro πλούτου optimi codd. exhibent, idemque Valla expreſſit.) τις τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίσθη, οὔτε πενίας ἐλπίδι (i. e. ob ſpem, quam pauperes fovere ſolent), ὡς κἂν ἔτι διαφυγὼν αὐτὴν πλουτήσειεν, ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ἐποιήσατο.

αὐτῶν] i. e. τῆς ἔτι ἀπολαύσεως (non τοῦ πλούτου, ut Haackius putat) καὶ τῆς ἐλπίδος (in qua voce hic ſimul ſtudii notio ineſt) τοῦ διαφυγεῖν τὴν πενίαν.

ἐβουλήθησαν] Thucydidis exemplaria ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ. Sylb.

ἐφίεσθαι] Ἐφίεσθαι. Hudſ. Poppo p. 225. ἀφίεσθαι conjecit, quod merito reprobat ejus libri cenſor in libellis philol. Faſc. 2. p. 156. ſq. Etenim non ſimpliciter dicitur ἐβουλήθησαν τῶνδε (quod pronomen eodem redit, quo praegreſſum αὐτῶν) ἐφίεσθαι, quod ſane ineptum eſſet, ſed ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ (i. e. τοῦδε τοῦ κινδύνου) τῶνδε ἐφίεσθαι, nonniſi illo periculo propulſando iſta bona appetere voluerunt, quae quidem exoptabant, ſed ita tamen, ut ſimul fortes ſe gererent, non voluptatum cupiditate a virtute deflecterent.

ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν] Thucyd. exempl. habent καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνεσθαι [ἀμύνασθαι] καὶ παθεῖν. Sylb. Ἀμύνεσθαι ex cedd. reſcripſit Haackius. Caetera apud Dionyſium muti-

μειναν καὶ δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἄκμην τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν." Τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ περὶ Θεμιστοκλέους εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ· „Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. Οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν οὔτ' ἐπιμαθὼν τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ

---

lata sunt. Mox Heilmannus, quem interpretum plerique sequuntur, ἢ τῷ ἐνδόντες pro ἢ τῷ ἐνδόντες legit, et ad ἡγησάμενος verbum χρῆναι subaudit, ut haec sit totius loci sententia: *atque in ipsa defensione vel mortem potius oppetendam, quam alicui (hosti) cedendo salutem quaerendam esse rati* caet. Sed hic χρῆναι omitti potuisse non putaverim. Nec magis verum censeo, quod Scholiastes dicit, μᾶλλον hic positum esse pro κρεῖσσον, quod qui saepius fieri affirmat, Haackius, velim, hunc usum idoneis exemplis adstruxisset. Quod vix poterit. Itaque μᾶλλον cum παθεῖν jungendum et ἡγεῖσθαι constituere interpretandum puto.

ἢ τοῦ δέους] Post ἢ repete ἅμα ἄκμῃ.

ἀπηλλάγησαν] Sc. τοῦ βίου.

εἰρημένα] Εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως Reg. 1. Hudſ.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] C. 138. Cf. annot. ad 4, 1.

οἰκείᾳ] i. e. φυσικῇ, ut Schol. interpretatur. Cf. Plutarch. de Herod. malign. 38: Ὀδυσσεὺς ἐπωνομάσθη διὰ τὴν φρόνησιν. Caeteros scriptorum, a quibus vir summus collaudatur, locos, cum omnibus noti sint, hic coacervare nolo. Seqq. laudat Cicero ad Att. X, 8. qui pro τῶν τε παραχρῆμα legit τῶν μὲν παρόντων et pro τό τε ἄμεινον ἢ χεῖρον — τὸ ἄμεινον καὶ τὸ χ.

προμαθὼν] Sc. priusquam remp. capesseret. Eodem respectu dicitur ἐπιμαθών.

τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου] Pleonasmum, quem Poppo p. 206. in his verbis invenit, equidem non agnoverim. Nam non jungendum puto τοῦ γενησομένου τῶν μελλόντων, ut Poppo videtur fecisse, sed τῶν μελλόντων ab ἑκαστής et τοῦ γενησομένου ab ἐπὶ πλεῖστον pendere existimo. Caeterum hunc quoque locum quadamtenus imitatus est Dionys. Archaeol. VII, 57. p. 1445. 4: συνενέγκῃ (leg. cum Vat. συνενέγκοι) μὲν ταῦτα ὑμῖν καὶ γενοίμην ἐγὼ κακὸς εἰκαστὴς τῶν ἐσομένων. Cf. interpr. ad Jud. de Lys. p. 449. Hemsterh. ad Lucian. Somn. §. 10. p. 191. Bip. Thucydidis locum respicit Cornel. Nep. Themist. c. 1.

πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε, ὧν δὲ ἄπειρος εἴη κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο. Τό τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα καὶ τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, Φύσεως μὲν δυ- 808
νάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο."

XVII. Οἱ δὲ μειρακιώδεις σχηματισμοὶ τῶν ἀντιθέτων τε καὶ παρομοίων καὶ παρισώσεων, ἐν οἷς οἱ περὶ τὸν Γοργίαν μάλιστα ἐπλεόνασαν, ἥκιστα τῷ χαρακτῆρι τούτῳ προσήκοντες, αὐστηρὰν ἔχοντι τὴν ἀγωγὴν καὶ τοῦ κομψοῦ πλεῖστον ἀφεστηκότι, τοιοῦτοί τινές εἰσι παρὰ τῷ συγγραφεῖ· „Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη." Καὶ ἔτι δέ· „Οἱ μὲν καὶ παρὰ δύναμιν 2
τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δ' ὑμέτερον τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι." Καὶ ἐν οἷς τὰς καταλαβούσας τὴν Ἑλλάδα συμφορὰς διὰ τὰς στάσεις ἐπεξέρχεται, τοιάδε γράφων· „Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρεία Φιλέταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθὴς δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον πρόσχημα τοῦ ἀνάνδρου· καὶ τὸ εἰς ἅπαξ συνετὸν ἐπίπαν ἀργόν." Πολλὰ τοιαῦτά τις ἂν εὕροι δι' ὅλης 4

καὶ ἃ μὲν — ἀπήλλακτο] Similia judicia collegit Goeller. in Act. Monac. T. II. Fasc. 2. p. 225. sq.

εἴη κρῖναι] Steph. pro εἴη κρῖναι habet ἐπικρῖναι [atque ita in Reg. 1 2. et Colb. Hudf.]. Nostra lectio cum Thucydidis exemplaribus consentit. Sylb.

προεώρα] In iisdem exemplaribus cum adverbio legitur προεώρα μάλιστα. Sylb.

κράτιστος δή] Sic pro κράτιστος δέ scripsi ex ed. Sylburg.

XVII. Φαίνεται — οἰκουμένη] I, 2. V. notata ad II, 25, 3.

οἱ μὲν — ἀπολυθήσεσθαι] Citatur et hic locus etiam 14, 5. Sylb. V. ibi not.

τὸ δ' ὑμέτερον] Supra, ut apud Thuc. τὸ δὲ ὑμέτερον.

ἀνδρεία] In Thucyd. [III, 82.] ἀνδρία et mox τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα, καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετόν etc. Hudf. Cf. ad II, 29, 5.

αὐτοῦ τῆς ἱστορίας λεγόμενα. Ἱκανὰ δὲ καὶ ταῦτα δείγματος ἕνεκα εἰρῆσθαι. Ἔχεις, ὦ φίλε Ἀμμαῖε, τὰ παρατηρήματα καθ' ἕκαστον αὐτῶν, ἐκ τῆς κοινῆς ἐξητασμένα πραγματείας, ὡς ἐπεζήτεις. Εὐτυχῶς Ἀμμαίῳ.

ἱκανόν] Ἱκανὰ Reg. 1, 2. et Colb. Hudſ. Hos ſecutus ſum.

COMMENTATIONES
CRITICAE ET HISTORICAE
DE
THUCYDIDIS HISTORIARUM
PARTE POSTREMA

SCRIPSIT
Dr. CAROLUS GUILELMUS KRÜGER
POMERANUS.

CAPUT PRIMUM.

Nihil in ſtudiis parvum eſt. Quintil.

THUCYDIDES

morte praeventus hiſtoriam ſuam non abſolvit, nec ultimam manum admovit libro octavo, quem genuinum eſſe et narrationis et orationis indoles oſtendit.

Haud injuria Dionyſius Halicarnaſſeus Thucydidem vituperaſſe videatur [1]), quod in tanta illuſtrium, quas Graeci geſſerint, rerum copia pronuntiare non dubitaverit, magnitudine ac gravitate bellum Peloponneſiacum caeteris antecellere omnibus [2]). Quotus enim quisque eſt, qui, ut nihil dicam de temporibus fabuloſis, Marathona, Thermopylas, Salamina, Plataeas, minus celebrandas exiſtimet, quam, ne minora tangam, funeſtas clades, quibus Athenienſes cum ad Syracuſas tum ad Aegos flumen profligati ſunt? Prona eſt igitur ſuſpicio, gravius, ſi forte, Thucydidis de bello Peloponneſiaco judicium inde ortum eſſe, quod cum rebus eo geſtis ipſe interfuerit, tum easdem ſibi perſcribendas elegerit, ideoque ſic conſiderarit colluſtraritque, ut minus, quam par eſſet, contueretur alia. Quam quidem ſententiam inprimis approbabit qui ſolum reſpexerit bellum Archida-

1) Judic. de Thuc. p. 855 ſq.

2) Thuc. 1, 1. coll. quae monuimus ad Dionyſ. p. 118.

mium [3]). Depopulationes mutuae, urbes expugnatae, crudeles civium ſtrages, quaedam majoris momenti proelia, Spartanorum manus in Sphacteria capta [4]), haec aliaque, ut majus hoc bellum judicetur caeteris, quae contra Graecos Graeci adhuc geſſerant, ſufficiunt; ut Perſicis quoque bellis majus cenſeatur ſufficere non videntur. Qui pari ingenio atque virtute praeditus majora moliebatur, cumque Athenas, niſi ſociis ſuis privarentur, debellari non poſſe intelligeret, expeditionem in Thraciam fecit, inde, ut videtur, bellum in Aſiam translaturus, Braſidas praematura morte, quominus conſilia ſua exſequeretur, praeventus eſt. Et cum eodem tempore Cleon etiam, qui non minus quam ille paci adverſatus fuerat [4b]), occubuiſſet, Niciae pax huic quidem bello finem impoſuit. Quae ſi firma ac ſtabilis fuiſſet, facile vulnera, quae ſibi ipſa inflixerat Graecia [5]), conſanuiſſent; quae novo, quod mox exortum eſt, bello facta ſunt inſanabilia. Atque hoc demum bello, quod praegreſſum erat Archidamium momenta nactum eſt potentiſ-

---

3) Sic enim a Lacedaemoniorum rege Archidamo prior belli pars vocabatur (v. Harpocr. ſ. v. *Ἀρχιδάμιος πόλεμος* ibique Mauſſ. et Valeſ. Lexico. Segg. p. 450. 1.) quod Niciae pax finivit, de qua Plut. Nic. 9. Alcib. 14. cf. Thuc. V, 16 ff. Ariſt. Pac. 269. ſ. 280. ſ. Schol. ad Eq. 790. (falſus eſt Schol. ad Eq. 1589.) Schol. Pac. 466. 480. 1050. Diod. XII, 74. Quod ſequebatur bellum, Decelicum appellabant, *τὸν ἐκ Δεκελείας πόλεμον* Thuc. VII, 27. *Δεκελεικὸν πόλεμον* Iſocr. de pace 14. Demoſth. p. Cor. 28, 5. Bekker. Harpocr. ſ. v. *Δεκελεικός*, Weſſ. ad Diod. 15, 9. — Lexicc. Segg. p. 254, 27. et Zonar. p. 474. rem confundunt. Hoc bellum ſignificari a Xenophonte Hellen. II, 4, 21. jam vidiſſe video Hinrichs. in comment. de Theramenis, Critiae et Thraſybuli rebus et ingenio p. 25. annot. Hanc ſententiam unice veram eſſe demonſtrat Iſocr. Panath. 19.

4) De his, quos ut reciperent inprimis pacem componere ſtudebant Lacedaemonii (Thuc. IV, 41. 117. V, 115.) vid. Thuc. IV, 8. ff. Plut. Nic. 7. ſ. Alc. 14. de glor. Athen. 7. ubi poſt *δεδεμένους* excidiſſe ſuſpicor τ, i. e. *τριακοσίους*. Strabo VIII, 4. p. 180. Tauchn. Diod. XII, 65. Pauſ. Meſſ. 26. Attic. 15, 5. Crebra ejusdem rei mentio apud Ariſtophanem ejusque Scholiaſtas Nub. 186. Pac. 218. Equitt. paſſim.

4b) Thuc. V, 16. Ariſtoph. Pac. 269. ff. Plutarch. Nic. 9.

5) Appoſite Pauſan. Arcad. 52, 2: *τοὺς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου, καὶ μάλιστα αὐτῶν τοὺς εὐδοκιμήσαντας φαίη τις ἂν αὐτόχειρας* (de hac voce v. egregiam Spohnii notam ad Iſocr. Paneg. 52.) *καὶ ὅτι ἐγγύτατα πεντιοσὰς εἶναι σοφὰς τῆς Ἑλλάδος.*

ſima, ita ut, cum fallax tantum ſuſpectaque pax interfuerit [6]), merito utrumque uno nomine comprehendatur Peloponneſiaci: quod non maximum videri non poteſt ei, qui reputarit, eo non ſolum civitatem opibus florentiſſimam gradu dejectam, ſed totius Graeciae vires ita infractas eſſe, ut nunquam priſtinam recuperarit potentiam [6b]).

Quae inprimis Atticas opes concuſſit, clades Sicilienſis quanto praeclarius a Thucydide perſcripta eſt [7]), tanto magis dolemus, hunc non illa quoque tempora complexum eſſe, quibus quod in prooemio eum contendiſſe diximus, bellum Peloponneſiacum caetera, quae Graeci geſſiſſent, magnitudine praecellere, optime oſtendere potuiſſet, idque cur non fecerit requirimus, cum totius belli Peloponneſiaci hiſtoriam promiſerit [8]). Quem quod promiſſum non ſolverit, notare, quam cur non ſolverit, explicare maluit iniquus ejus cenſor Dionyſius [9]). Cujus haec, quam diximus, reprehenſio ita

---

6) Thuc. V, 26; *τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν, ἥτις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει. Τοῖς τε γὰρ ἔργοις, ὡς διήρηται, ἀθρείτω, καὶ εὑρήσει οὐκ εἰκὸς ὂν εἰρήνην αὐτὴν κριθῆναι, ἐν ᾗ οὔτε ἀπέδοσαν πάντες οὔτε ἀπεδέξαντο, ἃ ξυνέθεντο. Ἔξω τε τούτων πρὸς τὸν Μαντινικὸν καὶ Ἐπιδαύριον πόλεμον καὶ ἐς ἄλλα ἀμφοτέροις ἁμαρτήματα ἐγένοντο καὶ οἱ ἐπὶ Θράκης ξύμμαχοι οὐδὲν ἧσσον πολέμιοι ἦσαν, Βοιωτοί τε ἐκεχειρίαν δεχήμερον ἦγον.* Ἐγένοντο pro *ἐγένετο* ſcripſi ex codicibus. Cujus dicendi rationis exempla non rara ſunt v. Thuc. III, 82. extr. IV, 61. (ubi tamen alii libri *διαφοραὶ* legunt) V, 75. VI, 62. VII, 57. Xenoph. Hellen. IV, 2, 7. Oec. 15, 6. Lyſ. c. Agor. p. 466. R. Ariſtot. Polit. V, 2, 11. Aſt ad Plat. Polit. 1, 24. Legg. T. II. p. 46. Hermann. ad Soph. Electr. 430. Amuſſi, opinor, in hac quoque ratione abstinendum. — De bello Epidaurico v. Thuc. V, 43. ff. Plut. Alc. 15. Diod. XII, 77. De ſociorum in Thracia rationibus alibi dicetur.

6b) Cf. Heilmann. Krit. Gedanken von dem Char. u. d. Schreibart des Thuc. in ej. opuſc. a Danovio edd. T. II. p. 104. ff.

7) Judice etiam Heilmanno l. l. p. 153. et quovis opinor lectore. Jam a veteribus collaudatus eſt locus VII, 70. ff. V. Dionyſ. Jud. de Thuc. p. 874. ff. Plutarch. de Glor. Athenn. V. IX. p. 87. Hutten.

8) V, 26: *γέγραφε δὲ καὶ ταῦτα ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγένετο, μέχρις οὗ τήν τε ἀρχὴν κατέπαυσαν τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι καὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ τὸν Πειραιᾶ κατέλαβον.* Cf. I, 15. II, 65.

9) Epiſt. ad Pompej. p. 771.

verae videretur, si exploratum esset, Thucydidem, cum posset, telam, quam exorsus erat, noluisse pertexere. Tale quid *conjecisse* nuper virum doctum, satis nequeo mirari [9b]). Thucydidis enim qui sunt similes, hi quod instituerunt non tam facile abjiciunt: qui viginti septem per annos, ut κτῆμα ἐς ἀεί conderet, materiem conquisivit, eum probabile est, nonnisi invitum, majore operis parte absoluta, non perfecisse minorem.

Sed de hac re ut certi quid pronuntiari queat, excutienda sunt quae de scriptoris vitae exitu prodita habemus. Ordienda videtur haec quaestio ab eo auctore, quem in ejusmodi narrationibus diligentissimum novimus, a Pausania. Is igitur, Οἰνοβίῳ, inquit [11]), ἔργον ἐστὶν εἰς Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου χρηστόν· ψήφισμα γὰρ ἐνίκησεν Οἰνόβιος κατελθεῖν ἐς Ἀθήνας Θουκυδίδην. Καὶ οἱ δολοφονηθέντι, ὡς κατῆλθε, μνῆμά ἐστιν οὐ πόρρω πυλῶν Μελιτίδων. De exilio revocatum esse Thucydidem ipse significat [12]). Quaeritur, quando hoc factum sit. Quod quis conjecerit, eo id tempore contigisse, quo, Athenis a Lysandro expugnatis, exulibus reditus concessus est [13]), duplici de causa admitti nequit. Primum enim cum Thucydides octavo belli Peloponnesiaci anno, quod nonnisi septem et viginti annorum fuisse affirmat, expulsus, per viginti annos se extorrem fuisse dicat, sequitur, ut anno post, quam Athenae expugnatae sunt, revocatus fuerit [14]). Deinde si ipsi una cum caeteris exulibus redeundi potestas facta esset, quid peculiari, quod Pausanias commemorat, Oenobii psephismate opus fuisset? Sed dixerit quispiam, quam causam comminiscemur, cur Thucydidi cum caeteris in patriam reverti non licuerit? Hanc difficultatem, ut opinor, Marcellinus expediet, e Didymo referens [15]):

9b) Benedict. Comment. critici in Thucydidis octo libros ad VIII, 78. p. 216.

11) Attic. 25, 11.

12) l. l. Confirmat etiam Plin. H. N. VII, 31: *Thucydidem imperatorem Athenienses in exilium egere* (cf. Thuc. IV, 104. f. V, 26. Marcell. p. 724. 728. Anonymi Vita Thuc. p. 735.): *rerum conditorem revocavere, eloquentiam mirati, cujus virtutem damnaverant.*

13) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 20. 23. Andoc. de Myst. p. 38. de pace p. 94. Plutarch. Lys. 14.

14) V. l. l.

15) p. 726.

τοὺς Ἀθηναίους κάθοδον δεδωκέναι τοῖς φυγάσι, πλὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν, μετὰ τὴν ἧτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. Id poſt cladem Sicilienſem non factum eſſe abunde docet ſcriptorum, inprimis Thucydidis, alias in hac quoque re annotanda diligentiſſimi [16]), ſilentium. Itaque quamquam Marcellinus deperditos Philochorum et Demetrium eorum, quae dixit, auctores advocat, quis non facile ſibi perſuadeat, hos quoque nihil aliud retuliſſe, quam quod inter omnes convenit, Athenienſes exſulibus redeundi poteſtatem feciſſe non poſt Sicilienſem ſtragem, ſed poſt cladem ad Aegos flumen acceptam, atque hanc narrationem a ſcriptoribus temporum negligentibus, ſive Marcellino ſive Didymo, corruptam eſſe. Cui conjecturae tanto facilius aſſenſum nos impetraturos eſſe ſperamus, cum, ſi temporis notationem exceperis, caetera Marcellino credenda eſſe exiſtimemus omnia. Tantum enim abeſt, ut Piſiſtratidarum mentionem fabuloſam eſſe contendamus [17]), ut inde difficultatem, ad quam modo offendimus, optime tollere poſſe videamur. Etenim ſi illi quo tempore caeteri exſules reſtituebantur excluſi erant, facile patet, cur, ut peculiari pſephismate Thucydides revocaretur, opus fuerit, cum a Piſiſtrato eum genus traxiſſe proditum ſit [18]). Haec ratio auctorum diſſenſum tollit, eoque non exiguam probabilitatis ſpeciem nanciſcitur. Probabilitatis, inquam: nam pro certo in re tam dubia quidquam affirmare quis audeat?

Non magis conſtat, ubi ſcriptor interemtus ſit. Nam interemtum eſſe uno conſenſu teſtantur Plutarchus [19]) Didymus e Zopyro [20]) et Pauſanias [21]). Sed

16) V. VIII, 70.

17) Quemadmodum Meierus de bonis damnat. p. 229.

18) Schol. Thuc. I, 20. Marcell. p. 725.

19) Vita Cim. 4.

20) Apud Marcell. p. 726. Qui quod ſubjicit: ἐγὼ δὲ Ζώπυρον λῆρεῖν νομίζω, λέγοντα τοῦτον ἐν Θρᾴκῃ τετελευτηκέναι κἂν ἀληθεύειν νομίζῃ Κράτιππος αὐτόν. non uno modo laborat. Primum enim hic Zopyro contraria refert, atque Didymum inveniſſe paucis verſibus ante dixit: unde locum eſſe corruptum conjicerem, niſi Marcellinum me tractare recordarer. Deinde quod dicit κἂν ἀληθεύειν νομίζῃ Κράτιππος αὐτόν, non mirum videri non poteſt, cum Cratippus Thucydidis aequalis fuerit (v. ad Dionyſ. III, 16, 2.), aequales autem talia non credere, ſed ſcire debeant.

21) l. l. Solus, quod ſciam, morbo exſtinctum refert Anonym. p. 755.

Plutarchus eum in Thracia interfectum dicit, Didymus, ἀπὸ τῆς Φυγῆς ἐλθόντα, *cum rediiſſet* (Athenas), Pauſanias, ὡς κατήει, *cum rediret*. Quod Plutarchus tradit quam facile confingi potuerit ſponte intelligitur [22]). Contra quod Pauſanias refert tanto verisimilius videri poſſit, cum Apollodorus [23]) Thucydidem Parparone, Aeoliae oppido, periiſſe prodiderit, nec improbabile ſit, auctorem in patriam rediturum, antea Aſiae oras, ubi res a ſe deſcriptae deſcribendaeve magnam partem geſtae erant, ſibi perluſtrandas duxiſſe. Ita non eſſet, quod Ciceronem [24]) et Plutarchum [25]) erroris infimularemus, referrentes, Thucydidem libros ſuos ſcripſiſſe in Thracia. Sed hanc ſententiam Thucydides ipſe explodit. Qui cum V, 26. quamdiu extorris fuerit dicat, in patriam ſe rediiſſe ſignificat. Idem colligi poteſt e l. I. c. 93: ἐκεδέμησαν τῇ ἐκείνου γνώμῃ τὸ πεῖχος τοῦ ταίχους, ὅπερ (ſc. πεῖχος; nam Schol. male τεῖχος repetere vel ex ſq. τὸ δὲ ὕψος, quod huic opponitur, patet) νῦν ἔτι, ὀλίγον ἐστιν, nempe e fundamentis murorum a Lacedaemoniis dirutorum, *necdum a Conone reſtitutorum:* quae auctor ſe ipſum vidiſſe hic ſatis declarat. Hinc probabilior videbitur Didymi narratio, Thucydidem Athenis interemtum referentis. Sed haec cum ad argumentum noſtrum minus pertineant, nunc quidem miſſa faciamus. Inprimis enim nobis urgendus eſt auctorum ille conſenſus, quo Thucydidem violenta morte obiiſſe teſtantur: unde quantopere quod conjecimus, Thucydidem invitum morteque praeventum, hiſtoriam ſuam non abſolviſſe, confirmetur, quivis intelligit.

Jam quaeritur, utrum Thucydides hiſtoriam ſuam tantum ad finem non perduxerit, an ea quoque, quae conſcripſit, non ſatis emendarit perpoliveritque. Hoc qui ex inſigni, quae in hoc potiſſimum ſcriptore offendant, difficultatum numero probare conaretur: nae ille argumentatione leviſ-

22) Quod Timaeus ap. Marcell. p. 726. refert, Thucydidem in Italia obiiſſe, non dignum eſt, quod reſpiciatur. Fortaſſe tamen haec quoque narratio inde orta, quod hiſtoricum ibi deceſſiſſe ſumebant, ubi aliquamdiu eum degiſſe conſtabat. Cf. p. 724.

23) Apud Steph. Byz. v. *Παρκάρων*.

24) De orat. II, 13.

25) De exilio 14. Adde Marcell. p. 724.

ſima uteretur [26]). Nam, ne dicam, difficultatum iſtarum, ſana interpretandi ratione adhibita, bonam partem evaneſcere, multaque, quae nobis obſcura videantur, non Graecis eſſe viſa: praefractior atque impeditior Noſtri dicendi ratio ex ejus ingenio potius derivanda eſt, quam inde, quod libros ſuos non ſatis elimaverit. Quamquam non negaverim, auctorem, ſi eos retrectaſſet, multa fuiſſe emendaturum. Quis eſt enim, qui ubi ſecundas curas ſcriptionibus ſuis adhibet, non inveniat, quae emendet? Sed hoc ſi reſpiceremus, nullum unquam opus abſolutum foret dicendum. Et in Thucydidis quidem hiſtoria usque ad initium libri octavi tantam, opinor, quisque artem deprehendet, ut ea nonniſi a ſumma cura ac diligentia profecta videri poſſit.

Non idem, quod de caeteris libris, de octavo pronuntiare licet. In quo cum et in rebus et in verbis plurima, quibus offendaris, reperiantur, neque ingenii artisque tot, quot in illis, veſtigia animadvertantur, facile ſuſpiceris, octavum quidem librum, imperfectum a Thucydide relictum, retrectatum magisque expolitum nos habituros eſſe, ſi vita auctori ſuppetiiſſet. Quae quidem ſententia, cum pauca tantum, quae quidem ſatis certa ſint, de primis hiſtoriae Thucydideae fatis acceperimus [27]), nonniſi internis argumentis adſtrui poteſt.

At occurrunt hic critici veteres, quibus diverſam ab hac, quae modo propoſita eſt, conjecturam placuiſſe ex Marcellino diſcimus. Qui λέγουσι δέ τινες, inquit [28]),

---

26) Quod Heilmannus praef. ad interpretat. germ. p. XXX. plura negligentiae veſtigia ſibi reperiſſe viſus eſt, eorum major pars ejusmodi eſt, ut ſimilia ex optimis ſcriptoribus afferri poſſint. Quae Heilmanni, eadem et Mitfordii ſententia, qui Hiſt. Gr. T. IV. p. 370. verſ. vernac.: *Ich bemerke bei dieſer Gelegenheit, daſs, da Thucydides ſein Geſchichtswerk nie vollendet hat, die letzten Kapitel und ſelbſt ein groſser Theil des letzten Buches, Kennzeichen einer ungeordneten Compilation an ſich tragen, und hier und da auch in Rückſicht des Ausdruckes vernachläſſigt ſind. Indeſs möchte ich lieber annehmen, daſs das Ganze ſeine eigne unvollendete Arbeit ſey, als daſs der letzte Theil durch einen andern (einige haben behaupten wollen, durch ſeine Tochter) aus ſeinen Materialien zuſammengetragen worden.*

27) v. Weisk. ad Diog. Laert. vit. Xenoph. in hujus opp. ed. I. p. XXXII. Weiskii tamen ſententiam probabilem eſſe, nondum mihi perſuadere potui.

28) p. 728.

τὴν ᾠγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι καὶ μὴ εἶναι Θουκυδίδου· ἀλλ' οἱ μέν φασιν εἶναι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, οἱ δέ, Ξενοφῶντος. Πρὸς οὓς λέγομεν, ὅτι τῆς μὲν θυγατρὸς ὡς οὐκ ἔστι δῆλον [29]). Οὐ γὰρ γυναικείας ἦν φύσεως τοιαύτην ἀρετήν τε καὶ τέχνην μιμήσασθαι. Ἔπειτα, εἰ τοιαύτη τις ἦν, οὐκ ἂν ἐσπούδασε λαθεῖν, οὐδ' ἂν τὴν ᾠγδόην ἔγραψε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ κατέλιπεν ἄν, τὴν οἰκείαν ἐκφαίνουσα φύσιν. Ὅτι δὲ οὐδὲ Ξενοφῶντός ἐστιν, ὁ χαρακτὴρ μόνον οὐχὶ βοᾷ. Πρὸ γὰρ τὸ μέσον ἰσχνοῦ χαρακτῆρος καὶ ὑψηλοῦ. Οὐ μὴν οὐδὲ Θεοπόμπου, καθά τινες ἠξίωσαν. Τισὶ δέ, καὶ μᾶλλον τοῖς χαριστέροις [30]) Θουκυδίδου μὲν εἶναι δοκεῖ, ἄλλως δ' ἀκαλλώ-

---

29) Fortaſſe haec Thucydidis filiae et Xenophontis commemoratio latentis veritatis offert veſtigium. Etenim cum Diog. Laert. l. annot. 27. laudato dicat: ὅτι (Ξενοφῶν) καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου βιβλία λανθάνοντα, ὑφελέσθαι δυνάμενος, αὐτὸς εἰς δόξαν ἤγαγε, facile quis ſuſpicari poſſit, Thucydidis filiam patris ſcripta Xenophonti tradidiſſe, huncque ea edenda curaſſe.

30) Puto poſitum eſſe pro καὶ (h. e. *idque*, v. Schaefer. ad Longum. p. 551.) τοῖς μᾶλλον χαριεστέροις. *Μᾶλλον* cum comparativo junctum nihil offenſionis habet. v. Matthiae Gr. Gr. §. 458. Hermann. ad Vig. p. 719. Dorvill. ad Charit. p. 146. (p. 288. ed. Lipſ.) Weſſ. ad Her. VII, 143. Aſt. ad Legg. II. p. 224. Sluiter lectt. Andoc. p. 220. Sed ordinem vereor, ne quis non Graecum cenſeat, haud contentus iis, quae Heindorf. ad Plat. Charm. §. 5. disputat. Non ſupervacanea erit igitur major exemplorum copia, cum praeſertim partem eorum viri docti tentaverint. Non uno modo haec trajectio, ſi ita dicenda eſt, ab uſitata poſitione deflectit. Nam adverbium adjectivo aut participio vel poſtponitur vel ante articulum praepoſitionemve collocatur. V. Aeſch. Perſ. 825. Schütz. ed. min. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεισι. Cf. Hermann. Cenſur. Nov. Edit. Steph. Theſ. Lond. Extracted from. Nr. XXXV. of the Claſſical Journal p. 11. — Sic ſaepe ἀεί Iſocr. Paneg. 14: διετέλεσαν κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Cf. Plat. Legg. V. p. 736. D. Xenoph. Hellen. I, 2, 10. Oec. XIX, 19. Thuc. II, 43. Demoſth. de falſ. leg. p. 574, 14. Sed in hoc Thuc. III, 25: ὁ δὲ διακομιζόμενος ἀεὶ ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου ſimilibusque, Xenoph. Hell. II, 4, 8. Oec. XVIII, 5. quibus accenſeo Plat. Legg. VII. p. 794. b: κολάζουσα ἀεὶ τὸν ἀδικοῦντα. utrumque verbum affici puto; ὑπὸ πολλῶν πάνυ Xen. Oec. XI, 21. Plus dubitationis apud quosdam habuerint haec: Xenoph. Hell. II, 1, 4: ἀεὶ ὁ ἀκούων δεδιώς. ubi Weiskius verba ἀεὶ ὁ transpoſuit: immerito; ib. VI, 5, 1: μάλα σὺν πολλῷ φόβῳ; nam μάλα non dubito, quin ex edd. Steph. et Looncl. recipiendum ſit; Ariſtot. Polit. I, 5, 8: δῆλον δὲ τοῦτο καὶ

πιστος, ἀ' ἐκτύπων γεγραμμένη καὶ πολλῶν πλήρης ἐν κεφαλαίῳ πραγμάτων, καλλωπισθῆναι καὶ λαβεῖν ἔκτασιν δυναμένων. Ἔνθεν καὶ λέγομεν, ὡς ἀσθενέστερον πέφρασται καὶ ἧλίγον καθότι ἀῤῥωστῶν αὐτὴν φαίνεται συντεθεικώς. Ἀσθενοῦντος δὲ σώματος, βραχύ τι καὶ ὁ λογισμὸς ἀτονώτερος εἶναι φιλεῖ. Μικροῦ γὰῤ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα.

Quod a ſummis recentioris aetatis criticis ſubinde factum eſt, ut ſi quid minus, quam caetera ejusdem ſcriptoris, virtutibus conſpicuum eſſet, id huic abjudicarent, idem opinor veteres illi ſecuti ſunt, qui octavum Thucydidis librum ab ipſo profectum eſſe negarunt. Videntur enim talem vitiis non paucis laborantem ſcriptionem indignam habuiſſe hiſtoricorum principis gloria. At iſta regula nihil eſt fallacius. Cernimus has maculas, non diffitemur illa vitia, nihiloque ſecius Thucydidi librum aſſerimus [31]). In quo niſi tota rerum perſequendarum ratio, civitatum fere penetralia recludens, hominum mbres animosque aperiens, idque antiqua illa, ab omni jactatione remota, ſimplicitate [32]), Thucydidem proderent: ſola oratio non alium eſſe quaerendum auctorem abunde doceret. Quod de univerſo libro pronuntiatum eſt, id praecipue in ſin-

---

κατὰ μέρος μᾶλλον ἐπισκοποῦσι· καθόλου γὰρ οἱ λέγοντες ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. Ilocr. Paneg. 57: οὕτω περὶ μικρῶν. Alius generis eſt hoc Xenoph. Hell. II, 4, 17: μνημεῖον οὐδεὶς οὕτω, πλούσιος ὤν, καλοῦ τεύξεται. ubi quod Weisk. putat οὕτω etiam ad πλούσιος pertinere, id quominus probem, officit Herod. VII, 46: ἐν γὰρ οὕτω βραχεῖ βίῳ οὐδεὶς οὕτω, ἄνθρωπος ἐών, εὐδαίμων πέφυκε. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 252. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 139. Audaciora etiam haec: ἡ κομιδὴ τὸ ὀπίσω, Herod. VIII, 108. ἡ ἄλωσις τὸ δεύτερον, Plat. Legg. p. 685. Ibique Aſt. ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο Thuc. I, 137. ἦν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, Thuc. II, 58. quem locum Thomas M. p. 286. ſq. laudat.

31) Beck. obſſ. criticoexeg. VII. Super criſ. nov. incr. p. XII: „Dubitatum eſt, utrum Thucydides octavum librum de bello Peloponneſiaco (quem ſerius adjeciſſe videtur) ipſe ſcripſerit, non ſatis idoneis, opinor, de cauſis.“ Recte. Sed quod addit, octavum librum ab auctore ſerius adjectum videri, id quibus argumentis adſtrui poſſit exputare nequeo.

32) Cujus etiam eſt, quod ſcriptor de ſe ipſo, ut de alio, loquitur c. 6. 60. Cf. Wyttenb. ad Eclog. hiſt. p. 544.

gulis locis elucet. Quae de cladis Siciliensis effectibus; Athenienſium metu, luctuque, caeterorum Graecorum gaudio illosque debellandi ſtudio [33]), de Athenarum ſtatu poſt proelium navale ad Euboeam infeliciter pugnatum [34]) contraque de momento victoriae ad Cynoſſema reportatae [35]), de factionibus, quae hanc civitatem lacerarunt [36]), de florentibus Chiorum rebus [37]) referuntur, de reipublicae formis judicantur [38]), de Tiſſapherne [39]) et Alci-

---

33) c. 1. 2. non diverſae ſunt indolis II, 7. ſq. VI, 31. ſq.

34) c. 96. Egregia ibi ſunt verba: ἀλλ' οὐκ (quae vox in edit. Lipſ. excidit nec reſtitua eſt a Gailio) ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι (de hoc infinit. v. Matthiae. Gr. Gr. §. 534. Mor. ad Iſocr. Paneg. 58. d.) ἐγένοντο, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς, καὶ οἱ μὲν ἐπιχειρηταί, οἱ δὲ ἀτολμοι, ἄλλος τε καὶ ναυτικῇ ἀρχῇ πλεῖστα ὠφέλουν. Ἔδειξαν δὲ οἱ Συρακόσιοι· (ſic enim videtur ſcribendum, v. Boeckh. praef. in Simon. Socr. dial. p. XXXI.) μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν. De Syracuſiis v. VI, 21, 55. de Athenienſibus, quae I, 70. dicunt Corinthii: in quorum oratione ſcriptor, cum perſpexiſſet, quantam vim ad bella gerenda bellantium animi habeant, id potiſſimum agit, ut Athenienſium Lacedaemoniorumque ingenia depingat, quo ex his quoque fontibus lectores, nec moniti, cauſas rerum repeterent.

35) c. 106. 36) inde a c. 47.

37) c. 24. 40. cf. quem praeceptorum venerer, Koch. Prolegg. ad Theop. p. 27. ſqq.

38) c. 89. et inprimis 97. ubi quam effert τὴν ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασιν; eam veteribus probatam reperies plerisque. V. Polyb. VI, 5. Taciti Annal. IV, 33. Dionyſ. Arch. VII, 55. p. 1440. Cf. Aſt. ad Plat. Legg. T. II. p. 175.) Qui eandem, de qua ibi ſermo eſt, rem proponit, Diodorus XIII, 38. foedo corruptus eſt vitio: περὶ δὲ τούτους τοὺς χρόνους, inquit, Ἀθηναῖοι τὴν ἐκ τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν καὶ τὸ σύστημα τῆς πολιτείας ἐκ τῶν πολιτῶν ἐποιήσαντο. Num quadringenti viri non cives fuerunt? Quid multa? Pro πολιτῶν leg. eſſe ὁπλιτῶν Noſtri l. l. oſtendit: ἐν ᾗπερ (ἐκκλησίᾳ) καὶ τοὺς τετρακοσίους καταπαύσαντες τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα (i. e. reipublicae adminiſtrationem, v. Budaei Comment. L. Gr. p. 421. 49.) παραδοῦναι· εἶναι δὲ αὐτῶν, ὁπόσοι καὶ (quae vox e codd. revocanda, cf. Sejdler. ad Eurip. Iphig. Taur. 577.) ὅπλα παρέχονται. Ὅπλα autem παρέχεσθαι, ἔχειν (Ariſtot. Polit. II, 5, 2.) τίθεσθαι (Plat. Legg. VI. p. 753. c.) fere ſoli poterant ditiores, v. Ariſt. Polit. 6, 4, 5: Ἐπεὶ τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλι-

biade [40]), de Phrynicho [41]) et Antiphonte [42]) narrantur — in his ſimilibusque Thucydidis ingenium ſpirare, quis non primo ſtatim obtutu agnoſcat?

Ac fortaſſe, genuinum eſſe hunc, de quo agimus, librum, ex ea ipſa virtute appareat, cui contrarium vitium a quibusdam Thucydidi exprobratum eſt. Hunc enim fuerunt, qui, Dionyſio praeeunte, criminarentur, quod unice in malis rebus perſequendis ſibi placeret. Hoc opprobrium dupliciter poteſt intelligi. Nam vel ſumitur, ea ſcriptorem fuiſſe indole, ut ipſe infelix, humani generis incommodis atque infortuniis gaviſus iisque immoratus ſit lubenter; vel quaſi Momus aliquis creditur, qui, quo nomine Theopompus reprehenſionem incurrit, in eo ſtudium collocarit, ut hominum vitia et peccata inveſtigaret, mordaciterque perſtringeret. Ut illud in Thucydidem non cadere nullo negotio oſtendi poteſt, ita nec hoc ei jure exprobrari, multa ſunt, quae doceant. Etenim ut ſaepius ſcriptor virtutis amans, ubi res ita fert,

---

στα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν, τέτταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικόν, ὁπλιτικόν, ψιλόν, ναυτικόν, ὅπου μὲν συμβέβηκε τὴν χώραν εἶναι ἱππάσιμον, ἐνταῦθα μὲν εὐφυῶς ἔχει κατασκευάζειν τὴν ὀλιγαρχίαν (τὴν) ἰσχυράν· ἡ γὰρ σωτηρία τοῖς οἰκοῦσι διὰ ταύτης ἐστὶ τῆς δυνάμεως· αἱ δὲ ἱπποτροφίαι τῶν μακρὰς οὐσίας κεκτημένων εἰσίν· ὅπου δὲ ὁπλῖτιν, τὴν ἐχομένην ὀλιγαρχίαν· τὸ γὰρ ὁπλιτικὸν τῶν εὐπόρων μᾶλλον ἢ τῶν ἀπόρων, ἡ δὲ ψιλὴ δύναμις καὶ ναυτικὴ δημοκρατικὴ πάμπαν. cf. II, 5, 2. 5. IV, 3, 1. 10, 7. 9. III, 5, 3. VII, 9, 5. 8, 6. Haec qui adverterit, non dubitabit, quin ap. Xenoph. R. Ath. I, 2: *καὶ γὰρ οἱ κυβερνῆται καὶ οἱ κελευσταὶ καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι καὶ οἱ πρωρᾶται καὶ οἱ ναυτηγοὶ — οὗτοί* (quod omnes qui nominati ſunt una complectitur.) *εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται καὶ οἱ γενναῖοι καὶ οἱ χρηστοί.* ſpretis aliorum conjecturis, leg. ſit *ὁπλῖται* pro *πολῖται*. Harum vocum confuſione nihil eſt frequentius. V. Lyſ. c. Agor. p. 499, (ubi veriſſimam Marklandi emendationem non aſpernari debebat Reisk.) et interprr. ad Gregor. Cor. p. 141. Eademque medicina videtur adhibenda eſſe Diodor. XIII, 52. collato, ubi eadem res iteratur, c. 64. et Xenoph. Hellen. 1, 1, 34.

39) c. 46 87. al. 40) c. 45. ff. al.

41) Inpr. c. 29. Eodem ſpiritu ſcripta ſunt, quae II, 65. copioſius, ut in perſona illuſtriore, de Pericle disputantur.

42) c. 68. 90. cf. Ruhnkenii diſſert. hiſt. de Antiph. orat. Attico in Reisk. oratt. Gr. T. VII. p. 795. ſqq. (Opuſc. p. 214. ſqq. ed. Lugd.)

ſaeculi mores exagitat [43]), ita rariſſime ſingulos hominos reprehenſione notat [44]). Neque enim hos ipſos, ſed vitia in iis odit. Quid quod ſubinde ne ea quidem refert, quae magno conſenſu ab aliis in illuſtres viros crimina conferuntur? Notum eſt in antiquitate conſtantem famam obtinuiſſe, Periclem, ne in periculum veniret, commoviſſe [45]) bellum Peloponneſiacum. At Thucydides hoc ne commemorat quidem. Et ſic ubique ad laudandum, quam ad vituperandum, pronior conſpicitur. Eandem autem rationem in noſtro quoque libro ſervatam videt. Phrynichi prudentiam laudat auctor [46]), ejus mores notare omittit [47]); Aſtyochum a Tiſſapherne corruptum fuiſſe, dubio videtur vacare [48]); at ille hoc non aſſerit, ſed tantummodo famam fuiſſe ait [49]). Omninoque odioſa exponere defugit: infenſum fuiſſe Alcibiadi Agidem refert [50]); cur fuerit non refert [51]).

Sed e quibus vel maxime artem Thucydidis hiſtoricam elucere inter viros doctos convenit [52]), orationes in noſtro

45) Veluti II, 55. III, 81—85. cf. Plut. de discr. adul. et am. p. 56. B. ed. Francof. Manſo. Sparta II. p. 416 ff. Heeren. Ideae. III, 1.

44) Quae de Cleone III, 56. IV, 27. ſq. de Alcibiade VI, 15. de Athenagora VI, 55. aliisque dicantur, Theopompeam mordacitatem ſapere non dixeris. Hic contuliſſe juvabit Plutarch. de Herodoti malign. 2. ſqq.

45) Plut. Pericl. 31. Heindorf. ad Gorg. p. 239. Periclem defendunt Meiners l. l. T. 1. p. 398. n. c. Alii duas Aſpaſiae ipſiusque Periclis amicas hujus belli faciunt Helenas, v. Ariſtoph. Acharn. 525. ff. cum Schol. et Kuſteri not. Lex. Segg. p. 463. 12.

46) c. 27.

47) Eos notat Lyſ. p. Polyſtr. p. 674. Plura de homine afferemus infra.

48) Oſtendit hoc tota ejus agendi ratio, de qua poſthac accuratius dicetur. Spartanorum quidem abstinentiam nemo contra afferet. Nam quod Ariſtot. Polit. II, 6. 23. de Lycurgo dicit: *τὴν μὲν γὰρ πόλιν πεποίηκε ἀχρήματον, τοὺς δ' ἰδιώτας φιλοχρημάτους*, id innumeris confirmari poteſt exemplis. V. Herod. VI, 72. Boeckh. Oec. Civ. I. p. 209. ſ. Adeoque magnus ille Gylippus, peculatus convictus, exulatum ivit. V. Diod. XIII, 106. ibique Weſſel.

49) VIII, 50. Cf. c. 85.

50) c. 12. 45.

51) Plut. Alc. 23. Juſtin. V, 2, 5.

52) v. Heilm. l. l. p. 126—138. Herder. Ideen zur gem. hum. hiſt. philoſ. II. p. 158. ed. Luden. Heeren. Ideae III, 1.

libro conſpicimus nullas. Atque hoc argumento praecipue ſententiam ſuam adſtruxiſſe arbitror illos, qui Thucydidi eum abjudicandum putaverunt. Hujus autem defectus quae cauſa ſit, exquirere, maximi eſſe momenti ſponte intelligitur. Et conjectandi quidem periculo nos liberare videtur Dionyſius. Cujus qui huc pertinet locus, proponatur integer: πολλά, inquit, καὶ ἄλλα τις ἂν εὕροι δι' ὅλης τῆς ἱστορίας ἡ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα καὶ μήτε πρόσθεσιν δεχόμενα μήτ' ἀφαίρεσιν, ἢ ῥᾳθύμως ἐπιτετροχασμένα καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, μάλιστα δ' ἐν ταῖς δημηγορίαις καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ῥητορείαις· ὧν προνοούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κράτιππος, ὁ συνακμάσας αὐτῷ καὶ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν γέγραφεν, οὐ μόνον ταῖς πράξεσιν αὐταῖς ἐμποδὼν γεγενῆσθαι λέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι· τοῦτό γέ τοι συνέντα αὐτὸν ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορείαν, πολλῶν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίαν γεγενημένων, πολλῶν δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅσα διὰ λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη. Εἴ γέ τοι τὴν πρώτην καὶ τὴν ὀγδόην βίβλον ἀντιπαρεξετάζοι τις ἀλλήλαις, οὔτε τῆς αὐτῆς ἂν προαιρέσεως δόξειεν ἀμφοτέρας ὑπάρχειν, οὔτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἡ μὲν γὰρ ὀλίγα πράγματα καὶ μικρὰ περιέχουσα πληθύει τῶν ῥητορειῶν· ἡ δὲ περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις δημηγορικῶν σπανίζει λόγων [53]).

Quae hic Cratippi fertur ſententia quo gravior eſt et memorabilior, tanto accuratiore examine digna videtur. Ex ea autem quem plerique octavi libri defectum putant, virtutem potius habebimus. Omiſiſſe enim auctorem orationes, ut lectoribus moleſtas, nec hiſtoriae accommodatas. Itaque ultima Thucydidis hiſtoriae pars tantum aberit, ut minus abſoluta ſit putanda, ut exiſtimanda videatur virtutibus eſſe conſummatior.

At enim vero qui rectius de Thucydidis orationibus judicare didicerunt, qui quanta arte quantam rerum ſententiarumque gravitatem iis explicaverit ſcriptor perſpiciunt, iisque ſublatis omnes hiſtoriae ejus nervos praeciſos eſſe intelligunt: horum neminem, ut auctorem ipſum

p. 404. ſ. Mitford. hiſt. Gr. II. p. 42. ſq. Creuzer. Herod. et Thuc. p. 110. ſqq. ej. de art. hiſt. p. 275 ſqq. Wachsmuth Entwurf einer Theorie der Geſchichte p. 134. ſqq.

55) Jud. de Thuc. p. 846. ſq.

praeſtantiſſimam operis ſui partem improbaſſe credant, adductum iri arbitror. Magis, opinor, in eam partem inclinabunt, ut alterutrum, ſive Cratippum ſive Dionyſium, falſum eſſe ſtatuant. Ac Dionyſii lapſum ſubeſſe ut ſuſpicer, multa ſunt, quae ſuadeant. Is enim non magis ea fide dignus eſt, qua vulgo gaudet, quam illa auctoritate, quae judiciis ejus ubique tribuitur. Et de fide quidem nonnulla exempla exhibere lubet, quibus quam propoſui ſuſpicionem confirmem.

In Platonis [54]) dialogo, qui Menexenus inſcribitur, Dio et Archinus [55]), oratores, memorantur, quorum alterutri orationis funebris habendae munus delegatum iri ſuſpicantem facit auctor Menexenum [56]). Nil praeterea. Quid Dionyſius? Sine cunctatione Platonem dixiſſe narrat, ſua ſe funebri oratione hos, Archinum ac Dionem, imitatum eſſe, ſibi tamen, adjicit, Thucydidem ab eo expreſſum videri [57]).

Duobus aliis locis [58]), poſtquam Platoni inconditam affectationem (ἀπειροκαλίαν) exprobravit, addit, ſcilicet ut locupletiſſimo auctore ſuum probet judicium, ipſum philoſophum hoc vitium confeſſum eſſe, Phaedri locum

54) Platonis inquam; nam non Platonis eſſe hauddum mihi perſuaſerunt Schleiermacher. Plat. verſ. germ. II, 3. p. 367. ſqq. 524. ſqq., Aſt. de Plat. vita et ſcript. p. 446. Nimirum crederem, ſi non aliud, quam quod vulgo ſumunt, Platonis in hoc dialogo conſcribendo fuiſſe conſilium videretur.

55) Cf. Ruhnken. hiſt. crit. p. 127. ſq. ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII.

56) Σωκρ. — Ἀλλὰ τίνα εἵλοντο; Μεν. Οὐδένα· ἀλλὰ ἀνεβάλοντο εἰς τὴν αὔριον· οἶμαι μέντοι Ἀρχῖνον ἢ Δίωνα αἱρεθήσεσθαι. p. 234. c. Steph.

57) περὶ δεινότ. p. 1027: κράτιστος δὴ πάντων τῶν πολιτικῶν λόγων ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ τὸν ἐπιτάφιον διεξέρχεται λόγον, ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ, Θουκυδίδην παραμιμούμενος, ὡς δ' αὐτός φησιν, Ἀρχῖνον καὶ Δίωνα.

58) Epiſt. ad Pompej. p. 761 ſq. περὶ δεινότ. p. 968: ταῦτα μέντοι καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον γενόμενοι ὡς ἁμαρτάνοντι τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶσιν, ὧν τὰ ὀνόματα οὐθὲν δέομαι λέγειν. (Velim tamen feciſſet; erat enim minus ſuſpectum.) καὶ αὐτὸς αὐτῷ· ταῦτα γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον· ἤσθετο γάρ, ὡς ἔοικε, τῆς ἰδίας ἀπειροκαλίας καὶ ὄνομα ἔθετο αὐτῇ τὸν διθύραμβον· ὃ νῦν ἂν ἠδέσθην ἐγὼ λέγειν, ἀληθὲς ὄν. Locus plane egregius eſt; cf. p. 764. ſq.

ſignificans [59]), ex quo nemo niſi Dionyſius tale quid exſculpſerit.

Plane geminum eſt illud, quod in libro de Compoſitione [60]), aſperitate Thucydideae dictionis ſimilibusque

59) p. 238. d. Ed. Steph. p. 14. ed. Aſt. Cf. Schleierm. l. l. I, 1. p. 78. Aſt. de Platonis Phaedro p. 42.

60) XXII. p. 526. ed. Schaefer.: *Αὖτη πάλιν ἡ λέξις, ὅτι μὲν οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας οὐδέ ἐστιν εὐσπὴς καὶ λεληθότως ὀλισθαίνουσα διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει, καὶ ὅτι πανηγυρικῆς μὲν ἢ θεατρικῆς οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφάπτεται χάριτος, ἀρχαϊκὸν δέ τι καὶ αὐθαδὲς ἐπιδείκνυται κάλλος ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας· οὐδὲν δέομαι λέγειν, ἄλλως τε καὶ αὐτοῦ τοῦτό γε τοῦ συγγραφέως ὁμολογήσαντος, ὅτι ἐς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφή ἐστι* (leg. *ἔσται* ut apud Thuc. *φανεῖται* I, 22. quem ipſum locum Dionyſius exprimit; futuro aliquis praeſens ſubſtituere poterat propter ſequens *σύγκειται.*) *κτῆμα δὲ ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραυτίκα ἀκούειν σύγκειται.* Error, ex confuſione ortus, manifeſtus eſt, ab ipſoque Dionyſio evitatus, ubi de eodem Thucydidis loco agit, in Jud. de Thuc. p. 823. ſq. Vocem *ἀπαιδεύτους* autem in noſtro loco, quamquam nuperus editor, Goellerus (p. 180.) nihil varietatis offert, non ſanam cenſeo. Schaeferus quidem verba ita ordinat: *πρὸς τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας ὁμοίως, ὡς πρὸς εἰδότας* et hujusmodi locos confert: *τοῦτο μὲν γὰρ ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως ἅπαντας οὐδὲ λόγου δεῖν οἶμαι. περὶ δείνου*, p. 1057. Sic enim ibi legendum eſſe pro *προειδότας* non dubitari poteſt; *ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε* Ariſtoph. Lyſiſtr. 993. *ὡςπερ εἰς θηρία ἀνθρώπους ἐμπεσών*, ubi male legitur *ἄνθρωπος* Plat. Polit. VI. p. 496. d. *ὡς ἐν κατόπτροις αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν* Plat. Legg. X. p. 905. b. *ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίους* Thuc. VI, 50. quomodo ibi ex Dan. et Valla emendandum eſſe pro *Ἀθηναίων* quivis intelligit. Cf. Thuc. I, 73. II, 43. IV, 41. 85. Matthiae. Gr. Gr. §. 595. Rarius particula iteratur, ut in hoc Plat. Euthyphr. 1: *ὥςπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν.* ubi alterum *πρός* Schaefero l. l. delendum videbatur; immerito. V. Plat. Phaed. p. 67. d. ubi cf. Heindorf. p. 50. ib. p. 85. d. Thuc. VI, 82: *ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς.* Lyſias. p. 99: *οἱ μέλλοντες ναυμαχήσειν ὑπὲρ τῆς φιλότητος ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι*, et Ariſtid. II. p. 119. 4. Goellero laudatus. Sed hi loci ſatis, ut opinor, oſtendunt, noſtrum locum ſic eſſe conſtruendum: *οὐδὲν δέομαι λέγειν πρὸς τοὺς ἀπαιδεύτους, ὡς εἰδότας ἅπαντας ὁμοίως.* At quis tam *ἀπαίδευτον* cenſeat Dionyſium, ut quae dicit, haec eum pronuntiaſſe putet *ἅπαντας τοὺς ἀπαιδεύτους* probe noſſe. Nos talem non fuiſſe rati *εὐπαιδεύτους* ei reddimus. Verba *ὁμοίως ἅπαντας aeque omnes, omnes omnino*, conjungenda ſunt. cf. Demoſth. de Coron. p. 245, 14 R; *παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισίν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως φορὰν προδο-*

vitiis notatis, ipsum scriptorem de oratione sua non aliter judicasse affirmat. At quem ille, respicit locum, ibi de oratione sua loqui ne per somnium quidem cogitavit Thucydides.

His ex Archaeologia narrationem subjungamus lepidissimam. Sabini noctu Romanos adorturi sunt. Quo de consilio hi certiores facti inter fossam et vallum castrorum suorum considunt. Aggrediuntur Sabini, fossam transeunt; transeuntium totos acervos Romani contrucidant, nec sentiunt praegressorum stragem qui eos sequuntur. Tandem surdis hostibus cladis magnitudinem nubibus liberata Luna aperit [61]). Succensuerim Deae optimae. Istorum enim hominum nullus aufugere debebat. — At talia qui refert, is, opinor, ejusmodi potius historicorum, quales Lucianus [62]) exagitat, ratiouem in memoriam redigit, quam Polybii [63]) militarem prudentiam [64]).

τῶν — σύνεβη γενέσθαι. quem l. Dionys. laudat T. VI. p. 998. Leptin. §. 69. ed. Wolf. non multum abest, quin contra Wolfium p. 505. Reiskii sententiam amplectar, ὁμοίως cum πάντας jungentis. Orat. fun. 1596. 5. Dionys. Ep. ad Pompej. 782. 4. de Compos. p. 6. Schaef. Herod. I, 159. 140. Aristoph. Plut. 489. Xenoph. R. L. X, 7. Thuc. I, 93. 121. 130. II, 20. 75. 49. 52. 53. III, 111. IV, 19. 120. VI, 24. Cf. Censor. Schoemanni de Comitiis in Ephemer. litter. Hal. A. 1821. N. 86. p. 687. Literae α autem et ευ quoties in codd. confusae sint, nemo ignorat. V. Schaefer. ad Longum p. 379. ad Apollon. Rhod. II. p. 62. 87. 180. 245. Eadem confusio in Dion. Jud. de Lys. p. 497: ἀποχρῆν οἰόμενοι ψυχαῖς ἀπαιδεύτοις καὶ μετρίοις. ubi Reisk. recte Marklandi emendationem εὐπαιδεύτοις recepit, et Antiqq. Rom. VI, 50. p. 1154: ὧν ἑκατέρων ὅσης ἐστὶ μεστὸν εὐηθείας ἐξ αὐτῶν ὑμᾶς ἀξιώσαιμ' ἂν ἔγωγε τῶν ἔργων σκοπεῖν, ἐνθυμηθέντας, ὅτι διαστασιάντων πρὸς ὑμᾶς τῶν ταπεινοτέρων διὰ τοὺς οὔτε πολιτικῶς οὔτε μετρίως ταῖς ἀτυχίαις χρησαμένους καὶ παραχωρησάντων μὲν ἐκ τῆς πόλεως, ἄλλο δὲ μηδὲν ὑμᾶς δεινὸν μήτ' ἐργαζομένων μήτε διανοουμένων (repete ἐργάζεσθαι) — πολλοὶ — τοῦτον οἴονται παρεῖναι τὸν εὐκταῖον καιρόν, ἐν ᾧ καταλύσουσιν ὑμῶν τὴν ἀρχήν. Reiskius: „malim αὐτῶν (pauperiorum puta) ταῖς ἀτυχίαις.“ Immo leg. εὐτυχίαις; divites enim fortunis suis insolenter usi ad secedendum compulerant plebem. Cf. p. 1259. 15: μετρίως ἤνεγκε τὴν τοιαύτην εὐτυχίαν.

61) Antiqq. Rom. V, 42.

62) Quom. hist. sit conscrib. passim.

63) Atque hunc, cui ut calcei corrigiam solveret non dignum se putare debebat, contumeliose tractat Dionysius. Ita in Archaeol. prooemio eum dicit τὸν τὰ πράγματα ἐπισεσυρκότα:

Talia de vetere ſcriptore propoſuiſſe, quanti ſit discriminis, haudquaquam me praeterit. Sed fortaſſe non melius de eo judicaverunt ipſorum nonnulli veterum: quorum Livius, quamquam Polybium laudat, nusquam tamen Dionyſium, quem allegaret, dignum habuit.

Quod ſi his, quae exhibui, ſimilibusque exemplis uſus, fidem abrogare audeo iis, quae Dionyſius de octavo Thucydidis libro ex Cratippo ſe referre ait, id eo minus mirum cuiquam viſum iri ſpero, quo minus quae tradit probabilitatis ſpecie ſe commendant. Accedit et hoc. Marcellinus, qui et ipſe Cratippum uſurpavit [65]), ubi varia variorum de libro noſtro judicia recenſet, nec talem, qualem Dionyſius, ſententiam refert, nec omnino, illo quidem loco [66]), Cratippi mentionem injicit, neutrum, puto, omiſſurus, ſi ab hoc, quae ille dicit, prodita reperiſſet. Tu igitur, dixerit quispiam, eum virum, qui viginti duo per annos, ut vera a falſis discerneret exploraraque traderet, hiſtoriae Romanae ſtudium impendit [67]), finxiſſe iſta inſimulas ſcientem, ut judicium ſuum

---

nam ſic ibi leg. v. Wolf. ad Demoſth. Lept. p. 552: et in de Compoſ. p. 66. ed. Schaef. iis eum accenſet hiſtoricis, quorum libri tam prave ſcripti ſint, ut nemo eos perlegere ſuſtineat. Antiquitt. I. p. 187. in antiquiſſimis temporibus perſcribendis eum carpit ob unius anni errorem. Sed quantopere veri nominis hiſtoricos eorumque Deam, quam Lucianus vocat, veritatem oderit, optime criſis ejus indicat. Cujus quae huic Deae repugnent praecepta, quod quidam eo excuſarunt, quod Graecorum plerique oblectationem magis, quam fidem in hiſtoria requiſiverint: at non ita ſenſerunt Thucydides, Polybius, Lucianus; et tales quidem viri critici animo obverſari debebant. Cf. Leſſing. Dramat. in ej. Opp. T. XXIV. p. 16. Deinde num morum praeceptorem, qui virtutem non magnopere eſſe morandam ſignificaret, eo quis excuſaret, quod plerique virtutem non ament colantque? Atqui nihil aliud quam hic faceret, facit hiſtoricae artis ſcriptor, cujus praecepta fidem pervertunt.

64) Invitus hic diſſentio a Wachsmuthio, qui Antiquiſſ. Romanor. hiſt. p. 46. ſq. lecto, quem excuſſimus loco, egregium Polybii caput I, 57. in mentem ſibi revocatum dicit.

65) p. 726.

66) p. 728.

67) Sed fortaſſe hunc ſuum, quem tantopere jactat, laborem labor ei levaverat Attici „qui conſervatis notatisque temporibus, nihil cum illuſtre praetermitteret, annorum ſeptingentorum memoriam uno libro colligaverat“ Cic. orat.

teſtimonio adſtrueret. Finxiſſe, non puto, ſed corrupiſſe, ut caetera, quae propoſuimus; nec ſcientem, ſed negligentem, quamquam non absque ſtudio reperiundi, quod deſiderabat. Atque hanc ſententiam, age videamus, an ex ipſo de quo agimus loco aliquatenus confirmare poſſimus. Dionyſius poſtquam dixit, Thucydidis hiſtoriae partem egregie elaboratam eſſe, partem inprimisque conciones et colloquia omni arte carere, hoc modo pergit: ὧν προνοούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κράτιππος — γέγραφεν. Haec qui ſola legerit nihil aliud ſignificare poſſe putabit, quam hoc: Thucydidem orationibus, quas non ſatis elaboraſſet, ſecundas curas adhibere conſtituiſſe, id tamen non factum eſſe relictamque ejus hiſtoriam imperfectam, propterea, ut videtur, quod auctor priusquam illud conſilium exſequeretur, diem ſupremam obierit. Idque inprimis ad octavum librum referremus, in quo nonniſi quaedam quaſi ſemina orationum ſparſa ſunt, putaremusque huic quoque ſcriptorem inſerturum fuiſſe orationes, ſi vita ei ſuppetiiſſet. Ac talia retuliſſe Cratippum, lubenter equidem crederem. At hanc, quam verba flagitare videntur, interpretationem rejicere cogunt quae ſubjiciuntur: orationes Thucydidis, Cratippo judice, lectoribus moleſtas eſſe, ipſumque hiſtoricum, eodem Cratippo auctore, id perſpexiſſe ideoque in poſtremo libro nullas exhibuiſſe orationes. Itaque verba: ὧν προνούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν hoc ſibi volunt, auctorem conciones et colloquia caeterorum quoque librorum delere voluiſſe, quo ſcilicet opus ſuum abſolveret. Sed quis hanc ſenten-

---

c. 43. Brut. 4. ſq. ad Attic. XII, 23. de Fin. II, 21. Nep. Attic. 18. Voſſ. de hiſt. Lat. p. 50. ſqq. Atque hunc librum a Dionyſio nusquam laudatum eſſe tanto magis offendit, cum ſaepe ad ſubtiles de temporum ratione quaeſtiones delabatur. Polybium, quem Atticus quoque ſubinde emendaverat (Nep. Hannib. 13.) jam ſupra ab eo notatum eſſe vidimus. Archaeol. T. 1. p. 360. ſqq. copioſe Pythagorae diſcipulum fuiſſe Numam, refutat, ita quidem, ac ſi ipſe primus hanc ſententiam exploderet: quam non amplius obtinuiſſe Cicero docet Tuſc. IV, 1. de Orat. II, 37. Rem expoſuiſſe arbitror Atticum, quem hic, ut ſaepe, compilaverit Dionyſius. Qui cur illius opera non uſus fuerit, cauſam video nullam. Ac librum ejus περὶ χρόνων (de quo v. Hudſon. praef. p. XX. ed. Schaef.) ex Attici Annali inprimis hauſtum fuiſſe, non veridiſſimile cenſeo.

tiam his verbis efferat? Confuſionem hic mihi videre videor, quae vel ſola, quae rhetor tradit, ſuſpecta faciat. Nec vereor, ne quis ſibi perſuaderi patiatur, revera Thucydidem de orationibus ſuis delendis cogitaſſe, cum veteres, quoad quidem libertate fruebantur [68]), has ab hiſtoriis abeſſe vix tuliſſent. Ac ſi quis nimia, quam plerique de Dionyſio habent, opinione ductus, hunc non falſum eſſe contendat, ſed in Cratippo, quae refert legiſſe, Cratippum ego vera prodidiſſe negare audeam. Sed qui quae de Dionyſio dicta ſunt adverterit, eum, hujus errorem ſubeſſe, mecum exiſtimaturum arbitror.

Haec ſi recte diſputavimus, inde ſimul argumentum ducere licet ejus ſententiae, qua octavum Thucydidis libram ab auctore non abſolutum eſſe ſtatuimus. Sed reſtat, ut, genuinum eſſe hunc librum ex oratione probemus. Facilem habebimus hanc quaeſtionem, ſi Benedicto auſcultandum eſt. Qui unum c. 78. propter verba contorta et per ſyneſin et alias orationis figuras varie mutata ſatis probare et perſuadere poſſe ait *attento* Thucydidis lectori falſam eſſe eorum ſententiam, qui non ab ipſo Thucydide conſcriptum eſſe librum octavum opinentur. Sed ne dicam quam ſit temerarium, ex tantilla ſectione de toto libro judicare, iſtas figuras ut lucraretur vir doctiſſimus interpretationem adhibuit, quam non miram ſed portentoſam dixeris. Quam ſilentio praetermitterem, niſi alios quoque in loco non difficillimo peccaſſe viderem. Verba ſunt haec: Ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ τῶν Πελοποννησίων ἐν τῷ ναυτικῷ στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων, ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους Φθείρεται τὰ πράγματα, τοῦ μὲν οὐκ ἐθέλοντος οὔτε πρότερον ναυμαχεῖν, ἕως ἔτι αὐτοί τε ἐῤῥώντο μᾶλλον καὶ τὸ ναυτικὸν τῶν Ἀθηναίων ὀλίγον ἦν, οὔτε νῦν, ὅτε στασιάζειν τε λέγονται καὶ αἱ νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσιν — ἀλλὰ τὰς παρὰ Τισσαφέρνους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύσειν (futurum praeſtant libri) διατριβῆναι· — τὸν δ' αὖ Τισσαφέρνην τάς τε ναῦς ταύτας οὐ κομίζειν καὶ τροφὴν ὅτι οὐ ξυνεχῶς οὐδ' ἐντελῆ διδοὺς κακοῖ τὸ ναυτικόν. οὕκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ διαναυμαχεῖν. καὶ μάλιστα οἱ Συρακούσιοι ἐνῆγον.

68) Qua amiſſa Trogus „in Livio et in Salluſtio reprehendit, quod conciones directas pro ſua oratione operi ſuo inſerendo, hiſtoriae modum exceſſerint.“ Juſtin. XXXVIII, 5.

De orationis ambitu jam Portus monuit, ſibi reſpondere: τοῦ μὲν οὐκ ἐθέλοντος et τὸν δ' αὖ Τισσαφέρνην — οὐ κομίζειν. Indicant oppoſitionem voces τοῦ μὲν — τὸν δ' αὖ. Cf. c. 92: τὸ μὲν καταστῆσαι μετόχους τοσούτους, ἄντικρυς ἂν δῆμον ἡγούμενοι (operarum vitio in ed. Lipſ. legitur ἡγούμενον; propagavit ineptam lectionem, ut ſolet, Seebodius), τὸ δ' αὖ ἀφανὲς φόβον ἐς ἀλλήλους παρέξειν. et c. 2. ubi quod vulgo legitur οἱ δ' αὐτῶν Λακεδαιμονίων, muta in οἱ δ' αὖ τῶν Λ. quemadmodum bene exhibet Stephanus. Sed exſpectaverit quis pro τὸν Τισσαφ. κομίζειν — τοῦ Τισσαφέρνους κομίζοντος. Verum hanc ἀκαταλληλίαν ſaepe reperies. V. Herod. IX, 52: ἀπαλλάσσοντο, ἐς μὲν τὸν χῶρον ἐς τὸν συνέκειτο σφι ἀπαλλάσσεσθαι, οὐκ (οὐδ'?) ἐν νόῳ ἔχοντες, οἱ δέ, ὡς ἐκινήθησαν, ἔφευγον ἅσμενοι τὴν ἵππον πρὸς τὴν Πλαταιέων πόλιν. (quem locum huc pertinere intelliget, qui Herodoti rationis meminerit, pronomen perſonale cum particula δέ pro ἀλλά uſurpantis. Cf. I, 66. 107. 123. 163. III, 126, 133. IV, 165. V, 24. 73. 120. VI, 9. 30. 133. VII, 6. 10. 51. Cf. Pauſan. I, 14, 4. Thuc. VII, 15: ὅ,τι δὲ μέλλετε ἅμα τῷ ἦρι εὐθὺς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς πράττετε, ὡς τῶν πολεμίων τὰ μὲν ἐν Σικελίᾳ δι' ὀλίγου πορισυμένων, τὰ δ' ἐκ Πελοποννήσου σχολαίτερον μέν, ὅμως δ' ἦν μὴ προσέχητε τὴν γνώμην, τὰ μὲν λήσουσιν ὑμᾶς, ὥςπερ καὶ πρότερον, τὰ δὲ φθήσονται. ib. c. 13: τὰ δὲ πληρώματα διὰ τόδε ἐφθάρη τε ἡμῖν καὶ ἔτι νῦν φθείρεται, τῶν ναυτῶν, τῶν μὲν διὰ φρυγανισμὸν καὶ ἁρπαγὴν μακρὰν καὶ ὑδρείαν ὑπὸ τῶν ἱππέων ἀπολλυμένων, οἱ δὲ θεραπεύοντες — αὐτομολοῦσι caet. cf. c. 47. quem locum jam laudavit Duker., Poppo. p. 21. ſq. Jam videbimus de ſingulis. Benedictus novam commentus eſt interpretationem verborum: καὶ αἱ νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσιν. Haec ad ſequentia eſſe trahenda, jam indicare ait particulam οὐδέπω. Cur indicet non dixit, nec ego poſſum exputare. Καί igitur eſſe *ſed:* quaſi vero haec particula non cum praegreſſo τε conjungi debeat: αὐτῶν, quod itaque pro σφῶν hic dici potuiſſe ſibi perſuaſit, ipſos ſpectare Peloponneſios, non Athenienſes, uti male, ſcholiaſtae obſecuti, interpretes ſtatuerint. (Scholion: ἦγουν οὐχ ὁμονοοῦσι, non ad οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσι, quae ei vulgo praefiguntur, ſed ad στασιάζειν λέγονται pertinere, jam Abreſchium monuiſſe, oblitus eſt.) Senſum igitur eſſe hunc: „*ne nunc quidem* (Aſtyochum pugnare velle) *cum* (Athenienſes) *diſſidere dicantur, ſed tamen*

nondum (Aſtyocho praetendente) *ipſorum* (Peloponnenſium) *naves in eo ſint ſtatu*, (uimirum ita vertit verba: ἐν τῷ αὐτῷ εἶσι!!) *contraria autem ratione* (ἀλλά) *Lacedaemonii fruſtra exſpectantes illas Phoenicum naves, a Tiſſapherne verbo quidem ſed non revera promiſſas* (ſic!) *periculum adituri eſſe dicantur, ne conterantur ipſorum vires.*" Iſtius modi ineptias pluribus refutare piget, cum praeſertim ipſarum ſeries rerum, quid auctor dicat, aperiat. Erant enim eodem loco naves Peloponneſiorum, non erant Athenienſium, quorum Strombichides cum viginti quatuor navibus Helleſpontum petierat, v. c. 62. cl. 80. Quid autem ſit ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι, id vel ex Porti verſione diſcere poterat attentus Thucydidis lector. Cf. Xenoph. Hellen. V, 3, 20. Herod. VII, 145. Verba: ἀλλὰ — μένοντες — κινδυνεύσειν — διατριβῆναι a διεβόων pendere et ſignificare: *ſeſe*, (Peloponneſios) *dum Phoeniſſas naves opperirentur — periclitari, ne contererentur*, id cum ſponte pateat, non opus eſt, ut Abreſchii, Baueri, Toupii, Kiſtemakeri conamina reſpiciantur. De ἄλλως ὄνομα v. Hermann. ad Vig. p. 780. et quos laudat. Simile eſt quod legitur apud Plat. Legg. I. p. 626. a: ἣν καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. De τρίβειν v. Duker. ad h. l. in eadem re τρίβειν et κατατρίβειν c. 46. θλίβειν καὶ ἀποκναίειν Plut. Alc. 25. φθείρειν Plut. Lyſ. 4. Variatam in ſequentibus ſtructuram illuſtrat Matth. §. 538. Totius capitis ſenſum vernacule reddere lubet:

Um dieſe Zeit führten auch (καί reſpicit turbas Athenienſium) *die Soldaten der Peloponneſier auf der Flotte zu Miletos laute Klagen unter einander, daſs von Aſtyochos und Tiſſaphernes ihre Angelegenheiten zu Grunde gerichtet würden, indem jener weder früher habe ſchlagen wollen, da ſie noch überlegen und die Seemacht der Athenäer gering geweſen* (Videntur iſta tempora ſignificare, ubi Athenienſes Aſtyochum, cum Mileti et Rhodi eſſet, fruſtra ad pugnam committendum laceſſebant. c. 30. 44. 55.), *noch jetzt es wolle, da dieſelben, wie es heiſse, im Aufruhr unter einander wären und ihre Schiffe noch nicht beiſammen hätten; — ſie ſelbſt aber* (die Peloponneſier) *würden darüber in Gefahr kommen, während ſie die phönikiſchen Schiffe des Tiſſaphernes erwarteten, aufgerieben zu werden. Tiſſaphernes dagegen führe nicht bloſs dieſe Schiffe nicht*

herbei, ſondern zahle auch den Sold nicht unausgeſetzt und vollſtändig und thue ſo ihrer Seemacht Abbruch. Daher, erklärten ſie, müſſe man nicht mehr zögern, ſondern ein entſcheidendes Treffen wagen. Und vorzüglich drangen darauf die Syrakuſier.

Haec ſatis plana et expedita videntur, ut mirer Dukero „ſtructuram orationis toto hoc capite ſatis implicitam videri, ita ut propemodum haberi poſſit pro exemplo eorum, quae Dionyſ. Halic. in Thuc. σχόλια καὶ δυςπαρακολούθητα eſſe καὶ σχηματισμῶν πλοκὰς σοφοικοφανεῖς habere dicat.“ Atque ipſe Dukerus maximam partem locum bene explicavit. Cujus annotationem ſi, quos nominavimus, viri docti accuratius inſpexiſſent, non tot nugas effudiſſent.

Quamquam igitur Benedicti argumentationem, ex hoc uno capite totius libri auctorem eſſe Thucydidem arguentis, e non intellectis eſſe ductum vidimus, tamen, orationem hujus libri Thucydideam eſſe, nemo, qui eum legerit, inficiabitur. Idque etſi melius ſentiri, quam declarari poteſt, tamen, quae huc faciant, non pauca afferentur poſtmodum. Nunc nonnulla exhibebimus, in quibus vel plane ſuus eſt Thucydides, vel cum paucis habet communia. Hujusmodi eſt mira conſtantia, qua verba δοκεῖν εἶναι collocat: quae cum ſexcenties conjungat, nunquam alio poſuit ordine, quam hoc: δοκεῖν εἶναι vel, verbis aliquot interſertis, δοκεῖν — εἶναι, quod tanto magis mirum eſt, cum quamquam raro, alios infinitivos verbo δοκεῖν praeponat. Eadem autem conſtantia eundem ordinem tenet Herodotus; nec ſaepe eum deſeruerit Xenophon, qui cur contrarium optaverit Oec. III, 10: ἀλλ' εἶναί τινές μοι δοκοῦσιν ἡλικίαι καὶ ἵππων καὶ ἀνθρώπων, αἳ εὐθύς τε χρήσιμοί εἰσι καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασιν, e ſono explicandum. In Hellen. V, 1, 16. cum marg. Leonclav. collocandum eſt ἢ δοκεῖ εὐδαίμων εἶναι. Caeterum etiam in libris, quos plerique ſpurios putant, de Rep. Athen., de Rep. Lacc., de Vectig. (de quibus v. Boeckh. Oec. Civ. I. p. 48. 344. ſqq. T. II. p. 144. ſqq.) et Apolog. Socr. ejusdem ordinis conſtantiam obſervabis, quae non eſt apud Platonem, Demoſthenem, alios.

Aeque notabile eſt, quod particulas οὐ μέντοι — γε Thucydides ſemper diviſim uſurpat v. I, 3. 66. 111. 127. 142. II, 13. 47. 56. 65. III, 11. 86. 89. IV, 72. 78. V, 80. VI, 32. 72. VII, 14. VIII, 84. Nec aliter He-

rodotus, (nam II, 98. corrigendum puto) qui etiam in καί τοι — γε, quod apud Thucydidem bis tantum me legere memini III, 58. IV, 85. eandem rationem tenet. Cave, contra afferas VII, 9, 2: ibi enim γε codices non agnoſcunt. Alium proſae quidem orationis ſcriptorem, hujus uſus conſtantiam qui ſectatus ſit, ſcio neminem, mirorque quae Vir cautiſſimus pronuntiat, Porſonus in Indic. ad Eurip. ſ. v. γε. V. Lyſ. p. Eratoſth. p. 45. Xenoph. Hell. II, 4, 42. Plat. Polit. p. 329. e. p. 440. d. et ſecenta alia, cf. Poppo. obſſ. p. 190. Reiſig. Conjectt. p. 294. Nec mutandum puto Eurip. Iphig. Taur. 702. Seidl. V. Hermann. ad Vig. p. 840. 842.

Utilior videbitur haec obſervatio. Quod Thuc. I, 78. legitur τοῦ πολέμου τὸν παράλογον, conferunt interprr. cum hujusmodi dictionibus: ὁ πλεῖστος τοῦ χρόνου I, 5. Putarunt igitur, Thucydidem voce παράλογος ut adjectivo uſum eſſe. Quod nunquam fecit. V. II, 61. 85. III, 16. VII, 28. 55. 61. VIII, 24. Cui ſententiae qui loci repugnare videntur, nulla opera poſſunt corrigi. Sunt autem hi: VII, 71 extr.: ἢν μή τι παράλογον γίγνηται. ubi παρὰ λόγον ſcribendum, (cf. II, 64. VI, 33.) et I, 65: ἢν μή τι ἀπὸ Πελοποννήσου ἢ ἄλλο παράλογον γένηται. ubi eadem emendatione adhibita ad ἄλλο ex praegreſſis repete pronomen τι. Pro ἄλλο exſpectaris ἄλλοθεν, ſed cf. V, 80: καὶ ὁπόσα ἀλλήλων πολέμῳ ἢ εἴ τι ἄλλο εἶχον. Etiam II, 90: γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκήτου καὶ παραλόγου. τοῦ cum nonnullis libris omittendum et ex optimis codicibus παρὰ λόγον reponendum. Denique I, 140: διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν παρὰ λόγον ξυμβῇ. pro vulg. παραλόγως praeſtant codd. Eandem confuſionem deprehendimus IV, 55. 56. Huc pertinet Phot. p. 282: παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παράδοξον καὶ ᾧ οὐκ ἄντις προσδοκήσειεν, οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον. „καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ παράλογος.“

Jam de ratione dicetur, cujus obſervatio cum aliis locis lucem affundit, tum VI, 17. his verbis: καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστοί πω μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, εἴτε καὶ πάνυ ἐρρῶνται. τὸ μὲν ἐς τὴν γῆν ἡμῶν ἐσβάλλειν, κἂν μὴ ἐκπλεύσωμεν, ἱκανοί εἰσι, τῷ δὲ ναυτικῷ οὐκ ἂν δύναιντο βλάπτειν. Ibi diſtinctionem majorem poſt ἔρρῶνται cum minima eſſe permutandam jam vidit Stephanus, quem Dukerus eſt ſecutus. Illius interpretatio, immerito ab editoribus neglecta, probabiliter totius loci ſenſum reddit hoc modo: *Et nunc* i. e. ut

nunc res ſunt, vel: ut nunc eſt rerum ſtatus, *nunquam minus ſpei adverſus nos conceperunt Lacedaemonii: quod ſi etiam valde ſint animati, regionem quidem noſtram, etiamſi navalem hanc expeditionem non ſuſcipiamus, invadere poſſunt, at claſſe nihil nobis nocere queant.* Ac ſimiliter Gallice interpretatus eſt Coray. Cujus tamen interpretationis priorem partem non probaverim. Cenſeo enim ἀνέλπιστοι h. l. paſſive capiendum eſſe, ſicuti VI, 33. extr.: ἡμῖν οὐκ ἀνέλπιστον, τὸ τοιοῦτον ξυμβῆναι. cf. 34. VII, 71. Plat. Menex. XIV. p. 242, e., hoc ſenſu: *nunquam minus, ne Peloponneſii nos adorirentur, metuendum fuit*; quod ſententiarum ſeriei et linguae rationi aptius videtur. Sed quae inprimis nos advertit, eſt inſignis particularum οὔτε et εἴτε oppoſitio. Et de hac quidem, quae apud alios ſcriptores rariſſima eſt, hoc loco dicere placet explicatius. Non rara ſunt exempla, ubi τε particulis εἰ et ἤν ſemel poſitis jungatur, ita ut enunciationes copulet. Sic εἴ τε habes (nam diviſim ita rectius ſcribi puto, ut factum ab Aſtio Plat. Legg. p. 830. b.) Thucyd. II, 8. 20. 84. (ubi εἴτ' pro εἴ poſitum putabat Heilm. de indol. et dict. Thuc. p. 205, caeterum non multum a vero remotus.) III, 54. 46. VI., 12. 78. VII, 64. (quos locos qui contulerit, aſſentietur, ut ſpero, mihi, etiam VIII, 24. pro εἰ δέ τι leg. eſſe εἴ τέ τι praeeunte Aug. qui εἴτ' ἔτι habet; eandemque emendationem ſuadeam III, 32. etſi hic quoque nec plurimi nec optimi codd. eam praeſtant. Saepe enim cum alii tum inprimis Thucydides τε uſurpant, ubi δέ exſpectaris, quod non ſemel ſubſtituerunt librarii) addito καί: Her. VII, 234. Thuc. I, 143. II, 20. VI, 86.; ἤν τε Her. III, 40. V, 111. Thuc. I, 143. IV, 20. VII, 48. Unde patet, cum τέ et δέ ſaepiſſime ſibi reſpondeant [69]), dici poſſe etiam εἴ τε — εἰ δέ, ut eſt Plat. Apol. §. 22. quod bene contra Fiſcherum defendit Heindorf. praef. XIX. Deinde cum τε — εἴ τε ſibi opponantur veluti Ariſtot. Polit. VII, 2, 1. eodem modo οὔτε

69) Dionyſ. Hal. Antiqq. Rom. VI. p. 1156. 10: φοβεῖ μὲν ἤδη λιμόν· ἐπεὶ δ' ἂν (leg. ἐπειδὰν δ') ἐν τῷ ἀπόρῳ γενώμεθα ἔτι μᾶλλον φοβήσει, ubi μέν a Reiskio profectum. Vulgo legebatur φοβεῖται. Quod Sylburg. conjecit, τε, id praebet Vatic. Cf. p. 1229. 15. Non tentare debebat Thuc. I, 84. Benedictus. Lyſ. Apol. p. 783: αὐτοί τε γὰρ οὐκ ἐπιθυμοῦσι λανθάνειν —. ὑμεῖς δὲ τὰ μὲν αὐτοὶ ὁρᾶτε, τὰ δὲ ἑτέρων ἀκούετε. ubi Reiskius ὑμεῖς τε dedit, non rectius, quam Schneider. Xenoph. Vect. IV, 36. ex Caſt. μέν pro τέ recepit et Hell. VI, 5, 30.

— εἴτε, οὔτε — ἠν τε uſurpari poterant, uſurpavitque Thucydides III, 28: Γνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν[70]) εἴτ' ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες, εἴτ' ἀπομογώσησονται τῆς ξυμβάσεως, κινδυνεύσοντες, ποιοῦνται κοινῇ ὁμολογίαν. cf. IV, 68. V, 30. VII, 64. Xenoph. Mem. I, 2, 47. Polyb. III, 21, 1. Eodem modo οὔτε — ἤν τε VI, 33. Poſſis huc referre locum ſatis confuſum VIII, 71: ὁ δέ, νομίζων τὴν πόλιν οὐχ ἡσυχάζειν οὐδὲ εὐθὺς οὕτω τὸν δῆμον τὴν παλαιὰν ἐλευθερίαν παραδώσειν, εἴ τε στρατικὴν πολλὴν ἴδοι σφῶν, οὐκ ἂν ἡσυχάσειν, οὐδὲ ἐν τῷ παρόντι πάνυ τι (τι etiam Pariſſ. C, F, G, I, K ad-

Mori emendationem retinuit; jure idem VI, 1, 24. τε revocavit, etſi hoc factum improbat Wolf. epiſt. p. 124. Cf. Hermann. ad Vig. p. 836. Poppo obſſ. p. 26. In his multa cautio habenda, cum exempla reperiantur uſus rariſſimi, veluti οὔτε — οὐ; μήτε — μή ad Dionyſ. p. 8. οὔτε — καί, Eurip. Iphig. T. 576. οὔτε — τ' οὔ, Hippol. 304. ſ. τε — οὐκ — τε pro οὔτε — οὔτε Iphig. T. 1333: κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν, Ἡμεῖς τε. Qui locus me confirmat in ea ſententia, ut Thuc. IV, 36. ſic diſtinguendum cenſeam: οἱ Λακεδαιμόνιοι, βαλλόμενοί τε ἀμφοτέρωθεν ἤδη καὶ γιγνόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι (Herod. II, 10. IV, 99.), τῷ ἐν Θερμοπύλαις, (ἐκεῖνοί τε γάρ, τῇ ἀτραπῷ περιελθόντων τῶν Περσῶν, διεφθάρησαν, οὗτοί τε· (ſcil. παρελθ. τῶν Ἀθηναίων διεφθ.) ἀμφίβολοι (Appian. B. M. 77. Zonar. p. 144.) ἤδη ὄντες οὐκέτι ἀντεῖχον. cf. V, 17. extr.: οἱ Λακεδαιμόνιοι — ποιοῦνται τὴν ξύμβασιν καὶ ἐσπείσαντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ὤμοσαν, ἐκεῖνοί τε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τάδε. (Sic enim ibi eſſe diſtinguendum ſponte patet). Aliter Poppo, qui lineola ante ἐκεῖνοί τε γάρ poſita, οὗτοί τε cum ſequentibus jungit, ut confuſam orationem cenſeat. Verum hanc rationem exemplis firmat parum aptis.

70) Recte Portus: *qui reipublicae praeerant.* Cf. Demoſth. Phil. III. p. 125, 7. Similia ſunt: οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες Thuc. VI, 39. cf. Jacobi mei obſſ. in Xenoph. p. 9. κατασχεῖν τὰ πράγματα Thuc. IV, 2. οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων Dem. p. Cor. 73, 3. Bekk. ἐπιστατεῖν τῶν πραγμάτων Hocr. Panath. 29. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες Thuc. VI, 95. οἱ τὰ τέλη ἔχοντες id. V, 47. οἱ ἐν τέλει (ὄντες) ib. I, 10. quem l. Thomas M. p. 329. laudat. II, 10. ſive τὰ τέλη I, 58. IV, 15. quos locos reſpicit Schol. ad Demoſth. Lept. §. 25. Cf. Duker. ad priorem locum et interprr. ad Herod. IX, 106. οἱ ἐν δυνάμει ὄντες Xenoph. Hell. IV, 4, 5. ἔχειν τὴν πόλιν Thuc. VIII, 66. ἔχειν τὴν πολιτείαν ib. c. 66. Diverſus horum ſignificatus: οἱ ἔχοντες Soph. Ajac. 157. ibique Herm. οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες Ariſtot. Polit. IV, 5, 7. Valck. ad Herod. VI, 22. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες Thuc. VI, 39. Poſtremae locutionis ſenſum editores Xenoph. Hell. I, 6, 13. male tribuiſſe verbis οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες recte monuit Jacobus l. l. et ante eum Schneiderus ad Ariſtoph. Pol. V. 6, 8. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες Herodoto ſunt οἱ παχέες. Weſſ. ad V, 30. Valck. ad VI, 22; aliis οἱ γνώριμοι, οἱ καλοὶ κἀγαθοί. Ariſtot. Polit. IV, 6, 2:

dunt. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 455. Amſtelod. p. 477. Lipſ.) πιστεύων μὴ οὐκέτι ταράττεσθαι αὐτούς, τοῖς — ἀπὸ τῶν τετρακοσίων ἐλθοῦσιν οὐδὲν ξυμβατικὸν ἀπεκρίνατο. Hic forſitan auctor, ſi hunc librum retrectaſſet, omiſiſſet verba moleſta: τὴν πόλιν οὐχ ἡσυχάζειν ſcripſiſſetque pro οὐδέ priore οὔτε: quam emendationem ne quis ſuadeat, codicum impedit et Vallae conſenſus.

Atque hanc rationem patet ad eum quoque locum pertinere, abs quo profecti ſumus VI, 17. Quem quominus jam deſeramus officiunt verba εἴ τε ἐρῶνται. Indicativus cum hic non aptus ſit, Abreſchius aut ἐρῷντο aut ἔρῷνται legendum eſſe conjecit. Quorum prius vel ob nimiam audaciam displicet; poſterius vel maxime commendat ſenſus. Sed ita ἤν pro εἰ reſtituendum eſſe videatur, ſiquidem verum eſt, quod vulgo tradunt, Atticos, proſae quidem orationis ſcriptores, nunquam εἰ cum conjunctivo junxiſſe, v. Matth. Gr. Gr. §. 525, 7. b, Poppo. obſſ. p. 251. Thierſch. Gr. Gr. §. 329. Sed hanc regulam non tam certam eſſe, quam nonnulli credunt, plura oſtendunt exempla, quae ſi omnia emendare velis, ve-

---

δοκοῦσιν ἔχειν οἱ εὔποροι, ὧν ἕνεκεν οἵ ἀδικοῦντες ἀδικοῦσιν· ὅθεν καὶ καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ γνωρίμους τούτους προσαγορεύουσιν. et §. 4: παρὰ τοῖς πλείστοις οἱ εὔποροι τῶν καλῶν κἀγαθῶν δοκοῦσι κατέχειν χώραν. cf. Schneid. ad Hell. II, 2, 3. οἱ βέλτιστοι, ut ſe ipſi vocabant, ib. II, 3, 23. A Thucydide ſaepiſſime dicuntur οἱ δυνατοί, I, 24. 126. II, 65. III, 27. V, 4. VIII, 21, 44. 47. 48. Plut. Alc. 26: hinc etiam δυναστεία pro oligarchia, quae Graecis τυραννικόν videbatur, Andoc. de red. p. 89: ἐκ δημοκρατίας δυναστείαν καταστήσαντες. Xenoph. Hell. V, 4, 46: ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι δυναστεῖαι καθεστήκεσαν, ὥςπερ ἐν Θήβαις. Ariſt. Polit. V, 6, 8. ibique Schneid. cl. eod. ad V, 7, 4, ubi quod τοὺς δυνάστας eosdem putat, quos Xenoph. Hell. IV, 4, 5. τοὺς ἐν δυνάμει ὄντας dicat, falſum eſſe jam ſignificatum eſt, intelligetque qui totum Xenophontis locum expenderit. Etenim δυνασται ſunt ap. Ariſtot. optimatum potentiſſimi, cf. Hemſterh. ad Luc. I. p. 395. Bip., οἱ ἐν δυνάμει ὄντες ap. Xenoph. *qui remp. moderantur*. Denique optimates in quibusdam civitatibus peculiaria etiam habebant nomina. Ita ἱπποβόται vocabantur apud Chalcidenſes. v. Plutarch. Pericl. 23. Herod. V, 77. VI, 100. ibique interprr. γεωμόροι (ſ. γαμόροι) apud Syracuſanos et Samios, v. Ruhnken. ad Tim. p. 67. ſ. et quos laudat. Inde putaram aliquando etiam Xenoph. Hell. II, 2, 3. pro γνώριμοι leg. eſſe γεωμόροι, cl. Thuc. 8, 21 Etymol. Gud. p. 122. γειομόρος ſcribit, errore, ut opinor. Similia dabit, cujus liber nunc ipſum ad me perlatus eſt, ἀνὴρ δημοτικώτατος, Kortüm: Zur Geſchichte helleniſcher Staatsverfaſſungen p. 14. ſqq.

reor, ut unquam finis ſit corrigendi. V. Thuc. VI, 21: εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις. ubi non tam audax ſum, ut invitis codd. cum Poppone obſſ. p. 17. not. ἢν ſcribendum arbitrer. Xenoph. Symp. VIII, 36: δοκοῦμεν δ' ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι, εἰ ὧδε ἐπισκοπῶμεν. ubi optativum, quem Schaeferus dedit, equidem non commodum reor. Cf. diligentiſſimum Werfer. in act. Philol. Monac. T. I. F. II. p. 101. T. I. F. 3. p. 235. ſq. Jacobſ. ib. T. I. F. 2. p. 143. ſq. n. Nec Hermann. ad Soph. Ajac. 491. dubitat, quin Attici etiam εἰ cum conjunctivo conſtruxerint, quem expulerint aliquoties librarii. De discrimine, quo vel εἰ vel ἢν cum conjunctivo dicatur, ne quid ſtatuere audeam exemplorum, quae attuli, diverſa facit ratio. Eorum tamen partem patet ſimilem eſſe ei loco, cujus gratia haec disputata ſunt. Caeterum ῥώννυμι ibi eſt *animos facio*, cf. II., 8. ἐῤῥώντο ἐς τὸν πόλεμον. IV, 72: ἐπειδὴ καὶ ἦλθεν ὁ ἄγγελος, πολλῷ μᾶλλον ἐῤῥώσθησαν; frequentius ἐπιῤῥώννυμι IV, 36. VI, 93. VII, 2. 7. 17. VIII, 89. ſimiliter ἀναῤῥώννυμι VII, 46; nec aliter ῥώμη VII, 18: τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγεγένητό τις ῥώμη, διότι τοὺς Ἀθηναίους ἐνόμιζον, διπλοῦν τὸν πόλεμον ἔχοντας, πρός τε σφᾶς καὶ Σικελιώτας εὐκαθαιρετωτέρους ἔσεσθαι.

CAPUT SECUNDUM.

Facilius cujusque rei in unum contracta ſpecies, quam diviſa temporibus, oculis animisque inhaeret.

Vellej.

CONSPECTUS

rerum inde a clade Sicilienſi usque ad pugnam Cyzicenam geſtarum.

Cladis Sicilienſis nuntio Athenas perlato, increduli initio [1]) mox omnes pavore metuque perculſi ſunt. Neque enim ſola reipublicae fortuna cunctos affligebat, ſed ſinguli etiam propinquorum amicorumve fata lugebant. Dein dolor in iram erga eos converſus, qui expeditionis auctores exſtiterant. Succenſebant oratoribus qui eam ſuaſiſſent [2]), ariolis et vatibus, quī Siciliae capiendae ſpem feciſſent [3]). Nec injuria. Nam etſi ipſe populus rem

1) Thuc. 8, 1. Plutarch. Nic. c. 30. De garrul. XIII. p. 509. a.

2) Ut Demoſtratus, v. Plut. Nic. XII. Ariſtoph. Lyſiſtr. 592. Horum fortaſſe etiam Piſander, de quo infra, et Androcles, de quo v. Ruhnken. hiſt. crit. ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII. p. 128. Adde Ariſtoph. Veſp. 1182. Namque is, etſi Alcibiadi inimicus erat, tamen, ut ſolebat hoc genus hominum, bellum excitare ſtuduerit „γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων," ut de Cleone Thuc. V, 16.

3) Vaticinio decepti orbis terrarum imperii ſpem conceperant. v. Ariſtoph. Equit. 961 ſq. 1010. 1086. Aves 978. ſq. ibique Schol. Plut. Nic. 12. et quos laudat Boeckh. Oec. Civ. T. 1. p. 314. quem nolim hoc conſilium novum dixiſſe, invito

decreverat, vix tamen eos, qui, ut decerneret, eum induxerant, culpae expertes cenſeas [4]). Flore juventutis perdito, navibus plurimis amiſſis, aerario exhauſto [5]), deſperata videbatur respublica, ſi, quod metuendum erat, ſubito hoſtium claſſis Piraeum adoriretur. Quod cum non fieret, quo magis ſibi timebant, cum fortuna ſua inſolenter uſi, crudelibus in Hiſtiaeenſes [6]), Aeginetas [7]), Toronenſes [8]), Scionaeos [9]), Meliosque [10]), conſiliis talionem quaſi provocaſſe viderentur, eo enixius operam dederunt, ut, quemadmodum ſaepius [11]), eluſa hoſtium ſpe, ex infortunio emergerent imminensque periculum propulſarent. Cujus metu populus libertate alias laſciviens ultro hanc compeſcere [12]), ſumtus minuere, προβούλους creare [13]), dein claſſem parare [14]), labantemque

Plutarcho Pericl. 20. Alcib. 17. et qui hinc lucem accipit Thuc. I, 144. in. Stilbides, clarus vates, exercitum in Siciliam comitatus fuerat, v. Philochorus apud Schol. Ariſtoph. Pac. 1031. Plut. Nic. 23.

4) Quod aliter Thucydides judicat, vereor, ne lenis πειρία ſubſit. Similiter tamen Xenoph. R. A. II, 17.

5) De his pluribus diſputabitur infra.

6) ad Dion. p. 100.

7) Thuc. II, 27. IV, 57. Diodor. XII, 44. 65. Paul. II, 29, 5; 38, 5. Plutarch. Pericl. 34. Eorum fortunam a Cereris ira repetit Herodot. VI, 91. Veram cauſam diſces ex Thuc. ll. ll. et I, 67. cl. Ariſtoph. Pac. 618. ſqq.

8) Thuc. V, 3.

9) v. Morus ad Iſocr. Paneg. XXIX. e. adde Diod. XIII, 30.

10) id. ib. 29. d. Jam ante Ol. 88, 3. Nicias eos ſollicitarat, Thuc. III, 91. cl. Weſſ. ad Diod. XII, 65. Male Schol. ad Ariſtoph. Av. 186. (quicum cf. Phot. p. 155. 164. et Heſych. ſ. v. λιμῷ): *Μῆλος δέ ἐστι πόλις τῆς Θεσσαλίας*, ſomnians ille de *Μηλιεῦσι* ſ. *Μαλιεῦσι* (cf. Valcken. ad Herod. VIII, 31.) caetera Thucydidem ſecutus; nec melius idem cum Diod. XII, 80. Niciam ſecundae quoque expeditionis ducem facit.

11) Inſigne exemplum habes Thuc. III, 16. ſq. cf. VI, 28.

12) *Ὅπερ φιλεῖ δῆμος ποιεῖν* inquit Thucydides, quibus ſimilibusve verbis etiam alibi utitur, ubi plebis mores notat, veluti II, 65. IV, 28. VI, 65. Hic legiſſe juvabit Socratis ſermonem cum Pericle Periclis filio apud Xenoph. Memor. III, 5.

13) De προβούλοις v. Lex. Seg. p. 298, 25. Plutarch. Quaeſt. Gr. p. 292. a. Weſſ. ad Herod. VI, 7. Ariſtot. Polit. VI, 6, 10: *Δεῖ γὰρ εἶναι τὸ συνάγον τὸ κύριον τῆς πολιτείας· καλεῖ-*

ſociorum fidem, qua poſſent ratione, firmare. Etenim hi ad Lacedaemonios deſciſcere non amplius dubitabant, cum ſolito hominum errore, quod optabant, eſſe ſibi perſuaderent, jamque non ſuperare poſſe Athenienſes opinarentur [15]). Quorum vires, quantumvis infractas,

---

ται δ' ἔνθα μέν πρόβουλοι διὰ τὸ προβουλεύειν· ὅπου δὲ τὸ πλῆθός ἐστι βουλὴ μᾶλλον. Erat igitur is magiſtratus oligarchiae, quae ut Athenis conſtitueretur eum vel maxime operam dediſſe, infra probabitur. Indidem patet, minus accuratum eſſe in his exponendis Thucydidem. Omnia, ut ſolet, confundit Diodor. XIII. 54.

14) Ξύλα ξυμποιησάμενοι Thuc. VIII, 1. 4. ex Thracia, opinor, v. Thuc. IV, 108. et Macedonia, Xenoph. Hellen. VI, 1, 4. poſt med.

15) Thuc. VIII, 2: μάλιστα δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἕτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα καὶ μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς, ὡς τό γ' ἐπιὸν θέρος οἷοί τ' ἔσονται περιγενέσθαι. Sententiam illuſtrat IV, 108: Καὶ γὰρ καὶ ἄδεια ἐφαίνετο αὐτοῖς, ἐψευσμένοις μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ πουσοῦτον ὅση ὕστερον διεφάνη, τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνοντες ἀσαφεῖ ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ· εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι, ὃ δὲ μὴ προσίενται, λογισμῷ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι. ubi ne quem nominativus abſolutus offendat vid. quos laudat Heindorf. ad Plat. Theaetet. §. 78. p. 589. ſq. Brunck. ad Aeſch. Perſ. 120. Valckenar. ad Herod. VIII, 85. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 917. Aſt ad Plat. Legg. II. p. 145. Elmsley. ad Soph. Oed. T. 60. Matthiae. Gr. Gr. §. 562. Exemplis a Poppone obſſ. crit. p. 197. et 235. ex Thucydide laudatis plura ex eodem ſcriptore addere poſſem, niſi haec longioris diſputationis eſſent. Jam ut ad locum VIII, 2. revertamur, cave, ne, quemadmodum Schol. fecit, αὐτῶν cum παρὰ δύναμιν jungas, quae verba quid ſignificent docet Matthiae. §. 588. γ'. Quod praecedit καί intendendi vim habet, qua poteſtate inprimis adverbia quantitatis comitatur. Sic dicitur καὶ μάλα v. Wolf. ad Lept. p. 372. Schaefer. ad Dionyſ. p. 333. Heindorf. ad Phaedon. §. 14. p. 25. καὶ πάλαι id. ad Sophiſt. §. 7. p. 279. καὶ ἄγαν Thuc. VII, 50. extr., ubi pro ἦν γάρ τι cum Mosq. legerim ἦν γάρ τοι; καὶ πάνυ Thuc. III, 30. 93. VIII, 82. Xenoph. Oecon. III, 8. καὶ πολύ Thuc. I, 25. Plat. Legg. p. 650. a. καὶ ἐπιπολύ, Thuc. III, 98. ubi Popponis emendatione, καί delentis, l. l. p. 230. non opus; καὶ τὸ κάρτα Herod. VI, 52. VII, 16. VIII, 27. καὶ κομιδῇ Plat. Legg. p. 657. e. καὶ μετρίως ib. p. 936. e. καὶ ὁπόσονοῦν Thuc. IV, 57. καὶ ὁτιοῦν ib. c. 23: εἴρητο, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ, λελύσθαι τὰς σπονδάς. cl. c. 16. ὅ, τι δ' ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἑκάτεροι καὶ ὁτιοῦν, τότε λελύσθαι τὰς σπονδάς. ubi leg. ὅτι δ' ἐάν; nam ἄν pro ἐάν Thucydidem dixiſſe negaverim cum Poppone l. l. p. 139. ut corrigendi videantur loci IV, 46. VI,

non tamen ita proſtratas fuiſſe, ut adverſarii rebantur, abunde docent, quae deinceps geſta ſunt. Neque enim modo iſta clade accepta reſiſtebant Athenienſes, ſed tum etiam, cum ſociorum plerique defeciſſent, gravis ſeditio inter ipſos graſſaretur, et Euboea, ſummi momenti inſula, amiſſa eſſet, claſſem eorum conſpicimus tres victorias reportantem, ſocios denuo ſubigentem et ab his ipſisque hoſtibus pecunias cogentem, quibus bellum gererent, cum Athenae eas ſuppeditare non poſſent. Haec quis non miretur facta eſſe, cum non ſolum Siculorum copiis, ſed etiam Perſarum opibus adjuvarentur Lacedaemonii? Verum enimvero fruſtra obluctati eſſent Athenienſes, niſi, ut ſaepius, adverſariorum ſuorum indoles ac natura eos ſuſtentaſſet. Hos enim fortes ſaepeque victores cernimus, ſed victoria uti fere neſcientes, cunctantesque, ubi celeritate opus [16]), leviſſimaque ſubinde offenſione deterritos, ne conſilia ſua exſequerentur [17]). Ita morati Lacedaemonii non magnopere ſublevare non poterant Athenienſes, qui virtutibus excellebant contrariis. Accedebat quod mari dimicabatur, cujus illi expertes erant, hi multorum annorum uſu domini et arbitri facti videbantur [18]). Porro Lacedaemonii a ſociis inopi-

---

15. 18. VIII, 75. De tragicis Hermanno ad Viger. p. 823. adverſatur Schaefer. ad Soph. Oed. R. 1062. ὅτι autem cum infinitivo junctum nil offenſionis habet, v. quos laudat Bornemann. de gemina Cyrop. rec. p. 18. — Quod Thuc. dicit *διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα*, ὀργᾶν eſt *animi aliqua commotione inflatum eſſe*; quomodo qui affectus eſt, non ſine ſtudio judicare ſolet. Cf. Duker. T. II. p. XII. Beck. Verba *μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς*, Haackius interpretatur „*μηδ' ἔτι λόγον ποιεῖσθαι αὐτῶν*, nempe *Ἀθηναίων*, miraturque, quod Bauerus et Kiſtemakerus hic offenderint. Ego vero non video, quomodo viri doctiſſimi interpretationem ex Thucydidis verbis eliciam, quorum hunc ſenſum puto: *non fieri poſſe putabant, ut Athenienſes* —. Etenim per attractionem *αὐτοῖς* cum *ὑπολείπειν* junctum eſt, cum ex noſtri ſermonis ratione *αὐτοί* dicendum et ad *οἱοί τε* trahendum eſſet. Germanice verteris: *weil ſie nicht die Möglichkeit einräumten, daſs die Athener den folgenden Sommer ſich hielten.* Multum Graeci in hoc dicendi genere ſibi indulgent, veluti Ariſtoph. Nub. 144. ſq. *Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης Ψύλλαν, ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.* Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 295.

16) v. c. I. not. 54. cf. ad Dion. p. 236.

17) V. VIII, 11.

18) v. inprimis Thuc. IV, 12. Diod. XII, 62. Cf. Thuc. I, 80. 121. 142. ſqq. II, 62. 89. Xenoph. R. Ath. paſſim, al.

bus [19]) iisdemque liberis non ea celeritate belli copias exigere poterant [20]), qua opus erat, ut illud cito feliciterque dirimeretur, cum Athenienſes ſuos ſocios, ut pecunias pendere feſtinarent, cogerent, ipſique, praeſenti periculo incitati, non ſegnes, quidquid poſſent, conferrent. Denique nonnihil detrimenti Lacedaemoniis attulerunt Alcibiadis, quem offenderant, artes.

2. Hieme cladem Sicilienſem inſecuta Agis, e Decelea profectus, pecunias ad claſſem exſtruendam coegit [21]), ipſique Lacedaemonii centum naves ſociis aedificandas imperaverunt [22]). Vere tamen ineunte nonniſi undequadraginta Corinthi paratas videmus. Quarum viginti una, Iſthmum transvectae [23]), cum Ióniam, quae ut prima ad defectionem ſollicitaretur Tiſſaphernis legatus et Alcibiades Lacedaemoniis perſuaſerant [24]), petiturae, vela darent, totidem Athenienſium naves eas adoriuntur, unaque nave capta, in Piraeum, agri Corinthii portum, compellunt [25]) ibique obſident [25 b]). Lacedaemonii vero, qui magna ſpe elati Athenienſium imbecillitatem contemſerant, iidem nunc, magna ſcilicet clade accepta,

---

Magis claſſe pollebant, ex quo Corcyraei eis ſe ſocii adjunxerant, v. id. I, 36.

19) id. I, 80. 141 ſqq. adde, quae de Lacedaemoniis ipſis disputat Ariſtot. Polit. II, 6, 25.

20) alia iis negotia potiora erant, quam bellum, v. Thuc. III, 15: οἱ μὲν (*Λακεδαιμόνιοι*) *προθύμως ταῦτα ἔπρασσον· οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βραδέως τε ξυνελέγοντο καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν καὶ ἀῤῥωστίᾳ τοῦ στρατεύειν.*

21) Thuc. VIII, 3. cum ab aliis tum ab Oetaeis et Achaeis Phthiotis, de quibus v. Thuc. III, 92. ſq. Xenoph. Hell. I, 2, 18. Weſſel. ad Diodor. XI, 3. Valckenar. ad Herod. VII, 132. Hi enim, ut Theſſali, Lacedaemoniorum partibus non favebant. Cf. Thuc. IV, 78. Diod. XII, 67. Thuc. V, 51. Diod. XII, 77.

22) Thuc. VIII, 3.

23) ib. c. 7. De transvehendi ratione v. interprr. ad IV, 8. interprr. ad Herodot. II, 154. VII, 24. Manſo. Sparta II. p. 60. not.

24) Thuc. VIII, 5. ſq.

25) ib. c. 10. De duplici Piraeo v. interprr. ad Xenoph. Hellen. IV, 5, 1. Weisk. excurſ. ad Ageſil. II, 18.

25 b) Thuc. VIII, 11.

in Ioniam expeditionem omittere conſtituunt [26]). Sed Athenienſis conſilio Athenienſes maximum damnum acceperunt. Alcibiadis enim cohortationibus factum eſt, ut ipſe et Chalcideus e Laconica cum quinque navibus in Aſiam mitterentur [27]). Quos cum Strombichides, Athenienſium dux, fruſtra perſecutus eſſet [28]), Chium, Erythras et Clazomenas ad deficiendum inducunt [29]), priusquam, defectionem prohibiturae, Athenienſium viginti naves, ducibus Strombichide et Thraſycle, adveniret [30]). Qui non magis impedire poterant, quo minus Teos et Miletus deſciſcerent [31]). Felicior, qui cum ſedecim navibus ſubmiſſus eſt, Diomedon, Chiorum, qui et ipſi Ioniae civitates, ut deficerent, ſollicitabant, claſſem fugavit et quatuor naves cepit [32]). Sed cum Samum petiiſſet, tamen eorum opera Lebedus et Erae deſciverunt [33]). Eodem fere tempore foedus inter Tiſſaphernem et Lacedaemonios factum [34]).

3. Interea Peloponneſiorum claſſis, quae in portu Piraeo obſidebatur, repentina eruptione facta, Athenienſes fugarat, Cenchreasque repetierat [35]). Inde Aſtyochus, nauarchus [36]), cum quatuor navibus in Chium contendit [36 b]). Exin Aſiae in oris bellum geſtum ſeu potius tractum, cum diu, variis de cauſis, neutri ea auderent, quae discrimen facerent. Feliciores tamen initio Athenienſes fuerunt. Namque non modo Strombichides et Thraſycles Chalcidea ad Miletum adorti vicerunt [37]), ſed Diomedon etiam atque Leon, recens cum viginti quinque navibus Athenis miſſi, poſtquam Lesbi urbes, quae a

---

26) c. 12. *Ἐνδίῳ τε αὐτῷ* (Ephoro, Alcibiadis hoſpiti, v. c. 6. ibique Duker.) *ἰδίᾳ ἔλεγε καλὸν εἶναι δι' ἐκείνου ἀποστῆσαί τε Ἰωνίαν καὶ βασιλέα ξύμμαχον ποιῆσαι Λακεδαιμονίοις καὶ μὴ Ἄγιδος τὸ ἀγώνισμα τοῦτο γενέσθαι.*

27) c. 12. 14. 28) c. 15.
29) c. 15. 30) c. 16. 17.
31) c. 17. 32) c. 19.
33) ib. 34) c. 17. ſq.
35) c. 20.

36) Is enim Alcamenis, ad Piraeum occiſi, (v. c. 10.) in locum ſucceſſerat.

36 b) c. 23.

37) c. 24. cl. 17. a Lade inſula profecti, de qua v. Pauſ. I, 35, 5. Herodot. VI, 7. ibique Weſſel. Hodie ea continenti adjuncta, nec Miletus ad mare ſita, v. Mitford. hiſt. Gr. II p. 77. not.

Chiis inducti defciverant, in fidem receperant [38]), hos aggreffi tribus proeliis ita profligarunt, ut moenibus fefe continerent [39]).

4. Non multo poft novam claffem duodequinquaginta navium cum Athenienfium mille totidemque fociorum et Argivorum mille et quingentis hoplitis Phrynichus et Onomacles atque Scironides, imperatores, Samum adducunt, indeque, Strombichide et Thrafycle affumtis [40]), ad Miletum appellunt, proelioque cum Milefiis atque Peloponnefiis, a Tiffapherne adjutis, commiffo, victores exftiterunt [41]). Quo facto cum urbem obfidere pararent, nunciatur, adventare quinquaginta naves ex Peloponnefo. Harum autem viginti duae Siculorum erant [42]). Nam Peloponnefii ipfi, tametfi aeftas jam ad finem vergebat, tantam claffem nondum compararant. Promta audacia Athenienfium duces pugnam edidiffent, nifi cauta Phrynichi prudentia collegarum confilio obftitiffet [43]). Neque negari poteft, cladem eos in fummum discrimen adducturam fuiffe: at victoria, viris a victoria recentibus, numeroque fuperioribus fperanda, Lacedaemonios etiam profligaffet [44]). Alcibiades, fi Athenienfium imperator fuiffet, hofti occurriffet eumque arte et

---

38) c. 23. 39) c. 24.

40) Hoc quidem fcriptor non dicit, fed eos fe caeteris adjunxiffe non videtur dubitari poffe.

41) c. 25.

42) c. 26. Aliter Diodor. XIII, 54: *Συρακούσιοι δέ, καταλελυκότες τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους συμμαχήσαντας, ὧν ἦρχε Γύλιππος, ἐτίμησαν τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου λαφύροις, συναπέστειλαν (?) δ' αὐτοῖς εἰς Λακεδαίμονα συμμαχίαν εἰς τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον τριάκοντα καὶ πέντε τριήρεις.* „Iterum a Thucydide diffentit, fibi tamen conftans. Vid. c. 63." Weffel. — Hic diffenfus utcunque tolli poteft. Diodorus enim eas etiam tredecim naves numerat, quas Hippocrates in Afiam duxit, v. Thuc. VIII, 35. Quamquam harum nonnifi una Syracufana erat. Quod autem Diodorus dicit, *una* cum Gylippo miffas effe illas triremes, error eft. v. Thuc. VIII, 13. Viginti Syracufanas naves, nunc miffas, etiam Xenoph. memorat Hell. I, 2, 8.

43) c. 27.

44) Nam Miletus haud dubie expugnata, totaque Ionia in fidem redacta effet, et Lacedaemonii, qui jam ante ad bellum in Ionia gerendum non promti fuerant, ab hac fpe dejecti, pacem componere ftuduiffent.

virtute haud dubie ſuperaſſet: Phrynichus cautior Samum reverſus eſt, utiliſſimoque Athenas privavit ſocio, Amorge, quem Peloponneſii ceperunt ejusque divitiis ſeſe locupletarunt [45]).

5. Non multo poſt Charminus, Euctemon et Strombichides cum triginta navibus Athenis Samum venerunt. Ibi, arceſſitis etiam, quae Chium obſidebant aliisque, tota Athenienſium claſſis congregata eſt. Sortitione facta [46]) Charminus et Euctemon ad Lesbum tendunt ibique ad Chium obſidendam ſe praeparant [47]); caeteri in Samo remanſerunt hoſtemque, qui Mileti ſtationem habebat, ut proelium committeret, lacesſebant [48]).

6. Interea Aſtyochus, poſtquam, expeditione in Lesbum facta, nihil profecerat [49]), a Chiis arceſſitus eſt, ut eorum conatus comprimeret, qui inter ipſos Athenienſium partibus ſtudebant [50]). Inde cum Peloponneſiis decem totidemque Chiis navibus juxta littus Cumam navigavit, cumque a Lesbiis, defectionem molientibus, advocaretur, a ſociis, quorum animos prioris expeditionis adverſa fortuna infregerat, Chium reverti coactus eſt [51]). Iterum a Lesbiis ſollicitato moremque geſturo Pedaritus, qui Mileto miſſus res Chiorum moderaba-

45) De Amorge obſcuram Thucydidis narrationem infra explicare conabor.

46) c. 30. Sorte enim imperatores, niſi forte unus eorum *αὐτοκράτωρ* eſſet, munera belli inter ſe partiri ſolebant, v. Thuc. VI, 62. et 42: *τρία μέρη νείμαντες, ἔν* (ſic legendum eſſe pro *ἐν* ſponte patet) *ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν*. De *μέρη νέμειν* pro *ἐς μ. ν.* v. Valcken. ad Herod. VII, 121. Morus ad Xenoph. Hell. I, 7, 10. p. 47. Matth. Gr. Gr. §. 415. 4. p. 568. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 272. et ad Parmen. p. 240. Schaefer. ad Boſ. p. 685. Aſt. ad Plat. Phaedr. p. 531. Schneider. ad Xenoph. R. L. XI, 4. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 60. Mox haud dubie pro *ἀναπλέοντες* legendum eſt *ἅμα πλέοντες*, quod Valla vertit et Valcken. ad Herod. VII, 49. commendat.

47) c. 30. 33. 34.

48) c. 30: *οἱ δ' ἄλλοι ἐν Σάμῳ μένοντες τέσσαρσι καὶ ἑβδομήκοντα ναυσὶν, ἐθαλασσοκράτουν καὶ ἐπέπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο.* Male vulgo poſt *μένοντες* incidunt. Deinde pro *ἐπέπλουν* legendum eſt *ἐπέπλους*, cf. c. 38. extr. *αἱ δὲ ἐκ τῆς Σάμου νῆες αὐτοῖς ἐπέπλους μὲν ἐποιοῦντο ταῖς ἐν τῇ Μιλήτῳ· ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνταγαγοιεν ἀναχωροῦντες πάλιν ἐς τὴν Σάμον ἡσύχαζον.*

49) c. 23. 50) c. 24. 51.

51) c. 32.

tur [52]), horum naves ſuppeditare nōluit, cum, ne Athenienſes propediem eos adorirentur, metueret. Quare iratus Aſtyochus minatusque, opem ſe iis non laturum, ſi qua egerent, ſuis cum navibus Miletum abiit [53]).

7. Hoc tempore Peloponneſii omnium rerum copia abundabant. Nam non ſolum a Tiſſapherne ſtipendium quantum ſatis erat ſolvebatur, verum Amorgis etiam divitiis ſublevabantur, Mileſiique alacriter belli onera ferebant [54]). Sed fortaſſe hanc ipſam ob cauſam minus ad res gerendas prompti erant, ut identidem fruſtra ab Athenienſibus provocarentur [55]). Ac ne Chiis quidem, jam oppugnatis [56]), Aſtyochus, minarum ſuarum memor, auxilio venit. Quapropter cum a Pedarito Spartae accuſatus eſſet, Lacedaemonii cum nova claſſe ſeptem et viginti navium συμβούλους [57]) miſerunt undecim, qui, ſi vi-

---

52) c. 28. Ut ἁρμοστής puto, quamquam Thucydides hoc nomine non utitur. Schol. Demoſth. Lept. §. 55: *Ἁρμοστὰς δὲ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας τῶν Λακεδαιμονίων λέγει· ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς οὕτω διὰ τὸ ἁρμόζειν τὰ ἤθη τῶν πολιτῶν τοῖς τῶν Λακεδαιμωνίων.* Haec verbi notatio ſatis mira eſt. Cf. Mauſſac. ad Harpocr. p. 72. Weſſel. ad Diod. XIII, 66. Lex. Seg. p. 206. 16. 221. 7. 445. 29. Ἁρμοστήν Athenienſem habet Xenoph. Hell. IV, 8, 8. Ut Pedaritus Chii, ita Mileti Philippus videtur ἁρμοστὴς fuiſſe: *ἐς τὴν Μίλητον αὐτοῦ Φίλιππον καθιστᾶσι* c. 28. Verbis *ἐς τὴν Μίλ. αὐτοῦ* cave offendaris. Sic III, 81: *ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ.* Nec V, 83: *ἐκ τοῦ Ἄργους αὖ πόθεν*, verba *ἐκ τοῦ Ἄργους* cum Dukero et Valckenario ad Herod. IV, 135. ſepienda puto. Cf. Ariſtoph Acharn. 116: *ἐνθένδ' αὐτόθεν.* Adde Schneider. ad Xenoph. Hellen. IV, 8, 39. cujus non memor erat Weiskius ad VII, 4, 56. Apud Thuc. V, 22: *Οἱ δὲ ξύμμαχοι ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτοὶ ἔτυχον ὄντες* pro *αὐτοί* legendum puto *αὐτοῦ*.

53) c. 32. 33. 54) c. 56.

55) c. 38. cl. 30. — Schol. Ariſtoph. Pac. 1189: *παροιμία παρὰ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχήσαντας Λάκωνας· οἵκοι λέοντες ἐν Ἐφέσῳ δὲ λάκωνες* (leg. *δ' ἀλώπεκες*). quodammodo huc pertinet.

56) c. 38.

57) Hos mittere ſolebant, ubi nauarchus, cui tamen non *ἰσόψηφοι* erant *σύμβουλοι*, v. Thuc. III, 79., rem male gereret, v. Thuc. II, 85. III, 69. 76. Eodem modo Agidi regi, novo tunc more, decem *σύμβουλοι* adjunguntur, poſtquam, cum poſſet, Argivos non debellavit, v. Thuc. V, 63. Diod. XII, 78. Et ab hoc inde tempore inſtitutum, ut reges, contra hoſtem miſſos, *συμβούλων συνέδριον* comitaretur, de quo v. interprr. ad Xenoph. III, 4, 2. Schneider. ad Xenoph. R.

deretur, Antiſthenem, hujus claſſis ducem, in Aſtyochi locum ſufficerent. Qui ut eam Cauni eſſe accepit, eodem tendit, gaviſus, quod cauſam nactus eſſet, cur, quod ſocii jubebant, Chiis opem non ferret. Athenienſes vero, de Antiſthenis adventu certiores facti, ex Samo Charminum miſerant, qui eum interciperet. Charminus, circa Rhodum hoſtium adventum obſervans, nubilo mane naves non multas conſpicatur easque Antiſthenis eſſe ratus cum adortus eſſet, tres depreſſiſſet, alias laceraſſet, ſubito a tota Aſtyochi claſſe ſe circumventum videt. Sex triremibus amiſſis, caeterae ad Teutluſſam inſulam confugiunt [58]). Poſt Aſtyochus, Antiſthene aſſumto, Rhodios ad deficiendum induxit [59]). Qui interea Lacedaemoniis ſuſpectus capitisque periculum metuens ad Tiſſaphernem ſe contulerat, Alcibiades, quantam rerum viciſſitudinem effecerit, poſthac dicetur explicatius.

8. Rhodi cum eſſet Peloponneſiorum claſſis, arceſſitur ab Eretrienſibus, defectionem molientibus, quae, recepto a Boeotiis Oropo [60]), periculo vacare videbatur. Hoc enim oppidum quoad Athenienſium erat, multum ab his detrimenti Euboeae afferri poterat [61]). Lacedaemonii

---

L. XIII, 1. In iis, qui Aſtyocho miſſi ſunt, principem locum videtur Lichas tenuiſſe, quem, initio acrem, poſt Tiſſapherneis donis conſopitum eſſe ſuſpiceris. Sopori aeterno datum, ejus odio inflammati, non eo loco humari permiſerunt Lacedaemonii, quo qui aderant Lacedaemonii volebant, v. Thuc. VIII, 39. 43. 84. Caeterum rectius ſcribi puto *Λίχας*, quam *Λείχας*, quomodo legitur V, 50. ubi alteram ſcripturam praeſtant Caſſ. Aug. Pariſſ. H. K. cf. ib. c. 22. Herod. I, 67. Xenoph. Memor. I. 2, 61. ibique Ruhnken. Pauſ VI, 2, 1. ſq. Plutarch. Cim. 10. Strab. IX, 4. p. 288. Tauchn. Sed Xenoph. Hell. III, 2, 21. *Λείχας* legitur. Hic et Pauſaniae locus ſimul ea illuſtrant, quae Thuc. V, 50. referuntur. Cf. Valcken. ad Herod. VIII, 59. et Mitford. Hiſt. Gr. III. p. 463.

58) Thuc. VIII, 40—42. ubi pro *Τεύτλουσσαν* ſcribendum eſſe *Τευτλουσσαν* praeter alios monuit Hemſterh. ad Luc. I. p. 314. Bip.

59) c. 44.

60) Pauſan. I, 34, 1: *Τὴν δὲ γῆν τὴν Ὠρωπίαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ταναγρικῆς, Βοιωτίαν, τὸ ἐξ ἀρχῆς οὖσαν, ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι, πολεμήσαντες μὲν τὸν πάντα ὑπὲρ αὐτῆς χρόνον, κτησάμενοι δὲ οὐ πρότερον βεβαίως, πρὶν ἢ Φίλιππος Θήβας ἑλὼν ξδωκε σφισιν.* cf. Schneider. ad Xenoph. Hell. VII, 4, 1. Proditione Oropum a Boeotis captum eſſe, confirmat Lyſ. p. Polyſtr. p. 669.

61) Thuc. VIII, 60.

tamen ante afflictis Chiorum rebus ſuccurrere ſtatuerunt. Ad quos priusquam pervenirent, ipſi Chii aequo Marte proelium navale cum Athenienſibus pugnaverunt, cumque deinceps horum praetor Strombichides in Helleſpontum, ubi Dercyllidas, Spartanus, Abydum et Lampſacum ad deſciſcendum ſollicitarat, majorem claſſis partem abduxiſſet, ſuperiores evaſerunt, adeo ut Aſtyochum navibus adjuvare poſſent [62]). Qui cum ſeditione, hoc tempore in hoſtium caſtris vigente, non uteretur, ut eos debellaret, tandem militum conviciis commotus eſt, ut Athenienſes aggrederetur. Sed hi, compoſita ſeditione, navium numero diffiſi pugnam evitarunt. Quam cum, Strombichide reverſo, committere vellent, Aſtyochus detrectavit [63]).

9. Jam vero pecuniarum inopia, quas, Alcibiadis artibus ductus, ſegniter Tiſſaphernes praebebat, eo Peloponneſios redegit, ut Pharnabazo, ſtipendia offerenti, morem gererent et cum viginti navibus Clearchum in Helleſpontum mitterent, qui civitates hujus regionis, ut ab Athenienſibus deficerent, ſollicitaret adjuvaretque. Nec impedire poterant naves ab Athenienſibus miſſae, quo minus Byzantini eum reciperent [64]).

10. Mileti autem cum in dies contra Aſtyochum et Tiſſaphernem magis militum animi exaſperarentur, jamque ſeditionem res ſpectaret, commodum Aſtyochi ſucceſſor advenit, Mindarus [65]). Qui cum a Tiſſapherne neque naves Phoeniſſas, quarum jam pridem ſpem fecerat, adductum iri cognoſſet, nec mercedem ſolvi videret, Pharnabazo, Hellespontias civitates ab Athenienſium ſocietate abalienare cupienti, ſuppetias ire conſtituit. Tempeſtate Icarum delatus Chium petiit [66]) indeque, Athenienſium, qui tunc Ereſum, Lesbi oppidum, oppugnabant, ſpeculatores fruſtratus, Rhoeteum [67]) pervenit ac derepente advectus hoſtium e navibus, quae in Helleſponto erant, aliquot cepit [68]).

62) ib. c. 61. ſqq.
63) ib. c. 63. ſq.
64) ib. c. 80.
65) c. 85.
66) c. 99.
67) De hujus ejusdemque exitus nominum ſcriptura v. Weſſ. ad IV, 52. Dorvill. ad Charit. p. 85. (p. 250. ſq. Lipſ.) Weſſel. ad Diod. IV, 52.
68) c. 99. 101. ſq. Diod. XIII, 59.

11. Mindari itinere comperto, Thraſyllus et Thraſybulus, Athenienſium praetores, Ereſo relicta, et ipſi in Helleſpontum vela dederunt [69]). Elaeunte [70]), accitis, quot poterant, navibus, ad confligendum ſeſe pararunt. Nec Mindarus proelium oblatum detrectavit. Juxta Cherſoneſum, ab Arrhianis usque ad Idacum, Athenienſium acies porrecta, cujus ſiniſtrum cornu Thraſyllus regebat, dextrum Thraſybulus. Contra Peloponneſii ab Abydo usque ad Dardanum littora tenuerunt; Thraſyllo oppoſiti Syracuſani, Thraſybulo Mindarus cum velociſſimis narium. Peloponneſii initium confligendi facere conati mediam hoſtium aciem ad oras rejicere ſimulque ſiniſtro cornu ſuo dextrum illorum ſuperare properabant, ne hoſtes ex anguſtiis in altum evadere poſſent. Quod cum impedire adniteretur Thraſybulus, mox Cynoſema, promontorium, ſuperavit [71]). Quo facto media acies, distracta debilitataque, ad littus repulſa eſt. Hanc cum acrius Peloponneſii inſequerentur, ipſorum ordines ſoluti. Solutos Thraſybulus, miſſis, qui ſibi oppoſiti erant, ſubito aggreditur fugatque. Jam cum eodem tempore Syracuſani Thraſyllo cederent, mox omnes in fugam ſe conjecerunt. Una et viginti hoſtium naves captae; ſed Athenienſes quoque quindecim amiſerunt. Exiguos igitur hujus victoriae fructus percepiſſent, niſi virium ſuarum fiduciam recuperaſſent [72]), ſicuti et urbani populi [72 b]) animos ea erexit, clade paulo ante ad Eretriam accepta abjectos [73]).

---

69) c. 100.

70) De ſcriptura v. Weſſel. l. l. Valcken. ad Herod. IX, 116.

71) c. 104. De promontorio v. Weſſel. ad Diod. XIII, 40. Gierig. ad Ovid. Metam. XIII, 560. Sed quod Thuc. dicit: *τὸ δ' εὐώνυμον αὐτοῖς ὑπερεβεβλήκει ἤδη τὴν ἄκραν*, verum eſſe non poteſt, cum Thraſybulus dextro cornu praefuerit.

72) c. 106: *ἀπηλλάγησαν τοῦ σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι.* Poſtremam vocem explicant interprr. Herod. I, 77. Sed ib. VII, 169: *Ὦ νήπιοι, ἐπιμέμφεσθε, ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα* —; quae interrogative capienda ſunt, in *ἐπιμέμφεσθαι* ironia quaedam ineſt: *nonne contenti eſtis* —. Cf. VIII, 106: *ὑπήγαγόν (σε) ἐς χέρας τὰς ἐμάς, ὥστε οὐ μὴ μέμψασθαι τὴν ἀπ' ἐμέο τοι ἐσομένην δίκην.*

72 b) Nepotis verbo utor, Cim. 2.

73) c. 95.

12. Paucis diebus poſt quam ad Cynoſema pugnatum erat, Athenienſes octo Peloponneſiorum naves ceperunt et Cyzicum, quae defecerat, receperunt [74]). Non magni momenti erat proelium, quod non multo poſt Thymochares, Athenienſium praetor, cum Hegeſandrida, Lacedaemoniorum duce, edidit [75]), quos conflixiſſe probabile eſt, cum in Hellespontum auxilia ſuis adducerent. Hegeſandridam quidem a Mindaro accitum eſſe conſtat [76]). Qui, ut cladem acceptam reſarciret, Doriea quoque arceſſivit, quem ante in Rhodum miſerat, cum Rhodiorum quosdam res novas moliri accepiſſet [76 b]). Juſſus cum reverteretur Dorieus, circa Rhoeteum Athenienſes eum adorti ſunt. At ille triremes ſuas ſubducit defenditque, ita ut Athenienſes infecta re discedere cogerentur. Mindarus, qui Ilii Minervae [77]) ſacra faciebat, pugnam conſpicatus, Rhoeteum contendit receptoque Dorieo, hoſti occurrit. Proelio commiſſo, ancipite Marte pugnatum, donec Alcibiades cum octodecim navibus ſupervenit. Tum hoſtes Abydum verſus fugere, naves conſtipare et, Pharnabazo cum peditibus equitibusque ſuccurrente, defendere. Vacuae tamen triginta ab Athenienſibus captae [78]). Horum deinde naves, quadraginta exceptis, ad pecunias cogendas extra Hellespontum miſſae. Alcibiades vero, cum ſe victorem Tiſſapherni, qui tunc in Hellesponto erat [79]), facilius, ut Athenienſium partes ſublevaret, perſuaſurum eſſe arbitraretur [80]), donis aſſumtis ad ſatrapam profectus eſt. Sed is proditionis a Lacedaemoniis accuſatus, ut hoc crimen diſueret, Alcibiadem comprehendit, inque cuſtodiam dedit. Ex qua

74) c. 107.
75) Xenoph. Hell. I, 1, 1.
76) Thuc. l. l. Diod. XIII, 41.
76 b) Plura de his infra.
77) Hell. I, 1, 4. (cf. Herod. VII, 43. ibique Weſſ.) In fine hujus paragraphi lacunam eſſe ſuſpicor, cum auctor addere debuiſſe videatur, Mindarum, aſſumto Dorieo, verſus Abydum navigaſſe hoſtemque ad pugnam provocaſſe.
78) Xenoph. I, 1, 5. ſqq. De Diodori et Plutarchi narrationibus poſthac exponetur.
79) § 9. cl. Thuc. VIII, 109. Ex quibus locis, Xenophontis hiſtoriam arcte cohaerere cum Thucydidea, patet, ut recte monet Mitford. IV. p. 376.
80) Hac mente Alcibiadem profectum eſſe, conjicias etiam ex Thuc. VIII, 88.

elapſus cum quinque triremibus Cardiam pervenit, quo Athenienſium claſſis profugerat, cum Pindarus eos adorturus eſſe videretur. Poſtquam Peloponneſios Cyzicum petiiſſe accepit, claſſem ſuam Seſtum redire juſſit [81]). Ut hoſtem aggreſſurus Seſto ſolvit, Thraſybulus cum viginti navibus e Thaſo et Theramenes cum viginti aliis e Macedonia adveniunt. Quibus aſſumtis in Proconneſum pervenit. Ibi cum, interceptis navigiis, ne hoſtes de adventu ſuo certiores fierent, caviſſet, concione advocata, pecuniarum, qua laborarent, inopiam oſtendit, docuitque non poſſe, quin proelio decertarent. Conſilio comprobato, magna in pluvia Cyzicum perrexit. Eo cum propius acceſſiſſet, coelum fieri ſerenum, ſol fulgere, Alcibiades ſexaginta Mindari naves, procul a portu ſe exercentes, a ſe interceptas videre. Peloponneſii ad terram ſe recipiunt hoſtemque propulſant. Tum Alcibiades navibus viginti circumvectus, copias exponit et cum Mindaro, qui et ipſe eſcendit, terreſtri proelio decernit. Sed Mindaro occiſo Peloponneſii fuga ſalutem quaerunt. Omnes eorum naves ab Athenienſibus captae, praeter Syracuſanas, quas ipſi Syracuſani combuſſerant. Athenae triumphant, Lacedaemonii, deſperantes de rebus ſuis, pacem petunt nec impetrant [82]).

81) Haec et ſqq. e Xenophonte hauſta, cujus tamen narrationem in quibusdam videri deſerendam eſſe infra probare conabimur.

82) Ita quidem Diodorus XIII, 52. Sed v. ibi Weſſel. Quae ille de Cleophonte refert, ab iis quae Schol. Ariſtoph. Ran. 1580. de eodem ex Ariſtotele prodit hoc tantum differunt, quod alii tempori aſſignantur: Ἀριστοτέλης φησί, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δελείας ἀπιέναι, ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγ ιν ἐπὶ τοῦ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδυκώς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν, ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. Ter itaque idem factum fuerit, et fortaſſe quater. Sed de his accuratius quaerere cupientem ſubſidia deficiunt.

ἀφ' ὧν οἱ Χῖοι ἔλεγον [6]), ὑπαρχουσῶν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον δέκα τούτων αὐτοῖς ἔμελλον πέμπειν καὶ Μελαγκρίδαν, ὃς αὐτοῖς ναύαρχος ἦν. Hic pro αὐτοῖς ante ἔμελλον cum Caſſ. Aug. Reg. (G.) Ar. C. Dan. Mosq. et Pariſſ. I. K. αὐτοί legendum eſſe, jam monuit Benedictus, ſed interpretationem adhibuit, quam vix me contineo, quin abſurdam dicam. Etenim „illud αὐτοί, inquit, *apte* indicat, ſponte Lacedaemonios decem naves primum iis mittere decreviſſe.“ Refutet haec, qui otio abundat. Nobis non veniam defore ſperamus, ſi cum multa non melioris notae in Viri doctiſſimi commentariis criticis excuſa ſint, talia ſaepius ſilentio transmiſerimus. Noſtro loco quid pronomen αὐτοί ſignificet, declarant, quae deinceps leguntur: ἔπειτα, σεισμοῦ γενομένου, ἀντὶ τοῦ Μελαγκρίδου Χαλκιδέα ἔπεμπον καὶ ἀντὶ τῶν δέκα νεῶν πέντε παρεσκευάζοντο ἐν τῇ Λακωνικῇ c. 6. cf. 8. med. II. extr. Nam decem naves, ab ipſis in Laconica aedificatas, in Chium mittere decreverunt, quas triginta ſociorum ſequerentur. Cum autem Lacedaemonii ſibi viginti quinque naves extruendas aſſignaſſent, caeteras quindecim Agidem conjicio parare voluiſſe. Hae tamen, an aedificatae ſint, auctor non refert. De Chalcideo autem requiras, Melancridae loco nauarchus ſit factus, an harmoſta tantum in Chium miſſus. Verum eſſe poſterius, inde apparet, quod poſtmodum, vivo adhuc Chalcideo (v. c. 24.), Aſtyochus nauarchus Cenchreas venit, ὥπερ ἐγίγνετο ἤδη ἡ πᾶσα ναυαρχία (c. 20.) Quae verba eo ſpectare puto, quod ejus deceſſor, Melancridas, nonniſi Lacedaemoniorum

6) Quod cum Schol. Portus ad ἀφ' ὧν ſubaudit πόλεων ἢ συμμάχων, id recte Haackius reprobat explicatque: ἀπὸ τούτων, ἃ ἔλεγον. Cf. IV, 126: βαρβάρους — μαθεῖν χρή, ἐξ ὧν τε προηγώνισθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν καὶ ἀφ' ὧν ἐγώ, εἰκάζων (v. εἰκάζω) τε καὶ οὐκ ἄλλων ἀκοῇ, ἐπίσταμαι, οὐ δεινοὺς ἐσομένους. Plat. Phaedr. p. 258. d: ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Legg. p. 644. a: ἐξ ὧν φαίνεται. Phaed. p. 61. c: ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι. ibique Heindorf. — Noſtrum locum, navium numero offenſus ſic vertit Heilmannus: (*Die Lakedämonier*) *lieſsen eine Verordnung durchgehen, vermöge deren ihnen* (*den Chiern und Erythräern*) *vierzig Schiffe überlaſſen werden ſollten, wodurch alsdann, nach den Sagen der Chier, alda eine Flotte von nicht mehr als ſechzig Segeln beiſammen ſeyn würde.* Sed adverſantur verba. Ac numerus, quem facile Chios majorem, quam eſſet, dixiſſe credas, minus offenſionis habet, ſi quod, monuimus, vox ἐκεῖ ſimul ad Erythraeos refertur.

navium imperium habuiſſet, Aſtyochus autem etiam ſociarum.

3. Ineunte vere ἀποπέμπουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄνδρας Σπαρτιάτας ἐς Κόρινθον τρεῖς, ὅπως ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ὡς τάχιστα ἐπὶ τὴν πρὸς [7]) Ἀθήνας ὑπερενεγκόντες [8]) τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν κελεύσωσι πλεῖν ἐς Χίον πάσας, καὶ ἃς ὁ Ἄγις παρεσκεύαζεν ἐς τὴν Λέσβον καὶ τὰς ἄλλας. Ἦσαν δὲ αἱ ξύμπασαι τῶν ξυμμαχικῶν [9]) νῆες αὐτόθι μιᾶς δέουσαι τεσσαράκοντα. In his offendit, quod cum ante modo triginta ſociorum naves in Chium mittere conſtituerint, nunc quae Corinthi erant omnes eo navigare jubent. Erant autem undequadraginta. In his vero nullasdum Agidis fuiſſe inde colligas, quod ſcriptor dicit ἃς ὁ Ἄγις παρεσκεύαζεν, non παρεσκεύαστεν. Quod igitur jam plures, quam initio voluerant, naves miſſuri ſunt, hanc fuiſſe cauſam reor, quod magis ſibi perſuaſerant non poſſe debellari Athenienſes, niſi cum aliorum, tum inprimis Ioniae inſularumque ſocietate privarentur. Caeterum advertendum eſt, ſociorum concilium Spartanorum mandatis non omnino obtemperaſſe: ξυνελθόντες ἐς Κόρινθον οἱ ξύμμαχοι ἐβουλεύοντο. Καὶ ἔδοξεν πρῶτον ἐς Χίον αὐτοὺς [10]) πλεῖν, ἄρχοντα ἔχοντας Χαλκιδέα, ὃς ἐν τῇ Λακωνικῇ τὰς πέντε ναῦς παρεσκεύασεν· ἔπειτα ἐς Λέσβον καὶ Ἀλκαμένην [11]) ἄρχοντα,

---

7) *Τάς* quod vulgo additur, haud dubie ejiciendum eſt cum Reg. Caſſ. Aug. Ar. C. Cam. Pariſſ. C. D. E. I. K. cf. III, 15.

8) Quod mihi in mentem venerat *ὑπερενεγκόντας*, poſtea Mosq. et Pariſſ. E. K. exhibere vidi Vallamque confirmare. Qua lectione admiſſa comma poſt *ἰσθμόν* delendum et ad *ὑπερενεγκόντας* intelligendum eſſet *αὐτούς* ſ. *τοὺς ξυμμάχους*. Quod ne durum videatur, cf. annot. ad Dionyſ. p. 174.

9) *Τὰ ξυμμαχικά* hoc ſenſu an diceretur dubitabam ac leg. arbitrabar *τῶν ξυμμαχίδων*, cl. c. 23. extr. Sed. v. Xenoph. Cyrop. III, 3, 12: *ἐδίδασκεν, ἢ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν ξυμμαχικῶν*.

10) *Αὐτούς* non admodum placet, cum non habeat, quo commode referatur; *τοὺς ξυμμάχους* quidem intelligere non licet: ita enim *σφᾶς* dicendum fuiſſet. Quapropter amplectar, quod offerunt Aug. Gr. Cam. Pariſſ. C. F. I. *αὐτοῖς*, quod librarii cum non animadverterent ad *ἔδοξε* pertinere, in *αὐτούς* mutaverint. Haec autem trajectio non magis offendere poteſt, quam quod mox *ἔχοντας* pro *ἔχουσι* dicitur. V. Brunck. ad Aeſch. Prom. 217. ad Soph. Electr. 480. Porſon. ad Eurip. Med. 57. Elmsl. ad Heracl. 693. Addend.

11) Haec accuſativi forma etiam c. 10. bis, ut *Θηραμένην* c. 89. 92. Xenoph. Hellen. I, 1, 22; 6, 36; 7, 36. II, 3,

ὅνπερ καὶ Ἄγις διενοεῖτο· τὸ τελευταῖον δὲ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφικέσθαι [12])· (προσετέτακτο [13]) δὲ ἐς αὐτὸν ἄρχων Κλέ-

---

18. III, 51; 54. insigni in hoc nomine constantia. Ἀλκαμένη tamen Thuc. VIII, 5. pr. libri meliores; mox ib. fluctuat lectio, cum pro vulg. Ἀλκαμένει Aug. Mosq. Pariſſ. F. D. Ἀλκαμένην, Reg. (G.) Caſſ. Cl. Gr. Ar. C. Pariſſ. E. I. Ἀλκαμένῃ praeheant. Prius praefero. Caeterum hic locus: τοῖς δὲ Λεσβίοις παρεσκεύαζε τὴν ἀπόστασιν Ἀλκαμένη τε ἁρμοστὴν διδούς, ὃς ἐς Εὔβοιαν πλεῖν ἔμελλε (ſc. antea), niſi particulam τε abundare ſtatuere mavis, ſic explicandus videri poſſit, ut ad Ἀλκαμένῃ τε ἁρμοστήν repetatur παρεσκεύαζε, participium διδούς autem propemodum abundet. Cf. II, 33: Εὔναρχος ὁ Ἀκαρνάν, βουλόμενος ἐς τὴν Ἀστακον κατελθεῖν, πείθει Κορινθίους τεσσαράκοντα νανσὶ καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἑαυτὸν κατάγειν πλεύσαντας. VII, 89: Ἀρίστων — πείθει τὸν σφετέρους τοῦ ναυτικοῦ ἄρχοντας, πέμψαντας ὡς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐπιμελομένους κελεύειν, ὅτι τάχιστα τὴν ἀγορὰν τῶν πωλουμένων παρὰ τὴν θάλασσαν μετοστῆσαι κομίσαντας. ubi cave praeferas quod Cam. Marg. et Schol. vulgatus praebent μεταναστήσαντες, ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίσαι. VII, 19: Κορίνθιοι οὐ πολλῷ ὕστερον πεντακοσίους ὁπλίτας, τοὺς μὲν ἐξ αὐτῆς Κορίνθου, τοὺς δὲ προσμισθωσάμενοι Ἀρκάδων, καὶ ἄρχοντα Ἀλέξαρχον Κορίνθιον προστάξαντες ἀπέπεμψαν. ubi non jungi debet προσμισθωσάμενοι καὶ προστάξαντες, ſed ὁπλίτας καὶ ἄρχοντα. Hinc patet bene habere III, 16: δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτῆς ναύαρχος, προστάξαντες. Qui locus Xenoph. Anab. I, 2, 21: τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἦκεν ἄγγελος, λέγων, ὅτι λάθοιπως εἴη Συέννεσις τὰ ἄκρα, ἐπεὶ ἤσθετο τό τε Μένωνος στράτευμα [,] ὅτι [ἤδη] ἐν τῇ Κιλικίᾳ ἦν (v. εἴη; ἦν praeſtant Marg. Steph. Marg. Villois e libro 1. 5. Pariſ. Eton.) εἴσω τῶν ὀρέων καὶ ὅτι τριήρεις ἥκουσι περιπλέουσαι ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, Ταμὼν ἔχοντα τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτοῦ Κύρου. lucem affundit. Comma enim poſt Κιλικίαν tollendum et verba hoc modo ordinanda ſunt: — ὅτι ἥκουσι Ταμὼν ἔχοντα (pro ἔχειν) τριήρεις τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτοῦ Κ. περιπλ. ἀπὸ Ἰ. εἰς Κ. Participium ἔχων non diſſimiliter trajectum eſt Thuc. V, 71. extr. In praegreſſis cum ἐπεὶ ἤσθετο et ὅτι ἥκουσι ſibi reſpondeant, particulam τε vides trajectam eſſe, more haud infrequenti, v. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 45. Haack. ad Thuc. IV, 28. — De participiis abundanter adjectis cf. etiam Schaefer. ad Soph. Ajac. 1183. Oed. R. 607. 741. Fortaſſe huc refer. ej. Electr. 47: ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθείς. Ibid. paulo ante v. 44. f. conjeceram legendum eſſe λόγῳ δὲ χρῷ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἴη, Φωκέως παρ' ἀνδρός, Φανοτέως, ἥκων. Nam vulg. — εἰ Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων etiam poſt Hermanni explicationem non ſatis placet. — Loco, abs quo profecti ſumus, VIII, 8. καὶ ante Ἀλκαμένην aliquid difficultatis habet, quam ſic puto expediendam, ut ad verba ἔπειτα ἐς Λέσβον ſubaudiam πλεῖν στρατιάν. Ad ὅνπερ διενοεῖτο itidem intelligo πλεῖν.

12) ἀφικέσθαι ſi abeſſet non deſiderarem. Valla non legit, certe non vertit. Idem eandem vocem non exprimit IV,

ἀρχος ὁ Ῥαμφίου·) διαφέρειν δὲ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας [14]) τῶν νεῶν πρῶτον καὶ εὐθὺς ταύτας ἀποπλεῖν, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορμωμένας μᾶλλον τὸν νοῦν ἔχωσι ἢ τὰς ὕστερον διαφερομένας. — — Ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκέμισαν εὐθὺς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς [15]). Sed enim hujus quoque concilii haud dubie Spartani, fortaſſe tres iſti, qui Corinthum miſſi erant, moderatores fuerunt; quod quamquam ſcriptor diſerte non dicit, ſignificat tamen poſtea: στρατεύονται (οἱ Χῖοι) τριακαίδεκα ναυτὶν ἐπὶ τὴν Λέσβον, ὥςπερ εἴρητο ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, δεύτερον ἐπ' αὐτὴν ἰέναι καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον [16]).

85: οἰόμενοι παρὰ ξυμμάχους καὶ πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἥξειν. Eamque ex Scholiaſtae (apud quem ἥξειν pro ἕξειν leg.) interpretatione irrepſiſſe mihi quidem perſuaſum eſt, cum ex vulgata lectione nec futurum ἥξειν aptum ſit, nec commoda ſententia. Quae, interpretamento abjecto et commate poſt ἥξειν fixo, haec eſt: *Ad ejusmodi homines arbitrabamur nos venturos eſſe, qui priusquam re vera ſocii noſtri forent, ſociorum tamen ſenſibus erga nos affecti eſſent.* Quod poſt γνώμῃ participium ὄντας non additum legitur, nulla offenſio eſt. Cf. I, 105: ἐς τὴν Αἴγιναν τριακοσίους ὁπλίτας, πρότερον Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων ἐπικούρους, διεβίβασαν. III, 70: οἱ δέ τινες, τῆς αὐτῆς γνώμης τῷ Πειθίᾳ, ὀλίγοι ἐς τὴν Ἀττικὴν τριήρη κατέφυγον, ἔτι πνεούσαν. Eodem modo explicandum I, 122: εἰ μὴ καὶ ἀθρόοι, καὶ κατὰ ἔθνη καὶ ἕκαστον ἄστυ μιᾷ γνώμῃ, ἀμυνούμεθα αὐτούς, δίχα γε ἄντας ἁπόνως χειρώσονται. Cf. Schaefer. ad Bof. p. 604.

13) Similiter οἱ προστεταγμένοι I, 136. cf. VIII, 23. 59. Contra VI, 42: Τρία μέρη νείμαντες ἓν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα — εὐκοσμότεροι καὶ ῥᾴονς ἄρχειν ὦσι κατὰ τέλη στρατηγῷ προστεταγμένοι. VIII, 26: ξυναμφότεραι ὡς Ἀστύοχον τὸν ναύαρχον προστεταχθεῖσαι κομίσαι.

14) Reg. (G.) Aug. Ar. C. ἡμισείας praebent. V. tamen Matth. Gr. Gr. §. 119. not. 4. Lobeck. ad Phryn. p. 247.

15) VIII, 8. — Ad poſtrema cf. II, 93: ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐχώρουν εὐθύς. IV, 8. extr. VII, 60. med. VIII, 1. extr. 27. extr., ubi recte Haack. unicos ſuſtulit; Herod. I, 79. VII, 128. med. Similiter id. IV, 152: ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα, καὶ ἐδείκνυε ἐς τὸν Βάτιον; et IX, 92. ubi v. Valcken.

16) c. 22. Parentheſeos ſignis, quibus hic omnino non opus, peſſime vulgo includunt verba: ὥςπερ — ἰέναι; debebant certe: ὥςπερ — Ἑλλησπ. Quod miror adeo Heilmannum non a Valla et Dukero didiciſſe. Infinitivus ἰέναι explicationis cauſa ad ὥςπερ appoſitus eſt. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 476. p. 657. qui, praeunte Schol., locum Thuc. V, 6. recte conſtituit, ut Haackium mireris. Eodem modo explic. IV, 125. pr.: ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα, ἀσαφῶς (ſic Valla, Marg.

4. Qua fortuna iſtae Peloponneſiorum naves uſae ſint, felicioresque fuiſſe, ex Laconica in Chium miſſos, Chalcidea et Alcibiadem, ſupra dictum eſt. Qui cum, octodecim Chiorum navibus aucti [17]), Strombichidem fugaſſent, ab iis qui jam defecerant, Chiis, Erythraeis et Clazomeniis, Teos ad deficiendum inducta eſt. Χαλκιδεὺς δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ὡς κατεδίωξαν ἐς Σάμον Στρομβιχίδην, ἐκ μὲν τῶν ἐκ [18]) Πελοποννήσου νεῶν τοὺς ναύτας ὁπλίσαντες, ἐν Χίῳ καταλιμπάνουσιν [19]) · ἀντιπληρώσαντες δὲ ταύτας τε ἐκ Χίου καὶ ἄλλας εἴκοσιν, ἔπλεον ἐς Μίλητον ὡς ἀποστήσοντες. (c. 17.) Hanc permutationem Mitfordus [20]) Alcibiadis potiſſimum conſilio factam eſſe cenſet, ut exercitu unice ſibi addicto uteretur, ſi quid patrare

---

Sch. Caſſ. et a. m. 2. Aug. vulg. σαφῶς.) ἐκπλήγνυσθαι. Sed hoc appoſitionis genus etiam ad demonſtrativa pronomina pertinet. V. Xenoph. Anab. I, 1, 7: Ἐν Μιλήτῳ δ' ὁ Τισσαφέρνης, προαισθόμενος τὰ αὐτὰ ταῦτα βουλευομένους, ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἔξεβαλε. ubi Valckenarius, ſi recte memini, Wyttenbachius ad Eclog. hiſt. p. 382. Wolf. ad Lept. p. 323. et Schneiderus verba ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον inſititia putabant. Immerito. Cf. Thuc. VIII, 24: μετὰ πολλῶν, οἷς τὰ αὐτά (ſic Reg. (G.) Caſſ. Aug. Cam. Marg. Pariſſ. D. E. F. I. K. v. ταῦτα) ἔδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθήσεσθαι, τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν. Defenderimque Demoſth. Lept. §. 87: Αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, ὃ νῦν οὗτοι ποιήσουσιν, ἐὰν ταῦτα λέγωσιν, οὐκ ἔξεστι ποιεῖν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαινεῖν ἢ νόμιμα, οἰδὲ τὰ τῶν δεινῶν. — ubi Wolf. verba τὰ τῶν — δεινῶν eliminavit, equidem nonniſi particulam ἤ abjiciendam cenſeo cum Aug. 1. et Reiskio, quam vocis οὐδέ interpretamentum puto. Adde Thuc. II, 35. III, 47. Ariſtoph. Lyſ. 177. ſqq. Spohn ad Iſocr. Paneg. X. Interdum ejusmodi infinitivis articulus praemittitur, veluti Xenoph. Hell. IV, 1, 2: πάλαι τούτου ἐπιθυμῶν, τοῦ ἀφιστάναι τὸ (praeplacet quod Marg. Leoncl. et St. offerunt τι) ἔθνος ἀπὸ βασιλέως. Cf. Ariſtoph. Veſp. 89. Demoſth. Lept. §. 11. ibique Wolf.

17) Ἐκ δὲ τῆς Χίου ἐς τὴν Τέων καὶ ὁ Χαλκιδεὺς μετὰ τριῶν καὶ εἴκοσι νεῶν ἐπέπλει. c. 16. ubi comma poſt Τέων delendum eſſe jam alii monuerunt.

18) Delicatiores aures Thucydidem ſcripſiſſe maluerint, priore ἐκ omiſſo: τῶν μὲν ἐκ II. His tamen gratificari noluit. Cf. I, 54. bis. 58. IV, 8. 54. al. Nec talia evitat Herod. I, 67. VII, 175.

19) Hac hujus verbi forma Thucydides niſi hoc loco non utitur. Idem dicendum de ἀποφράγνυμι VII, 74. διαφυγγάνω VII, 44. Hoc etiam habet Aeſch. c. Cteſ. 5, 5. ed. Bekker. et Herod. VI, 16. καταφυγγάνω, al.

20) Hiſt. Gr. IV. p. 255. verſ. Eichſt.

vellet, quod a Lacedaemoniorum rationibus abhorreret. Verum hoc quidem tempore tale quid Alcibiades nondum videtur machinatus esse; neque vero sperare poterat, fore, ut Chii, repugnante Chalcideo, ipsius conatus adjuvarent. Veram equidem rationem hanc puto. Cum Chiorum populares magna ex parte Athenienſium partibus faverent [21]), verendum erat, ne, ab Athenienſibus ſollicitati, res novas molirentur, quo tempore Peloponneſii abeſſent. Id ut caveret Chalcideus hos videtur optimatibus praeſidio reliquiſſe, illis claſſem inſtruxiſſe, ita ſuſpectos diſtribuens, ut nihil ſibi timendum eſſet. Simillimo artificio οἱ τοῦ δήμου (τῶν Κερκυραίων) προστάται πείθουσιν αὐτὸν (Athenienſium praetorem, Nicoſtratum), πέντε μὲν ναῦς τῶν αὐτοῦ σφισι καταλιπεῖν, ὅπως ἤσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι, ἴσας δὲ αὐτοὶ πληρώσαντες ἐκ σφῶν αὐτῶν ξυμπέμψειν. Καὶ ὁ μὲν ξυνεχώρησεν, οἱ δὲ τοὺς ἐχθροὺς ἐγκατέλεγον [22]). Quot numero fuerint armati Peloponneſiorum nautae auctor alio loco refert: ὑπῆρχον δὲ αὐτῷ (Pedarito) καὶ ἐκ τῶν πέντε νεῶν στρατιῶται ὑπὸ Χαλκιδέως ὡς ἐς πεντακοσίους ξὺν ὅπλοις καταλειφθέντες [23]). Caeterum milites claſſiarios (ἐπιβάτας) Chalcideus ſecum duxerat [24]).

5. Non multo poſt Chii decem alias naves armant. Quarum mox quatuor a Diomedonte captae; caeterae Teum confugiunt. Inde οἱ Χῖοι, ταῖς λοιπαῖς ναυσὶν [25]) ἀναγαγόμενοι, καὶ ὁ πεζὸς μετ' αὐτῶν, Λέβεδον ἀπέστησαν καὶ αὖθις [26]) Ἐρά. Καὶ μετὰ τοῦτο ἕκαστοι ἐπ' οἴκου ἀπε-

---

21) Thuc. VIII, 9. 24. extr. 38.

22) id. III, 75. Gemina referunt Herod. III, 44. Xenoph. Hell. III, 1, 4.

23) VIII, 32. Quod vulgo legitur Χαλκιδέων invitis etiam codd. corrigendum eſſe jam monuit Dukerus. Literae ς et ν haud raro confunduntur, ut Athenag. Legat. p. 6. ed. Rech.: ἀλλ' ὁ μὲν Ἰλιεὺς θεὸν Ἕκτορα λέγει καὶ τὴν Ἑλένην Ἀδράστειαν ἐπιστάμενος προσκυνεῖ. De quo loco quae ab aliis disputata ſint, ſilentio praeterire ſatius duco. Helena cum non Adraſtea, ſed Adraſteae filia ſit credita (v. Heyn. ad Apollod. p. 285. et Gruber. Lex. Mythol. III. p. 89.) emendandum eſſe patet Ἀδραστείας.

24) v. c. 25.

25) Vocem hanc, codicum conſenſu ſtabilitam, jure reſtituit Haack.

26) Ne quis εὐθύς eſſe legendum conjiciat, v. c. 14. 19. 20. 23. extr. 48. ante med. 56. 100. ubi cum ἀφιστᾶσι junge.

κομίσθησαν, καὶ ὁ πεζὸς καὶ αἱ ναῦς [26 b]). Pedites hic haud dubie intelligendi ſunt Erythraeorum et Clazomeniorum [27]); quibus fortaſſe adjuncti erant Peloponneſii [28]). Verbis autem ὁ πεζὸς μετ' αὐτῶν non ſignificari puto: pedites navibus vectos eſſe cum Chiis, ſed potius quod alibi dicitur: ὁ πεζὸς ἅμα παρήει, i. e. *juxta littus proficiſcens claſſem comitabatur* [29]).

6. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῶν αὐτοῦ θέρους, οἱ Χῖοι — — στρατεύσαντες αὐτοί τε τριακοσίοις ναυσὶν ἐπὶ τὴν Λέσβον, — — καὶ ὁ πεζὸς ἅμα Πελοποννησίων τε τῶν παρόντων καὶ τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων παρῆσαν ἐπὶ Κλαζομενὰς τε καὶ Κύμης. Ἦρχε δ' αὐτοῦ Εὐάλας, Σπαρτιάτης [30]), τῶν δὲ νεῶν Δεινιάδας περίοικος [31]). Καὶ αἱ μὲν νῆες, καταπλεύσασαι, Μήθυμναν πρῶτον [32]) ἀφίστασιν [33]). Finem hujus capitis Valla hoc modo vertit: „Quibus navibus Chii primum Methymnam (quo prius pervenere), deinde, relictis hic quatuor navibus, Mitylenem (quo cum caeteris navibus venerunt) ad deficiendum impulerunt." Non mancam hic eſſe Thucydidis narrationem, Abreſchius et Bauerus cre-

---

Xenoph. Vect. IV, 57. Symp. I, 16, quibus locis αὖθις eſt *deinde*, *poſtea*, ut et Thuc. I, 70. VI, 94.

26 b) c. 19.

27) de quibus v. c. 16.

28) ut c. 22.

29) c. 16, ubi Valla παρῆν legit. Cf. p. 22.

30) Articuli omiſſio in hoc appoſitionis genere ſolemnis. Quae de hac ratione Matthiae. Gr. Gr. §. 273. diſputat, non ſatis accurata puto. Εὐάλας ὁ Σπαρτιάτης eſt Eualas, notus ille Spartanus; Εὐ. Σπαρτιάτης vero: Eu. Spartanorum quidam. Quocirca ſi Thucydides et Herodotus hiſtoriarum ſuarum initio Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος et Ἡρόδοτος ὁ Ἁλικαρνασσεύς dixiſſent, arrogantiae crimen non evitaſſent. Miror autem Thuc. III, 101: ξυνηκολούθουν αὐτῷ Μακάριος καὶ Μενεδαῖος (Μενέδαος revocatum vult Poppo l. l. p. 220. aliis, veluti Valcken ad Herod. VI, 52, 3. Μενεδαῖος defendentibus) οἱ Σπαρτιῶται. ubi οἱ ejiciendum puto, niſi quis meliora me doceat.

31) Hic Manſonis (Spart. II. p. 376. g.) argumentationem admirari ſubit, qui περίοικος de more imperſum non commiſſum eſſe vel ex eo patere ait, quod ſcriptor appoſito verbo περίοικος hoc notet. Hanc rationem ſi ſequeremur, idem de Spartanis probare poſſemus, cum Thucydides Εὐάλας Σπαρτιάτης dicat.

32) Poterat etiam πρώτης dici, ut II, 80. extr. VIII, 100. med.

33) c. 22.

dant. Nam cum adhuc Mitylene in Athenienſium ditione fuiſſet, ſequenti autem capite ab iis recepta dicatur, noſtro loco referretur oportuit, eam deſciviſſe ad Lacedaemonios. Hoc qui perſpexit Valla, conſultis, quae poſtea traduntur, narrationem ſupplevit. Nam quae adjicit, non ex codice ſuo hauſta eſſe, quodammodo jam produnt illa: „quo prius pervenere", et „quo cum caeteris navibus venerunt." Sed ne aptum quidem eſt ejus ſupplementum, cum verbis καὶ αἱ μὲν νῆες — ſubjici debuerit ὁ πεζὸς δὲ —. Ac peditatum ex continente in Lesbum trajeciſſe, poſtea vero a navibus receptum eſſe, probant quae ſequenti capite leguntur: ἀπεκομίσθη δὲ πάλιν κατὰ πόλεις καὶ ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζός, ὃς ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐμέλλησεν ἰέναι: quae trito ſermonis uſu dicta ſunt pro ἀπεκομίσθη δὲ — καὶ ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ ἐπὶ τῶν νεῶν πεζός [34]). Plane aliam rationem iniit Haackius: „καὶ ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζός, qui navibus trajecerat in Ioniam, ut inde verſus Hellespontum pedeſtri itinere pergeret. Cf. cap. 22. Ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζός „*exutus navibus, qui absque navium auxilio iter facit.*"" Haec interpretatio quomodo cum ſermonis uſu et rerum ſerie conciliari queat, videbunt peritiores. Ac fortaſſe ipſe Vir Doctiſſimus eam improbaſſet, ſi ad c. 22. finem offendiſſet. In quo praeter ea, de quibus jam dictum eſt, alia etiam, ut Valla ſenſit, deſiderari c. ſq. oſtendit: Ἀναγαγόμενος [35]) — ὁ Ἀστύοχος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὀψὲ καὶ προσλαβὼν Χίαν ναῦν μίαν, ἔπλει ἐς τὴν Λέσβον, ὅπως ὠφελοίη, εἴ τι δύναιτο. Καὶ ἀφικνεῖται ἐς τὴν Πύῤῥαν [36]), ἐκεῖθεν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ἐς Ἔρεσ-

34) V. Fiſcher. ad Plat. Phaed. §. 22, 2. (§. 57. ed. Heindorf.) Matthiae. Gr. Gr. §. 596. Hermann. ad Vig. p. 893. ad Soph. Electr. 155.

35) Quod Mosq. Ar. C. Dan. Cl. Gr. Caſſ. a corr. Reg. (G.) D. E. K. habent ἀνταναγόμενος non temere ſprevérim. Simili loco I, 29: ἀνταναγαγόμενοι καὶ παραταξάμενοι ἐναυμάχησαν: libri tantum non omnes ἀνταναγόμενοι praeſtant. Cf. I, 52. et VIII, 95: διὰ τοιαύτης δὴ παρασκευῆς (ſic enim haud dubie leg. cum Reg. (G.) Ar. C. Dan. F. I. K. Cf. IV, 8. extr.: (τοῦ χωρίου) δι' ὀλίγης παρασκευῆς κατειλημμένου. Vulgatum tamen διὰ τοιαύτην δὴ παρασκευήν retinuit Haack.) οἱ Ἀθηναῖοι ἀνταναγόμενοι καὶ ναυμαχήσαντες, ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὅμως καὶ ἀντέσχον.

36) Πύῤῥα ſcribitur III, 18. Ib. c. 25. eandem ſcripturam offerunt codd. deteriores. De oppidi ſitu v. Schneider. ad Xenoph. Hell. I, 6, 15. et Addend. p. 97.

σον [37])· ἔνθα πυνθάνεται, ὅτι ἡ Μιτυλήνη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αὐτοβοεὶ [38]) ἑάλωκεν. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι, ὥςπερ ἔπλεον ἀπροσδόκητοι, κατασχόντες ἐς τὸν λιμένα τῶν τε Χίων νεῶν ἐκράτησαν καὶ ἀποβάντες, τοὺς ἀντιστάντας μάχῃ νικήσαντες, τὴν πόλιν ἔσχον. Ἃ πυνθανόμενος ὁ Ἀστύοχος τῶν τε Ἐρεσσίων καὶ τῶν ἐκ τῆς Μηθύμνης μετ' Εὐβούλου Χίων νεῶν, αἳ, τότε καταλειφθεῖσαι [39]) καί, ὡς ἡ Μιτυλήνη ἑάλω, φεύγουσαι, περιέτυχον αὐτῷ τρεῖς (μία γὰρ ἑάλω ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) οὐκέτι ἐπὶ τὴν Μιτυλήνην ὥρμησεν, ἀλλά, τὴν Ἔρεσσον ἀποστήσας καὶ ὁπλίσας [40]), καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας,

---

37) Ἐρεσός vel Ἔρεσος et Ἐρέσιοι haud dubie ubique ſcripſit Noſter. v. interprr. ad III, 18. et cf. Aſt. ad Plat. Legg. II. p. 10. quos laudavi ad Dionyſ. p. 2. et C. O. Müller. Orchom. p. 479. ſq.

38) Cf. V, 3: *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι φθάνουσιν, οἵ τε ἀπὸ τῶν νεῶν ἑλόντες τὴν Τορώνην καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπόμενος αὐτοβοεί.* Ubi non dubito, quin *αὐτοβοεί* cum *ἑλόντες* jungendum ſit. Cf. III, 74. 113. II, 81. ibique interprr. Trajectio Haackio non imponere debebat. Cf V, 56: *τὸ γὰρ Ἄργος ἀεὶ ἠπίσταντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς σφισι φίλιον γενέσθαι*: ubi *ἀεί* ad *ἐπιθυμοῦντας* et *καλῶς* ad *ἠπίσταντο* pertinet, neque recte Haackius *καλῶς opportune* interpretatur. Etiam IV, 15: *ἐλπίζοντες τὸ κατὰ τὸν λιμένα τεῖχος ὕψος μὲν ἔχειν, ἀποβάσεως δὲ μάλιστα οὔσης ἑλεῖν μηχαναῖς. μάλιστα* cum *ἑλεῖν* jungendum puto. Cf. III, 56. VI, 5. extr. Demoſth. Lept. §. 63. ibique Wolf. Aſt. ad Plat. Legg. II. p. 21. Quod Thuc. V, 56. legitur *φίλιον* (ut c. 44.), Dan. Pariſſ. B. C. D. I. X. *φίλον* habent; quod quamquam hic non recipiendum eſt e codd. deterioribus, tamen non ſollicitaverim c. 42: *ἐπεθύμουν γὰρ τὸ Ἄργος πάντως φίλον ἔχειν.* Eadem inconſtantia Xenoph Hellen. IV, 8, 2: *πόλεις φίλιαι* et §. 5: *πόλις φίλη*. item Cyrop. V, 3, 19. et 25. Anab. I, 4, 2.

39) Sic bene e codd. reſcripſit Haack. pro vulg. *καταληφθ*. Nihil hac confuſione frequentius. Sic IV, 8. extr.: *οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταλειφθέντες εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν.* boni libri habent *ἐγκαταληφθέντες*, quod miror, Popponi l. l. p. 214. probatum, recepiſſe Haackium. Nam *ἀπέθανον ἐν τῇ νήσῳ καὶ ζῶντες ἐκομίσθησαν τοσοίδε· εἴκοσι μὲν ὁπλῖται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες· τούτων ζῶντες ἐκομίσθησαν ὀκτὼ ἀποδέοντες τετρακόσιοι* (c. 38.) Hi igitur *ἐγκατελήφθησαν*, illi *ἐγκατελίφθησαν* Vulgatum tuetur Valla. Contra c. 59: *καὶ ἦν σῖτος ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα βρώματα* (ἄ?) *ἐγκατελήφθη* — nunc recte editum.

40) Sic haud dubie diſtinguendum, ut cum aliis fecit Haack. Ex Ἔρεσον ſubaudi Ἐρεσίους. Caetera ſic expedienda cenſeo, ut, ejecto *παρεπλει*, ad *ἄλλη* ex *ὥρμησεν* ſumatur *ἀπέστειλε*, quod tanto minus durum videri debet, cum *ὁρμὴν* a

πεζῇ. [παρέπλει] ἐπὶ τὴν Ἄντισσαν καὶ Μήθυμναν, ἄρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας· καὶ αὐτὸς ταῖς τε μεθ' ἑαυτοῦ ναυσὶ καὶ ταῖς τρισὶ ταῖς Χίαις παρέπλει ἐπὶ τὴν [41]) Ἄντισσαν καὶ Μήθυμναν. Qui τότε ſaepe pro ποτέ a Graecis dici ajunt [42]), hi, opinor, non ſatis accurate loquuntur. Nam ubicunque τότε ſic uſurpari videtur, tempus reſpicitur, quo quae facta ſint vel in vulgus notum eſt [43]) vel ab ipſo ſcriptore in praegreſſis proditum [44]). Quapropter qui dicit: τότε καταλειφθεῖσαι (νῆες), is eas relictas fuiſſe ante prodiderit oportet. Denique quos auctor dicit ἀντιστάντας [45]) ab

---

poetis quidem etiam tranſitiva poteſtate uſurpetur. V. Schneider. Lex. I. v. Duriora fuerint haec III, 42: πείσας τε ὕποπτος γίγνεται καὶ μὴ τυχὼν μετὰ ἀξυνεσίας καὶ ἄδικος. Ic. δοκεῖ. III, 51: ἐβούλετο δὲ ὁ Νικίας τὴν φυλακὴν αὐτόθεν δι' ἐλάσσονος τοῖς Ἀθηναίοις — εἶναι· τοὺς δὲ Πελοποννησίους, (φυλάσσεσθαι e φυλακὴν ποιεῖσθαι intellige) ὅπως μὴ ποιῶνται ἔκπλους αὐτόθεν λανθάνοντες. Cf. Valcken. ad Herod. IV, 106. Matthiae. Gr. Gr. §. 612. III. — Ut verba ἐπὶ τὴν Ἄντισσαν καὶ Μήθυμναν vel priori loco, ut Bredovius et Goellerus ad Dionyſ. de Compoſ. p. 85 ſuadent, vel poſteriori, ut Benedictus putat, ejiciantur, non omnino neceſſarium videtur. Alia, quae de hoc loco Viri DD. quorum Neophytus Ducas παρέπεμπε conjicit, disputarunt, apud ipſos videantur.

41) Τήν e libris additum.

42) V. quos laudat Schaefer. ad Julian. praef. p. IV.

43) Ut ex innumeris exemplis aliquot afferam, v. I, 101: πλεῖστοι δὲ τῶν Εἱλώτων ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων, τότε δουλωθέντων, ἀπόγονοι: ubi Steph. ποτέ conjicit. I, 137: γράψας — τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προεποιήσατο, τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν. ubi vulgo poſt τότε incidunt; reſpicit, quae praeter alios narrat Herod. VIII, 109. ſq. Thuc. VIII, 62: Σησιὸν — ἣν ποτε οἱ Μῆδοι εἶχον· ubi cum codd. ut οἱ ejiciendum, ita τότε leg. eſt, cl. Thuc. I, 89. Herod. IX, 115. ſq. Hinc Xenoph. Hell. VII, 1, 6: Λακεδαιμόνιοι ὑμῖν ἐπολέμουν ποτὲ πολλὰ ἔτη. conjicias τότε leg. eſſe, cum bellum reſpiciatur Peloponneſiacum. Quamquam hic ποτέ defendi queat: Fieri enim poteſt ut, qui ibi loquitur, rem, quantumvis nota eſſet, non tamen ut notam cogitarit.

44) V. III, 69. ubi bene rem geſſit Haack., cl. 33. VIII, 20. cl. c. 10. 40. cl. c. 53. 75. pr., ubi Dukerum mireris, cl. 21. 86. pr. cl. 72. C. 90. pr. neſcio quid Haackium commoverit, ut apertum gloſſema ποτέ, quod Vallae etiam verſio damnat, uncis liberaret. Ac V, 16. extr.: διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ — ἀναχώρησιν leg. ſuſpiceris τότε cl. I, 114. II, 21. quamquam hi loci remotiores ſunt.

45) Quod in Pariſ. K. Marg. Gr. Ald. Flor. Baſ. Steph. 1. legitur ἀνεισιάτας fortaſſe non negligendum eſt. Cf. Schnei-

Athenienſibus victos eſſe, hi non alii videntur fuiſſe, quam illi, quos diximus, pedites. Qui cum victi eſſent, fortaſſe Pyrrham ſeſe receperunt, vel per montana [46]) Methymnam. Jam, ut paucis proponamus, quae quomodo c. 22. extr. ab auctore nobis videantur relata eſſe, haec fere eum ibi narraſſe putamus: „Ac naves quidem primum Methymnam ad deſciſcendum impulerunt; peditatus vero, ex continente trajectus, Mitylenen: quo non multo poſt, Eubulo cum navibus quatuor Methymnae relicto, Diniadas cum caeteris pervenit.“ Fortaſſe etiam addidit, miſſam eſſe copiarum partem, qua Pyrrha ad deficiendum induceretur, quae, cum Aſtyochus adveniret, jam videtur deſciviſſe ab Athenienſibus. v. c. 23.

7. Sed, ut ad alia pergamus, Aſtyochum mirari ſubit, nonniſi quatuor naves adduxiſſe, nec plures quam ſex [47]) deinceps ſubſecutas eſſe, tametſi viginti ex portu Piraeo Conchreas evaſerant ac totidem fere jam pridem Corinthi paratae remanſerant, quibus alias etiam, poſtmodum aedificatas, acceſſiſſe, conjiciat qui quae de Peloponneſiorum apparatu auctor ante dixit [48]) meminerit.

---

der. Lex. ſ. v. Quaedam enim in noſtro libro reperiuntur, quae in caeteris fruſtra quaeras, ut c. 84. ὀργὰς ἐπιφέρειν pro χαρίζεσθαι, v. ibi Schol. et c. 102. Herodoteum illud ἀνακὼς ἔχειν, de quo v. Gloſſ. Herod. p. 524. et Valoken. ad VIII, 109. Plutarchum miror in Theſ. 55. ſic loqui, ac ſi omnes Graeci hanc vocem frequentaſſent.

46) cf. c. 100. et Xenoph. Hell. IV, 8, 29. ubi pro ὄρια legendum eſt ὄρια.

47) c. 25. extr. cl. 51, 55: Κάλλιππος (Ἀστύοχος) λαβὼν τὰς τε τῶν Κορινθίων πέντε καὶ ἕκτην Μεγαρίδα καὶ μίαν Ἐρμιονίδα καὶ ἃς αὐτὸς Λακωνικὰς ἦλθεν ἔχων, ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου πρὸς τὴν ναυαρχίαν. In his τὰς τῶν Κορινθίων πέντε dictum eſt pro τὰς τῶν Κορινθίων, πέντε οὔσας Cf. c. 61. Nam Corinthias naves adfuiſſe, jam ante ſignificavit ſcriptor v. c. 52., Corinthias quinque adfuiſſe non dixit. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 265. Verba ἃς αὐτὸς ἦλθεν Λακ. ἔχων aliquid difficultatis pariunt. Aſtyochus enim cum quatuor navibus advenerat. v. c. 25. in. Quae ſi, ut ille locus quodammodo ſignificat, omnes Laconicae erant, e caeteris quae ibi recenſentur, unam ſerius adveniſſe ſumendum, cum ante decem modo fuerint. Neque tamen haec conjectura omnino neceſſaria eſt licetque ſtatuere, Aſtyochum tres tantum Laconicas habuiſſe. Quas verſimile eſt ex iis fuiſſe, quas Agis aedificandas curaverat. Poſterior explicatio ſi vera ſit, aptius auctorem c. 25. init. et extr. quae quorum populorum naves adveniſſent narraturum fuiſſe dicas. Unde priori aliquid adjumenti accreſcit. Minuta ſunt haec, nec tamen interpreti negligenda.

48) c. 5. 7.

Qui cur non plures cum Aſtyocho miſſae eſſent, referre debuiſſe videatur, cum etiamſi Peloponneſiorum tarditas nota nobis ſit, hic tamen haec ipſa tarditas cauſam habuerit neceſſe eſt, niſi veram, certe praetextam, quam non facile conjectura aſſequaris. Neque vero fugere eos poterat, quanti momenti tunc temporis ſumma celeritas eſſet. Qua ſi uſi eſſent, haud dubie Lesbum ſervaſſent, quam Athenienſes in poteſtatem ſuam redegerunt, priusquam major claſſis quinquaginta navium adveniret [49]). Atque in hac quoque offendit, quod nonniſi tres et triginta Peloponneſiae ſunt, quarum cum viginti octo ex iis eſſent, quae, jam ineunte aeſtate exſtructae, adhuc Cenchreis et Corinthi relictae fuerant [50]), quinque tantum adjectae novae, fortaſſe ab Agide aedificatae. Ex iis quidem eas eſſe, quae e Sicilia reverſae erant [51]), non crediderim: quas probabilius videtur, ſubductas et refectas, poſtea cum Antiſthene in Aſiam veniſſe [52]). Minus autem probabile cenſeo, ējus partem claſſis eas eſſe factas, qua ſerius etiam Hegeſandridas adverſus Euboeam uſus eſt [53]).

8. Mileti, quo, fruſtra expeditione in Lesbum tentata, Aſtyochus deinde contendit, hoc tempore claſſis fuerit, oportet navium nonaginta. Decem enim ipſe habebat; quinque et quinquaginta Theramenes adduxerat ac Peloponneſias quinque, Chiasque decem Chalcideus appulerat [54]). Chias tamen jam abiiſſe e ſequentibus col-

49) c. 26.

50) c. 7. 8. 10. 11. 15. 20. 25.

51) c. 15.

52) c. 39. 53) c. 91. 94. ſq.

54) c. 17 cl. 28: *τὰς Χίας ναῦς προσλαβόντες τὰς μετὰ Χαλκιδέως τὸ πρῶτον ξυγκαταδιωχθεῖσας ἐβούλοντο πλεῦσαι ἐπὶ τὰ σκεύη, ἃ ἐξείλοντο, ἐς Τειχιοῦσσαν πάλιν.* Recte ibi Haack. ante *ἐς* incidit. Adverbia ſaepe ſic collocantur. V. c. 55: *ἀνάγεται — ἐπὶ τὰς Ἐρυθρὰς πάλιν.* II, 5. extr.: *ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς.* II, 18: *ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην πρῶτον.* Cf. I, 61. IV, 128. V, 2. — Verbis autem *τὰς Χίας — ξυγκ.* explicari, quae c. 17. leguntur, Porti errore notato, jam monuit Kiſtemackerus, quem Haackius ſequitur. Qui tamen quod addit, Thraſyclem c. 17. *ξυνδιώκοντα* dici, *ξυγκαταδιωχθεῖσας* interpretari videtur: *quas duo Athenienſium praetores conjuncti inſecuti erant.* Quod durum eſt. Rectius explicabis: *quas una cum Chalcidei navibus hoſtes inſecuti erant.* Bauerum hic, ut ſaepius, ſilentio praetermittimus.

ligas. Namque Aſtyochus ubi Antiſthenem cum ſeptem et viginti navibus Cauni eſſe audivit, eodem contendit cum navibus ſeptuaginta. Tot enim fuiſſe mox perſpicietur. Hinc igitur ſtatuendum videtur, aut Chias naves a Pedarito jam arceſſitas fuiſſe, aut ab Aſtyocho viginti praeſidii cauſa Mileti relictas eſſe. Poſterius erunt qui hoc loco probari credant: ἔτυχον δὲ (οἱ Χῖοι), ἔτι ἐν Ῥόδῳ ὄντος Ἀστυόχου, ἐκ τῆς Μιλήτου Λέοντά τε [55]), ἄνδρα Σπαρτιάτην, ὃς [56]) Ἀντισθένει ἐπιβάτης ξυνεξῆλθε, τοῦτον [57]) κεκομισμένοι μετὰ τὸν Πεδαρίτου θάνατον ἄρχοντα καὶ ναῦς δώδεκα, αἳ ἔτυχον Φύλακες Μιλήτου οὖσαι, ὧν ἦσαν Θούριαι πέντε καὶ Συρακούσιαι τέσσαρες καὶ μία Ἀναιῖτις καὶ μία Μιλησία καὶ Λέοντος μία [58]). Sed quae ibi memorantur naves, earum certe partem ſerius poſtmodum, a magna claſſe emiſſam, Miletum veniſſe tum inde perſpicitur, quod, qui cum Antiſthene venerat, Leon earum dux eſt, tum ex eo, quod quinque Thurinae fuiſſe dicuntur, quas cum aliis Hippocrates adduxerat [59]). Has vero ab Aſtyocho Cnidi aſſumtas eſſe, haud obſcure ſignificat ſcriptor his verbis: ἅπασαι δ' ἤδη οὖσαι ἐν τῇ Κνίδῳ αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ἐπεσκευάζοντο [60]). Qui locus ipſe oſtendit, Aſtyochi quidem navium Mileti relictas fuiſſe nullas. Quo Cnido Antiſthenem miſſum eſſe, probabile eſt, cum navibus decem, ſua, Syracuſanis quatuor, quinque Thurinis. At hac ratione tres naves ad Aſtyochi claſſem deſunt. Qui ſeptem, quae Cnidi erant, et Antiſthenis viginti ſeptem navibus aſſumtis, cum tres a Charmino depreſſae eſſent [61]), iſtae vero decem Miletum abiiſſent, nonniſi unam et nonaginta reliquas habere poterat, cum

---

55) Fortaſſe idem eſt, quem Pedariti patrem Noſter dicit c. 28.

56) Quod hic libri quidam inſerunt, ἀντὶ στρατηγοῦ, interpretamentum eſt ad ἄρχοντα vel ad ἐπιβάτης. Nam cum Hegeſandridas, quem claſſi praefuiſſe novimus, a Xenophonte Hell. I, 3, 17. Mindari ἐπιβάτης dicatur, non improbabile cenſeo, hoc nomine a Lacedaemoniis dictum aſſe inferioris ordinis ducem, (cf. Sturz. Lex. Xenoph. ſ. v.) ἐπιστολέως ſimilem, de quo v. Mor. Ind. ad Hell. ſ. v. et Sturz. l. l. ſ. v.

57) e libris additum.

58) c. 61.

59) c. 35. Adduxerat tredecim, quarum tamen mox ab Athenienſibus ſex captae.

60) c. 43. 61) c. 42.

Thucydides eum quatuor et nonaginta ad Rhodum appuliſſe dicat [62]). Hic defectus duplici modo expleri potuit. Aut enim quas depreſſas eſſe diximus, eae ita tantum laceratae erant, ut refici poſſent [63]), aut quas Charminus amiſerat, earum tres captae armataeque ſunt a Peloponneſiis. Ex hac ratione cum omnia egregie concinant, non opus eſt, ut de aliis dicam conjecturis, quae mihi olim in mentem venerunt.

9. De reverſis Chiorum navibus quae disputata ſunt, haec iis confirmantur, quae de proelio, Antiſthene duce, cum Athenienſibus commiſſo referuntur [64]). Navibus enim eo utebantur Chii ſex et triginta. Harum tredecim erant Antiſthenis. Ex iis, quas in Lesbum miſerant, tres tantum erant reverſae, decem ab Athenienſibus captae [65]). Deſunt igitur ad numerum, quem diximus, viginti illae, quas a Pedarito arceſſitas eſſe probavimus.

10. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χῖοί τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ [66]) καὶ ὁ Ἀστύοχος, πυθόμενος τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὸν Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπε-

62) c. 44.

63) Hanc interpretationem ne quis a verbo καταδύειν alienam cenſeat, v. Schol. ad I, 50. et quae ad hunc locum disputat Goeller. Act. Monac. II, 2. p. 219.

64) c. 61,

65) c. 23: τῶν Χίων νεῶν ἐκράτησαν. quae noli cum Valla et Porto, quos Heilmannus ſequitur, interpretari: *Chias naves ſuperaverunt*, ſed *oppreſſerunt et ceperunt*. Nam κρατεῖν cum Genitivo fere eſt *potiri aliqua re*, vel *in poteſtatem ſuam redigere aliquid*, ut III, 47: ὅπλων ἐκράτησε. Novem captas eſſe Mitylenae facile conjicias, unam poſthac ex iis, quae Methymnae fuerant, ſcriptor dicit.

66) Valcken. ad Herod. V, 36: „Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi l. VIII. c. 85. [65.] dicuntur Chii Mileſiique.“ Immo Peloponneſiorum, quae Mileti erat, claſſis, quam θαλασσοκρατεῖν ſcriptor dicere non potuit. Quod cum non animadverteret Vir egregius, poſt Μιλήτῳ plenius diſtinxit. Οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ καὶ ὁ Ἀστύοχος eodem modo junguntur, ut III, 33: ὁ Πάχης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι cl. c. 80. et 51; Βούδορος καὶ Σάλαμις. ubi v. Schol. Qua ratione nihil frequentius. Nec offendere debet, quod non ſequitur: πυθόμενοι ἐθάρσησαν. Eodem enim modo dictum: Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπεληλυθότα. Huc retulerim IV, 12: Βρασίδας — καὶ τὸ πλῆθος ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο. Eodemque pertinent, quae collegit Aſt. ad Phaedr. p. 370. ad Polit. II, 6. ad Legg. II, 1.

ληλυθότα, ἐθάρσησε. καὶ παραπλεύσας δυοῖν νεοῖν Ἀστύοχος ἐς Χίον, κομίζει αὐτόθεν τὰς ναῦς [67]) καὶ ξυμπάσαις ἤδη [68])

67) Valla: *sumpsit, quae illic erant, naves.* Ex qua interpretatione confirmatum vidi, quod olim conjeceram, verba hoc ordine esse legenda: *κομίζει τὰς αὐτόθεν ναῦς.* Eodem modo c. 107: *ἀπέπεμψαν Ἱπποκράτην καὶ Ἐπικλέα κομιοῦντας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς.* Diodor. XIII, 49: *Μίνδαρος συνήγαγε τὰς ἀπανταχόθεν ναῦς.* Cf. Eurip. Iphig. T. 1150. 1376. Seidler. Thuc. II, 69. 79. a pr. (Xenoph. Hell. V, 2, 9.) 84. extr. His adjunge quae supra de praepositionibus similia observata sunt. Nonnulla tamen hujus generis exempla paulo aliter explicueris ita, ut participium subaudias motum indicans, veluti *ἐλθών.* Xenoph. Hellen. I, 7, 31: *Ἐρασινίδης ἐπὶ τοὺς ἐς Μιτυλήνην πολεμίους τὴν ταχίστην πλεῖν ἅπαντας (ἐκέλευεν).* Ibi tamen Weiskius de trajectione cogitat, cujus similem velim e Xenophonte laudasset. Nam e Thuc. afferre poterat haec II, 49: *τὸ μὲν ἔξωθεν ἀπτομένῳ σῶμα οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν.* III, 56: *κατὰ τὸν πᾶσι νόμον καθεστῶτα,* VI, 22. *τὸν δὲ καὶ αὐτόθεν σῖτον ἐν ὀλκάσι, πυροὺς καὶ πεφρυγμένας κριθάς, ἄγειν (δοκεῖ χρῆναι).* VII, 45: *ἄλλοι δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης παρατείχισμα τῶν Συρακουσίων, οὐχ ὑπομενόντων τῶν φυλάκων, ἥρουν.* cl. I, 77. Sed ad ejusmodi trajectionem ut illius loci explicatio confugiat, nihil causae est. Praestaret dicere, ut saepius *ἐν* pro *εἰς*, (v. Thuc. IV, 14. 43. VI, 17. quomodo et expl. Xenoph. Hell. VII, 5, 11. Cf. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 427. Sq. Schweighaeuser. ad Herod. II, 56.) ita hic *εἰς* pro *ἐν* usurpatum esse. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. 80. Schweighaeuser. ad Herod. VIII, 60. Sed haec interpretatio non multum differt ab ea, quam suademus, cum, ubicumque *εἰς* pro *ἐν* dicitur, motus tamen notio lateat. *Ὁρμώμενος* intelliges in hujusmodi exemplis. Thuc. III, 93: *τοὺς ἐκ τῆς ἐνέδρας τρέποντες.* IV, 67: *οἱ ἐκ τῆς Μινῴας Ἀθηναῖοι.* Huc refer quae sexcenties leguntur: οἱ ἀπὸ (ἐκ) *Φυλῆς (Πειραιέως).* Contra mireris haec: V, 67: *οἱ ἐπὶ Θρύπης Βρασίδειοι στρατιῶται,* qui e Thracia reversi in Arcadia pugnant. III, 106: *ἤσθοντο τοὺς ἐν Ὀλπαις Ἀμβρακιώτας ἥκοντας.* ubi v. Haack.

68) *ἤδη* arcte cum *ξυμπάσαις* jungendum, intellecto *οὔσαις.* Cf. I, 30. extr.: *χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν.* VIII, 101: *ἀφικνοῦνται ἐς Ῥοίτιον, ἤδη τοῦ Ἑλλησπόντου.* III, 112: *ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς σταναῖς.* IV, 32: *οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς πρώτους φύλακας, οἷς ἐπέδραμον, εὐθὺς διαφθείρουσιν ἔν τε ταῖς εὐναῖς ἔτι, ἀναλαμβάνοντας τὰ ὅπλα.* ubi τε non cum sequente *καί* jungendum esse, ut, Peppone probante l. l. p. 162. Benedictus statuit, alibi probabitur. Hoc modo VIII, 50: *(Φρύνιχος) πέμπει ὡς Ἀστύοχον, τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχον, ἔτι ὄντα τότε περὶ Μίλητον.* commate post *ναύαρχον* sublato et post *ἔτι* collocato, explicandum arbitrabar. Ita quidem non opus esset, ut *τῶν* cum deterioribus libris in *τόν* mutaretur. Sed jam hujus me conjecturae poenitet. Nam quae ibi narrantur, facta esse cum Astyochus nondum Miletо solvisset,

ἐπίπλουν ποιεῖται ἐπὶ τὴν Σάμον. Obſcure hic Aſtyochum ſcriptor dicit, κομίζειν αὐτόθεν τὰς ναῦς, ita loquens, ac ſi quas dicat e praegreſſis vel appareat vel facile colligi poſſit [69]). Quod ſecus eſt. Videntur tamen iſtae tredecim intelligi, quas Antiſthenes adduxerat. Ita ut ſtatuatur quodammodo jam ſuadent verba. Hac enim ratione articulus ad certum et definitum aliquid refertur, quamquam id non facile conjectes. Certe ſi Chiorum quoque naves auctor complecti voluiſſet, ſcripſiſſe videatur: τὰς αὐτόθεν ναῦς. Accedit, quod ſuis Chii navibus carere nondum poterant. His autem, quas diximus, tredecim aſſumtis, Aſtyochi claſſis navium fuerit centum et ſeptem. Cum vero mox centum et duodecim habuiſſe dicatur [70]), quin-

---

colligas ex c. 45. in.: ἐν δὲ τούτῳ καὶ ἔτι πρότερον, πρὶν ἐς τὴν Ῥόδον αὐτοὺς ἀναστῆναι, τάδε ἐπράσσετο. Ac priusquam in Rhodum proficiſceretur Aſtyochus, ea quoque eveniſſe quae noſtro loco referuntur, omnia probant. Quae contra afferri poſſunt argumenta, tam levia ſunt, ut ſilenda eſſe videantur. Emendandum eſt igitur τὸν Λακ. ν. (Simili vitio, eadem ex cauſa, ſequenti genitivo, orto, V, 6. pr. legitur: πέμψας — παρὰ Πόλλην τῶν Ὀδομάντων βασιλέα. ubi Aug. Ar. C. Dan. Mosq Pariſſ. C. E. K. X. τόν ſuppeditant.) Nam articulus ad ναύαρχον ibi non magis, ſi vulgaris diſtinctio retinetur, deeſſe poteſt, quam c. 23: Ἀστύοχος, ὁ Λακεδαιμόνιος ναύαρχος. Male ibi Λακεδαιμονίων habet Cl. V. V, 12. VIII, 24. ubi recte Haack. comma poſt Λακεδαιμόνιον ſuſtulit et ante μετ' ὀλίγων collocavit. Herod. VIII, 59. ibique Schweighaeuſer. Sed Thuc. VII, 25. init. ſic diſtinguendum eſt: Μετὰ δὲ τοῦτο ναῦς τε ἐκπέμπουσι δώδεκα οἱ Συρακούσιοι καὶ Ἀγάθαρχον ἐπ' αὐτῶν, Συρακούσιον, ἄρχοντα.

69) Quomodo numeralibus ſubinde praemittur articulus, ubi ratiocinando numerus dictus definiri poteſt, veluti I, 116: Ἀθηναῖοι δέ, ὡς ἤσθοντο, πλεύσαντες ναυσὶν ἑξήκοντα ἐπὶ Σάμου, ταῖς μὲν ἑκκαίδεκα τῶν νεῶν οὐκ ἐχρήσαντο, — τεσσαράκοντα δὲ ναυσὶ καὶ τέσσαρσι — ἐναυμάχησαν πρὸς Τραγίᾳ τῇ νήσῳ Σαμίων ναυσὶν ἑβδομήκοντα, ὧν ἦσαν αἱ εἴκοσι στρατιωτίδες. Cf. VIII, 39. 102. extr. Xenoph. Hell. I, 1, 18. ubi Virorum DD. conjecturis non opus eſt. Interdum etiam, quod Bauerus Thuc. VIII, 39. factum putabat, numeralibus articulum Graeci abundanter adjiciunt, veluti Xenoph. Hell. III, 2, 4: Ἔσωθησαν αὐτῶν ἀμφὶ τοὺς πεντεκαίδεκα. VII, 2, 9: ἀπέθανον οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. Cf. VII, 4, 25. 27. Talia, quae familiaris ſermo noſter imitatur, fruſtra apud Thucydidem quaeras.

70) Αἰσθόμενοι δὲ οἱ ξύμμαχοι καὶ ὁ Ἀστύοχος τὸν θροῦν, καὶ δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου, ὥστε διαναυμαχεῖν, ἐπειδὴ καὶ ἐξηγγέλλετο αὐτοῖς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχή, ἅπαντες ταῖς ναυσὶ πά-

que ſuſpiceris ei ſuppeditatas eſſe a Rhodiis vel ab aliis civitatibus ſociis.

II. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει μετὰ τοῦτο εὐθὺς οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδή, ἀθρόαις ταῖς ναυσὶν οὐκ ἀξιόμαχοι νομίσαντες εἶναι, οὐκ ἀντανήγοντο, — ἀποστέλλουσιν ὡς τὸν Φαρνάβαζον — Κλέαρχον τὸν Ῥαμφίου, ἔχοντα ναῦς τεσσεράκοντα [71]).

σαις, οὔσαις δώδεκα καὶ ἑκατόν, καὶ τοὺς Μιλησίους πεζῇ κελεύσαντες ἐπὶ τῆς Μυκάλης παριέναι, ἔπλεον ὡς (e codd. receptum) πρὸς Μυκάλην. Socios hic cum Aſtyocho conjungi, aliquando me offendebat. Quapropter ξύμβουλοι pro ξύμμαχοι legendum eſſe ſuſpicabar, cl. 39. 43. Fruſtra. Nam duces quoque interdum ſociorum concilio utebantur, ut Lyſander Xenoph. Hell. II, 1, 31. Tueturque vulgatum verbum ξυνόδου. Cf. I, 96. De Mycale promontorio v. Herod. I, 148 ibique interprr.

71) Valla hunc locum ita convertit: *Statim ſecundum haec, eadem aeſtate, Peloponnenſes tam numeroſa claſſe tamen non idoneos ſe arbitrantes ad praelium conſerendum — mittunt ad Pharnabazum — Clearchum —.* Verba οὐκ ἀντανήγοντο non expreſſit. Quae tamen cave ſuſpecta credas. Sed ἐπειδή hic non eſt *quoniam*, ut Portus et Heilmannus interpretantur, ſed *poſtquam* et arcte cum μετὰ τοῦτο εὐθύς cohaeret. Cf. II, 18 VII, 26. 69. Nec μετὰ τοῦτο εὐθύς durum videri debet. Cf. Dionyſ. Epiſt. ad Pomp. p. 770, 9: μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εὐθύς. Reſpicitur c. 79. extr. cl. 85. Pro ἀντανήγοντο quis ἀντανηγάγοντο requirat. Verum ſaepe, ubi durans cogitatur actio, imperfectum pro aoriſto ſ. plusquamperfecto uſurpatur, veluti Xenoph. Anab. I, 4, 2: Ἡγεῖτο αὐτῶν Ταμώς, — ἔχων ναῦς ἑτέρας (uncos, unius Eton. auctoritate adhibitos; ſuſtuli.) Κύρου πέντε καὶ εἴκοσιν, αἷς ἐπολιόρκει Μίλητον, ὅτε Τισσαφέρνῃ φίλη ἦν. Cf. I, 2, 22. Thuc. II, 23. cl. 17. VIII, 26 90. Scriptor quodammodo in illud tempus cogitando revertitur, quo ſi eſſet imperfecto uti deberet. Huc tamen referre nolim Xenoph. Hell. II, 2, 10: ἐνόμιζον οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν, εἰ μὴ παθεῖν, ἃ οὐ τιμωρούμενοι ἐποίησαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας: cum ἀδικεῖν pro ἠδικηκέναι uſurpetur, docente Heindorf. ad Plat. Protag. §. 4. p. 465. ſq. Quae obſervatio aliquot Thucydidis locis adhiberi debebat. — Verba ἀθρόαις ταῖς ναυσὶν Portus cum οὐκ ἀντανήγοντο junxit, Valla et Heilmannus cum ἀξιόμαχοι. Recte hi et prave iidem. Jungendum enim ita eſt, ſed hoc ſenſu: *poſtquam non obviam prodierant, cum ſe non pares putarent conjunctis navibus* — hoſtium ſcilicet, quorum modo Strombichides cum parte claſſis ex Hellesponto reverſus erat. V. c 79. cl. 78. Ἀξιόμαχός τινι ſaepe hoc modo dicitur, veluti V, 60: ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι οὐ τῇ Ἀργείων μόνον ξυμμαχίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἄλλῃ ἔτι προσγενομένῃ (ubi in Iqq. comma poſt οὕτως ponendum erat). Cf. Herod. VII, 157. IX, 90. Qui etiam ἀξιόμαχος ſequente infinitivo habet. VII, 101. 158. Non ita Thucydides.

— — Καὶ αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων αὗται νῆες, ἀπάρασαι ἐς τὸ πέλαγος, ὅτως λάθοιεν ἐν τῷ πλῷ τοὺς Ἀθηναίους, χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον, Κλέαρχος δὲ κατὰ γῆν αὖθις ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομισθεὶς ἦρχεν [72]· αἱ δὲ μετὰ Ἐλίξου [73], τοῦ Μεγαρέως, στρατηγοῦ, δέκα, ἐς τὸν Ἑλλήσποντον διασωθεῖσαι, Βυζάντιον ἀφιστᾶσαι [74]. His decem navibus mox alias ſedecim ſubmiſſas eſſe, paene oblitus erat auctor referre. Refert tamen loco alieno [75]. Sed revera eum hic aliquid oblitum eſſe, hac ratione intelligitur. Etenim Peloponneſiorum claſſem navium hoc tempore fuiſſe vidimus centum et duodecim. Earum ſex et viginti in Hellespontum miſſae. At qui mox eodem contendit, Mindarus nonniſi ſeptuaginta tres habet [76]. Deſunt igitur tredecim. Has conjecerit aliquis, Mileti praeſidio relictas eſſe. Quam conjecturam probaremus, ſi ex ſolo Thucydide judicanda eſſet. Sed is omiſit, Min-

72) Qui, quod Haackius diverſiſſimis locis inculcat, ſaepe participium pro verbo finito poni, id ad noſtrum locum adhiberet, is confudiſſe videretur, quae probe discernenda ſunt. Thucydidem quidem affirmare anſim, eo quo hic modo, nunquam participio uſum eſſe pro verbo finito. Quocirca locum noſtrum puto corruptum eſſe. Facillima, quam equidem comminiſcor, emendatio haec eſt, ut pro *χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μέν* legatur *καὶ χειμασθεῖσαι αἱ μέν* et parentheſeos notae, quibus *Κλέαρχος — ἦρχεν* vulgo ſepiuntur, tollantur. Ita nominativus *αἱ μέν τῶν Πελοπ. νῆες* genitivi vice fungeretur, a ſequente *αἱ μέν* pendentis; de qua ratione ſupra expoſitum. Deinde verbi finiti defectus nullo negotio explicari poteſt. Auctor enim hoc modo ſcribere voluerat: *αἱ μὲν — μετὰ Κλεάρχου — ἐς Μίλητον, Κλέαρχος δὲ — ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ἐκομισθή*. Sed poſt ratione obvia, orationem invertit. — Quod F. (G.) Reg. Caſſ. Aug. Dan. Mosq. ante *πλείους* inſerunt *δέ*, ferri non poteſt. *Αἱ πλείους* frequente appoſitionis genere ad *αἱ μέν* adjectum, ut III, 32: *τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς κατὰ πλοῦν εἵληφε, ἀπέσφαξε τοὺς πολλούς*. III, 23: *οἱ δ' ἐν τούτῳ οἱ πλείους — ὑπερέβαινον*. IV, 90. extr.: *οἱ μὲν ψιλοὶ οἱ πλεῖστοι εὐθὺς ἐχώρουν* Cf. IV, 52. 88. Eodemque pertinent talia: I, 2: *οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες παρ' Ἀθηναίους οἱ δυνατώτατοι — ἀνεχώρουν*. III, 23: *οἱ ἀπὸ τῶν πύργων χαλεπῶς οἱ τελευταῖοι καταβαίνοντες ἐχώρουν ἐπὶ τὴν τάφρον*. ubi vulgo male diſtinguitur.

73) De Helixo cf. Xenoph. Hell. I, 3, 15. 21. Hujus forſitan nepos eſt is, cujus meminit Demoſth. de Cor. p. 234, 15.

74) c. 80. 75) c. 99. cl. 102. 103.

76) c. 99. Male Diodor. XIII, 38: *ὀγδοήκοντα καὶ τριῆς*.

darum, tredecim naves Dorieo duce in Rhodum miſiſſe, cum ibi eſſe accepiſſet, qui res novas molirentur [77]).

12. Ὁ δὲ Μίνδαρος ἐν τούτῳ καὶ αἱ ἐκ τῆς Χίου Πελοποννησίων νῆες — ἀπαίρουσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγιαι, ἵνα μὴ περιτύχωσιν ταῖς ἐν τῇ Ἐρεσῷ ναυσίν, ἀλλὰ ἐν ἀριστέρᾳ τὴν Λέσβον ἔχοντες ἔπλεον ἐπὶ τὴν ἤπειρον. καὶ προσβαλόντες τῆς Φωκαΐδος ἐς τὸν ἐν Καρτερίοις λιμένα καὶ ἀριστοποιησάμενοι, παραπλεύσαντες τὴν Κύμαιαν δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις [τῆς ἠπείρου,] ἐν τῷ ἀντιπέρας τῆς Μιτυλήνης. ἐντεῦθεν δέ, ἔτι πολλῆς νυκτός, παραπλεύσαντες [τὴν Κύμαιαν] καὶ ἀφικόμενοι τῆς ἠπείρου ἐς Ἁρματοῦντα καταντικρὺ Μηθύμνης, ἀριστοποιησάμενοι διὰ ταχέων παραπλεύσαντες Λέκτον καὶ Λάρισσαν καὶ Ἀμαξιτὸν καὶ τὰ ταύτῃ χωρία [78]), ἀφικνοῦνται ἐς Ῥοίτιον [79]). Quod mihi quoque in mentem venerat, οὐ excidiſſe poſt Χίου, id Haackium video de conjectura in ordinem recepiſſe. Minus probo, quod idem Vir doctus pronuntiat, τῆς ἠπείρου poſt Ἀργινούσαις eſſe *prope continentem ſitis.* Talia equidem nonniſi demonſtranti credam. Interim alia ratio eſt circumſpicienda. Iſta verba ſi genuina eſſent, ex hoc loco colligendum foret, Arginuſis inſulis ex adverſo poſitum, cognomine fuiſſe in continente oppidum, quemadmodum Sybota portus Sybotis inſulis oppoſita fuerunt [80]). Et hanc quidem ſententiam confirmare videtur Ariſtophanis Scholiaſtes. Qui ἡ Ἀργίνουσα, inquit, πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὺς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μανίας καλουμένης ἄκρας [81]); et alibi: ἡ

77) v. Diodor. XIII, 38. 45. Xenoph. Hell. I, 1, 2. ubi Zeunius ita loquitur, ac ſi naves, quibus Dorieus praeerat, Rhodias putaret. Quod, una, ſi forte, excepta, falſum eſt. Maximam partem Thurinas fuiſſe, colligas ex Thuc. VIII, 35. Caeterum de Dorieo cf. Thuc. III, 8. Xenoph. Hell. I, 5, 19. Pauſan. VI, 7, 1. 2.

78) II, 15. extr.: καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις pro ταύτην edi debebat ταύτῃ cum Reg. (G.) Caſſ. Aug. Gr. Pariſſ. C. F. Cf. II, 80. 96. VIII, 24.

79) c. 101. cf. Diodor. XIII, 39. 45.

80) I, 47. 50. 52. 54. III, 67.

81) Ad Ran. v. 33. *Μαλίας* emendandum eſſe, jam monuit Duker. ad Thuc. III, 4. Caeterum conſtans Graecorum uſus facit, ut ante *Μαλίας* articulum excidiſſe putem, ad ἄκρας illum pertinentem. Obiter hic emendabo Xenoph. Hell. II, 2, 8: ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῷ καλουμένῳ γυμνασίῳ, ubi leg. ἐν τῷ Ἀκ. καλουμένῳ γυμν.

Ἀργίνουσα κώμη ἦν τῆς Αἰολίδος [82]). Sed huic, etiamsi, quod tamen dubitari potest, dicere voluerit, ejus nominis oppidum fuisse in continente, non multum fidei tribuerim, cum in eis, quae exhibet, ignorantiae vestigia sint satis manifesta. De pugna enim illa loquitur, quam ad Arginusas insulas commissam esse constat. Pertinent huc Xenophontis haec verba: (Ὁ Καλλικρατίδας) ἐδειπνοποιεῖτο τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ [ἀντίον τῆς Μιτυλήνης]. Τῇ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔτυχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δειπνοποιούμενοι ἐν ταῖς Ἀργινούσαις· αὗται δ' εἰσὶν ἀντίον [τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ ἀντίον] τῆς Μιτυλήνης [83]). Quae Strabo illustrat: Μιτυλήνη, inquit, κεῖται μεταξὺ Μηθύμνης καὶ τῆς Μαλίας ἡ μεγίστη πόλις, διέχουσα τῆς Μαλίας ἑβδομήκοντα σταδίων, τῶν δὲ Κανῶν ἑκατὸν εἴκοσιν, ὅσων καὶ τῶν Ἀργινουσσῶν· αἱ τρεῖς μέν εἰσιν οὐ μεγάλαι νῆσοι, πλησιάζουσι (l πλησιάζουσαι) δὲ τῇ ἠπείρῳ, παρακείμεναι δὲ ταῖς Κάναις [84]). Sed maxime ad disputationem nostram facit Diodorus, qui (αἱ Ἀργίνουσαι,) ait, τότ' ἦσαν οἰκούμεναι καὶ πόλισμάτιον Αἰολικὸν ἔχουσαι, κείμεναι μεταξὺ Μιτυλήνης καὶ Κύμης, ἀπέχουσαι τῆς ἠπείρου βραχὺ παντελῶς καὶ τῆς ἄκρας τῆς Κατανίδος [85]). Ex hoc enim loco apparet, Scholiastem Ἀργίνουσαν πόλιν s. κώμην τῆς Αἰολίδος potuisse dicere, nec tamen continentis oppidum intelligere. Sed etiamsi intellexerit atque omnia vera prodiderit, ne ita quidem sine dubitatione ejus auctoritate uti possemus, qua Thucydidis, quae diximus, verba a suspicione liberaremus. Ille enim τὴν Ἀργίνουσαν nominat, hic τὰς Ἀργινούσας, ut altera forma dici possit, oppidum continentis, altera insulas esse appellatas. Haec cum ita sint, eo inclinamus, ut verba τῆς ἠπείρου apud Thucydidem ex sequentibus irrepsisse existimemus. Quae suspicio eo confirmatur, quod et alia in loco nostro turbata sunt. Ita quod boni libri ante καὶ ἀφικόμενοι addunt, τὴν Κύμαιαν, e praegressis irrepsisse,

82) ib. ad v. 710. Rectius aliis locis Scholiastae τὰς Ἀργινούσας dicunt ad 193. 1580. Nub. 6.

85) Hic (Hellen. I, 6, 26. sqq.) irrepsisse quaedam, suspicati sunt etiam alii. Quae ego uncis notavi ea si ejiciantur, et sensui consulitur et corruptelae ratio perspicitur. Quae Schneiderus ad h. l. et in Addend. p. 98. dicit, me quidem non movent.

84) Strab. XIII, 2. p. 157. Tauchnitz.

85) Diodor. XIII, 97. — Cf. etiam Harpocr. s. v. ibique Vales. et Steph. Byz. s. v., ubi non recte in nota dicitur, Thucydidem nostro libro tres fuisse insulas referre.

dubio vacat. Eruntque fortaſſe, quibus etiam παραπλεύσαντες, inſititium eſſe videatur. Quod ſi quis probabile cenſeat, καί, quod eſt ante ἀφικόμενοι, poſt Μηθύμνης transponatur oportet. Sed de his equidem nihil definire audeo.

13. Μετὰ δὲ τοῦτο ταῖς τε ἓξ Ἀβύδου ξυμμιγείσαις καὶ ταῖς ἄλλαις ξυμπάσαις ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα πολιορκήσαντες Ἐλαιοῦντα ταύτην τὴν ἡμέραν, ὡς οὐ προσεχώρει ἀπέπλευσαν ἐς Ἄβυδον [86]). Hic requiras, quasnam dicat auctor τὰς ἄλλας ναῦς. Conjiciat aliquis eas intelligi, quibus Helixus praeerat [87]). At has a Mindaro non aſſumtas eſſe, poſtea ſignificatur [88]). Neque ut ita ſtatuatur, claſſis, quem hic habemus, permittit numerus. Ipſe enim Mindarus naves adduxerat tres et ſeptuaginta; Abydi erant ſedecim. Sed duae e Mindari claſſe hoc ipſo tempore ab Athenienſibus captae ſunt, una neſcio quo miſſa videtur [89]). Conſtat igitur ratio, illis, quas diximus, Helixi navibus non additis. Quocirca αἱ ἄλλαι νῆες eae ſint, neceſſe eſt, quas Mindarus adduxerat. Ita vero poſt ἄλλαις et poſt ὀγδοήκοντα incidendum atque ad ξυμπάσαις ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ſubaudiendum eſt οὔσαις, ea ratione, de qua jam expoſuimus [90]).

---

86) c. 105. 87) c. 80.

88) c. 107. Haud dubie enim quae ibi memorantur eaedem ſunt, quae c. 80.

89) Niſi tres eſſe captas Diodoro credendum eſt XIII, 59.

90) not. 12. Adde Xenoph. Hellen. IV, 8, 28: συντάξας τούς τε ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν, τετρακοσίους, καὶ τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας — — ἦγεν αὐτοὺς ἐπὶ Μήθυμναν.

CAPUT QUARTUM.

DE CLASSE ATHENIENSIUM.

1. Contra Peloponnesiorum naves viginti unam, quae in Asiam trajecturae erant, totidem suas mittunt Athenienses. Sed hae cum hostem frustra in altum elicere conarentur; septemque Chiarum, quas in numero suo habebant, fidem suspectam haberent, mox Athenas redierunt. Ἀλλ' ὕστερον ἄλλας προσπληρώσαντες ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, σταφυλέοντας αὐτοὺς καταδιώκουσιν ἐς Πειραιὸν τῆς Κορωνίας [1]). Nunc igitur Athenienses ad Peloponnesios obsidendos naves adhibuerint octo et quinquaginta [2]). Verum hic numerus hoc tempore in hac expeditione non offendere non potest eum, qui meminerit, in Sicilia praeter ingentem copiarum terrestrium vim [3]) naves amissas esse plus ducentas [4]). Sed dixerit quispiam, navium

1) c. 10.

2) Nam Chias quoque naves, quae hunc numerum complent, ad Piraeum revectas esse docet c. 15.

3) Circiter 65,000 ex Boeckhii computatione. V. Oecon. Civ. I. p. 287. Dionysius tamen Judic. de Thuc. p. 852. cum Diodoro XIII. 21. et Isocrate de pace 29. atque Aeliano V. H. V, 10. nonnisi 40,000 numerat.

4) V. Thuc. VI, 45. (ad quem locum contulisse juvabit Sluiter Lect. Andoc. p. 30. sq.) VII, 42. cl. 16. 20. 26. 31. 55. Ex Thucydidis narratione 209 amissae. Contra Isocr. Aelian. ll. ll. 240. periisse referunt. Hos Perizonius, probante Boeckhio l. l. p. 288. ita cum Thucydide conciliat, ut eas naves annumeret, quae Ol. 88, 3. in Siciliam missae erant. V. Thuc. IV, 2. Sed haec ratio cum aliis nominibus tum hoc laborat, quod illae naves quamquam missae, non tamen amissae

quidem penuria Athenienſes non laborare potuiſſe, cum ineunte bello centum ſepoſitae eſſent, quibus non uterentur, niſi ſi hoſtes claſſe urbem invaderent [5]). At tamen his jam ante uſos eſſe inde colligas, quod Thucy-

---

ſunt. V. Thuc. IV, 65. In transcurſu moneo Iſocr. de pace 29. verba: *ἐν τῷ Πόντῳ μυρίους ὁπλίτας αὐτῶν καὶ τῶν συμμάχων ἀπώλεσαν (Ἀθηναῖοι)*. quae quo ſpectent ſe ignorare ait Boeckh. l. l. mihi referenda videri ad eam expeditionem, de qua exponit Plutarch. Pericl. 19. Nam huc non trahi poſſe eam in Pontum expeditionem, de qua referunt Thuc. IV, 75. Diodor. XII, 71. facile intelligitur. Non obſtare ſententiae, quam propoſui, quod Athenienſes tunc victores fuerunt, probabunt quae Perizon. l. l. disputat. Huc referendos cenſeo *τοὺς ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Ἀσιανῆς ἠπείρου διαφθαρέντας* apud Pauſan. I, 29, 9.

5) *Τριήρεις — ἑκατὸν ἐξαιρέτους* (hoc ordine codd.) *ἐποιήσαντο, κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον τὰς βελτίστας καὶ τριηράρχους αὐτους· ὧν μὴ χρῆσθαι μηδεμιᾷ ἐς ἄλλο τι ἢ μετὰ τῶν χρημάτων περὶ τοῦ αὐτοῦ κινδύνου, ἣν δέῃ.* Ante *κατά* incidendum erat, ne quis cum Heilmanno opinaretur, centum quotannis ab Athenienſibus ſepoſitas fuiſſe. Cf. Boeckh. l. l. I. p. 511. Sed hoc modo verba aliquid difficultatis habent. Ita enim loquitur Thucydides, ac ſi centum iſtae naves jam tunc electae fuiſſent omnes. At qua tum ratione explicanda ſunt verba *κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον τοὺς βελτίστους*? His fortaſſe aliquid ſalutis afferant codd. Quorum quidam cum pro *ἕκαστον* legant *ἑκατόν*, alii omnino eam vocem ignorent, facile his obſequendum eſſe ſtatuas. Jam cum trierarchorum mentionem auctor injiciat, etiam de nautis videtur dicere debuiſſe. Id cum reputarem, legendum eſſe ſuſpicabar: *καὶ τῶν ναυτῶν τοὺς βελτίστους*. Sed hac conjectura meliorem, quae eandem ſententiam habeat, lectionem poſtea vidi a cod. Vindob. offerri hanc: *μετὰ τῶν ναυτῶν τὰς βελτίστας*. Vulg. fortaſſe hoc modo quis intelligendum eſſe cenſeat, ut verba *κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον* ad annos praegreſſos referat, quorum unoquoque earum, quae aedificarentur, navium optimae quaeque electae ac ſepoſitae fuerint, inde a foederibus tricennalibus Ol. 83. (de quibus v. Thuc. I, 115. cl. 140. IV, 21. VII, 18. Diod. XII, 7. Plutarch. Pericl. 24. cl. Ariſtoph. Acharn. 193. 251. Equit. 1385.) usque ad belli initium. Quam ſententiam Andoc. de pac. p. 91. et Aeſch. de falſ. leg. p. 336. confirmare videantur. Sed tale quid ſi Thucydides voluiſſet, aliter locutus eſſet. Cujus verbis accommodatius fortaſſe hoc modo interpreteris: Athenienſes decreviſſe, ut navium, quas quoque anno habituri eſſent, centum ne adhiberentur, ita ut non ſemper eaedem ſepoſitae eſſent, ſed novo quoque anno novae ſubſtituerentur. Poſterius quidem factum eſſe, ſumendum videtur, etiamſi, quod equidem probaverim, codicis Vindob. lectio reponatur.

dides, ubi mille talenta, quae eodem tempore eodemque consilio sepolita erant, mota esse refert, ibi navium istarum mentionem non facit [6]). Sed etiamsi non prius, quam illas pecunias, has naves moverint, tamen eo, de quo loquimur, tempore iis nondum usi esse poterant. — Rectius hic earum triginta navium admonueris, quae aestate praegressa, Charicle duce, expeditione circa Peloponnesum facta, Athenas reversae erant [7]). Sed his fere opus fuisse putamus, ut socii coercerentur. Denique si ille, quem diximus, verus sit numerus, Athenienses belli anno vicesimo ineunte [8]) classe polluerint navium circiter centum et viginti [9]). Quod eo magis mirandum videtur, cum non ita multo post viginti aliae instructae sint [10]). Huic navium, quae ut instruerentur non exigua hominum multitudine opus erat, copiae repugnant quae de earum inopia, qua Athenienses laborarint auctor vel dixit [11]) vel significavit [12]). Sed etiamsi tot, quot dictum est, naves Athenienſibus hoc tempore fuissent, non perspicitur, quo consilio duodesexaginta Piraeo obsidendo adhibuerint, cum multo pauciores huic expeditioni sufficisse videantur. Aperte magna earum pars aptius, prudentiusque alia ratione adhiberi poterat. Deinde si tanta ibi classis erat, qui fit, ut mox Athenas mittantur, qui

---

6) c. 15. Adhibitas esse putabam vel quarto belli anno, v. Thuc. III, 16. sq. vel ad expeditionem in Siciliam. Prius non placere video Haackio.

7) VII, 20. 26.

8) Ineunte inquam: nam Dodwelli rationes hic laborare posthac videbimus.

9) Eodem enim tempore circa Naupactum et Leucadiam plus triginta erant. V. VIII, 13. et VII, 34. cl. 51. Nam quae his locis memorantur, non diversas esse, sine dubitatione videmur statuere posse.

10) c. 15.

11) c. 1. cl. VII, 64. 87. VI, 51. et 93. extr.

12) Nam quod in Ioniam non statim post Chii defectionem magna classis emittitur, id qua ex causa repetendum sit in propatulo est. Chios vero et Miletus cum desciviſſent, tum demum omnes viri ad naves instruendas adhibiti. Hinc Aristoph. Lysistrata 107. queritur:

Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται ψιψάλυξ.
Ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
Οὐκ εἶδον οὐδ' ὀλισβον ὀκτωδάκτυλον.

auxilia petant [13])? His difficultatibus ut occurrerem, varias commentus eram rationes, quarum nonnisi eam propositurus sum, quam adhuc unice veram puto. Etenim verba καὶ τριάκοντα delendas esse reor. Nam mox legimus, Athenienses ad Chalcidea persequendum duodecim naves, duce Strombichide, misisse et deinceps octo alias, duce Thrasycle, ἀπολιπούσας καὶ ταύτας τὴν ἐφόρμησιν. — — ἑτέρας δ' ἀντὶ πασῶν τῶν ἀπελθουσῶν [14]) ἐς τὴν ἐφόρμησιν τῶν Πελοποννησίων, διὰ τάχους πληρώσαντες, ἀντέπεμψαν καὶ ἄλλας διενοοῦντο τριάκοντα πληροῦν [15]). Atque ex hoc loco verba καὶ τριάκοντα in illum, quem tractamus, transscripta esse puto. Quod facile fieri potuit, si in vetusto libro alter alteri ex adverso opposita pagina scriptus erat. Idque factum esse eo comprobatur, quod eadem ratione c. 29. voces καὶ πεντήκοντα ex c. 26. irrepserunt. Atque hi loci totidem fere, quot illi, versibus distant. Adstruit emendationem nostram, quod posthac nonnisi viginti Atheniensium naves ad Piraeum inveniuntur [16]). Quae nobis opponi posse videantur, ea, quantum equidem video, levia sunt. Dixerit tamen aliquis, haud dubie Peloponnesios, ubi cunctae Atheniensium naves abiissent, opportunitate usuros fuisse, ut in Asiam evaderent. At vero illas patet non eodem tempore abiisse omnes, sed primo tantum octo. Quorum in locum statim aliae videntur successisse. Quae, postquam et Thrasycles profectus erat, sufficiebant ad hostem observandum, cum et Athe-

13) c. 11. in. Eos petiisse pedites dixeris. Sed duodesexaginta navium ἐπιβάταις facile hostem primo impetu superassent.

14) Sic enim haud dubie legendum cum Aug. Cass. K. et Valla, quamquam is prave vertit, revertendi verbo usus. Recepit et Haack. pro vulg. ἐπελθ. Quod in praegressis legitur: τῶν τε ἐν Πειραιῷ ἐφορμουσῶν τὰς μὲν ὀκτὼ ἤδη πέμψειν — ibi articulus τάς et ipse emendationi loci c. 10., quam suadeo, nonnihil favet. Nam auctor ita orationem instituit, quasi perrecturus esset τὰς δὲ ἄλλας δώδεκα —.

15) c. 15. Non immerito ad hunc locum offendit Neophytus Ducas: συγκέχυται οὖν οἶδ' ὅπως τὸ κείμενον· πῶς γὰρ οὐκ ἐξέπλευσαν Πελοποννήσιοι, ἐκ διαλειμμάτων, ὡς φησί, πολιορκούντων τῶν Ἀθηναίων; ἔδει ἄρ' εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον πληρώσαντες ἑτέρας ἀπέστειλαν, εἶτ' ἀπαγαγόντες ἐκείνας μετέστησαν ἀλλαχῆ. ὃ δὲ αἱρεῖ τὴν πολιορκίαν ἁπλῶς, εἶτα αὖθις φροντίζει περὶ αὐτῆς, ὡς τοὺς Πελοποννησίους μὴ προσχόντας τὸν νοῦν, ὅπως διαδρῶσιν.

16) c. 20.

nae vicinae essent, et mox caeterae duodecim naves subvenirent. Ita quidem quo minus scriptoris narratio intelligatur, nihil est, quod impediat. — Praeterea quis objecerit hunc locum: Διακριθέντες δὲ πρὸς μὲν τὰς πολεμίας νᾶῦς ἐπέταξαν ἐφορμεῖν ἱκανάς, ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐς τὸ νησίδιον ὁρμίζονται, ἐν ᾧ οὐ πολὺ ἀπέχοντι ἐστρατοπεδεύοντο. Qui profecto sententiam nostram perverteret, si verba ἐπέταξαν ἐφορμεῖν ἱκανάς eum sensum praeberent, quem Valla expressit, vertens: *naves, quae satis visae sunt adversus hostiles, ibi collocavere.* At vero non navibus erat opus, quae pares essent hostilibus, sed paucae sufficiebant, quae has observarent. Atque in hanc sententiam, haud dubie recte, interpretatus est Heilmannus. Caeterum si quis requirat, cur eae potissimum naves quae ad Piraeum erant, ab Athenienſibus in Asiam missae sint, causa haec videtur fuisse, quod illae caeteris, quae emitti possent, usu et exercitatione praestabant, ideoque aptiores erant ad bellum in Asia gerendum, cum eae, quas modo armaverant, sufficere viderentur ad Peloponnesiorum classem obsidendam. At hae cum oppressae fugataeque essent, nihil ab Athenienſibus factum esse refertur, quo hostiles naves, ne in Asiam trajicerent, impedirent. Quae interea cum aliis desciverant, Chios et Miletus, tantopere eos sollicitasse videntur, ut his solis recuperandis animos adverterent. Atque hac mente initio quidem qui emissi sunt praetores agebant, sed copiis utebantur non idoneis, ut consilia exsequerentur. Postea vero cum auxilia Athenis subvenissent Miletique obsidio pararetur, imminente hostium classe, tutius est visum discedere.

2. Insequente hieme τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ στρατηγοῖς [17]) — προσαφιγμένοι γὰρ ἦσαν καὶ οἴκοθεν ἄλλαι νῆες πέντε καὶ τριά-

17) Merito quod unus Cl. habet, οἱ ἐν τῇ Σ. στρατηγοί, improbatur Haackio. De interpretatione simplicissima fortasse ratio est, ut statuatur, auctorem sic inchoasse, ac si pro ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι scripturus esset ἐδόκει διακληρωσαμένοις, quod si codices haberent, defendi posset. (Cf. Hermann. ad Viger. p. 894.) Eodem modo VI, 35: Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μέν, ὡς οὐδενὶ ἂν ἀρόπῳ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ἀληθῆ ἐστιν, ἃ λέγει· τοῖς δέ, εἰ καὶ ἔλθοιεν, τί ἂν δράσειαν αὐτούς, ὅ, τι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν; ad οἱ μέν scriptor λέγοντες in mente habuit et ad τοῖς δὲ — ἐδόκει. Contra VII, 74: ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν περιμεῖναι —, καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάντα καταλιπεῖν, ἀναλαβόντες δὲ

κοντα καὶ στρατηγοὶ Χαρμῖνος καὶ Στρομβιχίδης καὶ Εὐκτήμων καὶ τὰς ἀπὸ Χίου πάσας καὶ τὰς ἄλλας ξυναγαγόντες ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ τῶ ναυτικῷ ἐΦορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὰν καὶ πεζὸν πέμψαι. Καὶ ἐποίησαν οὕτω [18]). Στρομβιχίδης μὲν γὰρ καὶ Ὀνομακλῆς καὶ Εὐκτήμων, τριάκοντα ναῦς ἔχοντες καὶ τῶν ἐς Μίλητον ἐλθόντων χιλίων ὁπλιτῶν [19]) μέρος ἄγοντες [20]) ἐν ναυσὶν ὁπλιταγωγοῖς [21]), ἐπὶ Χίον, λαχόντες, ἔπλεον· οἱ δ' ἄλλοι ἐν Σάμῳ μένοντες τεσσάρσι καὶ ἑβδομήκοντα ναυσίν, ἐθαλασσοκράτουν καὶ ἐπὶ-

---

αὐτά, ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπιτήδεια, ἀφορμᾶσθαι· ad ἀναλαβόντες, quomodo codd. exhibent ex ἔδοξεν repetendum est ἐβουλήθησαν. Cf. Poppo l. l. p. 235. sq. Haec tamen a nostri loci conformatione nonnihil differunt. In quo fortasse τοῖς Ἀθηναίοις a προσαφιγμένοι pendere potest. V. Herodot. VII, 209. in.: ἀλλ', αὐτῷ γελοῖα γὰρ ἐφαίνοντο ποιέειν, μετεπέμψατο Δημάρητον. Thuc. I, 72: Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι παροῦσα καὶ ὡς ἤκουσάν τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἶναι ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. ubi cum constructio confusa sit, parentheseos signa locum habere nequeunt, quae et Poppo p. 199. sustulit, quamquam is alia ratione explicat ut hunc locum, ita geminum I, 115: Τῶν δὲ Σαμίων ἦσαν γάρ τινες οἳ οὐχ ὑπέμειναν ἀλλ' ἔφυγον ἐς τὴν ἤπειρον, ξυνθέμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῖς δυνατωτάτοις — διέβησαν ὑπὸ νύκτα ἐς τὴν Σάμον.

18) Eadem simplicitate I, 132.: καὶ ἦν δὲ οὕτως.

19) Intelliguntur haud dubie Athenienſium hoplitae ii qui cum aliis superiore aestate advecti erant. V. c. 25: Ἐκ δὲ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ αὐτοῦ θέρους τελευτῶντος, χίλιοι ὁπλῖται [τῶν, quod hic vulgo legitur, damnant libri] Ἀθηναίων καὶ πεντακόσιοι, καὶ χίλιοι Ἀργείων — καὶ χίλιοι τῶν ξυμμάχων ναυσὶ δυοῖν δεούσαις πεντήκοντα — κατέπλευσαν ἐς Σάμον. Ibi comma post πεντακόσιοι tollendum et πεντακόσιοι καὶ χίλιοι Ἀργείων jungenda esse inprimis noster locus ostendit. Caetera enim quibus quis uti possit argumenta non satis firma sunt. Ordo quidem verborum vulgari distinctioni non obstat. V. III, 87: τετρακοσίων γὰρ ὁπλιτῶν καὶ τετρακισχιλίων οὐκ ἐλάσσους ἀπέθανον. IV, 38: εἴκοσι μὲν ὁπλῖται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες. Ubi ad οἱ πάντες cf. I, 100: εἷλον τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας. comma enim, quod post πάσας figunt, delendum erat: VI, 51. extr. 43. VII, 24. ubi itidem comma post χρήματα tollendum est. Illustrat hanc dicendi rationem Hermannus ad Viger. p. 727.

20) Ἄγοντες pro v. ἀγαγόντες sine codd. dedi. Utriusque formae solennis est confusio. Ita c. 53. pro κατάγουσι bene Haackius restituit καταγαγοῦσι ex Cass. Aug. Cl. Mosq. Marg. Paris. F. Cf. c. 48.

21) De his v. Duker. ad VI, 43. Boeckh. Oecon. Civ. I. p. 300. sq.

πλοῦς τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο [22]). Hoc igitur tempore Athenienſium claſſis navium erat centum quatuor. At multo plures jam in Aſiam venerant. Adductae enim viginti a Strombichide et Thraſycle [23]), ſex et viginti a Diomedonte et Leonte [24]), duodequinquaginta a Phrynicho [25]) et, quae noſtro loco dicuntur, triginta a Charmino [26]). Deſiderantur igitur viginti. Sed noſtro loco nonniſi triremes numerari videntur, cum earum quidem, quae Phrynicho duce advectae erant, ὁπλιταγωγοί quoque fuerint. Quarum aliae Argivos videntur in patriam transmiſiſſe [27]), aliae Onomoclem et Euctemonem comitabantur, pars fortaſſe in Samo remanebat. Ac nonnullis navibus haud dubie prioris anni praetores Athenas vecti ſunt. Quorum qui fuerat, Strombichides, jam ante eodem miſſus videtur, ut auxilia peteret. Nunc enim denuo praetor factus revertitur. Eidemque, cum popularis eſſet [28]), in tertium quoque annum prorogatum eſt imperium [29]). Haec de navium numero. Sed fortaſſe etiam verba: καὶ τὰς ἄλλας συναγαγόντες explicatione egent. Quibus quod cui in mentem venire poſſit eas ſignificari naves, quae in Lade inſula ſtationem habuerant, propterea non probabile eſt, quod hae haud dubie una cum Phrynichi claſſe, cum Mileto diſcederet, in Samum reverſae ſunt. Itaque

---

22) c. 30.

23) c. 15. 16. 17. 24.

24) 19. ſq. 25. 25) c. 25.

26) Hic fortaſſe idem eſt, cujus non honorificam mentionem fecit Ariſtoph. Thesm. 811.

27) Qui quod a Mileſiis, Ionibus, fugati eſſent, irati abierunt. V. c. 25.

28) V. Lyſ. c. Agor. p. 855. c. Nicom. p. 850.

29) c. 62. 79. In ſecundum annum, Strombichide excepto, anni prioris praetorum alii quoque imperium prorogatum eſſe, dubitari poteſt. Duplici enim modo intelligi poſſunt quae c. 54. de Diomedonte et Leonte referuntur: Φρύνιχον — παρέλυσαν (ſic Steph., vulgo παρέλυσε; codd. plerique παρέλυσεν ὁ δῆμος. De voce παραλύειν cf. Valcken. ad Herod. VII, 38.) τῆς ἀρχῆς καὶ τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην. ἀντέπεμψαν δὲ στρατηγοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς Διομέδοντα καὶ Λέοντα. Fieri enim poteſt, ut hi cum jam antea praetores eſſent, adhuc muneribus domeſticis functi, nunc cum imperio mitterentur. Sed probabilius eſt, hos, fortaſſe ἐπιλαχόντας, Phrynichi et Scironidis in locum ſubrogatos eſſe. Nam, ſi jam antea praetores facti eſſent, vix a claſſe Athenas revocati eſſent, cum in Aſia rem bene geſſiſſent.

τὰς ἄλλας dici puto eas, quae ad minores emiſſae fuerant expeditiones, quarum, cum exigui momenti eſſent, ſcriptor mentionem non injecerit.

3. Praetores nunc in Aſia invenimus Phrynichum, Onomaclem, Scironidem, Charminum, Strombichidem et Euctemonem. Hinc aliquid lucis ad temporum rationes redundabit, male, ut opinor, a Dodwello ſubductas. Eae vero pendent a tempore, quo Iſthmia, quae noſtro libro [29b]) memorantur, celebrata eſſe ſtatuas. „Quod quo menſe factum ſit, etſi a nullo veterum diſertis verbis traditur, Corſinus tamen docuit [30]), ea modo in menſem Panemum, modo in Munychionem aut Thargelionem incidiſſe. Nam Iſthmici ludi ſunt trieterici et, ſi cum Olympiadibus comparentur, modo in primum modo in tertium Olympiadis cujusvis annum incidunt. Qui in primum incidunt, menſe Corinthiorum Panemo celebrantur, qui eſt Athenienſium Hecatombaeon, Romanorum Julius. Qui vero in tertium Olympiadis annum incidunt, ii vel ad Munychionem (Aprilem) vel ad Thargelionem (Majum) referendi videntur" [31]). Ac ne quae Thucydides dicit Iſthmia cum Dodwello Hecatombaeoni aſſignentur vel hoc impedit, quod hac ratione inde a primo vere usque ad mediam aeſtatem fere nihil geſtum eſſet [32]). Sed hoc argumento haud paulo gravius eſt illud, quod, ipſo Hecatombaeone creati [33]), Phrynichus atque Onomacles et Scironides multis ſectionibus poſt [34]) Athenis advecti narrantur, ſuperioris autem anni praetores, Leon et Diomedon, adhuc navibus praefuerant [35]). Quamobrem hoc quidem pro certo affirmari poteſt, ea, de quibus quaerimus, Iſthmia menſe celebrata eſſe vel Munychione vel Thargelione. Phrynichum vero caete-

---

29b) c. 9. 10.

30) Diſſertat. Agon. IV.

31) Morus ad Xenoph. Hell. IV, 5, 1.

32) Nam admodum pauca ſunt, quae c. 7. et 8. narrantur.

33) Hoc enim menſe ἀρχαιρεσίας fuiſſe Athenis, nemo ignorat.

34) c. 25.

35) c. 24. Idem videatur dicendum eſſe de Thraſycle et Strombichide, quamquam c. 24. init. ubi de eorum claſſe narratur, neutrius nomen legitur. Unde erunt, qui conji-

rosque, jam Metagitnione adveniſſe admodum eſt probabile [36]). Hoc enim tempore, quam adduxerunt, claſſis jam parata eſſe poterat parataque quam citiſſime uti haud dubie cum Athenienſes tum novi praetores feſtinabant. Quos veriſimile eſt operam dediſſe, ne haud exigua ſui parte imperii deceſſores fruerentur.

In pugna navali, qua poſthac cum Chiis decertatum eſt, Athenienſium naves erant duo et triginta. Sed ex Samo nonniſi triginta ſolverant; harum autem tres tempeſtate amiſſae [36]) ac poſtea a Chiis, eruptione facta, nonnullae captae ſunt [37]). Quas etiamſi, hoſte fugato, ab Athenienſibus receptas eſſe dicamus, quinque ſaltem ad illum, quem diximus, numerum, deſunt. Has ſuſpiceris exactas eſſe a Lesbiis [38]).

4. Auctas etiam videmus ſeptuaginta quatuor, quae Sami remanſerant, naves ad duo et octoginta [38 b]), quamquam ad Symen ſex amiſſae erant [39]). Sed harum in locum e Melo inſula ſeptem aliae videntur adveniſſe [40]). Et fere conſtaret ratio, ſi ſumere liceret, ex Chio acceſſiſſe eas, quas Strombichides, cum in Hellespontum proficiſceretur, non ſecum duxerat. Nam ſtatim quidem poſtquam Strombichides profectus eſt, non caeteras quoque naves diſceſſiſſe patet e verbis ἐν τούτῳ οἱ Χῖοι θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο [41]), quibus haud obſcure

---

ciant, Strombichidem quidem, quem Athenas reverſum ſupra vidimus, tunc jam profectum fuiſſe. Quae conjectura ſi admittatur, probari poteſt, quae l. l. referuntur geſta eſſe Scirrhophorione. Omnia alia Dodwellus, hic quoque eo, quem notavimus, de Iſthmiis errore inductus.

56) c. 54. 37) c. 55.

58) cf. c. 54. et infra dicenda.

58 b) c. 79.

59) c. 42.

40) c. 59. cl. 41. ubi haud dubie recte Kiſtemackerus conjecit pro ἐκ τῆς Μιλήτου leg. eſſe ἐκ τῆς Μήλου.

41) c. 63. cl. 64. ubi quod auctor dicit Διοτρέφην ὄντα περὶ Χίον, nolim putare, hunc relictarum navium ducem fuiſſe. Fortaſſe τριήραρχος erat. Videtur idem eſſe, qui VII, 29. Διϊτρέφης dicitur. Utroque enim modo ſcribitur. V. Boeckh. Oec. Civ. II. p. 311. Ita Ariſtoph. Av. 799. Λιϊτρέφης habes et ib. 1442: Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Λιϊτρέφης: verſu poſtulante Διοτρέφης reſcribendum. Articulum enim cum Elmsleyo ad Eurip. Med. 326. non deleverim. Hunc Diotrephem

ſignificat ſcriptor, relictas fuiſſe aliquot naves, quae tamen Chiorum claſſi non pares eſſent. His autem ſicuti praeſidio, quod Delphinii remanſiſſe poſthac videbimus, opus erat, ut Chii prohiberentur, quo minus majore copiarum ſuarum parte Aſtyochum adjuvarent. Atque eodem conſilio eas, quas diximus, Athenienſium naves poſthac quoque in Chio remanſiſſe, veriſimillimum videtur. Neque obſtat huic ſententiae, quod modo de aucta, quae Sami erat, claſſe diximus. Quam probabile eſt a Samiis nonnullas naves accepiſſe, ſeptem cum Mycalen navigaret, novem cum Miletum peteret, Aſtyochum provocatura [42]). Tunc enim ea, Strombichidis viginti quatuor reverſis, navium erat centum et octo.

5. Ex his, ubi Peloponneſii copiarum et navium ſuarum partem in Hellespontum miſerant, octodecim eodem profectae [43]). Cum tredecim aliis Alcibiades ad Tiſſaphernem navigavit [44]). Mox Thraſybulus et Thraſyllus cum ſexaginta navibus in Lesbum pervenerunt [45]). In Samo igitur Samiae, quas diximus, nonnullaeque Athenienſium praeſidii cauſa videntur relictae eſſe.

6. Aliquot Methymnaeis [46]) duabusque, quae ex Hellesponto domum redibant, navibus aſſumtis, Thraſyl-

---

filium puto Nicoſtrati, qui, Athenienſium praetor (v. Thuc. III. 75. IV, 53. 119. Ariſtoph. Veſp. 81. ff.) ad Mantineam occubuerat. V. Thuc. V, 74. cl. 61. Androtion ap. Schol. Ariſtoph. Av. 15.

42) Totidem fere Samiae interfuere pugnae ad Arginuſas. V. Xenoph. Hell. I, 6, 29. 7, 52. Unam Strombichides acceperat. Thuc. VIII, 16.

43) c. 80. cl. 102. Poteſt tamen fieri, ut viginti fuerint, ſi duae ἐπ' οἴκου κομιζόμεναι, quae c. 100. memorantur, ex illarum numero fuerunt.

44) c. 88. 45) c. 100.

46) c. 100. In editionibus, quae e Lipſienſi manaverunt, Haackiana non excepta, verba καὶ Μηθυμναῖαι exciderunt: quae quidem naves quinque videntur fuiſſe, quamquam qui has ſignificat, Diodorus XIII, 59. nonniſi tres dicit. Obiter moneo in praegreſſis: ὑστερήσας δὲ ἐπὶ τὴν Ἔρεσον ἐλθών, ἐφώρμει collocandum videri ἐφώρμει ἐλθών cum Aug. Caſſ. F. Eandem trajectionem habes I, 109: διαβὰς εἶλε τὴν νῆσον πεζῇ. (ubi falſus Schol. πεζῇ explicans διὰ πεζομαχίας. cf. I, 137. 143. II, 95. III, 91. IV, 113. 132. V, 2. ubi artic. ejicienaus eſt. VI, 94. VIII, 28. 79. 108.) III, 59: ἐζήτησαν μετὰ τῶν

lus et Thrasybulus, cum Mindarum in Hellespontum perveniſſe accepiſſent, eodem curſum direxerunt. Eo, quod deinceps ad Abydum pugnatum eſt, proelio παρέτεινον τὸ κέρας οἱ μὲν Ἀθηναῖοι παρὰ τὴν Χερσόνησον, ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἰδάκου μέχρι Ἀρριανῶν, νῆες ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα, οἱ δ' αὖ Πελοποννήσιοι ἀπὸ Ἀβύδου μέχρι Δαρδάνου, νῆες ὀκτὼ καὶ ἑξήκοντα [48]). Hic, cum mox, confirmante Diodoro [49]), Athenienſes navium numero inferiores fuiſſe dicantur, numerorum transpoſitionem fieri debere, certatim ſuſpicati ſunt Viri Docti, Acacius, Hudſonus, Weſſelingius [50]), Heilmannus, Benedictus. Qua ratione admiſſa quod Peloponneſiis ſex et octoginta naves fuiſſe dicuntur, id optime concinit cum ſectione praegreſſa, ubi hic ipſe numerus legitur. Sed Athenienſibus ita nonniſi ſexaginta octo fuerint. Atqui tot fere jam in Lesbo habuerant. Acceſſerant autem quae in Hellesponto a Mindaro oppreſſae, quatuor navibus amiſſis, ad Imbrum et Lemnum confugerant quatuordecim [51]). Unde conficitur, Athenienſium claſſem fuiſſe navium circiter octoginta, ut legendum eſſe videatur: οἱ μὲν Ἀθηναῖοι — νῆες ὀγδοήκοντα· οἱ δ' αὖ Πελοποννήσιοι — νῆες ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα. Sed huic emendationi omnes libri adverſantur. Haackius, praeeunte Bredovio, dedit: οἱ μὲν Ἀθηναῖοι — νῆες ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα, quod Caſſ. Aug. et ex emend. Cl. habent, et οἱ δ' αὖ Πελ. — ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα ex Cl. et Diodoro, ab Athenienſibus quinque naves ad Lesbi cuſtodiam relictas eſſe conjiciens. Sed haec conjectura propterea minus placet, quod illi cum depugnaturi eſſent, hoſtemque navium multitudine ſuperiorem eſſe, ignorare non poſſent, alias potius naves acciverint, quam quas habe-

---

πολεμιωτάτων ἡμᾶς στάντες διαφθεῖραι. V, 6: Τούτων Βρασίδας ἔχων ἐπὶ Κερδυλίῳ ἐκάθητο ἐς πεντακοσίους καὶ χιλίους. VI, 51: Ἐξελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Diodor. XII, 50: παραλαβόντες ἔπλευσαν τοὺς Ἰλλυρίους.

47) c. 103. 48) c. 104.

49) XIII, 39. ſq.

50) ad Diod. l. l. p. 570.

51) c. 102. ubi: τὰς δὲ μετὰ τοῦ Μινδάρου ἅμα τῇ ἕῳ κατιδόντες, τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμενοι, οὐ φθάνουσι πᾶσαι: leg. puto ποιουμένου. Nam δίωξιν ποιεῖσθαι idem eſſe, quod φυγὴν ποιεῖσθαι (III, 33. VIII, 16.) nemodum idoneis probavit exemplis. Pro τῆς ἠπείρου legendum eſſe τῆς Ἴμβρου cum Cl. recte monent Dukerus, Bredovius et Haackius cl. c. 103.

rent, earum partem reliquerint, cum praesertim navibus quidem ad Lesbi custodiam non admodum opus fuisse videatur. Quae cum ita sint, adhuc dubito, an Haackii emendatio non satis certa sit. Neque hoc me movet, quod boni codices, Cass. et Aug., verba ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα praestant. Nam hi in nostro libro saepissime corruptis exhibent lectiones, neque haec, de qua dictum est, correctionis suspicione caret. Minus etiam probaverim, quod Vir doctus, quem nominavimus, ex Cl. recepit ὀκτὼ καὶ ἑβδομήκοντα, cum quomodo haec lectio ex vulgari orta sit, facile perspiciatur. A Graev. autem illam firmari quo jure dicatur non assequor. Is enim verba οἱ δ' ἐκ Πελ. — ἑξήκοντα omittit, quod ob ὁμοιοτέλευτον factum esse suspicaris, ut in eo libro, ex quo hic codex ductus sit, utroque loco ἑβδομήκοντα lectum fuerit. Unde aliquid praesidii oritur ei emendationi, quam ipse proposui. Quae cum ad numeros apprime conveniat et, quomodo ex ea vulgaris lectio orta sit, utcunque explicari queat, haud scio, an praeferenda sit. Sed definire quidquam non audeo.

7. Circa pugnam ad Cynossema quae Diodorus gesta esse refert, eorum operae pretium erit nonnulla exigere. Ac primum quod Mindarum cum octoginta tribus navibus Mileto solvisse ait [52]), cum septuaginta tres fuerint [53]), id quamquam levius est, ostendit tamen, ut sexcenta id genus alia, scriptorem indiligentem. Deinde, tacita Eresi oppugnatione, in Lesbum Athenienses eo consilio navigasse tradit, ut ibi triremes a sociis compararent, ne navium multitudine ab hostibus superarentur; profectos tamen esse nonnisi tribus assumtis nec exspectatis caeteris [54]). Id quamquam Thucydides non omnino confirmat [55]), satis tamen probabilitate sese commendat, quamvis suspecta sint quae de sociorum navibus posthac narrat: ἰσοῤῥόπου δέ, inquit, τῆς μάχης οὔσης, ἐπεφάνησαν ὑπὲρ τινος ἄκρας ναῦς εἴκοσι πέντε, παρὰ τῶν συμμάχων ἀπεσταλμέναι τοῖς Ἀθηναίοις. Φοβηθέντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι πρὸς τὴν Ἄβυδον ἔφυγον [56]). His non solum Thucydides repugnat, plane aliam victoriae causam memorans, sed

52) XIII, 38.
54) Diod. XIII, 38. f.
55) v. tamen not. 46.
56) Diod. XIII, 40.
65) v. Thuc. VIII, 99.

illud quoque adverſatur, quod non perſpicitur, a quibusnam ſociis tot Athenienſibus naves mitti potuerint, cum in Aſia quidem perpauci adhuc iis fideles eſſent, neque hi admodum viribus pollentes. Quapropter ſuſpiceris, Diodorum, ſimilia ſaepius confundentem, hic ea immiſcuiſſe, quae poſthac ad Abydum pugnam diremerunt. — Quod idem, Thucydidi repugnans, dextrum Athenienſium cornu a Thraſyllo, a Thraſybulo ſiniſtrum rectum fuiſſe ſcribit [57]), haud dubie hic, ut in ſequentibus etiam [58]), utrumque nomen permutavit, mirorque Weſſelingium, ſaepius manifeſtam ſcriptoris indiligentis negligentiam vel librariorum errori vel fontium diverſitati imputantem. — „Praeterea de Hermocrate quod ait, Syracuſanorum eum navibus in dextro cornu imperaſſe, id Thucydides ratum non habet, diſerte affirmans, illum a claſſis praefectura remotum ante hanc pugnam Lacedaemonem abiiſſe.“ Ita Weſſelingius [59]). Qui vereor, ut Thucydidem recte intellexerit. Cujus verba haec ſunt: Ξυνέπεμψε δὲ καὶ Τισσαφέρνης αὐτῷ (Aſtyocho) πρεσβευτήν — εἰδώς, τούς τε Μιλησίους πορευομένους ἐπὶ καταβολῇ τῇ ἑαυτοῦ [60]) μάλιστα καὶ τὸν Ἑρμοκράτην μετ' αὐτῶν, ὃς ἔμελλε τὸν Τισσαφέρνην ἀποφαίνειν φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐπαμφοτερίζοντα [61]). Ἔχθρα δὲ πρὸς αὐτὸν ἦν αὐτῷ [62]) ἀεί ποτε περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδόσεως. Καὶ τὰ τελευταῖα, Φυγόντος ἐκ Συρακουσῶν τοῦ Ἑρμοκράτους καὶ ἑτέρων ἡκόντων ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Συρακουσίων ἐς τὴν Μίλητον στρατηγῶν, Ποταμίδος καὶ Μύσκωνος καὶ Δημάρχου, ἐνέκειτο [63]) ὁ Τισσαφέρνης φυγάδι ἄντι ἤδη

57) c. 39.

58) c. 64. 95. ubi tamen nunc editum Θράσυλλος. Eodem modo Pharnabazum dicit, ubi Tiſſaphernem debebat c. 36. ſqq. Quem errorem etiam Aelian. V. H. V, 14. erravit.

59) ad c. 39. p. 570.

60) Sic cum Reg. leg. aut αὐτοῦ ſcribendum. Vulgo αὐτοῦ.

61) De verbo ἐπαμφοτερίζειν v. Schneider. ad Ariſtot. Polit. VII, 12, 6. cf. VIII, 2, 2. Plutarch. Mar. 40.

62) Haack. πρὸς αὐτόν, ad Hermocratem et αὐτῷ ad Tiſſaphernem refert. Ego contra puto, tum, quod Hermocrates in proxime praegreſſis ſubjectum eſt, tum, quod αὐτῷ eum videtur ſpectare debere, qui inimicitiae auctor cogitatur, Hermocratem, ὃς τὴν ἔχθραν προὔθετο.

63) ἐγκεῖσθαι eſt vexare, ut I, 144. IV, 80. et Xenoph. Hellen. V, 2, 1. ubi ſanum putari poterat hoc verbum.

τῷ Ἑρμοκράτει πολλῷ ἔτι μᾶλλον καὶ κατηγορεῖ ἄλλα τε καὶ ὡς χρήματά ποτε αἰτήσας αὐτὸν καὶ οὐ τυχών, τὴν ἔχθραν οἱ προθεῖτο [64]).

Etenim non hoc dicit ſcriptor, Hermocratem jam tum, cum Lacedaemonem proficiſceretur, a praefectura remotum fuiſſe, ſed praecipit tantum, quod poſtmodum factum eſſe Xenophon docet [65]). Atque cum ad Cynoſſema depugnaretur, Hermocrates jam reverſus eſſe poterat, ut in hac quidem re de Diodori fide non dubitandum eſſe videatur. Quamquam quae idem poſtea de Hermocrate prodit, eum, exilio multatum, in Peloponneſo ſucceſſoribus claſſem tradidiſſe et deinceps, pecuniis a Tiſſapherne adjutum, comparatis copiis, in Siciliam rediiſſe [66]), horum prius falſum eſſe, Xenophontis arguit auctoritas [67]), poſterius autem etſi factum eſſe non dubitare licet, ſerius tamen factum eſſe ex eodem ſcriptore probari poteſt. Qui tametſi Hermocratem ſe ad reditum paraſſe refert [68]), alio tamen loco eundem legatum

64) c. 85. Obiter moneo c. 84. Valam pro τῷ γε Δωριεῖ legiſſe τῷ γ' Ἑρμοκράτει, eandemque lectionem Schol. noviſſe, qui: τῷ γε Δωριεῖ] τῷ Ἑρμοκράτει. Nimirum excidit γράφεται) ut in Schol. ad III, 14: διδόντας] δώσοντας. Poſterius omnes fere libri praeferunt nec damnandum videtur cum Poppone l. l. p. 161. et Haackio, cum vulgatae origo ex praegreſſo παραβαλλομένους repeti queat.

65) Hell. I, 1, 27. ſqq.

66) XIII, 63. cl. 74. ſq.

67) l. l. cf. quae mox dicentur.

68) ib. §. 31: Κατηγορήσας δὲ Τισσαφέρνους ἐν Λακεδαίμονι Ἑρμοκράτης, μαρτυροῦντος καὶ Ἀστυόχου, καὶ δόξας τὰ ὄντα λέγειν, ἀφικόμενος παρὰ Φαρνάβαζον, πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβὼν παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ τριήρεις. Ἐν τούτῳ δὲ ἦκον οἱ διάδοχοι τῶν Συρακουσίων ἐς Μίλητον καὶ παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα. Hic ut omnia ſana eſſe credam, non facile mihi perſuaderi patiar. Non quidem id offendit, quod quo tempore Hermocrates Tiſſaphernem accuſaverit, omnino non eſt ſignificatum. Reſpexit enim auctor Thucydideam narrationem, quae quaſi partem. Sed quomodo, quaeſo, haec cohaerent: Cum Lacedaemoniis, res ipſorum a Tiſſapherne prodi, perſuaſiſſet, ad Pharnabazum profectus reditum ſibi parabat. Conjuncta vides, quae et rerum et temporum ſerie quam maxime erant disjuncta. Equidem hujusmodi narrationem exſpectabam: Cum — perſuaſiſſet, ad claſſem remiſſus eſt, hoc mandatum Mindaro perferens, ut is, ubi de Tiſſaphernis proditione non amplius dubitare liceret,

ad regem Perſarum profectum eſſe memorat [69]). — De navium, quas utrique amiſerint, numero quae Diodorus dicit ex Thucydide ſunt exſcripta, ſed non ſine erroribus. Hic enim ita: Οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τῶν ἐναντίων λαμβάνουσι, Χίας μὲν ὀκτώ, Κορινθίας δὲ πέντε, Ἀμπρακιώτιδας δὲ δύο καὶ Βοιωτίας δύο, Λευκαδίων δὲ καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Συρακουσίων καὶ Πελληναίων μίαν ἑκάστων· αὐτοὶ δὲ πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι [70]). Haec ad verbum fere recepit Diodorus [71]), niſi quod καὶ Βοιωτίας δύο omittit, et de Athenienſibus: αὐτοὶ δέ, ait, πέντε ναῦς ἀπέβαλον, ἃς πάσας βυθισθῆναι συνέβη. Has demerſas eſſe, unde reſciverit ignoro. Sed cum in ſequentibus etiam Thucydidis veſtigia legat, in hoc aliquid intercidiſſe ſuſpiceris. Verum tamen in pugna etiam deſcribenda multa habet alia, atque belli Peloponneſiaci ſcriptor. Quae ex quibus fontibus hauſta ſint, ſi, ubi hunc nominat [72]), ſignificaſſet, minus ſuſpecta ſuſpectae fidei hiſtorici eſſet narratio.

8. Poſt pugnam ad Cynoſſema, Diodorus pergit [73]), Epiclem a Mindaro in Euboeam miſſum eſſe, ut triremes, quae ibi erant, adduceret. Epiclem quinquaginta navibus collectis citato curſu in Hellespontum contendiſſe, ſed tempeſtate circa montem Atho obrutum totius claſſis jacturam feciſſe, ita ut nonniſi duodecim homines peri-

---

Pharnabazo obſecutus naves in Hellespontum duceret. (cf. Thuc. VIII, 99.) Ex quo hunc ſibi ita conciliavit, ut, cum, jam extorris, ad eum veniret, pecuniam — impetraret. caet. Sed ſequentia etiam male habent. Cum enim Hermocrates non prius, quam ſe imperio abdicaverat, navibus militibusque comparandis animum adjeciſſe videatur, patet huc non ſpectare poſſe verba: ἐν τούτῳ δὲ ἦκον οἱ διάδοχοι. Deinde Syracuſanos narratum eſt, Antandri, loco materiei uberrimo (cf. II, 1, 10. Thuc. IV, 52. Heyn. ad Aen. III, 6.) naves aedificaſſe. Quibus exſtructis quo contenderint ne verbo quidem monetur. At Miletum eos petiſſe et noſter locus monſtrat confirmatque I, 2, 8. ubi Epheſios adjuvaſſe traduntur. Epheſum enim Mileto profecti videntur. Ita quidem probabilius ſtatuere nobis videmur, quam ſi ſumeremus, eos omnino Miletum non perveniſſe. Quamquam haec quoque ſententia defendi queat. Sed ad alterutram urbem Syracuſanos curſum direxiſſe, ante ἐν τούτῳ δὲ narratum fuiſſe, non multum abeſt, quin pro certo affirmare audeam.

69) Hell. I, 3, 13. 70) c. 106.
71) XIII, 40. 72) c. 42. cf. XII, 37.
73) c. 41.

culo ſuperfuerint. Auctorem hujus narrationis Ephorum laudat ex eoque hanc inſcriptionem:

Οἱ δ' (leg. *οἵδ'*. Cf. Thierſch. in Act. Philol. Monac. T. II. F. 3. p. 411.) *ἀπὸ πεντήκοντα νεῶν θάνατον προφυγόντες*
Πρὸς σκοπέλοισιν Ἄθω σώματα γῇ πέλασαν
Δώδεκα, τοὺς δ' ἄλλους ὄλεσεν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Νῆάς τε, στυγεροῖς πνεύμασι χρησαμένας.

Epiclem quo Diodorus dicit conſilio in Euboeam miſſum eſſe Thucydides quoque prodidit, eique ſocium adjungit Hippocratem [74]). Obſcura ſunt, quae huc pertinent Xenophontis verba: Μετὰ δὲ τοῦτο οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν Θυμοχάρης, ναῦς ἔχων ὀλίγας. καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὖθις Λακεδαιμόνιοι, ἐνίκησαν δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἡγουμένου Ἡγησανδρίδου [75]). Hegeſandridae mentio oſtendit, de ea Lacedaemoniorum claſſe hic ſermonem eſſe, quae eodem anno ad Euboeam Athenienſes devicerat. Eandemque nunc a Mindaro arceſſitam eſſe modo vidimus, ut probabile ſit, Hegeſandridam cum Tymochare conflixiſſe, cum uterque in Hellespontum iter contenderet. Sed de naufragio quae Diodorus tradit, a Xenophonte non confirmantur et fortaſſe in dubium vocari poſſunt. Atque quod ille dicit, omnes homines, exceptis duodecim, iſto naufragio periiſſe, nonnihil ſuſpicionis injicit, quod et Hippocratem evaſiſſe videmus [76]), poſthac Chalcedonis harmoſten [77]), et Hegeſandridam circa Thraciam claſſi praefectum fuiſſe cognoſcimus [78]). Quae non alia videtur eſſe potuiſſe, quam ea quam ex Euboea adduxerat. Nam a Mindaro quidem nullae eo miſſae erant. Is enim poſt pugnam ad Cynoſſema circiter quinque et ſexaginta reliquas habebat, quibus acceſſerunt, quas, ab Athenienſibus captas, deinceps recuperavit [79]), fortaſſe undecim, et quatuordecim, quibus Dorieus advectus eſt, ita ut, cum ad Abydum depugnaretur, claſſe uſus eſſe videatur navium nonaginta. Ex iis hoc proelio triginta amiſſae [80]), ut ſexaginta Mindaro ſu-

74) c. 107.
75) Hellen. in.
76) ib. I, 1, 25.
77) ib. I, 3, 5. ſq. Diodor. XIII, 66. Plutarch. Alc. 30.
78) Hell. I, 3, 17.
79) Thuc. VIII, 107.
80) Hell. I, 1, 7.

perfuerint [81]), quarum jactarum ad Cyzicum fecit [82]). Jam dixeris quidem, a Crateſippida, Mindari ſucceſſore, Hegeſandridam in Thraciam miſſum fuiſſe; ſed huic ſententiae obſtant, niſi fallor, ipſa Xenophontis verba: (ναῦς) Ἡγησανδρίδας εἶχεν ἐπὶ Θρᾴκης, ἐπιβάτης ὢν Μινδάρου. Haec cum ita ſint, non poſſum, quin quae Diodorus de Hegeſandridae claſſis naufragio refert, ſuſpecta habeam credamque, eum, ſolita confuſione, huc traxiſſe, quae ad aliud tempus aliasque naves pertinerent. Similibus erroribus hic ſcriptor ſcatet. Ita quae deinceps de Alcibiade profert, ex Thucydide quidem hauſit, ſed ita, ut pleraque vel confuderit vel corruperit [83]).

---

81) ib. §. 11.

82) ib. §. 16. 18. Diodor. XIII, 50. octoginta Mindaro tribuit.

83) c. 41. 42. cl. 58. Taedet ſingula explicare. Putidam hominis negligentiam qui cogneſcere volet, adeat Thuc. VIII, 81. ſq. 85. 88. 97. 108. Ac ne Plutarchus quidem Alc. 27. ſatis accuratus eſt, Alcibiadem ille ornans, ſed a veritate deflectens.

CAPUT QUINTUM.

DE SOCIIS.

Qui factum ſit, ut periculis non adverſis, ſumma deſciſcendi cupiditate Athenienſium ſocii arſerint, facile, qui qualis eorum conditio fuerit attenderit, perſpiciet. Dudum enim ſocii eſſe deſierant, ſubactique erant [1]), paucis exceptis [2]), dominorum crudelium atque avarorum ditioni, qui pro arbitrio illorum copiis utebantur, idque tanto magis, quanto magis ipſorum opes bellum conſumebat. Neque ſolum pecuniam ab iis exigebant, ſed etiam naves militesque [3]). Ac ſocii cum, disjuncti eoque infirmi [3b]), vim vi repellere non valerent, ut onera adlevarentur, arte tantum impetrare poterant, plebem adulando [4]), corrumpendo principes [5]). Contra Athenienſes cum illo-

1) V. Thuc. I, 98. ſq. VI, 76. *Ἔλαθον ἀντὶ συμμάχων ὑποτελεῖς καὶ δοῦλοι γεγονότες*, Plut. Cim. 11. Cf. Pericl. 7. 12. Tyrannidem Athenienſes exercere, cum hoſtes exprobrabant, v. I, 122. 124. tum ipſi profitebantur. V. II, 63. III, 37. VI, 85. cl. V, 89. ſqq. Cf. Iſocr. Panath. 24. ſqq. 57. Inde omnium Graecorum erga Athenienſes odia, quae jam Herodotus VII, 139 ſignificat.

2) Inprimis inſulanis, v. VI, 85., quorum etiam Zacynthii et Cephallenii erant. V. VII, 57. cl. II, 66. 30. Inſulani enim facile coerceri poterant V. IV, 122. Etiam inſulae prope Argolidem ſitae Athenienſium in ditione erant. V. V, 84.

3) V. VI, 22. 43. VII, 20. Plura alibi dabuntur.

3 b) III, 10.

4) V. Ariſtoph. Acharn. 633. ſqq.

5) V. Thuc. III, 11. Ariſtoph. Pac. 644. ſqq. Achara. 6. ibique Schol.

rum opibus res ſuas ſuſtentari intelligerent [6]), nec ignorarent, eorum plerosque ſibi infeſtos eſſe, haudquaquam dubitabant, hoſtium loco eos habere [7]), praeſidiis urbes arcesque tenere [8]), et obſides a ſuſpectis exigere [9]). Ac Lacedaemonii, qui ſe Graecos eſſe liberaturos profitebantur [10]), minus tamen eos, qui defectionem machinarentur, adjuvabant [11]), caeterosque graviſſimae poenae deterrebant, quibus Mitylenaei infelices conatus lueraut [12]). Braſidas demum forti atque ſtrenua opera ſocias Athenienſium in Thracia civitates ad deſciſcendum compulit: ἐς τε τὸν χρόνῳ ὕστερον μετὰ τὰ ἐκ Σικελίας πόλεμον ἡ τότε Βρασίδου ἀρετὴ καὶ ξύνεσις, τῶν μὲν πείρᾳ αἰσθανομένων, τῶν δὲ ἀκοῇ νομισάντων, μάλιστα ἐπιθυμίαν ἐνέποιει τοῖς τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχοις ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. Πρῶτος γὰρ ἐξελθὼν καὶ δόξας εἶναι κατὰ πάντα ἀγαθὸς ἐλπίδα ἐγκατέλιπε βέβαιον, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τοιοῦτοί εἰσι [13]).

2. Sociorum Athenienſibus fidelium nulli potiores erant Samiis, qui cum olim mercatura [14]) reique nauticae peritia [15]) ita floruiſſent, ut, Athenienſium aemuli, maris imperium affectarent [16]), horum dominatui ſubjecti erant, ex quo Pericles eos duobus bellis profligaverat [17]).

---

6) V. Thuc. I, 143. II, 13. III, 13. 51. 46. cl. V, 14.

7) V. III, 30. V, 95.

8) V. IV, 7. 100. 115. V, 39. Iſocr. Areop. 27. de Pace 30. Huc pertinent οἱ φύλακες et ἐπίσκοποι, de quibus v. Schneider. ad Xenoph. R. A. I, 14. Boeckh. l. l. I. p. 168. 265. 437.

9) Veluti a Chiis. V. VIII, 6. Stabiliendae ſociorum fidei etiam ἡ κρυπτὴ videtur inſerviiſſe, de qua Lex. Seg. p. 275.

10) V. II, 9. 72. IV, 86. 88. 108. 114. 121. Iſocr. Panath. 59.

11) III, 13. extr. 51. ſqq.

12) III, 50.

13) IV, 81. Haec ſpes quantopere eos fefellerit, notum eſt. Primos harmoſtas habemus c. 132.

14) V. Herod. III, 39. ſqq. IV, 152.

15) Cf. Uckert. Geogr. Gr. et R. I. p. 40. Müller. Aeginet. p. 67. ſ.

16) V. Thuc. VIII, 76. quem locum reſpicit Plut. Pericl. 28.

17) V. Thuc. I, 115. ſſ. Plut. Pericl. 24. ſqq. Dioder. XII, 27. ſq. Plutarch. de glor. Athen. 8. Schol. Ariſtoph. Veſp. 285. Cf. Schol. Pac. 696. Strab. XIV, 1. p. 171. Tauchn.

Pars tamen eorum, haud dubie optimates, in continentem conceſſerant [18]), et Anaeis occupatis, caeteros infeſtabant ac Peloponneſios, qua poſſent, ratione adjuvabant [19]). Eosque ut rurſus Samum ad defectionem inducerent operam dediſſe, quamquam ſcriptores non tradunt, veri tamen eſt ſimillimum. Ac poſt cladem Sicilienſem fortaſſe aliquid effeciſſent [20]), niſi mox haec inſula Athenienſium ſtatio navium facta eſſet. Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ ἐν Σάμῳ ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς [21]) μετὰ Ἀθηναίων, οἳ ἔτυχον ἐν τρισὶ ναυσὶ παρόντες. Καὶ ὁ δῆμος ὁ Σαμίων ἐς [22]) διακοσίους μέν τινας τοὺς

Dionyſ. Halic. Excerpta T. IV. p. 2311. 15. Thuc. I, 40. ſq. ubi quod Corinthii ſe Athenienſibus non adverſatos eſſe jactant, ex parte quidem ab inveterata erga Samios inimicitia repetendum eſt. V. Herod. III, 48. ſq. Merae illorum in Athenienſes benivolentiae documenta praebet Herod. V, 75. 92. ſqq. VI, 89. cl. Thuc. I, 41. Caeterum ad poſterius horum bellorum pertinet quod Phot. p. 569. 419. ſq. de Athenienſium crudelitate erga captivos Samiorum prodit. Cf. Plutarch. Pericl. 26. Aelian. V. H. II, 9.

18) Ut jam poſt primum bellum, ubi itidem Anaeis ὁρμητηρίῳ uſi videntur. V. Thuc. I, 115. Caeterum de loco cf. Pauſan. VII, 4, 3.

19) V. III, 32. IV, 75: ἐδόκει αὐτοῖς δεινὸν εἶναι, μή, ὥςπερ τὰ Ἄναια ἐπὶ Σάμῳ, γένηται, ἔνθα ῥᾳ φεύγοντες τῶν Σαμίων καταστάντες τοὺς τε Πελοποννησίους ὠφέλουν ἐς τὰ ναυτικά, κυβερνήτας πέμποντες, καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει Σαμίους ἐς ταραχὴν καθίστασαν καὶ τοὺς ἐξιόντας ἐδέχοντο. Eosdem Anaitarum nomine ſignificari puto III, 19: ἐπιθεμένων τῶν Καρῶν καὶ Ἀναιτῶν, αὐτός τε διαφθείρεται (Lyſicles, de quo cf. Schol. Ariſtoph. Eq. 152. 736. 762. Fortaſſe filius erat Abronychi. V. Herod. VIII, 21. Thuc. I, 91.) καὶ τῆς ἄλλης στρατιᾶς πολλοί. Ubi ἄλλης cum Cl. Caſſ. Aug. et Valla ejiciendum cenſeo, cl. II, 69. III, 7. — Navis eorum in claſſe Peloponneſiorum memoratur VIII, 61.

20) Fallitur, qui Samios revera defeciſſe ait, Diodorus XIII, 34. cujus errorem Weſſelingius participavit.

21) Τπό omittunt Cl. Caſſ. Aug. Neque aliter Plat. Polit. p. 444. b. loquitur: ἐπανάστασις μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς. De dativo v. I, 122: ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. VI, 18: ἡ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους. Plat. Symp. XXIII, 3. Wolf.: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 396. — De voce ἐπανάστασις v. Thuc. III, 39. ibique Schol. cl. IV, 56. V, 23. VIII, 65. 73. Herod. I, 89. III, 39. VI, 91. Ariſtoph. Av. 1583. Ariſtot. Polit. V, 2, 6.

22) ἐς e codd. inſertum.

πάντας ἀπέκτεινε, τετρακοσίους δὲ φυγῇ ζημιώσαντες καὶ αὐτοὶ [25]) τὴν γῆν αὐτῶν καὶ οἰκίας νειμάμενοι, Ἀθηναίων τὲ ὑφίσιν αὐτονομίαν, ὡς βεβαίοις ἤδη, ψηφισαμένων, τὰ λοιπὰ διώκουν τὴν πόλιν καὶ τοῖς γεωμόροις [24]) μετεδίδοσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι [25]), οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους, οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν [26]). Ex hoc loco conjicias, Sami ante hanc ſtragem penes optimates fuiſſe imperium. Quamquam mirari ſubit, quod Athenienſes hanc reipublicae formam in inſula ditioni ſuae ſubjecta tulerint, cum ubique plebi, magis rationibus ſuis addictae, civitatis regendae poteſtatem darent [27]). Ideinque Sami, cum eam primo debellaſſet, Periclem feciſſe, auctorum conſenſus teſtatur [28]). Quorum quod Thucydides et Plutarchus poſt alteram expeditionem eandem reipublicae formam reſtitutam eſſe, non diſerte dicunt, inde repetendum videtur, quod rem ſponte intelligi exiſtimabant. Quocirca eum, quem diximus, ſtatum a Pericle revocatum eſſe, ſumendum foret, etiamſi Diodorus non affirmaret [29]). Poſtea tamen optimates paulatim eam videntur potentiam recuperaſſe [30]), ut metuendum eſſet, ne ab exulibus inducti adjutique res novas molirentur. Quod cum Athenienſes intelligerent, populares, illorum bonis inhiantes, concitarunt, ut illos vel interimerent vel ejicerent. Quo facto certa videri poterat Samiorum fides, quippe quibus timendum eſſet, ne, ſi Lacedaemoniorum

25) *Αὐτοί* ſimul etiam ad *διώκουν* trahendum eſt ea poteſtate, qua *αὐτός* pro *μόνος* uſurpari dicunt. V. Heindorf. ad Euthydem. §. 21. Haack. ad Thuc. V, 60. Discrimen tamen utriusque vocis videtur eſſe hoc. *Μόνοι* ſignificat, non plures eſſe numero, quam quos dicat, *αὐτοί* vero non alios, genere non diverſos. Cf. Ariſtoph. Acharn. 504: *Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν ὀψὲ Ληναίῳ τ' ἀγών, κοὔπω ξένοι πάρεισιν.* Thesmoph. 472. Hermann. ad Vig. p. 735. ſq.

24) De his v. c. l. n. 70.

25) V. interprr. ad Herod. V, 92, 2.

26) Thuc. VIII, 21.

27) V. c. 7. n. 9.

28) V. not. 17.

29) l. l. c. 28.

30) Revera oligarchiam, fortaſſe tamen non *τὴν ἰσχυρὰν*, factam eſſe, oſtendit c. 63: *ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ὀλιγαρχῶνται*: ubi auctor praeſentis conjunctivo non uſus eſſet, ſi Samii tantummodo metuiſſent, ne dominatus paucorum exiſteret.

ope exſules rediiſſent, ad internecionem trucidarentur. Atque ab hoc inde tempore Athenienſes Samum bello ſedem delegerunt [31]). Hic naves in ſtatione habebant, hinc hoſtem aggrediebantur [32]), hinc terras hoſtiles depopulabantur [33]), hinc ſociis, qui defeciſſent, bellum inferebant [34]). Ac Samii ipſorum non ſolum pericula participabant, ſed inteſtinas quoque discordias [35]). Ubi claſſis illorum in Hellespontum profecta eſt, aliquot naves inſulae praeſidio videntur relictae eſſe [36]). Qua poſtea etiam Athenienſes ſaepius ſtatione uſi ſunt [37]). Tantaque erat Samiorum fides, ut poſt pugnam ad Aegos flumen omnium ſociorum ſoli ab Athenienſibus non deficerent, ſed, ſtrage optimatum edita [38]), ad reſiſtendum ſeſe componerent. Sed, Athenis expugnatis [39]), a Lyſandro, qui deinceps exſules reſtituebat, ſolum vertere coacti ſunt. Reſtituti, grato animo ducti, divinis honoribus ſoſpitatorem ſuum ornaverunt [40]).

3. Omnium graviſſima Athenienſibus accidit Chiorum defectio [41]). Hi, cum ſociorum plerique ſubigeren-

---

31) V. Thuc. VIII, 16. 27. 50. Plutarch. Alc. 25: *ἐν δὲ τῇ Σάμῳ τότε πάντα τὰ πράγματα τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν ὑπῆρχε κἀκεῖθεν ὁρμώμενοι τῇ ναυτικῇ δυνάμει τὰ μὲν ἀνεκτῶντο τῶν ἀφεστώτων, τὰ δ' ἐφύλαττον, ἀμωγέπως ἔτι τοῖς πολεμίοις κατὰ θάλατταν ὄντες ἀξιόμαχοι.*

32) V. Thuc. VIII, 50. 55. 58. 41. ſq. 44. 55. 79. 100.

33) Quod Xenoph. Hell. II, 1, 16. ait: *ἐκ τῆς Σάμου ὁρμώμενοι τὴν βασιλέως κακῶς ἐποίουν.* id haud dubie antea quoque ſaepius factum erat. Cf. I, 2, 2. ſqq.

34) Veluti Chiis Thuc. VIII, 50.

35) c. 63. 73.

36) V. ſupra et c. 108.

37) V. Hell. I, 2, 2. ſq. 4, 9. ſq. 23. et c. ſq. 6, 25. ſqq. II. 1, 16. Cf. Diod. XIII, 71. 76. 104.

38) Hell. II, 2, 6.

39) II, 5, 5. 6. ſq. Male Diodorus XIII, 106. ſtatim poſt pugnam ad Aegos flumen Samios eſſe ejectos refert. De Plutarchi narratione alibi dicetur.

40) v. Plut. Lyſ. 18. Inſcite Athenagoras Legat. pro Chriſt. p. 10. ed. Rechenb.: *Σάμιοι Λύσανδρον ἐπὶ τοσαύταις σφαγαῖς καὶ τοσούτοις κακοῖς (ἴδρυνται θεόν).* Alii enim erant Samii, qui eum tanquam deum venerabantur, alii, inter quos graſſatus fuerat.

41) V. Thuc. VIII, 15.

tur, et libertatem tuti erant [42]) et moderatione, rara Graecorum virtute, fortunas ſuas auxerant [43]). Neque tamen a vexatione Athenienſium videntur immunes fuiſſe [44]), licet prompto obſequio eorum ſibi gratiam conciliarent [45]), adeoque Ol. 88, 4., illis jubentibus, novos, quos exſtruxerant, muros diruerent. Sed poſt cladem Sicilienſem ex optimatibus quidam, defectionem polliciti, Lacedaemonios auxilio vocabant. Qui cum cunctarentur, Athenienſes, de illorum conatibus certiores facti, Ariſtocratem, praetorem, legarunt poſtularuntque, ut Chii naves pignori ſibi mitterent, impetratisque ſeptem de fide eorum non ſolliciti erant [47]). Sed cum Chalcideus et Alcibiades ad eos perveniſſent ac propediem majora auxilia ſubventura eſſe promitterent, metu exemto inſtantibusque optimatibus, nulla mora deſciverunt [48]). Eorum de-

---

42) V. I, 19. III, 10. VII, 57. *νεῶν παροχῇ αὐτόνομοι* erant. V. VI, 85. cl. II, 9.

43) V. VIII, 24. 40.

44) Cf. Ariſtoph. Pac. 170. Ariſtot. Polit. III, 8, 4: *Τὸ αὐτὸ* (*τὸ κολούειν τὰ ὑπερέχοντα*) *καὶ περὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ποιοῦσιν οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, οἷον Ἀθηναῖοι — περὶ Σαμίους καὶ Χίους καὶ Λεσβίους· ἐπεὶ γὰρ ᾤττον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχὴν ἐταπείνωσαν αὐτοὺς παρὰ τὰς συνθήκας.*

45) V. Eupolis ap. Schol. Ariſtoph. 881:

Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις.
Πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας θ' ὅταν δεήσῃ
Καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥςπερ ἵππος.

Naves Chiorum in claſſe Athenienſium memorantur Thuc. I, 115. (cl. Diod. XII, 27. ſq.) VI, 31. ab in. (cl. II, 23. 56. III, 17.) IV, 13. 129. V, 84. VI, 43. VII, 20. cl. 57.

46) V. IV, 51: *Χῖοι τὸ τεῖχος περιεῖλον τὸ καινόν, κελευσάντων Ἀθηναίων καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτούς τι νεωτεριεῖν· ποιησάμενοι μέντοι πρὸς Ἀθηναίους πίστεις καὶ βεβαιότητα, ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν.* Quorum ſenſum hunc puto: *Chii novum murum Athenienſium juſſu demoliti ſunt, ſuſpicantium ipſos rebus novis ſtudere: pacti tamen* (*antea*) *cum Athenienſibus, ne, quoad ejus fieri poſſet, de conditione ſua quidquam novaretur.* De *πίστεις ποεῖσθαι* v. Lexic. Xenoph. III. p. 546. *Καὶ* ante *ὑποπτ.* ne quis a Valla inductus ſuſpectum habeat, v. ad Dionyſ. p. 115. ſq.

47) V. VIII, 9. Obiter moneo. Ariſtocratis nomen reſtituendum eſſe V, 19. ubi nulla varietate legitur *Ἀριστοκοίτης*. V. c. 24.

48) V. VIII, 14.

ope exſules rediiſſent, ad internecionem trucidarentur. Atque ab hoc inde tempore Athenienſes Samum bello ſedem delegerunt [31]). Hic naves in ſtatione habebant, hinc hoſtem aggrediebantur [32]), hinc terras hoſtiles depopulabantur [33]), hinc ſociis, qui defeciſſent, bellum inferebant [34]). Ac Samii ipſorum non ſolum pericula participabant, ſed inteſtinas quoque discordias [35]). Ubi claſſis illorum in Hellespontum profecta eſt, aliquot naves inſulae praeſidio videntur relictae eſſe [36]). Qua poſtea etiam Athenienſes ſaepius ſtatione uſi ſunt [37]). Tantaque erat Samiorum fides, ut poſt pugnam ad Aegos flumen omnium ſociorum ſoli ab Athenienſibus non deficerent, ſed, ſtrage optimatum edita [38]), ad reſiſtendum ſeſe componerent. Sed, Athenis expugnatis [39]), a Lyſandro, qui deinceps exſules reſtituebat, ſolum vertere coacti ſunt. Reſtituti, grato animo ducti, divinis honoribus ſoſpitatorem ſuum ornaverunt [40]).

3. Omnium graviſſima Athenienſibus accidit Chiorum defectio [41]). Hi, cum ſociorum plerique ſubigeren-

---

31) V. Thuc. VIII, 16. 27. 30. Plutarch. Alc. 25: *ἦν δὲ τῇ Σάμῳ τότε πάντα τὰ πράγματα τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν ὑπῆρχε κἀκεῖθεν ὁρμώμενοι τῇ ναυτικῇ δυνάμει τὰ μὲν ἀνεκτῶντο τῶν ἀφεστώτων, τὰ δ' ἐφύλαττον, ἀμωσγέπως ἔτι τοῖς πολεμίοις κατὰ θάλατταν ὄντες ἀξιόμαχοι.*

32) V. Thuc. VIII, 30. 35. 38. 41. ſq. 44. 55. 79. 100.

33) Quod Xenoph. Hell. II, 1, 16. ait: *ἐκ τῆς Σάμου ὁρμώμενοι τὴν βασιλέως κακῶς ἐποίουν.* id haud dubie antea quoque ſaepius factum erat. Cf. I, 2, 2. ſqq.

34) Veluti Chiis Thuc. VIII, 30.

35) c. 63. 73.

36) V. ſupra et c. 108.

37) V. Hell. I, 2, 2. ſq. 4, 9. ſq. 23. et c. ſq. 6, 25. ſqq. II. 1, 16. Cf. Diod. XIII, 71. 76. 104.

38) Hell. II, 2, 6.

39) II, 5, 5. 6. ſq. Male Diodorus XIII, 106. ſtatim poſt pugnam ad Aegos flumen Samios eſſe ejectos refert. De Plutarchi narratione alibi dicetur.

40) v. Plut. Lyſ. 18. Inſcite Athenagoras Legat. pro Chriſt. p. 10. ed. Rechenb.: *Σάμιοι Λύσανδρον ἐπὶ τοσαύταις σφαγαῖς καὶ τοσούτοις κακοῖς (ἴδρυνται θεόν).* Alii enim erant Samii, qui eum tanquam deum venerabantur, alii, inter quos graſſatus fuerat.

41) V. Thuc. VIII, 15.

tur, et libertatem tuti erant [42]) et moderatione, rara Graecorum virtute, fortunas ſuas auxerant [43]). Neque tamen a vexatione Athenienſium videntur immunes fuiſſe [44]), licet prompto obſequio eorum ſibi gratiam conciliarent [45]), adeoque Ol. 88, 4., illis jubentibus, novos, quos exſtruxerant, muros diruerent. Sed poſt cladem Sicilienſem ex optimatibus quidam, defectionem polliciti, Lacedaemonios auxilio vocabant. Qui cum cunctarentur, Athenienſes, de illorum conatibus certiores facti, Ariſtocratem, praetorem, legarunt poſtularuntque, ut Chii naves pignori ſibi mitterent, impetratisque ſeptem de fide eorum non ſolliciti erant [47]). Sed cum Chalcideus et Alcibiades ad eos perveniſſent ac propediem majora auxilia ſubventura eſſe promitterent, metu exemto inſtantibusque optimatibus, nulla mora deſciverunt [48]). Eorum de-

---

42) V. I, 19. III, 10. VII, 57. *νεῶν παροχῇ αὐτόνομοι* erant. V. VI, 85. cl. II, 9.

43) V. VIII, 24. 40.

44) Cf. Ariſtoph. Pac. 170. Ariſtot. Polit. III, 8, 4: *Τὸ αὐτὸ* (*τὸ κολούειν τὰ ὑπερέχοντα*) *καὶ περὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ποιοῦσιν οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, οἷον Ἀθηναῖοι — περὶ Σαμίους καὶ Χίους καὶ Λεσβίους· ἐπεὶ γὰρ θᾶττον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχὴν ἐταπείνωσαν αὐτοὺς παρὰ τὰς συνθήκας.*

45) V. Eupolis ap. Schol. Ariſtoph. 881:

Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις.
Πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας θ' ὅταν δεήσῃ
Καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος.

Naves Chiorum in claſſe Athenienſium memorantur Thuc. I, 115. (cl. Diod. XII, 27. ſq.) VI, 31. ab in. (cl. II, 23. 56. III, 17.) IV, 13. 129. V, 84. VI, 43. VII, 20. cl. 57.

46) V. IV, 51: *Χῖοι τὸ τεῖχος περιεῖλον τὸ καινόν, κελευσάντων Ἀθηναίων καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτούς τι νεωτεριεῖν· ποιησάμενοι μέντοι πρὸς Ἀθηναίους πίστεις καὶ βεβαιότητα, ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν.* Quorum ſenſum hunc puto: *Chii novum murum Athenienſium juſſu demoliti ſunt, ſuſpicantium ipſos rebus novis ſtudere: pacti tamen* (*antea*) *cum Athenienſibus, ne, quoad ejus fieri poſſet, de conditione ſua quidquam novaretur.* De *πίστεις ποιεῖσθαι* v. Lexic. Xenoph. III. p. 546. *Καί* ante *ὑποπτ.* ne quis a Valla inductus ſuſpectum habeat, v. ad Dionyſ. p. 115. ſq.

47) V. VIII, 9. Obiter moneo. Ariſtocratis nomen reſtituendum eſſe V, 19. ubi nulla varietate legitur *Ἀριστοκλείτης*. V. c. 24.

48) V. VIII, 14.

fectio maximum haud dubie factum eſt belli momentum. Pollentiſſima enim opibus civitas promto ſtudio his utebatur, ut et alios ab Athenienſibus abalienaret ſocios, ipſa periculorum ſocios habitura quam plurimos [49]), Spartanisque victoriam qua ſua ipſius ſalus nitebatur, conciliaret. Sed Chii cum a Leonte et Diomedonte impugnarentur repetitis cladibus ita profligati ſunt, ut mox non amplius excurrere auderent, eoque magis periclitarentur, cum inter ipſos exſiſterent, qui Athenienſium partibus ſtuderent [50]). Sed horum molimina cum magiſtratus, proditorum, ut videtur, numero hoſtiumque propinquitate deterriti, non auderent compeſcere, poſtmodum Aſtyochus, ex Erythris arceſſitus, obſidibus delectis, repreſſit [51]). Cumque eodem tempore Athenienſes in Samum abiiſſent [52]), Chii aliquantisper otio et quiete fructi ſunt, qua qui interim harmoſta Mileto miſſus cum mercenariis advenerat, Pedaritus [53]), uſus videtur, ut, quae ad obſidionem tolerandam conducerent, appararet. Namque, quod facile augurari licebat, mox majoribus inſtructi copiis Athenienſes reverterunt, cumque terra marique ſuperiores eſſent, Delphinium, commodi ſitus locum, muniebant. Atque Chii cum prioribus proeliis afflicti, tum eorum, qui inter ipſos Athenienſibus favebant, metu

---

49) c. 22.

50) c. 24. Oenuſſae inſulae, quae ibi memorantur, Chiorum erant. V. Herod. I, 165.

51) V. c. 24. 31. ubi ne quis in verbis ὁ δὲ Ἀστύοχος, ὡς τότε ἐν τῇ Χίῳ ἔτυχε τοὺς ὁμήρους καταλεγόμενος, τούτου μὲν ἐπέσχεν — pro ὡς leg. eſſe ὅς conjiciat, v. III, 69: αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Πελοποννησίων, ὡς τότε φεύγουσαι διὰ τοῦ πελάγους — πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατενέχθησαν, καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ Κυλλήνῃ τριςκαίδεκα τριήρεις Λευκαδίων καὶ Ἀμπρακιωτῶν. V, 10: ὁ Κλέων, ὡς τὸ πρῶτον οὐ διενοεῖτο μένειν εὐθὺς φείγων — ἀποθνήσκει. Ac V, 6: ὁ Κλέων ὡς ἀπὸ τῆς Τορώνης τότε (alii hoc ordine: τότε ἀπὸ τῆς Τορώνης) περιέπλευσεν ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν, — Σταγείρῳ προσβάλλει. recte Haackium conjeciſſe puto, pro ὅς cum Reg. Gr. Ar. C. Pariſſ. C. X. ὡς leg. eſſe, non tamen propterea, quod haec lectio aptior, ſed quod difficilior eſt. Utriusque vocis confuſio ſolennis eſt. Ita VI, 91. (πέμπετε) ἄνδρα Σπαρτιάτην ἄρχοντα, ὡς ἂν τοὺς παρόντας ξυντάξῃ. leg. puto ὅς ἄν. Nam ὡς ἄν cum conjunctivo ibi tantum locum habet, ubi conſilii eventus in dubio eſt.

52) V. c. 30.

53) V. c. 28. De eo Iſocr. Archid. 23: Πεδάριτος — εἰς Χίον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσεν.

territati, neque hoſtium munitiones prohibere, nec agros ſuos a vaſtatione defendere conati ſunt fruſtraque ab Aſtyocho, tunc Mileti agente, ſibi ut ſuccurreret petierunt [54]). Qui cum ab iis offenſus eſſet [55]), auxilium ferre noluit, cum poſſet; non potuit, cum vellet [56]). Itaque Pedaritus, fame urgente, aſſumtis, quotquot habebat, copiis, Athenienſes adoritur primoque impetu munitionum partem capit ac navibus nonnullis potitur. Sed occurrente hoſte primo Chii fugantur, dein terga dant auxiliares, ipſeque Pedaritus interficitur [57]). Cujus vice poſtquam Antiſthenes cum duodecim navibus Mileto advectus erat, aequo Marte cum Athenienſibus mari commiſſum eſt, cujus deinceps Chii fiebant arbitri, ex quo illorum praetor Strombichides cum majore claſſis parte in Helleſpontum profectus eſt [58]). Naves tamen nonnullas ab Athenienſibus in Chio relictas videri ſupra probavimus [59]). His Delphinii praeſidia haud dubie uſa ſunt, ut quacunque ratione poſſent, Chiis nocerent, quoad Callicratidas caſtellum illud cepit captumque diruit [60]). Ac Chii quamquam ex iſto ἐπιτειχίσματι haud dubie multum detrimenti iis ab hoſte illatum eſt [61]), omni tamen ratione Lacedaemonios adjuvabant, naves praebebant [62]), pe-

54) V. c. 38. 40. 55.

55) V. c. 32. ſq.

56) V. c. 40. ſqq. 55.

57) V. c. 55. et 56. *Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν Χῖοι ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον ἐπολιορκοῦντο καὶ ὁ λιμὸς αὐτόθι ἦν μέγας.* ubi vide ne leg. ſit *μετὰ δὲ ταῦτα ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης οἱ Χῖοι* caet. quemadmodum Caſſ. et Aug. habent, quibuscum Mosq. et Pariſ. F. conſentiunt, niſi quod *μὲν* retinent, quae particula quomodo orta ſit, facile eſt explicatu.

58) V. c. 61. ſqq.

59) c. 4. §. 4.

60) Diodor. XIII, 76: *ἐν τῇ Χίων χώρᾳ Δελφίνιον κατεχόντων Ἀθηναίων, ἐπὶ τούτους ἔπλευσε μετὰ πασῶν τῶν νεῶν καὶ πολιορκεῖν ἐπεχείρησεν. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι περὶ πεντακοσίους ὄντες κατεπλάγησαν τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως καὶ διεξελθόντες ἐξέλιπον τὸ χωρίον ὑπόσπονδον* (l. *ὑπόσπονδοι*). *Καλλικρατίδας δὲ τὸ μὲν φρούριον παραλαβὼν κατέσκαψεν, ἐπὶ δὲ Τήϊους πλεύσας καὶ νυκτὸς παρειςπεσὼν ἐντὸς τῶν τειχῶν διήρπασε τὴν πόλιν.* Qui locus ſimul oſtendit, apud Xenoph. Hellen. I, 5, 13. ubi eadem narrantur pro *Ἠιόνα* leg. eſſe *Τέων*.

61) Qua ratione, colligere licet ex Thuc. VIII, 40.

62) V. Thuc. VIII, 106. Xenoph. Hellen. I, 6, 3.

cunias conferebant [63]), consilia, quae viderentur optima, studiose commendabant [64]). Quod autem Schneiderus suspicatur [65]), eos, Alcibiade rem bene gerente, Athenienſibus acceſſiſſe, id nec per ſe probabile eſt, nec teſtimonio adſtrui poteſt. Neque enim Diodori neque Iſocratis locus, quibus vir doctus, quem nominavimus, utitur, iſtam ſententiam probant. Ac Diodorus μετὰ δὲ ταῦτα (Ol. 92, 4.) inquit [66]), (Κρατησιππίδας) παρὰ τῶν ἐκ Χίου φυγάδων λαβὼν χρήματα κατήγαγεν αὐτοὺς καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν Χίων κατελάβετο. Οἱ δὲ κατελθόντες τῶν Χίων τῶν ἀντιπολιτευομένων αὐτοῖς καὶ τῆς ἐκπτώσεως αἰτίων ὄντων εἰς ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντας ἐφυγάδευσαν. Οὗτοι δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου χωρίον Ἀταρνέα καλούμενον κατελάβοντο, σφόδρα τῇ φύσει καθεστηκὸς ὀχυρόν [67]), καὶ τὸ λοιπὸν ἐκ τούτου τὰς ἀφορμὰς ἔχοντες ἐπολέμουν τοῖς τὸ Ἰσχίον (?) ἔχουσι. Ex quo loco qua ratione colligi poſſit, Athenienſes tunc temporis Chium tenuiſſe, equidem non perſpicio. Haud dubie tum quoque Chii a Lacedaemoniorum partibus ſtabant, ſed cum inter illos eſſent, qui Athenienſibus faverent, facile exſules a Crateſippida impetraverunt, ut ipſi reſtituerentur ac viciſſim, qui ſuſpecti vel inimici ſibi eſſent, in exſilium mitterentur. Atque ut tanto minus metuendum eſſet, ne Chii res novas molirentur, ſimul Crateſippidas arcem eorum occupavit. — Non magis Schneideri ſententiae favet locus Iſocratis. Qui Χίων, inquit [68]), προθυμότατα πάντων τῶν συμμάχων συγκινδυνευσάντων τῷ ναυτικῷ, Θηβαίων δὲ μεγίστην εἰς τὸ πεζὸν ἰσχὺν συμβαλομένων, οὐκ ἐφθησαν (οἱ Λακεδαιμόνιοι) τὴν ἀρχὴν κατασχόντες καὶ Θηβαίοις μὲν εὐθὺς ἐπεβούλευσαν, — Χίων δὲ τοὺς πρώτους τῶν πολιτῶν ἐφυγάδευσαν, τὰς δὲ τριήρεις ἐκ τῶν νεωρίων ἐξελκύσαντες ἁπάσας ᾤχοντο λαβόντες. Ex hoc enim loco potius colligendum erat, Chios, cum ſemel defeciſſent ab Athenienſibus, perpetuo fideles manſiſſe Lacedaemoniis, quam, eos, Alcibiade rem bene gerente, denuo Athenienſibus acceſſiſſe. Quod ſi feciſſent, haud injuria a Spartanis

---

65) Thuc. VIII, 101. Xenoph. Hellen. I, 6, 12. II, 1, 5.
64) Xenoph. Hellen. II, 1, 6.
65) ad Xenoph. Hellen. III, 2, 11.
66) XIII, 65.
67) Cf. Pauſan. IV, 35, 6. interprr. ad Herod. I, 160. Lex. Seg. p. 458. 9. Ut Anaeis Samiorum, ita Chiorum exſules Atarneo uſos vides.
68) de pace c. 52.

multati eſſent, neque hi oratoris opprobria meruiſſent. Accedunt Xenophontis loci [69]), qui de Chiorum erga Lacedaemonios fide dubitare non ſinunt. Quae Iſocrates hos contra illos peccaſſe tradit, ea haud dubie facta ſunt ſub decemvirorum, Chium quoque, ut videtur, a Spartanis miſſorum, imperio. Qui ab his ejecti ſunt, eos recte Schneiderum ſtatuere exiſtimo, Atarnea conceſſiſſe, ubi cum iis ſe videntur junxiſſe, quos jam antea eum locum occupaſſe vidimus, quoad a Dercyllida ſunt expugnati [70]).

4. *Lesbii* poſt defectionem Ol. 88, $\frac{1}{2}$. ea poena ab Athenienſibus affecti fuerant [71]), ut nonniſi occaſionem aucuparentur, qua ab eorum dominatu ſe liberarent [72]). Quae ſola adhuc libertate fructa erat [73]), Methymna, cum Chiorum claſſis eam ſollicitaret, prima deſcivit [74]), ejusque exemplum ſecutae ſunt Mitylenae et Ereſus ac fortaſſe etiam Pyrrha et Antiſſa [75]). Sed cum Athenienſes Chiorum naves ſubito adorti fugaſſent majoremque earum partem cepiſſent, Aſtyochus, qui eas ſubſecutus erat, Chium recedere coactus eſt. Quo facto Athenienſes denuo Lesbi civitates in poteſtatem ſuam redegerunt [76]) ac praeſidiis tenuerunt [77]). Neque tamen Lesbii poſthac a deſciſcendi conatibus abſtinuerunt. Quos cum Aſtyochus, ſociis refragantibus, adjuvare non poſſet [78]), Methymnaeorum exſules [79]), collecto parvo exercitu, e continente trajecti, Anaxarcho, Thebano, duce, primo Methymnam aggreſſi ſunt. Abs qua cum, ſuccurrente, quod Mitylenae erat, Athenienſium praeſidio,

69) Supra laudatis adde Hellen. I, 1, 32. 6, 38. 40. II, 1, 1. ſqq. Cf. Diodor. XIII, 99. 104.

71) V. ad Dionyſ. p. 81. Adde Aelian. V. H. II, 9.

72) V. Thuc. VIII, 5. coll. c. 8.

73) *νεῶν παροχῇ αὐτόνομος.* v. Thuc. VI, 85. VII, 57.

74) V. Thuc. VIII, 22.

75) C. 23.

76) Ibid.

77) De Mitylene hoc diſerte dicitur. V. Thuc. VIII, 10. coll. Diodor. XIII, 75. Item de Methymna. V. Xenoph. Hellen. I, 6, 12. ſqq. Diodor. XIII, 76. De caeteris oppidis haud dubie idem ſtatuendum eſt.

78) V. Thuc. VIII, 31.

79) Fortaſſe ii, qui, Methymna ab Athenienſibus recuperata, ejecti erant.

repulſi eſſent, per montana Ereſum petierunt eamque ad deficiendum compulerunt [80]). Neque deinceps Thraſybulus et Thraſyllus hoc oppidum oppugnare adorti, capere poterant, cum Mindarum in Hellespontum perſequi cogerentur [81]). An poſthac Ereſus ab Athenienſibus recuperata ſit, non conſtat. Caeterae quidem Lesbi civitates praeter Methymnam a Callicratida expugnatam [82]), usque ad pugnam ad Aegos flumen in Athenienſium ditione manebant [83]).

5. Feliciore, quam Lesbii, ſucceſſu ab Athenienſibus defecerunt *Rhodii*. Quorum optimates cum Lacedaemonios arceſſiviſſent, Aſtyochus ad Camirum appulit. Populares quidem hujus civitatis hoſtis adventantis metu fugam capeſſiverunt, ſed revocati confirmatique, arceſſitis quoque Lindiis et Jalyſiis [84]), cum his ad Lacedaemonios deſciverunt. Quae defectio tanto utilior facta eſt Lacedaemoniis, cum Tiſſaphernes hoc tempore non ſatis pecuniae ipſis ſuppeditaret, Rhodii autem, coacti, ut videtur, triginta duo talenta conferrent [85]). Fruſtra Athe-

80) V. Thuc. VIII, 100. *Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι* (i. e. *οἱ δυνατώτατοι, optimates.* Cf. Valckenar. ad Herod. IV, 95.) *φυγάδες, διακομίσαντες ἐκ* (τε inſerunt Ar. C. Dan. Reg. (G.) D. F. I. K.) *τῆς Κύμης προξεταιριστοὺς ὁπλίτας ὡς πεντήκοντα καὶ τῶν ἐκ τῆς ἠπείρου μισθωσάμενοι, ξύμπασιν ὡς τριακοσίοις, Ἀναξάρχου Θηβαίου κατὰ τὸ ξυγγενὲς* (Lesbii enim Aeoles erant, v. Herod. I, 151. VI, 8. Diodor. V, 81. Thuc. III, 2. Strab. XIII, 2. p. 136. Müller. Orchom. p. 398.) *ἡγουμένου, προσέβαλον πρώτῃ Μηθύμνῃ* caet.

81) V. Thuc. VIII, 100. ſqq.

82) V. Xenoph. Hellen. I, 6, 12. ſqq. Diodor. XIII, 76.

83) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 5.

84) Tunc enim hae tres civitates nondum in unam Rhodum coaluerant. V. Diodor. XIII, 75. ibique Weſſel. Quod Strabo XIV, 2. p. 197. tradit, *Ῥόδον κτισθῆναι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος, ὑφ' οὗ καὶ ὁ Πειραιεύς*, id falſum eſſe temporum ratio docet. V. Thuc. I, 93. (Ariſtoph. Av. 1127.) Xenoph. Hellen. II, 4, 11. (8.) ibique interprr. Ariſtot. Polit. II, 5, 11. ibique Schneider. Harpocr. ſ. v. et ſ. *πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς*. Lex. Seg. p. 266. 28. His dudum ſcriptis, inſpicere potui Kortüm: Zur Geſch. Hellen. Staatsverf. p. 112. qui et Diodori locum ignoravit, ex quo diſcere poterat Rhodum urbem Ol. 93, 1. conditam eſſe, nec Boeckh. Oec. Civ. T. I. p. 445. reprehendere debebat, qui Rhodi nomine aperte non urbem, ſed inſulam ſignificat.

85) V. Thuc. VIII, 44.

nienſes hanc inſulam recuperare conabantur [86]), nec popularium machinationes quidquam officiebant, cum Dorieus a Mindaro delegatus eas nullo negotio reprimeret [87]). Inde ab hoc tempore usque ad belli finem Rhodii promto obſequio Lacedaemoniis obtemperarunt [88]).

6. Ex Ioniae orarum civitatibus nulla majoris erat momenti, quam *Miletus* [89]). Tributarii Athenienſibus facti [90]) ab eorumque demagogis vexati [91]), Mileſii quoque, cum Chalcideus et Alcibiades ad ipſos perveniſſent, ſine dubitatione deficiebant [92]). Athenienſes autem cum non ignorarent, quantam, hujus civitatis opibus privati, jacturam feciſſent, quot poterant copias collegerunt, ut Miletum recuperarent [93]). Nec fortuna ipſis adverſabatur. Cum enim Strombichides et Thraſycles Chalcidea deviciſſent [94]), Athenis nova duodequadraginta navium claſſis cum bis mille et quingentis hoplitis advenit, nec dubium videbatur, quin Mileſii ſuccumberent, poſtquam ipſi ac Peloponneſii et Tiſſaphernis mercenarii ab illis ſuperati erant [95]). Sed cum Athenienſes, cautiori Phrynichi conſilio obſecuti, in Samum recedere, quam Peloponneſiorum claſſi, tunc ipſum adventanti occurrere mallent, Miletus ab obſidione liberata eſt [96]). Exinde urbem, omni ſtudio Peloponneſios adjuvantem [97]), ſatis tuebatur horum claſſis, quam, ut confligeret, Athenienſes fruſtra laceſſebant [98]). Cumque Aſtyochus, ut naves modo ex Peloponneſo advectas aſſumeret, cum tota claſſe Cnidum contenderet [99]), praeſidium tamen Mileti vide-

86) V. Thuc. l. l. et c. 55.

87) V. ſupra II, 11. med. IV, 11. extr.

88) Cf. Xenoph. Hellen. I, 6, 5. Diodor. XIII, 70.

89) V. Thuc. VIII, 26.

90) V. Thuc. VII, 57. Mileſios in exercitu Athenienſium ſaepius invenimus. V. IV, 42. 53. ſq. VII, 57.

91) Cf. Ariſtoph. Eq. 560. 927. ſqq.

92) V. Thuc. VIII, 17.

93) Cf. Ariſtoph. Lyſ. 107: ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φειδάλυξ. Ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι, οὔτ' εἶδον οὐδ' ἔλαβον ὀκτωδάκτυλον.

94) V. Thuc. VIII, 24.

95) V. c. 25.

96) V. c. 27.

97) V. c. 36.

98) V. 8. 30. 38.

99) V. c. 41.

tur reliquiſſe. Neque Athenienſes interim ejus capiendae periculum fecerunt, quia inter ipſos discordiae exſtiterant. Interim Mileſii jam nunc animadvertere poterant, ſe non liberatos eſſe, ſed dominum modo mutaſſe. Tiſſaphernes enim, non repugnantibus, qui adhuc ejus opibus egebant, Lacedaemoniis, ipſa in urbe caſtellum exſtruxerat, cujus non dubium erat conſilium [100]). Quod opus cum Mileſii vix aequo animo conſpicerent, verendum erat, ne, cum ſtatus eorum popularis eſſet [100b]), Athenienſium machinationibus inducti, res novas molirentur, eaque videtur cauſa fuiſſe, cur Tiſſaphernes Peloponneſios, ut e Rhodo reverterentur, commovere ſtuduerit [101]). Quod quamquam impetravit, nihilo ſecius tamen Mileſii, cum caeteri quoque ſocii Tiſſapherni et Aſtyocho ſuccenſerent, resque ad ſeditionem ſpectaret, illius praeſidium ex caſtello ejicere auſi ſunt. Quod factum qui improbabat, Lichas, tantummodo iram eorum in ſe concitavit [102]). Neque quidquam effecit legatus, quem Tiſſaphernes deinceps Lacedaemona miſit, quoniam ipſi a ſociis aliquanto majora crimina inferebantur [103]). Poſthac Mileſii, fideles Lacedaemoniorum ſocii, eos qua poterant ratione adjuvabant [104]).

7. Mirum accidit, quod Thucydides de ratione, qua *Epheſus*, opulentiſſima civitas, cum Athenienſibus conjuncta fuerit, omnino nihil prodiderit [105]). Eam tamen et ipſam ante cladem Sicilienſem Athenienſibus ſubditam fuiſſe, vel inde collegeris, quod omnino Ionia eorum imperio paruiſſe dicitur [106]). Idemque probare licet ex Platonis, qui fertur, Ione [107]). Quamquam offendit, quod, ubi Thucydides Athenienſium adverſus Syracuſanos ſocios recenſet, ibi Epheſiorum nullam mentionem

100) V. c. 84.
100b) V. Diodor. XIII, 104. ibique Weſſel.
101) V. c. 57.
102) V. c. 84.
103) V. c. 85.
104) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 2. 6, 8. ſqq. Diodor. XIII, 70.
105) Ter tantum IV, 50. VIII, 19. 109. Epheſi nomen apud eum legitur.
106) V. II, 9.
107) p. 541. c: ἡ ἡμετέρα, Ion, Epheſius, inquit, πόλις ἄρχεται ὑπὸ ὑμῶν καὶ στρατηγεῖται.

injicit [108]). Sed hoc non uno modo explicari poteſt. Cum enim auctor illo loco ex Ioniae civitatibus tantummodo Mileſios ac Samios Chiosque nominet, ſtatuendum videtur, caeteras easque minores modo pecunias contuliſſe, niſi quis ſumere malit, auxiliares harum copias, utpote exiguas, vel omnino a ſcriptore non memoratas eſſe, vel ab ipſis Athenienſibus, illarum copiis attributas fuiſſe. Quarum conjecturarum qui nullam commode ad Epheſum, urbem opibus pollentem, applicari poſſe cenſeat, eum ſtatuere oportet, hanc civitatem jam pridem Athenienſibus a Tiſſapherne ereptam fuiſſe. Quam ſententiam eo probaveris, quod Thucydides de Epheſi defectione nihil dicat; eidemque nonnihil favet Plutarchus, Lyſandrum dicens Epheſum inveniſſe *πράττουσαν λυπηρῶς καὶ κινδυνεύουσαν ἐκβαρβαρωθῆναι τοῖς Περσικοῖς ἔθεσι διὰ τὰς ἐπιμιξίας, ἅτε δὴ Αυδίας παρακεχυμένης καὶ τῶν βασιλικῶν στρατηγῶν αὐτόθι τὰ πολλὰ διατριβόντων* [109]). Praeterea ſi Epheſus ad Lacedaemonios defeciſſet, hi eam vix illico Tiſſapherni tradidiſſent. Utut ſit, non multo poſt cladem Sicilienſem Epheſum Athenienſibus hoſtilem conſpicimus [110]), et Thraſyllus, in Athenienſium poteſtatem eam redigere conatus, ab Epheſiis et, qui forte aderant, Syracuſiis Selinuſiisque, ac barbaris a Tiſſapherne advocatis, fuſus atque fugatus eſt [111]). Sub Lyſandri imperio Epheſus Peloponneſiorum claſſis ſtatio erat [112]), eodemque poſt pugnam ad Arginuſas convenerunt ſocii, de belli gerendi ratione deliberaturi [113]).

8. Una cum Chiis *Erythraei* deſciverunt [114]), eosque, cum alias quoque civitates ad defectionem ſollicitarent, copiis ſuis adjuvabant [115]). Sed cum Athenienſes

108) V. VII, 57.

109) Plutarch. Lyſ. 3.

110) V. Thuc. VIII, 19: *οἱ Χῖοι* (qui jam defecerant) *ἔφευγον μιᾷ νηῒ ἐς Ἔφεσον.*

111) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 1. ſqq. Plutarch. Alc. 29. Diodorus (non librarii) XIII, 64. Thraſylli et Thraſybuli nomina confudit.

112) V. Xenoph. Hellen. I, 5, 1. ſqq. Plutarch. Lyſ. 5. Alc. 35. Diodor. XIII, 70. ubi pro *ταύτας τὰς ἐν ταῖς πόλεσι τριήρεις* leg. *τὰς ἐν ταύταις ταῖς π. τ.*

113) V. Xenoph Hellen. II, 1, 6.

114) V. Thuc. VIII, 14.

115) V. c. 16. 19. 22.

Siduſſam et Pteleum, caſtella in Erythraeorum finibus, retinerent [116]), haud dubie eorum agris non pepercerunt, ex quo captivi eorum nonnulli, quos ut civitatem a Lacedaemoniis abalienarent, dimiſerant, ſpem ipſorum fruſtrati erant [117]). Lacedaemoniis opportunum erat oppidum, unde in Chium trajicerent [118]).

9. A Chalcideo et Alcibiade ſollicitatae *Clazomenae* quoque defecerunt. Διαβάντες δὲ οἱ Κλαζομένιοι εὐθὺς ἐς τὴν ἤπειρον τὴν πολίχναν ἐτείχιζον, εἴ τι δέοι σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τῆς νησίδος, ἐν ᾗ οἰκοῦσι, πρὸς ἀναχώρησιν [119]). Itaque hac aetate Clazomenii inſulam incolebant, quorum civitas tum, poſtquam Ionia, Ariſtagora duce, a Perſis defecerat, ab Artapherne et Otane expugnata eſt, adhuc in litore videtur ſita fuiſſe [120]). Atque hoc tempore factum puto, quod Strabo [121]) et Pauſanias [122]) tradunt, Clazomenios Perſarum metu ex continente in inſulam transiiſſe. Pars tamen eorum vel tunc remanſiſſe vel poſtea priſtinae ſedis amore continentem videtur repetiiſſe. Poſtmodum quidem duplicem Clazomeniorum fuiſſe civitatem et Thucydides ſignificat et Ariſtoteles aperte declarat [123]). Qui στασιάζουσιν, inquit, ἐνίοτε αἱ πόλεις καὶ διὰ τοὺς τόπους, ὅταν μὴ εὐφυῶς ἔχῃ ἡ χώρα πρὸς τὸ μίαν εἶναι πόλιν, οἷον ἐν Κλαζομεναῖς οἱ ἐπὶ Χύτρῳ πρὸς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ Κολοφώνιοι καὶ Νωτιεῖς. Ubi οἱ ἐπὶ Χύτρῳ haud dubie ii

116) V. c. 24. Pteleum fruſtra adortus eſt Aſtyochus. V. c. 51.

117) V. c. 33.

118) V. c. 28. extr. 33.

119) c. 14. Vocem αὐτοῖς aperte corruptam ratus Haackius e conjectura αὐτῆς edidit. Nolim factum, Cf. Thuc. I, 128: διὸ δὴ καὶ (Λακεδαιμόνιοι) σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. VIII, 65: ἔστιν ἃφ' ὧν χωρίων καὶ ὁπλίτας ἔχοντες σφίσιν αὐτοῖς ξυμμάχους ἦλθον ἐς τὰς Ἀθήνας. Xenoph. Hellen. VII, 5, 4: Φωκεῖς οὐκ ἠκολούθουν, λέγοντες, ὅτι συνθῆκαι σφίσιν αὐτοῖς εἶεν, εἴ τις ἐπὶ Θήβας ἴοι, βοηθεῖν. Ibid. V, 2, 8. (ἔλεγον, ὡς) ἐπεὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐξέβαλον, ὡς ἔπεσθαι οὐδαμῶς (οὐδαμοῦ Schaefer. cum marg. Leoncl.) ἐθέλοιεν. ubi Schaefer. cum Steph. et Leoncl. αὐτοί pro αὐτούς edidit.

120) V. Herod. V, 123.

121) XIV, 1. p. 183. Tauchn.

122) VII, 3, 4.

123) Polit. V, 2, 12. Cf. Mannert. Geogr. d. Gr. u. R. VI, 3. p. 328. ſq.

ſunt, quī continentis oppidum, τὴν πολίχναν [124]), quam Thucydides dicit, inhabitabant. Nam Χύτριον, Strabo ait l. l. ἐστὶ τόπος, ἐν ᾧ πρότερον ἵδρυντο Κλαζομεναί. Quod autem Schneiderus ſtatuit [125]), τὴν πολίχναν et Δαφνοῦντα eundem locum eſſe, hoc ſatis mirari nequeo. Nam, ut Thucydides narrat [126]), Lesbo pacata, Athenienſes Κλαζομενίων τὴν ἐν τῇ ἠπείρῳ πολίχναν τειχιζομένην ἑλόντες διεκόμισαν πάλιν αὐτοὺς ἐς τὴν ἐν τῇ νήσῳ πόλιν, πλὴν τῶν αἰτίων τῆς ἀποστάσεως· οὗτοι δὲ ἐς Δαφνοῦντα ἀπῆλθον· καὶ αὖθις Κλαζομεναὶ προσεχώρησαν. Quem locum cum vir doctus, quem diximus, ſententiae ſuae repugnare videret, ſtatuendum putavit, auctores ſeditionis ex inſulari urbe, diſceſſione facta, rediiſſe in urbem continentis. At vero, hos non in inſulam reductos eſſe, diſertis verbis ſcriptor narrat. Quod autem poſtea (c. 31.) refert, Aſtyochum, Clazomenios iterum ab Athenienſibus abalienare cupientem, juſſiſſe αὐτῶν τοὺς τὰ Ἀθηναίων φρονοῦντας ἀνοικίζεσθαι ἐς τὸν Δαφνοῦντα καὶ προσχωρεῖν σφίσι (τοὺς ἄλλους), ibi ἀνοικίζεσθαι non eſt, ut Schneiderus interpretatur, ex inſula recedere in continentem interiorem, ſed in locum editiorem habitatum ire [127]). Unde qui Daphnuntis ſitus fuerit colligi poteſt [128]). Quousque Clazomenae in fide erga Athenienſes perſeverarint, non conſtat. Sub Alcibiadis tamen praetura eas Athenienſibus amicas conſpicimus. Alcibiades enim non ſolum cum, a Tiſſapherne in vincula datus, evaſiſſet, eo perfugit [129]), ſed etiam cum, qui Daphnunta ſeceſſerant, caeteros Clazomenios infeſtarent, his auxilio venit [130]).

---

124) Cf. Weſſel. ad Herod. VI, 26. Apud Thucydidem πολίχναν nomen appellativum eſſe, inprimis e collocatione verborum in loco VIII, 23. colligo, quamquam forma offenſioni eſt.

125) Addend. ad Xenoph. Hellen. VI, 1, 51. p. 106. ſq.

126) VIII, 23.

127) Cf. Thuc. I, 7. 58. Eodem modo haec vox intelligenda eſt Ariſtoph. Pac. 206. ubi fallitur Schol. Cf. Valckenar. ad Herod. IV, 18. Contrario ſenſu dicitur κατοικίζεσθαι Plat. Legg. p. 682.

128) Inepte Waſſ. ad Thuc. VIII, 23. de Daphnunte Phocico ſomniat.

129) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 10. ſq. Plutarch. Alc. 28.

130) Ita quidem Diodor. XIII, 71. de cujus fide in hac re non dubitaverim, cum hic Xenophonti non repugnet, ſed, ut ſaepius, mancam ejus narrationem ſuppleat.

10. *Colophon* et *Notium*, quae oppida unam tantum civitatem conſtituebant, hoc tamen tempore, ut ſaepius, ita videntur diſſediſſe, ut Notium Athenienſibus fidele manſerit, Colophon autem Lacedaemoniorum partes amplexa ſit. Quod, quamquam Thucydides non refert, e Xenophonte tamen conjicere licet, qui Colophona a Thraſyllo receptam tradit, de Notio autem ita loquitur, ac ſi ab eo amica inventa eſſet [131]). Notii poſthac etiam naves Athenienſium conſpicimus [132]).

11. *Teos*, cum Strombichides eam tueri non valeret, Chios recepit ac moenibus ſuis, ab Athenienſibus exſtructis, privata eſt [133]). Paulo tamen poſt Diomedon pactionem cum Teiis fecit, ut Athenienſes quoque reciperent [134]). Quibus deinde omnino hanc civitatem acceſſiſſe, inde patet, quod Callicratidas derepente eam adortus expugnavit ac diripuit [135]).

12. Chiorum opera *Lebedus* quoque et Erae, Teiiorum oppidum [136]), defecerunt [137]).

13. Phocaeam etiam ad Lacedaemonios deſciviſſe, non quidem diſerte dicit Thucydides, ſed videtur tamen ſignificare [138]). Eamque poſthac in Spartanorum ditione fuiſſe, inde patet, quod poſt pugnam ad Arginuſas, pars eorum eo confugiſſe refertur [139]). Sed ante hoc proelium Phocaeam in poteſtate Athenienſium fuiſſe, ex hoc Xenophontis loco conjeceris: Ἀλκιβιάδης δὲ ἀκούσας, Θρασύβουλον ἔξω Ἑλλησπόντου ἥκοντα τειχίζειν Φώκαιαν, διέπλευσε πρὸς αὐτόν [140]). Sed ibi vide, ne pro τειχίζειν legendum

131) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 4. ubi de utroque oppido docte agit Schneiderus. Non uno modo laborant, quae Haackius ad Thuc. III, 34. disputat.

132) V. Xenoph. Hellen. I, 5, 12. ſq. Diodor. XIII, 71.

133) V. Thuc. VIII, 16. 20.

134) V. c. 20.

135) V. Diodor. XIII, 76.

136) V. Strab. XIV, 1. p. 181.

137) V. Thuc. VIII, 19.

138) c. 51.

139) Xenoph. Hellen. I, 6, 54. Diodorus tamen XIII, 99. pro Phocaea Cymen nominat.

140) Ib. I, 5, 11. Hic quoque mancam hujus ſcriptoris narrationem deprehendis. Nam Thraſybulum in Hellespontum profectum eſſe non narravit. Cf. I, 4, 9. Pro Phocaea Cymen nominat Cornel. Nep. Alc. 7, 1.

ſit περιτειχίζειν, niſi forte illud ſignificare poteſt *circumvallare*. Thraſybulum enim exercitu ſuo abuſum eſſe, ut non magni momenti urbem communiret, non admodum probabile videtur. Nec perſpicitur, cur Alcibiades operis ſpectator eſſe voluerit, claſſis imperio Antiochi temeritati relicto, quam ipſe videtur pertimuiſſe. Contra, ſi Phocaea oppugnata fuerit, commode auxilia adduxerit [140b]).

13. Quae *Myuntis* et *Prienes* hoc tempore fortuna fuerit, non magis proditum eſt, quam quibus partibus Aeolicae orae maritimae civitates ſtuduerint. Videntur tamen et hae Lacedaemoniis faviſſe, ſive potius Perſarum imperio ſubjectae fuiſſe. Nam inter ſocios, qui Athenienſibus adverſus Syracuſanos auxilia miſerint, nulla earum mentio eſt [141]). Cymen tamen Diodorus [142]) Athenienſium ſociam appellat, cum Cornelio Nepote [143]) Theopompi, ut videtur, auctoritatem ſecutus.

Ad Doricam ἑξάπολιν quod attinet, de Lindo, Jalyſo et Camiro jam dictum eſt. *Cos* autem, quae maximo terrae motu collapſa nec munita erat, cum Aſtyochus adveheretur, ab incolis, in montana ſe recipientibus, relicta atque a Lacedaemoniis direpta eſt [144]). Poſtea Athenienſes Coa inſula ac vicinis Chalce et Syme ὁρμητηρίοις uſi ſunt, unde Lacedaemonios, cum in Rhodo ſtationem haberent, laceſſerent [145]). Coorum urbem Alcibiades cum Cauno a Tiſſapherne reverteretur munivit eique praefectos dedit [146]). Poſtero tempore eam ab Athenienſibus abalienatam fuiſſe, conjecerit aliquis e Xenophonte, qui Λύσανδρος, inquit, ἀφικόμενος ἐς Ῥόδον καὶ ναῦς ἐκεῖθεν λαβὼν ἐς Κῶν καὶ Μίλητον ἔπλευσεν, ἐκεῖθεν δ' ἐς Ἔφεσον [147]) Adde quod Diodorus

140b) De Alcibiadis itinere ſibi repugnat Plutarch. Lyſ. 5. et Alc. 35. Poſteriore loco cum eum in Cariam profectum eſſe narraret, obverſabatur ei Xenoph. Hellen. I, 4, 8. ſq.

141) Thuc. VII, 57.

142) XIII, 75.

143) Alc. 7.

144) V. Thuc. VIII, 41. Diodorum XIII, 41. errare jam ſupra monuimus.

145) V. Thuc. VIII, 44. extr. (ubi velim codd. pro ἐκ τῆς Σάμου exhiberent ἐκ τῆς Σύμης. cf. c. 41.)

146) V. c. 108.

147) Hellen. I, 5, 1.

hanc insulam hoc tempore ab Alcibiade devastatam esse dicit [148]). — Eodem tempore quo Con munivit, Alcibiades pecunias exegit ab *Halicarnassensibus* [149]). Unde tamen non sequitur, eos tunc Athenienſibus subditos fuisse, cum has pecunias solvere potuerint, ne Alcibiades ipsorum vel agros depopularetur vel urbem impugnaret [150]). Etenim Halicarnassum et *Cnidum* omninoque Cariae maritimas oras pridem Athenienſibus a Persis ereptas fuisse puto. Nam initio quidem belli Thucydides Dores in universum atque Carum, qui litora tenuerint, Athenienſium socios fuisse dicit [151]), sed ad Syracusas neque Cares neque Halicarnassenses vel Cnidii conspiciuntur [152]). Atque Cnidum quidem Tissapherni paruisse ex Thucydide colligas, qui ἡ δὲ (Κνίδος), inquit ἀφειστήκει ἤδη ἀπὸ Τισσαφέρνους [153]). Ejecto enim satrapae praesidio [154]), Cnidii in libertatem se vindicarunt, eumque eodem tempore dissidia inter Tissaphernem et Lacedaemonios orta essent, ab his adjuti sunt. Qui loco, quem proposuimus, ὑπό pro ἀπό legendum vel hanc praepositionem ibi *per* significare putaverunt, Cnidum hoc tempore in Athenienſium ditione fuisse, animum induxerant.

Explicationem nostram illustrat *Antandri* fortuna. Nam Antandrus quoque, cum olim Athenienſibus paruisset [155]), postea in Tissaphernis potestatem venerat, atque Antandrii quoque, cum Arsacis Tissaphernis praefecti, qui his oris praeerat, crudelitatem metuerent, oneraque ab ipso sibi imposita ferre nollent, Lacedaemoniis adjuvantibus, in libertatem se vindicarunt [156]).

Ex Hellesponti civitatibus prima ab Athenienſibus defecit *Abydus* [157]), quae frustra a Strombichide [158]) et

148) XIII, 69.

149) V. Thuc. VIII, 108.

150) Hoc consilio v. c. Selybriani Alcibiadi pecunias dederunt. V. Xenoph. Hellen. I, 1, 21.

151) V. II, 9.

152) V. VII, 57.

153) VIII, 35.

154) V. c. 109.

155) V. IV, 52. 75.

156) V. VIII, 108. Diodor. XIII, 42.

157) V. Thuc. VIII, 61. 62.

158) V. Thuc. l. l.

Alcibiade [159]) impugnata Lacedaemoniorum in poteſtate permanſit, cum caeterae, quae deſciverant, Helleſponti urbes ab Athenienſibus reciperentur [160]).

Quae eodem, quo Abydus, tempore defecerat, *Lampſacus* deinceps a Strombichide recepta eſt [161]). Poſtea tamen Lyſander eam, quamquam ab Alcibiade munitam [162]) et praeſidio firmatam [163]), expugnavit [164]).

Graviſſimam Athenienſes jacturam fecerunt, cum *Byzantium*, navigationi moderandae opportunum [165]), ad Clearchum deficeret [166]). Qui tamen harmoſtes cum Byzantios premeret, ipſorum nonnulli poſthac, eo abſente, urbem fruſtra obſeſſam Alcibiadi prodiderunt [167]), quae deinde usque ad Lyſandri victoriam in Athenienſium poteſtate manebat [168]).

Idem Clearchus, a Pharnabazo adjutus, etiam *Cyzicum* ad defectionem induxerat [169]). Sed poſt pugnam ad Abydum facile Athenienſes locum muris non munitum receperunt [170]). Quem cum poſtea Lacedaemonii et Pharnabazus iterum cepiſſent [171]), proelio victi, ultro reliquerunt. Quo facto Alcibiades multum pecuniae a Cyzicenis exegit [172]).

---

159) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 15. Plutarch. Alc. 39.

160) V. Diodor. XIII, 68. coll. c. 41. 105. Xenoph. Hellen. I, 1, 6. 2, 15. II, 1, 18. Dercyllidam, qui Abydum ad deficiendum compulerat, poſthac quoque ejus harmoſten videmus. V. IV, 8, 5.

161) V. Thuc. l. l.

162) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 15. Diodor. XIII, 66. cum Palmerii emendatione.

163) V. Diodor. XIII, 104.

164) *Κατὰ κράτος*, ut Xenoph. Hellen. II, 1, 18. et Plutarch. Lyſ. 9. teſtantur. Quod Diodorus l. l. dicit: *τὴν Ἀθηναίων φρουρὰν ἀφῆκεν ὑπόσπονδον*, male reddidit Xenophontis Hellen. II, 1, 18. verba: *τὰ δὲ ἐλεύθερα σώματα πάντα ἀφῆκε Λύσανδρος*.

165) V. Polyb. IV, 44. coll. Herod. IV, 144.

166) V. Thuc. VIII, 80. Omnia confundit Diodor. XIII, 34.

167) V. Xenoph. Hellen. I, 5, 15. Diodor. XIII, 64. 66. Ig. Plutarch. Alc. 31.

168) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 1.

169) V. Diodor. XIII, 40. coll. Thuc. VIII, 107.

170) V. ll. ll.

171) V. Diodor. XIII, 49.

172) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 19.

Ab eodem Clearcho *Calchedona* [173]) quoque, hac parte extremam Athenienſium imperii civitatem [174]), ad deſciſcendum compulſam eſſe, quamquam ab auctoribus non proditum invenio, vix tamen dubitari poteſt. Inde poſthac, cum Lacedaemonem reverſus eſſet [175]), Byzantii et Calchedonis harmoſta mittitur [175 b]). Utilior, quam aliorum fides, Athenienſibus facta eſt Calchedoniorum defectio. Qui cum, de illorum adventu certiores facti, apud vicinos Thraces fortunas ſuas depoſuiſſent, Alcibiades, ut hae ſibi dederentur, minis a Thracibus impetravit, eumque deinceps Hippocratem, Calchedonis harmoſten, a Pharnabazo adjutum, deviciſſet, Pharnabazus, ut urbem ab obſidione liberaret, Athenienſibus viginti talenta ſolvit, ac praeterea Calchedonii non modo in poſterum quantum antehac tributum expendere, ſed etiam quod, ex quo deſciverant, debebant, ſolvere cogebantur [176]). Nihilo ſecius tamen Calchedona poſthac ab Athenienſibus captam eſſe, inde patet, quod Lyſander poſt pugnam ad Aegos flumen eorum ibi praeſidium reperiſſe proditur [177]). — In Calchedonio agro Athenienſes poſt pugnam ad Abydum *Chryſopolin* muniverunt ibique triginta naves reliquerunt, quae decumam a navibus e Ponto venientibus exigerent et ſi qua alia ratione poſſent hoſtibus nocerent [178]). Videntur tamen, poſtquam Byzantium et Calchedona receperant, neque Chryſopolin hoc conſilio amplius tenuiſſe, nec tot, quot dictum eſt, naves in hac regione habuiſſe.

Abydo amiſſa, Strombychides *Seſtum* totius Helleſponti praeſidium et cuſtodiam conſtituit [179]), atque haec

---

173) De nominis ſcriptura v. iuterprr. ad Thuc. IV, 75. et Herod. IV, 144.

174) V. Ariſtoph. Eq. 174. cum Palmerii emendatione.

175) Poſt pugnam ad Cyzicum, cui eum interfuiſſe, Diodorus auctor eſt XIII, 51. Unde coujicias, eum auxilia petitum Spartam profectum eſſe.

175 b) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 35. Eodem modo Sthenelaum utriusque urbis harmoſten Lyſander conſtituit. V. Hellen. II, 2, 2.

176) V. Xenoph. Hellen. I, 3, 2. ſqq. Diodor. XIII, 66. Plutarch. Alc. 29. ſqq.

177) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 1.

178) V. Boeckh. Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 349.

179) V. Thuc. VIII, 62.

urbs usque ad finem belli in Athenienſium poteſtate manſit [180]).

Defeciſſe contra videntur *Perinthus* et *Selybria*, fortaſſe a Clearcho inductae. Sed poſt pugnam ad Cyzicum illam Alcibiades recepit [181]), haec ei pecunias ſolvit [182]), poſtea tamen per proditionem ab eo capta eſt [183]).

Cherſonneſus in fide erga Athenienſes videtur perſeveraſſe [184]). Vicini Thraces iisdem mercenarios praebebant [185]).

De Graecis maritimarum Thraciae orarum civitatibus non multa comperta habemus. Earum pleraeque, cum Braſidas eo perveniſſet, ab Athenienſibus defecerant, qui paucas tantum, *Menden* [186]), *Toronen* [187]), *Scionen* [188]), receperunt. *Amphipolis*, quae e Niciae pace iis reddenda erat [189]), reſtituta iis non eſt [190]), nec, bello illato, eam videntur expugnaſſe [191]). *Argilus*, *Stagirus*, *Acanthus*, *Scolus*, *Olynthus*, *Spartolus*, *Mecyberne*, *Sane* et *Singe* eadem pace liberae declaratae erant [192]), ac proinde, cum bellum denuo erupiſſet, haud dubie Lacedaemoniorum partibus ſtudebant [193]). Praeterea *Chalcidenſes* [194]) et *Dictidienſes* [195]), quibus mox *Dienſes* [196]) acceſſerunt, Athenienſium hoſtes manſiſſe conſtat. Sed dum in Sicilia pugnabatur, in Thracia bellum ſegniter geſtum videtur; poſt cladem Sicilienſem an praeter eas, quas diximus, civitates aliae quoque deſciverint, ignora-

180) V. Xenoph. Hellen. II, 1, 25.
181) Ibid. I, 1, 21.
182) Ibid.
183) V. Diodor. XIII, 66. Plutarch. Alc. 30. coll. Xenoph. Hellen. I, 3, 10.
184) V. Xenoph. l. l. Diodor. l. l.
185) V. l. l. Thraces ubique Athenienſium mercenarios conſpicimus. V. Thuc. IV, 129. VII, 27.
186) V. Thuc. IV, 130.
187) V. V, 3.
188) V. V, 32.
189) V. V, 18.
190) V. V, 21. 35.
191) V. VII, 9.
192) V. V, 18.
193) V. V, 26: *οἱ ἐπὶ Θρᾴκης ξύμμαχοι οὐδὲν ἧσσον πολέμιοι ἦσαν.* Cf. c. 35.
194) V. V, 31. 38. 80. 83. VI, 7. 10.
195) V. V, 35.
196) V. V, 82. ubi pro *Δικτιδιῆς* leg. eſt *Διῆς*. Cf. c. 35.

mus. *Thaſii* quidem, ut deficerent, ea non commoti ſunt. Etenim cum in Samo apud exercitum Athenienſium ſtatus popularis everſus eſſet, et, qui tunc res moderabantur, idem in ſociis civitatibus fieri vellent, Diotrephes, in Thraciam delegatus, apud Thaſios quoque paucorum dominatum inſtituit. Sed quos hoc beneficio collato, fideles ſe ſocios habituros eſſe ſperarant, optimates, cum populares qui Atticas partes tuebantur, omni poteſtate exuti eſſent, opportuno tempore uſi ad Lacedaemonios deſciverunt [197]), ab iisque Eteonicum harmoſten [198]) cum praeſidio [199]) acceperunt. Is tamen cum ſuis poſtmodum, Ol. 92, 3. Ecphanto duce [200]), a popularibus ejectus eſt [201]), qui Ol. 93, 1. Thraſybulum receperunt [202]). Atque hinc Demoſthenes l. l. factum eſſe dicit, ut Graecae Thraciae civitates denuo Athenienſium imperio ſubigerentur. Quod quamquam Xenophon confirmat, haud ſcio tamen, annon omnes ſubjectae fuerint. Diodorus quidem praeter Thaſum nonniſi *Abdera* recuperata dicit. Receptae tamen fuerint plures, ſed quae omnino defecerant, eae et numero et viribus majores erant, quam ut Thraſybulus exiguo tempore [203]) eas in poteſtatem redigere poſſet.

Inſularum haud dubie pleraeque in Athenienſium ditione manſerunt. Nonnullae tamen, eaeque maximae, quas ut par erat, Spartani inprimis adjuvabant, deſciverunt. De Chio et Rhodo jam dictum eſt. *Eúboea*, quae ſtatim poſt cladem Sicilienſem Lacedaemonios arceſſiverat [204]), victis ab Hegeſandrida Athenienſibus, illico defecit, eamque Athenienſes tantam jacturam fecerunt [205]), ut miraremur, eos ejus recuperandae periculum non feciſſe, cum, quae longe minoris momenti erat, *Andros*,

197) V. VIII, 65. quo loco non caute uſus eſt Manſo Sparta T. II. p. 284.

198) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 32.

199) V. Demoſth. Lept. §. 48.

200) V. l. l. Ecphanto ejusque ſociis *ἀτέλεια* data.

201) V. Xenoph. l. l.

202) V. Xenoph. Hellen. I, 4, 9. Diodor. XIII, 72. utrumque factum contraxit et confudit.

203) Nam non multo poſt eum in Hellesponto et ad Phoeaeam conſpicimus. Ib. I, 5, 11.

204) V. Thuc. VIII, 5.

205) Ib. c. 95.

poſtquam defecerat, ab iis obſideretur [206]), niſi meminiſſemus, ad Euboeam aggrediendam tot opus fuiſſe copiis, quot cum alibi abunde occuparentur ad hanc expeditionem non comparari poterant, cum praeſertim Oropus ſimul adoriendus fuiſſet. Nec tamen eos Euboeae recuperandae ſpem abjeciſſe inde patet, quod, cum hoſtes hanc inſulam cum continente conjungere inſtituerent, Theramenes cum claſſe miſſus eſt, qui opus inchoatum impediret. Quod cum fruſtra conatus eſſet, hoſtium agros depopulabatur et a ſociis pecunias exegit atque in *Paro* paucorum dominatum, quem ipſi Athenienſes, quo tempore eadem reip. forma utebantur, ibi videntur inſtituiſſe [207]), antiquavit optimatesque pecuniis multavit [208]).

Corcyra, ubi eodem tempore qui Lacedaemoniis favebant res novas moliebantur, a Cononе, Naupacto ſuccurrente [209]), Athenienſibus ſervata eſt [210]), qui anno poſt *Pylum* [211]) et *Niſaeam* [212]) amiſerunt.

---

206) V. Xenoph. Hellen. I, 4, 22. ſq. Diodor. XIII, 69 Plutarch. Alc. 35.

207) Cf. Thuc. VIII, 64.

208) V. Diodor. XIII, 47.

209) Ibi eum reliquit Thuc. VII, 31. Si Cornelio Nepoti fides habenda eſſet, Thucydides vel Xenophon Cononem gloria bene merita fraudaſſent. Ita enim ille: *Conon Athenienſis Peloponneſio bello acceſſit ad remp., in eoque ejus opera magni fuit. Nam et praetor pedeſtribus exercitibus praefuit, et praefectus claſſis res magnas mari geſſit. Quas ob cauſſas praecipuus ei honos habitus eſt. Namque omnibus annis in inſulis praefuit. In qua poteſtate Pheras cepit, coloniam Lacedaemoniorum.* Vita Con. 1. Sed poſtrema vix dubitari poteſt, quin e Xenophonte Hell. IV, 8, 7. fluxerint. Atque ut haec, ita etiam praegreſſa falſo temporibus notata arbitror.

210) V. Diodor. XIII, 48. cujus capitis extrema partem: *ἡ μὲν οὖν ἐν Κερκύρᾳ φυγὴ τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος*, pro *φυγή* leg. videtur *σφαγή*.

211) V. Diodor. XIII, 64. ubi quae Weſſel. de Anyti *δωροδοκίᾳ* annotat, iis adde Lex. Seg. p. 236. 6. Ibi tamen Meles nominatur (haud dubie diverſus ab eo, cujus mentio eſt apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 859.) et pro *δ' ἐδέκασε* leg. eſt *ὃς ἐδέκασε*.

212) V. Diodor. XIII, 65.

CAPUT SEXTUM.

DE PERSARUM CUM GRAECIS RATIONIBUS.

Quo flagrabant mutuo Athenienſes ac Lacedaemonii odio, Salaminis et Plataearum immemores, non dubitabant, vel infeſtiſſimos barbarorum, Perſas, ſibi adjungere ſocios. Primi horum auxilium petere auſi videntur Lacedaemonii [1]). Sed quos eo conſilio legatos miſerant, hi ab Athenienſibus intercepti ſunt atque necati [2]). Hos ſequebantur alii aliique, qui cum discrepantes ferrent conditiones, Artaxerxes Artaphernem ad Spartanos legavit, qui peteret, ut, ſi quid aperte dicere vellent, cum ipſo legatos mitterent. Verum Artaphernes quoque ab Athenienſibus interceptus eſt, qui deinceps ipſi cum eo legatos ad regem miſerunt. Sed hi cum Epheſi de Artaxerxis morte certiores facti eſſent, re infecta redierunt [3]).

1) Ἀνεπιφθονον hoc judicat Archidamus apud Thuc. I, 84. Ac ſtatim ab initio belli *utrosque* legatos ad regem mittere voluiſſe patet ex II, 2. ubi ſic diſtinguendum: οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες, παρεσκευάζοντο δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν — πρεσβείας τε μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα καὶ ἄλλοσε ἐς τοὺς βαρβάρους, εἴ ποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἑκάτεροι προσλήψεσθαι, πόλεις τε ξυμμαχίδας ποιούμενοι, ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως. Quo facto participia μέλλοντες et ποιούμενοι ad utrumque populum referenda ſunt, id quod jam Portum perſpexiſſe video.

2) V. II, 67. coll. Ariſtoph. Acharn. 647. coll. Herod. VII, 137. Diodor. XII, 41.

3) V. IV, 50. De Ἀσσυρίοις γράμμασι, quorum ibi mentio eſt, v. Schweighaeuſer. ad Herod. IV, 87. De Artaxerxis (ſive Artoxerais, v. Weſſel. ad Herod. VI, 98. et Schweighaeuſer. in var. lectt. ad VI, 43.) morte v. Weſſel. ad Diodor. XII, 64.

Hanc quidem primam Athenienſium ad regem legationem Thucydides memorat. Sed jam ante aliam ab iis ad eundem miſſam fuiſſe ex Ariſtophanis Acharnenſibus patet [4]). Quod haec eorum, quorum cauſa miſſa erat, nihil impetravit, fortaſſe non tam a legatorum ſocordia et negligentia repetendum eſt, quam a regis rationibus, qui Aſiaticorum Graecorum imperium ſibi arrogabat [4b]). Quo cum Athenienſes ei cedere nollent, mox haud dubie fruſtra ſe ejus amicitiam quaeſituros eſſe intellexerunt, eamque ambire deſierunt, cum praeſertim non multo poſt inter ipſos et Lacedaemonios induciae fierent [5]), quas Niciae pax ſubſecuta eſt [6]). Et vero poſtquam bellum denuo eruperat, initio quidem, neutri Perſarum opem videntur imploraſſe, tum quod aliquamdiu utrique aperte foedus frangere hoſtesque ſe oſtendere cunctabantur [7]), tum quod belli ſcena, Sicilia, remotior erat, quam ut a regis amicitia multum adjumenti exſpectandum eſſet. Sed anguſtiae, in quas Athenienſes, Decelea communita, praecipueque clade Sicilienſi accepta, redacti ſunt, probabile faciunt, eos, cum quacunque poſſent ratione afflictis opibus ſuis ſuccurrere ſtuderent, Perſarum quoque auxilium ſibi conciliare conatos eſſe. Quod de hac re nihil a Thucydide proditum reperitur, non propterea dubitandum eſt de veritate narrationis Andocidis: Epilyco, oratoris avunculo, legato, foedus Perſas inter et Athe-

4) V. 61. ſqq. de tempore nihil definiri poteſt, cum comicus numeros exaggeret. V. v. 80. ſqq. et 67. ubi legati ridicule Enthymene archonte, itaque Ol. 85, 4. (v. Diodor. XII, 52. Dodwell. Annal. Thuc. T. II. p. 648. 664.) miſſi dicuntur.

4b) V. Thuc. VIII, 5.

5) V. Thuc. IV, 118.

6) Ib. V, 18.

7) Quamquam enim jam ad Mantineam pugnatum erat (v. Thuc. V, 61. ſqq.) Athenienſesque τῇ Λακωνικῇ στήλῃ ἐπέγραψαν, ὅτι οὐκ ἐνέμειναν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς ὅρκοις (v. V, 56. coll. Ariſtoph. Lyſ. 512.) ac Pylo profecti eos infeſtabant (v. V, 115.), tamen non prius bellum apertum erupit, quam Athenienſes, Argivis ſuadentibus, ipſam Laconicam invaſerunt. V. VI, 105. Cf. VI, 10. VIII, 18. Male igitur Diodorus XII, 79. ita loquitur, ac ſi pugna ad Mantineam bellum redintegratum fuiſſet.

nienſes compoſitum fuiſſe, quod horum modo imprudentia fregerit [8]).

Etenim Piſſuthnes [9]), Hyſtaſpis filius [10]), Sardium praefectus, a rege Dario II. Notho defecerat [11]), cumque

---

8) Andoc. de pace p. 103. Non me fugit, hanc orationem Andocidis eſſe, dubitare Taylorum in lectt. Lyſ. p. 260. Marklandum ad Aeſchin. de falſa leg. p. 335. aliosque. Sed merito his adverſari puto Ruhnkenium in hiſt. crit. p. 134., Valckenarium apud Sluiter. lectt. Andoc. et praecipue Boeckhium in Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 190. Atque etiamſi ab alio auctore profecta ſit, nihilo tamen ſecius hiſtorico ea uti licet.

9) Ejus mentio eſt apud Thuc. I, 115. et III, 31. 34. Plutarch. Pericl. 25. Thuc. III, 31. ſic legendum. et diſtinguendum puto: *ἄλλοι δέ τινες τῶν ἀπ' Ἰωνίας φυγάδων καὶ οἱ Λέσβιοι ξυμπλέοντες παρῆνουν, ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται, τῶν ἐν τῇ Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινὰ ἢ Κύμην τὴν Αἰολίδα, ὅπως ἐκ πάλεως ὁρμώμενοι τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν — ἐλπίδα δ' εἶναι· οὐδενὶ* (ſic etiam cod. Monac. 228. pro *οὐδέν* exhibet, v. Goeller. in Act. Monac. T. II. Faſc. 2. p. 242.) *γὰρ ἀκουσίως ἅψιχθαι — καὶ* (repete *ὅπως*), *τὴν πρόσοδον ταύτην μεγίστην οὖσαν Ἀθηναίων ἢν ὑφέλωσι καὶ ἅμα ἣν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς, σφίσι δαπάνη γίγνηται· πείσειν τε οἴεσθαι καὶ Ἰασσοῦ θῆναι, ὥστε ξυμπολεμεῖν: alii — ſuadebant ut — Ionicarum aliquam urbium occuparet vel Cymen Aeolicam, quo* (Lacedaemonii) *ex urbe prodeuntes Ioniam ad deficiendum compellerent — (quod effectum iri ſpem eſſe, cum nullis* (Athenienſium ſociis) *invitis advenerint) ac, ſi his reditibus, qui maximi eſſent Athenienſium, eos ſpoliarent, ſimulque, ſi claſſem iidem ipſos obſervantem et obſidentem compararent, pecunias perderent. Οὐδενὶ ἀκουσίως* dici poſſe, negat Poppo p. 164. vocem *ἀκούσιος* latino *non voluntarius* reſpondere ratus, quod falſum videtur. Cf. III, 40. 82. IV, 98. Ad *ἅψιχθαι* ſubaudio *Λακεδαιμονίους*, qui cum jam ad Ioniam appulerint (v. III, 29), praeteritum nullam offenſionem habet. Quod *ἢν* ante *ὑφέλωσι* non ante *τὴν πρόσοδον* collocatum eſt, inde explicandum eſt, quod *τὴν πρόσοδον* ſonum habet. Pro *αὐτοῖς*, *σφίσι* Goeller. l. l. *σφίσι*, *αὐτοῖς* exhibuit cum marg. et cod. Monac. 228. et Parif. 1. Sed cum in *ἐφορμῶσιν* novum ſubjectum, Athenienſes, lateat, *σφίσιν* ad hos, *αὐτοῖς* ad Lacedaemonios videtur referri poſſe. Quae Poppo de his pronominibus ſtatuit, non carent exceptionibus. Denique ex *δαπάνη γίγνηται*, quod tantum ad poſterius membrum quadrat, non item ad prius *τὴν πρόσοδον — ὑφέλωσι*, ſumendum eſt *βλάβη γίγνηται*, quod non durum videri debet.

11) V. Thuc. I, 115. Unde conjicias, eum Artaphernis, Darii Hyſtaſpis fratris, fuiſſe nepotem. Nam Artaphernes eidem provinciae praefuerat (V. Herod. V, 25.), quae *νόμων τόν τε Φρύγιον καὶ Λύδιον καὶ Ἰωνικόν* complectebatur. V. id. III, 127. Diverſa erat ab hac praefectura *ἡ στρατηγία τῶν κάτω* (v. Valckenar. ad Herod. IV, 18. Schneider. ad Xenoph. Anab. I, 1, 2.)

proditione captus esset [12]), spurius ejus filius, Amorges, paternis opibus usus bellum contra Tissapherνem, satrapam a rege missum, continuavit [13]). Ac sibi, ut regis copiis resisteret, non satis virium esse ratus Athenienσium auxilium imploravit, qui solita imprudentia [14]), fortasse a corruptis oratoribus inducti [15]), tanto facilius morem ei gesserunt, cum suae Persarumque rationes ita sibi adversarentur, ut vix ac ne vix quidem diuturna esset speranda amicitia. Namque qui maximam partem Athenienσium ditioni subjecti erant, Asiatici Graeci, eorundem imperium rex sibi arrogabat ac tributa, iis solvenda, a satrapis exigebat. Itaque, foedere ab Athenienσibus rupto, Tissaphernes [16]) et Pharnabazus [17]) non dubitabant Lacedaemonios accire eorumque ope

---

sive τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν (ἀνθρώπων). V. Herod. V, 25. VII, 135. Quae cum et ipsa Pissuthnis successori, Tissapherni, data fuerit, (v. Thuc. VIII, 5.), mireris, eam posthac Cyro attributam esse. V. Schneider. h. l. An forte rex metuebat, ne, si tanta unius esset potentia, is defectionem moliretur?

12) V. Exc. e Ctes. Pers. ad calc. Herod. p. 822. ed. Wessel.

13) Ita enim probabilius mihi statuere videor, quam Manso Spartae T. II. p. 258. qui eum Cariae praefectum fuisse conjicit. Obscurius de Amorge loquitur Thuc. VIII, 5. 28 36. Ejus nomen habet Harpocr. ad quem Valesius non conferre debebat Herod. V, [121].

14) Cujus appositum exemplum narrat Xenoph. Hellen. IV, 8, 24.

15) Quos ut sibi conciliaret, haud dubie Amorges opibus suis, de quibus v. Thuc. VIII, 56. non pepercit.

16) De eo cf. Manso Spartae V. III. T. 2. p. 28. sqq.

17) Τὴν Λασκυλῖτιν σατραπείαν sive τὸν ἐν Λασκυλείῳ νομόν (v. Herod. III, 120.) cujus caput erat Dascylium (v. Xenoph. Hellen. IV, 1, 15.) Artabazus, Pharnacis F. (v. Herod. VII, 66.) a Xerxe acceperat (v. Thuc. I, 129.) fortasse propterea, quod regem a Graecis victum usque ad Hellespontum comitatus erat (v. Herod. VIII, 126.). Artabazum exceperunt Pharnabazus I. filius, Pharnaces II. nepos (v. Thuc. II, 67. V, 1. VIII, 6. ubi Φαρνάκου leg. esse jam Dukerus monuit. Aristoph. Av. 1028. coll. Xenoph. Hellen. IV, 1, 33.) Pharnabazus II. pronepos, is, de quo nobis sermo est. Quod Thuc. VIII, 58: οἱ Φαρνάκου παῖδες memorantur inde non collegerim, Pharnabazo fratres fuisse imperii participes, sed illos intellexerim Pharnacis I. posteros, non Pharnacis II. filios. Caeterum fallitur Chariton p. 98. ed. Lipsi. cum hunc Lydiae et Ioniae praefectum facit.

Graecas Aſiae civitates Athenienſibus eripere. Alcibiade ſuadente Spartani prius Tiſſapherni ſuccurrerunt nec ſolum maximam Ioniae partem ab Athenienſium ſocietate abalienarunt, ſed Iaſum quoque, ubi Amorges ſe tenebat, expugnarunt, ejusque divitiis ſeſe locupletarunt [18]). Sed non multo poſt diſſenſio inter ipſos et ſatrapam exſtitit de mercede ab hoc ſolvenda. Etenim ἐπεὶ δὴ τὴν Ἴασον κατεστήσατο ὁ Τισσαφέρνης ἐς Φυλακήν, παρῆλθεν ἐς τὴν Μίλητον καὶ μηνὸς μὲν τροφήν, ὥςπερ ὑπέστη ἐν τῇ Λακεδαίμονι, ἐς δραχμὴν Ἀττικὴν ἑκάστῳ πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε, τοῦ δὲ λοιποῦ χρόνου ἐβούλετο τριώβολον διδόναι ἕως ἂν βασιλέα ἐπέρηται· ἢν δὲ κελεύῃ, ἔφη δώσειν ἐντελῆ τὴν δραχμήν. Ἑρμοκράτους δὲ ἀντειπόντος, τοῦ Συρακουσίου στρατηγοῦ, (ὁ γὰρ Θηραμένης οὐ ναύαρχος ὤν, ἀλλ' Ἀστυόχῳ παραδοῦναι τὰς ναῦς ξυμπλέων [19]), μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ,) ὅμως δὲ [20]) παρὰ πέντε ναῦς πλέον ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἢ τρεῖς ὀβολοὶ ὡμολογήθησαν· ἐς γὰρ πέντε ναῦς [καὶ πεντήκοντα] τρία τάλαντα ἐδίδου τοῦ μηνὸς καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσῳ πλείους νῆες ἦσαν τούτου τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῦτον ἐδίδοτο [21]). Recte haud dubie viri docti [22]) ſtatuunt, verba καὶ πεντήκοντα ex c. 26. irrepſiſſe. In praegreſſis autem verba παρὰ πέντε ναῦς ſignificare putant *in quinas naves*. Hac ratione admiſſa quotidie nautarum unusquisque aliquanto plus, quam tres obolos acceperit. Sed poſthac quoque drachmam Atticam iis datam eſſe, inde conjeceris, quod Alcibiades demum traditur τὴν μισθοφορὰν ξυντεμεῖν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥςτε τριώβολον καὶ τοῦτο μὴ ξυνεχῶς δίδοσθαι [23]). Haec difficultas ita videatur expedienda eſſe, ut ſtatuatur, pacta quidem in quinas naves nonniſi tria talenta, quae rex ſolveret, in ſingulos menſes fuiſſe, ſed Tiſſaphernem ex ſuis duo talenta addidiſſe, ut quotidiana hominis merces drachmae Atticae eſſet.

18) V. Thuc. VIII, 28.

19) V. c. 26.

20) i. e. *quamquam Theramenes non adverſabatur.* De particula δέ poſt parentheſin illata v. Hermann. ad Viger. p. 847. Wolf. et Weisk. ad Xenoph. Hellen. I, 3, 20. Monui propter Heilmannum.

21) Thuc. VIII, 29.

22) V. Duker. ad h. l. et Boeckh. de Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 297.

23) V. Thuc. VIII, 45.

Sed nec probabile eſt, Tiſſaphernem tantos ſumtus feciſſe, neque haec explicatio cum Xenophontis loco ſatis concinit, ubi Cyrus dicit, εἶναι τὰς συνθήκας οὕτως ἐχούσας, τριάκοντα μνᾶς ἑκάστῃ νηῒ τοῦ μηνὸς (i. e. τριώβολον ἑκάστῳ ναύτῃ τῆς ἡμέρας) διδόναι [24]). Abs quo Lyſander aegre impetrat, ut quatuor oboli quotidie viritim darentur. Nunc autem Peloponneſii tanto magis eadem fere ſumma contenti eſſe poterant, quad τὰ ἐκ τῆς Ἰάσου μεγάλα χρήματα διαρπασθέντα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις [25]). Haec cum ita ſint, ſuſpicor verba ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς c. 45. e margine irrepſiſſe, adſcripta ab aliquo, qui antea [26]) eam fuiſſe mercedem meminerat. Mirum eſt autem, quod in foederibus a Thucydide ſervatis certi quidquam de mercede omnino non definitum reperitur. Et in primo quidem omnino nulla ejus mentio injicitur [27]); in altero autem haec modo conſtituuntur: ὁπόσῃ ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ βασιλέως ᾖ, μεταπεμψαμένου βασιλέως, τὴν δαπάνην βασιλέα παρέχειν [28]); in tertio denique: τροφὴν ταῖς ναυσὶ ταῖς νῦν παρούσαις Τισσαφέρνην παρέχειν κατὰ τὰ ξυγκείμενα, μέχρις ἂν αἱ νῆες αἱ βασιλέως ἔλθωσι· Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἐπὴν αἱ βασιλέως νῆες ἀφίκωνται, τὰς ἑαυτῶν ναῦς, ἢν βούλωνται τρέφειν, ἐφ' ἑαυτοῖς εἶναι· ἢν δὲ παρὰ Τισσαφέρνους λαμβάνειν ἐθέλωσι τὴν τροφήν, Τισσαφέρνην παρέχειν, Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους, τελευτῶντος τοῦ πολέμου, τὰ χρήματα Τισσαφέρνει ἀποδοῦναι, ὁπόσα ἂν λάβωσιν [29]). Itaque ne hic quidem certam mercedis ſummam pactam vides; pactam tamen jam antea fuiſſe, conjecerit aliquis e verbis κατὰ τὰ ξυγκείμενα. Sed haec verba eo videantur referri poſſe, quod in univerſum promiſſum erat: τὴν δαπάνην βασιλέα παρέχειν. Urget tamen Xenophontis, quem propoſuimus locus, ubi diſertis verbis, quantam foedera mercedem conſtituerint, proponitur. Itaque niſi apud Thucydidem aliquid excidit, eo confugiendum videtur, ut ſtatuatur, ſummam a Xenophonte dictam propter-

24) V. Xenoph. Hellen. I, 5, 5. In univerſum 5000 talenta eos accepiſſe auctor eſt Iſocr. de Pace 32.

25) V. Thuc. VIII, 36.

26) V. c. 29.

27) V. c. 17.

28) V. c. 37.

29) V. c. 58.

ea in foederibus non diſerte expreſſam eſſe, quod ea ordinaria merces fuerit [30]).

Non multo poſt, quam illa, de qua diximus, Tiſſaphernem inter et Spartanos orta erat diſſenſio, Lacedaemonii Hippocratem et Doriea, qui cum tredecim navibus Cnidum advenerant, ἐκέλευον ταῖς μὲν ἡμισείαις τῶν νεῶν Κνίδον φυλάσσειν, ταῖς δέ, περὶ Τριόπιον οὔσαις, τὰς ἐπ' Αἰγύπτου ὁλκάδας προσβαλλούσας ξυλλαμβάνειν [31]). Horum poſtrema ſunt, qui ita interpretentur: *Lacedaemonii, cum Tiſſaphernes non ſatis ipſorum commodis proſpicere videretur, onerarias ejus naves intercipere voluerunt, ut oſtenderent, graves ei ſe inimicos poſſe eſſe* [32]). Sed eo usque Peloponneſios fuiſſe progreſſos ne tum quidem probabile eſſet, ſi hoc tempore revera ſimultas inter eos et Tiſſaphernem exorta fuiſſet; quod nondum factum fuiſſe inde conjicias, quod ſcriptor dicit, iis hoc tempore μισθὸν δίδοσθαι ἀρχεύντως [33]). Itaque ſtatuendum videtur eas, de quibus dictum eſt, onerarias commeatus advexiſſe Athenienſibus [34]), quae ſententia eo confirmatur, quod hi, de Peloponneſiorum conſilio certiores facti, illico ad Triopium contendiſſe narrantur, ſcilicet ne commeatus ipſorum interciperetur, quem, captis ſex hoſtium navibus, videntur accepiſſe. Sed objecerit aliquis, non veriſimile eſſe, ex Aegypto, quae Perſarum regis imperio paruerit, frumenta apportata fuiſſe Athenienſibus, ejusdem regis hoſtibus. At hoc tempore Aegyptii ſub Amyrtaeo in libertatem ſe videntur vindicaſſe [35]).

Paulo poſt πρὸς τὸν Τισσαφέρνην ἐδόκουν τοῖς Πελοποννησίοις αἱ πρῶται ξυνθῆκαι αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι, ἀνδεεῖς εἶναι καὶ οὐ πρὸς σφῶν μᾶλλον, καὶ ἄλλας ἐπὶ Θηραμένους παρόντος ἐποίουν [36]). Verum hoc foedere nonnulla quidem accuratius definiuntur, emolumenta vero Lacedae-

30) V. c. 45. et Schneider. Addend. ad Xenoph. Hellen. p. 107.

31) V. Thuc. VIII, 35.

32) V. Manſo Spartae T. II. p. 269.

33) V. Thuc. VIII, 36.

34) Quibus frumenta inde advecta eſſe conſtat. Cf. Xenoph. R. Ath. II, 7. Theophr. hiſt. plant. 8. 4. Boeckh. Oec. Civ. T. I. p. 98. Sic interpretari video etiam Neophytum Ducam. Cf. Thuc. II, 69.

35) V. Bredow. hiſt. aut. p. 108. ſq. cl. Gottlebero ad Thuc. I, 110.

36) V. Thuc. VIII, 36.

moniis nulla conceduntur, ut vix poſſis, quin Theramenem a Tiſſapherne corruptum fuiſſe ſuſpiceris. Quare Lichas, ὁ ξύμβουλος, τὰς σπονδὰς οὐδετέρας, οὔτε τὰς Χαλκιδέως[37]) οὔτε τὰς Θηραμένους ἔφη καλῶς ξυγκεῖσθαι, ἀλλὰ δεινὸν εἶναι, εἰ χώρας, ὅσης βασιλεὺς καὶ οἱ πρόγονοι ἦρξαν πρότερον, ταύτης καὶ νῦν ἀξιώσει κρατεῖν· ἐνῆν γὰρ[38]) καὶ νήσους ἁπάσας πάλιν δουλεύειν καὶ Θεσσαλίων καὶ Λοκρῶν καὶ τὰ μέχρι Βοιωτῶν· καὶ ἀντ' ἐλευθερίας ἂν Μηδικὴν ἀρχὴν τοῖς Ἕλλησι τοὺς Λακεδαιμονίους περιθεῖναι. Ἑτέρας οὖν ἐκέλευε βελτίους σπένδεσθαι ἢ ταύταις γε οὐ χρήσεσθαι· οὐδὲ τῆς τροφῆς ἐπὶ τούτοις δεῖσθαι οὐδέν. Ἀγαναικτῶν δὲ ὁ μὲν Τισσαφέρνης ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτος[39]). Interim Alcibiades, cum Aſtyocho ut ipſum interficeret mandatum eſſe comperiſſet, ad Tiſſaphernem confugerat, eique auctor fuit ut bellum trahendo Graecos attereret, quo tanto facilius in regis ditionem venirent. Quod conſilium cum ſatrapa magnopere probaret, poſthac neque ſtipendium integrum militibus perſolvebat nec Phoenicum naves, quas inſtruere conſtituerat, adducebat[40]). Neque tamen ab Alcibiade ſibi perſuaderi paſſus eſt, ut ſocieta-

37) Verba οὔτε τὰς Χαλκιδέως in vulg. Thuc. edd. desunt. Sed Valla, cui Cl. et Mosq. ſuffragantur, in codice ſuo invenit, quae a Thucydide profecta eſſe mihi quidem perſuaſum eſt, propterea, quod quae mox reprehenduntur a Chalcideo potiſſimum pacta erant. Male igitur Haackius interpretamenti nomine iſta verba damnat, οὐδὲ τὰς Θηρ. edens.

38) Non quidem diſertis verbis. Pactum enim erat tantum hoc c. 18: ὑπόσην χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει καὶ οἱ πατέρες οἱ βασιλέως εἶχον, βασιλέως ἔστω. Sed ex hoc loco metuendum erat, ne callida interpretatio, quali olim Ludovicus XIV, Franco-Galliae rex, utebatur, iſtum, quem Lichas dicit, ſenſum cliceret. Mirum eſt autem, quod in Theramenis foedere de hac conditione nihil memoratur. An Lacedaemonii eam ſilentio antiquatam putabant? At Tiſſaphernes tamen eandem extricare poterat e verbis ὁπόση χώρα καὶ πόλεις βασιλέως εἰσὶ Δαρείου ἢ τοῦ πατρὸς ἦσαν ἢ τῶν προγόνων, ἐπὶ ταύτας μὴ ἰέναι ἐπὶ πολέμῳ μηδὲ κακῷ μηδενὶ μήτε Λακεδαιμονίους μήτε τοὺς ξυμμάχους τους (al. τῶν, quod e ſqq. ortum videtur.) Λακεδαιμονίων, μήτε φόρους πράσσεσθαι ἐκ τῶν πόλεων τούτων μήτε Λακεδαιμονίους μήτε τοὺς ξυμμάχους τῶν Λακεδαιμονίων. — Caeterum pro ἐνῆν Pariſ. K. cui Valla aſſentitur, ἐχρῆν habet.

39) c. 43. Cf. c. 52.

40) V. c. 45. ſq. Eandem agendi rationem Cyro commendabat (V. Xenoph. Hellen. I, 5, 9.) Qui tamen cum Perſarum imperium meditaretur, Lacedaemonios ſibi certos amicos conciliare maluit.

tem cum Athenienſibus iniret [41]). Metuebat enim, ne Lacedaemonii vel vincerentur, ſi inopia coacti committerent, vel a nautis deſererentur, ſi ſtipendia ſolvere non poſſent. Quorum ſi alterutrum fieret, haud dubium videbatur, quin Athenienſes praepotentes evaderent. Ac praeterea verebatur, ne Peloponneſii victu egentes terras ſuas compilarent [42]). His rationibus ductus cum Peloponneſiis tertium foedus pactus eſt, quo de regis finibus haec conſtituebantur: *χώραν τὴν βασιλέως, ὅση τῆς Ἀσίας ἐστί, βασιλέως εἶναι καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεὺς ὅπως βούλεται* [43]). Aſiae igitur civitates aperte Perſis proditae ſunt. Sed harum inprimis eae, quae jam inſigni ſtudio Peloponneſios adjuverant iſta conditione non admo-

41) V. c. 52. *Ἀλκιβιάδης μὲν Τισσαφέρνην παρεσκεύαζε καὶ ἀνέπειθεν, ὅπως φίλος ἔσται τοῖς Ἀθηναίοις, δεδιότα μὲν τοὺς Πελοποννησίους, ὅτι πλείοσι ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων παρῆσαν, βουλόμενον δὲ ὅμως, εἰ δύναιτό πως, πεισθῆναι ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐν Κνίδῳ διαφορὰν* (v. c. 43.) *περὶ τῶν Θηραμένους σπονδῶν ἤσθετο τῶν Πελοποννησίων.* Pro *πεισθῆναι* Marg. Reg. Ar. C. Dan. Gr. Caſſ. in marg. Ald. Flor. Baſ. Pariſſ. C. D. E. F. G. I. K. Valla *πιστευθῆναι* offerunt, quod Dukerus et Bredowius probant. Sed Haackius vulgarem lectionem defendit: „verba *βουλόμενον, εἰ δύναιτό πως, πεισθῆναι* non tam oſtendunt, revera jam alienatum eſſe Tiſſaphernem a Peloponneſiis, ſed tantum cupiviſſe, ut de ſocietatis cum Athenienſibus faciendae commodis ipſi, ſi fieri poſſet, perſuaderetur.“ Sed haec ſententia, ut per ſe ſubabſurda eſt, ita cum praegreſſis nullam oppoſitionem facit. Quare non dubito, quin *πιστευθῆναι* unice vera ſit lectio, de cujus tamen interpretatione ambigitur. Dukerus enim *ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων* ſubaudit, Bredowius contra *ὑπ' Ἀλκιβιάδου* ſ. *ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων*, Dukerum particulas *μέν* et *δέ* neglexiſſe ratus. Sed is haud dubie locum ita intellexit: *Tiſſaphernes quamquam Peloponneſios metuebat* (ideoque, ut utriusque populi vires exaequaret, cum Athenienſibus ſocietatem inire meditabatur), *nihilo ſecius tamen adhuc ab illis fidem ſibi haberi volebat.* Verum haec interpretatio ſatrapae metui vim tribuit, quam non habuit (v. c. 56. ubi *τὸ δέος* noſtrum locum reſpicit.). Tiſſaphernes enim hoc potiſſimum metuebat, ne provincia ſua a Peloponneſiis devaſtaretur. V. c. 57. Deinde eidem interpretationi, ut Haackius etiam notavit, adverſantur ſqq. His de cauſis veram puto Bredowii rationem. *Πιστευθῆναι* autem ab Alcibiade voluit Tiſſaphernes, ut, ſi, quod verendum erat, Lacedaemonii nimium ſibi arrogarent, Athenienſes ſibi facile conciliare poſſet ſocios, quorum auxilio illos debellaret.

42) V. c. 57.

43) V. c. 58.

dum videntur contentae fuiſſe. Mileſii quidem non multo poſt Tiſſaphernis praeſidia ex urbe ſua ejecerunt. Ὁ μέντοι Λίχας οὔτε ἠρέσκετο αὐτοῖς, ἔφη τε, χρῆναι Τισσαφέρνει καὶ δουλεύειν Μιλησίους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ βασιλέως τὰ μέτρια καὶ ἐπιθεραπεύειν, ἕως ἂν εὖ θῶνται τὸν πόλεμον [44]). Hac ſcilicet clauſula ſocios conſolabantur Lacedaemonii, perfidia ſatrapae non ceſſuri. Qui quidem poſt hoc foedus eadem, qua antea, erga eos utebatur verſutia. Nam neque Phoenicum naves arceſſebat [45]), neque ſtipendium perpetuum ac ſolidum praebebat [46]) ac praeterea Alcibiade, ab Athenienſibus revocato, familiariter uti videbatur [47]). Cumque Aſtyochus ei non adverſaretur ideoque pecunia corruptus eſſe exiſtimaretur [48]), non multum aberat, quin inter Peloponneſiorum milites ſeditio oriretur [49]), cum commodo Mindarus, Aſtyochi ſucceſſor, advenit [50]). Tunc vero Tiſſaphernes non ſolum Spartam legatum miſit, per quem ſe purgaret [51]), ſed etiam Phoeniſſas naves arceſſiturus, Philippo, Spartano, ſequente [52]), ipſe Aſpendum eſt profectus. Stipendium interim a Tamo [53]) ſolutum iri promittebat. Sed quemadmodum hoc non melius, quam antea fiebat [54]), ita nec Phoenicum naves advenerunt, quae cum Aſpendum veniſſent, pecuniis, ut dimitterentur, a ſatrapa impetraverunt. Qui hujus dimiſſionis hanc cauſam praetexebat, quod minor, quam rex juſſiſſet, haec

---

44) V. c. 84. ubi transpoſitione facta legerim: *δουλεύειν καὶ Μιλησίους.*

45) V. c. 49. 78.

46) V. c. 78. 80. 83.

47) V. c. 82. 87.

48) Quod non veri diſſimile eſt. Hac enim arte Tiſſaphernes, Alcibiade auctore, utebatur. V. c. 45.

49) V. c. 85. ſq. coll. 78.

50) V. c. 85.

51) Ib.

52) V. c. 87. 99. Quem ſecum ire juſſerat, Lichas hoc tempore videtur aegrotaſſe. Non multo quidem poſt mortuus eſt. V. c. 84. ubi ante *νόσῳ* cum Caſſ. Aug. F. *καὶ* inſerendum.

53) Tiſſaphernis *ὑπάρχῳ* (cf. c. 51.), quales huic plures ſubditi erant, veluti Arſaces v. c. 108. Tages ib. c. 16. qui videtur idem eſſe, quem Xenophon Hellen. I, 2, 5. haud ſcio an rectius, *Στάγην* vocat. De *ὑπάρχοις* cf. Dorvill. ad Charit. p. 407. ſq. (p. 448. ed. Lipſ.)

54) V. c. 87. 99.

claſſis contracta fuiſſet [55]). Nunc tandem Lacedaemonii, de hac re certiores facti, quin a Tiſſapherne decepti eſſent non amplius dubitare poterant, cumque nec ſtipendia a Tamo ſolverentur, ira ſimul et inopia commoti eo properabant, quo jam dudum largis promiſſis arceſſiti fuerant.

Etenim Pharnabazus eodem quo Tiſſaphernes tempore legatos Spartam miſerat, qui, pecuniis, quibus Lacedaemonios adjuvarent, inſtructi [56]), hos, ut claſſem in Hellespontum mitterent, adducerent [57]). Sed Spartani quamquam auxilium ei ſuum non denegabant, tamen antea in Ioniam et Lesbum expeditionem facere conſtituerunt [58]). Poſtea vero Pharnabazi legati impetraverunt, ut nova claſſis pararetur atque in Ioniam mitteretur, unde Clearchus ſatrapae auxilia adduceret [59]). Quod tamen aliquamdiu dilatum eſt, cum Aſtyochus omnibus navibus, non quidem uteretur, ſed opus tamen haberet. Neque iis prius cum copiarum parte Clearchum in Hellespontum miſit, quam inopia, ut hoc faceret, eum adegit [60]) Atque Clearchus, Pharnabazo adjuvante, plures illius regionis civitates ad defectionem compulit [61]). Cum tota autem claſſe Mindarus demum Aſtyochi ſucceſſor, ubi a Tiſſapherne ſibi verba dari cognoverat, in Helles-

55) Thucyd. c. 87. naves fuiſſe dicit 147. cui numero Plutarch. Alc. 25. tres addit. Sed Iſocr. de Big. 7. nonniſi 90. numerat; contra Diodor XIII, 56. (coll. 58.) *μετεπέμψατο δὲ καὶ (ὁ Φαρνάβαζος*: ita enim pro Tiſſapherne ſcribit) *ἐκ Φοινίκης τριήρεις τριακοσίας, διαλογιζόμενος ὑποστεῖλαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν.* Quorum nihil verum videtur. Caeterum jam Thucydidis tempore quaeſitum eſt, cur Tiſſaphernes, cum naves non adducere voluerit, Aſpendum profectus ſit. Conjecturas, quas, ut hujus itineris rationem redderent, ſcriptor alios alias commentos eſſe refert, eas equidem omnes conjungendas eſſe putaverim. V. l. l. Obiter moneo verba *καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσασθαι* ſic explicanda videri: *nam etiamſi pecunias a Phoenicibus non accepiſſet, nihilo magis tamen iis uſus eſſet, ſed reverti juſſiſſet.*

56) V. c. 8.

57) V. c. 6.

58) V. c. 8.

59) V. c. 39.

60) V. c. 80.

61) V. Commentatt. c. 5.

pontum profectus eſt [62]). Neque erat, quod hujus conſilii eum poeniteret. Nam etſi plures ibi calamitates Peloponneſii experti ſunt, Pharnabazus tamen ſumma fide et conſtantia [63]) eos adjuvabat, neque vitae [64]) nec copiis ſuis [65]) parcebat, afflictos conſolabatur, ad inopiam redactos largitionibus ſublevabat [66]), donec Cyri liberalitas deſperatas eorum res denuo evexit.

62) V. c. 99. ſqq.

63) Qua ipſe erga Ageſilaum gloriatur apud Xenoph. Hellen. IV, 1, 32.

64) Ib. I, 1, 6.

65) IV, 1, 52.

66) Ib. I, 1, 24. ſqq.

CAPUT SEPTIMUM.

DE CCCC VIRORUM DOMINATU.

Qui parti civium conſuluns, partem negligunt rem perniciosiſſimam in civitatem inducunt, ſeditionem atque discordiam: ex quo evenit, ut alii populares, alii ſtudioſi optimi cujusque videantur, pauci universorum. Hinc apud Athenienſes magnae discordiae; in noſtra republica non ſolum ſeditiones, ſed peſtifera etiam bella civilia.

Cic.

Ea conjunctio, qua qui ejusdem civitatis ſunt inter ſe continentur, laxior eſt, quam ut omnium commodis ſatisfacere poſſe videatur. Itaque fieri ſolet, ut ſinguli arctiore ſocietate inita ſibi conſulere ſtudeant [1]). Hae ſocietates ut diverſae ſunt origine, nomine, genere, conſilio, ita earum nullae graviores reperiuntur iis, quae, in civitatibus prave conſtitutis ſaepe coortae, reipublicae adminiſtrationem affectant.

Liberarum Graeciae civitatum ea erat ratio, ut, ſive a paucis regebantur, ſive plebis conſilio adminiſtrabantur, non a vexationibus immunes manerent qui dominanti civium ordini oppoſiti eſſent. Sed hi ubi animadverterunt, ſe, quod nulla neceſſitudine inter ſe conjungerentur, impune ab adverſariis opprimi poſſe, factiones conflaverunt,

1) Inprimis Graecorum ea erat indoles, ut a magna ſocietate abhorrerent, eamque in exiguum anguſtumque concludere ſtuderent. Exemplum praebet Herod. I, 170. Hinc iſta rerum publicarum ſeges. De factionum cauſis bene disputat Garvius ad Ciceronis libros de off. interpretat. Germ. T. II. p. 174. ſqq. p. 177. Cf. Ariſtot. Polit. IV, 13, 5.

quae in locis publicis contractae [2]), innoxio ſodalitiorum nomine [3]) magiſtratuum ſuſpicionem fruſtrabantur. Cumque initio nonniſi id conſilii habuiſſent, ut ſe ſuaque ab aliorum injuriis defenderent, mox ipſae, ut fieri ſolet, injurias inferebant aliis, tantoque magis rebus publicis moderandis operam dederunt, quod fere duoes nactae erant, ſuis potius, quam civitatis commodis proſpicientes [4]). Ita factum eſt, ut ſubinde et judicia regerent et magiſtratus earum arbitrio crearentur [5]). Corroboratis viribus, hae factiones non raro ſeditiones [6]) et bella civilia excitabant, quae, ſumma cupiditate [7]) geſta, vel

---

2) Cf. Plat. Legg. I. p. 636. b: *τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά.* In convivio etiam ea factio (les Gueux) mota, quae defectionis Batavorum a Philippo II. auctor exſtitit. V. Schillerī hiſt. hujus def. in oper. omn. T. V. p. 261. ſqq. cl. p. 293. ſqq. ed. 1813.

3) Rem illuſtrat Graecum vocabulum *ἑταιρεία* (ſ. *ἑταιρία*, v. Porſon. ad Eurip. Oreſt. 1070.), quod cum proprie eſſet *φιλία κατὰ συνήθειαν ἐν τοῖς καθ' ἡλικίαν γεγενημένοις*, v. Plat. Definitt. p. 413. c. deinde factionis quoque notionem induit. V. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 322. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 390. ex quibus hauſit Aſt. ad Legg. T. II. p 437.

4) *Ἑταιριῶν* Principes, *ἀρχηγοί*, *ἑταιρειάρχοι* (v. Schneider. Lex. ſ. v.), memorantur, Thucydides, Mileſiae filius, v. Plutarch. Pericl. 14. Alcibiades, v. Iſocr. de Big. 5. Critias et Charicles, v. Lyſ. c. Eratoſth. p. 420. Ismenias et Leontiades. v. Xenoph. Hellen. V, 2, 25. Omnino multi erant *οἱ τοὺς ἑταίρους καὶ συνωμότας κεκτημένοι*, v. Andoc. c. Alcib. p. 112., quorum auxilio multa facinora clam perpetrabant, v. Plat. Polit. II. p. 365. d.

5) Cf. Plat. Theaet. p. 173. d: *σπουδαὶ ἑταιρειῶν ἐπ' ἀρχὰς (ἄρχαῖς?)*. Thuc. VIII, 54: *ξυνωμοσίας ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς*. De eadem re, ratione tamen habita Platonicae reipublicae formae, diſputat Ariſtot. Polit. II, 5, 12. Interdum adeo contigiſſe iis videtur, ut nonniſi ex ipſis magiſtratus crearentur. Ib. V, 5, 5. De *δεκασμῷ* eorum cf. Hüllmann: Staatsrecht des Alterthums p. 145.

6) *Στάσεις*, quo tamen vocabulo etiam factiones ſignificantur. V. Herod. I, 59. Thuc. II, 22. cl. Poppo obſſ. p. 28. Hinc *στασιῶται* Herod. V, 56, 72. VIII, 125. *συστασιῶται* V, 70. 124. *ἀντιστασιῶται* IV, 164.

7) Nam moderatione non magis populares, quam optimates utebantur. Horum erat jusjurandum: *τῷ δήμῳ κακόνους ἔσομαι καὶ βουλεύσω, ὅ, τι ἂν ἔχω κακόν.* V. Ariſtot. Polit. V, 7, 19. coll. V, 8, 7. Hinc, eodem auctore V, 9, 21: *πασῶν ὀλιγοχρονιώτεραι τῶν πολιτειῶν εἰσιν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς.*

ipſarum vel adverſariorum exitio finiri ſolebant [8]). Eaque inprimis durante bello Peloponneſiaco commota ſunt, cum vel ii, qui ſe adverſariis non pares eſſe intelligerent, certamen inirent, optimates, quod Lacedaemoniorum, populares, quod Athenienſium ſibi auxilium non defuturum eſſe rebantur [9]). Ita ſimul de principatu et de rerum publicarum formis bellatum. Atque quemadmodum in civitatibus minoribus perpetuae turbae graſſabantur, ita nec Athenis factiones vigere deſinebant [10]), quas ibi vexationes, quibus divites premebantur [11]), excitabant et continuae lites [12]) alebant fovebantque. Quae factiones cum ab optimatibus conflatae viderentur ac, ne ſtatum popularem everterent, metuendum eſſet, mox a vigilibus ſuſpicioſae [13]) plebis canibus [14]), demagogis, inveſtigabantur et, conjurationum [15]) nomine notatae, in-

8) Veluti in Corcyra. V. Thuc. III, 70. ſqq. IV, 46. ſqq. Diodor. XII, 57. De alia Corcyraeorum ſeditione idem narrat XIII, 48. Cf. Schol. Ariſtoph. Av. 1462.

9) V. Thuc. III, 85. coll. I, 19. 143. III, 47. V, 81. Xenoph. R. A. I, 14. 16. III, 10. Ariſtot. Polit. IV, 9, 11. V, 6, 9. Diodor. XIII, 48. Plutarch. Alc. 26. Eodem modo bello Punico ſecundo „unus velut morbus invaſerat omnes Italiae civitates, ut plebes ab optimatibus diſſentirent; ſenatus Romanis faveret; plebs ad Poenos rem traheret.“ Liv. XXIV, 3 Omnino quot ſimilitudines inter bella Punica et Peloponneſiacum intercedant, nemo non animadvertit.

10) Sodalitates ibi mature exſtitiſſe, oſtendit Iſocr. Paneg. 22: (οἱ πρόγονοι) τὰς ἑταιρίας συνῆγον οὐχ ὑπὲρ τῶν ἰδίᾳ συμφερόντων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ πλήθους ὠφελείᾳ. Quod, an vere dicat, equidem dubitaverim.

11) V. Thuc. VIII, 48. Xenoph. Sympoſ. IV, 30. ſqq. Memor. II, 9. Ariſtoph. Av. 285. Veſp. 1040. ſqq. Ariſtot. Polit. V, 4, 1. 8, 7.

12) De quibus v. Ariſtot. Av. 40. 1286. Eq. 1316. Veſp. paſſim. Thuc I, 78. Xenoph. R. A. III, 1. 2. Carpit hoc ſtudium Plat. Polit. III. p. 404.

13) V. Thuc. VI, 53. 60. quem egregie illuſtrat Ariſtoph. Veſp. 488. ſqq. Cf. et Lyſiſtr. 619.

14) Ita eos vocabat Demoſthenes. V. Plutarch. Demoſth. 23.

15) Συνωμοσιῶν. Phot. p. 410: συνωμοσία ἡ μεθ' ὅρκου φιλία. Minus recte Zonaras p. 1687: συνωμοσία. τὸ κατα τινῶν βουλεύσασθαι καὶ ἀλλήλους ὅρκοις συνδῆσαι, μὴ ἀποσῆναι τοῦ πράτου βουλεύματος, μέχρις ἂν τοῦτο ἐκτελεσθείη. In univerſum συνωμόται ſunt οἱ δόκησις σφίσι λόγον καὶ πίστιν ad quam-

dicabantur. Quibus accuſationibus Cleon [16]), Piſander [17]), alii, haud dubie ſaepe abuſi ſunt, ut ſtudium ſuum populo commendarent, ipſique, turbis excitatis, commodis ſuis conſulerent. Nam a Pericle optimates tantopere proſtrati fuerant [18]), ut nonniſi alienis opibus adjuti [19]) ita ſe erigere potuiſſe videantur, ut dominatum paucorum molirentur. Certe plurima concurrerent, neceſſe erat, quae ejusmodi conatibus faverent. Atque hoc factum eſt poſt cladem Sicilienſem.

Etenim Alcibiades, cum, quod Hermas circumcidiſſet [19b]) et ſtatum popularem evertere voluiſſet, accuſatus eſſet, ex Sicilia, quo imperator cum exercitu miſſus erat,

---

cunque rem exſequendam. V. Herod. VII, 148. coll. 145. Sed Athenienſes per excellentiam ξυνωμότας ἔλεγον τοὺς ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου ξυνερχομένους. V. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 543. Sic intell. Eq. 257. 451. cf. et 475. et Veſp. 505. (ubi non opus eſt, ut cum Valckenario ad Herod. I, 59. ὥς p. ὧν legatur). Hinc factum eſt, ut ξυνωμοσία atque ἑταιρία fere idem valerent. Prius tamen vocabulum magis probroſum videtur fuiſſe. V. Veſp. 947. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης. Cf. Plutarch. reip. ger. praec. 16. in. Unde explicandum puto, quod Ariſtophanes nonniſi eo utitur.

16) Qui ipſe apud Ariſtoph. Eq. 859.

ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον', ὅστις εἰς ὧν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας, καὶ μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον, ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.

Cf. v. 255. ſqq. 74. ſqq. 574. ſqq. 625. ſqq. ubi quae memorantur ξύνοδοι νυκτερινάι, eas ſponte patet ad conjuratos pertinere.

17) V. Andoc. de myſt. p. 18. coll. Thuc. VI, 27. ſqq. Erat autem τῶν ζητητῶν, de quibus cf. Boeckh. de Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 170. Caeterum de eo cf. Schneider. ad Xenoph. Sympoſ. II, 14. Comici eum ſaepius deriſerant. V. Scholl. ad Ariſtoph. Veſp. 592. Lyſiſtr. 491. Pac. 1511. 1554. Nub. 250. Lex. Seg. p. 57. 33. p. 368. 17. Suid. ſ. v. Appoſite Schol. Ariſtoph. Pac. 680: προείλετο δὲ τοὺς τοιούτους ὁ δῆμος, ἀπιστῶν διὰ πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους τοῖς ἐνδόξοις τῶν πολιτῶν, μὴ τὴν δημοκρατίαν καταλύσαιεν.

18) V. Plutarch. Pericl. 14.

19) Hinc plebs vicinitatem hoſtilis exercitus metuebat. V. Thuc. I, 107. VI, 61.

19b) Phot. ſ. v. Ἑρμοκοπίδαι· οἱ τῶν Ἑρμῶν τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποκόψαντες. φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην, συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι.

qua via, ab Aſtyocho ſe proditum eſſe, cognovit, operamque dedit, ut capitis periculum effugeret. Communicavit enim cum militibus, quod ſibi nunciatum eſſe ſimulabat, hoſtem Samum, quae munitionibus carebat, et caſtra ſua aggreſſurum eſſe, ſimulque ipſe, utpote praetor, urbem communiendam omniaque praeſidiis tuenda curavit. Hinc factum eſt, ut cum Alcibiadis literae perlatae eſſent, is, odio inflammatus, fictum crimen hoſti ſuo objicere videretur [31]).

Interim Piſander aliique, ex Samo legati, Athenas advenerunt, ibi quoque novam reipublicae formam inſtituturi [32]), effecturique, ut Alcibiades revocaretur. Cumque et civitatis inopiam, cui nonniſi Perſarum opes mederi poſſent, oſtenderent, et Lacedaemoniorum metu obloquentes terrerent, factum eſt, ut et Alcibiadis hoſtes et popularis ſtatus defenſores obmuteſcerent, cum praeſertim hi ſpe allicerentur potentiae, quam nunc exuerent, poſthac recuperandae [33]). Tantoque magis haud dubie quae legati petebant neceſſaria populo viſa ſunt, quoniam Piſander, qui olim inprimis plebis partibus ſtuduerat [34]), princeps ea commendabat. Eo quoque auctore

31) V. Thuc. 50. 51.

32) Quod praetexebant, dominatu paucorum inſtituto *μᾶλλον ἂν πιστεύσειν βασιλέα* egregie illuſtrat Xenoph. R. A. II, 17. *ἔτι δὲ συμμαχίας καὶ τοὺς ὅρκους ταῖς μὲν ὀλιγαρχουμέναις πόλεσιν ἀνάγκη ἐμπεδοῦν· ἢν δὲ μὴ ἐμμένωσι ταῖς συνθήκαις, ὑφ' ὅτου ἀδικεῖσθαι νομίσοι τις ἢ ὑπὸ τῶν ὀλίγων* (recepi Leonclavii emendationem a Schneidero mutatam) *οἱ ξυνέθεντο. Ἅττα δ' ἂν ὁ δῆμος συνθῆται, ἔξεστιν αὖ τῷ ἑνὶ ἀνατιθεῖσι τὴν αἰτίαν τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἐπιψηφίσαντι ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις, ὅτι οὐ παρῆν οὐδὲ ἀρέσκει οἵ γε τὰ συγκείμενα.* Hinc Polyb. X, 25, 6: *πᾶσαν γὰρ* ait *δημοκρατικὴν συμμαχίαν καὶ φιλίας πολλῆς δεῖσθαι διὰ τὰς ἐν τοῖς πλήθεσι γιγνομένας αἰολογίας.*

33) Quas cur nunc deſeruerit non conſtat. Nihil enim collegerim e Lyſ. *δήμου κατακλ. ἀπολ.* p. 765: *οὐ Φρύνιχος μὲν καὶ Πείσανδρος καὶ οἱ μετ' ἐκείνων δημαγωγοί, ἐπειδὴ πολλὰ εἰς ὑμᾶς ἐξήμαρτον δείσαντες τὰς περὶ τούτων τιμωρίας τὴν πρότερον ὀλιγαρχίαν κατέστησαν.* Appoſite Ariſtoph. Plut. 567. ſqq.: *σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι· πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἄδικοι γεγένηνται, Ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.*

34) V. Thuc. VIII, 54: *τὸν δὲ Φρύνιχον ὁ Πείσανδρος φάσκων Ἴασον προδοῦναι καὶ Ἀμόργην* (ſcilicet quod ei non auxilio venerit, v. c. 27. ſq.), *διέβαλεν, οὐ νομίζων ἐπιτήδειον εἶναι τοῖς πρὸς Ἀλκιβιάδην πρασσομένοις.*

Phrynichus [35]) et Scironides a praetura remoti ſunt. Ab eodemque incitatae ſingulae ſodalitates conſpiraverunt et in antiquando ſtatu populari ſtrenuam operam navaverunt. Piſander autem aliique decem plena cum poteſtate [36]) in Aſiam miſſi ſunt, ut cum Tiſſapherne et Alcibiade transigerent. Sed ibi omnia alia invenerunt atque ſperarant. Satrapa enim nimis Peloponneſios metuebat, quam ut partes eorum deſerere auderet, fruſtraque Alcibiades, ut cum Athenienſibus ſocietatem iniret, eum commovere ſtudebat. Sed cum ſe nihil effîcere poſſe prodere nollet, Tiſſaphernis nomine Athenienſibus eas foederis conditiones dixit, quas eos non accepturos eſſe exiſtimabat. Cumque illi Ioniam et vicinas inſulas regi ſe tradituros eſſe declaraſſent; poſtremo νεῦς ἠξίου ἐᾶν βασιλέα ποιεῖσθαι [36]) καὶ παραπλεῖν τὴν ἑαυτῶν [37]) γῆν, ὅποι ἂν καὶ ὅσαις ἂν βούληται [38]). Hoc vero nullo modo concedi poſſe viſum eſt, ne quando Perſae, hac poteſtate facta, civitates, quae in inſulis orisque maritimis eſſent Athenienſium imperio ſubjectae, ſuae ditioni ſubigere conarentur. Itaque legati, infecta re, ab Alcibiade ſe deceptos eſſe rati, in Samum abierunt. Neque tamen quod inſtituerant ad finem perducere deſtiterunt [39]). Ac primum, optimatibus Samiorum adjuvantibus, in exercitu domina-

---

55) αὐτοκράτορες (de qua voce v. Scholl. ad Thuc. V, 27. 44. Ariſtoph. Lyſiſtr. 1009.) Hoc enim ineſt in verbis πράσσειν, ὅπη ἂν αὐτοῖς δοκοίη ἄριστα ἔξειν.

36) Num hoc antea ei non licuit? Verba quidem ita ſonant, ac ſi non licuiſſet. Sed ποιεῖσθαι καὶ παραπλεῖν dictum eſſe poteſt pro ποιησάμενον παραπλεῖν.

37) Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 489. II. De lectione ἑαυτοῦ, jure Haackius Benedictum eam commendantem refutat: *qui antequam ad Cimonis pacem provocaret*, conſulere debebat, quae de ea disputarunt Weſſel. ad Diodor. XIII, 4. (cujus tamen fidei nihil tribuendum erat) Mitford. Hiſt. Gr. T. II. p. 431. ſq. T. IV. p. 259. ſq. Bredow. Hiſt. antiq. p. 525. ſq. ed. quartae. Probat tamen lectionem ἑαυτοῦ Goeller. in Act. Philol. Monac. T. II. F. 3. p. 545.

38) V. Thuc. VIII. 56.

39) Huc pertinet Ariſtot. Polit. V, 5, 8: ἐπὶ τῶν τετρακοσίων τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, φάσκοντες, τὸν βασιλέα χρήματα παρέξειν πρὸς τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους, ψευσάμενοι δὲ κατίσχειν ἐπειρῶντο τὴν πολιτείαν.

tum paucorum magis etiam corroborabant [40]). Deinde ſocias Athenarum civitates ſibi conciliare ſtuduerunt. In quibus cum ſtatus popularis obtineret, optimatesque ve-xationibus obnoxii eſſent, legatos miſerunt, qui mutatis rerumpublicarum formis, nobilibus imperium traderent: quo facto eos, grato animo ductos, certos ſibi fore amicos ſperabant. Sed quod apud Thaſios evenit, ut optimates, cum populares, potentia exuti, reſiſtere non poſſent, ad Lacedaemonios deficerent, idem in aliis quoque

---

40) Locus hic offendit difficillimus c. 65: ὡς αὐτῷ (Ἀστυόχῳ) διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑπόπτως ἔχειν οὐκ ἀντανήγοντο (οἱ Ἀθηναῖοι), ἀπέπλευσε πάλιν ἐς τὴν Μίλητον. ὑπὸ γὰρ τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἔτι πρότερον ἡ ἐν ταῖς Ἀθήναις δημοκρατία κατελύετο. ἐπειδὴ γὰρ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον πρέσβεις παρὰ τοῦ Τισσαφέρνους ἐς τὴν Σάμον ἦλθον, τά τε ἐν αὐτῷ τῷ στρατεύματι ἔτι βεβαιότερον κατέλαβον, καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων προτρεψάντων τοὺς δυνατούς, ὥστε πειρᾶσθαι μετὰ σφῶν ὀλιγαρχηθῆναι, καίπερ ἐπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ὀλιγαρχῶνται, καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἅμα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τῶν Ἀθηναίων κοινολογούμενοι, ἐσκέψαντο, Ἀλκιβιάδην μέν, ἐπειδήπερ οὐ βούλεται, ἐᾶν· (καὶ γὰρ οὐκ ἐπιτήδειον αὐτὸν εἶναι ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν·) αὐτοὺς δὲ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν, ὡς ἤδη καὶ κινδυνεύοντας, ὁρᾶν, ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα. Ac primum Aſtyochum legimus adverſus Samum navigaſſe, ut Athenienſes, qui ibi in ſtatione erant, ad proelium compelleret. Hos autem non obviam prodiiſſe, quod mutuo ſuſpecti ſibi fuerint, quoniam ſtatus popularis tunc Athenis antiquaretur. At vero ſi Athenis modo antiquabatur, hoc patet nullam vim habere potuiſſe ad milites ſollicitandos, ut qui de ea re nondum certiores facti eſſent, v. c. 74. Itaque pro ἐν ταῖς Ἀθήναις legendum videtur ἐν τοῖς Ἀθηναίοις, intellectis iis, qui in Samo erant. Utriusque formae confuſione nihil eſt frequentibus. Deinde vulgarem lectionem, κατελύετο, pro qua Haackius, ſuadente Benedicto, ex pluribus codd. κατελέλυτο recepit, tuendam puto. Nam ſtatus popularis nondum antiquatus erat, ſed tunc ipſum antiquabatur atque ob turbas inde ortas ἀλλήλοις ὑπόπτως εἶχον. Tum quaeritur quid in ſequentibus particulae τε (τά τε ἐν αὐτῷ τῷ στρ.) reſpondeat. Equidem auctorem ſic exorſum eſſe reor, ac ſi hoc fere modo pertecturus fuiſſet: καί, πρέσβεις πέμψαντες, ἔν τε Ἀθήναις καὶ ταῖς ὑπηκόοις πόλεσι τὴν ὀλιγαρχίαν κατέστησαν. Sed cum plura interjeciſſet, inchoatae ſtructurae oblitus eſt. Mox non dubitari poteſt, quin οἱ δυνατοὶ ſint Athenienſium, non Samiorum optimates, quod propter Portum moneo. Praegreſſo autem καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων reſpondent verba καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἅμα — ἐσκέψαντο, pro quibus proprie dicendum erat καὶ τῶν ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναίων σκεψαμένων: de qua ἀκαταλληλία ſupra dictum. Majori offenſioni ſunt verba καίπερ ἐπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις, pro quibus Ar. C. Reg. Pariſſ. F. G. I. K. Valla, quibus

civitatibus factum est [41]). Contra ea magis, quam sperari poterat, Athenis ipsis omnia prospere successerunt. Quo postquam Pisander cum legationis parte reversus est, pleraque jam a sodalibus confecta invenit: qui cum numero valerent, magis tamen occulta agendi ratione adversarios terrebant. Clam Androclem, demagogum [42]), multosque alios, quorum audaciam metuebant, e medio sustulerunt, nec ulciscebatur quisquam interemtos, ne ipse sortem eorum experiretur veritus. Ac ne indignationem quidem prodere audebant, cum ubique, ne conjurationis socios offenderent, timerent. Longe enim plures, quam erant, conjuratos rebantur, quoniam subinde eos quoque, qui antea cum maxime populares fuerant, illorum esse cognoscebant. Concio quidem et Senatus adhuc more antea solito conveniebant, sed actum est nihil, nisi quod conjuratis placeret: conjurati tantum concionabantur, in eorumque concilio, quae dicenda essent, perpendebantur; et necabatur qui obloqui ipsis audebat. Interim propalam edicendum curaverant, mercedem nonnisi iis, qui militarent, solvendam [43]), reipublicae autem administrandae modo quinquies mille cives participandos esse, qui eam facultatibus et corporibus plurimum juvare possent [44]). Quo facto, quamquam infima plebs a

---

Cass. Aug. accedunt, *καίπερ ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἄλ.* exhibent: quae haud dubie vera lectio est. Respicitur enim Samiorum seditio, de qua v. c. 21. Sed pro *ἐπαναστάντες αὐτοὶ* praegressum *προτριψάντων* requirebat *ἐπαναστάντων αὐτῶν*. Simili tamen ratione c. 104. loquitur scriptor: *ἐπειγομένων τῶν Πελοποννησίων πρότερόν τε ξυμμίξαι καὶ κατὰ τὸ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων, ὑπερσχόντες αὐτοὶ τῷ εὐωνύμῳ, ἀποκλεῖσαι τοῦ ἔξω αὐτοὺς ἔκπλου — οἱ Ἀθηναῖοι γνόντες — ἀντιπεξῆγον.* Cf. V, 36. ibique Schol. Duker. ad VII, 42. 70. Herod. I, 51. Plat. Legg. X. p. 908. a. Hinc vide, ne VII, 50. codicum lectio *ἐπειχθέντων* tuenda sit.

41) V. Thuc. VIII, 64. Subjicit auctor: *περὶ μὲν οὖν τὴν Θάσον τἀναντία τοῖς τὴν ὀλιγαρχίαν καθιστᾶσιν ἐγένετο, δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τῶν ὑπηκόων.* Ex hoc *δοκεῖ δέ μοι* conjeceris, auctorem de caeteris civitatibus rem non exploratam habuisse: quae conjectura eo confirmari videatur, quod praeter Thasum nullas civitates nominatim recenset.

42) V. de eo Ruhnken. hist. crit. p. 128.

43) Eo pauperes a magistratibus et judiciis removebantur. Cf. Aristot. Polit. IV, 7, 2. VI, 1, 9. Boeckh. de Oecon. civ. Athen. T. I. p. 234.

44) Caeteris igitur jus suffragii ferendi competere nolebant.

concione ſecluſa fuiſſet, popularis tamen ſtatus ſervatus eſſet [45]). Sed hoc neutiquam conjuratorum erat conſilium: qui iſtam profeſſionem propterea tantum praetexebant, ut populus, ea delinitus, minus ipſis adverſaretur, cum dominatum paucorum machinarentur [46]). Qui ut proſpero ſucceſſu conſtitui poſſet, omnia nunc conſpirare videbantur. Ejus enim ſemina ſtatim poſt cladem Sicilienſem ſparſa erant [47]); magis etiam, Perſarum auxilio promiſſo, civium animi ad res novas praeparati, mox metu ac terrore agitabantur; cumque mutua omnium erga omnes eſſet ſuſpicio, adverſa coaleſcere non poterat factio. Et quamquam ne ſic quidem ſtatus popularis everſio periculis carebat, ii tamen erant conjurationis principes, qui arte et prudentia evitare illa callerent. Ex his inprimis nominandi ſunt Phrynichus et Theramenes atque Andocides.

Et Phrynichus quidem, etſi obſcuro loco natus [48]), mature tamen rempublicam capeſſiverat, licetque malis potius quam bonis artibus uſus eſſe inſimuletur [49]), eam tamen auctoritatem nactus erat, ut in ſummo civitatis

45) Cf. Böeckh. l. l. p. 289.

46) V. Thuc. VIII, 66: *Ἦν δὲ τοῦτο εὑπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους· ἐπεὶ ἔξειν γε τὴν πόλιν, οἵπερ καὶ μεθιστάναι ἔμελλον.* Quem locum ne nuperus quidem editor intellexit. Senſus eſt hic: *ſpecioſum erat hoc commentum, quo plebem inducerent. Adminiſtrare enim rempublicam volebant iidem, qui ejus formam mutaturi erant.* Neutiquam igitur quinquies mille cives imperii participes facere meditabantur: quos qui nunc ſtatum popularem evertebant haudquaquam ſerio eligere cogitabant. V. c. 86. 89. 92. 93. 97. Omnia confundunt Mitford. Hiſt. Gr. T. IV. p. 310. Manſo Spart. V. II. T. 1. 282. ſq. *Ἔμελλον* bis cogitandum eſt et ad *ἔξειν* et ad *μεθιστάναι*. De poteſtate verborum *ἔχειν τὴν πόλιν* ſimiliumque locutionum v. quae dicta ſunt c. 1. n. 70.

47) V. c. 2. *ἐδόκει τῶν τε κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι καὶ ἀρχήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἐλέσθαι, ἃ οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν καιρὸς ᾖ, προβουλεύσωσι.* Haec vero erat *ἀρχὴ ὀλιγαρχική*. Eademque ipſa *τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειάν σωφρονίσαι* videtur. Cf. Ariſtoph. Lyſiſtr. 588. ſqq.

48) Puer *ἐν ἀγορᾷ πένης ὢν ἐποίμαινεν*, auctore Lyſ. p. Polyſtr. p. 674.

49) Ib. *ἐπειδὴ ἀνὴρ ἐγένετο — ἐλθὼν εἰς τὸ ἄστυ ἐσυκοφάντει.*

discrimine praetor crearetur, quo munere non ſine laude functus erat [50]). A praetura remotus, quod popularis ſtatus defenſor exſtiterat, mox, cum Athenas reverſus eſſet, optimatesque ab inimico ſuo, Alcibiade, abalienatos videret, horum partes amplexus ſummo ſtudio augebat [51]).

Nec minori ſtudio eorundem conatus adjuvabat callidus ac prudens Prodici diſcipulus [52]), Theramenes, qui tamen, qua erat inconſtantia, mox, metu et honoris cupiditate agitatus, factionem cui ſe addixerat, deſeruit [53]).

Sed conſilio omnibus, quae conjurati facerent inſtituerentque, moderabatur Antiphon, qui cum populo ob inſignem eloquentiae vim ſuſpectus eſſet, ideoque cauſam ipſe nullam peroraret, quae comminiſceretur, ea Piſandro ſuadenda et exſequenda tradidit [54]).

---

50) Ejus prudentiam effert Thuc. VIII, 27.

51) V. Thuc. VIII, 68. Unde paſſim tanquam princeps eorum nominatur. V. Lyſ. c. Agor. p. 495. Ariſtot. Polit. V, 5, 4. Huc pertinet Ariſtoph. Ran. 701. ſqq. *κεἴ τις ἥμαρτε σφαλεἰς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν, Ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε, Αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.* Qui locus haud dubie ſic intelligendus eſt, ut ſtatuatur, Phrynichi artibus multos cives, ut optimatum conatus adjuvarent, commotos ac poſtea a populo ejusmodi offenſionum memore, vexatos fuiſſe, quod poeta fieri vetat. Noſtrum Phrynichum intelligi puto etiam Veſp. 1295. ex quo loco conjeceris, eum jam tum ſodalium factione polluiſſe.

52) V. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 360. Villoiſon. Anecd. T. 1. p. 231. Eum Iſocratis praeceptorem fuiſſe dubitanter proponit Dionyſ. Jud. de Iſocr. p. 555. Cf. Plutarch. V. Iſocr.

53) De eo cf. Taylor. Vita Lyſ. p. 125. ſqq. Ruhnken. hiſt. crit. p. 126. Fiſcher. ind. gr. ad Aeſch. ſ. n. Manſo Spart. V. III. T. 2. p. 18. ſqq.

54) Eum ſignificari a Platone Phaedr. p. 269. a. Aſtii ſententia eſt. Nota eſt diſſert. de Antiph. orat. Att. quae Ruhnkenium auctorem habet. Thucydidis tamen locum VIII, 68. reſpectum et illuſtratum a Plutarcho Nic. 6. cl. Pericl. 4. nemodum ſatis videtur vel conſtituiſſe vel explicaſſe. Verba dico haec: *καὶ αὐτός τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτίας, ὡς ξυγκατέστησε θανάτου δίκην, ἀπολογησάμενος.* De particulis *καὶ — τε* alibi dicetur. Pro *ἐπειδὴ τὰ τῶν* Reg. Caſſ. Aug. Cl. Cam. Ar. C. Dan. Mosq. Pa-

Non mirum eſt, ejusmodi viris ducibus [55]), populum libertate [56]) privatum eſſe, qua, ſuſpicaci animo cuſtodita, per integrum fere ſaeculum fructus erat. Summam

---

riſſ. G. I. K. exhibent *ἐπειδὴ μετέστη ἡ δημοκρατία καὶ ἐς ἀγῶνας κατέστη μετὰ τῶν*. Tot codicum lectionem mireris a nupero quoque editore neglectam eſſe, quae certe unde veniſſet explicandum erat. Verba quidem *μετέστη ἡ δημοκρατία* haud dubie ſpuria ſunt et e margine irrepſerunt, ubi interpretem ad *μεταπεσόντα* adſcripſiſſe puto *ἐπειδὴ μετέπεσε τοῦτ' ἐστὶ μετέστη* et ad *τοῦ δήμου — ὁ δῆμος ἦγουν ἡ δημοκρατία*; *μετὰ* defendendum et mox *μεταπεσόντων* legendum videri poſſit cum Ar. C. marg. Caſſ. Equidem tamen vulgarem lectionem praeferam. Sed verba *καὶ ἐς ἀγῶνας κατέστη* ab auctore profecta, ſed poſt *ἐκακοῦτο* poſita exiſtimo, cum exquiſitiora ſint, quam ut a ſcholiaſta profecta eſſe videantur. Et ſic fortaſſe Valla in libro ſno iuvenit. Vertit enim: *Qui poſtmodum, cum, ſtatu quadringentorum collapſo, acta illorum populus ultum iret, ipſeque in judicium vocaretur* (*ἐς ἀγῶνας κατέστη*) *tanquam* (*αἰτιαθείς, ὡς*) *unus ex iſtarum rerum auctoribus, videtur mihi optime omnium ad meam usque memoriam cauſam capitis dixiſſe.* Mox Haackius male lectionem *αἰτίας* defendit, jungens: *ἀπολογησάμενος θανάτου δίκην, ὑπὲρ αἰτίας αὐτῶν τούτων, ὡς κατέστησε*. Quae ratio et articuli defectu et dictionis inſolentia offendit. Vera eſt haud dubie plerorumque lectio librorum, male illa a Bauero et Benedicto explicata. Ordo enim verborum hic eſt: *ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμοῦ ἀπολογησάμενος θανάτου δίκην ὑπὲρ αὐτῶν τούτων, αἰτιαθείς, ὡς ξυγκατέστησε* (*αὐτά, τὰ τῶν τετρακοσίων*). Inepte vulgo poſt *δίκην* diſtingui ſponte patet, quod ne Ruhnkenium quidem vidiſſe miror, cum vel ex Cic. Brut. 12. vera interpunctio diſci poſſet. Hunc locum et Quintil. inſtitt. III, 1, 11. a Ruhnkenio neglectum eſſe monet Manſo vermiſchte Abhandl. und Aufſätze p. 23. n. o.

55) Aliorum nomina recenſet Taylor. Vita Lyſ. p. 121. ſq. In iis Critiam quoque fuiſſe, *τὸν τῶν τριάκοντα νομοθέτην* (v. Xenoph. Memor. I, 2, 31.) auctor eſt Demoſth. c. Theocr. 1343. 9 eum factionis principem ſignificans (*οἱ περὶ Κριτίαν*), quod potius de ejus patre valet, v. Lyſ. c. Erat. p. 427. Jam quod Xenophon Hellen. II, 3, 15. 56. Memor. I, 2, 24. tradit, Critiam ſolum vertiſſe, hoc patet factum eſſe ſtatu quadringentorum collapſo. (Nolim cum Schneidero huc referre quae memorantur Anab. I, 1, 10.) Poſtea tamen eum revocatum eſſe colligi poteſt ex Plutarchi Alc. 33.

56) Hanc enim nonniſi in *πολιτείαις* ſ. *δημοκρατίαις* (cf. Meier. de bonis damn. p. 2.) eſſe putabant Graeci. V. Ariſtot. Polit. VI, 1, 6: *ὑπόθεσις — τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας ἐλευθερία· τοῦτο γὰρ λέγειν εἰώθασι, ὡς ἐν μόνῃ τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ μετέχοντας ἐλευθερίας· τούτου γὰρ στοχάζεσθαι φασι πᾶσαν δημοκρατίαν*. Cf. Thuc. VIII, 68. Xenoph. Hellen. II, 3, 24. Demoſth. de Rhod. lib. p. 196. 7. 12.

vero cautionem in ea tollenda adhibitam videmus [57]). Ac primum quidem Piſander, ejusque collegae, e legatione reverſi, populo coacto, ſententiam dixerunt, decem conſcriptores cum plena potentia (ξυγγραφέας [58]) αὐτοκράτορας) creandos eſſe, qui certa die rogationem ad populum ferrent, qua ratione respublica optime admini-

57) Quae cautio talis conſpicitur, ut conjurati legem metuiſſe videantur, qua impune occidere licuerit eum, qui ſtatum popularem evertere conaretur. Nam etſi Meierus recte evincit, Demophanti legem demum poſt dominatum quadringentorum latam eſſe, haudquaquam tamen veriſimile eſt, majeſtatis legem Athenis ante haec tempora non exſtitiſſe. Immo vero, quod Andoc. de myſt. p. 47. tradit, ipſum Solonem talem legem tuliſſe, id eo etiam probabile fit, quod Solon Cylonis turbarum teſtis fuerat (v. Plutarch. Sol. 12.) iisque haud dubie ut majeſtatis legem ferret monitus eſt.

58) Lex. Seg. p. 270. 17. p. 301. 15:. *συγγραφεῖς: οἱ ᾑρημένοι παρὰ τῆς πόλεως ἄνδρες, ἵνα συγγράφωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων πολιτείας· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἐκαλοῦντο καταλογεῖς.* Phot. p. 103. ſ.: *καταλογεῖς Ἀθήνησί τινες ἦσαν κατάλογον δίδοντες τῶν ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο, ὅτι ἐνέγραφόν τινας, ὡς (οὓς?) χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας.* Idem p. 403.: *συγγραφῆς ἄνδρες ᾑροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν υ' ἀρχῆς καὶ τῆς τῶν λ'. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ καταλογεῖς* (cf. Lyſ. p. Polyſtr. p. 675). Thom. Mag. p. 813. ſ.: *συγγραφεὺς οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ τοὺς γράφοντας ἢ ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφέας ἐκάλουν.* Harpocr. ſ. v. *Συγγραφεῖς· Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ* (c. 24.)· *εἰθισμένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δόοι, πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, ὥςπερ* [ὅπερ?] *εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσέφερε γνώμας εἰς τὸν δῆμον· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς κατασtάσεως τῶν νῦν* (l. υ') *ἐγένετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ* (c. 67.) *φησίν· „ἐν τούτῳ οὖν — οἰκήσεται.“ Ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, καθά φησιν Ἀνδροτίων τε καὶ Φιλόχορος ἑκάτερος ἐν τῇ Ἀτθίδι· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνον τῶν προβούλων.* Eadem paucis mutatis repetit Phot. p. 406. ſq. Sic etiam Etym. M. p. 752. 42. Verum tamen videndum eſt, ne hic error ſubſit. Ac primum non perſpicitur, qui factum ſit, ut Thucydides nonniſi decem *ξυγγραφέας* nominarit, cum triginta fuerint. Deinde idem *προβούλων* alio loco mentionem injicit, nec eos cum *ξυγγραφεῦσι* conjungit, ſed ſtatim poſt cladem Sicilienſem creatos dicit. Inde aliquis ſuſpicari poſſit, eos, de quibus Thucydides loquatur, *ξυγγραφέας*, a grammaticis cum triginta viris confuſos eſſe, qui et ipſi eo conſilio creati ſunt, ut *τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι.* Cui tamen conjecturae non multum tribuerim, cum plures inter utramque *πολιτείαν* ſimilitudines interceſſerint et altera alterius *ἀρχέτυπον* fuerit.

ſtrari poſſet. Creantur conſcriptores et ubi dies dicta advenit, concione in Colonum convocata [59]), nihil aliud promulgarunt, niſi hoc, ut liceret Athenienſium cuique quamcunque vellet rogationem ferre, magnisque poenis caverunt, ne quis ferentem vel violatarum legum [60]) accuſaret, vel alio modo laederet. Hoc modo munita via, ſine cunctatione pronunciatum, nec magiſtratibus ex priſtina civitatis forma amplius fungendum, nec ſtipendia niſi militantibus ſolvenda eſſe. Sed quinque praeſides (προέδρους) creari oportere, qui centum viros eligerent, quorum ſibi quisque tres ſocios adjungeret. Hi vero quadringenti numero [61]) ſenatores eſſent, qui plena cum poteſtate rempublicam adminiſtrarent et ubi neceſſarium videretur, concionem quinquies mille civium convocarent.

Minus, quam ſperari poterat, conjuratis repugnatum eſt, rataque habuit concio, quae promulgata erant [62]). Jam quadringenti viri, occulto quisque cum pugione, imminentibus, qui ſe adjuvarent, armatis [63]), curiam

---

59) De Colono v. Bothe ad Soph. vit. T. II. p. 4. Musgr. ad Oed. Col. 15. Sed cur concionem non convocaverunt ἐς τὴν Πνύκα (leg. Πύκνα, v. Buttmann. Gr. Gr. T. I. p. 257.) ὅπερ ἄλλοτε εἰώθεσαν (Thuc. VIII, 97. cl. Schoemann. de Comit. p. 53. ſqq. et Phot. p. 521.)? Propterea, opinor, quod in urbe facilius exſiſtere poterat tumultus. — Praegreſſum ἔπειτα ἐπειδή — (c. 67.) non cacophonon viſum eſt Graecis Cf. V, 65. Soph. Aj. 61. Ariſtoph. Veſp. 1313. Eccleſ. 1092. Plut. 695. Demoſth. c. Neaer. p. 1375. 15. Similiter Ariſtoph. Pac. 1194. ἔπειτ' ἐπείσφερε. —

60) Huc pertinet Aeſch. c. Cteſ. §. 63. 4. Becker. τηνικαῦθ' ὁ δῆμος κατελύθη, ἐπειδή τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον. Cf. Wolf. Prolegg. ad Lept. p. 137. ſq. Schoemann. de Comit. Athen. p. 170.

61) Totidem ante Cliſthenem fuerant (v. Perizon. ad Aelian. V. H. V, 13.). Videntur itaque conjurati ſimulaſſe, Solonicam ſe reipublicae formam revocaturos eſſe.

62) Hinc Theramenes in defenſione ſua apud Xenoph. Hellen. II, 3, 45: τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν οὐτὸς δήπου ὁ δῆμος ἐψηφίσατο (ſcilicet conjuratorum metu coactus, non, ut ait) διδάσκόμενος, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι πάσῃ πολιτείᾳ μᾶλλον ἂν ἢ δημοκρατίᾳ πιστεύσειαν. Hoc duntaxat CCCC ſperabant, cum ad Agidem mitterent: εἰκὸς εἶναι αὐτὸν σφίσι, καὶ οὐκέτι τῷ ἀπίστῳ δήμῳ, μᾶλλον ξυγχωρεῖν. Thuc. VIII, 70.

63) V. Thuc. VIII, 69. Qui ibi memorantur οἱ Ἕλληνες νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο, εἴ τί που δέοι χειρουργεῖν, eos alibi me

adeunt, ſenatoresque, ſtipendio, quod ipſi afferebant, accepto, ea decedere jubent [64]). Quod cum ſine mora fieret, quadringenti illorum locum occupant, prytanes ſortiuntur, aditialia (εἰσιτήρια) [64b]) faciunt. Tum nihil cunctati popularem civitatis formam ſuis accommodate rationibus immutant, alios magiſtratus creant [65]), civium, qui metuendi viderentur, nonnullos obtruncant, alios in vincula dant, alios expellunt [66]). Exſules tamen, quod rebus novatis fieri ſolebat, non reſtituerunt, ne Alcibiades rediret. Contra, legatis ad Agidem miſſis, pacem componere ſtuduerunt [67]). Is vero cum per turbas Athenis ortas niſi urbem, certe longos muros capi poſſe arbitraretur, multis copiis ex Peloponneſo arceſſitis, Athenas aggreſſus eſt. Sed repulſus deceſſit arceſſitasque copias dimiſit. Quo facto cum CCCC iterum legatos ad Agidem mitterent, facilius admiſſi ſunt, eoque adhortante [68]) Lacedaemona quoque legatos miſerunt, qua cum civitate tanto magis pacem componere ſtudebant, cum non Athenis ſolum, ſed ex Samo etiam pericula ipſorum dominatui timenda viderentur. Nam etſi ibi quoque ſtatus pau-

---

offendere non memini. Fortaſſe tamen eorum veſtigia ſunt apud Xenoph. Hellen. II, 3, 25. 50. Quamobrem diſerte Ἕλληνες dicantur ignoro. An propterea, ne cum Scythis confundantur?

64) V. Thuc. l. l.: εἶπον αὐτοῖς ἐξιέναι, λαβόντι τὸν μισθόν· ἔφερον δὲ αὐτοῖς τοῦ ὑπολοίπου χρόνου πανὸς αὐτοὶ καὶ ἐξιοῦσιν ἐδίδοσαν. Haec Boeckh. l. l. T. I. p. 250. ita intelligit, ac ſi CCCC. ſenatoribus totius anni reliquae partis mercedem dediſſent. Sed quamobrem tantos ſumtus fecerint? Equidem τὸν τοῦ ὑπολοίπου χρόνου μισθὸν intellexerim mercedem praeteriti temporis adhuc ſenatoribus debitam.

64b) De iis v. Pierſon. ad Moer. p. 222.

65) Creandos eſſe alios, promulgatum erat; creatos tamen eſſe, Thucydides quidem non diſerte dicit. Qui tamen cum praetores ex optimatibus creatos eſſe ſignificet (c. 89: οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ στρατηγοί. c. 92: στρατηγὸς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας,) quod Lyſias confirmat, προβούλοις eorum creationem tribuens (c. Eratoſth. p. 426.), non dubitandum videtur, quin caeteri quoque magiſtratus immutati fuerint.

66) Cf. Lyſ. p. Polyſtr. p. 670. ſq.

67) V. Thuc. VIII, 70.

68) Οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτός, videtur reſpondiſſe. V. Xenoph. Hellen. II, 2, 12. cl. Hüllmann. Staatsrecht des Alterthums p. 198. ſq.

corum conſtitutus fuerat, facile tamen praevideri poterat, nautas, unice populari imperio addictos [69]), mox res novas molituros eſſe. Quod cum CCCC metuerent, ſtatim poſtquam rerum potiti erant, legatos in Samum miſerant, qui milites docerent demulcerentque. Sed legati cum in Delum veniſſent, jam reſtitutum eſſe in Samo popularem ſtatum acceperunt.

Ab Samiis haec converſio profecta erat. Qui cum antea dominatum paucorum ſuſtuliſſent, inter eos a Piſandro incitati trecenti conſpirarunt, cives ſuos, tanquam plebem, optimatibus Athenienſium adjuvantibus, aggreſſuri. Quod ubi reliqui Samii cognoverunt, populares Athenienſium, Leontem et Diomedontem, Thraſybulum et Thraſyllum, adeunt, ut ſe tueantur rogant. Hi milites ſollicitant, eosque ut Samiis, ſi eos aggrediantur conjurati, opem ferant, obteſtantur. Promto animo auxilium promittunt cum alii tum Parali nautae, qui impenſe paucorum dominatum oderant. His igitur nonnullarumque navium, quas, quoties aliquo navigabant Leon et Diomedon, praeſidio Samiis relinquebant, militibus adjuvantibus facile trecenti iſti, cum caeteros Samios adorirentur, ab his ſuperati, triginta eorum occiſi, tres, qui inprimis fontes videbantur, exſilio multati ſunt, caeteris victores ignoverunt [70]).

Haec res, quantumvis exigui momenti, cauſa tamen erat remotior, ut apud Athenienſes quoque paucorum dominatus tolleretur. Ea enim in exercitu populares excitati erant arctiusque ſe conjunxerant. Cumque ſe optimatibus ſuperiores intelligerent ac rationes, ob quas eorum imperium paſſi erant, evanuiſſe viderent, irritamento tantum opus erat, quo ut vacillantem ſtatum plane everterent commoverentur. Hoc ab ipſis CCCC militum animis eſt injectum. Etenim exercitus cum illos rerum potitos eſſe nondum comperiſſet, Paralum [71]) Athenas

69) Cf. Ariſtot. Polit. II, 9, 4. 5. V, 3, 5.

70) V. Thuc. VIII, 73. De Hyperbolo ibi memorato v. Plutarch. Nic. 11. Alc. 13. Harpocr. Suid. Phot. p. 456. Scholl. ad Ariſtoph. Eq. 851. 1301. 1360. Acharn. 846. Veſp. 1001. Pac. 680. 691. 920. 1319. Thesm. 847. Plut. 1038. Nub. 619. 875. ad Lucian. Tim. p. 100. Plutarch. de Herod. malign. 3.

71) De ea v. Sch. Av. 147. 1204. Lex. Seg. p. 267. 21. p. 293. 5. p. 294. 1. Boeckh. de oecon. civ. Athen. T. I. p. 258.

miſit', ut quae in Samo eveniſſent, nunciaret. At CCCC Paralorum duo tresve in vincula dederunt, caeteros in aliam navem impoſitos circa Euboeam cuſtodiam agere juſſerunt. Sed Chaereas [72]), eorum praefectus, evaſit atque in Samum reverſus, exaggerata CCCC crudelitate, ab iis cum alios tum ipſorum militum mulieres liberosque et propinquos vim et contumeliam pati renuntiavit. Tum exercitus ſummo furore correptus eſt, vixque moderatiores, quo minus qui dominatus paucorum auctores exſtiterant [73]), lapidarentur, impedire valebant. Non impediri poterat, ne ſtatus popularis in caſtris reſtitueretur. Thraſybulus et Thraſyllus [74]) ſanctiſſimo jurejurando cum Athenienſes, quotquot aderant, tum Samios obſtrinxerunt, ut et popularem ſtatum tuerentur et quadringentis viris aeque ac Lacedaemoniis hoſtes forent [75]). Ita Athenae in duas ſibi invicem infeſtas partes diſciſſae erant, quarum utrique certa erat pernicies [76]), ſi Spartani hoc tempore non Aſtyocho, ſed Gylippo vel Lyſandro duce uſi eſſent. Ac milites quidem non una de cauſa urbem a ſe defeciſſe arguere poterant. Ipſi enim patriam reipublicae formam defendebant, ipſis Athenarum ſalus nitebatur, unde jam dudum nihil niſi mandata acceperant. Ac tametſi urbe carebant, ipſi tamen erant civitas, inſulamque poſſidebant, quae olim de maris imperio aemulata erat cum Athenienſibus; poſſidebant claſſem, qua ſocios dominari, ab iis tributa exigere, adeoque ex hoſtilibus Aſiae oris praedam et pecunias cogere poſſent [77]).

---

72) *Τον Χαιρέαν Εὔπολις ἐν Βαπταῖς ὡς ξένον κωμῳδεῖ*, Schol. Ariſtoph. Veſp. 685.

73) Quorum nonnullos fuga ſalutem quaeſiviſſe docet Lyſ. c. Eratoſth. p. 411.

74) Hi deinceps, remotis aliis, veluti Charmino (v. c. 75.), praetores creati. Fortaſſe Chaereas quoque. V. Diodor. XIII, 49. 50. ubi *Χαιρέαν* pro *Χάρητα* leg. niſi ſcriptor ipſe erravit.

75) Cf. Meier. de bonis damn. p. 6. ſqq.

76) Iſocr. de big. 7. — *ὥςτε μηδ' ἑτέροις μηδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἔχοντας τὴν πόλιν ἐχθροὺς ἐνόμιζον μᾶλλον ἢ Λακεδαιμονίους· οἱ δὲ τοὺς ἐκ Δεκελείας μετεπέμποντο, ἡγούμενοι, κρεῖττον εἶναι, τοῖς πολεμίοις τὴν πατρίδα παραδοῦναι μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατευομένοις τῆς πολιτείας μεταδοῦναι.*

77) V. Thuc. VIII, 75—76.

Nihilo ſecius tamen facile perſpectu erat, mox ſuperiores fore Lacedaemonios, niſi Perſae ab horum ſocietate abalienarentur. Quod cum per Alcibiadem ſolum effici poſſe videretur, nullo negotio Thraſybulus [78]), ut ille revocaretur impetravit, ipſeque eum, ad Tiſſaphernem profectus, in Samum duxit. Hic ante omnia eam auctoritatem comparare ſtuduit, qua ad conſilia ſua exſequenda opus erat. Itaque cum de infortunio ſuo conqueſtus eſſet, multa de civitatis rationibus verba fecit, magnamque futurorum ſpem oſtentavit ac praecipue ſuam apud Tiſſaphernem gratiam amplificavit, partim ut exercitus et fiduciam excitaret et favorem ſibi conciliaret, partim ut optimates, qui domi res moderabantur, terrerentur, conjurationesque diſſolverentur, denique ut ſatrapa Lacedaemoniis magis ſuſpectus fieret, hique ex ſpe, quam conceperant, dejicerentur [79]). Ac milites tantis promiſſionibus commoti extemplo praetorem eum fecerunt, omniumque ei rerum arbitrium permiſerunt [80]). Qua poteſtate ſtatim prudentiſſime uſus eſt, ut cum plerique in Piraeeum navigare et quadringentos viros ulciſci vellent, a pernicioſiſſimo conſilio militum animos averteret. Quo facto ad Tiſſaphernem profectus eſt, praetorem ſe oſtentaturus, qui illi et prodeſſe et obeſſe poſſet. Ita factum eſt, ut per Tiſſaphernem Athenienſibus, per Athenienſes Tiſſapherni metuendus videretur [81]). Vix ab eo reverſus eſt, cum CCCC virorum legati, qui aliquamdiu, dum exercitus irae ſedarentur, in Delo commorati erant [82]), ad Samum appulerunt [83]). Concione coacta, cum dicere inciperent, miles furore exaeſtuans, proditores interfici jubet. Aegre tandem quies reſtituitur. Tum legati: „Non in perniciem, ſed in ſalutem civitatis ſtatum paucorum conſtitutum eſſe; alioquin

78) Diodor. XIII, 38. 42. ut ſolet omnia confundit.

79) V. Thuc. VIII, 81.

80) V. c. 82: *καὶ τὰ πράγματα πάντα ἀνετίθεσαν*, ſc. *αὐτῷ*, quod propter Portum moneo. Similiter Periclem, Thuc. II, 65. ait, *στρατηγὸν εἵλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν*. Ejusmodi praetor *αὐτοκράτωρ* erat. V. Pauſ. IV, 15, 2. Xenoph. Hellen. I, 4, 20. Schoemann. de Comit. Athen. p. 314.

81) V. Thuc. VIII, 82.

82) V. c. 77.

83) V. c. 86.

ſe jam hoſti urbem prodere potuiſſe. Neque vero CCCC ſolos rempublicam tenere, ſed tot ejus adminiſtrandae participes eſſe cives, quot raro vel in maximis rebus deliberaturos conveniſſe [84]). Namque e quinquies mille civibus per vices ſenatum lectum iri. Propinquos autem militum nulla affici injuria, ſed quiete ſua quemque poſſidere." His, ſimilibusque cohortationibus non tam ſedatae ſunt irae, quam loquentium odio auctae. Cumque alii alia ſuaderent, uno tamen conſenſu plerique omnes in Piraeeum navigandum et reipublicae proditores plectendos eſſe clamarunt. Quod conſilium ſi exſecuti eſſent, Ioniam, inſulas, Hellespontum amiſiſſent, eoque opibus privati eſſent, quibus diutius bellum gerere poſſent [85]). Id qui perſpexit, Alcibiades ſolus ea auctoritate erat, ut caecum militum furorem coercere valeret. Coercuit. Legatis reſpondit, quinquies mille civium imperio ſe non adverſari, ſed quadringentis viris abdicandum eſſe reſtituendumque priorem quingentorum ſenatum. Laudem mereri, ſi qua ſumtus contraxiſſent, quo magis ſtipendia militibus ſuppeterent. Caeterum fortiter communi hoſti reſiſterent, nec dubitarent, quin facilis foret gratiae reconciliatio cum militibus [86]).

Haec poſtquam legati Athenas retulerunt, mox ibi quoque ſtatus paucorum eſt ſublatus. Nimirum quemad-

84) V. c. 72: *Οὐ πώποτε Ἀθηναίους διὰ τὰς στρατείας* (libri plerique *στρατιάς*, quod merito nuper defenſum) *καὶ τὴν ὑπερόριον ἀσχολίαν ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν βουλεύσοντας, ἐν ᾧ πεντακισχιλίους ξυνελθεῖν.* De dictione *ἐν ᾧ — ξυνελθεῖν* v. Matthiae. Gr. Gr. §. 537. De re cf. Andoc. de myſt. p. 9. Boeckh. Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 248. T. II. p. 412. Schol. ad noſtrum locum haec annotat: *τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς ὑπερορίους πολεμίους πολέμους εἶναι καὶ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀποδημεῖν οὐδεπώποτε οὕτως ἐν μεγάλῳ* (pro *ἐν οὕτω μεγάλῳ*) *πράγματι γεγενῆσθαι, ὥστε ἀθρόους πεντακισχιλίους συνελθεῖν σκεψομένους περὶ τῶν ποιῶν. Δηλοῦται δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ τετρακόσιοι δημοκρατικωτέραν τῆς πρόσθεν ἐπηγγείλαντο ποιήσειν* (ſcribere debebat *ποιῆσαι*) *τὴν πολιτείαν, πεντακισχιλίους κοινωνοὺς παραλαβόντες, ὅσοι οὐδεπώποτε πρότερον βουλευόμενοι συνῆλθον* (ſc. *εἰς ἐκκλησίαν*). Male ibi *ὑπερόριος ἀσχολία* explicatur verbis *πρὸς ὑπερορίους πολεμίους πόλεμοι*, quae notio in voce *στρατιᾶς* ineſt. Contra *ὑπερόριος ἀσχολία* pacis negotia complectitur, ob quae Athenienſium non pauci vel ſua vel reipublicae cauſa peregrinabantur.

85) Cf. Plutarch. Alc. 26. Iſocr. de big. 7.

86) V. Thuc. VIII, 86.

modum tyrannis ita nec optimatum dominatus diu durare ſolet [87]), quoniam iis non modo populus inimicus eſt, ſed plerumque etiam inter ipſos, cum unusquisque princeps eſſe velit, qui ſe poſthabitos putant adverſarii exſiſtunt [88]). Ita inter CCCC Ariſtarchus, eo, ut videtur, offenſus, quod nonniſi centurio (ταξίαρχος) factus erat [89]), cum antea praetor fuiſſet [90]), ducem [91]) ſe factioni praebuit, cui mox et Theramenes ſe adjunxit, ubi Piſandrum et Callaeſchrum aliosque apud optimates majoris, quam ſe, auctoritatis eſſe cognovit [92]). Quae factio mox corroborata eſt, poſtquam quo animo exercitus erga CCCC affectus eſſet, intellectum eſt. At vero hi jam eo progreſſi erant, unde reverti non licebat, eratque iis aut imperium tuendum aut mors vel exſilium exſpectandum. Hoc praemio extrema audere ſtatuerunt. Ac primum Antiphontem et Phrynichum aliosque decem Lacedaemona legatos miſerunt [93]), qui quibuscunque poſſent condi-

87) V. Ariſtot. Polit. V, 9, 21: *πασῶν ὀλιγοχρονιώτεραι τῶν πολιτειῶν εἰσιν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς.*

88) Id. V, 1, 9: *ἀσφαλεστέρα καὶ ἀστασίαστος μᾶλλον ἡ δημοκρατία τῆς ὀλιγαρχίας. Ἐν μὲν γὰρ ταῖς ὀλιγαρχίαις ἐγγίγνονται δύο, ἥ τε πρὸς ἀλλήλους στάσις καὶ ἔτι ἡ πρὸς τὸν δῆμον.* V, 5, 1: *αἱ ὀλιγαρχίαι μεταβάλλουσι διὰ δύο μάλιστα τρόπους τοὺς φανερωτάτους, ἕνα μέν, ἐὰν ἀδικῶσι τὸ πλῆθος· πᾶς γὰρ ἱκανὸς γίνεται προστάτης· μάλιστα δέ, ὅταν ἐξ αὐτῆς συμβῇ τῆς ὀλιγαρχίας γίγνεσθαι τὸν ἡγεμόνα.* Cf. Thuc. VIII, 89.

89) V. Thuc. VIII, 92.

90) V. c. 9. Praetorem poſtea quoque eum videmus. V. Xenoph. Hellen. I, 4, 21. 5, 16. 6, 29. Valckenar. ad Memor. I, 1, 18.

91) Non ſatis accuratus eſt Thuc. VIII, 89. V. Lyſ. c. Eratoſth. p. 427. Demoſth. in Theocr. p. 1543.

92) Homo ea honoris cupiditate erat, ut niſi princeps eſſet, non quieſceret, infirmior tamen, quam ut principatum teneret. Hinc nota ejus inconſtantia (de qua locis ab aliis laudatis adde Phot. ſ. v. *εὐμεταβολώτερος Κοθόρνου*). Neque aliunde repetendum, quod poſthac patriam prodidit. Nam *στρατηγὸς χειροτονηθεὶς ἀπεδοκιμάσθη* (Lyſ. c. Agor. p. 451.), contra in paucorum (XXX) dominatu principem ſe fore ſperavit.

93) Prima legatio (c. 71.) quid effecerit, Thuc. non refert. Altera omnino Lacedaemona non pervenit. V. c. 86. (De ejus principe Laespodia v. Valeſ. ad Harpocr. ſ. v. *ἐπίσκοπος*. Apud. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1568. *τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ η΄* leg. *ἐν τῇ ϛ΄* (c. 105.). Haec igitur legatio cujus Antiphon et Phrynichus principes erant, tertia fuit.

tionibus pacem cum Lacedaemoniis componerent, eorumque ſibi auxilium conciliarent [94]). Nam etſi, ſtatum paucorum tuti, in ſocios quoque imperium exercere, ſin minus, muris et navibus ſervatis, pro arbitrio ſuo rempublicam adminiſtrare praeoptabant, tamen vel ſine moenibus et claſſe civitatem tenere, quam in populi ditionem venire vitamque periclitari malebant [95]). Deinde domi etiam, quae ſecuritati ſuae prodeſſe putarent, inſtituerunt. Ut Piraei portus arbitri eſſent, Eetioneam, Piraei portus crepidinem [96]), ita communiebant, ut caſtellum fieret, cujus unum latus vetus murus eſſet, quocum novus ad alteram, quae anguſti portus ori imminebat, turrim concurreret. Hoc opus eo ſe conſilio exſtruere ſimulabant, ut ſi qua exercitus, qui in Samo erat, ipſos aggrederetur, eum arcere poſſent. Sed Theramenes ut jam antea ita cum legati Lacedaemone reverſi eſſent, nec pacis, quae ad omnes pertineret, ſpem referrent, ſimulque a Lacedaemoniis novam duarum et qua-

---

94) V. c. 90. *ἐπιστείλαντες παντὶ τρόπῳ, ὅςτις καὶ ὁπωσοῦν ἀνεκτός, ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους.* Hic vide, ne ὅςτις cum Pariſſ. C. E. omittendum et pro *ἀνεκτός* cum Aug. *ἀνεκτῶς* ſcribendum ſit, quod etiam Cl. Gr. habent ex corr.

95) V. c. 91. Vides hos meditatos eſſe quae poſtmodum XXX, qui in plerisque eorum veſtigia legerunt, exſecuti ſunt. Nec immerito Athenienſes perpetuo metuebant, ne optimates. quo imperium aſſequerentur, urbem hoſti proderent. Cf. Xenoph. R. A. II, 15: *Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἑτέρου δέους ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦσαν, εἰ νῆσον ᾤκουν, μηδέποτε προδοθῆναι τὴν πόλιν ὑπ' ὀλίγων* (ab optimatibus, qua poteſtate articulum addi ſolere, non me fugit (v. Matthiae. Gr. Gr. § 268.), ſed non ſemper addi poteſt ob ſententiam. V. Thuc. IV, 123. 126. ubi ex eo, quod ad *ὀλίγων* omiſſus eſt, *οὐ πολλοί*, non *οἱ πολλοί*, veram lectionem eſſe, apparet, ut poſt *ἥκετε* plenius diſtinguendum ſit, quod fecit Haackius), *μηδὲ πύλας ἀνοιχθῆναι, μηδὲ πολεμίους ἐπειςπεσεῖν, — μηδ' αὖ στασιάσαι τῷ δήμῳ μηδέν, εἰ νῆσον ᾤκουν· νῦν μὲν γὰρ εἰ στασιάσαιεν ἐλπίδα ἂν ἔχοντες ἐν τοῖς πολεμίοις στασιάσειαν ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι.* Hinc etiam hoſtilis vicinia exercitus ſubinde popularibus timorem injecit, ne optimates ei urbem proderent. V. Thuc. I, 107. VI, 61.

96) V. Thuc. VIII, 90. Xenoph. Hellen. II, 3, 46. Demoſth. in Theocr. p. 1545. Harpocr. et Suid. ſ. v. *Ἡετιωνεία*, Phot. p. 52. Zonar. p. 979. Lex. Seg. p. 260. 25. De voce *χηλή* cf. Hudſon. ad Thuc. VII, 65. Schneider. ad Xenoph. Anab. VII, 1, 17. De *στοά* a Thuc. memorata VIII, 90. cf. Schol. ad Ariſtoph. Eccleſ. 14. et Pollux IX, 45.

draginta navium classem paratam esse nunciaretur, hanc civibus insusurrabat, non, quod diceretur, adversus Euboeam profecturam sed ipsum Piraeeum petituram esse, quo eorum, qui Eetioneam munirent, auxilio potiretur. Quae tamen suspicio furtiva tantum inter paucos erat, priusquam ipsi CCCC ea, quam post Phrynichi, Lacedaemone reversi, mortem [97]) manifestarunt, infirmitate adversarios audaciores redderent. Namque cum qui ejus percussorem adjuverat, comprehensus esset, indicaretque, complures homines in peripolarchi atque alias domos convenire solere, CCCC neque in judicium vocare nec punire quemquam sustinuerunt. Tum Theramenes et Aristocrates intellexerunt, majora se moliri posse et vero etiam debere, quandoquidem Peloponnesiorum classis, Hegesandrida (Agesandrida) duce, jam circa Epidaurum et Aeginam erat. In Piraeeo dudum praeparata seditio erupit. Ibi qui Eetioneam muniebant hoplitae, ab

97) De ea a Thuc. VIII, 92. dissentit Lys. c. Agor. 493. coll. purg. sacril. p. 263. cui plus tribuendum videri, cum ad Acta publica provocet, monet Tayl. vita Lys. p. 118. Accedit Lycurgi c. Leocr. p. 417. sq. auctoritas. Quamquam is nonnulla refert, quae vel dubia vel aperte falsa sint. Ac primum Critiam dicit de Phrynicho hanc tulisse sententiam: *τὸν μὲν νεκρὸν κρίνειν προδοσίας, κἂν δόξῃ προδότης ὤν, ἐν τῇ χώρᾳ μὴ τετάφθαι, τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἀνορύξαι καὶ ἐξορίσαι ἔξω τῆς Ἀττικῆς* (de hac proditorum poena v. interprr. ad Thuc. I, 138. Meier. de bonis damn. p. 11.). At vero Critias ipse quadringentorum fuit atque, ut supra probavimus, in fide erga eos perseveravit. Sed hunc dissensum utcunque tollere conaremur, nisi in hac re suspectam faceret oratoris fidem, quod mox dicit, Aristarchum et Alexiclem Phrynichi defensores exstitisse ac propterea a populo necatos esse. Quae nolim a Tayloro l. l. p. 121. et Mitfordo Hist. Gr. T. V. p. 126. repetita esse. Nam, dominatu paucorum sublato, Alexiclem et Aristarchum evasisse, Thuc. VIII, 98. testatur. Aristarchus tamen postea poenam subiit, v. Xenoph. Helleu. I, 7, 29. Quae Plutarchus Alc. 25. de Phrynichi morte refert, ea ex Thucydide hausit, ita tamen ut corruperit. Ac primum eodem errore quo Schol. ad Aristoph. Lysistr. 313. ita loquitur, ac si Phrynichus ob ea, quae in Samo molitus erat, proditionis condemnatus fuerit, non propterea, quod statum paucorum instituerit et Lacedaemona legatus Peloponnesios arcessiverit (cf. ψ. ap. Plutarch. vit. Antiph.). Deinde percussorem ejus *ἕνα τῶν περιπόλων Ἑρμωνα* appellat, cum Thuc. *περίπολον* quidem percussorem dicat, sed non Hermonem, quem eodem loco *τῶν περιπόλων τινὰ τῶν Μουνυχίασι τεταγμένων ἄρχοντα* vocat, qui hoplitarum conatus adjuverit.

Ariſtocrate, centurione, ſollicitati [98]), Alexiclem, praetorem, qui inprimis optimatibus addictus erat [99]), ſubito adorti comprehenderunt et in cuſtodiam dederunt. Quod cum in urbem nuntiaretur, exemplo CCCC arma capere voluerunt, Therameni ejusque ſociis minitati. Ille vero ſe purgat promittitque, ſe Alexiclem liberaturum, Praetore ſuarum partium aſſumto Piraeeum proficiſcitur, Ariſtarcho cum nonnullis equeſtris ordinis adoleſcentulis ſequente. Dum interea ſeniores et Thucydides Pharſalius, hoſpes publicus, operam dant, ut tumultum in oppido aeſtuantem ſedarent, hominesque ad arma discurrentes cohiberent, Ariſtarchus et Theramenes Piraeeum, ubi non minores turbae erant, pervenerunt et, alter ſe-

98) Hoc Thuc. diſerte quidem non dicit, ſed ſignificare videtur verbis: *ἐν οἷς καὶ Ἀριστοκράτης ἦν ταξιαρχῶν καὶ τὴν ἑαυτοῦ φυλακὴν ἔχων*, ubi pro *φυλακὴν* recte Haackius *φυλὴν* reſtituit. V. Duker. ad VI, 98. coll. 101. VII, 69. Taylor. lectt. Lyſ. p. 256. R.

99) *Στρατηγὸν ὄντα ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἑτέρους τεταγμένον.* Hic pro *ἑτέρους* Caſſ. Aug. Pariſſ. D. E. crebra confuſione (v. Weſſel. ad Diodor. XIII, 97. Aſt. ad Plat. Polit. p. 478. 534. ad Legg. T. II. p. 239. Schaefer. ad Apollon. T. II. p. 104. et quos laudat C. G. Jacob. in obſſ. in nonnullos Xenoph. locos p. 10) *ἑταίρους* offerunt, quam unice veram lectionem putat Wyttenbach. in Eclog. hiſt. p. 404. eandemque medicinam adhibendam cenſet Xenoph. Hellen. II, 3, 46. aſſentientibus Sluitero lectt. Andoc. p. 107. ſq. et Jacobo l. l. Sed primum non omnino verum eſſe, quod Wyttenbachius cum Tayloro vit. Lyſ. p. 115. et Ruhnkenio hiſt. crit. p. 133. ſtatuit: qui in moliendo paucorum dominatu Quadringentos juverint, eorum ſocios per excellentiam *ἑταίρους* dictos eſſe, ea oſtendunt, quae ſupra de *ἑταιρίαις* disputavimus. Deinde in Thucydidis quidem loco vulgaris lectio commode explicari poteſt, cum in antecedentibus de Theramenis et Ariſtocratis factione ſermo fuerit, ideoque *οἱ ἕτεροι* facile cogitari poſſint illorum adverſarii. Cf. VII, 54: *οἱ Κορίνθιοι εὐθὺς τροπαῖον ἔστησαν ὡς νικῶντες, — νομίσαντες δι' αὐτὸ οὐχ ἡσσᾶσθαι, δι' ὅπερ οὐδ' οἱ ἕτεροι (οἱ Ἀθηναῖοι) νικῶν.* Hinc quidquam hoc movendum eſſe addubito. Neque diſſimulabo tamen Vallam quoque *ἑταίρους* (et *τεταγμένον* pro *τετραμμένον*) legiſſe, cum, falſo quidem ille, ſic vertat: *comprehendunt Alexiclem, inter collegas ſtatus paucorum praecipua dignitate praeditum.* Falluntur itaque qui eum verba *καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἑτέρους τετραμμένον* neglexiſſe ajunt, Stephanus et Hudſonius. Non magis quam apud Thucydidem emendatione opus videtur in Xenophontis l. l. ubi, quod obiter moneo, Weiskius de Ariſtotele (de quo cf. II, 2, 18. 5, 2.) Melanthio et Ariſtarcho, *τοῖς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας στρατηγοῖς*, inſcite disputat.

rio, alter dicis cauſa [100]), hoplitas increpuerunt. Sed hi, neutiquam deterriti, Theramenem interrogant, num patriae ſaluti caſtellum aedificari cenſeat, an iſtud dirui ſatius ducat [101]). Tum ille: quod ipſis videretur, id ſibi quoque probari [102]), reſpondens, magis iram eorum excitavit, ita ut ſtatim, multis Piraeei incolis adjuvantibus, murum diruerent, vulgus exhortati, ut quicunque Quinquies mille Quadringentorum loco civitati praeeſſe vellent, ad id opus accederent. Nam popularem ſe moliri ſtatum nondum profiteri auſi ſunt, quod metuebant, ne quinquies mille viri revera electi eſſent, ac, ſi quis adverſus civem, quem eorum eſſe neſciret, de populari imperio mentionem feciſſet, ne in periculum ab illo adduceretur. Tanta enim arte Quadringenti uſi erant, ut, cum Quinquies mille viros non elegiſſent, tamen eos electos eſſe plerique crederent. Ita non facile adverſa factio coaleſcere potuerat, cum nemo facile alteri fidem haberet, veritus, ne ignotum ſtatus paucorum vindicem offenderet [103]).

Poſtero die hoplitae, miſſo facto Alexicle, caſtelloque diruto, ad Bacchi theatrum juxta Munychiam [104]) in

---

100) Scilicet pro τῷ πλήθει Thuc. l. l. recte Benedicto ſuadente, τῷ ἀληθεῖ reſtituit Haackius. Eandem varietatem lectionis habes apud Dionyſ. Halic. Antiqq. p. 1801. R.

101) Τὸν Θηραμένην ἠρώτων, εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἐπ' ἀγαθῷ τὸ τεῖχος οἰκοδομεῖσθαι καὶ εἰ ἄμεινον εἶναι καθαιρεθέν. Haackius poſt ἄμεινον ſubaudit ἐστί, ego poſt εἶναι repeto δοκεῖ.

102) Ὁ δέ, εἴπερ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν Cf. Ariſtoph. Av. 1629: εἴ τινι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, κἄμοὶ ξυνδοκεῖ. ubi male poſt σφῶν inciditur. Cf. Lyſiſtr. 167.

103) Ita locus ſubdifficilis Thuc. VIII, 91. extr. interpretandus eſt.

104) c. 93. ubi poſt Διονυσιακόν Caſſ. Aug. Mosq. Pariſ. F. τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ, quod additamentum Haackius ab aliquo affutum exiſtimat, qui non ignorarit, hoc theatrum ab aliis τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ dici. Schoemann. de Comit. Athen. p. 57. n. 24: „Quod additur in quibusdam codd. Διον. τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ θέατρον tum demum defendi poſſet, ſi certum eſſet, idem eſſe hoc, quod Thuc. deſignat, atque illud in Piraeeo theatrum [cf. Lyſ. c. Agor. p. 464. 479. Xenoph. Hellen. II, 4, 32. et Schneider. in Add. p. 101.] de quo paulo ante dictum eſt; arbitratus id eſt Spanhem. ad Argum. Ariſtoph. Ran. p. 14. Beck. [p. 298. Küſter. et Wyttenbach. Ecl. hiſt. p. 415. ſq.] ſed ſine cauſa, ut mihi videtur.“ Verumtamen cum Munychia Piraeei pars fuerit (v. Thuc. II, 13. Lex. Seg. p. 279. 23. Meurſ. Pir. c. 9.) equidem, cur Spanhemii ſententia re-

concionem proceſſerunt. Hinc ſicuti viſum, in oppidum profecti ad Anaceum conſiſtunt. Ibi a ſenatu, qui, quamquam turbatus, in curiam convenerat, nonnulli ad eos venerunt mitioresque allocuti, ut et ipſi quieſcerent et caeteros quietos redderent, effecerunt, polliciti, quinquies mille viros electum iri, qui per vices ipſi ex numero ſuo Quadringentos crearent. Interim ne, hoſte imminente, civitatem perderent. Hic metus, illud promiſſum mire hoplitas mitigavit, placuitque certo die in Bacchi aedem [105]) convenire, quo die de reconciliandā gratiā deliberaretur.

Dies dictus illuxit. Vix convenerat concio, cum ſubito nuntiatur, Peloponneſiorum claſſem Megaris Salaminem praetervehi. Tum omnes [106]), quod Therame-

---

jiciatur, cauſas non perſpicio. Atque haud ſcio, an defendendum ſit illud, quod diximus, optimorum librorum additamentum, quod doctius videtur, quam pro interpretamento. De forma ἐξεκλησίασαν apud Thuc. VIII, 93. Buttmann. Gr. max. T. I. p. 344. ἐξεκλησίασαν ſcribit coll. Demoſth. Mid. p. 577. Recte, opinor, quamquam Schneider. in Lex. ſ. v. ἐξεκκλησιάζω, ab hoc verbo iſtam formam derivat. Cf. Matth. Gr. Gr. §. 170. Schoem. l. l. qui perperam Thuc. ſchol. laudat, et Lex. Xenoph. T. II. p. 215.

105) Urbanam ſc. V. Schoem. l. l.: „Biagius manifeſto errat, cum putat, ubicunque de comitiis ἐν Διονύσου ſermo ſit, intelligendum eſſe in Munychia theatrum; quaſi alterum illud in urbe plane non fuiſſet: de Decret. Athen. XV. §. 16. Eodemque modo etiam Duker. ad Thuc. l. l. haud appoſite laudat Pollucem VIII, 53. ubi non illud in Munychia, ſed urbanum theatrum intelligendum eſt: quod unum ſimpliciter, nullaque definitione addita, vocari ſolet τὸ Διονυσιακὸν θέατρον.“

106) Thuc. VIII, 94. pro τῶν ὁπλιτῶν Reg. Caſſ. Aug. Ar. C. Dan. Cl. ex em. Marg. Pariſ. F. G. I. K. τῶν πολλῶν ὁπλιτῶν legunt, duabus lectionibus, quarum altera ex c. 93. orta videtur, in unam conflatis. Earum veram eſſe τῶν πολλῶν, et Valla docet: *ac nemo ex hac turba fuit*, vertens, et ex eo patet, quod non modo hoplitae, ſed omnino οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἠγγέλθη αὐτοῖς, εὐθὺς ὁρμῷ ἐς τὸν Πειραιᾶ παυδημεὶ ἐχώρουν, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων, οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος. Poſtrema adſcripſi, ut a virorum doctorum conjecturis defendam. Quorum Dukerus οὖ poſt πολέμου excidiſſe putat, Dorvill. ad Chat. p. 494. (p. 501. Lipſ.), quem Beck. negligenter inſpexit, μείονος pro μείζονος ſuadet, Schaefer. ad Greg. p. 89: ὡς μείζονος, ἢ τοῦ ἰδίου, πολέμου ἀπὸ πολεμίων — emendat. Haackius denique cum Schol. et Acacio particulam ἢ tollit. Quarum emendationum quae praeſtet non dicam, cum vulgaris lectio explicari poſſe videatur hoc modo: *putabant enim majus eſſe periculum, quod a ſuis* (i. e. optimatibus), *quam quod ab hoſte im-*

nes dudum ſuſpicatus erat, eo eam cónſilio venire, ut per Eetioneae caſtellum a Quadringentis reciperetur, opinati, idque commodo dirutum eſſe gaviſi, Piraeeum properare, alii paratas naves conſcendere, alii alias deducere, pars in muros et ad portus fauces ſuppetias occurrere. Sed Hegeſandridas, etiamſi ab optimatibus arceſſitus fuerit, tamen ubi populum ad ſe propulſandum compoſitum vidit, Piraeeum non aggreſſus eſt, ſed ad Euboeam contendit, cujus defectionem adjuvaret. Athenienſes autem ne inſula, quae, dum Attica ab Agide devaſtabatur, ſummi ipſis momenti erat, privarentur, Thymochare duce [107]) claſſem raptim inſtructam eodem miſerunt. Quae ad ſex et triginta naves aucta, ubi eae, quae ante in Euboea fuerant, acceſſerant, ad confligendum coacta atque, Eretrienſium proditione Lacedaemonios adjuvante, tantam cladem perpeſſa eſt, ut, hoſtis viginti duabus navibus potiretur magnamque hominum vim vel caperet vel trucidaret. Secuta eſt totius Euboeae defectio [108]). Quae poſtquam Athenas nuntiata ſunt, tantus omnes pavor occupavit, quantus ne poſt Sicilienſem quidem calamitatem fuerat. Omnia enim ſimul terrebant. Maxima inſula, Euboea, defecerat; defecerat ipſorum in Samo exercitus; non ſuppetebant naves in navalibus; graviſſima erat civium inopia; denique periculoſa per urbem graſſabatur ſeditio. Quid futurum erat, ſi nunc Hegeſandridas Piraeeum adoriretur? Sed Spartani tarditas ſaluti fuit Athenienſibus, qui, dum ille circa Euboeam moratur, ſedulo viginti naves exſtruxerunt, omniaque fecerunt, ut decrepito et aegrotanti civitatis corpori, aliquantisper certe, recentes vires adderen-

---

mineret, neque illud procul, ſed ad ipſum portum eſſe. Atque ſic video etiam a Valla et Heilmanno locum eſſe intellectum.

107) Duos praetores nominat Diodorus XIII, 34. Fortaſſe alter erat Euclides ὁ ἐξ Ἐρετρίας στρατηγὸς (v. Inſcr. ap. Boeckh. de Oecon. Civ. Athen. T. II. p. 171.) qui itaque ταῖς πρότερον ἐν Εὐβοίᾳ οὔσαις ναυσὶ (Thuc. VIII, 95.) praefuerit. Caetera quae Diodorus de his rebus tradit, mire confuſa et corrupta ſunt.

108) Ἰλιὴν Ὠρεοῦ (ſic ſcribendum. Cf. Ariſtoph. Pac. 1047. 1125. Lyſ. c. Alc. p. 538. Xenoph. Hellen. V, 4, 56. Aeſchin. c. Ctef. 34, 2. Bekker. Demoſth. de falſa leg. p. 389. 25. Weſſel. ad Diodor. XV, 30.) · ταύτην δὲ αὐτοὶ εἶχον Ἀθηναῖοι, ex quo Hiſtiaeenſes ejecerant. V. ad Dionyſ. II, 15, 4.

tur [109]). Quadringenti imperio exuti, Quinquies mille lecti, leges [110]) recognitae, emendatae, novae, quibus opus videretur, latae, Alcibiades aliique exules plebiscitu reſtituti. Simulque exercitus de iis, quae facta eſſent, certior factus eſt provocatusque, ut fortiter rempublicam defenderet.

Quadringentorum virorum ſors ſatis aequa fuit, tum quod non ſtatim ferox laſcivientis plebis dominabatur concio, tum quod hoſtium metus iram erga cives cohibebat. Plerique [111]) illorum, iique nocentiſſimi, Ariſtarchus, Alexicles, Piſander [112]), Ariſtoteles [113]), alii, mature Deceleam conceſſerant atque hinc Atticam videntur depopulati eſſe [114]). Inde cum perduellionis rei eſſent, bona eorum publicata [115]), crimina columnis inſcripta [116]). Majeſtatis actio non data [117]). Quos ſolos capitis poena affectos accepimus, Antiphon et Archeptolemus nonniſi hoc nomine condemnati ſunt, quod exitio reipublicae legati ad Lacedaemonios profecti eſſent [118]). Eorum qui ſolum non verterant, nonnulli ἄτιμοι facti ſunt [119]). Sed

109) V. Thuc. VIII, 97: *οὐχ ἥκιστα δὴ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπί γε ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες· μετρία γὰρ ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο· καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν.*

110) A *νομοθέταις* (extraordinariis). v. Schoemann. de Comit. Athen. p. 270.

111) V. Lyſ. C. Agor. p. 495.

112) V. Thuc. VIII, 98.

113) Qui praetor fuerat (v. Xenoph. Hellen. II, 3, 46.) et cum usque ad finem belli apud Agidem verſatus eſſet (ib. II, 5, 18.) trigintavirorum unus eſt factus (ib. II, 3, 2. 13.). Nam his locis unum eundemque dici Ariſtotelem, non eſt, quod cum Weiskio dubitetur.

114) Lyſ. c. Polyſtr. p. 688. ſq. Fortaſſe in ejusmodi incurſione captus eſt Ariſtarchus, quem poſtea damnatum eſſe Xenophon Hellen. I, 7, 29. teſtatur. Sponte quidem haud dubie non reverſus eſt.

115) Cf. Lyſ. purg. ſacril. p. 263. ubi de Piſandri bonis dicitur, quem ante belli exitum mortuum eſſe inde conjicias, quod inter triginta viros non conſpicitur.

116) Andoc. de myſt. p. 36.

117) Cf. Meier. de bonis damn. p. 181. n. 70.

118) V. ψ. ap. Plutarch. in vita Antiphontis. Eorum accuſatorem Lyſ. c. Eratoſth. p. 427. Theramenem dicit, quod miror huic non objici a Critia apud Xenoph. Hellen. II, 3, 24. ſqq.

119) V. Andoc. l. I. [illegible] Polyſtr.

gravius, quam nunc, aliquanto poſt animadverſum eſt in eos, qui ſtatus paucorum participes fuiſſe viderentur. Namque ubi plebs denuo omnem ſibi potentiam arripuit, revixit etiam ſycophantarum perditiſſima natio, horumque artibus factum eſt, ut civium multi capite plecterentur, aliorum bona publicarentur, alii in exſilium mitterentur, non pauci ἄτιμοι fierent [120]).

Hunc exitum brevis [121]) Quadringentorum dominatio habuit. Sed formidoloſa eadem reſurrexit, triginta virorum tyrannide conſtituta.

---

120) V. Lyſ. de affect. tyr. p. 778. Cf. Ariſtoph. Ran. 701. ſqq.

121) Quatuor menſium, v. Harpocr. ſ. v. τετρακόσιοι. et Phot. ſ. v. ead. p. 426.

COLLATAE PAGINAE
DIONYSII EDITIONUM.

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1	1	–	1	–
2	–	12	–	18
3	–	24	–	29
4	2	1	2	14
5	–	12	–	24
6	–	26	–	37
7	–	28	–	39
8	–	40	3	3
9	3	10	–	19
10	–	16	–	24
11	–	21	–	28
12	–	40	–	45
13	4	10	4	11
14	–	29	–	28
15	–	43	–	41
16	5	17	5	11
17	–	28	–	22
18	–	34	–	28
19	6	4	–	44
20	–	19	6	15
21	–	33	–	29
22	7	3	–	45
23	–	17	7	14
24	–	28	–	24

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
25	7	39	7	34
26	8	8	8	5
27	–	20	–	16
28	–	35	–	31
29	9	4	9	1
30	–	19	–	15
31	–	26	–	21
32	–	42	–	36
33	10	9	10	3
34	–	27	–	20
35	–	43	–	36
36	11	11	11	3
37	–	27	–	18
38	–	42	–	33
39	12	5	–	43
40	–	17	12	11
41	–	32	–	25
42	13	3	–	41
43	–	19	13	14
44	–	34	–	28
45	14	2	–	42
46	–	17	14	11
47	–	34	–	27
48	15	2	–	40

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
49	15	18	15	6
50	—	35	—	22
51	16	3	—	35
52	—	11	16	3
53	—	25	—	18
54	—	39	—	31
55	17	9	—	48
56	—	23	17	12
57	—	39	—	29
58	18	5	—	41
59	—	20	18	9
60	—	34	—	25
61	19	1	—	40
62	—	14	19	8
63	—	22	—	18
64	—	39	—	35
65	20	6	20	3
66	—	18	—	14
67	—	20	—	16
68	—	28	—	24
69	—	42	—	40
70	21	11	21	9
71	—	26	—	24
72	—	42	—	40
73	22	11	22	11
74	—	27	—	26
75	—	39	—	38
76	23	1	—	48
77	—	16	23	16
78	—	29	—	26
79	—	47	—	43
80	24	13	24	9
81	—	29	—	25
82	—	40	—	36
83	25	9	25	7
84	—	22	—	20
85	—	39	—	36
86	26	9	6	5
87	—	22	—	18
88	—	35	—	32
87	27	7	27	4

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
88	27	23	27	19
89	—	44	—	39
90	28	10	28	6
91	—	29	—	25
92	—	44	—	39
93	29	14	29	9
94	—	31	—	26
95	30	4	—	44
96	—	16	30	7
97	—	29	—	20
98	—	44	—	38
99	31	16	31	5
100	—	30	—	19
101	—	47	—	36
102	32	17	32	7
103	—	36	—	25
104	33	3	—	39
105	—	14	33	1
106	—	24	—	11
107	—	41	—	28
108	34	9	—	44
109	—	27	34	13
110	—	44	—	28
111	35	13	—	44
112	—	29	35	11
113	—	45	—	26
114	36	16	—	42
115	—	34	36	14
116	37	5	—	33
117	—	21	—	49
118	—	39	37	17
119	38	7	—	31
120	—	16	—	40
121	—	30	38	6
122	—	45	—	22
123	39	14	—	38
124	—	27	39	7
125	—	45	—	25
126	40	17	—	43
127	—	34	40	11
128	—	44	—	21

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
129	41	11	40	35
130	—	15	—	39
131	—	28	41	6
132	—	42	—	20
133	42	12	—	38
134	—	28	42	5
135	—	47	—	22
136	43	10	—	32
137	—	29	43	1
138	—	41	—	13
139	44	9	—	29
140	—	28	44	1
141	—	47	—	19
142	45	16	—	35
143	—	37	45	5
144	46	9	—	23
145	—	24	—	38
146	—	42	46	9
147	47	10	—	24
148	—	27	—	39
149	—	42	47	9
150	48	13	—	27
151	—	27	—	42
152	—	42	48	7
153	49	13	—	25
154	—	32	—	43
155	—	47	49	9
156	50	15	—	22
157	—	29	—	36
158	51	1	50	6
159	—	5	—	10
160	—	8	—	14
161	—	27	—	31
162	—	43	51	6
163	52	14	—	24
164	—	33	—	43
165	53	5	52	11
166	—	22	—	28
167	—	36	—	42
168	54	6	53	11
169	—	25	—	30

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
170	54	33	53	37
171	—	46	54	3
172	55	5	—	9
173	—	23	—	26
174	—	38	—	41
175	56	3	55	10
176	—	23	—	29
177	—	38	—	44
178	57	8	56	12
179	—	25	—	27
180	—	44	—	44
181	58	13	57	11
182	—	22	—	20
183	—	40	—	36
184	59	6	58	2
185	—	26	—	20
186	—	40	—	33
187	60	4	—	44
188	—	19	59	11
189	—	28	—	19
190	—	40	—	30
191	61	11	—	48
192	—	29	60	16
193	—	47	—	33
194	62	17	—	49
195	—	33	61	16
196	63	3	—	32
197	—	19	62	2
198	—	37	—	20
199	64	6	—	36
200	—	22	63	5
201	—	40	—	23
202	65	11	—	39
203	—	24	64	6
204	—	42	—	24
205	66	14	—	42
206	—	31	65	10
207	67	1	—	27
208	—	19	—	45
209	—	37	66	12
210	68	10	—	31

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
211	68	27	66	46
212	–	43	67	14
213	69	15	–	33
214	–	32	68	1
215	70	2	–	17
216	–	19	–	34
217	–	37	69	2
218	71	10	–	21
219	–	28	–	37
220	–	45	70	8
221	72	16	–	21
222	–	36	–	40
223	73	4	71	6
224	–	17	–	19
225	–	38	–	39
226	74	4	72	4
227	–	26	–	23
228	⌐	45	–	41
229	75	17	73	9
230	–	32	–	24
231	76	1	–	38
232	–	15	74	8
233	–	27	–	19
L. II. 234	77		75	
235	–	14	–	7
236	–	29	–	23
237	–	43	76	9
238	78	12	–	25
239	–	30	–	42
240	–	46	77	8
241	79	12	–	20
242	–	26	–	34
243	–	44	78	10
244	80	10	–	20
245	–	29	–	38
246	–	47	79	8
247	81	14	–	23
248	–	34	–	41
249	82	2	80	8
250	–	22	–	26
251	–	33	–	36

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
252	83	4	81	3
253	–	21	–	20
254	–	41	–	38
255	84	9	82	3
256	–	11	–	4
257	–	25	–	17
258	–	41	–	31
259	85	14	83	2
260	–	32	–	20
261	86	3	–	37
262	–	22	84	5
263	–	36	–	19
264	87	6	–	34
265	–	27	85	9
266	–	44	–	24
267	88	15	–	42
268	–	34	86	10
269	89	1	–	24
270	–	16	–	39
271	–	33	87	9
272	90	5	–	27
273	–	23	–	43
274	–	39	88	10
275	91	7	–	23
276	–	21	–	36
277	–	35	89	6
278	92	3	–	20
279	–	20	–	37
280	–	38	90	6
281	93	3	–	17
282	–	19	–	32
283	–	26	–	39
284	–	42	91	12
285	94	14	–	29
286	–	32	–	46
287	95	1	92	13
288	–	19	–	30
289	–	28	–	40
290	–	42	93	8
291	96	12	–	23
292	–	30	–	39

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
293	97	2	94	9
294	–	20	–	26
295	–	34	–	39
296	98	7	95	10
297	–	25	–	27
298	–	42	–	42
299	99	13	96	11
300	–	31	–	28
301	100	1	–	45
302	–	21	97	14
303	–	36	–	28
304	101	5	–	44
305	–	20	98	11
306	–	38	–	28
307	102	4	–	41
308	–	18	99	2
309	–	28	–	15
310	–	45	–	32
311	103	16	100	3
312	–	34	–	21
313	104	5	–	39
314	–	23	101	7
315	–	40	–	23
316	105	8	–	40
317	–	21	102	6
318	–	37	–	21
319	106	8	–	37
320	–	27	103	7
321	–	46	–	25
322	107	15	–	40
323	–	34	104	8
324	108	6	–	27
325	–	23	–	43
326	–	40	105	11
327	109	11	–	28
328	–	22	–	39
329	–	35	106	9
330	110	7	–	27
331	–	18	–	39
332	–	40	107	10
333	111	11	–	27

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
334	111	29	107	45
335	–	46	108	12
336	112	15	–	27
337	–	31	–	43
338	–	46	109	9
339	113	4	–	14
340	–	19	–	28
341	–	37	–	45
342	114	5	110	12
343	–	15	–	22
344	–	34	–	39
345	115	3	111	7
346	–	21	–	24
347	–	36	–	41
348	116	8	112	10
349	–	26	–	27
350	–	42	–	42
351	117	10	113	9
352	–	28	–	25
353	–	47	–	43
354	118	17	114	10
355	–	36	–	27
356	119	6	–	44
357	–	22	115	11
358	–	41	–	30
359	120	14	–	49
360	–	28	116	11
361	121	1	–	31
362	–	15	–	45
363	–	35	117	15
364	122	6	–	32
365	–	23	–	49
366	–	43	118	18
367	123	12	–	35
368	–	27	119	2
369	–	45	–	19
370	124	19	–	40
371	–	33	120	5
372	–	41	–	12
373	125	2	–	21
374	–	19	–	37

Reisk.		Sylb.		Hudson.	
	p.	p.	l.	p.	l.
	375	125	39	121	9
	376	126	10	—	25
	377	—	27	—	42
	378	—	47	122	11
	379	127	18	—	29
	380	—	38	—	47
	381	128	7	123	12
	382	—	26	—	31
	383	—	44	—	48
	384	129	15	124	16
	385	—	30	—	30
	386	—	42	—	43
	387	130	9	125	12
	388	—	28	—	30
	389	—	44	—	46
	390	131	12	126	14
	391	—	29	—	31
	392	—	47	127	1
	393	132	20	—	19
	394	—	38	—	37
	395	133	7	128	3
	396	—	25	—	20
	397	—	37	—	33
	398	134	5	—	45
	399	—	20	129	14
	400	—	38	—	32
	401	135	8	—	48
	402	—	23	130	16
	403	—	39	—	31
L. III.	404	136	11	131	
	405	—	27	—	10
	406	—	41	—	22
	407	137	13	132	11
	408	—	30	—	28
	409	—	40	—	38
	410	138	10	133	10
	411	—	28	—	27
	412	—	45	—	44
	413	139	16	124	11
	414	—	31	—	27
	415	—	46	—	41

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
416	140	16	135	15
417	—	34	—	29
418	141	5	—	46
419	—	26	136	17
420	—	45	—	35
421	142	12	—	50
422	—	29	137	17
423	—	41	—	29
424	143	14	138	1
425	—	34	—	20
426	144	3	—	36
427	—	17	139	1
428	—	35	—	18
429	145	6	—	37
430	—	25	140	5
431	—	40	—	21
432	146	12	—	39
433	—	29	141	6
434	—	47	—	25
435	147	15	—	40
436	—	32	142	10
437	148	8	—	26
438	—	23	—	45
439	—	41	143	13
440	149	12	—	31
441	—	27	—	46
442	—	46	144	16
443	150	18	—	35
444	—	35	145	2
445	151	5	—	19
446	—	23	—	38
447	—	40	146	7
448	152	11	—	24
449	—	28	—	42
450	—	45	147	11
451	153	8	—	21
452	—	21	—	35
453	—	40	148	11
454	154	13	—	29
455	—	30	—	45
456	—	47	149	10

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
457	155	18	149	24
458	—	28	—	39
459	—	46	150	13
460	156	15	—	29
461	—	31	—	45
462	157	1	151	12
463	—	19	—	29
464	—	36	—	46
465	158	8	152	15
466	—	26	—	32
467	—	45	—	49
468	159	17	153	17
469	—	36	—	35
470	160	5	154	2
471	—	22	—	18
472	—	43	—	36
473	161	10	155	3
474	—	27	—	19
475	—	43	—	36
476	162	13	156	6
477	—	29	—	21
478	—	47	—	39
479	163	17	157	7
480	—	35	—	25
481	164	7	—	44
482	—	22	158	6
483	—	41	—	27
484	165	10	—	42
485	—	28	159	7
486	—	41	—	24
487	166	10	—	42
488	—	27	160	11
489	—	47	—	29
490	167	16	—	45
491	—	34	161	12
492	168	5	—	30
493	—	22	—	47
494	—	41	162	14
495	169	8	—	28
496	—	28	—	47
497	—	43	163	12

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
498	170	18	163	29
499	—	38	—	48
500	—	46	164	13
501	171	19	—	32
502	—	36	165	1
503	172	4	—	15
504	—	23	—	34
505	—	40	166	1
506	173	10	—	17
507	—	27	—	32
508	—	40	—	46
509	174	12	167	16
510	—	27	—	30
511	—	46	168	1
512	175	17	—	19
513	—	34	—	35
514	176	4	169	2
515	—	21	—	18
516	—	35	—	33
517	177	7	170	4
518	—	22	—	18
519	—	42	—	35
520	178	12	171	2
521	—	31	—	18
522	179	1	—	35
523	—	17	172	4
524	—	32	—	19
525	180	3	—	35
526	—	20	173	4
527	—	39	—	22
528	181	8	—	38
529	—	24	174	5
530	—	39		20
531	182	8	—	35
532	—	21	175	3
533	—	30	—	11
534	—	47	—	27
535	183	13	—	39
536	—	30	176	13
537	—	45	—	26
538	184	16	—	43

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
539	184	33	177	14
540	185	4	–	31
541	–	28	–	49
542	–	14	178	16
543	186	8	–	32
544	–	27	179	2
545	–	45	–	20
546	187	13	–	33
547	–	29	180	2
548		45	–	16
549	188	15	–	32
550	–	36	181	4
551	189	4	–	19
552	–	18	–	32
553	–	38	182	3
554	190	9	–	20
555	–	27	–	37
556	–	46	183	3
557	191	18	–	25
558	–	35	–	40
559	192	6	184	7
560	–	24	–	25
561	–	42	–	41
562	193	12	185	9
563	–	30	–	25
564	–	45	–	41
565	194	19	186	12
566	–	36	–	29
567	195	8	–	48
568	–	26	187	15
569	–	42	–	31
570	196	12	–	47
571	–	30	188	16
572	–	47	–	33
573	197	18	189	1
574	–	35	–	17
575	198	6	–	35
576	–	21	190	1
577	–	41	–	20
578	199	11	–	35
579	–	28	191	2

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
580	199	47	191	18
581	200	17	–	35
582	–	31	–	49
583	–	43	192	10
584	201	14	–	28
585	–	33	–	46
586	202	5	193	14
587	–	20	–	29
588	–	34	–	44
589	203	4	194	12
590	–	23	–	30
591	–	40	–	46
592	204	9	195	12
593	–	25	–	27
594	–	38	–	39
595	205	7	196	10
596	–	24	–	28
597	–	42	–	45
598	206	11	197	9
599—632 Reiskii annotationes. T. II. L. IV.				
p. 633	–	20	198	
634	–	30	–	4
635	–	45	–	17
636	207	14	199	7
637	–	31	–	23
638	–	47	–	40
639	208	18	200	9
640	–	36	–	27
641	209	7	–	44
642	–	24	201	11
643	–	40	–	28
644	210	11	–	45
645	–	28	202	12
646	–	46	–	30
647	211	16	–	47
648	–	32	203	12
649	212	2	–	28
650	–	18	–	42

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
651	212	34	204	8
652	213	4	–	24
653	–	18	–	39
654	–	34	205	7
655	214	4	–	25
656	–	20	–	42
657	–	38	206	10
658	215	8	–	28
659	–	24	–	44
660	–	40	207	13
661	216	8	–	29
662	–	24	–	45
663	–	41	208	12
664	217	7	–	24
665	–	24	–	40
666	–	42	209	8
667	218	11	–	23
668	–	26	–	38
669	–	43	210	4
670	219	12	–	19
671	–	25	–	31
672	–	36	–	42
673	–	47	211	5
674	220	11	–	15
675	–	25	–	28
676	–	48	212	1
677	221	15	–	20
678	–	29	–	34
679	–	46	213	1
680	222	11	–	13
681	–	26	–	28
682	–	41	–	44
683	223	9	214	15
684	–	28	–	33
685	–	43	–	46
686	224	12	215	15
687	–	25	–	29
688	–	40	–	44
689	225	10	216	16
690	–	25	–	31
691	–	42	–	47
692	226	8	217	9
693	–	19	–	22
694	–	35	–	40
695	227	5	218	14
696	–	20	–	31
697	–	34	–	44
698	228	1	219	8
699	–	18	–	25
700	–	33	–	41
701	229	4	220	10
702	–	21	–	27
703	–	38	–	42
704	230	8	221	11
705	–	21	–	24
706	–	33	–	38
707	231	2	222	5
708	–	21	–	23
709	–	36	–	38
710	232	4	223	3
711	–	20	–	20
712	–	38	–	38
713	233	7	224	4
714	–	20	–	18
715	–	33	–	32
716	234	2	225	4
717	–	13	–	16
718	–	28	–	29
719	–	45	–	44
720	235	15	226	15
721	–	33	–	33
722	236	5	–	50
723	–	21	227	16
724	–	38	–	35
725	237	8	228	3
726	–	22	–	18
727	–	41	–	38
728	238	8	229	5
729	–	23	–	20
730	–	43	–	39
731	239	6	230	4
732	–	18	–	17

gravius, quam nunc, aliquanto poſt animadverſum eſt in eos, qui ſtatus paucorum participes fuiſſe viderentur. Namque ubi plebs denuo omnem ſibi potentiam arripuit, revixit etiam ſycophantarum perditiſſima natio, horumque artibus factum eſt, ut civium multi capite plecterentur, aliorum bona publicarentur, alii in exſilium mitterentur, non pauci ἄτιμοι fierent [120]).

Hunc exitum brevis [121]) Quadringentorum dominatio habuit. Sed formidoloſa eadem reſurrexit, triginta virorum tyrannide conſtituta.

---

120) V. Lyſ. de affect. tyr. p. 778. Cf. Ariſtoph. Ran. 701. ſqq.

121) Quatuor menſium, v. Harpocr. ſ. v. τετρακόσιοι. et Phot. ſ. v. ead. p. 426.

COLLATAE PAGINAE

DIONYSII EDITIONUM.

Reisk.	Sylb.		Hudson.		Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.
1	1	–	1	–	25	7	39	7	34
2	–	12	–	18	26	8	8	8	5
3	–	24	–	29	27	–	20	–	16
4	2	1	2	14	28	–	35	–	31
5	–	12	–	24	29	9	4	9	1
6	–	26	–	37	30	–	19	–	15
7	–	28	–	39	31	–	26	–	21
8	–	40	3	3	32	–	42	–	36
9	3	10	–	19	33	10	9	10	3
10	–	16	–	24	34	–	27	–	20
11	–	21	–	28	35	–	43	–	36
12	–	40	–	45	36	11	11	11	3
13	4	10	4	11	37	–	27	–	18
14	–	29	–	28	38	–	42	–	33
15	–	43	–	41	39	12	5	–	43
16	5	17	5	11	40	–	17	12	11
17	–	28	–	22	41	–	32	–	25
18	–	34	–	28	42	13	3	–	41
19	6	4	–	44	43	–	19	13	14
20	–	19	6	15	44	–	34	–	28
21	–	33	–	29	45	14	2	–	42
22	7	3	–	45	46	–	17	14	11
23	–	17	7	14	47	–	34	–	27
24	–	28	–	24	48	15	2	–	40

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
897	294	41	283	12
898	295	11	-	27
899	-	31	-	46
900	-	47	284	15
901	296	17	-	31
902	-	30	-	44
903	-	46	285	12
904	297	16	-	28
905	-	34	-	44
906	298	3	286	10
907	-	18	-	25
908	-	33	-	41
909	299	5	287	10
910	-	20	-	24
911	-	33	-	35
912	300	2	288	6
913	-	15	-	20
914	-	30	-	34
915	-	47	289	3
916	301	18	-	21
917	-	35	-	38
918	302	2	290	1
919	-	18	-	14
920	-	33	-	28
921	303	1	-	43
922	-	19	291	13
923	-	30	-	24
924	-	46	-	38
925	304	15	292	6
926	-	30	-	19
927	-	47	-	33
928	305	15	293	1
929	-	34	-	19
930	306	2	-	35
931	-	20	294	2
932	-	35	-	14
933	307	5	-	30
934	-	24	-	46
935	-	36	295	10
936	308	2	-	22
937	-	18	-	36

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
938	308	30	296	1
939	-	47	-	16
940	309	16	-	31
941	-	33	-	48
942	-	46	297	13
943	310	17	-	30
944	-	33	-	46
945	311	1	298	11
946	-	17	-	27
947	-	35	-	45
948	312	4	299	11
949	-	19	-	26
950	-	37	-	43
951	313	8	300	9
952	-	26	-	27
953	-	45	-	43
954	314	5	301	3
955	-	13	-	11
956	-	28	-	26
957	-	46	-	42
958	315	11	302	10
959	-	23	-	22
960	-	39	-	37
961	316	8	303	4
962	-	23	-	18
963	-	40	-	36
964	317	8	304	3
965	-	26	-	20
966	-	42	-	36
967	318	8	-	48
968	-	28	305	17
969	-	46	-	35
970	319	19	306	1
971	-	34	-	16
972	320	4	-	33
973	-	20	307	1
974	-	36	-	15
975	321	2	-	27
976	-	16	-	41
977	-	33	308	12
978	-	38	-	18

Reisk.	Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson	
p.	p.	l.	p.	l.		p.	p.	l.	p	l.
979	322	3	308	29		1020	335	39	321	44
980	–	20	–	45		1021	336	11	322	11
981	–	35	309	12		1022	–	28	–	27
982	323	4	–	27		1023	–	38	–	38
983	–	18	–	40		1024	–	44	–	43
984	–	34	310	9		1025	337	11	323	6
985	324	3	–	24		1026	–	26	–	20
986	–	18	–	37		1027	–	39	–	31
987	–	31	311	4		1028	338	6	–	45
988	325	1	–	20		1029	–	16	324	8
989	–	20	–	37		1030	–	35	–	25
990	–	37	312	2		1031	339	6	–	43
991	326	7	–	17		1032	–	24	325	13
992	–	20	–	30		1033	–	40	–	28
993	–	28	–	37		1034	340	11	–	44
994	–	47	313	14		1035	–	27	326	11
995	327	15	–	28	L. VI.	1036	341		327	
996	–	33	–	45		1037	–	16	–	9
997	328	2	314	13		1038	–	32	–	24
998	–	18	–	22		1039	–	45	–	8
999	–	34	–	44		1040	342	16	328	24
1000	329	2	315	11		1041	–	34	–	40
1001	–	15	–	24		1042	–	47	329	9
1002	–	33	–	42		1043	343	13	–	22
1003	330	4	316	12		1044	–	32	–	40
1004	–	21	–	29		1045	344	3	330	9
1005	–	39	–	47		1046	–	13	–	19
1006	331	5	317	10		1047	–	31	–	37
1007	–	21	–	26		1048	–	47	331	4
1008	–	35	–	42		1049	345	11	–	15
1009	332	6	318	12		1050	–	31	–	34
1010	–	22	–	29		1051	–	47	332	3
1011	–	35	–	42		1052	346	16	–	19
1012	333	4	319	10		1053	–	33	–	37
1013	–	22	–	29		1054	347	2	333	5
1014	–	36	–	43		1055	–	19	–	23
1015	334	6	320	12		1056	–	35	–	40
1016	–	19	–	25		1057	348	2	334	5
1017	–	37	–	43		1058	–	18	–	22
1018	335	8	321	12		1059	–	36	–	40
1019	–	22	–	26		1060	349	4	335	6

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
1061	349	13	335	16
1062	–	27	–	30
1063	–	43	–	47
1064	350	6	336	8
1065	–	17	–	20
1066	–	34	–	37
1067	351	2	337	4
1068	–	15	–	17
1069	–	32	–	34
1070	–	45	–	47
1071	352	14	338	15
1072	–	30	–	33
1073	353	1	339	1
1074	–	16	–	17
1075	–	28	–	30
1076	–	45	–	46
1077	354	12	340	10
1078	–	29	–	26
1079	–	46	–	42
1080	355	16	341	11
1081	–	31	–	26
1082	–	45	–	40
1083	356	15	342	8
1084	–	34	–	27
1085	357	7	–	46
1086	–	22	343	9
1087	–	36	–	23
1088	358	1	–	35
1089	–	17	344	4
1090	–	33	–	19
1091	359	1	–	34
1092	–	13	–	44
1093	–	32	345	17
1094	360	2	–	35
1095	–	18	–	50
1096	–	34	346	16
1097	–	46	–	29
1098	361	16	–	46
1099	–	30	347	13
1100	–	47	–	31
1101	362	14	–	46

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
1102	362	28	348	11
1103	–	45	–	28
1104	363	15	–	44
1105	–	30	349	12
1106	–	45	–	27
1107	364	15	–	44
1108	–	34	350	16
1109	–	43	–	24
1110	365	12	–	40
1111	–	30	351	10
1112	–	43	–	22
1113	366	9	–	35
1114	–	25	352	4
1115	–	42	–	20
1116	367	11	–	37
1117	–	27	353	3
1118	–	43	–	17
1119	368	6	–	27
1120	–	16	–	37
1121	–	30	354	10
1122	369	1	–	28
1123	–	16	–	44
1124	–	31	355	12
1125	–	43	–	25
1126	370	13	–	42
1127	–	31	356	13
1128	–	45	–	29
1129	371	14	–	42
1130	–	27	357	8
1131	–	43	–	24
1132	372	11	–	41
1133	–	29	358	11
1134	–	43	–	27
1135	373	14	–	45
1136	–	29	359	12
1137	–	43	–	25
1138	374	13	–	41
1139	–	25	360	6
1140	–	38	–	20
1141	375	5	–	35
1142	–	22	361	7

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1143	375	41	361	24
1144	376	11	—	42
1145	—	27	362	9
1146	—	43	—	26
1147	377	12	—	43
1148	—	32	363	11
1149	378	1	—	27
1150	—	18	—	45
1151	—	36	364	15
1152	379	4	—	30
1153	—	19	—	45
1154	—	34	365	13
1155	380	1	—	29
1156	—	17	—	44
1157	—	29	366	10
1158	—	45	—	27
1159	381	13	—	44
1160	—	30	367	13
1161	—	44	—	27
1162	382	16	—	45
1163	—	34	368	14
1164	383	1	—	28
1165	—	19	—	46
1166	—	34	369	13
1167	384	2	—	30
1168	—	20	—	48
1169	—	37	370	17
1170	385	6	—	33
1171	—	21	371	1
1172	—	38	—	12
1173	386	2	—	28
1174	—	20	—	45
1175	—	37	372	16
1176	387	7	—	33
1177	—	24	373	1
1178	—	40	—	17
1179	388	6	—	32
1180	—	18	—	45
1181	—	35	374	16
1182	—	45	—	27
1183	389	17	—	43

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1184	389	32	375	10
1185	—	47	—	25
1186	390	15	—	40
1187	—	27	376	5
1188	—	41	—	20
1189	391	14	—	39
1190	—	27	377	5
1191	—	42	—	19
1192	392	10	—	34
1193	—	28	378	4
1194	—	44	—	18
1195	393	14	—	35
1196	—	32	379	2
1197	394	3	—	19
1198	—	9	—	27
1199	—	24	—	40
1200	—	42	380	15
1201	395	13	—	33
1202	—	27	—	46
1203	—	43	381	14
1204	396	13	—	31
1205	—	30	—	48
1206	—	44	382	14
1207	397	14	—	31
1208	—	30	—	48
1209	398	1	383	17
1210	—	19	—	35
1211	—	35	384	1
1212	399	2	—	15
1213	—	17	—	31
1214	—	32	—	45
1215	—	44	385	12
1216	400	13	—	29
1217	—	29	—	45
1218	401	1	386	17
1219	—	17	—	34
1220	—	34	387	1
1221	402	3	—	18
1222	—	18	—	34
1223	—	35	388	2
1224	403	2	—	16

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1225	403	20	388	34
1226	—	36	389	1
1227	404	5	—	16
1228	—	22	—	34
1229	—	38	390	1
1230	405	7	—	18
1231	—	20	—	31
1232	—	36	391	1
1233	406	5	—	18
1234	—	20	—	34
1235	—	35	392	1
1236	407	6	—	16
1237	—	24	—	33
1238	—	36	—	46
1239	408	5	393	15
1240	—	23	—	31
1241	—	39	—	47
1242	409	4	394	10
1243	—	19	—	26
1244	—	36	—	43
1245	410	3	395	9
1246	—	20	—	24
1247	—	29	—	32
1248	—	41	—	42
1249	411	9	396	12
1250	—	22	—	24
1251	—	37	—	39
1252	412	6	397	9
1253	—	24	—	26
1254	—	40	—	41
1255	413	4	398	5
1256	—	19	—	20
1257	—	34	—	36
1258	414	2	399	7
1259	—	20	—	24
1260	—	37	—	38
1261	415	6	400	4
1262	—	24	—	22
1263	—	40	—	37
1264	416	8	401	5
1265	—	25	—	21

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1266 — 1506 Reiskii annotationes.				
T. III. L. VII.				
p. 1307	417		402	
1308	—	13	—	6
1309	—	27	—	20
1310	—	32	—	25
1311	—	38	—	26
1312	—	34	—	27
1313	—	35	403	1
1314	418	5	—	16
1315	—	23	—	32
1316	—	39	—	46
1317	419	16	404	11
1318	—	24	—	27
1319	—	43	—	45
1320	420	18	405	11
1321	—	31	—	26
1322	—	46	—	39
1323	421	15	406	7
1324	—	33	—	24
1325	422	4	—	41
1326	—	19	407	5
1327	—	36	—	22
1328	423	5	—	36
1329	—	18	408	3
1330	—	36	—	19
1331	424	6	—	34
1332	—	25	409	2
1333	—	39	—	14
1334	425	9	—	31
1335	—	27	—	47
1336	—	46	410	18
1337	426	13	—	32
1338	—	27	—	47
1339	—	43	411	17
1340	427	15	—	34
1341	—	30	—	48
1342	—	45	412	13
1343	428	16	—	31

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1344	428	31	412	47
1345	—	45	413	12
1346	429	16	—	31
1347	—	33	—	46
1348	430	2	414	12
1349	—	19	—	28
1350	—	39	—	47
1351	431	7	415	12
1352	—	25	—	29
1353	—	43	—	44
1354	432	13	416	14
1355	—	24	—	26
1356	—	41	—	42
1357	433	10	417	11
1358	—	25	—	26
1359	—	41	—	43
1360	434	11	418	11
1361	—	27	—	27
1362	—	44	—	43
1363	435	12	419	11
1364	—	30	—	30
1365	—	44	—	45
1366	436	15	420	15
1367	—	30	—	31
1368	—	47	—	47
1369	437	15	421	14
1370	—	32	—	30
1371	438	3	—	46
1372	—	19	422	12
1373	—	37	—	29
1374	439	10	—	49
1375	—	28	423	16
1376	—	47	—	35
1377	440	11	—	46
1378	—	26	424	14
1379	—	43	—	31
1380	441	15	—	49
1381	—	32	425	16
1382	—	47	—	31
1383	442	16	—	47
1384	—	34	426	15

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1385	443	3	426	33
1386	—	21	—	51
1387	—	39	427	16
1388	444	8	—	32
1389	—	24	—	48
1390	—	41	428	16
1391	445	9	—	31
1392	—	25	—	47
1393	—	40	429	15
1394	446	10	—	31
1395	—	25	—	46
1396	—	42	430	14
1397	447	12	—	31
1398	—	27	—	45
1399	—	42	431	12
1400	448	9	—	26
1401	—	25	—	41
1402				
1403	449	10	—	27
1404	—	28	—	43
1405	—	43	433	10
1406	450	7	—	22
1407	—	25	—	40
1408	—	42	434	10
1409	451	9	—	24
1410	—	23	—	38
1411	—	37	435	4
1412	452	4	—	18
1413	—	21	—	35
1414	—	39	436	2
1415	453	5	—	15
1416	—	21	—	33
1417	—	37	—	48
1418	454	5	437	15
1419	—	22	—	33
1420	—	30	—	42
1421	—	43	438	7
1422	455	7	—	18
1423		20	—	31
1424	—	33	439	1
1425	456	5	—	19

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1426	466	20	439	34
1427	—	37	—	50
1428	457	4	440	16
1429	—	22	—	35
1430	—	38	441	1
1431	458	6	—	15
1432	—	24	—	32
1433	—	42	—	50
1434	459	6	442	9
1435	—	20	—	23
1436	—	33	—	36
1437	460	2	443	10
1438	—	16	—	26
1439	—	32	—	43
1440	—	46	444	9
1441	461	15	—	26
1442	—	32	—	44
1443	462	2	445	10
1444	—	17	—	26
1445	—	34	—	44
1446	463	3	446	11
1447	—	20	—	28
1448	—	34	—	42
1449	464	3	447	8
1450	—	20	—	24
1451	—	36	—	39
1452	465	1	448	3
1453	—	17	—	17
1454	—	34	—	33
1455	466	4	—	49
1456	—	19	449	16
1457	—	35	—	33
1458	467	6	450	2
1459	—	20	—	17
1460	—	35	—	32
1461	468	3	—	45
1462	—	19	451	17
1463	—	36	—	34
1464	469	6	452	2
1465	—	22	—	17
1466	—	38	—	27

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1467	469	34	452	29
1468	—	44	—	37
1469	470	14	453	4
1470	—	32	—	21
1471	471	3	—	37
1472	—	20	454	3
1473	—	40	—	19
1474	472	8	—	38
1475	—	21	—	46
1476	—	36	455	14
1477	473	4	—	26
1478	—	18	—	39
1479	—	34	456	9
1480	—	46	—	21
1481	474	14	—	37
1482	—	30	457	4
1483	—	46	—	18
1484	475	16	—	33
1485	—	33	458	2
1486	476	3	—	16
1487	—	17	—	32
1488	—	33	—	46
1489	—	44	459	10
1490	477	11	—	24
1491	—	27	—	41
1492	—	41	460	9
1493	478	6	—	18
1494	—	19	—	29
1495	—	38	461	1
1496	479	5	—	14
1497	—	17	—	27
1498	—	31	—	41
1499	—	40	462	5
1500	480	4	—	13
1501	—	15	—	24
L. VIII. 1502	—	27	463	
1503	—	41	—	6
1504	481	13	—	22
1505	—	28	464	2
1506	—	38	—	15
1507	482	9	—	33

Reisk.	Sylb.		Hudson.		Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.
1508	482	28	464	49	1549	496	32	477	38
1509	—	45	465	13	1550	—	47	478	4
1510	483	16	—	30	1551	497	14	—	16
1511	—	31	—	44	1552	—	30	—	32
1512	—	47	466	11	1553	—	47	—	46
1513	484	17	—	27	1554	498	15	479	17
1514	—	33	—	42	1555	—	31	—	34
1515	485	4	467	7	1556	499	2	—	49
1516	—	20	—	22	1557	—	15	480	13
1517	—	38	—	39	1558	—	31	—	27
1518	486	9	468	8	1559	500	1	—	44
1519	—	24	—	23	1560	—	15	481	10
1520	—	40	—	37	1561	—	29	—	23
1521	487	10	469	5	1562	501	1	—	41
1522	—	24	—	19	1563	—	15	482	7
1523	—	41	—	34	1564	—	31	—	23
1524	488	12	470	2	1565	—	46	—	37
1525	—	31	—	19	1566	502	15	483	5
1526	—	46	—	35	1567	—	30	—	23
1527	489	13	471	1	1568	503	1	—	39
1528	—	28	—	15	1569	—	18	484	6
1529	—	46	—	31	1570	—	31	—	19
1530	490	14	—	45	1571	—	46	—	33
1531	—	30	472	11	1572	504	20	485	5
1532	491	5	—	29	1573	—	39	—	23
1533	—	24	—	46	1574	505	7	—	38
1534	—	41	473	11	1575	—	23	486	3
1535	492	9	—	25	1576	—	40	—	18
1536	—	27	—	40	1577	506	9	—	35
1537	—	43	474	8	1578	—	22	487	2
1538	493	14	—	23	1579	—	37	—	16
1539	—	30	—	38	1580	507	7	—	34
1540	—	45	475	4	1581	—	21	—	48
1541	494	14	—	20	1582	—	32	488	10
1542	—	32	—	36	1583	508	2	—	27
1543	—	45	—	48	1584	—	9	—	34
1544	495	13	476	15	1585	—	23	489	1
1545	—	26	—	28	1586	—	31	—	9
1546	—	35	—	35	1587	—	47	—	24
1547	496	2	477	9	1588	509	11	—	35
1548	—	17	—	23	1589	—	23	490	0

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
1590	509	39	490	23
1591	510	4	-	35
1592	-	21	491	3
1593	-	34	-	16
1594	511	1	-	28
1595	-	17	-	44
1596	-	36	492	15
1597	512	5	-	30
1598	-	24	-	48
1599	-	39	493	12
1600	513	7	-	26
1601	-	19	-	38
1602	-	31	494	4
1603	514	3	-	22
1604	-	18	-	37
1605	-	34	495	1
1606	-	47	-	14
1607	515	16	-	31
1608	-	32	-	46
1609	-	47	496	14
1610	516	15	-	30
1611	-	31	-	45
1612	-	43	497	10
1613	517	14	-	27
1614	-	30	-	43
1615	-	44	498	7
1616	518	13	-	22
1617	-	31	-	39
1618	519	1	499	7
1619	-	18	-	24
1620	-	34	-	41
1621	520	2	500	6
1622	-	17	-	21
1623	-	32	-	36
1624	-	45	501	1
1625	521	12	-	17
1626	-	28	-	31
1627	-	43	-	46
1628	522	13	502	16
1629	-	30	-	31
1630	523	2	-	49

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
1631	523	19	503	14
1632	-	35	-	30
1633	524	3	-	44
1634	-	22	504	11
1635	-	39	-	25
1636	525	5	-	39
1637	-	14	-	48
1638	-	16	505	2
1639	-	29	-	12
1640	-	42	-	25
1641	526	13	-	40
1642	-	25	506	7
1643	-	39	-	20
1644	527	9	-	35
1645	-	18	507	1
1646	-	34	-	16
1647	528	3	-	32
1648	-	19	-	48
1649	-	37	508	16
1650	529	8	-	32
1651	-	24	-	47
1652	-	41	509	14
1653	530	8	-	26
1654	-	25	-	40
1655	-	36	510	4
1656	531	7	-	20
1657	-	21	-	34
1658	-	37	-	49
1659	532	5	511	14
1660	-	21	-	29
1661	-	38	-	46
1662	533	8	512	13
1663	-	25	-	29
1664	-	40	-	43
1665	534	9	513	10
1666	-	24	-	25
1667	-	40	-	40
1668	535	7	514	6
1669	-	26	-	24
1670	-	45	-	40
1671	536	9	515	2

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1672	536	24	515	15
1673	—	38	—	27
1674	537	4	—	39
1675	—	20	516	9
1676	—	34	—	22
1677	538	2	—	37
1678	—	20	517	6
1679	—	39	—	23
1680	539	9	—	38
1681	—	24	518	2
1682	—	38	—	15
1683	540	6	—	30
1684	—	24	—	48
1685	—	41	519	14
1686	541	15	—	32
1687	—	30	—	45
1688	—	47	520	12
1689	542	15	—	27
1690	—	33	—	44
1691	543	3	521	11
1692	—	16	—	23
1693	—	30	—	38
1694	—	46	522	9
1695	544	18	—	25
1696	—	32	—	38
1697	—	46	523	4
1698	545	17	—	21
1699	—	35	—	39
1700	546	5	524	4
1701	—	22	—	20
1702	—	35	—	31
1703	—	45	—	41
1704	547	15	525	9
1705	—	31	—	24
1706	—	47	—	40
1707	548	16	526	6
1708	—	32	—	21
1709	549	2	—	36
1710	—	19	527	2
1711	—	35	—	16
1712	550	6	—	34

	Reisk.	Sylb.		Hudson.	
	p.	p.	l.	p.	l.
	1713	550	21	527	49
	1714	—	39	528	14
	1715	551	3	—	24
	1716	—	21	—	40
	1717	—	39	529	10
	1718	552	7	—	23
	1719	—	18	—	33
	1720	—	37	530	1
	1721	553	6	—	16
	1722	—	22	—	31
	1723	—	38	—	44
	1724	554	5	531	10
	1725	—	21	—	25
	1726	—	38	—	40
	1727	555	4	532	6
	1728	—	23	—	24
	1729	—	39	—	34
	1730	556	7	533	3
	1731	—	22	—	16
	1732	—	37	—	30
	1733	557	8	—	47
	1734	—	27	534	16
	1735	—	40	—	27
	1736	558	9	—	40
	1737	—	24	535	8
L. IX.	1738	559		536	
	1739	—	15	—	8
	1740	—	31	—	22
	1741	—	46	537	6
	1742	560	9	—	14
	1743	—	23	—	27
	1744	—	39	—	42
	1745	561	5	538	11
	1746	—	18	—	24
	1747	—	36	—	44
	1748	562	6	539	12
	1749	—	19	—	25
	1750	—	33	—	42
	1751	563	5	540	8
	1752	—	22	—	23
	1753	—	37	—	37

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1754	564	7	541	3
1755	—	23	—	18
1756	—	39	—	34
1757	565	10	542	3
1758	—	27	—	19
1759	—	41	—	33
1760	566	12	543	1
1761	—	30	—	18
1762	—	45	—	31
1763	567	6	—	42
1764	—	20	544	8
1765	—	39	—	25
1766	568	8	—	42
1767	—	24	545	8
1768	—	39	—	21
1769	569	6	—	36
1770	—	22	546	1
1771	—	37	—	14
1772	570	4	—	28
1773	—	20	—	43
1774	—	38	547	9
1775	571	8	—	24
1776	—	27	—	40
1777	—	45	548	7
1778	572	16	—	24
1779	—	27	—	35
1780	—	39	549	1
1781	573	9	—	16
1782	—	26	—	31
1783	—	44	—	46
1784	574	12	550	12
1785	—	29	—	27
1786	—	47	—	43
1787	575	19	551	11
1788	—	32	—	22
1789	576	2	—	38
1790	—	21	552	6
1791	—	38	—	20
1792	577	5	—	36
1793	—	21	553	3
1794	—	37	—	17

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1795	578	7	553	33
1796	—	23	—	46
1797	—	42	554	16
1798	579	6	—	27
1799	—	23	—	42
1800	—	39	555	9
1801	580	8	—	24
1802	—	22	—	38
1803	—	39	556	6
1804	581	8	—	22
1805	—	27	—	38
1806	—	44	557	4
1807	582	11	—	17
1808	—	27	—	31
1809	—	41	—	45
1810	583	12	558	16
1811	—	25	—	27
1812	—	40	—	42
1813	584	3	559	5
1814	—	21	—	21
1815	—	39	—	38
1816	585	9	560	6
1817	—	27	—	22
1818	—	46	—	39
1819	586	13	561	3
1820	—	28	—	15
1821	—	44	—	30
1822	587	11	—	45
1823	—	29	562	16
1824	—	42	—	29
1825	588	13	—	46
1826	—	24	563	9
1827	—	40	—	27
1828	589	13	—	43
1829	—	29	564	10
1830	—	45	—	25
1831	590	16	—	41
1832	—	32	565	8
1833	591	1	—	22
1834	—	17	—	37
1835	—	33	566	5

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1836	592	3	566	21
1837	–	22	–	38
1838	–	38	567	1
1839	593	4	–	16
1840	–	22	–	32
1841	–	37	–	46
1842	594	7	568	11
1843	–	23	–	26
1844	–	39	–	41
1845	595	6	569	6
1846	–	20	–	18
1847	–	36	–	32
1848	596	4	–	46
1849	–	19	570	14
1850	–	30	–	24
1851	–	45	–	37
1852	597	16	571	9
1853	–	33	–	24
1854	–	47	–	38
1855	598	14	572	3
1856	–	30	–	18
1857	599	1	–	32
1858	–	17	–	46
1859	–	31	573	12
1860	–	47	–	26
1861	600	18	–	41
1862	–	32	574	7
1863	–	40	–	14
1864	601	3	–	24
1865	–	20	–	38
1866	–	29	575	2
1867	–	45	–	17
1868	602	9	–	28
1869	–	25	–	43
1870	–	42	576	11
1871	603	7	–	23
1872	–	24	–	38
1873	–	44	577	9
1874	604	13	–	23
1875	–	32	–	40
1876	605	1	578	5

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1877	605	16	578	19
1878	–	34	–	35
1879	606	5	579	3
1880	–	20	–	16
1881	–	34	–	30
1882	607	3	–	45
1883	–	14	580	7
1884	–	28	–	20
1885	–	45	–	37
1886	608	12	581	7
1887	–	26	–	20
1888	–	41	–	37
1889	609	10	582	3
1890	–	28	–	21
1891	–	39	–	30
1892	610	3	–	39
1893	–	18	583	13
1894	–	36	–	29
1895	611	5	–	44
1896	–	22	584	10
1897	–	40	–	27
1898	612	5	–	36
1899	–	25	585	5
1900	–	40	–	19
1901	613	6	–	31
1902	–	22	–	45
1903	–	38	586	14
1904	614	10	–	31
1905	–	26	–	45
1906	–	42	587	11
1907	615	11	–	26
1908	–	28	–	41
1909	–	44	588	7
1910	616	10	–	19
1911	–	27	–	35
1912	–	42	589	2
1913	617	10	–	16
1914	–	27	–	30
1915	–	42	–	44
1916	618	2	590	5
1917	–	20	–	20

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1918	618	38	590	36
1919	619	9	591	2
1920	–	23	–	15
1921	–	39	–	29
1922	620	9	–	45
1923	–	22	592	9
1924	–	37	–	24
1925	621	3	–	37
1926	–	19	593	8
1927	–	35	–	24
1928	622	5	–	39
1929	–	16	594	3
1930	–	29	–	15
1931	–	46	–	31
1932	623	16	–	46
1933	–	35	595	15
1934	624	4	–	30
1935	–	21	–	45
1936	–	37	596	11
1937	625	2	–	22
1938	–	18	–	36
1939	–	36	597	6
1940	626	2	–	19
1941	–	16	–	34
1942	–	33	598	4
1943 — 1980 Reiskii annotationes.				
T. IV. L. X.				
p. 1981	627		599	
1982	–	13	–	6
1983	–	30	–	23
1984	–	38	600	4
1985	628	8	–	19
1986	–	22	–	33
1987	–	28	–	39
1988	–	45	601	13
1989	629	14	–	26
1990	–	32	–	41
1991	630	1	602	9
1992	–	16	–	24

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1993	630	31	602	40
1994	631	3	603	10
1995	–	20	–	27
1996	–	36	–	41
1997	632	8	604	8
1998	–	24	–	25
1999	–	37	–	40
2000	633	8	605	7
2001	–	24	–	22
2002	–	34	–	31
2003	634	2	606	2
2004	–	21	–	20
2005	–	38	–	34
2006	635	6	–	48
2007	–	23	607	15
2008	–	42	–	33
2009	636	11	–	47
2010	–	25	608	13
2011	–	41	–	28
2012	637	10	–	43
2013	–	25	609	10
2014	–	43	–	25
2015	638	13	–	41
2016	–	28	610	6
2017	–	43	–	20
2018	639	8	–	32
2019	–	23	611	3
2020	–	40	–	20
2021	640	12	–	35
2022	–	28	–	49
2023	–	44	612	17
2024	641	12	–	32
2025	–	30	–	47
2026	642	1	613	14
2027	–	18	–	28
2028	–	36	–	44
2029	643	4	614	9
2030	–	21	–	25
2031	–	39	–	42
2032	644	4	615	4
2033	–	20	–	19

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
2034	644	37	615	35
2035	645	7	616	3
2036	—	23	—	19
2037	—	38	—	33
2038	646	6	—	47
2039	—	22	617	15
2040	—	40	—	31
2041	647	10	—	46
2042	—	28	618	10
2043	—	38	—	23
2044	648	8	—	37
2045	—	27	619	8
2046	—	43	—	23
2047	649	9	—	35
2048	—	28	620	4
2049	—	39	—	14
2050	650	6	—	28
2051	—	23	—	43
2052	—	40	621	12
2053	651	5	—	25
2054	—	23	—	40
2055	—	40	622	7
2056	652	11	—	24
2057	—	27	—	37
2058	—	45	623	4
2059	653	13	—	18
2060	—	30	—	32
2061	654	1	—	48
2062	—	18	624	17
2063	—	33	—	32
2064	655	3	—	46
2065	—	21	625	15
2066	—	37	—	32
2067	656	3	—	44
2068	—	20	626	13
2069	—	36	—	26
2070	657	5	—	40
2071	—	19	627	7
2072	—	37	—	23
2073	658	5	—	36
2074	—	21	628	2

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
2075	658	38	628	17
2076	659	8	—	33
2077	—	21	—	46
2078	—	36	629	13
2079	660	6	—	28
2080	—	16	—	38
2081	—	31	630	6
2082	661	2	—	23
2083	—	16	—	37
2084	—	29	631	3
2085	662	1	—	20
2086	—	17	—	35
2087	—	32	—	45
2088	—	44	632	12
2089	663	14	—	27
2090	—	31	—	44
2091	—	45	633	12
2092	664	13	—	27
2093	—	28	—	43
2094	—	39	634	7
2095	665	10	—	24
2096	—	24	—	38
2097	—	36	635	7
2098	666	6	—	21
2099	—	25	—	39
2100	—	42	636	4
2101	667	9	—	18
2102	—	26	—	34
2103	—	40	—	46
2104	668	8	637	14
2105	—	25	—	29
2106	—	41	—	43
2107	669	7	638	8
2108	—	16	—	17
2109	—	31	—	31
2110	—	47	639	1
2111	670	16	—	17
2112	—	27	—	27
2113	—	45	—	44
2114	671	16	640	13
2115	—	35	—	30

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
2116	672	1	640	42
2117	-	16	641	8
2118	-	34	-	24
2119	673	2	-	37
2120	-	14	642	1
2121	-	31	-	16
2122	-	46	-	31
2123	674	14	-	46
2124	-	32	643	14
2125	-	46	-	28
2126	675	14	-	43
2127	-	28	644	10
2128	-	46	-	27
2129	676	13	-	40
2130	-	28	645	8
2131	-	40	-	19
2132	677	11	-	35
2133	-	24	646	1
2134	-	39	-	15
2135	678	7	-	29
2136	-	22	-	45
2137	-	36	647	10
2138	679	5	-	25
2139	-	22	-	43
2140	-	37	648	8
2141	-	44	-	17
2142	680	13	-	31
2143	-	25	-	42
2144	-	38	649	11
2145	681	6	-	25
2146	-	22	-	40
2147	-	38	650	9
2148	682	6	-	21
2149	-	15	-	31
2150	-	30	651	2
2151	-	44	-	14
2152	683	13	-	29
2153	-	28	-	43
2154	-	43	652	9
2155	684	11	-	23
L. XI. 2156	-	20	653	

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
2157	684	37	653	13
2158	685	10	-	30
2159	-	26	654	12
2160	-	42	-	29
2161	686	14	-	43
2162	-	31	655	11
2163	687	2	-	25
2164	-	16	-	38
2165	-	35	656	6
2166	688	5	-	22
2167	-	22	-	38
2168	-	39	657	5
2169	689	8	-	19
2170	-	24	-	35
2171	-	39	658	4
2172	690	8	-	15
2173	-	25	-	32
2174	-	44	659	3
2175	691	16	-	20
2176	-	33	-	36
2177	692	5	660	2
2178	-	19	-	17
2179	-	34	-	31
2180	693	3	-	43
2181	-	18	661	12
2182	-	36	-	29
2183	694	3	-	41
2184	-	20	662	8
2185	-	37	-	25
2186	695	11	-	46
2187	-	24	663	8
2188	-	41	-	23
2189	696	6	-	34
2190	-	19	664	2
2191	-	36	-	18
2192	697	6	-	35
2193	-	20	-	49
2194	-	36	665	14
2195	698	7	-	30
2196	-	21	-	43
2197	-	37	666	11

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
2198	699	8	666	27
2199	—	27	—	45
2200	—	42	667	10
2201	700	13	—	25
2202	—	31	—	42
2203	—	44	668	8
2204	701	14	—	23
2205	—	28	—	36
2206	702	1	669	7
2207	—	18	—	22
2208	—	35	—	37
2209	703	3	670	3
2210	—	20	—	19
2211	—	35	—	33
2212	704	3	—	47
2213	—	20	671	15
2214	—	37	—	30
2215	705	6	—	45
2216	—	24	672	13
2217	—	40	—	29
2218	706	9	—	43
2219	—	27	673	10
2220	—	44	—	26
2221	707	14	—	41
2222	—	29	674	7
2223	—	46	—	24
2224	708	16	—	40
2225	—	33	675	6
2226	709	4	—	22
2227	—	20	—	37
2228	—	34	676	1
2229	710	2	—	18
2230	—	17	—	27
2231	—	33	—	41
2232	711	6	677	13
2233	—	21	—	28
2234	—	38	—	42
2235	712	6	678	6
2236	—	23	—	21
2237	—	39	—	36
2238	713	11	679	4

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
2239	718	26	679	18
2240	—	43	—	35
2241	714	11	680	2
2242	—	30	—	17
2243	715	1	—	33
2244	—	17	—	48
2245	—	33	681	16
2246	716	4	—	33
2247	—	18	—	47
2248	—	31	682	10
2249	717	3	—	25
2250	—	19	—	40
2251	—	36	683	8
2252	718	7	—	21
2253	—	21	—	38
2254	—	39	684	2
2255	719	8	—	19
2256	—	23	—	35
2257	—	36	685	1
2258	720	7	—	14
2259	—	22	—	26
2260	—	42	—	43
2261	721	11	686	9
2262	—	27	—	26
2263	—	43	—	42
2264	722	14	687	9
2265	—	28	—	23
2266	723	1	—	39
2267	—	15	688	7
2268	—	28	—	19
2269	724	1	—	37
2270	—	18	689	6
2271	—	36	—	21
2272	725	7	—	36
2273	—	23	—	48
2274	—	42	690	18
2275	726	12	—	34
2276	—	30	—	51
2277	—	[illegible]	[illegible]	16
				30
				46

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
2280	728	1	692	14
2281	—	17	—	29
2282	—	33	—	45
2283	729	1	693	8
2284	—	15	—	23
2285	—	29	—	36
2286	—	39	694	1
2287	730	7	—	13
2288	—	19	—	24
2289	—	37	—	41
2290	731	7	695	12
2291	—	16	—	20
2292	—	33	—	36
2293	732	5	696	6
2294	—	21	—	21
2295	—	37	—	34
2296	733	6	697	1
2297	—	25	—	20
2298	—	40	—	34
2299	734	9	—	46
2300	—	25	698	13
2301	—	39	—	26
2302	735	5	—	38
2303	—	22	699	9
2304	—	40	—	26
2305	736	11	—	41
2306	—	26	700	5
2307	—	41	—	18
2308	737	8	—	30
Excerpta				
p. 2309			701	
2310			—	4
2311			—	17
2312			—	30
2313	p.		702	4
2314	738		—	18
2315	—	l. 11	—	25
2316	—	24	—	39
2317	—	35	708	9
2318	739	2	—	22

Reisk.	*Sylb.*		*Hudson.*	
p.	p.	l.	p.	l.
2319	739	12	703	33
2320	—	24	704	5
2321	—	37	—	18
2322	740	5	—	32
2323	—	20	—	45
2324	—	30	705	10
2325	—	43	—	25
2326	741	10	—	36
2327	—	21	706	5
2328	—	33	—	17
2329	742	1	—	30
2330	—	15	—	42
2331	—	30	707	9
2332	—	44	—	24
2333	—		—	34
2334	—		708	6
2335	—		—	22
2336	—		—	36
2337	—		709	1
2338	—		—	19
p. 2339 l. 6	743	l. 7	—	32
2340	—	14	710	1
2341	—	21	—	8
2342	—	38	—	23
2343	744	6	—	35
2344	—	22	711	9
2345	—	35	—	21
2346	745	3	—	36
2347	—	18	712	6
2348	—	31	—	21
2349	—	39	—	30
2350	746	9	713	3
2351	—	23	—	18
2352	—	36	—	31
2353	747	7	714	3
2354	—	17	—	13
2355	—	26	—	23
2356	—	40	—	38
2357	748	1	715	3
2358	—	9	—	11
2359	—		—	23

Reisk.	*Sylb.*	*Hudson.*
p.	p.	p. l.
2360	748	715 40
2361	—	716 17
2362	—	— 33
2363	—	— 49
2364	—	717 13
2365	—	— 29
	p. 748 — 771. Glareani chronologia.	
	p. 772 — 780. l. 27. Origo gentis Rom. a Jano et Saturno conditoribus, per succedentes sibimet reges usque ad consulatum decimum Constantii, digesta ex auctoribus Verrio Flacco Antiate (ut quidem idem Verrius maluit dicere quam Antia) tum ex annalibus pontificum; dein Cnaeo Egnatio Veratio, Fabio Pictore, Licinio Macro, Varrone, Caesare, Tuberone atque ex omni priscorum historia; proinde ut quisque neotericorum asseveravit; hoc est et Li-	

Reisk.	*Sylb.*	*Hudson.*
	vius et Victor Afer. Cum notis Andr. Schotti.	
p. 2566-2592. Leges regiae et leges decemvirales.	p. 780 - 792.	p. 718 - 727.
p. 2593-2412. Reiskii annott.	p. 1 — 169 Sylburgii notae et indices.	
2415 — 2758. H. Dodwelli chronologia Graeco-Romana pro hypothesibus Dionysii Halicarnassei. Eadem ad calcem edit. Hudf. adjecta est Vol. II. p. 1 - 111.		

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schaefer.*		*Goeller.*	
De Compositione Verborum. T. V.	T. II							
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
1	1		1		1		1	
2	—	2	—	3	1	2	—	3
3	—	12	—	16	6	6	4	12
4	—	15	—	6	8	4	—	19
5	—	23	—	19	10	6	6	5
6	—	28	—	28	12	8	7	10
7	2	1	3	4	16	8	9	12
8	—	9	—	16	18	9	10	10
9	—	15	—	28	20	7	11	7
10	—	25	—	45	22	8	12	8
11	—	34	—	15	24	10	14	3
12	—	41	—	28	26	9	15	3
13	3	3	—	43	28	13	16	3
14	—	9	—	8	32	1	—	14
15	—	17	—	22	34	6	17	13
16	—	24	—	37	36	7	18	14
17	—	33	—	5	38	6	20	2
18	—	35	—	9	—	10	—	7
19	—	38	—	15	42	6	—	14
20	4	4	—	34	44	17	22	4
21	—	11	—	9	48	2	24	2
22	—	15	—	17	—	10	—	10
23	—	19	—	26	50	2	25	5
24	—	24	—	36	52	3	26	3
25	—	32	—	5	54	5	27	6
26	—	35	—	13	56	2	—	14
27	—	41	—	23	—	14	28	12
28	5	3	—	38	58	16	29	12
29	—	10	—	5	62	6	30	6
30	—	17	—	18	64	7	31	6
31	—	24	—	30	68	7	32	4
32	—	34	—	48	70	11	33	5
33	—	42	1	15	74	3	34	9
34	6	3	—	29	76	8	35	15
35	—	8	—	43	78	10	36	14
36	—	14	1	8	80	5	37	8
37	—	23	—	20	82	4	38	8
38	—	30	—	34	—	19	39	6
39	—	39	1	3	86	2	40	12

Reisk.	Sylburg.		Hudson.		Schaefer.		Goeller.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
40	6	47	12	18	88	1	41	13
41	7	8	—	34	92	5	43	2
42	—	17	13	2	94	7	44	12
43	—	24	—	13	96	1	45	11
44	—	31	—	27	98	3	47	4
45	—	39	—	41	—	17	48	2
46	—	47	14	9	100	18	49	5
47	8	7	—	21	102	12	51	10
48	—	16	—	36	106	3	52	10
49	—	20	—	44	—	11	23	6
50	—	29	15	10	108	12	54	11
51	—	35	—	23	110	12	55	9
52	—	44	—	39	112	10	57	5
53	9	7	16	7	114	9	58	9
54	—	15	—	24	116	15	59	12
55	—	23	—	40	120	4	61	2
56	—	33	17	6	122	6	62	1
57	—	41	—	20	124	7	63	8
58	10	4	—	38	126	14	64	16
59	—	5	—	40	—	16	65	2
60	—	6	—	42	128	2	—	4
61	—	7	—	44	—	4	—	6
62	—	8	—	46	—	6	—	8
63	—	13	18	9	130	11	66	8
64	—	21	—	23	134	3	68	2
65	—	31	—	41	136	4	69	8
66	—	37	19	4	138	5	70	10
67	11	1	—	12	140	5	71	13
68	—	8	—	36	144	10	73	1
69	—	17	20	6	146	12	74	2
70	—	26	—	21	150	3	75	5
71	—	34	—	37	152	5	78	3
72	—	44	21	5	154	11	79	11
73	12	4	—	16	156	10	81	1
74	—	8	—	25	158	8	—	9
75	—	15	—	36	160	6	83	1
76	—	22	22	4	162	9	84	1
77	—	25	—	8	164	3	85	2
78	—	31	—	18	166	3	86	6
79	13	40	—	33	168	11	88	1
80	—	1	—	45	170	4	89	4

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schaefer.*		*Goeller.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
81	13	6	23	7	172	1	90	1
82	—	7	—	10	—	3	—	3
83	—	11	—	16	174	5	—	11
84	—	16	—	25	—	14	91	5
85	—	24	—	39	176	11	92	10
86	—	33	24	13	178	10	94	3
87	—	34	—	16	—	13	—	6
88	—	41	—	25	180	5	95	4
89	14	1	—	37	182	10	97	2
90	—	11	25	13	184	9	98	2
91	—	18	—	25	186	8	99	6
92	—	20	—	32	188	1	—	13
93	—	25	—	42	—	12	100	10
94	—	32	26	7	194	1	102	3
95	—	36	—	14	—	8	103	1
96	—	40	—	21	196	7	104	6
97	15	2	—	37	198	13	106	9
98	—	9	27	5	206	2	107	13
99	—	15	—	17	—	15	108	11
100	—	21	—	28	208	6	109	8
101	—	27	—	40	210	9	110	8
102	—	36	28	9	214	3	111	3
103	—	42	—	20	—	14	—	14
104	—	47	—	28	216	7	112	7
105	16	7	—	42	218	5	113	10
106	—	14	29	11	220	2	115	6
107	—	20	—	24	222	3	116	9
108	—	26	—	36	—	15	117	7
109	—	33	30	2	224	12	118	4
110	—	39	—	13	226	8	119	6
111	—	43	—	21	228	2	120	3
112	17	3	—	36	230	5	121	6
113	—	11	31	9	232	10	122	11
114	—	16	—	14	—	15	123	3
115	—	22	—	27	234	10	124	3
116	—	31	—	42	236	5	125	4
117	—	37	32	2	238	7	—	15
118	—	46	—	17	240	11	126	15
119	18	2	—	24	242	4	127	7
120	—	10	—	38	—	18	128	6
121	—	18	33	2	244	15	129	5

Reisk.	Sylburg.		Hudson.		Schaefer.		Goeller.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
122	18	20	33	4	244	17	129	7
123	—	26	—	15	248	2	130	9
124	—	36	—	34	250	8	133	8
125	—	44	34	1	252	1	134	11
126	19	2	—	10	—	9	135	7
127	—	8	—	24	254	13	136	10
128	—	15	—	33	256	2	137	2
129	—	21	35	4	—	16	—	16
130	—	29	—	20	258	13	139	3
131	—	35	—	29	260	9	—	14
132	—	44	—	45	264	1	140	14
133	20	1	36	7	266	1	141	6
134	—	11	—	24	268	3	143	2
135	—	20	—	39	270	3	144	8
136	—	27	37	3	272	5	145	11
137	—	37	—	20	274	7	147	4
138	—	39	—	23	—	12	—	8
139	—	40	—	25	—	14	—	11
140	21	3	—	43	276	17	151	5
141	—	11	38	8	278	12	152	9
142	—	20	—	25	280	9	153	15
143	—	28	—	38	282	7	155	1
144	—	35	39	6	284	1	156	1
145	—	44	—	22	286	1	157	1
146	22	7	—	39	288	3	158	3
147	—	15	40	5	292	2	159	4
148	—	23	—	20	—	7	160	8
149	—	32	—	36	296	5	162	3
150	—	40	41	2	298	7	163	9
151	—	46	—	14	302	3	164	9
152	23	6	—	25	304	1	165	5
153	—	8	—	29	—	5	—	10
154	—	10	—	33	306	4	166	3
155	—	18	42	7	308	13	168	3
156	—	27	—	23	310	15	169	4
157	—	35	—	37	312	13	170	8
158	—	44	43	7	314	14	171	12
159	24	5	—	20	316	12	173	3
160	—	14	—	35	318	13	174	7
161	—	23	44	3	320	8	175	10
162	—	32	—	18	322	7	177	2

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson*		*Schaefer.*		*Goeller.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
163	24	35	44	25	322	13	177	9
164	—	38	—	30	324	1	178	2
165	—	1	45	1	326	7	179	11
166	25	9	—	16	328	4	180	11
167	—	17	—	30	330	8	181	15
168	—	26	—	45	332	8	183	2
169	—	35	46	12	334	14	184	13
170	—	43	—	25	336	10	185	13
171	—	4	—	41	338	9	188	2
172	26	12	47	9	340	11	189	6
173	—	21	—	25	342	11	190	12
174	—	26	—	34	344	6	191	11
175	—	27	—	37	348	4	192	1
176	—	28	48	1	350	2	—	3
177	—	29	—	3	—	4	—	5
178	—	31	—	11	352	2	193	4
179	—	33	—	15	354	1	—	8
180	—	39	—	28	356	4	195	5
181	—	47	49	12	358	1	196	9
182	27	5	—	22	—	15	197	7
183	—	14	—	37	362	7	199	5
184	—	24	50	4	364	12	202	2
185	—	31	—	17	366	12	203	1
186	—	37	—	28	368	4	—	12
187	—	45	—	43	370	16	205	6
188	28	7	51	16	374	2	206	7
189	—	13	—	28	376	4	207	4
190	—	18	—	39	378	7	208	8
191	—	19	—	42	—	9	—	10
192	—	20	—	43	—	11	—	12
193	—	22	—	45	—	13	209	1
194	—	23	52	2	—	15	—	3
195	—	26	—	7	380	5	—	10
196	—	33	—	20	382	3	210	9
197	—	42	—	36	384	4	212	3
198	29	4	53	6	386	1	213	3
199	—	10	—	16	—	12	—	14
200	—	15	—	25	388	3	214	9
201	—	18	—	29	—	8	215	2
202	—	24	54	1	392	2	—	15
203	—	31	—	14	—	16	216	10

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schaefer.*		*Goeller.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
204	29	38	54	27	394	10	217	8
205	–	46	–	41	396	11	218	11
206	30	8	55	10	398	10	219	10
207	–	12	–	20	402	2	220	6
208	–	21	–	36	404	3	222	1
209	–	29	56	5	456	6	–	15
210	–	38	–	22	410	7	223	15
211	–	47	–	39	412	10	224	13
212	31	9	57	6	414	13	225	13
213	–	18	–	22	416	16	226	15
214	–	28	–	38	418	11	228	2
215	–	36	58	4	420	9	–	18
216	–	45	–	19	422	15	230	2
217	–	46	–	22	424	2	–	6
218	32	6	–	40	–	21	231	8
219	–	11	59	8	426	15	232	9
220	–	14	–	17	428	5	233	3
221	–	18	–	28	430	1	235	2
222	–	23	–	37	432	2	236	8
223	–	25	–	43	434	3	237	4
224	–	31	60	15	436	6	238	7
Ars	Rhetorica				ed. Schott.			
p. 225	p. 33		p. 61		p. 2			
226	–	l. 10	–	l. 6	4	l. 3		
227	–	21	–	21	6	4		
228	–	29	62	7	8	5		
229	–	38	–	24	10	2		
230	–	46	–	38	12	1		
231	34	10	63	5	14	4		
232	–	18	–	20	16	8		
233	–	26	–	35	20	1		
234	–	37	64	2	22	5		
235	–	46	–	17	24	3		
236	35	9	–	33	26	11		
237	–	18	–	50	28	7		
238	–	26	65	14	30	8		
239	–	36	–	32	32	8		
240	–	44	–	44	34	3		
241	36	4	66	11	36	1		
242	–	12	–	26	38	2		

Reisk.	Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
243	36	22	66	36	38	12
244	—	30	67	6	40	9
245	—	39	—	21	42	8
246	37	1	—	38	44	10
247	—	10	68	5	46	8
248	—	17	—	16	48	4
249	—	25	—	29	—	16
250	—	35	69	1	50	16
251	—	43	—	13	52	9
252	38	3	—	22	54	2
253	—	13	—	39	—	18
254	—	22	70	11	58	3
255	—	33	—	30	—	19
256	—	41	—	45	60	14
257	39	4	71	11	62	12
258	—	13	—	28	64	2
259	—	23	—	39	66	3
260	—	31	72	9	70	4
261	—	40	—	26	—	19
262	40	1	—	42	72	13
263	—	10	73	7	74	12
264	—	20	—	23	76	9
265	—	29	—	38	78	3
266	—	40	74	4	—	21
267	41	3	—	21	80	15
268	—	13	—	33	82	3
269	—	22	—	46	86	2
270	—	31	75	16	88	5
271	—	41	—	31	90	9
272	42	3	—	45	92	3
273	—	13	76	12	94	1
274	—	23	—	27	96	1
275	—	32	—	43	—	16
276	—	40	77	8	98	12
277	43	1	—	22	100	8
278	—	10	—	37	102	11
279	—	20	78	6	104	12
280	—	28	—	21	106	10
281	—	39	—	32	110	2
282	44	1	79	3	112	10
283	—	11	—	20	114	11

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schott.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
284	44	19	79	36	118	1
285	—	28	80	5	120	4
286	—	35	—	17	122	1
287	—	43	—	30	126	1
288	45	6	—	46	128	6
289	—	14	81	15	—	21
290	—	22	—	29	130	11
291	—	32	—	47	134	2
292	—	41	82	15	136	4
293	46	4	—	32	138	4
294	—	14	—	49	140	1
295	—	21	83	11	—	14
296	—	32	—	29	142	16
297	—	42	—	48	144	6
298	47	5	84	17	146	8
299	—	14	—	33	—	24
300	—	21	—	47	148	12
301	—	31	85	16	150	15
302	—	39	—	30	156	2
303	—	47	—	46	160	4
304	48	10	86	13	162	15
305	—	18	—	29	166	2
306	—	26	—	46	168	3
307	—	33	87	11	—	19
308	—	43	—	29	170	17
309	49	5	—	47	172	15
310	—	11	88	10	174	11
311	—	19	—	25	176	8
312	—	27	—	42	178	5
313	—	38	89	12	180	5
314	—	44	—	28	182	5
315	50	6	—	44	184	6
316	—	14	90	11	186	2
317	—	22	—	27	188	1
318	—	29	91	1	—	15
319	—	38	—	11	190	13
320	—	46	—	27	192	4
321	51	8	—	45	194	5
322	—	19	92	8	196	1
323	—	28	—	22	198	1
324	—	35	—	36	—	14

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schott.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
325	51	42	93	8	200	15
326	52	6	—	25	202	17
327	—	15	—	42	204	11
328	—	24	94	9	206	1
329	—	31	—	25	—	16
330	—	38	—	39	210	3
331	53	1	95	6	—	19
332	—	11	—	23	212	12
333	—	20	—	41	214	6
334	—	29	96	6	—	22
335	—	39	—	24	216	14
336	—	46	—	39	218	8
337	54	7	97	4	220	3
338	—	15	—	19	—	18
339	—	23	—	36	222	12
340	—	30	98	1	224	4
341	—	37	—	12	226	2
342	—	45	—	26	—	15
343	55	7	—	41	228	11
344	—	16	99	16	230	10
345	—	25	—	32	232	6
346	—	32	—	46	—	21
347	—	40	100	14	234	14
348	56	2	—	30	236	3
349	—	11	—	47	—	19
350	—	20	101	12	238	11
351	—	29	—	27	240	5
352	—	35	—	35	—	13
353	—	44	102	8	242	10
354	57	4	—	21	244	2
355	—	12	—	34	246	3
356	—	21	103	3	—	17
357	—	28	—	16	248	10
358	—	36	—	31	250	4
359	—	43	—	45	—	17
360	58	4	104	13	252	12
361	—	14	—	31	254	10
362	—	22	—	45	256	12
363	—	30	105	13	258	6
364	—	39	—	30	260	1
365	—	45	—	43	—	16

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schott.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
366	59	5	106	11	262	11
367	—	14	—	26	264	9
368	—	21	—	42	266	8
369	—	30	107	7	268	7
370	—	40	—	23	270	9
371	60	1	—	39	272	11
372	—	10	108	9	274	15
373	—	19	—	25	276	12
374	—	29	—	38	280	1
375	—	40	109	9	282	15
376	61	1	—	24	284	13
377	—	10	—	40	288	3
378	—	20	110	6	290	4
379	—	32	—	21	292	3
380	—	40	—	37	294	11
381	62	3	111	4	296	11
382	—	11	—	20	298	9
383	—	21	—	38	300	12
384	—	29	112	2	302	15
385	—	39	—	18	304	15
386	—	47	—	33	306	14
387	63	9	113	1	308	10
388	—	18	—	18	310	10
389	—	29	—	35	312	6
390	—	37	—	49	314	5
391	—	47	114	14	316	7
392	64	9	—	30	318	3
393	—	17	—	45	320	2
394	—	24	115	8	—	13
395	—	33	—	25	322	12
396	—	44	—	36	324	6
397	65	7	116	9	326	5
398	—	17	—	26	—	21
399	—	25	—	41	328	12
400	—	32	117	5	330	9
401	—	41	—	21	332	16
402	66	3	—	32	336	1
403	—	9	—	46	—	11
404	—	16	118	13	338	12
405	—	25	—	30	340	5
406	—	34	—	46	342	2

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
522	92	17	147	7
523	–	25	–	20
524	–	30	–	29
525	–	32	–	33
526	–	39	–	48
527	–	47	148	12
528	93	6	–	23
529	–	9	–	27
530	–	15	–	38
531	–	21	–	48
532	–	25	149	28
533	–	33	–	32
534	–	41	–	7
Judicium de	Isocrate			
	p.	l.	p.	l.
p. 534	94	1	149	41
535	–	10	150	5
536	–	22	–	22
537	–	30	–	34
538	–	38	151	1
539	95	2	–	17
540	–	10	–	30
541	–	20	–	48
542	–	31	152	15
543	–	40	–	31
544	96	1	–	46
545	–	11	153	15
546	–	20	–	34
547	–	31	–	50
548	–	41	154	15
549	97	4	–	31
550	–	12	–	45
551	–	23	155	11
552	–	33	–	28
553	–	44	–	45
554	98	5	156	8
555	–	16	–	25
556	–	23	–	39
557	–	32	157	5
558	–	37	–	16
559	–	45	–	29

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
560	99	4	158	1
561	–	13	–	15
562	–	21	–	30
563	–	32	–	47
564	–	39	159	11
565	–	46	–	23
566	100	8	–	37
567	–	17	160	5
568	–	26	–	20
569	–	33	–	34
570	–	44	161	2
571	101	5	–	16
572	–	15	–	33
573	–	24	162	1
574	–	33	–	16
575	–	43	–	31
576	102	5	–	46
577	–	14	163	11
578	–	22	–	25
579	–	31	–	40
580	–	40	164	8
581	103	1	–	21
582	–	10	–	36
583	–	19	165	5
584	–	28	–	20
585	–	38	–	36
Judicium de	Isaeo			
	p	l.	p.	l.
p. 586	104		166	
587	–	6	–	6
588	–	9	–	10
589	–	17	–	22
590	–	27	–	38
591	–	37	167	7
592	–	46	–	21
593	105	9	–	37
594	–	20	168	3
595	–	28	–	16
596	–	39	–	33
597	106	2	–	50
598	–	10	169	13

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
599	106	18	169	27
600	—	29	—	43
601	—	36	170	7
602	—	47	—	25
603	107	9	—	39
604	—	17	171	7
605	—	26	—	23
606	—	36	—	38
607	—	43	172	7
608	108	5	—	28
609	—	13	—	36
610	—	22	173	3
611	—	31	—	18
612	—	41	—	33
613	109	2	—	47
614	—	12	174	13
615	—	21	—	28
616	—	30	—	41
617	—	38	175	8
618	—	47	—	21
619	110	9	—	37
620	—	18	176	5
621	—	28	—	22
622	—	36	—	34
623	—	45	—	48
624	111	8	177	6
625	—	18	—	35
626	—	28	178	1
627	—	37	—	16
628	—	46	—	30
629	112	8	—	45

Judicium de Dinarcho				
	p.	l.	p.	l.
p. 629	112	17	179	8
630	—	20	—	9
631	—	30	—	24
632	—	39	—	40
633	113	1	180	5
634	—	11	—	21
635	—	20	—	37

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
636	113	30	181	4
637	—	39	—	20
638	—	47	—	35
639	114	10	182	4
640	—	18	—	18
641	—	27	—	35
642	—	36	183	2
643	—	45	—	17
644	115	7	—	32
645	—	17	—	49
646	—	24	184	11
647	—	31	—	23
648	—	42	—	42
649	116	2	185	2
650	—	8	—	7
651	—	16	—	16
652	—	26	—	33
653	—	32	186	3
654	—	38	—	15
655	—	44	—	26
656	117	5	—	38
657	—	13	187	11
658	—	23	—	28
659	—	31	—	42
660	—	41	188	10
661	118	2	—	24
662	—	11	—	38
663	—	19	189	6
664	—	28	—	22
665	—	39	—	41
666	119	2	190	7
667	—	11	—	22
668	—	18	—	34

669—718 Reiskii annotata. Epistola I. ad Amaeum				
p. 719	p. 120		p. 191	
720	—	l. 10	—	l. 7
721	—	16	—	17
722	—	22	192	4

Reisk.	Sylb.	Hudson.
p.	p. l.	p. l.
723	120 32	192 20
724	— 42	— 39
725	121 3	193 4
726	— 12	— 20
727	— 19	— 32
728	— 26	194 1
729	— 35	— 17
730	— 43	— 32
731	122 3	— 46
732	— 10	195 12
733	— 18	— 26
734	— 28	— 42
735	— 36	196 9
736	— 45	— 27
737	123 7	— 44
738	— 18	197 11
739	— 29	— 29
740	— 37	— 46
741	— 45	198 12
742	124 6	— 26
743	— 15	— 43
744	— 26	199 11
745	— 34	— 24
746	— 43	— 39
747	125 6	200 7
748	— 13	— 20
749	— 21	— 34
Epistola ad	Cn. Pom	pejum
	p. l.	
p. 750	125 30	p. 201
751	— 37	— l. 10
752	— 46	— 25
753	126 6	202 7
754	— 16	— 23
755	— 25	— 39
756	— 34	203 7
757	— 44	— 24
758	127 9	— 42
759	— 16	204 4
760	— 23	— 19

Reisk.	Sylb.	Hudson.
p.	p. l.	p. l.
761	127 32	204 36
762	— 41	205 3
763	128 4	— 21
764	— 13	— 37
765	— 21	206 4
766	— 32	— 23
767	— 40	— 35
768	129 1	207 2
769	— 10	— 21
770	— 19	— 37
771	— 28	208 3
772	— 37	— 19
773	— 45	— 35
774	130 7	209 2
775	— 16	— 18
776	— 23	— 31
777	— 34	— 49
778	— 43	210 16
779	131 3	— 36
780	— 12	211 1
781	— 20	— 14
782	— 28	— 31
783	— 37	— 45
784	— 45	212 13
785	132 7	— 29
786	— 16	— 45
787	— 24	213 10
Epistola II.	ad Am	maeum
	p. l.	
p. 788	132 32	p. 214
789	— 41	— l. 6
790	133 3	— 21
791	— 13	215 8
792	— 21	— 23
793	— 31	— 39
794	— 38	216 3
795	— 47	— 17
796	134 9	— 31
797	— 19	217 1
798	— 30	— 20

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
799	134	39	217	36
800	135	4	218	2
801	–	13	–	18
802	–	28	–	35
803	–	32	219	1
804	–	42	–	20
805	136	5	–	38
806	–	15	220	3
807	–	24	–	20
808	–	33	–	36
809	–	43	221	4
Judicium de Thucydide				
p. 810	p. 137		p. 222	
811	–	l. 10	–	l. 8
812	–	20	–	24
813	–	29	223	6
814	–	39	–	24
815	138	2	–	41
816	–	12	224	9
817	–	21	–	25
818	–	30	–	41
819	–	36	225	6
820	–	46	–	21
821	139	8	–	34
822	–	17	226	2
823	–	27	–	21
824	–	38	–	41
825	–	46	227	4
826	140	8	–	22
827	–	18	–	38
828	–	20	–	40
829	–	27	228	1
830	–	37	–	16
831	–	46	–	33
832	141	2	–	38
833	–	6	–	44
834	–	15	229	10
835	–	26	–	27
836	–	34	–	41
837	–	44	230	7

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
838	142	7	230	24
839	–	15	–	38
840	–	21	231	4
841	–	31	–	20
842	–	41	–	36
843	143	4	232	1
844	–	13	–	17
845	–	23	–	34
846	–	32	–	49
847	–	40	233	13
848	144	2	–	31
849	–	9	–	42
850	–	16	234	5
851	–	25	–	21
852	–	36	–	41
853	–	43	235	5
854	145	4	–	19
855	–	5	–	21
856	–	12	–	32
857	–	22	236	1
858	–	32	–	16
859	–	42	–	34
860	146	4	–	50
861	–	14	237	16
862	–	23	–	33
863	–	33	–	50
864	–	42	238	16
865	147	4	–	32
866	–	15	–	49
867	–	24	239	13
868	–	35	–	29
869	–	45	–	46
870	148	7	240	10
871	–	17	–	28
872	–	26	–	46
873	–	37	241	11
874	–	46	–	26
875	149	7	–	42
876	–	16	242	9
877	–	24	–	25
878	–	33	–	42

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
879	149	41	243	10
880	—	49	—	27
881	150	8	—	44
882	—	16	244	9
883	—	24	—	25
884	—	34	—	41
885	—	41	245	6
886	—	49	—	22
887	151	8	—	39
888	—	18	246	6
889	—	26	—	20
890	—	34	—	34
891	—	44	247	4
892	152	7	—	17
893	—	17	—	34
894	—	26	248	1
895	—	37	—	19
896	—	46	—	36
897	153	9	249	3
898	—	18	—	19
899	—	27	—	35
900	—	37	250	1
901	—	47	—	19
902	154	10	—	34
903	—	18	—	48
904	—	25	251	15
905	—	38	—	32
906	155	2	—	50
907	—	13	252	17
908	—	21	—	30
909	—	31	—	47
910	—	43	253	14
911	—	47	—	22
912	156	6	—	30
913	—	17	—	49
914	—	27	254	14
915	—	37	—	32
916	—	45	—	46
917	157	7	255	9
918	—	8	—	12
919	—	18	—	26

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
920	157	28	255	41
921	—	37	256	8
922	158	1	—	25
923	—	10	—	40
924	—	17	257	1
925	—	25	—	15
926	—	34	—	32
927	—	39	—	41
928	159	3	258	7
929	—	13	—	22
930	—	22	—	37
931	—	32	259	4
932	—	41	—	22
933	160	1	—	37
934	—	10	260	5
935	—	19	—	20
936	—	28	—	36
937	—	37	261	2
938	161	1	—	20
939	—	11	—	37
940	—	22	262	4
941	—	30	—	19
942	—	39	—	35
943	—	47	263	4
944	162	9	—	20
945	—	19	—	39
946	—	29	264	6
947	—	38	—	20
948	—	47	—	36
949	163	9	265	4
950	—	19	—	19
951	—	29	—	35
952	—	39	—	50
Judicium de	Demoſt		hene.	
p. 953	p. 164		p. 267	
954	—	16	—	16
955	—	15	—	22
956	—	28	268	9
957	—	32	—	23
958	—	40	—	36

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
959	165	2	269	5
960	–	11	–	20
961	–	20	–	35
962	–	28	270	2
963	–	37	–	18
964	–	46	–	31
965	166	4	–	42
966	–	13	271	11
967	–	22	–	26
968	–	31	–	41
969	–	40	272	8
970	–	48	–	24
971	167	8	–	37
972	–	17	273	6
978	–	20	–	11
974	–	26	–	21
975	–	35	–	35
976	–	45	274	3
977	168	4	–	15
978	–	14	–	31
979	–	23	–	45
980	–	31	275	14
981	–	40	–	28
982	169	1	–	44
983	–	10	276	9
984	–	18	–	21
985	–	30	–	37
986	–	40	277	7
987	170	1	–	20
988	–	8	–	34
989	–	17	278	2
990	–	25	–	16
991	–	32	–	27
992	–	40	–	39
993	171	2	279	11
994	–	11	–	25
995	–	20	–	41
996	–	30	280	8
997	–	41	–	26
998	172	4	–	41
999	–	12	281	5

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1000	172	23	281	23
1001	–	34	–	41
1002	–	43	282	4
1003	173	6	–	19
1004	–	16	–	34
1005	–	25	283	3
1006	–	36	–	18
1007	–	45	–	33
1008	174	10	284	3
1009	–	20	–	18
1010	–	30	–	34
1011	–	40	–	50
1012	175	1	285	15
1013	–	13	–	32
1014	–	24	–	47
1015	–	31	286	7
1016	–	40	–	22
1017	176	2	–	36
1018	–	12	287	7
1019	–	22	–	22
1020		32	–	40
1021	–	41	288	8
1022	177	1	–	18
1023	–	11	–	34
1024	–	21	289	3
1025	–	31	–	17
1026	–	40	–	32
1027	178	3	–	46
1028	–	10	290	10
1029	–	20	–	26
1030	–	28	–	39
1031	–	37	291	7
1032	–	46	–	24
1033	179	3	–	39
1034	–	17	292	6
1035	–	24	–	17
1036	–	32	–	29
1037	–	40	–	42
1038	180	1	293	3
1039	–	11	–	24
1040	–	22	–	41

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1041	180	32	294	5
1042	–	42	–	22
1043	181	3	–	35
1044	–	11	295	1
1045	–	20	–	15
1046	–	28	–	29
1047	–	37	–	45
1048	–	47	296	13
1049	182	9	–	28
1050	–	19	–	46
1051	–	27	297	11
1052	–	35	–	25
1053	–	45	–	41
1054	183	9	298	9
1055	–	18	–	23
1056	–	27	–	38
1057	–	37	299	7
1058	–	45	–	21
1059	184	8	–	36
1060	–	18	300	3
1061	–	26	–	17
1062	–	37	–	33
1063	–	45	–	46
1064	185	7	301	11
1065	–	15	–	22
1066	–	25	–	38
1067	–	35	302	9
1068	–	43	–	24
1069	186	6	–	41
1070	–	15	303	6
1071	–	24	–	19
1072	–	33	–	34
1073	–	44	304	1
1074	187	5	–	13
1075	–	14	–	28
1076	–	22	–	40
1077	–	32	305	10
1078	–	42	–	26
1079	188	4	–	40
1080	–	14	306	7
1081	–	22	–	21

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
1082	188	31	306	37
1083	–	39	307	3
1084	189	1	–	18
1085	–	12	–	34
1086	–	21	–	49
1087	–	30	308	15
1088	–	39	–	30
1089	190	1	–	45
1090	–	10	309	10
1091	–	20	–	25
1092	–	27	–	36
1093	–	38	310	8
1094	–	46	–	22
1095	191	9	–	39
1096	–	18	311	6
1097	–	27	–	20
1098	–	35	–	33
1099	–	45	312	1
1100	192	8	–	18
1101	–	17	–	33
1102	–	26	–	48
1103	–	38	313	16
1104	–	46	–	29
1105	193	8	–	42
1106	–	16	314	8
1107	–	26	–	25
1108	–	35	–	40
1109	–	41	315	4
1110	194	4	–	19
1111	–	15	–	35
1112	–	24	316	2
1113	–	33	–	16
1114	–	43	–	32
1115	195	5	–	46
1116	–	16	317	14
1117	–	26	–	28
1118	–	35	–	41
1119	–	45	318	6
1120	196	6	–	19
1121	–	12	–	30
1122	–	24	319	4

Reisk.	*Sylb.*	*Hudson.*
p.	p. l.	p. l.
1123	196 34	319 19
1124	— 45	— 36
1125	197 11	320 2
1126	— 21	— 18
1127	— 29	— 31
1128	— 39	— 47
1129	198 2	321 15
1130 — 1169 Reiskii annotata. 1170 — 1178 Cappersonerii et Toupii observationes. Subjecti sunt indices.	199-280 interpretationes latinae pag. 1 — 94 Sylburgii notae et indices.	322-360 Dodwelli dissertatio de aetate Dionysii Halicarnassei, quae in editione Reiskii T. I. p. XLVI — LXII. legitur, et annotationes in utrumque tomum a Reiskio suis locis insertae.

INDEX VERBORUM.

Nota, I. Epiſtolam ad Pompejum, II. Judicium de Thucydide, III. Libellum de iis, quae Thucydidi propria ſunt, ſignificat.

A.

α et ε confuſa p. 55.
α et εκ confuſa p. 57.
α et ευ confuſa p. 259 ſq. cf. Dorvill. ad Charit. p. 227. Lipſ.
α et ο confuſa p. 174.
α et οι confuſa p. 55.
α et ος confuſa p. 287.
α et ω confuſa p. 173.
ἀγαθὸς, φήτωρ I, 2, 7. ἀμαθεῖς ἀγαθοὶ II, 32, 2. ἀγαθόν τι δρᾶσαι τὴν πόλιν III, 4, 2. τὸ ἀγαθὸν Platonis II, 3, 4. ibique annot. τὰ ἀγαθὰ, bona, fortunae II, 48, 6. virtutes I, 1, 3. cf. p. 5. πρὸς ἀγαθοῦ γίγνεσθαι v. πρός. ἄμεινον ἀκούειν comparat. ad εὖ ἀκ. II, 33, 2. κρείσσων op. ἐλάττων et χείρων I, 4, 7. τὸ ἄμεινον ἢ χεῖρον III, 16, 2. κρεῖττον ποιεῖν τι I, 3, 2. κρείττονά ἐστι ἢ κατὰ τὸν ἰδιώτην II, 54, 3. κρείσσους εἶναι ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου II, 35, 3. ubi v. annot. κρείσσων χρημάτων, pecuniae cupiditate non ductus II, 45, 1. κράτιστος γνώμων III, 16, 2. κράτιστος πάντων II, 8, 3. τῶν ἱστοριογράφων II, 2, 2. κρατίστη φύσις II, 3, 2. κράτιστα ἐνθυμήματα II, 45, 5. κράτιστος αὐτοσχεδιάζειν III, 16, 2. κράτιστος et ἄριστος syn. I, 1, 6. 7. III, 16, 2. ἀπὸ τοῦ βελτίστου p. 11. οἱ βέλτιστοι, optimates p. 270.
ἀγαπᾶν, τὸ πολυπραγμονεῖν II, 53, 2. ἀγάλλεσθαι, ἐπὶ τῷ δεξιοὺς κακουργους καλεῖσθαι, II, 32, 2. τῷ τιμωμένῳ τῆς πόλεως II, 47, 4.
ἄγασθαι, admirari I, 3, 11.
ἄγειν, τοὺς Μεσηνίους ἐς τὴν πόλιν II, 28, 3. ὄγκον ἐπὶ τοὺς λόγους I, 2, 13. τὴν διήγησιν ἐπ' ἄλλα II, 9, 5. εἰς μιᾶς περιγραφὴν πραγματείας II, 5, 5. τινὰ ἐν πρώτοις I, 3, 9. ἡσυχίαν II, 36, 5. 59, 5. ἄγεσθαι ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἔργων II, 35, 2. ἄγεται πᾶσα ψυχὴ τούτῳ τῷ γένει τῆς λέξεως II, 27, 1. i. e. delectatur, cf. Wyttenb. ad Plutarch. Moral. p. 330. Ox. T. II. p. 252. Lipſ. ἀχθεῖσα ἐπιθυμία πρὸς ἡδονὴν κάλλους I, 2. 12. ἀγόμενοι et ἀγαγόμενος confuſa p. 295. item ἄγοντες et ἀγαγόντες p. 314.
ἀγενής. τὸ ἀγενὲς (τῆς λέξεως) II, 27, 3. „Si reſpicitur ad genus et natales, ἀγενὴς ſcribendum, ſin ad animum ἀγεννὴς. Quamquam adhuc diſſentiunt viri docti de harum formarum diſcrimine. Vid. Hemſterh. ad Luc. T. I. p. 461. Dorvill. ad Char. p. 388. Fiſcher ad Plat. Euthyphr. p. 9. Buttmann ad Alc. I. p. 121." Stallbaum ad Phileb. p. 133 ſq. Haec ſi vera et praeceptio, Dionyſii et hic lo-

cus quem laudavimus et alii non pauci corrigendi sunt.
ἀγκύλος, rotundus, de oratione. φράσις II, 25, 7. ἀγκύλα σχήματα II, 55, 2.
ἀγκύλως, εἰρῆται II, 31, 1. 32, 2.
ἀγνοεῖν. ὁ πόλεμος ὤφειλε ὑπὸ τῶν ἐπιγιγνομένων ἠγνοῆσθαι I, 3, 4. ἀγνοουμένη κακία I, 6, 7. cum accus. II, 45, 2. fine casu II, 38, 5.
ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, tabernarii II, 50, 3.
ἀγχώμαλα, aequo Marte, ἐναυμάχουν II, 26, 12. Timaeus p. 14: ἀγχώμαλος, inquit, ὁ ἐγγύς πως τῷ ἐπ' ἴσης ἔχων ἐπί τι ἀγώνισμα ἢ ἄθλημα. cf. ibi Ruhnken.
ἀγωγή, introductio, ἐς τοὺς ὀλίγους II, 37, 3. ductus, νικήσασα I, 2, 12. educatio, ἐλευθέριος II, 50, 3. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. p. 65. Ox. T. I. p. 31. Lipsi. ἡ τυχοῦσα II, 27, 5. ἀγωγή, compositio, αὐστηρά III, 17, 1.
ἀγωγόν τι τῶν πολλῶν II, 2, 4. i. q. ἐπαγωγόν, ἐφολκόν, ἀπατηλόν.
ἀγῶνες, κατὰ γῆν II, 18, 4. πρὸς τὰ δικαστήρια II, 45, 2. ἀληθινοί I, 5, 6. II, 42, 2. 53, 2. πολιτικοί 50, 1. δημόσιοι 53, 2. δικανικοί 50, 4. συμβουλευτικοί ib. i. q. ἀγωνία, ἀγὼν καὶ ξύστασις τῆς γνώμης 26, 4.
ἀγωνίζεσθαι, i. q. μάχεσθαι II, 47, 5. πρός τινα 18, 3. περί τινος 47, 4. ἀλλήλων περιγίγνεσθαι 33, 2.
ἀγώνισμα p. 76. ξυνέσεως προσελάμβανε II, 32, 1. quod interpretandum arbitror: insuper prudentiae laudem, quasi victoriae praemium, adipiscebatur. Recte Haack. in ind. Thuc. confert Thuc. VIII, 12. 17.
ἀγωνισμός, certamen, contentio II, 26, 5.
ἄδεια, τῶν πρασσομένων, securitas, impunitas III, 11, 1.
ἀδέκαστος, διάνοια, judicium praejudicatis opinionibus non corruptum II, 34, 5. cf. διάνοια.
ἀδεῶς II, 25, 3. III, 7, 2.
ἀδιάστροφοι κρίσεις, i. e. μὴ διεφθαρμέναι II, 55, 1.
ἄδηλος II, 25, 3.
ἀδικεῖν, injuste facere, peccare II, 36, 10. 38. 5. γῆν τὴν Πλαταιΐδα II, 36, 4. syn. βλάπτειν, κακουργεῖν, σίνεσθαι, ἀδικεῖσθαι II, 36, 9. 38, 3. ἀδικεῖν pro ἠδικηκέναι p. 304.
ἀδικία. ἀδικίας ὑπάρχειν II, 56, 10.
ἄδικος, ψῆφος II, 33, 2.
ἀδικῶς, στρατεύειν ἐπί τινα, i. e. ἐπὶ τὸν μὴ ἀδικοῦντα II, 56, 5. κατατρέχειν τινὸς ἀδίκως II, 2, 4.
ἄδοξοι σοφισταί II, 50, 2. ἄδοξα πράγματα II, 14, 3.
ad ἀδυνατεῖν infinitivus ex praegresso verbo repetendus p. 118.
ἀδύνατον II, 25, 2. 48, 6. III, 14, 2. ἀδύνατά σφισι ποιεῖν ἐστιν ἃ Λακεδαιμόνιοι πρφαλοῦνται II, 56, 10. cf. §. 4. De plurali v. p. 119. et Addenda ad h. l.
ἀεί, pro ἑκάστοτε p. 154. cf. Lexic. Xenoph. T. I. p. 61. οἱ ἀεὶ μοχθοῦντες III, 12, 1. τὰ ἀεὶ παρόντα II, 20, 5. τὸ ἀεὶ ἡδονὴν ἔχον 33, 2. ἀεί trajectum II, 12, 3. nam ibi ad προφερόμενον pertinet. ἀεί et αἰεί p. 76. 161.
ἀηδής, λέξις II, 41, 8. ταῦτα ἀηδῆ ὄντα φαίνεται I, 5, 6. ἀηδῶν et ἡδέων confusa p. 207.
ἀηδία I, 2, 6. II, 49, 3.
τὸ ἀηθές I, 2, 16.
ἀήρ, εὔδιος καὶ σταθερός p. 21.
ἄθλον. τὰ κοινὰ ἆθλα ποιεῖσθαι II, 33, 2. cf. p. 200 sq.
ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς II, 25, 4. i. q. ξύμπαντες 44, 3.
ἀθυμεῖν, τῆς ἀρχῆς τὴν τελευτήν II, 59, 3.
αι et οι confusa p. 163.
αι et ω confusa p. 55.
αἰδεῖσθαι, λέγειν I, 2, 8.
αἴνιγμα. τῶν λεγομένων αἰνιγμάτων ἀσαφέστερα II, 48, 5.

dorf. ad Hor. Serm. I, 5, 97. et Schütz Lexic. Cic. T. III. P. 3. p. 427.
ἀληθής, πρόφασις II, 10, 4. αἰτία III, 6, 2. ἀληθεῖς λόγοι II, 2, 4. ἀληθὲς καὶ φυσικὸν χρῶμα 42, 3. τἀληθὲς οὐχ οὕτως εἶχεν 19, 2.
ἀληθῶς, φρονεῖν, recte, vere sentire II, 58, 5.
ἅλις, ἔστω προοιμίων II, 4, 5. περὶ τῶν διαλόγων ἅλις 41, 8.
ἁλίσκεσθαι. μετέωροι ἁλῶσαν II, 26, 14.
ἀλκή. ἐν τῷ παθαίνειν τὴν ἀλκὴν ἔχει II, 23, 6. cf. ἰσχύς.
ἀλλά. οὔτε — ἀλλά p. 154.
ἀλλάττειν, τὰ εἴδη III, 7, 1. τὰς φύσεις III, 2, 3. sed II, 24, 2. pro eo legitur ἐναλλάττειν. cf. III, 9, 1.
ἀλληγορία. Cic. or. 27: Cum fluxerunt plures continuae translationes, alia plane fit oratio. Itaque genus hoc Graeci appellant ἀλληγορίαν. Cf. Erneſti Lex. techn. Gr. rhet. p. 12. ſq. 367.
ἀλλήλων. ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν II, 26, 7.
ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας II, 14, 4. Eodem ſenſu Thuc. IV, 106. ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας. Utroque loco Schol. explicat μεταβάλλεσθαι.
ἄλλοθεν ποθεν II, 20, 5.
ἄλλος. ὁ ἄλλος λιμήν II, 26, 5. ἡ ἄλλη τέχνη § 5. ἄλλο πάσχειν, ὅ τι ἂν ξυμβαίνῃ 36, 10. διὰ μηδὲν ἄλλο, nulla alia de cauſa 40, 4. ἄλλο τοιοῦτον I, 3, 9. II, 3, 1. πολλοὶ ἄλλοι 24, 4. uſitatior ordo ἄλλοι πολλοί, v. Herod. V, 58. Xenoph. Cyrop. IV, 3, 13. Sympoſ. I, 5. Dion. de Compoſ. p. 82. Sch. de oratt. antiqq. p. 449. 6. Jud. de Demoſth. p. 1078. 16. Archaeol. VII, 24. p. 1367, 13. IX, 25. p. 1812. 7. c. 71. p. 1941. 16. XI, 49. p. 2282. 11. al. Neque tamen alter ordo exemplis caret, v. Xenoph. Sympoſ. II, 9. Dion. Archaeol. VIII, 8. p. 1520. 16. Εἴ τις ἄλλος I, 1, 2. II, 40, 5. Plerumque adjici ſolet καί. Exemplis ab Heindorfio ad Plat. Gorg. p. 24. Phaed. p. 42. et Schaefero ad Dionyſ. de Compoſ. p. 115. laudatis adde Xenoph. Cyrop. III, 3, 42. Dion. Archaeol. VII, 55. p. 1439. 12. c. 66. p. 1472. 1. Jud. de Iſocr. p. 541. 5: εἰ καί τις ἄλλος, ubi ne trajectione offendaris, cf. Polyb. III, 58, 1: εἰ καί τι τῶν ἱστορίας μερῶν ἄλλο. et c. 95, 7: εἰ καί τινες ἕτεροι. Καί in hac formula deeſt Plat. Gorg. p. 455. ſq. Strab. IX, 5. p. 308. Tauchn. — ὥςπερ τις καὶ ἄλλος II, 52, 1. τὰ ἄλλα εὐτυχεῖν 47, 2. ἄλλος παρὰ — p. 9. ἄλλος abunduanter appoſitum p. 138. ſq. ἄλλοι δὲ καί p. 144. 145. ἄλλος ἄλλη κατενεχθέντες p. 145. ἄλλο εἴ τι, ἄλλα ὅσα p. 167. ἄλλο τι ἢ — p. 174. ἄλλος omiſſum in interrogationibus pag. 59. cf. Plutarch. Cim. 8. et Balt. ad Gregor. Cor. p. 560.
ἀλλότριος. ἀλλοτρία πρεσβεία, ab extraneis miſſa, op. ἰδία II, 14, 6. cum genitivo p. 14. (Adde Polyb. III, 57, 4.) — τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο. II, 31, 1.
ἀλλοτριοῦσθαι, πρὸς τὴν ὑπόθεσιν I, 3, 5. πρός τι γένος τῆς λέξεως II, 27, 1.
ἄλλως τε ἐπειδάν p. 82. ἄλλως ὄνομα p. 265.
ἀλογία, τῆς διανοίας II, 41, 2.
ἀλόγιστος τόλμα II, 29, 5.
ἄλογον κριτήριον II, 27, 1. 5. ἄλογοι et ὀλίγοι confuſa p. 147.
ἅλωσις, ἀνδρῶν II, 14, 2. πόλεως 17, 2. ἅλώσεις πόλεων 15, 2. ἅλωσις Εὐβοίας 10, 4. 11.
ἁλωτός, qui capi, ſubigi poteſt II, 48, 1.
ἅμα et ἀνά confuſa p. 279. ἅμα ἐστὶ χρονικὸν ἐπίρρημα, ὁμοῦ δὲ

τοπικόν. Ammon. p. 15. Eran. Phil. περὶ διαφ. σημ. p. 162. σεισμοὶ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς ἐπέσχον II, 20, 10. πανταχόθεν ἅμα προσπίπτειν 26, 3. ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς παρέχειν §. 8. ὁλοφυρμῷ ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο §. 12. ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης ἀπηλλάγησαν III, 16, 1.

ἁμαθεῖς II, 32, 2. cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 582.

ἁμαθία, τῶν πολλῶν II, 27, 2. εὐτυχής 46, 1.

ἁμαρτάνειν, falli, errare II, 3, 4. γνώμῃ 48, 6. ἡμαρτημένα 28, 2. 52, 1. cf. p. 5.

ἁμαρτήματα, vitia II, 5, 1. cf. p. 5. Sed I, 5, 15, cum τὰ κατὰ νοῦν κεχωρηκότα opponantur, interpretandum est ἀποτυχία, infelix successus.

ἁμαρτία. ἡ ἀποτυχία, ἡ τοῦ καλοῦ ἐκτροπή Zonar. p. 147. v. I, 5, 10. et p. 5.

ἀμελεῖν, τινός II, 18, 5.

ἄμετρος, ὁρμή I, 2, 5.

ἀμιλλᾶ II, 26, 12.

ἀμοιβαῖα, alternis dicta II, 39, 5. 40, 1. cf. Ast ad Plat. Polit. III, 7. p. 448.

ἀμύνω, τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, ἀμύνομαι δὲ τὸ τιμωροῦμαι ἤγουν κολάζω Spec. Lex. ined. Zonarae praem. p. XC. ἀμύνοντές σφισιν αὐτοῖς II, 48, 1. βραδυτέρους εἶναι τῷ ἀμύνασθαι 25, 4. εἶναι τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε καὶ ἀμύνεσθαι 46, 1. ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν III, 16, 1. ἀμυνάμενος et ὰμυνόμενος confusa p. 297.

ἀμφίβιοι παῖδες II, 6, 2.

ἀμφότερα νικᾶν i. e. terra marique II, 13, 5. cf. Schaefer. ad L. Bos. Ellipf. p. 481. ἀμφότερα τὰ πράγματα i. e. ἀμφοτέρων τὰ πράγματα 12, 3. cf. p. 45. sq. et v. ἑκάτερος.

ἀμώμητος κόσμος I, 2, 7.

ἄν pro ἐάν num dixerit Thucydides p. 274. sq.

ἄν cum indicativo repetitionem actionis indicat p. 144.

ἆν dubitationis indicium p. 57.

— cum indicativo futuri p. 98. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 753. sq.

— cum infinitivo praesentis futurum tempus spectat p. 101.

ἀνά et ἅμα confusa p. 279.

ἀναβάλλεσθαί τι, differre, procrastinare aliquid II, 1, 10.

ἀναγινώσκειν. οἱ ἀναγνωσόμενοι I, 1, 7. 10. οἱ ἀναγινώσκοντες II, 6, 1.

ἀναγκάζειν, cum infinitivo II, 8, 2. 15, 1. 26, 12. ἐς τὸ πολεμεῖν III, 6, 2. infinitivus saepe ex praegresso verbo repetendus p. 118. Eodem modo 10, 8. ἐς το πολεμεῖν repetendum cl. §. 4.

ἀναγκαῖος, generis communis p. 135. ἀναγκαῖον ἔργον I, 3, 2. 6, 5. ἀναγκαῖοι ὀνειδισμοί §. 8. λόγοι II, 17, 2. ubi subaudiri potest παραλαμβάνειν aut simile verbum. ἀναγκαῖα θεωρήματα 24, 7. ἀναγκαῖαι (τῆς λέξεως) ἀρεταί 22, 23, 5. 49, 1. Sunt eae Ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, quas 23, 5. recensetur: quibus, ni fallor, addenda est κυριολογία, v. I, 3, 17. ibique annot. Eodem sensu II, 35, 2. τὰ ἀναγκαῖα dicit, et 89, 5. ἀναγκαῖον τῆς λέξεως σχῆμα, est orationis conformatio, quae fuco abstinens nativam orationis pulchritudinem consectatur, eam, quae ταῖς ἀναγκαίαις ἀρεταῖς contenta est. Cf. Ernesti s. v. ἡ καθ' ἡμέραν ἀναγκαία τροφή 25, 5. τί ἦν ἀναγκαῖον 19, 5. 47, 2. ἐκείνοις ἀναγκαῖον ἦν 7, 3. τὸ τοῦ πράγματος ἀναγκαῖον 51, 2. τὰ ἀναγκαῖα, res necessariae 49, 2. III, 14, 5.

ἀναγκαίως II, 19, 4. 40, 5.

ἀνάγκη, ἴση II, 38, 5. ἀνάγκη, scil. ἐστί sequente infinitivo 21. 43, 2. 50, 1. ἀνάγκην παρέχειν τοῦ πολέμου III, 6, 2.

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson*		*Schaefer.*		*Goeller.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
163	24	35	44	25	322	13	177	9
164	—	38	—	30	324	1	178	2
165	—	1	45	1	326	7	179	11
166	25	9	—	16	328	4	180	11
167	—	17	—	30	330	8	181	15
168	—	26	—	45	332	8	183	2
169	—	35	46	12	334	14	184	13
170	—	43	—	25	336	10	185	13
171	—	4	—	41	338	9	188	2
172	26	12	47	9	340	11	189	6
173	—	21	—	25	342	11	190	12
174	—	26	—	34	344	6	191	11
175	—	27	—	37	348	4	192	1
176	—	28	48	1	850	2	—	3
177	—	29	—	3	—	4	—	5
178	—	31	—	11	852	2	193	4
179	—	33	—	15	354	1	—	8
180	—	39	—	28	356	4	195	5
181	—	47	49	12	358	1	196	9
182	27	5	—	22	—	15	197	7
183	—	14	—	37	362	7	199	5
184	—	24	50	4	364	12	202	2
185	—	31	—	17	366	12	203	1
186	—	37	—	28	368	4	—	12
187	—	45	—	43	370	16	205	6
188	28	7	51	16	374	2	206	7
189	—	13	—	28	376	4	207	4
190	—	18	—	39	378	7	208	8
191	—	19	—	42	—	9	—	10
192	—	20	—	43	—	11	—	12
193	—	22	—	45	—	13	209	1
194	—	23	52	2	—	15	—	3
195	—	26	—	7	380	5	—	10
196	—	33	—	20	382	3	210	9
197	—	42	—	36	384	4	212	3
198	29	4	53	6	386	1	213	3
199	—	10	—	16	—	12	—	14
200	—	15	—	25	388	3	214	9
201	—	18	—	29	—	8	215	2
202	—	24	54	1	392	2	—	15
203	—	31	—	14	—	16	216	10

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schaefer.*		*Goeller.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
204	29	38	54	27	394	10	217	8
205	—	46	—	41	396	11	218	11
206	30	8	55	10	398	10	219	10
207	—	12	—	20	402	2	220	6
208	—	21	—	36	404	3	222	1
209	—	29	56	5	456	6	—	15
210	—	38	—	22	410	7	223	15
211	—	47	—	39	412	10	224	13
212	31	9	57	6	414	13	225	13
213	—	18	—	22	416	16	226	15
214	—	28	—	38	418	11	228	2
215	—	36	58	4	420	9	—	18
216	—	45	—	19	422	15	230	2
217	—	46	—	22	424	2	—	6
218	32	6	—	40	—	21	231	3
219	—	11	59	8	426	15	232	9
220	—	14	—	17	428	5	233	3
221	—	18	—	28	430	1	235	2
222	—	23	—	37	432	2	236	8
223	—	25	—	43	434	3	237	4
224	—	31	60	15	436	6	238	7
Ars	Rhetorica				ed. Schott.			
p. 225	p. 33		p. 61		p. 2			
226	—	l. 10	—	l. 6	4	l. 3		
227	—	21	—	21	6	4		
228	—	29	62	7	8	5		
229	—	38	—	24	10	2		
230	—	46	—	38	12	1		
231	34	10	63	5	14	4		
232	—	18	—	20	16	8		
233	—	26	—	35	20	1		
234	—	37	64	2	22	5		
235	—	46	—	17	24	3		
236	35	9	—	33	26	11		
237	—	18	—	50	28	7		
238	—	26	65	14	30	8		
239	—	36	—	32	32	8		
240	—	44	—	44	34	3		
241	36	4	66	11	36	1		
242	—	12	—	26	38	2		

Reisk.	Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
243	36	22	66	36	38	12
244	–	30	67	6	40	9
245	–	39	–	21	42	8
246	37	1	–	38	44	10
247	–	10	68	5	46	8
248	–	17	–	16	48	4
249	–	25	–	29	–	16
250	–	35	69	1	50	16
251	–	43	–	13	52	9
252	38	3	–	22	54	2
253	–	13	–	39	–	18
254	–	22	70	11	58	3
255	–	33	–	30	–	19
256	–	41	–	45	60	14
257	39	4	71	11	62	12
258	–	13	–	28	64	2
259	–	23	–	39	66	3
260	–	31	72	9	70	4
261	–	40	–	26	–	19
262	40	1	–	42	72	13
263	–	10	73	7	74	12
264	–	20	–	23	76	9
265	–	29	–	38	78	3
266	–	40	74	4	–	21
267	41	3	–	21	80	15
268	–	13	–	33	82	8
269	–	22	–	46	86	2
270	–	31	75	16	88	5
271	–	41	–	31	90	9
272	42	3	–	45	92	3
273	–	13	76	12	94	1
274	–	23	–	27	96	1
275	–	32	–	43	–	16
276	–	40	77	8	98	12
277	43	1	–	22	100	8
278	–	10	–	37	102	11
279	–	20	78	6	104	12
280	–	28	–	21	106	10
281	–	39	–	32	110	2
282	44	1	79	3	112	10
283	–	11	–	20	114	11

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schott.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
284	44	19	79	36	118	1
285	—	28	80	5	120	4
286	—	35	—	17	122	1
287	—	43	—	30	126	1
288	45	6	—	46	128	6
289	—	14	81	15	—	21
290	—	22	—	29	130	11
291	—	32	—	47	134	2
292	—	41	82	15	136	4
293	46	4	—	32	138	4
294	—	14	—	49	140	1
295	—	21	83	11	—	14
296	—	32	—	29	142	16
297	—	42	—	48	144	6
298	47	5	84	17	146	8
299	—	14	—	33	—	24
300	—	21	—	47	148	12
301	—	31	85	16	150	15
302	—	39	—	30	156	2
303	—	47	—	46	160	4
304	48	10	86	13	162	15
305	—	18	—	29	166	2
306	—	26	—	46	168	3
307	—	33	87	11	—	19
308	—	43	—	29	170	17
309	49	5	—	47	172	15
310	—	11	88	10	174	11
311	—	19	—	25	176	8
312	—	27	—	42	178	5
313	—	38	89	12	180	5
314	—	44	—	28	182	5
315	50	6	—	44	184	6
316	—	14	90	11	186	2
317	—	22	—	27	188	1
318	—	29	91	1	—	15
319	—	38	—	11	190	18
320	—	46	—	27	192	4
321	51	8	—	45	194	5
322	—	19	92	8	196	1
323	—	28	—	22	198	1
324	—	35	—	36	—	14

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schott.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
325	51	42	93	8	200	15
326	52	6	—	25	202	17
327	—	15	—	42	204	11
328	—	24	94	9	206	1
329	—	31	—	25	—	16
330	—	38	—	39	210	3
331	53	1	95	6	—	19
332	—	11	—	23	212	12
333	—	20	—	41	214	6
334	—	29	96	6	—	22
335	—	39	—	24	216	14
336	—	46	—	39	218	8
337	54	7	97	4	220	3
338	—	15	—	19	—	18
339	—	23	—	36	222	12
340	—	30	98	1	224	4
341	—	37	—	12	226	2
342	—	45	—	26	—	15
343	55	7	—	41	228	11
344	—	16	99	16	230	10
345	—	25	—	32	232	6
346	—	32	—	46	—	21
347	—	40	100	14	234	14
348	56	2	—	30	236	3
349	—	11	—	47	—	19
350	—	20	101	12	238	11
351	—	29	—	27	240	5
352	—	35	—	35	—	13
353	—	44	102	8	242	10
354	57	4	—	21	244	2
355	—	12	—	34	246	3
356	—	21	103	3	—	17
357	—	28	—	16	248	10
358	—	36	—	31	250	4
359	—	43	—	45	—	17
360	58	4	104	13	252	12
361	—	14	—	31	254	10
362	—	22	—	45	256	12
363	—	30	105	13	258	6
364	—	39	—	30	260	1
365	—	45	—	43	—	16

Reisk.	Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
366	59	5	106	11	262	11
367	—	14	—	26	264	9
368	—	21	—	42	266	8
369	—	30	107	7	268	7
370	—	40	—	23	270	9
371	60	1	—	39	272	11
372	—	10	108	9	274	15
373	—	19	—	25	276	12
374	—	29	—	38	280	1
375	—	40	109	9	282	15
376	61	1	—	24	284	13
377	—	10	—	40	288	3
378	—	20	110	6	290	4
379	—	32	—	21	292	3
380	—	40	—	37	294	11
381	62	3	111	4	296	11
382	—	11	—	20	298	9
383	—	21	—	38	300	12
384	—	29	112	2	302	15
385	—	39	—	18	304	15
386	—	47	—	33	306	14
387	63	9	113	1	308	10
388	—	18	—	18	310	10
389	—	29	—	35	312	6
390	—	37	—	49	314	5
391	—	47	114	14	316	7
392	64	9	—	30	318	3
393	—	17	—	45	320	2
394	—	24	115	8	—	13
395	—	33	—	25	322	12
396	—	44	—	36	324	6
397	65	7	116	9	326	5
398	—	17	—	26	—	21
399	—	25	—	41	328	12
400	—	32	117	5	330	9
401	—	41	—	21	332	16
402	66	3	—	32	336	1
403	—	9	—	46	—	11
404	—	16	118	13	338	12
405	—	25	—	30	340	5
406	—	34	—	46	342	2

Reisk.	*Sylburg.*		*Hudson.*		*Schott.*	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
407	66	43	119	13	344	2
408	67	3	—	27	346	3
409	—	12	—	43	348	8
410	—	19	120	7	350	6
411	—	27	—	23	353	7
412	—	37	—	40	354	14
413	—	44	121	5	358	6
414	68	4	—	17	—	18
	De vett. scriptt. censura					
p. 415	p. 68	l. 13	p. 122			
416	—	15	—	l. 4		
417	—	21	—	13		
418	—	30	123	1		
419	—	32	—	6		
420	—	41	—	17		
421	69	5	—	34		
422	—	12	—	44		
423	—	21	124	8		
424	—	30	—	24		
425	—	37	—	36		
426	—	45	125	1		
427	70	6	—	14		
428	—	15	—	29		
429	—	22	—	39		
430	—	30	126	7		
431	—	38	—	21		
432	—	44	—	32		
433	71	4	—	44		
434	—	12	127	13		
435	—	20	—	26		
436	—	24	—	34		
437	75	9	—	—		
438	—	43	—	—		
439	76	31	—	—		
440	77	18	—	—		
441	78	5	—	—		
442	—	41	—	—		
443	79	29	—	—		
444	80	10	—	—		

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
De orato	ribus an		tiquis	
	Comme		ntarii	
p.	p.	l.	p.	l.
445	80	26	128	
446	–	37	–	10
447	–	46	–	27
448	81	9	129	8
449	–	19	–	25
450	–	29	–	42
451	–	39	130	5
Judi	cium de		Lysia	
			p.	l.
p. 452	p. 82		130	16
453	–	l. 5	–	21
454	–	15	–	35
455	–	22	–	47
456	–	29	131	9
457	–	33	–	15
458	–	35	–	19
459	–	40	–	27
460	83	1	–	39
461	–	6	–	47
462	–	14	132	13
463	–	18	–	19
464	–	26	–	34
465	–	35	–	51
466	–	38	133	4
467	–	42	–	12
468	84	5	–	29
469	–	12	–	40
470	–	18	134	4
471	–	25	–	15
472	–	31	–	26
473	–	35	–	33
474	–	40	–	41
475	–	45	135	1
476	–	46	–	4
477	85	6	–	15
478	–	15	–	29
479	–	20	–	37
480	–	27	–	47

Reisk.	Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.
481	85	33	136	7
482	–	42	–	21
483	86	5	–	38
484	–	12	137	1
485	–	20	–	14
486	–	27	–	26
487	–	35	–	41
488	–	45	138	8
489	87	5	–	19
490	–	13	–	31
491	–	23	–	47
492	–	31	139	9
493	–	40	–	24
494	–	46	–	35
495	88	6	–	47
496	–	13	140	10
497	–	23	–	27
498	–	31	–	40
499	–	39	141	5
500	–	47	–	21
501	89	10	–	38
502	–	19	142	2
503	–	27	–	17
504	–	29	–	21
505	–	34	–	29
506	–	44	–	46
507	90	6	143	14
508	–	9	–	20
509	–	14	–	27
510	–	20	–	37
511	–	28	144	1
512	–	38	–	20
513	–	45	–	34
514	91	6	–	49
515	–	15	145	15
516	–	24	–	31
517	–	32	–	48
518	–	41	146	14
519	–	44	–	20
520	92	3	–	30
521	–	12	–	46

τὸ ἄπορον, i. q. ἀπορία. πρὸς τὸ ἄπορον II, 31, 4. ἐν τῷ ἀπόρῳ 46, 1.
ἀποῤῥίπτειν. οἱ ἀπεῤῥιμμένοι I, 5, 9. ex Reiskii correctione. Eodem vocabulo saepe ultimae sortis homines significantur, veluti Archaeol. IX, 10. p. 1763. 13. X, 4. p. 1992. 11. ubi οἱ πάνυ ἄποροι καὶ ἀπεῤῥιμμένοι conjunguntur.
ἀποσπᾶν. ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπάντο II, 28, 5. ἀφθονία (φιλοσοφημάτων) οὐκ ἀπεσπασμένη τῶν πραγμάτων I, 6, 6.
ἀποστέγειν ἢ τὰ et ὁπόσα τε γίγνεται confusa p. 130.
ἀποστέλλειν, στρατιάν II, 57, 1. III, 10, 1.
ἀποστέρησις, τῆς ἀκοῆς II, 26, 8.
ἀποστρέφειν, transferre, τὰς πτώσεις ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος πρὸς τὸ σημαινόμενον II, 24, 2. cf. III, 15, 1. 2. τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικόν 58, 1. ἀποστρέφεται κατὰ θάτερον τῶν μερῶν ὁ λόγος III, 14, 4. quae interpres reddit: *convertitur oratio ad alteram partem.* Debebat: altera pars orationis (periodi) immutatur, aliter conformatur. ἀποστρέφειν τὰς ἀκοάς, aures offendere 42, 5. cf. Jud. de Demosth. p. 1014. 5. ubi quatuor versibus ante pro ἀγῶνας leg. est ἀγκῶνας, cl. p. 964 5. ἀποστρέφεσθαι cum infinitivo idem est quod ὀκνεῖν II, 35, 1. Ibi tamen Reisk. ἀποτρέψομαι conjicit. Cf. Demosth. in Timocr. p. 700. 10: ἓν δ', ὃ μέγιστον ἔχω καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, οὐκ ἀποτρέψομαι (lc. λέγειν). id. προοίμ. δημηγ. p. 1454. 12: κἂν ὑμεῖς μὴ πεισθῆτε, οὐκ ἀποτρέψομαι λέγειν.
ἀποστροφή, commutatio, προσώπων II, 24, 3. τὴν ἀποστροφὴν ποιεῖσθαι i. q. ἀποστρέφειν III, 13, 1.
ἀποτείνειν εἰς μακρόν p. 17.
ἀποτειχίζειν III, 5, 5.
ἀποτείχισις III, 5, 5.
ἀποτίθεσθαι, conferre, adhibere, εἰς μικρὸν ἔργον τὸν ἔπαινον II, 18, 7.
ἀποτρέπεσθαι, absterreri, I, 3, 7.
ἀποτροπή, detrectatio II, 30, 1.
ἀποτυγχάνειν, i. q. ἁμαρτάνειν I, 2, 14. ἀποτυχεῖν et ἀστοχεῖν confusa p. 66.
ἀποτυχία II, 1, 1. cf. p. 5.
ἀποφαίνειν ἁμαρτάνοντα II, 2, 2. ταὐτ' εἶναι δίκαια ἀποφαίνοντες 41, 6. πόλιν ἀποφανοῦντες, ὅσα ἀδικεῖ 48, 1. ἀποφαίνεσθαι ὅ τι βούλεται περὶ τἀνδρός II, 45, 5. syn. ἀποδείκνυσθαι.
ἀποφράγνυμι p. 292.
ἀποχρῆσθαι, ut Latinorum abuti pro uti II, 18, 7. ἀπεγρῶντο et ἀπεχώρησαν confusa p. 149.
ἀπόχρη, ταὐτ' εἰρῆσθαι I, 5, 21. βραχὺς ἀπόχρη μοι λόγος II, 51, 2.
ἀποχρώντως II, 20, 5. 23, 5. Schaefer. ad Dionys. p. 15.
ἀποχωρεῖν II, 28, 3. 36, 6. ἀπεχώρησαν et ἀπεχρῶντο confusa p. 149.
ἀποψηφίζεσθαι, plebiscito rejicere, τὰς διαλλαγάς II, 14, 3.
ἀπραγμοσύνη II, 47, 4.
ἄπρακτοι ἐγένοντο II, 14, 4.
ἀπροσδόκητοι συμφοραί II, 47, 1. τὸ ἀπροσδόκητον 47, 5.
ἀπροφασίστως II, 31, 1. i. e. ἀνενδοιάστως, v. Schol. ad Thuc. I, 49. cl. VI, 72. VIII, 2.
ἅπτεσθαι, attingere, aggredi, λόγων p. 65. ἑτέρων I, 3, 13. τούτων II, 11, 3. μυθικῶν πλασμάτων 7, 1. τῶν Περικλέους πολιτευμάτων 8, 2. Σικελίας 9, 5. ἀρετῶν 23, 1. ἁμαρτημάτων I, 1, 10. τῶν συγγραφέων II, 1, 1 τῆς ξυμμαχίας II, 10, 8.
ἆρα. ἆρ' οὖν II, 41, 6.
ἄρα sexto loco II, 48, 4. εἴ τις ἄρα 48, 5. εἰ μὴ ἄρα 41, 8.
ἀργός II, 29, 6.
ἀρέσκειν II, 57, 3. ἀρέσκει et ἀρκεῖσει confusa p. 168 lq.
ἀρετή, Περικλέους II, 45, 5. ἀρεταὶ ἀναγκαῖαι, ἐπίθετοι, v. hh. vv.

πραγματικάς τε καὶ λεκτικὰς ἐπεισφέρειν II, 1, 1.
ἄρθρον, articulus III, 11, 1. ἄρθρον δεικτικὸν vocatur pronomen αὐτός II, 37, 5.
ἀριθμός. εἰς ἀριθμὸν ἔρχεσθαι II, 36, 7. παραπλήσιος τὸν ἀριθμόν 26, 3. ἀριθμῷ p. 169. ἀριθμοί ſenſu grammatico II, 37, 5.
ἀριστοκρατία, σώφρων II, 35, 2.
ἀρκεῖν. ἀρκεῖ ἡ δήλωσις II, 14, 5. ἀρκέσουσι δύο ληφθεῖσαι μόναι (παρεμπτώσεις) III, 15, 1. τάδε ἡμῖν ἀρκέσει II, 36, 5. ἀρκοῦντα παραδείγματα 54, 1. οἱ συγγραφεῖς ἀρκέσουσιν ἀφορμὰς παραδειγμάτων παρασχεῖν I, 6, 11. οὐκ ἠρκέσθη ἄλλαις γραφαῖς I, 1, 10. δυοῖν ἀνδράσιν ἀρκεσθήσομαι μόνοις II, 3, 3. ἀρκεσθήσομαι ὀλίγοις 2, 4. cf. 9, 4. 33, 5. 43, 2. 45, 3. 55, 1. ἀρκεῖ et ἀρέσκει confuſa p. 168. ſq.
ἀρκούντως, ἔξει II, 20, 7. ἀρκούντως διεδηλωκέναι III, 1, 1.
ἁρμονία, compoſitio, μέση I, 6, 9. ἔναυλος II, 36, 1. τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας 24, 6.
ἁρμοστής p. 280.
ἁρμόττειν, ἱστορίαις II, 25, 6. ἁρμόττων τοῖς προσώποις διάλογος 41, 5. ἥρμοττεν εἰρῆσθαι 18, 1. λέγεσθαι 38, 2. βασιλεῦσιν βαρβάροις ἥρμοττε ταῦτα λέγειν 59, 1. cf. 7, 5. ἁρμόττεσθαι πρὸς τὴν ἀπάτην τῶν ἀναγνωσομένων ib.
ἁρπάζειν II, 19, 4.
ἀρσενικά, masculina II, 24, 2. III, 10, 1. ἀρσενικὰ et ἄῤῥενα confuſa p. 130.
ἀρσενικῶς, ἐκφέρειν τὸ θηλυκὸν III, 10, 1.
ἀρχαϊκός v. ἀρχαϊκός.
ἀρχαιοπρεπὴς quae antiquitatem olent I, 2, 5. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 342.
ἀρχαῖος. ἀρχαῖοι συγγραφεῖς II, 5, 1. 52, 3. ῥήτορες III, 1, 1. ἡ ἀρχαία Ἀττίς II, 25, 5. οἱ ἀρχαῖοι 2, 1. 7, 2. 11, 2. 23, 2. τἀρχαῖα, res, hiſtoriae, antiquae II, 20, 4.
ἀρχαιότης I, 2, 4.
ἄρχειν, incipere, τάδε λέγων II, 37, 2. anteire, τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων ἄρχει 11, 1. dominari, imperare 38, 3. 47, 4. παντὸς, οὗ ἂν κρατῇ 40, 5. 6. ἄλλων 39, 3. ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε III, 15, 5. ſic οἱ ἀρχόμενοι II, 39, 6. ἄρχεσθαι, incipere II, 20, 2. περαιοῦσθαι 19, 4. γραφῆς 5, 2. πολέμου 10, 4. 12, 3. 20, 11. 37, 1. ἀπό τινος I, 3, 14.
ἀρχή, τοῦ πολέμου II, 10, 8. ἀρχὴν λαμβάνειν, i. q. ἄρχεσθαι 10, 1. τὴν ἀρχὴν λαμβάνειν ἀπό τινος §. 2. et 7. I, 4, 3. τὴν ἀρχήν, a principio II, 36, 10. ἐν ἀρχαῖς τῆς ἀπολογίας 44, 2. κατ' ἀρχάς 35, 1. 37, 1. 45, 5. ἀρχή, imperium II, 10, 8. 39, 3. 47, 4. ἡ κατὰ θάλατταν 47, 1. ἡ διὰ πλεονεξίαν 33, 2. ἀρχὴν ἐπιτρέπειν τινί III, 15, 5. ἡ Ὀδρυσῶν I, 3, 12. ἡ Κροίσου §. 14. ἀρχαὶ ἐνιαύσιοι II, 9, 3. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες p. 269.
ἀρχηγοὶ ἑταιριῶν p. 363.
ἀσάφεια II, 52, 3.
ἀσαφής, καὶ δυσπαρακολούθητος I, 3, 13. ἀσαφῆ, ὥστε ἐξηγήσεως δεῖσθαι II, 54, 3. ἀσαφὴς λέξις 24, 7. 33, 1. 46, 2. φράσις III, 15, 4. ἀσαφὲς τὸ βραχὺ II, 24, 5. αἰνιγμάτων ἀσαφέστερα 48, 5.
ἀσέβειν i. q. ἀδικεῖν I, 1, 4.
ἀσθένεια, δυνάμεως II, 14, 6. opponitur δύναμις 59, 6. cf. 38, 5.
ἀσθενής, opponitur προῦχων II, 38, 5. ἰσχυρός 39, 1. 5. 41, 6. egentes p. 113.
ἀσκεῖν i. q. ἐπιτηδεύειν, ῥητορικὴν I, 6, 5. 11. φράσιν II, 30, 2. ἀσκοῦσι et ἀκούουσι confuſa p. 54.
ἀσπὶς, περιερρύη εἰς θάλατταν III, 4, 3.
ἄσπονδος. ἀσπόνδους ἀναιρεῖσθαι p. 108. Cf. Plutarch. Nic. 6.
ἀστοχεῖν, opponitur ἀποτυγχάνειν II, 5, 2. cf. Jud. de De-

mosth. p. 1124. 1. ἀστοχοῦσα et ἀποτυχοῦσα confusa p. 66.
ἀσυνάρτητα κεφάλαια II, 6, 2.
ἀσυνήθης φράσις II, 54, 4.
ἀσφάλεια II, 30, 1. 48, 2.
ἀσφαλής II, 32, 1. τὸ ἀσφαλές i. q. ἡ ἀσφάλεια 41, 7.
ἀσφαλῶς II, 48, 5. ἀσφαλέστερον ποιεῖν 37, 3. ἀσφαλέστερον ἔχειν τὴν Αἴγιναν 15, 4.
ἀσχημάτιστος I, 5, 4. v. σχῆμα et σχηματίζειν.
ἄσχημος i. q. αἰσχρός II, 41, 7.
ἀτάρ I, 2, 12.
ἀτείχιστος II, 19, 4. 25, 3.
ἀτελής, non absolutus; non ad finem perductus I, 4, 1. II, 9, 5. 16, 2. non perfectus, non omnibus numeris absolutus 55, 2. Sed I, 5. 6. ubi Philistus ἀτελής appellatur, cum in Censura et in fragm. a Stephano prolato ed. Sylb. T. II. p. 73. l. 37. ταπεινὸς κομιδῇ pro ea dicatur, vitium ibi subesse et ἀτενής aut simile verbum reponendum videtur, v. c. ἄτονος, quod saepius sic usurpari docet Ernesti.
ἀτερπής II, 20, 7.
ἄτολμος III, 20, 1.
ἄτομα ὀνόματα, quae non amplius dividi possunt II, 22.
ἀτοπία τιμωρίων, supplicia, quae nova et exquisita crudelitate θαυμαστὰ καὶ παράδοξα sunt II, 29, 2. Cf. Fischer. ad Plat. Crit. p. 176. Heindorf. ad Theaet. p. 394. sq.
ἄτοπος i. e. θαυμαστὸς καὶ παράδοξος I, 1, 13. V. Fischer l. l. et Heindorf. ad Gorg. p. 65.
ἀτόπως inepte II, 37, 7.
ἀτριβὴς ὁδός II, 9, 3.
ἀτυχήματα de vitiis orationis I, 1, 3. cf. annot. p. 5.
αὖ. οὐδ' αὖ III, 4, 2.
αὐθάδης, arrogans, superbus II, 40, 4.
αὐθέκαστος, qui aliorum infortuniis non commovetur, unbeilnehmend I, 5, 15. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. 1. p. 87.
αὐθήμερον II, 18, 2.
αὖθις II, 20, 6. 22. 26, 9. porro III, 13, 2. 14, 5. mox, statim l. p. 293. n. 26. νῦν μέν – αὖθις δέ II, 24, 2.
αὐξάνεσθαι II, 10, 6.
αὔξησις τῆς πόλεως II, 10. 5. exaggeratio, λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Hoc quidem sensu Dionys. II, 19, 2. Cf. Ernesti p. 48.
αὖρα ἀπόγειος p. 44. odor, Duft I, 2, 4.
αὐστηρὰ λέξις II, 24, 1. τὸ αὐστηρόν 24, 6.
αὐτανδρος i. q. αὐτοῖς ἀνδράσι II, 13, 2. τριήρεις αὐτάνδρους ἔλαβον II, 13, 2. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 585.
αὐτάρκης φύσις ἀναμάρτητος εἶναι II, 3, 2.
αὐτίκα. ἡ αὐτίκα φιλονεικία II, 26, 9. 33, 2. ἐν τῷ αὐτίκα, in praesentia 51, 4. cf. παραυτίκα.
αὐτοβοεί, primo impetu p. 296.
αὐτόθεν p. 280. ὁ αὐτόθεν πεζός, Syracusanorum II, 26, 11.
αὐτοκράτωρ, legatus p. 369. συγγραφεύς pag. 375. στρατηγός p. 380.
αὐτονομεῖσθαι, libertate frui, suis legibus uti II, 36, 5.
αὐτόνομος II, 36, 5. 48, 1.
αὐτόπτης I, 6, 3.
αὐτός, 1) ipse, αὐτὸς οὗτος II, 5, 3. 45, 3. αὐτὸς ἕκαστος 26, 5. III, 9, 3. αὐτὴ καθ' ἑαυτήν II, 45, 5. τοῖς σώμασιν αὐτοῖς 26, 12. αὐταῖς λέξεσιν, ipsis verbis, I, 2, 1. II, 2. cf. Rhet. p. 264. Schott. qui articulum de suo inferere non debebat. Cf. Plutarch. de Herod. malign. 57. (Quem articuli defectus offendat, is meminerit eum in dictione usu tritissima eadem ratione omitti, ut in nominibus propriis, ubi hic defectus solennis est, ut mireris Weiskium ad Xenoph. Anab. I, 2, 21.

v. Thuc. I, 51. III, 98. VI, 50. 51. 46. quapropter etiam II, 11. et V, 62. codicibus obſequendum orit, nec ſollicitandum cum Reiſigio in conjectt. p. 220. Xenoph. Hellen. III, 1, 23.) *τοῖς σώμασιν αὐτοῖς* II, 26, 2. *αὐτὸς ἑαυτοῦ χείρων* p. 19. 2) ſolus I, 1, 14. II, 19, 5. 20, 5. 25, 2. Jud. de Demoſth. p. 995. 8. ubi pro *ταῦτα* repon. *αὐτά*. p. 1001. 15. cl. p. 529. n. 25. 3) idem, *ὁ αὐτὸς εἰμί* p. 197. *ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι* p. 265. *ἐς τὸ αὐτὸ σκοπεῖν* II, 26, 12. 4) is, ille, *τὰ πρὸ αὐτῶν* p. 118. *αὐτό* ad infinitivum verbi praegreſſi refertur p. 120. item *αὐτά* p. 155. Huc etiam retuli III, 4, 1. dubius; refertur enim ad *ἰσχύν*, ita tamen, ut ſcriptor ex eo nonniſi *πράγματος* notionem retinuerit, cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 159. ſq. Nomine praegreſſo abundanter infertur p. 98. cf. Poppo ad Cyrop. I, 5, 15. (15.) 5) enunciatione cum relativo praegreſſa, *αὐτός* relativi vice fungitur p. 168. *αὐτοί* cum *σφεῖς* conjunctum fere redundat p. 540. *αὐτός* et *αὐθύς* confuſa p. 152. *αὖτά* et *πάντα* confuſa p. 44.

αὐτοσχεδιάζειν, ex tempore facere III, 16, 2.

αὐτοτελῶς, abſolute, omnino III, 2, 2. ſyn. *ἀπηρτισμένως*. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 111.

αὐτοῦ, hic II, 52, 2. cf. Schaefer ad l. de Compoſ. p. 424.

αὐτοῦ fere abundanter p. 230. cf. Hom. Il. XIX, 330. Schaefer. ad Long. p. 571.

αὔχημα, ſuperbia, arrogantia II, 18, 5. Cf. p. 195. ſq.

αὐχμηρός, ſqualidus, de oratienis ſqualore, qui ex ſitu antiquitatis exiſtit II, 51, 3. bf. Cenſ. p. 431. 6. Judic. de Dinarcho p. 645. 12. (ubi Reiskianae ed. vitium *τινός* emendandum in *τινες*.) Hinc *αὐχμός* et *πῖνος* componuntur in Judic. de Demoſth. p. 1094. 16.

αὔχμοι, ſiccitates II, 20, 10.

ἀφαιρεῖν, opp. *προστιθέναι* II, 5, 3. 8, 1. *ἀφαιρεῖσθαι* II, 25, 3. *τὸ βουλόμενον οὐκ ἀφηρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς* III, 10, 2.

ἀφαίρεσις, opp. *πρόσθισις* II, 16, 1. *χρημάτων* 49, 2.

ἀφανεία et *ἀφανία* confuſa p. 225. cf. Schaefer. Melett. crit. p. 41. ſq.

ἀφανής, 1) abditus, ignotus, *αἰτία* I, 3, 9. 6, 7. III, 2, 6. *πρόφασις* II, 10, 4. *ἐλπίς* 40, 2. *ἀφανὲς τὸ μέλλον* 44, 2. *τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν* III, 16, 1. *ἐν (τῷ) ἀφάνει* II, 52, 2. III, 16, 2. 2) non perſpicuus, non dilucidus de oratione, opp. *ἐμφανής* II, 55, 2.

ἀφανία et *ἀφάνεια* p. 225.

ἀφανίζειν, tollere, *τὴν ἀξίωσιν τῆς πόλεως* II, 47, 1. 3. *τὸ εὖηθες ἠφανίσθη* 33, 2.

ἀφελής, ſimplex, *κατασκευή* I, 2, 7. *σύνθεσις* II, 23, 4.

ἀφηγεῖσθαι, narrare II, 26, 2.

ἀφθονία, copia I, 6, 6.

ἀφθόνως II, 8, 9. 26, 7.

ἀφιέναι, mittere praeterire I, 6, 5. II, 18, 4. i. q. *καταλείπειν* 9, 5. *ἀφεῖναι, τὴν τυραννίδα*, i. q. *ἐκστῆναι τῆς τυραννίδος* 47, 4. *περὶ τούτων ἡμῖν ἀφείσθω κινδυνεύειν* 39, 4.

ἀφικνεῖσθαι, ἐπὶ τὸ τέλος III, 15, 1.

ἄφιξις II, 17, 4.

ἀφιστάναι. χαρακτὴρ ἀφεστηκὼς τοῦ κομψοῦ, remotus III, 17, 1.

ἀφορᾶν. πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες II, 26, 12.

ἀφορμή, 1) occaſio, anſa, Anlaſs: *πολλαῖς ἀφορμαῖς περιάψαι τὰς αἰτίας* I, 5, 9. *τὴν ἀφορμὴν αὐτοῖς τῆς κατηγορίας ταύτης ὁ συγγραφεὺς παρέσχηται* II, 10, 2. cf. 52, 1. 2) copia, *ἀφορμὰς ἐπιτηδείους παραδειγμάτων παρασχεῖν* I, 6, 11.

ἄφρακτος II, 32, 1. 55, 4. cl. p. 159. de forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 59. ſqq.
ἀφροδίσια ἄνθεα I, 5, 12.
ἄφρων II, 52, 2.
ἀφύλακτος II, 52, 2.
ἀχαϊκός et ἀρχαϊκός confuſa p. 51.
ἀχαριστία et ἀναρμοστία confuſa p. 155.
ἀχάριστος, injucundus I, 1, 8.
ἄχθεσθαι, ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς II, 44, 2.
ἄχρηστος II, 55, 3.
ἄχρι, τούτου I, 1, 10.

B.

βάθος I, 6, 8.
βαίνειν. βεβηκυῖα λέξις, graviter incedens II, 24, 1. Cf. de Compoſ. p. 540. Sch. et Erneſti. Idem valet βεβαία de Compoſ. p. 230.
βάρβαροι βασιλεῖς II, 59, 1.
βάρβαρος et βαρβαρικός confuſa p. 27.
βάρος, gravitas orationis II, 25, 5. Cf. Erneſti.
βασανίζειν, animam (orationi) artem adhibere p. 185 ſq. 215.
βάσανος, exploratio I, 1, 6. πῶς ἄν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν. Cf. Jud. de Demoſth. p. 1001. 2. 1058. 13.
βασιλεία I, 5, 14. βασιλείαν παραλαμβάνειν III, 15, 5.
βασιλεύς, rex Perſarum p. 209.
βάσκανος, detrectator I, 6, 8. καὶ συκοφάντης II, 54, 4. adjective, βάσκανον καὶ κακόηθες πρᾶγμα 52, 2.
βέβαιος, πρόνοια II, 46, 1. τὸ βέβαιον ἄχειν ἐν τῇ προνοίᾳ 47, 1. βεβαιόν τι ἔχειν 44, 4. τῆς γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεύσας III, 14, 5.
βεβαιοῦν, τὰς προθέσεις II, 1, 1. τὸ προκείμενον 55, 1. τεκμηρίοις II, 13, 1. βεβαιοῦσθαι, τῇ ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου φιλίαν 48, 5. ἔργῳ σπανιώτερον βεβαιούμενα 20, 10.
βεβαίως, οἰκεῖσθαι II, 25, 3. ἔχειν ἀρχὴν 47, 1. τῶν κινδύνων ἀντιλαμβάνεσθαι 54, 1. βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλοῦν III, 4, 2.
βία II, 58, 5. βίας νόμος 41, 6.
βιάζεσθαι, ἐς τὸ ἄξιον II, 26, 2. τὸν ἔπαινον 26, 9. βιάζεσθαι λέγειν i. e. βεβιασμένως λέγειν 55, 2. paſſive p. 155. βεβιασμένα σχήματα, contortae figurae II, 55, 5. 55, 2. 41, 8. 42, 1.
βίαιος. τὰ βίαια i. q. ἡ βία II, 59, 1.
βίος, κοινός II, 41, 7. 51, 1. βίοι καὶ λόγοι I, 1, 2. tempus, ἀρχαῖος 51, 2. ὁ καθ' ἡμᾶς 6, 2. οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν βίον γενόμενοι 29, 1. i. q. τροφή 19, 4.
βιωτικός. βιωτικαὶ ὁμιλίαι II, 50, 2. τὰ βιωτικά 40, 2. ubi v. annot. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 555.
βλάπτειν II, 20, 10. τινά 59, 6. 40, 2. βλάπτεσθαι 44, 4.
βλέπειν ἐπί τι II, 26, 12.
βοή II, 26, 9. 12 15.
βοήθεια, παρὰ τῶν θεῶν II, 40, 4.
βοηθεῖν. Ammon. p. 31.: βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων, συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν, ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων, ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος (πεπονθότος conjecit Valkenar.). In definitione verbi βοηθεῖν notationem modo ſpectatam vides. Sed ſcriptores ſaepe etiam βοηθεῖν dixerunt eodem ſenſu, quo ἐπικουρεῖν, v. II, 56, 9. 40, 4. βοηθεῖν τῷ τιμωμένῳ τῆς πόλεως 47, 4.
βούλεσθαι. βουλομένων τῶν Μυκηναίων III, 15, 5. τὸ βουλόμενον p. 251. ad βούλεσθαι ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 117. 286.
βουλεύειν, conſultare, περὶ σωτηρίας τῇ πόλει II, 57, 3. βουλεύσασθαι, deliberare 56, 8. 9.

49, 2. III, 14, 2. re deliberata consilium capere. ἐβουλεύσαντο Ἀθηναίους μὴ προδιδόναι II, 56, 10.
βούλευμα I, 6, 9.
βούλημα, τῆς πραγματείας II, 5, 1. τῆς ὑποθέσεως 25, 1.
βούλησις II, 51, 2. 40, 5. III, 10, 1. οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει II, 48, 2.
βραδύς. βραδύτεροι τῷ ἀμύνασθαι II, 25, 4.
βραχέως II, 11, 3. 52, 2.
βραχύς. τὸ βραχύ, brevitas I, 2, 7. II, 24, 5. βραχύς i. q. ὀλίγος, ἐπὶ βραχύ II, 10, 8. cl. p. 207. βραχὺ ἀπέλιπον ξυναμφότεροι διακόσιοι γενέσθαι II, 26, 6. i. q. μικρός pag. 107. et add. ad h. l.
βραχύτης II, 55, 1. μελέτης III, 16, 2.

Γ.

γάρ, mediae ſtructurae interjectum p. 314.
γέ. καὶ – γε I, 1, 4. ὅ γε I, 3, 18. γὲ δή quidem II, 45, 2. 47, 1. 55, 1. III, 1, 1. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 264. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. 1. p. 256. οὐ γὰρ δὴ – γε II, 41, 3. p. 97. γέ τοι I, 2, 14. 13, 4. 16, 2. 4. 24, 2. μέν γε III, 14, 5. quid a μὲν γάρ differat p. 95. ἅπου – γε II, 5, 5. γέ et τέ confuſa p. 68.
γειτνιᾶν. γειτνιῶσαι κακίαι II, 5, 1. cf. συγγένης.
γενεά, triginta annorum p. 15.
γενικὴ πτῶσις II, 57, 5. III, 11, 2. 12, 3.
τὸ γενναῖον, bona et generoſa indoles II, 53, 3.
γενναίως. ὑφίστασθαι II, 47, 1.
γένος, πραγματείας II, 2, 1. γραφῆς 2, 4. λέξεως 27, 1. φράσεως 49, 2. χαρακτῆρος III, 2, 2. τὰ ὑπὸ ταὐτὸ γένος ἔργα I, 1, 3. γένος ὑηλυκόν III, 11, 2. γεωμόροι p. 270.
γῆ. τὴν γῆν ἀναδάσασθαι III, 15, 2. δηοῦν τὴν γῆν II, 56, 2. γῆ reticetur II, 12, 3.
γίνεσθαι. μέγαν II, 10, 4. φανερόν III, 3, 3. τραυματίαν 4, 3. ξύμμαχον II, 56, 9. γέγονε τὸ προοίμιον ἱστορία τις αὐτὴ καθ' αὑτήν II, 19, 2. τὰ πράγματα πρόσωπα γίγνεται III, 14, 1. πράγματα ἀντὶ σωμάτων γίγνεται 4, 3. παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι 15, 1. σπονδαὶ γίγνονται II, 10, 4, 20, 11. παρακέλευσις ἐγίγνετο τοῖς κελευσταῖς (i. e. ὑπὸ τῶν κελευστῶν) 26, 9. προθυμία γενομένη 56, 4. παρασκευὴ καὶ πόλεμος γεγένηται 4, 5. αἵρεσις γεγένηται 47, 2. λόγοι γίγνονται 57, 3. 28, 2. ὀλίγων τῶν μεταξὺ γενομένων ἀμοιβαίων 59, 3. ὅρκοι ἐγίγνοντο 51, 4. γενόμεναι τῇ πόλει συμφοραί 18, 7. ἀρεταὶ γίνονται περὶ μορφὰς 34, 4. περὶ λόγους 42, 1. cf. εἶναι. γενέσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασι 12, 3. τρὶς ἐννέα ἔτη δεῖ γενέσθαι τὸν πόλεμον ib. τὰ γιγνόμενα 26, 14. 28, 4. τὰ γεγενημένα (παρ' ἑτέρων) 13, 4. 29, 3. οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν βίον γενόμενοι 29, 1. οἱ πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμενοι πολέμου 23, 2. γινόμενα et γενόμενα confuſa p. 227. γένηται et λέγηται confuſa p. 221.
γιγνώσκειν, ſentire, τὰ εἰκότα II, 55, 2. intelligere 37, 3. I, 3, 8. γνόντες αὐτοὺς βραδυτέρους ὄντας II, 25, 4. εὔπορον γνωσθῆναι 55, 3. excogitare, comminiſci 45, 1. 4. ſyn. ἐπινοεῖν III, 14, 3. cognoſcere, χαρακτῆρα II, 25, 1. ſyn. γνωρίζειν, ἐλπὶς γιγνώσκεται 40, 2. noſſe, παρὰ τῶν ἄριστα γιγνωσκόντων πυνθάνεσθαι 6, 1. decernere, ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον 41, 2.
γλῶσσα II, 49, 3.
γλωσσηματικός. τὰ γλωσσηματικὰ III, 3, 1. quae ob peregrini-

tatem et raritatem interpretationis indiga ſunt. *λέξις* II, 24, 1. 55, 2. 52, 5. *φράσις* 50, 2. Cf. Erneſt.

γνήσιος I, 1, 6. Ariſtoteles *ὁ γνησιώτατος* Platonis diſcipulus dicitur, quo ſenſu dubites, ſive potius nullo ſenſu affirmes. Quis enim unquam minus magiſtri veſtigia legit, quam Ariſtoteles?

γνώμη, ſententia, judicium. *γνώμην ἔχειν* I, 2, 14. *περί τινος* II, 45, 5. *ἐκ τῶν παρόντων λαμβάνειν* 46, 2. *αἱ περὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν γνώμαι* II, 8, 2. *αἱ περὶ τῶν ἐσομένων* 44, 4. *προσέχειν τὴν γνώμην* 12, 5. *γνώμη ἁμαρτεῖν* 48, 6. conſilium, prudentia, *ταῖς ὑμετέραις γνώμαις πρατήσουσι* 48, 2. *γνώμῃ πιστεύειν, προέχειν* 46, 1. *τῆς γνώμης τὸ πολύτροπον* 53, 4. *φαυλότεροι γνώμην* ib. *τῆς γνώμης ταῖς βεβαίοις πιστεῦσαι* III, 14, 5. animus, *ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως* II, 53, 3. *ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας* 14, 2. *τῇ γνώμῃ δουλοῦσθαι* 25, 4. *τὴν γνώμην δουλοῦσθαι* 26, 12. cf. p. 156. *ξύστασις τῆς γνώμης* 26, 11. ſenſus, *τῶν λεχθέντων* 20, 5. ſyn. *διάνοια*, ita quod Thuc. III, 56. dicit: *οὐ γὰρ ἀπὸ βραχείας γνώμης ἐδόκουν τὴν ἀπόστασιν ποιήσασθαι*, Liban. p. 117. d. Baſ. expreſſit verbis: *οὐκ ἀπὸ βραχείας γνώμης τὸν πόλεμον κατέστησαν.* quem locum contulit Wyttenb. ad Julian. p. 188. Schaefer.

γνώμων, judex III, 16, 2.

γνωρίζεσθαι, cognoſci 40, 2.

γνώριμος, notus I, 2, 9. II, 55, 2. *οἱ γνώριμοι*, optimates p. 269 ſq.

γνώρισμα, nota, qua quid cognoſcitur II, 15, 1.

γνῶσις, *τῆς ἀληθείας* II, 3, 4. *εἰς τὴν κοινὴν ἁπάντων γνῶσιν ἐκφέρειν* II, 5, 5.

γοητεία τῶν πολλῶν II, 6, 2. *γοητείαι θεατρικαί* 7, 5. ſyn. *ψυχαγωγία*. Hinc cum *κηλεῖν* conjungitur *γοητεύειν* Jud. de Demoſth. p. 1071. ſq. et *γοητεία* cum *ἀπάτῃ* Jud. de Iſaeo p. 591. 14. Cf. Sturz. in Nov. Act. Soc. lat. Jen. Vol. I. p. 75. ſq.

γονὴ ἡμίθεος, ſoboles ſemideus II, 6, 2.

γραμματικὴ ἐξήγησις II, 51, 2. 55, 1.

γράφειν, *ἔπαινον* I, 1, 5. *ἐγκώμιον* ib. 4. *ἱστορίας* 5, 2. *πόλεμον* ib. 4. *τὰ περὶ Μιτυληναίους* II, 9, 5. *τὴν Λακεδαιμονίων ἅλωσιν ἐπὶ Πλαταιᾶς* 56, 9. *τὰ γραφόμενα* 1, 1. *τὰ γραφέντα* 2, 5.

γραφεύς, pictor II, 4, 2.

γραφή, ſcriptio, *ὁ διὰ τῆς Θεοπόμπου γραφῆς γιγνόμενος ἐξετασμός* I, 6, 8. *εἰς γοητείαν ἐκτρέψαι τὴν γραφήν* II, 6, 2. *συντόμῳ περιλαβεῖν γραφῇ* 1, 1. ſcriptum quodvis, liber quivis 9, 1. I, 1, 10. de hiſtoriis 5, 6. II, 5, 4. 23, 1. Platonis dialogi *γραφαί* dicuntur I, 1, 12. *ἡ περὶ Θουκυδίδου γραφή* II, 1, 2. 5, 1. *τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς* I, 6, 3. *φιλαπεχθήμονες γραφαί* II, 5, 3. *ἀναγιγνώσκειν γραφήν* II, 2, 2. *ἐντυγχάνειν γραφῇ* 5, 1. *παραλαμβάνειν πράγματα ἐπὶ τὴν γραφήν* I, 5, 11. *ποικίλλειν τὴν γραφήν* 4, 2. *ποικίλην ποιῆσαι* 5, 11. *κατασκευάζειν* III, 1, 1.

γυμνασίας, *ποιεῖσθαι* II, 1, 1.

γυμνοῦσθαι II, 19, 5.

Δ.

δαιμόνια κατορθώματα II, 24, 7.

δαιμονίως ἑρμηνεύεσθαι II, 42, 1.

δάκρυα II, 45, 5.

δαπάναι I, 6, 2.

δάπανος p. 179.

δαψιλῶς II, 53, 2.

δέ pro *γάρ* p. 49. longius a reſpondente *μέν* remotum p. 51. *φανερῶς μὲν οὐ προσβευόμενοι, κρύφα δέ* p. 100. ſq. cf. Hein-

dorf. ad Plat. Gorg. p. 185. 22 — δέ p. 268. δέ cum pronomine pro ἀλλὰ uſurpat Herodotus p. 264. ad quem l. cf. add. δέ et δι — confuſa p. 142.
δεῖγμα, τῶν λόγων τὸ προοίμιον p. 112. ἱκανὰ δὲ καὶ ταῦτα δείγματος ἕνεκα εἰρῆσθαι III, 17, 4. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 273. idem fere quod παράδειγμα II, 28, 1. cf. de Compoſ. pag. 286. 502. 528. Schaefer. Judic. de Lyſ. p. 497. 3. Jud. de Demoſth. p. 996. 10. 1011. 5. 1068. 11. δεῖγμα et μίγμα confuſa p. 15.
ΔΕΙΔΕΙΝ. δεδιέναι, τὸ ἑαυτῶν ἐνδεές II, 33, 4. περὶ τῇ πόλει 36, 6. cf. Matth. Gr. Gr. §. 589. b. et Gottleber. ad Thuc. I, 67.
δεικτικὸν ἄρθρον, v. ἄρθρον.
δειλία II, 29, 5.
δειλία II, 46, 1.
δεῖν. ὅπερ οὐκ ἔδει ποιεῖν I, 5, 9. δεῖ ἐμοί τινος II, 50, 3. 45, 3. 50, 2. cf. p. 12. οὐδὲν ἔδει λόγων 14, 5. ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει 30, 2. τρὶς ἐννέα ἔτη δεῖ γενέσθαι τὸν πόλεμον 12, 3. μηδὲν δεῖν λέγειν 11, 2. πλείονες τοῦ δέοντος λόγοι 15, 1. πέρα τοῦ δέοντος 15, 4. 33, 5. μακρότερος τοῦ δέοντος I, 4, 4. II, 55, 1. ἐνδεέστερον τοῦ δέοντος 34, 2. τὰ δέοντα 20, 5. 45, 1. III, 16, 2. δεῖ et ἔδει confuſa p. 89. δεῖ με et δέομαι confuſa p. 19. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 94. δεῖν reticetur, v. ἡγεῖσθαι. δεῖσθαι. δεόμεθα καὶ μαρτυρόμεθα II, 48, 2. οὐ δέομαι λέγειν p. 19. ſq. cf. Judic. de Iſocr. p. 561. 5. Ep. I. ad Amm. p. 729. 5. δεῖσθαι τῶν ἑρμηνευσόντων II, 49, 3. τὰ δεόμενα λόγων II, 1, 2. 15, 1. 25, 1. III, 1, 1.
δεινοποιεῖν, exaggerare II, 25, 6. cf. Erneſti.
δεινός. Gregor. Cor. ad Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII. p. 883: τὸ δεινὸν τρία σημαίνει, τὸ φοβερὸν καὶ κατακληκτικόν, — τὸ μέγα καὶ ἰσχυρόν, — καὶ τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐπιτήδειον. — Δεινότης — οὖν λέγεται τὸ εἰς δέον καὶ κατὰ καιρὸν ταῖς τῆς ῥητορικῆς ἰδέαις χρῆσθαι, ἔτι γε μὴν καὶ τοῖς τοῦ πολιτικοῦ λόγου μέρεσι. 1) i. q. φοβερός de hominibus II, 25, 4. 59, 4. III, 9, 2. οἰκτρὰ καὶ δεινὰ πάθη I, 3, 6. ὠμὰ καὶ δεινὰ καὶ οἴκτων ἄξια II, 15, 1. τὰ δεινά 41, 7. 44, 4. III, 14, 5. τὰ δεινότατα τολμᾶν II, 55, 2. δεινὸν ἡγεῖσθαι 48, 5. 2) de orationis vi et granditate animum percellente I, 3, 19. II, 24, 6. 3) callidus, in bonam partem, τὰ ἤθη παραστῆσαι δεινός I, 5, 18. callidus, in malam partem, II, 50, 2.
δεινότης. Hoc vocabulum non eo ſenſu, quo Hermogenes, (v. δεινός) uſus eſt Dionyſius, qui τὴν καλουμένην δεινότητα γίνεσθαι ait ἐξ ὕψους, καλλιφθέγμοσύνης σεμνολογίας, μεγαλοπρεπείας τόνου, βάρους, πάθους διαγείροντος τὸν νοῦν, ἐρρωμένου καὶ ἐναγωνίου πνεύματος II, 23, 5. Hinc μεγαληγορία, καλλιλογία et δεινότης conjunguntur 27, 1. ac 55, 1. ἡ βραχύτης καὶ ἡ δεινότης καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ τόνος καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. et Thucydidis locus dicitur πρὸς εἰληφέναι καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸν τόνον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν δεινότητα καὶ πάθους ἐναγωνίου εἶναι μεστός 48, 1. δεινότης ἐξεγείρουσα τὰ πάθη 55, 1. ἡ περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους 2, 3. Eadem Demoſtheni tribuitur. Cf. Erneſti p. 90. et v. δύναμις.
δεινῶς, valde I, 5, 4. graviter, διάνοια δεινῶς ἀπηγγελμένη II, 44, 1.
δένδρα II, 28, 4. 36, 7.
δέξιος. δέξιοι κακοῦργοι II, 52, 2. ἐν δεξίᾳ 10, 4. cf. interprr. ad Thuc. I, 54. et Weſſel. ad Herodot. VI, 55.

δέος I, 3, 9. ἀκμὴ τοῦ δέους III, 16, 1.
δεσμοί II, 49, 2.
δεσπότης II, 48, 1. 4.
δεύτερόν II, 14, 4.
δέχεσθαι, ἐπιστολήν I, 1, 1. μνήμας παρὰ τῶν ἀρχαίων (i. q. παραλαμβάνειν) II, 7, 2. ἀμφοτέρους φίλους 56, 5. δέχεσθαι, ὥστε φίλους εἶναι 59, 5. μήτε πρόσθεσιν δεχόμενα μήτ' ἀφαίρεσιν 16, 1.
δή, profecto II, 18, 6. cf. γέ. i. q. οὖν I, 3, 8. 11. II, 3, 5. 9, 6. 41, 5. 51, 3. μὲν δή 6, 2. poſt pronomen relativum 45, 2. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 94. δὲ δή 14, 6. οὐδὲ δή 23, 5. cf. Schaefer. l. l. p. 140. δή τις 54, 3. cf. Schaefer. l. l. p. 168. αὔξησιν δηλοῖ poſt ſuperlativum p. 118. cf. 26, 6. 9, 11. III, 4, 2. 16, 2. poſt οὐδείς 26, 15. poſt μόνος 12, 3. cf. Thuc. II, 64.
δῆλος cum participio II, 51, 3.
δηλοῦν, dicere, ſignificare, βούλεται γὰρ δηλοῦν III, 4, 2. 6, 2. 14, 2. ſyn. λέγειν II, 32, 1. ὡς ἐν τῷ προοιμίῳ δεδήλωκε 7, 3. ὑπ' ὀνομάτων δηλοῦται τὰ πράγματα II, 22. explicare, exponere, deſcribere, narrare, πολλὰ ἐν ὀλίγοις 53, 2. τὰ πραχθέντα 28, 2. τὰ λεχθέντα 57, 2. τὰ μέλλοντα 19, 3. 21. πάντα, totum bellum conſcribere I, 3, 10. τὰ δοκοῦντα μοι περὶ Θουκυδίδου II, 1, 1. τὸν Θουκυδίδου χαρακτῆρα III, 1, 1. χαρακτῆρων ἰδιότητα II, 3, 5. βασιλέων βίους καὶ τρόπων ἰδιώματα I, 6, 4. τὰ πάθη I, 3, 18. τὰ προσήκοντα ἑκάστῳ II, 8, 2. τὰ δηλούμενα, narrata I, 3, 13. 5, 2. II, 29. 6. τὰ μέλλοντα δηλοῦσθαι III, 2, 1. oſtendere, φύσεως ἰσχύν III, 4, 2. δυνάμεως παράδειγμα δηλούμενον II, 39. 6. δηλώσει ὁ πόλεμος μείζων γεγενημένος αὐτῶν 20, 4.
δήλωσις, ſignificatio, ὡσαφῆ ἔχειν τὴν δήλωσιν II, 46, 2. explicatio, deſcriptio, χαρακτῆρος 25, 1. ἰδιωμάτων III, 1, 2. ἀκριβὴς καὶ διεξοδική 1, 2. ἡ τὰ κεφάλαια τῶν γενομένων περιειληφυῖα 14, 5. indicium, τῆς ὠφελείας ἡ δήλωσις ἔτι ἀπῆν 47, 1.
δηλωτικός, τοῦ μέλλοντος χρόνου III, 12, 1. 2.
δημαγωγός I, 6, 5. II, 17, 2. Sic dicitur Pericles 18, 5. 45, 3. cf. Dorvill. ad Charit. p. 201. Lipſ. et Fiſcher. ad Plat. Apol. p. 94.
δημηγορεῖν I, 5, 6. 44, 2.
δημηγορία, Κορινθίων πρὸς Λακεδαιμονίους δημηγορία III, 14, 1. cf. II, 45, 2. Thucydidis δημηγορίαι II, 54, 1. opponuntur ταῖς διηγήσεσιν I, 3, 20. ejus δημηγορίαι καὶ διάλογοι καὶ ἄλλαι ῥητορεῖαι II, 16, 2. ὅσα διὰ λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη 3. δημηγορίαις opponuntur ἐναγώνιοι λόγοι 23, 6. v. ἐναγώνιος.
δημηγορικοὶ λόγοι II, 16, 4. 42, 1. opponuntur δικανικοὶ λόγοι 53, 2. 55, 1. cf. 49, 2. δημηγορικὸν et διηγηματικὸν μέρος hiſtoriae Thucydideae 55, 3.
δημιουργός II, 4, 2.
δῆμος, plebs III, 13, 1. 2. ubi v. annot. οἱ τῶν δήμων προστάται II, 28, 5. i. q. δημοκρατίας καταλύειν τὸν δῆμον 28, 4. cf. Polyb. VI, 4, 10. Meier. de bonis damnat. p. 1. ſq. Kortüm zur Geſch. hellen. Staatsverf. p. 14. et Lexic. Xenoph. ſ. v.
δημοσίᾳ, προτιθέναι πένθος II, 18, 5.
δημόσιοι ταφαί II, 18, 3. ἀγῶνες opponuntur ἰδιωτικοί 53, 2. cf. Judic. de Dinarcho p. 651 ſqq.
δηοῦν II, 14, 1. 56, 2. 8.
διά cum genitivo. δι' ὅλης τῆς ἱστορίας III, 17, 4. δι' ὀλίγου (πόνου) II, 26, 10. cf. κτᾶσθαι. ἐπεβίων διὰ παντὸς αὐτοῦ (τοῦ πολέμου) 12, 3. δι' ὀλίγου 26, 12. διὰ πολλοῦ 24, 3. διὰ μακροῦ, longo intervallo III,

2, 4. cf. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 457. *δι' ἐλαχίστου καιροῦ* III, 16, 1. *δι' ἐλαχίστης βουλῆς* §. 2. cf. p. 295. et Matth. Gr. Gr. §. 580. d. *διὰ θαλάσσης* pro *κατὰ θάλασσαν* II, 25, 3. *διὰ λόγων πράττεσθαι, γίνεσθαι* p. 105. *δι' ἡσυχίας ἔχειν* 18, 1. cf. p. 107. cum accusativo, *διὰ τὴν φυγήν* 12, 3. *διὰ τὴν αἰσχύνην βοηθεῖν* 40, 4. *δι' ἃς (παρεμπτώσεις) ἡ φράσις δυσπαρακολούθητος γίνεται* III, 15, 1. *ἡ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν ἀρχή* II, 33, 2. *διά* et *μετά* confusa p. 130. *δι'* et *δέ* confusa p. 142.

διαβαίνειν II, 26, 5.

διαβάλλειν, reprehendere, rejicere p. 15. Cf. Judic. de Demosth. p. 1124. 1. 5.

διαβοᾶν. *διαβεβοημένη δόξα*, i. q. *περιβοητός* II, 8, 2.

διαβολή, injusta criminatio I, 1, 4. fere idem est, quod *συκοφαντία*, calumnia II, 52, 1.

διαγγέλλειν, referre, *τὰ οἰκτρὰ καὶ δεινὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων* I, 3, 6.

διάγειν, i. q. *διατελεῖν ὄντα* II, 26, 12.

διαγιγνώσκειν, discernere I, 5, 6. cognoscere, *τὸ ἐν ἑκάστῃ τέχνῃ καλόν* II, 27, 1.

διάγνωσις, judicium, Entscheidung I, 1, 10.

διαδέχεσθαι, *μνήμας* II, 7, 2.

διάδηλος II, 21, 1. 23, 5.

διαδοχαὶ βασιλέων II, 9, 3.

διάδοχος II, 42, 2.

διάθεσις, animi affectio, Gemüthsstimmung I, 3, 15.

διαιρεῖν, *καὶ τάττειν τὰ λεγόμενα* I, 3, 13. *τὰς ἱστορίας κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις* II, 5, 7. *θερείαις καὶ χειμῶσι* 9, 7. *διαιρεῖται ἡ λέξις* 21. 22. *διῄρηνται τὴν ἀρετὴν ταύτην*, inter se partiti sunt I, 3, 18. *διελόμενος ταύτην διαχῇ τὴν θεωρίαν* II, 34, 1.

διαίρεσις II, 9, 2.

διανεῖσθαι, i. q. *διανεθεῖσθαι*, affectum esse, *σεβαστικῶς πρός τινα* I, 1, 1.

διανελευσμός, exhortatio II, 26, 13.

διανρίνεσθαι i. q. *διίστασθαι* p. 117.

διανωλύειν. ad *διανωλύειν* infinitivus ex praegresso verbo repetendus p. 118.

διαλέγεσθαι II, 48, 1. 49, 2.

διάλεκτός i. q. *φράσις*, *λέξις* cf. Judic. de Demosth. p. 1056. 14. 16. et Schaefer. ad l. de Compos. p. 35.) *ἰσχνὴ καὶ ἀκριβής* I, 2, 7. *τετριμμένη καὶ κοινὴ καὶ συνήθης* II, 23, 5. *τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα* I, 3, 16. *εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον ἐργάζεσθαι* 2, 3. *ἡ Πλατωνικὴ* 2, 1. *ἡ Θουκυδίδου* II, 51, 1. *διαλέκτου τρόπος* 28, 2. *χαρακτήρ* 5, 4. 23, 5. 43, 2. i. q. *λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα* (cf. interprr. ad Gregor. p. 9.), *ἡ Ἰάς* 23, 3.

διαλλαγαί, πολέμου κατάλυσις, εἰρήνη II, 14, 3.

διαλλάττειν, τινός, i. q. *διαφέρειν*, differre ab aliquo I, 6, 9. II, 5, 1. 6, 2. *κατά τι* ib. *διαλλάττειν τινα*, eodem sensu.

διάλογος II, 16, 1. 37, 1.

διαλύειν, dissolvere, *τὰς ἑταιρίας* II, 30, 3. reconciliare 33, 5.

διαλύτης, τῆς ἑταιρίας II, 30, 2.

διαμαρτάνειν. *διαμαρτάνεσθαι* I, 2, 16. II, 34, 5.

διαμνημονεύειν II, 20, 5.

διανοεῖσθαι, καινότερόν τι II, 29, 3. ad *διανοεῖσθαι* ex praegresso verbo infinitivus repetendus 51, 1. cf. p. 117.

διάνοια, animus, *ἐρρωμένος τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων* II, 6, 1. *τὸ ἄλογον καὶ τὸ λογικὸν τῆς διανοίας κριτήριον* 27, 1. *ἀλογία τῆς διανοίας* 41, 2. *ἀδίκαστος* 34, 5. *ὥστε μοχθεῖν τὴν διάνοιαν* I, 3, 11. *ταραττομένης τῆς διανοίας* 3, 13. II, 9, 6. *διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν* 54, 1. *παραφυομένοι τὴν διάνοιαν* 34, [illegible]*ia*, *ἐνθύμημα*, Ge-

danke, ἀληθής 44, 3. φορτική 45, 1. σχῆμα τῇ διανοίᾳ πρεπωδέστατον 44, 2. τὸ κατάλληλον τῆς διανοίας 31, 4. ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν ἐκ τῶν ἐν ἕξει 28, 2. πέπλεκται ἡ διάνοια πολυπλόκως 54, 4. φανερὰν ποιεῖν τὴν διάνοιαν III, 15, 4. opponitur πρόφασις 48, 3.
διαπορεύεσθαι, perlegere, συντάξεις I, 1, 1. perſequi, ψόγους I, 5, 6. ſyn. διέρχεσθαι, διεξέρχεσθαι, ἐπιπορεύεσθαι, ἐπέρχεσθαι, ἐπεξέρχεσθαι.
διαπράσσεσθαι, τί II, 55, 2. τὰ δυνατά 58, 4. εἰρήνην 14, 5.
διαρθροῦν, copulare II, 24, 2.
διασκοπεῖν II, 26, 14.
διασπᾶν, τὴν διήγησιν I, 5, 14. τὰ πράγματα II, 9, 6.
διασύρειν, detrahere, imminuere, τὰ παλαιὰ ἔργα I, 3, 6.
διασώζειν. διασώζεται ἀνήρ II, 44, 3. διασώζονται μνῆμαι II, 5. 3. γραφαί 25, 2.
διατελεῖν, cum participio II, 24, 2. participium ad διατελεῖν ex praegreſſo verbo repetendum p. 118.
διατηρεῖν, σχῆμα II, 37, 2. ſyn. σώζειν.
διατιθέναι, ἡδέως τὰς ψυχάς, jucunde afficere, I, 3, 11. proponere, perovare, λόγους I, 2, 9. 41, 4. ἀπολογίαν II, 43, 1. τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην τραγῳδίαν (orationem funebrem) 18, 3. proprie de ipſa actione, non de ſcriptione uſurpari hoc vocabulum oſtendit Ep. I. ad Amm. p. 724. 12. 725. 12. οἰκείως διατίθεσθαι, I, 1, 1. v. οἰκείως.
διατρίβειν, cum participio I, 2, 10. ubi v. annot. degere II, 41, 4.
διαυγής, διάλεκτος I, 2, 3.
διαφανής. τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων I, 2, 3.
διαφέρειν, differre II, 37, 4. τινός I, 6, 10. II, 24, 1. 34, 3. 52, 3. III, 1, 1. τινός κατά τι I, 3, 21. τινὸς ἔν τινι III, 5, 3. τινὶ παρά τινα II, 24, 7. ibique annot. praeſtare, τὸ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως ἐπὶ πολὺ διήνεγκεν II, 33, 3. διαφέρεσθαι, diſſentire, περὶ δογμάτων 3, 5. πρὸς ἀλλήλους I, 2, 16. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 468. διαφέρεται et φέρεται confuſa p. 16.
διαφερόντως III, 4, 2.
διαφεύγειν, effugere per locum intercluſum II, 26, 9. 10. 13.
διαφθείρειν, corrumpere, τὰ διεφθαρμένα τοῦ σώματος I, 6, 8. διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν II, 50, 1. perdere, ἀπολλύναι, τριήρεις 15, 2. 3. 26, 15. ubi v. annot. ἡ διαφθείρουσα ἀνθρώπους αἰσχύνη 41, 3. διαφθειρομένης τῆς πατρίδος 44, 3. occidere, ἀλλήλους 28, 4, διαφθείρεσθαι de militibus qui in pugna cadunt 15, 5. 18, 1. 4. 6.
διαφορά, discrimen, τῶν ἐνικῶν καὶ πληθυντικῶν III, 9, 1. ἡ Ἀτθὶς μικρὰς ἔχει διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα II, 23, 3. diſſenſio 10, 4. 12, 3. 20, 11. 28, 5.
διάφορος. διάφοροι τόποι I, 3, 15. πράξεις II, 5, 5.
διαφόρως. οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς II, 26, 14.
διδασκαλικὸν σχῆμα p. 220.
διδάσκειν, σαφῶς II, 45, 4.
διδαχή II, 34, 2. 5.
διδόναι, ὅρκον II, 31, 4. τάδε ὑμῖν πατέρες οἱ ὑμέτεροι ἔδοσαν 36, 5. concedere, διδοὺς τὸ πρῶτον θάτερον οὐκέτι δίδωμι 35, 1.
διεγείρειν, τὸν νοῦν II, 25, 5. τὰς ψυχὰς ἐπὶ φρόνημα 47, 4. τὴν φράσιν I, 4, 4.
διέκπλους II, 26, 6. Schol. Thuc. VII, 36. interpretatur τὸ τεμόντων τὴν τάξιν τῶν ἐναντίων εἰς τοὐπίσω γενέσθαι, ſcilicet ut a tergo hoſtiles naves adorirentur. Cf. Herod. VI, 12. Duker. ad Thuc. I, 49. Lex. Polybian. p. 158. Sed II, 26, 2.

idem eſt, quod §. 3. ἔκπλους h. e. ut Schol. Thucydidis VII, 69. explicat τοῦτο τὸ μέρος (ὅ) οὐκ ἔζευκτο, ἀλλ' ἀνεῴγει, τοῦ στόματος, τοῦτ' ἔστι, παρελέλειπτο, ὥστε μὴ ἐζεῦχθαι, ſed tamen catena videtur intercluſum fuiſſe. Cf. Göller de ſitu et orig. Syrac. p. 75.

διεξέρχεσθαι, perſequi II, 47, 1. μάχας I, 3, 12. πράξεις §. 14. τὰ περὶ Ἐπίδαμνον II, 10, 5. πάντα I, 3, 10. III, 1, 1. cf. διαπορεύεσθαι et διεξιέναι.

διεξιέναι I, 2, 11. τὰς ἀρετάς 1, 7. κεφαλαιωδῶς II, 25, 1. cf. διαπορεύεσθαι.

διεξοδικός. ἀκριβὴς καὶ διεξοδικὴ δήλωσις II, 1, 1.

διέρχεσθαι, perlegere, αὐτοῦ τὰς ἱστορίας II, 8, 3. perſequi, conſcribere, ταῦτα (τὰ πράγματα) I, 3, 9. τὰ γεγενημένα II, 13, 4. τὸν ἐπιτάφιον 18, 1. cf. διαπορεύεσθαι.

διηγεῖσθαι I, 5, 6. II, 49, 2.

διήγημα. Θουκυδίδης κρείττων ἐστὶν ἐν τοῖς διηγήμασιν II, 35, 5. διήγημα et διήγησις quomodo differant p. 37.

διηγηματικός. διηγηματικὸν μέρος hiſtoriae Thucydideae II, 55, 3.

διήγησις I, 3, 11. II, 9, 3. 19, 3. opponuntur ῥητορείαις II, 25, 1. δημηγορίαις I, 3, 20. οἰκονομεῖσθαι τὴν διήγησιν II, 12, 1. quomodo a διήγημα differat p. 37.

διηνεκής, perpetuus, τὸ διηνεκὲς τῆς ἀπαγγελίας II, 9, 5.

διθυραμβικὴ φράσις I, 2, 15. σκευωρία II, 29, 4.

διθύραμβος. οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων φθέγγομαι I, 2, 12. διθυράμβοις ἐοικότα §. 13. Sed §. 11. dicitur de verboſo orationis tumore, ὄγκῳ, quem Lucianus quom. hiſt. ſit conſcr. p. 207. Bip. τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, et ἱπποτυφίαν appellat, cf. ibi Solan. et Ernesti p. 86. Adde Judic. de Demoſth. p. 1045. 6. 10. et Judic. de Dinarcho p. 645. 3. ubi itidem Platoni hoc vitium exprobratur.

διϊστασθαι, ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων p. 117.

διϊσχυρίζεσθαι I, 2, 15.

δικάζειν II, 50, 4.

δίκαιος, βίος II, 40, 3. ἦθος I, 4, 2. ἐξετασιής II, 3, 2. δίκαιόν ἐστι 18, 4. τὸ δίκαιον 33, 2. 39, 2. τὰ δίκαια 58, 3. 59, 1. 41, 6. 50, 2. ubi v. annot.

δικαιοσύνη I, 6, 6.

δικαιοῦν II, 36, 4. 40, 3. 47, 3. ſyn. ἀξιοῦν.

δικαίωσις p. 224. Etiam Dionyſius vocabulo in Thucydide vituperato utitur Antiqq. Rom. I, 57. p. 147. 2. c. 87. p. 225. 10. III, 10 p. 432. 12. VII, 16. p. 1548. 14. c. 59. p. 1448. 6. VIII, 34. p. 1582. 3.— II, 29, 4. δικαίωσις eſt, ut Schol. Thuc. explicat δικαία κρίσις, arbitratus. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 15. Lipſ. totum locum ſic vertit: conſuetam verborum ſignificationem mutarunt in rebus juſtitiae, i. e. nova corruptaque juſtitiae opinione mutarunt rerum conſueta nomina. Male v. etiam add. ad h. l.

δικανικοὶ ἀγῶνες II, 50, 4. λόγοι 53, 2. 54, 7. 55, 1.

δικαστήρια, quae res ab iis tractentur II, 45, 2.

δικαστής II, 45, 2.

δίκη. δίκην ὑπέχειν II, 28, 3.

διονομάζω. διονομασμένοι γραφεῖς II, 4, 2. ſyn. ὀνομαστός, κλεινός.

διορίζειν, τοὺς καιρούς II, 51, 3.

διότι II, 10, 11. 28, 3.

διττός. διτταὶ ἀρχαί II, 10, 3. ἐκκλησίαι 17, 2.

διχῇ II, 34, 1.

διώκειν, i. q. ἐπιτηδεύειν, ἀσκεῖν τὴν κοινότητα I, 2, 4. τὸ μέγα §. 7. τὰς τιμάς, affectare II, 47, 4.

δίωξιν ποιεῖσθαι p. 319.

δόγμα I, 1, 8. II, 3, 3.

δοκεῖν, putare, credere II, 16, 4. 17, 1. conjectare, ſuſpicari 38, 1. ubi v. annot. videri I, 2, 12. II, 2, 5. 6, 2. 10, 5. 5. δοκοῦσα ἀρετή I, 6, 7. ὃ πᾶσιν ὁμοίως δοκεῖ I, 1, 2. intellige ἀληθὲς εἶναι. Sic etiam explic. τὰ δοκοῦντά μοι 34, 1. 35, 1. δοκεῖν εἶναι 28, 4. ſemper hoc ordine apud Thuc. p. 266. Ad δοκεῖν ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 117. Poſt δοκεῖν reticetur ὅτι ſ. ὡς p. 160.

δοκιμάζειν. δεδοκιμασμένοι κανόνες II, 1, 1. 9, 2.

δόξα, opinio. ἐλάττω τῆς δόξας ἐφάνη I, 1, 7. λόγου δόξα I, 2, 12. δόξαν παρέχεσθαι II, 55, 5. λαμβάνειν I, 2, 7. κοιναὶ δόξαι II, 2, 3. i. q. προσδοκία 26, 12. δόξῃ ex opinione (hominum) p. 181. gloria III, 14, 2. ubi v. annot. δόξης, ἀκμῆ 16; 1. δόξα ὑπάρχουσα et μὴ προσήκουσα II, 47, 3. δόξα ἐπιφανὴς ἐγένετο τῇ πόλει 18, 1. δόξαν κτᾶσθαι 18, 3. δόξης λαμπρᾶς καταξιοῦσθαι 52, 2.

δοτικὴ πτῶσις III, 11, 3. 12, 2.

δουλουν, in ſervitutem redigere II, 48, 1. i. q. ταπεινοῦν. δουλοῖ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον 47, 3. δουλοῦσθαι τὴν γνώμην 26, 12. τῇ γνώμῃ 25, 4. ubi cf. annot.

δραματικός II, 37, 2. 38, 1.

δρᾶν, τἀναντία II, 36, 4. κακόν τι 31, 1. παραπλήσια ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν 26, 15. ἀγαθόν τι δρᾶσαι τὴν πόλιν III, 4, 1. τῶν δρωμένων ἡ ὄψις II, 26, 12. τὸ δρώμενον 40, 1. ſubſtantive ea ratione, de qua dictum eſt p. 231.

δραστήρια ῥήματα, activa II, 24, 2. eadem dicuntur ἐνεργητικά.

δύνασθαι, poſſe, valere II, 1, 1. 4, 1. 25, 4. 33, 3. καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς ἐδόκει εἶναι, ἣν δύνωνται 10, 8. ſc. καθαιρεῖν cf. p. 117. ὅσον ἐδύναντο μάλιστα p. 196. i. q. δυνατὸν γίγνεσθαι, ἐπὶ μεῖζον δύνασθαι II, 10, 6.

δύναμις, poteſtas; potentia, facultas II, 31, 4. opponitur ἀσθένεια 39, 6. ἀνθρώπεια δύναμις II, 48, 2. ἡ τῶν Ἀθηναίων II, 10, 8. φύσεως δύναμίς III, 16, 2. τὴν δύναμιν σώζειν II, 48, 6. ἐπὶ μέγα χωρεῖν δυνάμεως 10, 8. τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι III, 14, 5. δύναμις ἐγένετο τῇ πόλει II, 18, 1. δύναμιν κτᾶσθαι, §. 3. οἱ ἐν δυνάμει ὄντες p. 269. ſq. τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιδείκνυσθαι 49, 1. κατὰ δύναμιν 56, 3. 9. τὴν ἐμὴν 49, 2. τὴν αὐτοῦ III, 1, 1. παρὰ δύναμιν III, 14, 5. cl. p. 274. opponitur προαίρεσις II, 1, 1. 2, 2. 5, 1. plural. I, 5, 6. II, 5, 3. manus, caterva, Λακεδαιμονίων 18, 8. vis, ſignificatio, ὀνόματος ἐπαγωγοῦ 41, 3. αἱ τῶν ὀνομάτων δυνάμεις 24, 2. orationis reſpectu habito dupliciter uſurpatur, 1) de ſcriptore ſubjective) τοῦ ῥήτορος 23, 5. ubi declaratur, eam potiſſimum conſpici ἐν ταῖς ἐπιθέτοις ἀρεταῖς, eique ut generi τὴν δεινότητα, ut formam eſſe ſubjectam. cf. Schaefer ad l. de compoſ. p. 410. δυνάμει λείπεσθαι Θουκυδίδου 4, 1. ἀπὸ τῆς ἀκρᾶς δυνάμεως ἐξενηνεγμένα I, 2, 7. δυνάμεως ἀσθένεια II, 14, 6. δύναμις, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις I, 1, 10. πολιτικὴ δύναμις II, 29, 1. cf. πολιτικός. 2) de oratione (objective) ἡ δύναμις τῶν λόγων I, 1, 11. αἱ δυνάμεις τῆς φράσεως I, 3, 19. ſunt ἀρεταί eae, quibus δεινότης orationi conciliatur. Similem locum Erneſti, qui caeteroquin minus accurate de hoc vocabulo egit, ex Hermog. excitavit περὶ εὑρέσ. III, p. 70: τὰς ἁρμόττουσας ἑκάστῳ τῶν ἐπιχειρημάτων προσαγωγὰς δυνάμεις.

δυναστεία, arctiore poteſtate vel unius vel paucorum dominatus p. 270. cf. Plutarch. de

Herod. malign. 21. et Thuc. VI, 38. ubi Syracusae dicuntur expertae τυραννίδας ἔστιν ὅτε καὶ δυναστείας ἀδίκους. Similiter Demosth. Lept. p. 490. 27. Reisk. p. 98. Wolf. ὀλιγαρχία et δεσποτεία componit: οὐ δίκαιον — δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι μεγάλοι, τῆς ὀλιγαρχίας καὶ δεσποτείας, εἰσί, κἂν ἀποκτεῖναι βούλεσθαι τὸν παρ' ἡμῖν τούτων τι κατασκευάσαντα. Sed ibi Wolfius illa verba ejecit, quae mihi quidem ad sententiam necessaria videntur et quam pro interpretamento doctiora. Itaque, missa Reiskii explicatione, ego ea epexegesin esse arbitror relativi ὧν, ejus rationis, de qua v. Matth. §. 476. et Heindorf. ad Plat. Protag. p. 474. Nec δεσποτείας vocabuli usus de civitate Thebana insolentior videtur, cum eam τυραννίδα, quamquam non unius, et δυναστείαν expertam fuisse proditum habeamus; v. Xenoph. Hellen. V, 4, 2. 46. nec δεσποτεία de unius tantum dominatu usurpetur. Vid. ind. Graec. Demosth. s. v. δεσπότης.

δυνάστης, p. 270.

δυνατός, potens III, 15, 5. οἱ δυνατοί optimates p. 270. 556. Eodem sensu οἱ δυνατώτατοι II, 28, 2. quod fieri potest, ὅσον δυνατόν 20, 6. τὰ δυνατὰ διαπράσσεσθαι 58, 4. τὰ ἑκατέροις δυνατά §. 5. εἴ τι δυνατόν ἐστιν οἷς ἀριθμὸν ἐλθεῖν 86, 7. τῇ χώρᾳ δυνατὸν συμβῆναι III, 14, 2. ὅσον κατασκευασθῆναι δυνατόν II, 55, 3. ἱστορία μείζων ἢ δυνατὴ πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ II, 6, 1.

δυνατῶς, cum vi et gravitate (δυνάμει), εἰπεῖν II, 28, 2. 31, 3. διέρχεσθαι 13, 4. ἐξεργάζεσθαι I, 6, 7. e correct.

δυσανασχετεῖν, graviter ferre, τὰ γιγνόμενα II, 26, 14.

Dion. Hal.

δυσείκαστος, intellectu difficilis II, 29, 3. νοῦς 40, 6. δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς III, 3, 1.

δυσέμβατος, accessu difficilis, τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον III, 12, 2.

δυσεξέλικτος, difficilis expeditu, ordinatu, intellectu II, 24, 3. πλοκή 29, 4. κατασκευὴ τῶν ἐνθυμημάτων III, 16, 1.

δύσερις, rixandi studiosus; Etym. M. p. 291. 52. interpretatur φιλόνεικος, quocum componitur II, 2, 4.

δυσκόλως, aegre, παρακολουθεῖν τοῖς δηλουμένοις I, 3, 15. II, 9, 6.

δυσκαταμάθητος, intellectu difficilis, πράγματα II, 9, 7. κατασκευή 55, 1.

δύσνους, τῇ πόλει II, 45, 3.

δυσπαρακολούθητος. Sic dicitur quodcunque conturbato naturali rerum ordine non facile animo complecti et percipere possumus. Θουκυδίδης τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν γίνεται ἀσαφὴς καὶ δυσπαρακολούθητος I, 3, 15. Φίλιστος τάξιν — ἀποδέδωκε τοῖς δηλουμένοις δυσπαρακολούθητον 5, 2. γίγονεν ἡ διαίρεσις τῶν χρόνων δυσπαρακολουθοτέρα κατὰ τὰς ὥρας II, 9, 4. διάνοια III, 15, 4. φράσις §. 1. ἐξαλλαγαί II, 47, 4. τῆς λέξεως τὸ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον 27, 3. cf. 29, 1.

δύστηνος, φυγῇ II, 18, 4.

δυστυχής, ἑαυτῷ II, 45, 3.

δυσχεραίνειν, gravari II, 34, 3. τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως 27, 3. ἐνὶ μέρει I, 1, 1. ἐπ' ὀνόματι ἢ σχήματι §. 2. πρὸς ἅπαντα 34, 3.

E.

ε et ο confusa p. 30.

ἑᾶν, finere, οἰκεῖν αὐτονόμους II, 56, 4. μὴ ἑᾶν, vetare II, 41, 6. cf. Valckenar. ad Herod.

II, 30. omittere, ἐῶ λέγειν, nolo commemorare II, 4, 5. 49, 3. ἐῶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς παραφέρειν I, 1, 12. ad ἐᾶν ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 118. cf. Plutarch. Sert. 27.
ἐάν τε - ἐάν τε I, 5, 6. II, 9, 1. ἐὰν ἄρα πολλάκις p. 25. ἐάν τε - οὔτε p. 268. ſqq.
ἑαυτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν p. 205. 220.
ἐγγίνεσθαι. ἐγγίνεται φρόνημά τινι II, 46, 1.
ἐγγύς τινος ἔρχεσθαι I, 2, 15.
ἐγκαλεῖν τινί, reprehendere aliquem II, 9, 1. ut omnino rhetores accuſandi verbis hac poteſtate utuntur.
ἐγκαταμιγνύειν, τῇ διηγήσει τὰς θεατρικὰς γοητείας II, 7, 5.
ἐγκαταπλέκειν p. 6.
ἐγκατάσκευος, λέξις I, 2, 7. II, 25, 2. cf. κατασκευή.
ἐγκατηγορεῖν et ἀντικατηγορεῖν confuſa p. 129.
ἐγκεῖσθαι, vexare p. 521.
ἐγκρατής, ἀρχή II, 10, 8.
ἐγκύκλιος. ἐγκύκλια μαθήματα II, 50, 3. cf. Creuzer orat. de civ. Athen. omnis hum. par. p. 58. et interprr. ad l. de Compoſ. p. 401. ſq.
ἐγκώμιον. Aphthon. progymn. p. 19. Genev.: ἐγκώμιον ἐστι λόγος ἐκθετικὸς τῶν προσόντων τινὶ καλῶν. - διενηνόχει δὲ ὕμνου καὶ ἐπαίνου τῷ τὸν μὲν ὕμνον εἶναι θεῶν, τὸ δὲ ἐγκώμιον θνητῶν καὶ τῷ τὸν μὲν ἔπαινον ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, τὸ δὲ ἐγκώμιον κατὰ τέχνην ἐκφέρεσθαι (et magis διαξοδικῇ δηλώσει, cf. Erneſti ſ. v.). Hoc discrimen ſervatum vides I, 1, 4.: εἴ γε βουληθεὶς ἐγκώμιον αὐτοῦ γράφειν λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις (ἐναντίους). Sed §. 3. pro eo uſurpatur ἔπαινος. Τῆς διαβεβοημένης δόξης ἄξιον ἐγκώμιον II, 8, 2. Sed 40, 5. exſpectaveris ἔπαινον· εἰ γὰρ σε ἄλλο τῆς Ἀθηναίων πόλεως καὶ τοῦτ' ἐν πρώτοις ἐστὶν ἐγκώμιον.
ἐγχώριοι θεοί II, 36, 4. 10.
ἐθέλειν III, 12, 1.
ἐθνικαὶ ἱστορίαι II, 7, 1.
ἔθνος, ἀνθρώπων II, 47, 1. ἔθνους ἄλλου γλῶσσα 49, 5. ἔθνη et ἔθη confuſa p. 54.
ἔθος. οὐκ εἶναι τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων ἐν ἔθει II, 49, 2. τὰ ἐν ἔθει 50, 2. 5. ſyn. τὰ συνήθη. τὰ ἔθη I, 6, 5. ἔθη et ἔθνη confuſa p. 54.
-ει et -η confuſa p. 58.
εἰ. δόξομεν, εἰ ἐπιβαλοίμεθα p. 64 ſq. εἰ poſt dubitandi verba et interrogationes, ubi e noſtri ſermonis ratione εἰ μή exſpectaveris p. 135. Cf. Homeri Od. III, 216.: τίς δ' οἶδ', εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθών. Xenoph. Cyrop. VIII, 4, 16. (8.): τὰ ἐκπώματα - οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντᾳ τούτῳ δῶ. Tali orationis conformatione, qui loquitur modeſte ſimulat, quod fieri poſſe ponit, id an factum futurumve ſit, necne, incertum ſe relinquere, nulla praejudicata opinione, licet revera rem factam futuramve eſſe credat: quod tamen, cum etiamſi dubitanter neges, οὐκ οἶδ' εἰ — uſurpetur (v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 32. p. 41. ſq.) ex ſola ſententiarum ſerie perſpici poteſt. Similiter de Latinorum particula an poſt haud ſcio, neſcio, dubito ſtatuendum eſſe, notum eſt, cf. Gernhard. ad Cic. de ſen. 16. p. 108. Grotef. Gr. lat. §. 264. b. εἰ cum optativo II, 10, 8. 26, 10. 12. 32, 1. εἴ γε I, 1, 4. 30, 2. εἰ iteratum p. 5. εἰ καὶ II, 7, 1. p. 52. καὶ εἰ p. 192. εἰ μή II, 10, 8. 41, 8. 48, 2. III, 10, 2. εἴ ποτε καὶ αὖθις II, 26, 9. εἴ δὲ μή, praegreſſa negatione, pro εἰ δέ II, 36, 3. cf. Heindorf. ad Plat. Hipp. M. 12. p. 134. μάλιστα μέν - εἰ δὲ p. 27. cf. Dio-

nyſ. Arch. VIII, 56. p. 1640. 5. IX, 52. p. 1851. 16. item μάλιστα μέν - ἐὰν δέ Polyb. II, 50, 11. ſq. μάλιστα μέν - εἰ δὲ μή p. 27. 168. ἄλλο εἴ τι p. 169. εἰ cum conjunctivo p. 270. ſq. cf. Poppo ad Cyrop. III, 3, 50. (23.). εἴ τε (ἦν τε) - οὔτε pag. 268. ſqq.
εἰδέναι, ἀκριβῶς τι II, 12, 3. εὖ ἴσθι νῦν I, 1, 2. cf. νύν. ἐν εἰδόσιν II, 48. 1. cf. Upton. ad l. de Comp. p. 217. ſq. οὐκ οἶδ' εἴ τις ἂν ὁμολογήσειεν 45, 4. οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι 48, 3. cf. ἔχειν.
εἶδος, ᾗδῆς I, 2, 10. τὰ εἴδη τῶν ῥημάτων III, 7, 1.
εἰκαστής, conjector III, 16, 2. ibique annot.
εἰκῇ II, 2, 4.
εἴκειν, ἐοικέναι. ἔοικε Ἰσοκράτει I, 6, 9. ὡς ἔοικε 2, 8. εἰκός (ἐστί) II, 36, 9. 38, 1. 47, 4. πολλὰ καὶ εἰκότα 36, 10. γνῶναι τὰ εἰκότα 35, 2. ὡς εἰκός I, 5, 15. καθάπερ εἰκός ib. et II, 9, 6.
εἴκειν. τὸ εἶξαι εὐθὺς ἀνέλπιστον II, 40, 1. εἴκειν τινι 42, 1. 47, 2. ταῖς ξυμφοραῖς 44, 1.
εἰκών. Cyropaedia εἰκὼν dicitur βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ εὐδαίμονος I, 4, 1.
- σιν et - οιεν confuſa p. 157.
εἶναι. οὐκ ἦν ὁ διαλύσων λόγος II, 58, 5. ἔστι μοι λόγος I, 1, 4. i. e. ſcripſi aliquid, niſi forte, quod tamen non defenderim, ἔστι cum ſq. participio περιέχων jungendum eſt, ut III, 5, 1. cl. p. 117. Poppo prolegg. ad Thuc. Vol. I. p. 202. πατέρων εἶναι II, 36, 5. τοῦτο ἐστὶν ὁμολογοῦντος 58, 5. εἶναι τῶν εὐπαιδεύτων 51, 1. δὲ ὀλίγου οὔσης τῆς θάλας 26, 12. ἐν ἔριδι εἶναι III, 13, 1. ἐν συμφοραῖς II, 44, 1. ἐν ἔθει τινός 49, 2. μετά τινος 36, 5. ὑπὸ Ἀθηναίοις ib. ἃ ἕκαστος εἶναι βούλεται περὶ τὸ φιλούμενον 34, 5. cf. 55, 2. εἰσὶν οἳ — 20, 9. ἔστι παρ' οἷς — 20, 10. τὰ ἐσόμενα 44, 4. τῷ ὄντι I, 2, 12. durare, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ II, 36, 7. cf. γίγνεσθαι. εἶναι pro ἐξεῖναι I, 2, 15. II, 1, 1. 22, 1. 26, 13. 47, 3. cum vi repetitum p. 11. participium reticetur p. 210. 291. 302. 308. ἐστί et ἔστιν confuſa p. 258.
εἰπεῖν, τοὺς λόγους II, 14, 4. 5. τοὺς ἄνδρας, nominare 14, 5. εἴπατε 37, 3. cf. de hac forma Creuzer. Commentatt. Herod. p. 81. λόγῳ p. 121. ὡς εἰπεῖν, prope dixerim, 28, 5. v. p. 286. Platonicum ὡς ἔπος εἰπεῖν. ib. τὸ ξύμπαν εἰπεῖν III, 16, 2. cf. Reiz. ad Viger. p. 744. 855. Valckenar. ad Herod. II, 53. εἰρήσθω reticetur p. 24. cf. Judic. de Iſocr. p. 542. 10. Antiqq. VII, 36. p. 1592. 10. εἴρηκα et εἴρηκα confuſa p. 175.
εἰρεσία III, 4, 3. ubi v. annot.
εἴρειν. „εἰρομένη πραγματεία ἱστορική dicitur narratio hiſtorica non interrupta, ſed perpetuo quaſi filo ad finem usque rerum geſtarum perducta." Erneſti p. 95.
εἰς. εἴς τι ἰέναι p. 117. προθυμία ἐς τὸ ἐπιπλεῖν II, 26, 5. ἄγειν λέξιν τινὰ εἰς τοὺς λόγους p. 23. λήγειν τελευτῶν εἰς — p. 30. μέχρι τοῦδε — εἰς ὅσον III, 9, 5. ἐς τὸ ἑκατέροις ποιεῖ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζειν II, 55, 2. κρείττονας εἶναι ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου 33, 5. ἀκμάζειν ἐς πόλεμον p. 117. ἄτερπὲς ἐς ἀκρόασιν 20, 7. εἰς pro κατά p. 10. cf. III, 1, 2. 4, 2. πάντων ἐς τὰς ναῦς ἀνακειμένων II, 26, 12. εἰς pro ἐν p. 302. εἰς et ἔτι confuſa p. 182. ἐς et ἐπί confuſa p. 107. εἰς et ὡς confuſa p. 56.
εἷς, καὶ ὁ αὐτός II, 5, 3. cf. Schaeferi Melett. p. 54. εἷς ἕκαστος III, 1, 2. καθ' ἓν ἕκαστον II, 24, 2. 26, 8. cf. Schaefer. ad Dion. de Comp. p. 44. εἷς τις 48, 1. cf. Schaefer. ib. p. 437.

εἰσάγειν, τὸν τῆς βίας καὶ πλεονεξίας νόμον II, 41, 6. inducere (dicentem) II, 18, 5. 40, 4. cf. Jud. de Lyſ. pag. 495. ubi plura ſyn. reperies. χαρακτῆρα ἴδιον εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν II, 24, 1.

εἰσαγωγή, introductio (eo, quo recentiores hoc vocabulo utuntur ſenſu) III, 1, 2.

εἰσβαίνειν II, 28, 5.

εἰσβάλλειν, ἐς τὴν Ἀττικήν II, 56, 2.

εἰσβολή, irruptio II, 14, 4. 18, 2. initium, τῆς διηγήσεως 11, 1.

εἰσέρχεσθαι. λογισμὸς ἡμᾶς εἰσῆλθεν II, 2, 5. cf. Valckenar. ad Hemſterh. et Valck. oratt. p. 505.

εἰσιτήρια p. 577.

εἰσπλεῖν II, 10, 4.

εἰσφέρειν, διάλεκτον, I, 2, 7. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 259. ſq. εἰσφέρεσθαι ἀρετάς I, 5, 19. II, 1, 1. εὐστομίαν τινὰ φυσικὴν I, 51, 6. σπουδήν II, 24, 1.

εἰσφορά, νόμων II, 49, 2.

εἴτε - εἴτε II, 9, 5. - μέν - εἴτε - p. 94.

εἴτε ſemel poſitum enunciationes copulat p. 268. priori loco non poſitum p. 5. εἴτε - εἰ δέ, τέ - εἴτε, εἴτε - οὔτε p. 268. ſqq.

εἰωθα. εἰωθότες ὁλοφυρμοί II, 18, 1. ἐναγισμοὶ 18, 5, εἰωθότα ὀνόματα 29, 4. εἰωθυῖα τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις ib. παρὰ τὸ εἰωθός I, 2, 12. ad εἰωθα ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 118.

ἐκ, ἐξ. ἐκ τῆς γῆς τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἔχειν II, 26, 12. ἐκ τῶν δένδρων ἀπάγχεσθαι 28, 4. ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου δηλοῦν τὰ πραχθέντα 57, 2. ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος κατέστη 20, 11. ἐκ τῶν μαρτυριῶν πίστεις I, 1, 9. ἐκ τεκμηρίων οὐ μεγάλα νομίζω γεγενῆσθαι II, 25, 2. ἡ ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασις I, 1, 8. ἐξ ὀνειδῶν μισεῖν τινά II, 41, 8. ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης προεπιβουλευόμενοι 53, 4. τὰ ἐκ τοῦ δήμου γενόμενα 28, 2. cf. Dionyſ. Antiqq. VIII, 76. p. 1694. 1. X, 15. p. 2019. 15. c. 47. p. 2118. 8. XI, 51. pag. 2258. 2. ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος p. 193. 196. Sic ἐκ τοῦ καρτεροῦ Dionyſ. Antiqq. IX, 55. p. 1838. 7. Valckenar. ad Herod. III, 150. ἐξ ὧν λέγεις p. 288. ὁ ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων II, 26, 11. cf. attractio. ἐκ τῆς κοινῆς ἐξετασμένα πραγματείας i. e. quo ordine ea viam praeiverat III, 17, 4. ἐκ et α confuſa p. 57. ἐκ et ἐν confuſa p. 75. ἐκ — et ἐμ — confuſa p. 140.

ἑκασταχοῦ II, 28, 5.

ἕκαστος. αὐτὸς ἕκαστος II, 20, 5. III, 9, 3. cf. αὐτός. ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο II, 28, 4. ἕκαστος ex οὐδείς repetendum pag. 116. καθ' ἕκαστον ὑπολαμβάνοντες κρίνετε 57, 3. καθ' ἕκαστον αὐτῶν III, 17, 4. καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσα πόλις II, 44, 3.

ἑκάτερος. ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν· ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πράττωσιν — ἑκάτεροι δέ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ. Ammon. p. 14. ſq. cf. II, 20, 2. 22, 1. 26, 3. 5. 9. 33, 2. et Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 551. Lipſ.

ἐκβαίνειν, ἐκ τῆς κοινότητος II, 54, 4. τῆς ἐν ἔθει λέξεως 51, 3. τῶν συνήθων III, 10, 1. τῆς τετριμμένης II, 23, 4. ſi vera eſt, quam ibi propoſui conjecturam. τὰ συνηθῆ II, 49, 1. ἐκβιβηκυῖα τὸ κατάλληλον φράσις III, 12, 1. De hac conſtructione cf. I. de Compoſ. p. 582. Schaefer. Jud. de Iſocr. p. 584. 4. Jud. de Demoſth. p. 982. 14. 1105. 5. 1109. 12. Antiqq. VII, 50. p. 1379. 4. Matth. Gr. Gr. §. 577. n. 1.

ἐκβάλλειν, Ὅμηρον ἐκ τῆς κατασκευαζομένης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας I, 1, 13. λέξιν II, 55, 3. Sic Diodor. XX, 1: τοὺς ῥητορικοὺς λόγους ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἱστορίας.
ἐκβιβάζειν II, 28, 3.
ἐκβολή p. 57. 88. cf. Appian. B. Mithr. c. 28. extr. et interprr. ad h. l. T. III. pag. 609. ſq. Schweighaeuſer. Adde Plutarch. de Herod. malign. 5.
ἔκγονοι II, 7, 2.
ἔκθηλος II, 24, 5.
ἐκδιδόναι, γραφήν II, 2, 4. ἱστορίαν 9, 3. elocare puellam p. 329. cf. Schaefer. ad Long. p. 584.
ἐκεῖ. οἱ ἐκεῖ δικασταί, apud inferos I, 6, 8. ἐκεῖ et ἐκεῖσε p. 199.
ἐκεῖθεν II, 9, 5.
ἐκεῖνος, δεικτικῶς p. 102. ad ſequentia ſpectat I, 1, 4. II, 47, 2. 48, 3. ἐκεῖνος ὁ χαρακτήρ pro ἐκείνου ὁ χαρακτήρ et ſimilia p. 45. ſq.
ἐκεῖσε et ἐκεῖ p. 199.
ἐκθαυμάζειν II, 54, 5.
ἔκθεσις et ὑπόθεσις confuſa p. 29.
ἐκκαλύπτειν I, 6, 7.
ἐκκλησία, γίνεται II, 17, 2. ἐκκλησίαν συνάγειν 44, 1. quae res in iis tractentur 49, 2.
ἐκκλησιάζειν II, 50, 4.
ἐκκρίνειν I, 3, 1.
ἐκλέγειν, ὀνόματα 4, 5. ἐκλέγεσθαι ὑπόθεσιν I, 3, 2. 4, 1. cf. ὑπόθεσις. τρεῖς ἐξ ἁπάντων ἐξελεξάμην I, 1, 5.
ἐκλείπειν, τὸ ξυνῳμοτον II, 56, 10. ἐκλειφθεὶς τόπος, locus praetermiſſus, non tractatus 11, 2.
ἐκλείψεις ἡλίου II, 20, 10. p. 124,
ἐκλιπὲς τὸ χωρίον τοῦτο ἦν II, 11, 3. cf. χωρίον.
ἐκλογή, τῆς ὑποθέσεως I, 3, 6. τῶν ὑποθέσεων II, 5, 5. τῶν ὀνομάτων 22, 1. 25, 6. 24, 1.
ἐκλογισμός II, 3, 1.
ἐκμανθάνειν I, 6, 5.
ἐκμάσσειν p. 46.
ἐκμηκύνειν II, 10, 5. 19, 1. 55, 1.
ἐκνικᾶν. ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα II, 20, 5. ἐκνενίκηται μήτε ἡδέα εἶναι, μήτ' ὠφέλιμα 28, 1.
ἐκουσίως II, 8, 5. 25, 6.
ἐκπίπτειν, ἀπὸ τῆς νεώς III, 4, 3. εἰς τὸ στρατόπεδον, pulſum fugere 26, 14. ἐκπίπτει τὸ ὕψος τῆς λέξεως εἰς τὸ καινὸν καὶ μηθές I, 2, 16. τὸ περὶ τὴν τροπικὴν καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπίπτον ſ. 15. i. e. ἡμαρτημένον.
ἔκπληξις II, 26, 8. 15.
ἐκπληροῦν, τὴν διήγησιν II, 9, 5.
ἐκπλήττεσθαι, τινί, admiratione percelli p. 2. τινά metuere II, 50, 2. 5.
ἔκπλους, ἐπὶ τὸν Πελοπόννησον II, 9, 5. eruptio 26, 9. i. q. διέκπλους 26, 5. cf. διέκπλους.
ἐκπολιόρκειν, i. e. αἱρεῖν ἐκ πολιορκίας II, 15, 4. 14, 1. 15, 3.
ἐκπορθεῖν II, 14, 2.
ἐκτόπως, valde I, 2, 5.
ἐκτρέπειν, immutare (in pejus) p. 73. cf. Polyb. VI, 4, 9. 10, 2. 7. Plut. Artax. 6. Archian. exped. Alex. VII, 12.
ἐκτροπὴν λαμβάνειν ἐκ τῶν κοινῶν ὀνομάτων καὶ σχημάτων II, 49, 1.
ἐκφέρειν, πόλεμον κατά τινος II, 18, 3. cf. Herod. VI, 56, 3. εἰς τὴν κοινὴν ἁπάντων γνῶσιν II, 5, 3. εἰς τὸ κοινὸν μνήμας 7, 2. i. q. ἐκδιδόναι, ἱστορίαν 5, 3. 7, 1. ἱστορικὰς πραγματείας 50, 2. κρεῖσσόν τι I, 3, 7. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 15. eloqui, ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως 2, 7. νόημα 55, 2. λέξιν III, 4, 1. 6, 1. 9, 1. τὸν λόγον τοῦτον τὸν τρόπον II, 31, 2. ὀνοματικῶς τὸ ῥηματικόν 24, 2. ἀρσενικῶς τὸ θηλυκόν III, 10, 1. ἐπὶ πτώσεως τινός τι 12, 3. κατὰ πτῶσίν τινα ib. et II, 37, 5. efferre, ἐπὶ τὸ μεῖζον 5, 5. i. q. ἐκτρέπειν, εἰς ἀπειροκαλίαν I, 2, 10.
ἐκχεῖν. ἐκχεῖται ἡ διάλεκτος εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις I, 2, 5.
ἔλασις, Λακεδαιμονίων ἐπὶ Πλαταιάς I, 56, 1.

ἑλαττώματα II, 55, 2. p. 5.
ἔλεγχος I, 1, 9.
ἐλευθερία III, 11, 1.
ἐλευθέριος. Ζεύς II, 36, 5. ἀγωγή 50, 5.
ἐλεύθερος. ἐλεύθερα ἤθη II, 2, 4.
ἐλευθεροῦν, ἀπό τινος II, 56, 3.
ἐλευθέρωσις II, 56, 5.
ἕλιξ. „σχήματα ἕλικας ἔχοντα II, 48, 4. figurae orationis impeditae, intricatae, eaedemque πεπλεγμέναι." Ernesti p. 102. cf. πλοκή.
ἕλκειν, τὸν νοῦν I, 2, 5.
ἐλλείπειν. ἡ ἐλπὶς οὐκ ἐλλείπει, ἐν ᾧ τις αὐτὴν φυλάξεται II, 40, 2. εἰς μηδὲν ἐλλείπειν III, 1, 2. ἐλλείπει τὸ τῆς δυνάμεως II, 24, 7. μόριόν τι 52, 1. ἐλλείπειν ἐν ἀρεταῖς 23, 6. τῆς ὑπαρχούσης δόξης, ejus se indignum praestare 47, 5.
ἑλληνίζειν I, 2, 5.
τὸ Ἑλληνικὸν pro οἱ Ἕλληνες II, 55, 5. p. 117.
ἐλλιπής II, 9, 1. cf. ἐνδεής.
ἐλπίζειν, exspectare p. 116. (cf. interprr. ad Thom. M. pag. 299. sq.) existimare ib. cf. Thuc. IV, 13, 1. οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζειν II, 48, 2. ἐλπίζεσθαι 41, 2.
ἐλπίς II, 12, 3. ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος 44, 4. κινδύνῳ παραμύθιον 40, 2. ἐλπίδι ἧσσον πιστεύειν 46, 1. ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἢ ἰσχύς ib. ἐλπίδι τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν ἐπιτρέπειν III, 16, 1. ἐλπίδες II, 47, 1. φανεραὶ et ἀφανεῖς 40, 2.
ἕλπομαι. ad ἔλπομαι ex praegresso verbo repetendus est infinitivus p. 117.
ἐμ — et ἐκ — confusa p. 140.
ἐμαυτοῦ pro ἐμοῦ p. 65.
ἐμβάλλειν, de navium irruptione, ξυνετύγχανε τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβλημένα, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι II, 26, 8. ἐμβάλλεσθαι, sibi conscisce re, τὸν παρὰ τῶν πολλῶν φθόνον 45, 5.
ἐμβοᾶν II, 25, 4.
ἐμβολή, impetus II, 26, 6. Ex Schefferi sententia ἐμβολὴ fiebat in latera, ἀναῤῥῆξις in proram. V. Lex. Xenoph.
ἐμβριθής, grandis, sublimis II, 24, 6. cf. Ernesti s. v.
ἐμμέλεια et εὐμέλεια confusa p. 67.
ἐμμένειν, τοῖς ὅρκοις II, 56, 5.
ἔμμετρον γένος χαρακτῆρος II, 2, 2.
ἐμός. τῇ ἐμῇ προφάσει, me praetexens II, 48, 5. cf. Matth. Gr. Gr. §. 466. 2.
ἐμπειρία. ἐξ ἐμπειρίας II, 6, 1. ἐμπειρία et ἐμπορία confusa p. 134.
ἐμπείρως, ἔχειν τινός II, 40, 6.
ἐμπιμπλάναι, τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν II, 53, 2.
ἐμπνεῖν. Ξενοφῶν ὀλίγον ἐμπνεύσας ταχέως σβέννυται I, 4, 4. cf. Antiqq. VII, 55. p. 1588. 9: πολὺς ἐμπνεύσας τῇ κατηγορίᾳ τέλος ἐξήνεγκεν (an ἐπήνεγκεν?).
ἐμπορία II, 25, 5. - III, 7, 2. ἐμπορία et ἐμπειρία confusa p. 134.
ἐμφαίνειν i. q. ἐπιδείκνυσθαι, τὸ λιγυρὸν λάλον I, 2, 4. τὸ φιλοτύραννον 5, 2. πολὺ τὸ παιδιῶδες 6, 11. syn. δηλοῦν, σημαίνειν II, 50, 2.
ἐμφανής II, 55, 2.
ἔμφασις. οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔχειν ἔμφασιν τῆς δεινότητος ἐκείνης II, 16, 1.
ἐν. ἐν χερσὶν ἔχειν II, 1, 2. ἐν ἤθεσι τρέφεσθαι 47, 5. cf. p. 20. et Heindorf. ad Plat. Protag. p. 528. ἐν ὀργῇ ἔχειν p. 107. φυλάττεται τὸ περιττὸν ἐν τῷ σαφεῖ 54, 4. ἐν πλείοσιν ὀνόμασιν ἐκφέρειν III, 4, 1. ταραττομένης ἐν τῷ διεσπάσθαι τὰ πράγματα τῆς διανοίας II, 9, 6. ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις 7, 2. ἐν Ἀθηναίοις λέγειν 45, 4. ἐν εἰδόσιν 48, 1. ἐν Ἀμφιπόλει 41, 4. hic, ut saepe, viciniam denotat, v. quos laudat Spohn ad. Niceph. Blemm. p. 29. sq. ἐν pro εἰς, οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες διαβεβηκότες 26, 15. cf. p. 502.

et Werfer. in act. philol. Monac. I, 2. p. 427. ſq. ἐν et ἐκ confuſa pag. 73. ἐν — eliſum p. 129.

ἐναβρύνεσθαι, κοσμεῖσθαι, λαμπρύνεσθαι, σεμνύνεσθαι ἐν —, Iaſeivire. σχήμασι ποιητικοῖς ἁπαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεσθαι I, 2, 6.

ἔναγισμοί, inferiae II, 18, 5.

ἐναγωνίζεσθαι, in terra aliqua pugnare II, 36, 10.

ἐναγώνιος. ἐναγώνιοι λόγοι, τοῖς δημηγορικοῖς ſ. συμβουλευτικοῖς oppoſiti, ſunt iidem, qui δικανικοί II, 23, 6. licet latiore poteſtate etiam τοὺς τοῦ συμβουλευτικοῦ γένους λόγους complectatur, ubi controverſia (ἀγών) locum habet. ἐναγώνιοι ἀρεταί ib. ſunt eae virtutes, quae ejusmodi orationes decent, inprimis ἡ δεινότης, quaeque huic generi ſubjectae ſunt formae ſ. partes. Hinc ἐναγώνιον dicitur quidquid eſt vehemens et contitatum, πνεῦμα 23, 5. πάθος 48. 1. cf. Erneſti ſ. v. et quae laudat Mor. ad Longin. IX, 13.

ἐναλλαγή. ἐναλλαγαὶ χρόνων II, 24, 3.

ἐναλλάττειν, τὰς φύσεις τῶν ὀνομάτων II, 24, 3. ἐναλλάττεσθαι p. 229.

ἐναντίος. συμβέβηκεν αὐτῷ τοὐναντίον ἢ προσεδόκησε II, 9, 4. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 77. τἀναντία δρᾷν 36, 4, ἐναντία λέγειν I, 2, 15. ἐναντίαι ταῖς ἀρεταῖς κακίαι 28, 1. ἐναντία ἀλλήλοις 47, 1. δημηγορία ταυτης ἐναντία 43, 1. cf. Matth. Gr. Gr. §. 344. n. 2. οἱ ἐναντίοι, inimici 30, 2. 55, 4. 46, 1. III, 16, 1.

ἐναντιοῦσθαι, ταῖς κοιναῖς δόξαις II, 2, 3. οἱ ἐναντιωθέντες 14, 3.

ἐναποδείκνυσθαι, κακοήθειαν II. 2, 4.

ἐνάργεια p. 7. ſq. et add. ad h. l.

ἔνανλος, ἁρμονία II, 36, 1. „concentus dictionis, numeroſa elocutio." Erneſti ſ. v. cf. Ruhnken. ad Tim. p. 100. et Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. 1. p. 137. ſq.

ἐνδείκνυσθαι I, 2, 7.

ἐνδεής. τὸ αὐτῶν ἐνδεὲς II, 55, 4. τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι III, II, 14, 5. ἐνδεέστερος τοῦ δέοντος 54, 2. πῇ μὲν ὅμοιος Ἡροδότου, πῇ δὲ ἐνδεέστερος i. e. ἧσσων I, 4, 3.

ἐνδεῖν II, 10, 1.

ἐνδεῶς II, 26, 1.

ἐνεῖναι. ἐν αἷς μῦθοι ἐνῆσαν II, 5, 3. ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις 33, 1. ὅσοις τὸ φιλαίτιον ἔνεστι 2, 1. τὰ ἐνόντα (χρήματα) ἐξεπόρθησαν 14, 2. οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν I, 3, 6. πολλῶν καὶ ἄλλων ἐνόντων λέγεσθαι 3, 21, cf. Antiqq. VII, 41. p. 1402. 7. Plat. Phaedr. p. 235. 6. τοὺς ἐνόντας εὑρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν λόγους quae de re quapiam dici poſſunt invenire et eloqui. II, 14, 6. cf. Jud. de Lyſ. p. 486. 2: εὑρετικός ἐστι τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνόντων λόγων.

ἕνεκα, quod attinet p. 128. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. 1. p. 6.

ἐνεξουσιάζειν, pro lubitu agere, τῇ γραφῇ II, 8, 1. ἐν τοῖς διαφθοροῦσι τὰς τῶν ὀνομάτων δυνάμεις (μορίοις) ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζειν 24, 2. cf. interprr. ad l. de Comp. p. 264.

ἐνέργεια et ἐνάργεια confuſa p. 7.

ἐνεργητικός. ῥήματα ἐνεργητικά, verba activa III, 7, 1. eadem etiam δραστήρια dicuntur. ἐνεργητικός et ποιητικός confuſa p. 228. 229.

ἐνθένδε, ἀρξάμενος I, 2, 11. II, 10, 5.

ἐνθυμεῖσθαι II, 3, 4. 48, 1. γιγνώσκειν 45, 4. ἐκεῖνο 47, 1. τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς I, 6, 4. ſequente participio II, 48, 5.

ἐνθύμημα. ἀτελὲς καὶ ἀσθενὲς συλλόγισμα καὶ ἡ πρώτη ὁρμὴ

τῆς ψυχῆς. οὕτω δὲ λέγονται οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοί. Zonar. p. 736. Sed latiore poteſtate Dionyſius uſurpat pro ſententiis, Gedanken I, 5, 20. II, 24, 5. 43, 1. καὶ νοήματα 54, 1. 46, 5. III, 15, 1. ἡ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις II, 54, 2. 45, 5. αἰσχρά 41, 8. πάθους μετά 42, 5. ἐνθυμημάτων πλοῦτος I, 5, 3. κατασκευή III, 16, 1. cf. Erneſti ſ. v.

ἐνθυμηματικός. τὸ ἐνθυμηματικόν, ſententiarum ubertas I, 5, 5.

ἐνιαύσιος. ἐνιαύσιοι ἀρχαί II, 9, 5.

ἐνικός II, 24, 2. 57, 5. III, 9, 1. 15, 1.

ἐνὶ λόγῳ et ἐν ὀλίγῳ confuſa p. 178 ſq.

ἔνορκος II, 56, 6.

ἐνοχλεῖν, τὰς ἀκοάς II, 42, 1. i. q. λυπεῖν I, 5, 11.

ἐνταῦθα III, 10, 3. 12, 1.

ἐντεῦθεν. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο i. e. ex hoc vitae genere II, 19, 4. ἐντεῦθεν δή in apodoſi 56, 10.

ἔντευξις, ὀχλική, de oratoribus, qui, ut ad populum concionentur, ſurgunt II, 50, 2.

ἐντυγχάνειν, γραφῇ II, 25, 1.

ἐξαλλαγή, τῆς συνήθους χρήσεως III, 5, 3. τοῦ συνήθους 11, 1. τῶν σχηματισμῶν II, 42, 1. ὀνομάτων καὶ σχημάτων 47, 4. ἐξαλλαγὴν ἔχειν 55, 1.

ἐξαλλάττειν, τὴν διάνοιαν II, 28, 2. τὴν συνήθη φράσιν III, 9, 2. ἐξηλλαγμένη φράσις II, 50, 2. λέξις I, 2, 7. ἐξήλλακται ἐκ τῆς συνηθους ἀπαγγελίας II, 54, 3. ἐξηλλαγμένα τῶν συνήθων 24, 3.

ἐξαριθμεῖσθαι II, 26, 1. 43, 1.

ἐξασθενεῖν II, 2, 2.

ἐξεγείρειν, τὰ πάθη II, 55, 1.

ἐξεῖναι. ad ἐξεῖναι ex praegreſſis repetendus eſt infinitivus p. 118. cf. II, 55, 4.

ἐξειπεῖν, τοὺς ἐνόντας λόγους II, 14, 6. cf. Judic. de Lyſ. p. 461. 8.

ἐξείργεσθαι, πολέμοις οἰκείοις II, 10, 8. οὐκ ἐξείργετο τοὺς ἐνόντας εὑρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν λόγους 14, 6.

ἐξελαύνειν, τῆς πατρίδος II, 41, 4.

ἐξελέγχειν, κατηγόρημα II, 4, 1. ἁμαρτήματα I, 1, 6.

ἐξεργάζεσθαι, πρεσβείαν II, 4, 6. ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως τὰς συμφοράς 15, 2. ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξείργασται I, 6, 7.

ἐξεργασία, „tractatio rei vel argumenti, quae fit oratione et artificio oratorio, Behandlung, Ausfürung." Erneſti ſ. v. II, 13, 1. ἄκρα 16, 1. ἀκριβής 22. ἐξεργασίαι 9, 2. 13, 1. 19, 1. ἀποδεικτικαί 19, 2.

ἐξερημοῦν, πόλεις I, 5, 5.

ἐξέρχεσθαι II, 56, 10.

ἐξετάζειν, τὰς ἀφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων I, 6, 7. τὰ δίκαια II, 41, 6. τὰ λεγόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ 50, 1. τὰ παρατηρήματα, ſc. exemplis unoquoque confirmato et illuſtrato III, 17, 4. παρὰ τοῦτον τὸν διάλογον ἕτερον II, 57, 1. παρὰ τὸν κράτιστον τῶν τότε ῥητόρων (i. e. παρὰ τοὺς τοῦ κρατίστου τῶν τότε ῥητόρων λόγους) τοὺς ἰδίους λόγους I, 1, 11. φιλοσόφους τε καὶ ῥήτορας 1, 1. 5. τοὺς ἄνδρας ἐκ τῶν πλείστων καὶ εὐτυχηθέντων I, 2, 14. μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχύ I, 3, 17. ubi ferè idem eſt quod φαίνεσθαι, εἶναι, v. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 434. ſq.

ἐξέτασις, ἀκριβής I, 1, 3, 8. τῶν λόγων II, 34, 5. τῶν ἔργων 35, 2.

ἐξετασμός I, 6, 8. vocabulum minus probatum, v. Lobeck. ad Phryn. p. 511.

ἐξεταστής II, 3, 2.

ἐξευτελισμός II, 3, 2.

ἐξηγεῖσθαι, ducem eſſe p. 236. i. q. δηλοῦν II, 12, 3. i. q. ἑρμηνεύειν III, 16, 2.

ἐξήγησις II, 54, 3. γραμματική 51, 2. 55, 1. ὀνομάτων 46, 2.

ἐξημεροῦν, τὸν βίον II, 41, 7.

ἑξῆς. τὰ ἑξῆς, ſequentia II, 15, 4. 55, 1. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 403. ſq.
ἑξικνεῖσθαι, τὰ ἀναγκαῖα III, 14, 5. ſyn. ἐπιτελεῖν.
ἑξίστασθαι, cederé, ὃ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι II, 47, 2. τῆς ἀρχῆς ἐκστῆναι 3. 4. cf. Thuc. IV, 28. et Plutarch. reip. ger. praec. 15. f.
ἑξοικίζειν II, 15, 3. 48, 5.
ἐξονειδίζειν, exprobrare, vituperare II, 34, 4. Sylburg. tamen mavult ἐξουδενίζειν.
ἐξουσία. ἐξουσίαν ἀναλαμβάνειν II, 49, 2. ἐν ἐξουσίᾳ γίνεσθαι 39, 2. ἐξουσίας πιστεύεσθαι 41, 8.
ἔξω, ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως dicitur, ἔξω εἶναι, extra urbem eſſe II, 28, 3. αἱ ἔξω πόλεις 41, 7. III, 14, 1. βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω II, 26, 2. ἔξω τῆς νεὼς πίπτειν III, 4, 3. praeter, οὐδὲν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας νομίσεως δικαιοῦμεν II, 40, 5. οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἔμελλε πείσεσθαι I, 2, 8. ἔξω μιᾶς πραγματείας II, 2, 4. ἔξω τῶν ἐναγωνίων ἀρετῶν 23, 6.
ἔξωθεν. πρᾶγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται παραλαμβάνειν I, 5, 2. ſermo eſt de degreſſionibus.
ἐπ — et ἄπ — confuſa p. 235.
ἐπ — et ὑπ — confuſa p. 94. 97.
ἐπαγγέλλεσθαι. ad ἐπ. ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 117.
ἐπάγεσθαι, ναῦς καὶ ὁπλίτας, (ſecum) ducere adverſus — II, 14, 1. αἰχμαλώτων πλῆθος ib. ubi v. annot. arceſſere aliquem ſocium c. acc. II, 9, 5. 28, 5.
ἐπαγωγός i. q. ἕφολκος II, 37, 5. 41, 3. cf. Schaefer. ad Dionyſ. p. 55. ſq. 204.
ἐπαινεῖν, τί II, 3, 5. 45, 2. τινά τινος (χάριν) I, 6, 1. ſq. ἐπαινεῖσθαι II, 51, 1.
ἔπαινος I, 1, 3. ἔπαινοι 5, 6. quatenus ἀνεκτοί III, 9, 3. ἐπιτάφιοι II, 18, 1. 4.
ἐπακμάζειν, poſt aliquem vivere I, 1, 14. 16. I, 4, 1. Idem vocabulum pro ἐπασκήσας reſtituendum Judic. de Lyſ. pag. 460. 8.
ἐπαμφοτεριζειν dicitur is, qui utri parti ſe adjungat ambigit, modo huic, modo illi favens p. 521. cf. Plut. Lucull. 30. et Ruhnken. ad Tim. p. 107. ſqq.
ἐπανάστασις p. 528.
ἐπανορθοῦν, emendare, βίους καὶ λόγους I, 1, 2. cf. Lexic. Xenoph. ſ. v. et Lobeck. ad Phryn. p. 250.
ἐπαυξάνειν, τὴν πατρίδα II, 26, 9.
ἐπαχθής. ἐπαχθὲς ἔργον I, 1, 11. ἐπαχθεῖς τινί II, 45, 2. 3.
ἐπαχθῶς, φέρειν II, 41, 7.
ἐπεί, cum I, 2, 7. ἐπεί — γε II, 28, 5.
ἐπείγεσθαι, πρῶτος εἶναι II, 26, 5.
ἐπειδή, poſtquam p. 304.
ἐπειςάγειν. τὰ δὲ ὡς χαριεστέραν ποιήσοντα τὴν διήγησιν ἐπειςάγων I, 3, 14.
ἐπεισόδια II, 7, 3.
ἔπειτα poſt participium I, 3, 9. II, 47, 1. ἔπειτα ſine δὲ 22. — μέν — ἔπειτα III, 14, 4. cf. p. 94. 175. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 153. Schaefer. Melet. critt. p. 61. Werfer. in act. Philol. Monacc. I, 2. p. 253. τὰ ἔπειτα, quae poſthac facta ſunt II, 12, 5. ἔπειτα ἐπειδή p. 376.
ἐπεκθεῖν, occurrere II, 25, 4.
ἐπεξεργάζεσθαι, amplificare, exaggerare II, 45, 3. Etiam in l. de Compoſ. p. 542. haec vox legitur, ubi Schaeferus mavult ἐξεργάζεσθαι.
ἐπεξέρχεσθαι, perſequi, ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου II, 20, 6. poenas expetere 38, 3.
ἐπέρχεσθαι, advenire, aggredi II, 25, 3. 26, 11. expetere, τὰς τιμωρίας 33, 2. perſequi, οὓς ὑπελάμβανον ἐπιφανεστάτους εἶναι 1, 1. πόλεων κτίσεις I, 6, 4. στάσεις III, 17, 3. τὰς αἰτίας II, 14, 4. ἰδιώματα III, 1, 1. τὰ ἁμαρτήματα I, 3, 15. ἀρετάς II, 8, 2.

ἕπεσθαι I, 5, 19. III, 2, 1. τὸ ἴσχυον τῷ αὐτίκα ἕπεται, verbum ἴσχυον cum adverbio αὐτίκα conjungendum eſt II, 31, 4.
ἐπέχειν, occupare, σεισμοὶ ἐπὶ πλεῖστον μέρος γῆς ἐπέσχον II, 20, 10. ἐνεργητικὸν ῥῆμα παθητικοῦ χώραν ἐπέχει, vicibus ejus fungitur III, 7, 2. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 566.
ἐπί, cum genitivo: ἐφ' ἑνὸς τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν II, 6, 1, ἐπὶ ξένης ἀποθανεῖν 18, 5. ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς εἶναι 40, 2. ταὐτὸ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν I, 1, 8. ἐπὶ πολλῶν ἐνδεέστερος τοῦ δέοντος II, 34, 2. cf. 24, 1. 3. et p. 56. ἐπὶ κανόνων, παραδειγμάτων p. 62. Sic etiam Jud. de Demoſth. p. 1118. 15: ὃ δή (ſic enim pro δ' e Sylb. reſcribendum) ἐγὼ σαφὲς ἐπὶ τῶν πραγμάτων ποιήσω. ubi vide, ne pro τῶν πραγμάτων leg. ſit παραδειγμάτων. cl. de Compoſ. p. 178. al. ἐπί τινος τιθέναι II, 32, 2. III, 4, 5. 10, 1. κεῖσθαι (dici) II, 31, 2. III, 14, 4. cf. Matth. Gr. Gr. p. 856. ἐπὶ τῆς γενικῆς πτώσεως ἐξενήνοχε τὸ ὄνομα 12, 3. cum dativo: ἐπὶ τῷ τέλει II, 19, 3. cf. p. 256. ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τέττιγας ἔχειν II, 19, 5. πρεσβεία ἐπ' ἐλάττοσι κακοῖς γενομένη 14, 6. πενθεῖν ἐπί τινι 18, 6. ὀλοφυρμοὺς ἐπί τινι λέγειν 18, 1. τὸν ἐροῦντο ἐπ' αὐτοῖς (τοῖς πεπτωκόσιν) ἀπέδειξεν 18, 5. ἐπὶ τοῖς πράγμασι λέγεσθαι 29, 4. 34, 3. 38, 2. cf. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 349. de conſilio, ἐπὶ δουλείᾳ 56, 3. 4. δέχεσθαι ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδετέρους 4. 5. de eventu, ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ 48, 4. de conſecutione, τὸ ἐπὶ τούτοις λεγόμενον 29, 3. τὰ ἐπὶ τούτοις 31, 3. μάχαι ἐπὶ μάχαις 1, 3, 12. cum accuſativo, verbis motum ſignificantibus junctum: ἔρχεσθαι 56, 10. χωρεῖν III, 11, 1. ἀφικνεῖσθαι 15, 1. ὁρμᾶν II, 25, 4. περαιοῦσθαι 19, 4. τρέπεσθαι 38, 1. παραβοηθεῖν 26, 14. στρατεύειν 56, 9. Sic etiam Λακεδαιμονίων ἐπὶ Δωριεῖς στρατεία (ad eos adjuvandos) 9, 5. ἐπὶ τὸ ἡσσώμενον βλέπειν 26, 12. παραλαμβάνειν πράγματα ἐπὶ τὴν γραφήν I, 5, 11. ἀποδεικνύναι ἄρχοντας ἐπὶ τὰς ἐνιαυσίους ἀρχάς II, 9, 3. σεισμοὶ ἐπὶ πλεῖστον μέρος γῆς ἐπέσχον 20, 10. ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον συντιθέναι, ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνικᾶν 20, 3. ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ἐπὶ χεῖρον καινοῦν 21. ἐπὶ πολύ 33, 6. 23, 4. 26, 13. ἐπὶ πλέον I, 5, 4. ἐπὶ βραχύ 23, 5. ἐπὶ μικρὸν 23, 1. ἐπὶ μακρότατον σκοπεῖν 25, 2. cf. Herod. II, 29. Thuc. IV, 41. ἐπὶ μέγα 10, 6. ἐπὶ πᾶν 29, 6. cf. p. 88. 118. 207. et Jacobs in Act. Philol. Monacc. T. I. p. 289. ſq. ἐπι — et ἐς — confuſa p. 107. ἐπί et περί confuſa p. 155. ἐπ — et ὑπ — confuſa p. 94. 97.
ἐπιβαίνειν, ἐπὶ τὰς ναῦς στρατηγούς 26, 2.
ἐπιβάλλειν, i. q. ἐπιγενέσθαι II, 24, 1.
ἐπιβάλλεσθαι, ſuſcipere, audere, conari, cum infinitivo I, 1, 15. II, 2, 3. μεγάλοις I, 2, 16.
ἐπιβάτης, inferioris ordinis dux p. 500.
ἐπιβιοῦν II, 12, 3.
ἐπιβοᾶν II, 26, 9.
ἐπιβουλεύειν II, 30, 2. med. 30, 1. paſſ. 48, 2.
ἐπιβουλή II, 26, 8. ἐπιβουλαί 30, 3.
ἐπιγίγνεσθαι, inſequi, τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους II, 36, 2. ſuccedere, τινί II, 6, 1. οἱ ἐπιγιγνόμενοι, poſteri I, 3, 4.
ἐπιγιγνώσκειν i. q. ἐπινοεῖν III, 14, 3.
ἐπιγράφειν, τεχνάς i. e. τεχνὰς γράφειν ἐπιγραφθέντας pag. 47. Sic etiam Strab. VIII, in. p.

136. Tauchn.: οἱ μὲν ἰδίᾳ (ταῦτα ἐπραγματεύσαντο) λιμένας ἢ περίπλους ἢ περιόδους γῆς ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο ἐπιγράψαντες.
ἐπιγραφή I, 2, 9. διῄρηκε αὐτὴν (τὴν ἱστορίαν) εἰς ἐπιγραφὰς δύο I, 5, 1. ubi v. annot.
ἐπιδείκνυμι, demonſtrare pag. 7. ἐπιδείκνυσθαι πλοῦτον ὀνομάτων κενόν I, 2, 5. ἦθος θεοσεβές 4, 2. τὴν ἑαυτῆς δύναμιν II, 49, 1. Λυσίαν, ἐν οἷς ἡμάρτηκε I, 1, 11.
ἐπιδεικτικὸν σχῆμα p. 220.
ἐπίδειξις. ἐπίδειξιν τῆς ἀρχῆς ἔχειν II, 11, 5.
ἐπιδίφριοι ἄνθρωποι, ſellularii II, 50, 5.
ἐπίδοσις, incrementum, λαμβάνειν II, 29, 4. ſyn. §. 5. ὑπερβολὴν λαμβάνειν.
ἐπιδρομή. ἐξ ἐπιδρομῆς, curſim, obiter I, 5, 9.
ἐπιείκεια, i. q. εὐγνωμοσύνη II, 57, 4. i. q. ἀγαθότης 52, 1.
ἐπιεικής, διάθεσις I, 3, 15. αἵρεσις II, 39, 5.
ἐπιζεύγνυμι, ſubjungere II, 37, 5.
ἐπιζητεῖν I, 3, 11. II, 9, 1. III, 17, 4. cf. Schaefer. ad Dionyſ. de Compoſ. p. 114. et Melett. critt. p. 106.
ἐπίθετος. ἐπίθετοι ἀρεταί, oppoſitae ταῖς ἀναγκαίαις II, 22. quaenam ſint 23, 5. cl. I, 5, 17. ſqq. ἐπίθετοι κοσμοί II, 23, 2. cf. Judic. de Demoſth. p. 995. 9. ἐπίθετος κατασκευή I, 2, 4.
ἐπιθυμεῖν, εἰρήνης II, 14, 5.
ἐπιθυμία. οὐχ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι II, 48, 2. ἐπιθυμίαι I, 2, 12. II, 39, 4.
ἐπικαλεῖν, τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι II, 15, 4.
ἐπικεῖσθαι, ſubjectum eſſe, ἐπιτεθεῖσθαι II, 29, 3. ἐπικεῖσθαι τῇ Πελοποννήσῳ 15, 4. ibique annot. inſtare, perſequi 26, 13. ἐπέκειτο νόσος καὶ πόλεμος II, 14, 4.
ἐπικελεύειν, exhortari ad — II, 51, 1.
ἐπικίνδυνος II, 47, 4.
ἐπικουρίαι, Αἰγεσταίων, auxilia Segeſtanis lata II, 48, 1.
ἐπικρατεῖν, vincere, ſuperiorem eſſe II, 26, 12. 15. potiri, τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς 25, 3.
ἐπιλαμβάνεσθαι, ἅπτεσθαί τινος ἁμαρτάνοντος, μέμφεσθαι. τούτων οὐδεὶς ἂν ὡς ἡμαρτημένων ἐπιλάβοιτο II, 28, 2. τὰς μὲν λεκτικὰς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρετάς, τῶν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβανόμενος I, 1, 10. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 131. ἐπιλαμβάνειν et παραλαμβάνειν confuſa p. 47.
ἐπιλανθάνεσθαι, τινός II, 47, 1.
ἐπιλέγειν, addere, ſubjicere, I, 2, 15. II, 58, 5.
ἐπιλείπειν, deficere, ἐπιλείπουσιν αὐτοὺς αἱ φανεραὶ ἐλπίδες II, 40, 2.
ἐπιλογίζεσθαι, perpendere I, 1, 11. II, 19, 1.
ἐπιλογισμός p. 224.
ἐπιμανθάνειν. οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν (τὴν οἰκείαν ξύνεσιν) οὐδέν, οὔτ' ἐπιμαθών, cum nec antea, nec poſtea (quam ad rempublicam acceſſit) quidquam addidiciſſet III, 16, 2. Sic enim haec verba explicanda arbitror.
ἐπιμαρτυρία, θεῶν II, 36, 10.
ἐπιμέλεια I, 6, 2.
ἐπιμελής, ἐστίν II, 13, 1. ἐπιμελὲς ποιεῖσθαι i. q. ἐπιμελεῖσθαι 7, 2.
ἐπιμέμφεσθαι, ironice p. 283.
ἐπιμιγνύναι pro ἐπιμίγνυσθαι p. 134.
ἐπιμιμνήσκεσθαι, commemorare II, 11, 3. deinceps commemorare p. 37. ſq.
ἐπινοεῖν, excogitare III, 14, 3. conſilium habere, τὴν γῆν ἀναδάσασθαι 15, 2.
ἐπίνοια. τὰς αὐτῶν ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν φέρειν ὠφέλειαν I, 1, 2.

ἐπιπίπτειν et ἐςπίπτειν confuſa p. 107.
ἐπιπλεῖν II, 26, 4. νηΐ §. 6.
ἐπιπολάζειν, eminere, comparere, αἱ πεποιημέναι λέξεις ἐν ταύταις (ταῖς ἰδέαις) μάλιστα ἐπιπολάζουσι II, 55, 2.
ἐπιπόνως II, 20, 6.
ἐπιπορεύεσθαι, perſequi (narrando) II, 9, 5. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 51.
ἐπιπρέπειν p. 16.
ἐπιπυνθάνεσθαι II, 29, 5.
ἐπίπυστις p. 152.
ἐπιῤῥώννυμι, animos facere p. 271.
ἐπισκήπτειν, obſecrare, obteſtari, ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων II, 36, 9.
ἐπίσκοπος p. 327.
ἐπισπᾶσθαι. πολλοῖς τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ἐπεσπάσατο ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις περιπεσεῖν II, 41, 3.
ἐπιστολὴν τινι πέμπειν II, 42, 2. δέχεσθαι I, 1, 1.
ἐπιστρέφειν, reverti, ἐπιστρέψας ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἑξῆς II, 13, 4. οὐδὲν ἐπιστρεφόμενος τῆς μετὰ ταῦτα τιμωρίας 39, 4. quae Sylburg. in ind. vertit: nihil curans ſupplicium. Sed mihi ἡ μετὰ ταῦτα τιμωρία videtur poena eſſe apud inferos luenda.
ἐπισύρειν p. 260. ſq.
ἐπίταγμα II, 41, 7.
ἐπιτάφιος, funebris, ἔπαινοι II, 18, 1. 4. 7. κόσμοι 18, 4. ſubſt. 18, 1. 3. III, 4, 2. 9, 2. 16, 1.
ἐπιτελεῖν, πράξεις II, 6, 1. 9, 3. ἔργα I, 5, 6. μηδὲν ἄνευ μαντικῆς καὶ χρησμῶν II, 40, 4. σπονδάς 14, 4. ἐναγισμούς 18, 5. ἐπιτελεῖν ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν III, 14, 3.
ἐπιτευκτικός. σύνεσις ἐπιτευκτικὴ τοῦ μετρίου I, 5, 6.
ἐπιτέχνησις et περιτέχνησις confuſa p. 153.
ἐπιτήδειος, τελευτή I, 4, 2. σχήματα II, 26, 1. ἄνδρες εἰς μίμησιν I, 3, 1. δημηγορίαι εἰς τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειοι II, 42, 2. χαρακτὴρ εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας ἐπ. 50, 1. πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειος I, 5, 6. ἐπιτήδεια τοῖς ἀληθινοῖς ἀγῶσι II, 53, 2. τοῖς τὰ δίκαια λέγουσιν οὐκ ἐπιτήδειος οὗτος ὁ χαρακτὴρ 50, 2. ἐπιτήδεια λέγεσθαι 54, 3. Περικλεῖ οὐκ ἦν ἐπιτήδεια εἰρῆσθαι 44, 2. ſyn. προσήκοντα. ἐπιτήδειοι τυγχάνειν τιμῆς 18, 3. οἴκτων §. 4.
ἐπιτηδείως. τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι II, 37, 3.
ἐπιτηδεύειν, φράσιν I, 2, 3. λέξιν II, 5, 4. 23, 2. ἑρμηνείαν 51, 3. σύνθεσιν 23, 4. τὰ τοῖς κατ' ἐκεῖνον τὸν βίον ἐπιτηδευθέντα 29, 1.
ἐπιτήδευσις, ars nimia, affectatio II, 48, 3.
ἐπιτίθημι i. q. τίθημι μετὰ ταῦτα (II, 32, 1.) II, 10, 7. 29, 5. 31, 1. 57, 7. 44, 5. infeſtare 52, 1.
ἐπιτιμᾶν, exprobare, τινί τι I, 2, 8. vituperare, reprehendere, τινί §. 13. II, 2, 2. 7, 1. 52, 2. τινὶ κατά τι 3, 4.
ἐπιτίμησιν πεφυλάχθαι I, 2, 8. ἐπιτιμήσεις ἀπολύσασθαι II, 2, 4.
ἐπιτιμητικὸν σχῆμα, exprobrandi ratio II, 44, 2.
ἐπιτραγῳδεῖν, tragico more exaggerare p. 148.
ἐπιτρέπειν, τινί II, 56, 6. Ἀθηναίοις περὶ σφῶν αὐτῶν 14, 2. Ἀτρεῖ τὴν ἀρχήν III, 15, 5. ἐλπίδι τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν 16, 1. indulgere, τοῖς πάθεσι I, 6, 9. τῷ πνεύματι §. 10.
ἐπιτρέχειν i. q. ἐπιπρέπειν, ἐπανθεῖν pag. 16. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 409. perſtringere, ῥᾳθυμότερον τὰ δεόμενα πλείονος ἐξεργασίας II, 13, 1. cf. 15, 2. Idem valet
ἐπιτροχάζειν II, 16, 1.

ἐπιτροχάδην, ἀναλήψομαι τῶν προθέσεων ἑκάστην III, 2, 1.
ἐπιτυγχάνειν, aſſequi, μεγάλων I, 12, 15. i. q. κατορθοῦν de dictione (cf. Judic. de Lyſ. p. 556. 11.) I, 2, 14. τὰ μάλιστα ἐπιτυγχάνεσθαι 3, 11. πλεῖστα ἐπιτυγχάνειν II, 3, 2. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 255. et de conſtructione Matth. Gr. Gr. §. 363. n. Participium ἐπιτυχών, vilis, vulgaris, τὰ ἐπιτυχόντα ἀκούσματα II, 6, 1.
ἐπιφαίνειν. λέξις μηδεμίαν σκευωρίαν ἐπιφαίνουσα τεχνικήν II, 5, 4.
ἐπιφανής, δόξα II, 18, 1. ἐπιφανὲς ἔργον 41, 7. ἐπιφανέστατος φιλόσοφος I, 1, 15. II, 2, 5. συγγραφεύς §. 4. ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς 1, 1. δημαγωγός 18, 1. ἐπιφανέστατα σημεῖα 20, 5.
ἐπιφέρειν, ſubjungere, ἐπιτιθέναι I, 3, 9. II, 29, 1. 4. III, 8, 9, 5. afferre, κῆρας οὐκ εὐπρεπεῖς II, 24, 7. ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὴν διάνοιαν 29, 2. ὀργὰς ἐπιφέρειν, i. q. χαρίζεσθαι pag. 298. (Eodem ſenſu Homerus Od. V, 307. Il. IX, 609. al. dicit χάριν φέρειν, v. Heyn. ad Il. I, 572. et Buttmann. Lexil. p. 149. ſq.) inferre, τὴν αἰτίαν 28, 4. cf. Weſſel. ad Herod. IV, 154. τιμωρίαν, ξυγγνώμονες ἔστε τῆς τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι (ſc. τὴν τιμωρίαν) νομίμως, concedite nobis poenas exigentibus, ut eas ſumamus 36, 10. ἐπιφέρεσθαι, ſe inferre, adoriri 26, 4.
ἐπίφθονον κατηγόρημα II, 4, 1.
ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι II, 33, 2.
ἐπιφύεσθαι, carpere, τοῖς μὴ κατὰ τὸ κράτιστον εἰρημένοις II, 3, 1. ſyn. προσκεῖσθαι Plutarch. Pericl. 35.
ἐπιφώνημα, ſententia alii ſententiae ornandi et amplificandi gratia ſubjecta II, 48, 6. cf. Erneſti l. v.
ἐπιχειρεῖν, ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶναι II, 10, 8. ſaepe cum infinitivis aliorum verborum conjunctum non merum conatum ſignificat, ſed de re facta uſurpatum modeſtae circumlocutioni inſervit, v. II, 2, 4. 3, 3. 34, 4. 41, 7. 50, 2.
ἐπιχειρήματα, conamina, molimina, hoſtes aggrediendi rationes II, 29, 4. Eadem poteſtate uſurpatur
ἐπιχειρήσεις II, 29, 2.
ἐπιχορηγεῖν, ſuppeditare, communicare, τὰς συντάξεις I, 1, 1.
ἐπιχώριος i. q. ἐνοικῶν II, 5, 5. cf. Plutarchi Moral. T. II, p. 122. τῷ ἐπιχωρίῳ III, 10, 2. ubi v. n.
ἔποικος. ἐποικεῖν, cum derivatis tres quatuorve videtur habere ſignificatus, 1) ἐλθόντα εἰς τόπον τινὰ οἰκειν, v. Strabo VIII, 1. p. 137. Tauchn.: οἳ τὴν Ἀσίαν ἐποικήσαντες Ἴωνες X, 1. p. 320: φησὶν Ἀτιστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θρᾷκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον (Εὔβοιαν). cf. XIII, 1. p. 88. Paul. II, 34, 5. et annot. p. 101. 2) ἐπί τινι i. e. σύν τινι v. μετά τινος οἰκεῖν, Paul. 34, 5: ἐπῴκησαν δὲ καὶ Ἑρμιόνην ὕστερον Δωριεῖς οἱ ἐξ Ἄργους. cl. Müller. Aegin. p. 53. ſq. Strab. VIII, 3. p. 144: τό τε τῶν ἀπ' ἀρχῆς Ἐπειῶν (φῦλον) καὶ τὸ τῶν ἐποικησάντων ὕστερον Μινυῶν. et ſic Dion. Antiqq. X, 20. p. 2039. 11. τοῖς ἀρχαίοις οἰκήτορσι τοὺς ἐποίκους (κληρούχους) opponit. Cf. I, 66. p. 168. 18. II, 49. p. 339. 13. cl. p. 340. 11. ubi σύνοικοι γίνεσθαι dicuntur, c. 54. p. 349. 1. 6. III, 49. p. 545. 13. VII, 42. p. 1341. 4. c. 43. p. 1345. 4. VIII, 35. pag. 1584. 5. Pindar. Ol. IX, 106. Beck. 3) „ἐποικίζειν eſt aedificare juxta, ſenſuque ſpeciali, quem lexicopraphi ne-

glexerunt, condere urbem, quae vicinam hoſtilis obſervet, dataque occaſione aggrediatur." Schaefer. ad Apollon. Rhod. II. p. 339. 4) Thom. M. p. 361: ἔποικος καὶ ὁ ἁπλῶς κατοικῶν ἐν πόλει τινὶ καὶ ὁ ἐξελαθέντος οἰκοῦντος ἐπελθὼν καὶ οἰκήσας. Poſterior ſignificatio verbo ineſſe poteſt: οἰκεῖν ἐπί τινι i. e. μετά τινα: ſed vereor, ut idoneis exemplis adſtrui poſſit. Prioris exemplum poteſtatis laudaveris, Xenoph. Cyrop. VI, 2, 5. (10.): τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας Ἕλληνας, quam eandem lectionem Bud. et Altorf. etiam II, 1, 1. (5.) praeferunt. Sed ibi quoque motus notionem in praepoſitione latere arbitror, quamquam obliteratam. Nam Poponis explicatio ex n. 3. derivata non videtur admitti poſſe.

ἔπος. ὡς ἔπος εἰπεῖν non dixere Thuc. et Xenophon p. 286.

ἔποψις, τῆς ναυμαχίας II, 26, 12.

ἐπτακαιεικοσαέτης, χρόνος II, 24, 2.

ἐπωνυμίαν, ἔχειν I, 2, 10. λαμβάνειν §. 12. ἐπωνυμία et μετωνυμία confuſa p. 18.

ἐρῶν. τῆς Θουκυδίδου κατασκευῆς ἐρασθείς I, 2, 8. de conſtructione v. Schaefer. ad Long. p. 358. Matth. Gr. Gr. §. 528.

ἐργάζεσθαι, elaborare, ἴδιόν τι γένος χαρακτῆρος III, 2, 2. paſſ. εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον εἰργασμένη φράσις I, 2, 3.

ἔργον, res, I, 1, 3. 20, 4. 24, 7. 35, 2. opponitur γνώμη 33, 4. ὄνομα ib. 29, 4. et 48, 6. ῥῆμα 41, 3. λόγος 3, 2. 48, 6. ἔργῳ βεβαιοῦσθαι 20, 10. ἐπιτελεῖν III, 14, 3. σφίσιν αὐτοῖς σιεποιθέναι 16, 1. locus, pars verti poteſt II, 1, 1. 27, 1. III, 3, 3. cl. I, 2, 16. ubi eodem ſenſu μέρη dictum. virtus, Eigenſchaft, 3, 2. 42, 3. I, 6, 7. fortaſſe etiam II, 35, 2. huc referendum eſt. officium I, 3, 8. cf. Erneſti f. v. opus, artificis II, 4, 2. ſcriptoris 5, 4. cf. Schaefer. ad l. de Comp. p. 404. vocabuli βούλημα, quod praeceſſit, vice fungitur 3, 1. pugna 26, 12. III, 16, 1. bellum, τὸ Μηδικὸν ἔ. 20, 8. ἔργα, res (geſtae) I, 3, 6. 9. II, 9, 5. 33, 4. πράττειν 18, 2. 20, 7. διαπράσσεσθαι 10, 7. τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων 20, 6. ubi v. annot. Adde Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 481.

ἐρεθίζειν II, 44, 2. 45, 4.

ἐρημοῦν, πόλεις ἠρημώθησαν II, 20, 9.

ἔρημος, opibus deſtitutus II, 48, 5.

ἔρις, ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν III, 13, 1.

ἑρμηνεία, elocutio I, 5, 6. II, 51, 3. cf. interprr. ad l. de Comp. p. 11. ἑρμηνείαι Πλατωνικαί I, 1, 2.

ἑρμηνεύειν, eloqui II, 37, 7. 42, 1. 47, 2. 45, 1. ubi v. annot. interpretari 49, 3.

ἐῤῥωμένως 1, 2, 12.

ἔρχεσθαι, πάλιν II, 36, 9. ἐπὶ πόλεμον I, 3, 9. ἐπὶ γραφὴν §. 6. διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπὶ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν II, 50, 3. ἐπὶ τὰ πράγματα 10, 6. εἰς ἀλγεινά III, 12, 1. εἴ τι δυνατὸν εἰς ἀριθμὸν ἐλθεῖν II, 36, 7.

ἔρως. verbi notatio I, 2, 12.

ἐρωτικός, λόγος I, 1, 10. 2, 9.

ἐς. hanc formam in his, quos edidi Dionyſii libris ſemel tantum librariorum, ut opinor, culpa me legere memini II, 5, 5. In Thucydideis locis fere ſemper ſic ſcriptum legitur.

ἔσχατος. ἐσχάτη συλλαβή I, 3, 11. ἀηδία 2, 6. ἔσχαται συμφοραί II, 44, 4.

ἑταιρία II, 30, 2. ἑταιριῶν σύνοδοι 31, 3. cf. p. 363. ſqq. et quos

laudat Creuzer. orat. de civ. Athen. p. 64.
ἑταιρείαρχοι p. 363.
τὸ ἑταιρικὸν pro οἱ ἑταῖροι II, 31, 1.
ἕτερος. οἷος οὐχ ἕτερος II, 20, 9. 26, 4. ἕτερος παρά τινα p. 9. μηδὲ (οὐδὲ) μεθ' ἑτέρων — καθ' ἕτερα p. 168. ἕτερος et ἑταῖρος confusa p. 385.
ἔτι, etiam cum comparativo II, 24, 2. 25, 2. 26, 11. 50, 2. 3. praeterea, porro III, 7, 1. 11, 3. 17, 2. jam II, 41, 3.
ἔτι et ὅτι confusa p. 158. ἔτι et εἰς confusa p. 182.
ἔτι εἰρημένων et ἀπερρίμενων confusa p. 51.
ἕτοιμος, sequente infinitivo II, 31, 1. 33, 2.
εὐ- et ἀ- confusa p. 259. sq.
εὖ, φέρεσθαι II, 44, 3. ἀκούειν, v. ἀγαθός postremo loco positum p. 62.
εὐαρίθμητος II, 51, 2.
εὐδία p. 21.
εὔδιος, ἀήρ p. 21.
εὐεπής, σύνθεσις II, 42, 3. i. e. λιαφυρά, v. Ernesti l. εὐέπεια et ind. ed. Reisk.
εὐήθης. τὸ εὐηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει, καταγελασθὲν ἠφανίσθη II, 53, 5. ubi v. annot.
εὔθετος, i. q. χρήσιμος. εἰς πάσας τὰς χρείας II, 55, 3. cf. l. de Compos. in. Jud. de Isocr. p. 538. 6.
εὐθέως I, 3, 13.
εὐθύς II, 20, 2. 25, 4. 26, 2. 36, 2. 40, 1. 47, 2. εὐθὺς ἐν ἀρχῇ 14, 3. μετὰ τοῦτο εὐθύς p. 504. εὐθύς et αὐτός confusa p. 132.
εὐκαιρία II, 1, 1.
εὐκατηγόρητος, II, 48, 1.
εὐλάβεια II, 52, 1. Moeris p. 144: εὐλαβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι — Ἀττικῶς, εὐλ. ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς. ad εὐλαβεῖσθαι, infinitivus ex praegresso verbo repetendus est p. 118.
εὔλογος, πρόφασις II, 50, 1.
εὐμέλεια et ἐμμέλεια confusa p. 67.
εὐμένεια p. 180.
εὐμενής, παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι II, 56, 10. Similiter dicitur χῶρος ἐπιτήδειος ἐνστρατοπεδεύεσθαι Thuc. II, 20. Herod. IX, 2. 25. ἐπιτήδειόν ἐστι ἐμμοχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον ib. IX, 7. extr. χωρίον ἐπιτήδειον ἐνιππεῦσαι VI, 105. et ἐπιτήδειον πεδίον ἱππομαχῆσαι Dionys. Arch. II, 13. p. 263. 10. ubi e Vatic. scribendum ἐνιππομαχῆσαι. cf. Archian. exp. Alex. II, 6. Sed notter locus eo offendit, quod εὐμενείας notio proprie de diis praedicanda attractione quadam ad terram refertur.
εὐνομία, ὕπουλος III, 11, 1.
εὔνομος, πόλις II, 41, 7.
εὐπαίδευτος, ἐπιστολή I, 1, 1. οἱ εὐπαίδευτοι II, 51, 1.
εὐπαρακολούθητος, ἱστορία I, 6, 2. ἀναγραφή II, 9, 2. λόγος III, 2, 1.
εὐπαρακολουθήτως II, 37, 7.
εὐπετής. ἦθος εὐπετές I, 4, 2.
εὔπορος, γνωσθῆναι II, 55, 3. i. q. εὐεπίβατος III, 12, 2.
εὐπραγεῖν II, 44, 3.
εὐπραγίαι II, 18, 1.
εὐπρέπεια, λόγου II, 33, 2.
εὐπρεπής, μορφή II, 34, 4. δειλία 29, 5. εὐπρεπές ὄνομα 33, 2. οὐκ εὐπρεπεῖς κῆρες 24, 7.
εὕρεσις, ἐνθυμημάτων II, 34, 2. τε καὶ νοημάτων 34, 5. 45, 5.
εὑρίσκειν, invenire II, 16, 1. explorare II, 20, 3. 6. 25, 2. comminisci, excogitare I, 1, 2. εὕρηκεν et εἵρηκεν confusa p. 175.
εὔροια, de oratione I, 2, 12.
εὐρυθμία, κυκλική I, 6, 10. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 384.
εὐσέβεια I, 6, 6. II, 33, 2.
εὐσεβής, βίος II, 40, 3.
εὐστομία, φυσική I, 5, 6. Hic (subjective) de scriptore capiendum est, quamquam aliis locis de Compos. p. 98. Sch. Jud. de Lys. p. 477. 16. de

Demoſth. p. 994. 13. de oratione a Dionyſio uſurpatur. Cf. etiam Erneſti ſ. v.
εὔστοχος. τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον II, 35, 1.
εὐσχήμων, πρόθεσις II, 58, 2. ſyn. εὐπρεπής.
εὐτελής II, 6, 1.
εὐτυχεῖν II, 44, 3. 47, 2. τὰ εὐτυχηθέντα de dictione I, 2, 14. cf. p. 5.
εὐτυχής, ἀμαθία II, 46, 1.
εὐτυχῶς I, 4, 4. III, 17, 4.
εὔχεσθαι II, 56, 10.
εὐώδης, λειμών I, 2, 4.
ἐφ – et ὑφ – confuſa p. 239.
ἐφάπτεσθαι. ἐφάπτεται τῶν προσώπων εὐτυχῶς i. e. ἐπιτυγχάνει τοῦ πρέποντος τοῖς προσώποις I, 4, 4. cf. Wyttenb. ad Eclog. hiſt. p. 555.
ἐφαρμόττειν, τέλος τῇ ἱστορίᾳ II, 10, 1. Sic Lucian. quom. hiſt. ſit conſcr. p. 165. Bip.: τάξιν τοῖς ἔργοις ἐφαρμόττειν.
ἐφεξῆς I, 5, 4.
ἐφίεσθαι III, 16, 1. τῆς ὑψηλῆς φράσεως I, 2, 16.
ἐφυσιοῦσθαι II, 29, 2.
ἔχθρα II, 28, 4. 39, 6. τὴν τοῦ Συρακουσίου ἔχθραν κολάσασθαι, Syracuſanos tanquam hoſtes ulciſci 48, 5.
ἐχθρός II, 28, 3.
ἐχυρός, λόγος II, 53, 3.
ἔχειν, τέττιγας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς II, 19, 5. τὰ χρήματα, τὰς οὐσίας, τὴν πόλιν, τὴν πολιτείαν, τὰ πράγματα pag. 269. φύσεις ὁμοίας I, 4, 1. δυνάμεις οὐ πολύ τι διαφερούσας II, 5, 3. νοῦν ὀλίγον I, 2, 12. ἐν τῷ δεινοποιεῖν τὴν ἀλκήν II, 25, 6. cf. φύσις. πλεῖστον τοῦ εὐήθους 33, 5. ἔμφασιν 16, 1. δόξας ἀναφαιρέτους 2, 3. ἡδονὴν 33, 3. δικαιώματα πρὸς ὑμᾶς τάδε ἔχομεν III, 5, 2. δεινὸν ἔχειν τὸν πολέμιον 9, 2. παραδείγματα τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων II, 48, 1. κέρας 26, 3. ἔχεις (accepta) τὰ παρατηρήματα III, 17, 4. πολὺ τὸ ἠλίθιον II, 5, 3. πολὺ τὸ ἀνόητον 6, 2. ταχεῖαν τὴν κρίσιν 20, 8. πολὺν τὸν ἀγῶνα 26, 11. τὸ συνετὸν πονηρόν 41, 1. ἀσαφῆ τὴν δήλωσιν 46, 2. τὴν αἴσθησιν παροῦσαν 47, 1. ἔλαττον, μεῖον ἔχειν p. 107. δι' ἡσυχίας, δι' ὀργῆς, ἐν ὀργῇ ἔχειν ib. γῆν, de diis (tutelaribus) p. 171. Saepe circumſcriptioni inſervit, συγγνώμην ἔχω pro συγγιγνώσκω II, 7, 1. διαφορὰς ἔχειν pro διαφέρειν 23, 3. ἔποψιν ἔχειν pro ἐφορᾶν 26, 12. δύναμιν ἔχειν pro δύνασθαι 31, 4. ἀρχὴν ἔχειν pro ἄρχεσθαι 42, 1. verti poteſt continere, ἔγκώμιον ἔχειν I, 4, 1. ἀπόδειξιν II, 11, 5. ausmachen, πολλοστὴν μοῖραν τῶν κατορθουμένων ἔχει τὰ διαμαρτανόμενα I, 2, 16. poſſe, ſequente infinitivo I, 2, 15. II, 11. 2. 14, 6. 23, 2. III, 4, 2. οὐκ ἔχω, πῶς ἐπαινέσω II, 28, 1. ſe habere, ἡ κατασκευὴ τοῦτον τὸν τρόπον (i. e. οὕτως) ἔχει παρ' αὐτῷ III, 16, 1. πῶς ἡ λέξις ἔχει II, 21. ἄριστα ἔχειν 55, 2. ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι 20, 6. ἔχεσθαι τῆς αὐτῆς γνώμης 20, 5. 42, 1.
ἐωθινός. ἐξ ἐωθινοῦ I, 2, 10.
ἕως, cum genitivo II, 12, 2. ἕως τινός I, 2, 10. quod interpres latinus male vertit *huc usque*. Eſt enim *aliquamdiu, eine Zeit lang*. Sic μέχρι τοῦ Demoſth. Ol. I. p. 11. 4. Diodor. XVI. p. 528. Steph.

Z.

ζεῦγμα, οὐ τὸ σχοίνιον, ἀλλ' ἡ ἐζευγμένη σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ θαλάττῃ. καὶ Θουκυδίδης ζ' τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος Phot. p. 44. cf. Zonar. p. 944. ſq. legitur II, 26, 2. 4.
ζῆλος, καὶ μίμησις II, 27, 1. ζήλου ἄξια 48, 3.
ζηλοῦν τινά I, 2, 13. 3, 19. 20. τί II, 53, 2.

ζηλωτής τινος I, 5) 11. 4, 1. II, 55, 1.
ζηλωτός, i. e. ζήλου ἄξιος I, 6, 6. II, 42, 3. 55, 2.
ζητεῖν, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος κατέσχη II, 10, 4. 20, 11. τὰς αἰτίας 11, 1. οὐ ζητοῦμεν εὐνοίᾳ τῶν ὑπηκόων ἄρχειν 59, 6.
ζήτησις I, 3, 1.
ζητηταί p. 565.
ζόφος. μελαίνει τὸ σαφὲς καὶ ζόφῳ ποιεῖ παραπλήσιον I, 2, 5.

H.

-η et -ει confusa p. 58.
ἤ apud genitivum post comparativum redundat p. 287.
ἤ-γε I, 2, 15. 16. II, 48, 1.
ἡβάω II, 15, 5.
ἡβηδόν II, 17, 2.
ἡγεῖσθαι, ducere II, 56, 2. τῆς Πελοποννήσου III, 14, 2. existimare, ταῦτα καλὰ II, 48, 5. δεινόν §. 5. sequente accusativo cum infinitivo 40, 5. III, 8, 5. ἡγ. et ὑπολαμβάνειν permutata p. 19. παθεῖν ἡγησάμενοι III, 16, 1. ubi constituere interpretatus sum; rectius, opinor, subaudito δεῖν explicabitur. Cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 75. 271. Melett. p. 46. et Schneider. Ind. ad Anab. s. v. δοκεῖν, et Lobeck. ad Phryn. p. 753.
ἡδέως, συντιθέναι I, 4, 5. συγκεῖσθαι II, 47, 2. λέξις ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα I, 6, 9. ἥδιον τιμωρεῖσθαι II, 32, 1.
ἤδη, jam II, 26, 10. 14. trajectum §. 11. ubi ad φιλονεικῶν pertinet. jam nunc, oppositio verbo μέλλεται 41, 2. cf. Thuc. I, 42. II, 64. VI, 29. porro p. 56.
ἡδονή, suavitas compositionis I, 8, 19. II, 25, 6. cf. Ernesti. delectatio, κάλλους, quam quis ex pulchritudine percipit I, 2, 12. τὸ ἡδονὴν ἔχον II, 23, 6.
ἡδύς. μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχύ I, 5, 17. opponitur ἀνιαρός II, 27, 1. τὰ ἥδιστα 36, 1. ἡδέων et ἀηδῶν confusa p. 207.
ἥδυσμα, pag. 127. cf. Plutarch. de Herod. malign. 9. Lucian. rhet. praec. 28. Wolf.
ἦθος, cum variis epithetis I, 4, 2. 5, 2. ἤθη ἐλεύθερα II, 2, 4. ἀντίπαλα τῇ πόλει 47, 3. ἤθη καὶ πάθη I, 5, 18. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 54. et Ernesti s. v. pluralis minus probatur, sed, ni fallor, tantum in ejusmodi formulis, χρηστὸς τὸ ἦθος, φιλόπολις τὸ ἦθος, quales laudat Lobeck. ad Phryn. p. 364. idque si de uno sermo est.
ἥκειν, vim praeteriti habens II, 56, 4. 48, 1. 5. cf. Lexic. Xenoph. s. v. εἰς ἄκρον ἥκειν II, 23, 5. 6. cf. ἄκρος.
ἡλίθιος II, 5, 5.
ἡλικία. τῇ ἡλικίᾳ αἰσθάνεσθαι II, 12, 3. ubi v. annot. ἡ Θουκυδίδου 23, 2.
ἥλιος. ἡλίου ἐκλείψεις II, 20, 10. ἡμέρα. τὰ καθ' ἡμέραν et ἡ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖος τροφή p. 135.
ἡμᾶς et ὑμᾶς confusa p. 170. 172.
ἡμέτερος. τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω i. e. πρὸς ἡμῶν εἶναι v. III, 12, 2. ἡμέτερος et ὑμέτερος confusa p. 167.
ἡμιθέοι γοναί II, 6, 2. v. γονή.
ἡμισύς. ἡμισίας et ἡμισείας p. 291.
ἡμιτελής. ἡμιτελεῖς τὰς πράξεις καταλιπών, narratione non ad finem perducta I, 3, 13. cf. II, 9, 5. ἡμιτελεῖς μνῆμαι §. 6.
ἤπειρος. ἤπειροι τρεῖς I, 3, 14. ἤπειρος et Ἴμβρος confusa p. 519.
ἦπερ καὶ αἱ νῆες κατίσχουσιν II, 26, 3.
ἦ-που praegresso ὅπου II, 3, 5. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 299.
ἡρέμα καὶ λελη θότως ἐπιτρέχει I, 2, 4.
ἥρως ἐγχώριος II, 36, 10.
-ης et -εις, accusativorum exitus p. 166.
ἡσυχάζειν II, 19, 8.

ἡσυχία. ἡσυχίαν ἄγειν II, 56, 5. 39, 5. καθ' ἡσυχίαν 12, 5. 57, 4. δι' ἡσυχίας ἔχειν 18, 2. ubi v. n.
ἥσσᾶσθαι, τοῦ ῥήματος, verbi poteſtate decipi, ut, quae non ſint ſalutaria, facias II, 41, 5. τὸ ἡσσώμενον, pars ſuperata ſ. potius, quae ſuperaretur 26, 12.
ἥσσων, v. κακός.

Θ.

Θάλαττα. ἡ κατὰ θάλατταν ἀρχή, θαλαττοκρατία II, 47, 1. θάλασσαν κεκτῆσθαι 26, 10.
θάλλειν. τεθηλὸς ἄνθος I, 2, 4.
θάνατος III, 15, 5.
θαῤῥεῖν. ὁ φθάσας θαῤῥῆσαι II, 32, 1. τῷ θαῤσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες 25, 4.
θαρσύνειν, αὐτούς II, 56, 7.
θαυμάζειν, τὰ ἄλλα I, 1, 1. τὰ ἀρχαῖα II, 20, 4. λόγον 42, 1. ἀπολογίαν §. 3. ἐκεῖνα ὡς νενοημένα ἀκριβῶς 47, 2. ἐφ' ᾧ θαυμάζειν ἄξιον, πῶς αὐτὸν ἔλαθεν II, 9, 4. cf. Polyb. XII, 11, 5. θαυμάσαι ἄξιος III, 4, 2. ubi v. n. τὸ θαυμαζόμενον dicitur, ut τὸ ἐρώμενον II, 34, 5.
θαυμάσιος I, 5, 10.
θαυμαστής II, 57, 1.
θαυμαστός. θαυμαστός ἐστι II, 51, 5. τί θαυμαστὸν ἐποίουν ἐγώ I, 1, 11. θαυμαστὸν γάρ, ſc. ἂν ἦν II, 45, 2. θαυμαστὸς καὶ μέγας p. 19. καὶ καλός ib. καὶ παράδοξος I, 6, 4.
θαυμαστῶς, ἔχειν II, 55, 5.
θέα, δι' ὀλίγου οὔσης τῆς θέας II, 26, 12.
θεατρικός. Sic dicitur quidquid ſcenae aptum eſt, inprimis autem quod animos pellicicndi vim habet. θεατρικαὶ περιπέτειαι II, 5, 5. χρήσεις 7, 5. τὸ θεατρικὸν καὶ ἀγωγόν 2, 4. τὸ θ. κομψόν I, 2, 4. θεατρικὰ σχήματα II, 24, 4. dicuntur παρισώσεις, παρονομασίαι et ἀντιθέσεις.
θεῖος, τόπος I, 2, 12. θεία φύσις 2, 13. τὸ θεῖον II, 40, 5.
θεμιτός. εἰ ἔστιν ὅσιόν μοι καὶ θεμιτὸν εἰπεῖν II, 20, 1.
θεοί, ὅρκιοι, πατρῷοι, ἐγχώριοι II, 36, 4. 10.
θεοσεβής I, 4, 2.
θεοφόρητος II, 34, 3.
θεραπεύειν, τὰ κοινά II, 53, 2. τὸ πλῆθος III, 15, 5. i. q. ἐπιμελεῖσθαι ſequente infinitivo II, 26, 5.
θερεῖαι II, 9, 3. 7.
θέρος II, 56, 2.
θεώρημα, i. q. κρίσις. ἐπὶ τῶν θεωρημάτων κανόνας ὑποτίθεσθαι II, 35, 1. praeceptio II, 22. 24, 7.
θεωρητικός. θεωρητικαὶ τῆς ἀληθείας γραφαί II, 3, 3. τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν p. 67.
θεωρία, quaeſtio II, 34, 1. φιλόσοφος 3, 4.
θηλυκός. θηλυκὸν γένος, μόριον III, 11, 2. τὸ θηλυκόν, τὰ θηλυκά, verbum, verba generis feminini II, 24, 2. 37, 6. III, 10, 1.
θλίβειν p. 265.
θρασύτης II, 47, 3.
θύειν, ἱερά II, 56, 5.

I.

ι ſubſcriptum et ν confuſa p. 55. ι et ς confuſa p. 164.
Ἰάς, ſc. διάλεκτος II, 23, 3.
ἰδέα, πᾶσα θανάτου II, 28, 5. κακοτροπίας 33, 3. cf. Tittmann. ad Zonar. p. 1087. pars, locus, μέρος, τόπος, πραγματική I, 3, 15. II, 21. cf. Sylburg. ad l. de Compoſ. p. 8. i. q. (λέξεως) χαρακτήρ III, 5, 3. i. q. λόγων εἶδος I, 6, 11. II, 25, 1. 35, 2. ubi v. annot. abſtracta rerum notio (e mente Platonis) 3, 4.

ἰδίᾳ. καὶ κοινῇ κατὰ τόπους καὶ κατὰ πόλεις ἰδίᾳ μνῆμαί τινες ἐσώζοντο II, 7, 2. ἰδίᾳ βλάπτεσθαι 44, 4.
ἴδιος, proprius, ſuus, op. ἀλλότριος, κατὰ τί - προέκρινε - τὴν ἀλλοτρίαν ἀντὶ τῆς ἰδίας (πρεσβείας) II, 14, 6. cf. 57, 2. I, 1, 11. proprius, peculiaris, eigenthümlich, χαρακτήρ II, 25, 1. 5. 24, 1. ἰδιόν τι γένος χαρακτῆρος III, 2, 2. τὰ ἴδια τοῦ χαρακτῆρος ἔργα II, 3, 2. τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων (ἐστὶν) ἴδια 42, 3. peculiaris, eigen, beſonders, ἰδία γραφή II, 1, 2. privatus, op. κοινός ἰδίαι τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων μαρτυρίαι, quibus opponuntur αἱ κοιναὶ δόξαι II, 2, 3. ἰδία ἔχθρα 28, 4. τὰ ἴδια i. e. αἱ ἴδιαι συμφοραί 47, 1.
ἰδιότης, χαρακτήρων II, 3, 5. Sed ibi pluralem reſtituendum eſſe monui ad h. l. cf. Jud. de Demoſth. p. 1098. 15. et annot. ad I, 6, 4.
ἰδιώματα, τρόπων et τόπων p. 53. χαρακτῆρος III, 1, 2. ὑπάρχοντα περὶ Θουκυδίδην III, 1, 1.
ἰδιώτης, ἕκαστος τῶν πολιτῶν II, 44, 3. op. τεχνίτης 4, 3. 27, 3. 54, 3. Duplicem hanc poteſtatem etiam habet
ἰδιωτικός. ἰδιωτικαὶ ὁμιλίαι II, 49, 2. cf. Diodor. fragm. libri IX. T. IV. p. 41. Bip. et Erneſti l. v. οὐκ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματείαν ἀξιώσαιμ' ἄν 51, 3.
εἶναι, τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε II, 46, 1. ἐπὶ τοὺς πολέμους II, 10, 8. cf. p. 117. ἐπί τινα 54, 2.
ἱερός, op. βέβηλος II, 5, 3. ἱερὸν templum, fanum 28, 4. 5. θύειν ἱερά, victimas 36, 3. ἱερὰ et ἱέρεια confuſa p. 76.
ἱκανός, idoneus. δρᾶσαι III, 9, 3. ſufficiens, φορά (ad vitam inde ſuſtentandam) II, 36, 7. ἱκανὸν τεκμήριον 12, 1. ἱκανοί, ſatis multi, ἱκανὰ παραδείγματα βεβαιῶσαι τὸ προκείμενον 55, 1. cf. III, 17, 4.
ἱκανῶς, φανερὸν πεποιηκέναι II, 49, 1. κρῖναι III, 16, 1. κατορθοῦν I, 3, 17. καθαρός 4, 3.
ἱκέτης et οἰκέτης confuſa p. 149.
ἱλαρός. ἱλαρὸν κάλλος I, 3, 21.
Ἴμβρος et ἤπειρος confuſa p. 319.
ἵνα, cum conjunctivo praegreſſo praeterito p. 62. cum optativo praegreſſo praeſente p. 182. item praegreſſo optativo cum particula ἄν futuri poteſtate II, 55, 1.
ἰόντες et ὄντες confuſa p. 172.
ἱπποβόται p. 270.
ἱππομαχία II, 18, 2.
ἰσονομία, πολιτικὴ II, 35, 2.
ἰσόῤῥοπος, ναυμαχία II, 26, 11.
ἴσος, i. q. ἰσοδύναμος II, 59, 1. ἐπ' ἴσης, aeque I, 1, 6. II, 34, 5. 55, 2. ἐν ἴσῳ 47, 3. 48, 5. ἐν ἴσῳ (ἐστὶ) καὶ εἰ μὴ ἐνεθυμήθη 45, 4. cf. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 299. Bip. τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες 26, 12. Sic ſaepe, quemadmodum ὅμοια (v. interprr. ad Herod. III, 68.) haec forma uſurpatur adverbialiter, v. Appian. B. C. I, 22. 55. 100.
ἱστάναι, τρόπαιον II, 18, 2. 26, 15. μετὰ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς, i. e. ſalutem ſuam tueri II, 40, 1.
ἱστορεῖν, Λαμίας τινὰς ἐκ γῆς ἀνιεμένας II, 6, 2.
ἱστορία, narratio. ἱστορίας Ἑλληνικὰς ἀναγράφειν, ἐκφέρειν II, 5, 3. ἱστορίαι πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν δοκοῦσαι 6, 2. τόπος ἱστορίας ἄξιος 11, 2. libri hiſtorici I, 3, 12. 4, 1. II, 25, 6. Sic Thucydidis ἱστορίαι 8, 3. 50, 4. Sed de iisdem ſingularis uſurpatur 16, 1. III, 15, 1. κοινὴ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν πράξεων ἱστορία I, 3, 3. Plura dabunt de hoc vocabulo quos laudat Beck. in diſſ. pragmat. hiſt. apud Vett. ratio et

Judic. p. 4. ſq. n. 7. inprimis Creuzer. de arte hiſt. pag. 174. ſqq.
ἱστορικός, ἀνήρ Γ, 5, 11. ἱστορικὴ πραγματεία II, 24, 1. 50, 2. qualis eſſe debeat 51, 5. ἱστορικὸν πλάσμα I, 4, 3. σχῆμα II, 44, 2.
ἱστοριογραφεῖν II, 42, 5.
ἱστοριογράφος I, 3, 1. II, 2, 2. 15, 1. cf. συγγραφεύς.
ἰσχνός, tenuis, χαρακτὴρ I, 2, 2. φράσις §. 5. διάλεκτος §. 7. ἰσχνοὶ διάλογοι §. 8.
ἰσχύειν. ἴσχυον ὅρκοι II, 31, 4. οὐκ ἴσχυσε τοῦτο παρ' αὐτοῦ λαβεῖν I, 4, 4.
ἰσχυρίζεσθαι II, 12, 5.
ἰσχυρός, σεισμός II, 20, 10. ἰσχυρὰ ναυμαχία 26, 15. προαίρεσις 2, 5. ἰσχυρὰ κριτήρια 34, 5. τοῖς ἰσχυροῖς (ἰσχυροτέροις) opponuntur οἱ ἀσθενεῖς 39, 1. 2. 41, 6. τὰ ἰσχυρὰ ὄντα ἐλπιζόμενα μέλλεται II, 41, 2.
ἰσχύς, φύσεως III, 4, 2. τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχὺς II, 46, 1. 2. καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς (τῶν Ἀθηναίων) 10, 8. ἐν τῇ φύσει, ἐν τῇ τέχνῃ ἔχειν τὴν ἰσχύν 54, 2. ὅταν ὑφεστῶσιν αἱ πρῶται (αἱ ἀναγκαῖαι ἀρεταί), τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν (αἱ ἐπίθετοι) 22. αἱ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον τῆς φράσεως ἀρεταὶ περιέχουσαι I, 3, 19. cf. II, 55, 1.
ἰσχυρῶς, ἀπήγγελται II, 31, 5.
ἴσως. τάχα ἴσως II, 48, 6.

K.

κ' et μ' confuſa p. 71.
κ et τ confuſa p. 164.
καθαιρεῖν, τεῖχη I, 4, 1. ἰσχύν II, 9, 5. ἐλπὶς κἂν βλάψῃ, οὐ καθεῖλε 40, 2.
καθαίρειν. Δῆλον καθαίρει i. e. τὴν Δήλου κάθαρσιν διηγεῖται II, 9, 5.
καθαμαξεύειν, v. καταμαξεύειν.
καθάπαξ cum negatione omnino I, 2, 7. 3, 15.
καθάπερ III, 2, 1. 14, 1.
καθαρός. καθαρὸν φῶς II, 9, 4. καθαρὸς καὶ τηλαυγὴς νοῦς 30, 5. καθαρὰν τὴν προαίρεσιν ἀπὸ παντὸς φθόνου καὶ πάσης κολακείας φυλάττειν 8, 1. καθαρὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα διάλεκτος I, 3, 16. cf. 4, 3. 6, 9. II, 5, 4. λέξις 23, 5. 36, 1. 41, 8. φράσις I, 2, 3. καθαρὸς τῆς διαλέκτου τρόπος 48, 1. τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως I, 2, 10. cf. Ernesti I. v.
καθηγητής, honeſtiore nomine pro διδάσκαλος II, 3, 3. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Morsl. T. I. p. 418. ſq. Sic et καθηγεῖσθαι Judic. de Iſocr. p. 586. 1. 588. 5. Ep. I. ad Amm. p. 728. 9.
καθῆσθαι. καθήμενοι i. q. σύνεδροι II, 37, 3.
καθιδρύειν, ἐφ' ἑνός τόπου τὴν ἱστορίαν p. 72.
καθίζειν, τὸν στρατόν II, 56, 2.
καθιστάναι, ἐς πόλεμον τὸν στρατόν II, 56, 10. καθίστασθαι, ἐν τῷ τοιῷδε 58, 1. ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς ἐλπίδας 40, 2. pro quo 41, 3. τρέπεσθαι dicitur. ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν 36, 10. ἐς τὸ φιλονεικεῖν 33, 2. καθίσταται πόλεμος 10, 4. 11, 3. 20, 2. 21. cf. p. 115. ναυμαχία 26, 11. πρόφασις 10, 8. πᾶσα ἰδέα θανάτου 28, 5. κακοτροπίας 33, 3. τὰ πρότερον ἄπιστα κατέστη 20, 10. ἀπόδειξις τῆς ἀρχῆς, ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη 13, 3. καθεστῶτας 31, 3. κατεστήσαντο τὴν Εὔβοιαν ſibi ſubjecerunt 15, 3. ubi v. annot.
καί. (τέ) καί, τε - p. 62. καί-τε p. 375. Πυθὴν καὶ οἱ Κορίνθιοι i. e. Corinthii, Pythene duce II, 26, 3. cf. p. 501. fere abundanter cum participiis p. 115. ſq. 351. cum adverbiis intendendi vim habet p. 274. in apodoſi p. 291. poſt relativa pag. 254. etiam p. 155.

ἄλλοι δὲ καὶ p. 144. 145. vel, adeo 46, 1. III, 14, 5. p. 211. atque, quam, poſt παραπλήσιος p. 146. idque p. 252. καὶ εἰ p. 192. καὶ τά et κατά confuſa p. 55. καί et δέ confuſa p. 159. καί et τά confuſa p. 57. καί eliſum p. 54. καίγε I, 1, 17. 2, 14. 5, 9. II, 24, 2. cf. πολύς.
καινός. καινὴ καὶ ἀτριβὴς ὁδός II, 9, 5. τὸ καινὸν καὶ ἀηθές I, 2, 16. καὶ παράδοξον 1, 2. καινὰ διανοεῖσθαι 29, 5.
καινότης. ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς III, 3, 5.
καινοτομεῖν II, 2, 5.
καινοῦν. τίνα μέρη (τῆς λέξεως) ἐκαίνωσεν; II, 21. καινοῦσθαι τὰς διανοίας 29, 2.
καίπερ II, 20, 4.
καιρός. ὁ παρατυχών 32, 1. ὁ παρών 44, 3. 45, 1. τύχης III, 16, 1. οὐκ ἦν ἐπιτήδεια ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ εἰρῆσθαι 34, 3. τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς προσήκοντα 45, 5. τοὺς καιροὺς διορίζειν 51, 3. ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ πεύσεσθαι μέν, ἃς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δέ, ἃς ἔδει λέγεσθαι (ῥητορείας) 17, 1. παρεκβολαὶ οὐκ ἐν καιρῷ γινόμεναι I, 6, 11. οὔτε μέτρον ἔχειν, οὔτε καιρόν 2, 6. τίνα καιρὸν εἶχε (ταῦτα) πρὸ τῆς διηγήσεως λέγεσθαι II, 19, 6.
καίτοιγε et καίτοι-γε p. 267. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 542.
κακίαι, peccata p. 5.
κακοήθεια II, 2, 4.
κακοήθης II, 52, 2.
κακοξυνετός i. q. πανοῦργος II, 48, 4.
κακός. κακά, mala, calamitates II, 14, 6. 48, 6. peccata p. 5. χείρων ἑαυτοῦ II, 1, 1. αὐτὸς ἑαυτοῦ 28, 2. τὸ ἀμεῖνον ἢ χεῖρον προεώρα III, 16, 2. ἧττους οἱ τούτων λόγοι εἰσί I, 1, 6. ἥττων Ἡροδότου ἐστὶν Θουκυδίδης I, 3, 15. ἥττους εἶναι λόγοις II, 33, 4. οὐχ ἥττων κριτής 4, 3.
κακοτροπία II, 33, 3.
κακοτυχεῖν II, 44, 3.
κακουργεῖν, ἀγρούς II, 18, 2.
κακοῦργος, δέξιος II, 32, 2.
κακοῦσθαι, paſſ. II, 47, 2. 48, 2.
κακῶς et καλῶς confuſa p. 30. χεῖρον I, 5, 2. χείρω πράττειν II, 26, 11. ἧττον, minus i. e. non ſatis III, 1, 2. οὐχ ἧττον II, 4, 3. 12, 3. 48, 3.
καλεῖν, ἐπὶ τὸν πόλεμον II, 54, 2. ἄλλως τὰ ὀνόματα 29, 4. cum participio p. 159. Σφακτηρία καλουμένη νῆσος II, 15, 4. cf. 25, 3. 41, 3. p. 306.
καλλιγραφεῖσθαι p. 17. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 122. ſq.
καλλιεπεῖν p. 16. ſq.
καλλιεπής p. 17.
καλλιλογεῖσθαι p. 17.
καλλιλογία I, 5, 3. II, 7, 1. p. 17.
καλλιρρημοσύνη II, 23, 3.
κάλλος I, 2, 12. 4, 3. II, 48, 1. φοβερόν I, 3, 21.
καλλωπίσματα, μειρακιώδη τῆς λέξεως II, 46, 1. cf. Erneſti.
καλός. καὶ θαυμαστός p. 19. κινδύνων κάλλιστος III, 16, 1. καλὰ ὀνόματα i. e. εὐπρεπῆ II, 38, 3. οἱ καλοὶ κἀγαθοί optimates p. 269. καλόν ἐστι II, 26. 9. τὸ καλόν, honeſtum 41, 7. φιλοσοφικῶν περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ 26, 11. ubi vertendum puto: felicior ſucceſſus. κάλλιον εἰπεῖν I, 2, 3. ubi v. n.
καλῶς, φέρεσθαι II, 44, 3. ubi v.n.
καλῶς et κακῶς confuſa p. 30.
κάλλιστα et μάλιστα confuſa p. 29.
κἄν pro καὶ ἄν II, 41, 7. cf. p. 162. et Hermann. ad Viger. p. 858. pro καὶ ἐάν I, 4, 4. pro καὶ ἐν I, 3, 8. 19.
κανών, Ἡρόδοτος τῆς Ἰάδος ἄριστος κανών I, 3, 16. τῆς ἱστορικῆς πραγματείας κανόνα ὑποτίθεσθαι, Θουκυδίδην II, 2, 3. ὀρθὸς κανών 9, 7. καλοὶ καὶ δεδοκιμασμένοι κανόνες 1, 1. ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς κανόνας ἀναφέρειν 34, 5. κανόνας ὑποτίθεσθαι 35, 1.

καρσῦν. κεκαρσμένοι τὴν διάνοιαν II, 54, 4.
καρτερικός. καρτερικὸν ἦθος I, 4, 2.
καρτερός. καρτερὰ ναυμαχία II, 26, 4.
κατά. cum genitivo, πόλεμον ἐκφέρειν κατά τινος II, 18, 5. συμμαχία κατά τινος 10, 5. κατηγορήματα κατά τινος pag. 55. de, οὐ καθ' ἑνὸς λέγεσθαι πεφύκασιν III, 9, 5. qua ratione alibi uſurpari ſolet ἐπί. v. Lobeck. ad Phryn. p. 272. cum accuſativo, de tempore, κατά τινα ἀκμάζειν II, 24, 2. οἱ κατ' αὐτὸν γενόμενοι I, 2, 8. 5, 6. 24, 1. cf. 50, 4. 55, 2. 5, 3. 6, 2. 25, 2. de loco, κατὰ γῆν σώζεσθαι 26, 15. translate, καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν III, 15, 1. καθ' ὃ μέρος ἥττους εἰσί I, 1, 6. ἀποστρέφεται κατὰ θάτερον τῶν μερῶν ὁ λόγος III, 14, 4. cf. ἀποστρέφειν. κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκφέρειν πτῶσιν 12, 3. ſecundum, ὃ κατὰ σύγκρισιν γενόμενος ἐλέγχου τρόπος I, 1, 9. κατὰ λέξιν, ad verbum p. 15. pro, κατὰ δύναμιν II, 56, 3. 9. conditionem ſignificat, ἔνοροι ὄντες κατὰ τὸ ἀμφοτέρους δέχεσθαι 56, 6. ob, propter, κατά τι, ἐπαινεῖν I, 1, 11. ἐπιτιμᾶν II, 5, 4. κατὰ τί II, 14, 6. 18, 1. κατὰ τὴν νόσον 47, 3. κατὰ πενίαν III, 4, 2. κατὰ τὸ οἰκεῖον 15, 5. κατὰ τὴν τέχνην 26, 9. ſimilitudinem ſignificat, κατ' ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα I, 5, 1. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον II, 20, 7. ſeparationem exprimit, καθ' αὑτὰ φαίνεσθαι καλά I, 1, 7. καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἐξετάζειν 1, 8. cf. II, 44, 3. κατὰ πόλεις 48, 1. κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις 5, 3. αὐτὴ καθ' αὑτήν 19, 2. circumſcriptioni inſervit, κατὰ πολύ, multo I, 5, 3. κατὰ μικρόν, paululum I, 6, 10. κατά et καὶ τά confuſa p. 55. κατά et παρά confuſa p. 158.
καταβαίνειν i. q. προέρχεσθαι, de ſcriptore I, 5, 14. Eadem poteſtate, ſed vi tranſitiva, uſurpatur
καταβιβάζειν, τὴν ἱστορίαν II, 5, 6. 12, 2.
καταβλητικός. καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος II, 19, 4.
καταβολή p. 224.
καταγελᾶν. τὸ εὐηθες καταγελασθὲν ἠφανίσθη II, 33, 5.
καταγινώσκειν, τῆς ἐγκατασκεύου λέξεως I, 2, 7. τινὸς θάνατον II, 28, 3.
κατάγλωσσον, τὸ, ex Reiskii correctione II, 55, 2.
κατάγνωσις, ψήφου ἀδίκου II, 33, 2.
καταδίκη II, 41, 8.
καταδικάζειν, ἐς τὴν γῆν II, 26, 13.
καταδουλοῦσθαι, πόλιν II, 41, 6. μορφαὶ καταδεδουλωμέναι τινά 54, 4.
καταδούλωσις, τινί II, 48, 4.
καταδρομή, vituperatio I, 1, 4. II, 3, 1. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 401.
καταδύειν, navem lacerare p. 501.
κατακαίειν πόλιν II, 14, 2.
κατακερματίζειν, εἰς μικρὰς τοπὰς τὴν διήγησιν II, 9, 4. cf. Erneſti.
κατακλείειν, Λακεδαιμονίους ἐν νήσῳ II, 15, 4. εἰς τὰ φρούρια 14, 1. κατακλείεται ὁ νοῦς εἰς τοιοῦτόν τι πέρας 40, 6.
κατακορές, τὸ, τῆς μεταγωγῆς II, 48, 5.
κατακόρως II, 51, 3. eſt i. q. εἰς κόρον, v. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 383.
καταλαμβάνειν, πόλιν II, 4, 5. καταλαμβάνει ὀργή τινα II, 47, 1. αἱ καταλαβοῦσαι τὴν Ἑλλάδα συμφοραί III, 17, 5. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 592. percipere, τὰ δι' αἰσθήσεως ἀλόγου τοῖς πάθεσι καταλαμβανόμενα II, 4, 5.
καταλείπειν, ὀκτὼ βίβλους II, 4, 2. ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν 16, 2. ἡμιτελεῖς τὰς πράξεις I, 5, 15.

cf. 4, 1. II, 9, 5. ἔτι προσδεχόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι καταλιπεῖν 24, 5. μηδεμίαν ὑπερβολὴν μήτε ἱστοριογράφος μήτε ποιηταῖς 15, 1. εἰς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος p. 207. cf. de Compos. c. 20. in Judic. de Demosth. p. 1117. 1. deficere, καταλείπουσιν αἱ δυνάμεις I, 5, 6. καταλείπειν et καταλιπεῖν confusa p. 131.

κατάλληλος, ἀκόλουθος, ἁρμόδιος, v. Photius p. 103. Zonar. p. 1180. λόγος II, 57, 6. τὸ κατάλληλον τῆς διανοίας 51, 4.

κατάλογος, ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι p. 109. et Wessel. ad Diodor. XI, 84. p. 393.

καταλύειν, πόλεμον II, 12, 2. τὴν ἀρχήν τινος I, 3, 14. II, 39, 3. τοὺς Μήδους 58, 5. τοὺς τριάκοντα I, 4, 1. τὸν δῆμον II, 28, 4. quando lege Athenis vetitum fuerit p. 575. et add. ad h. l. καταλύεσθαι (τὴν ἀρχήν) II, 47, 1.

κατάλυσις, πολέμου II, 12, 2. 37, 1.

καταμαξεύειν. καταμαξευμένος p. 88. Per θ etiam scriptum legitur Antiqq. X, 41. p. 2099. 6.

καταμίμφεσθαι, ἑαυτόν pag. 285.

καταξιοῦν. καταξιοῦσθαι δόξης II, 52, 1.

καταπαύειν, αὐτοῦ τὸν λόγον II, 52, 2.

κατάπληξις II, 50, 2.

καταπλήσσεσθαι, τινί p. 230.

καταπονητιστής, praedo maritimus i. e. homo sceleratus II, 59, 4.

καταῤῥηγνύναι. πολὺς ἄνεμος καταῤῥαγείς I, 2, 10. cf. Antiqq. VIII, 85. p. 1716. 6: χειμὼν πολὺς καταῤῥαγείς.

κατασκαφαί, πόλεων II, 15, 1.

κατασκεδάζειν, ὀνειδηγτινός II, 41, 8. cf. Ast. ad Plat. Polit. pag. 572 sq.

κατασκευάζειν, τριήρεις, aedificare II, 19, 6. πολιτείαν I, 1, 15. ἰσχυρὰ τὰ κριτήρια 54, 5. γραφὴν 50, 3. III, 1, 1. τοῦτον τὸν τρόπον τὸ προοίμιον II, 20, 1. τὴν ἀρχὴν οὕτως 54, 5. δημηγορίαι εἰς τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα κατεσκευασμέναι 43, 2. παραδείγματα, ἃ παρὰ τὸν Θουκυδίδου χαρακτῆρα κατεσκεύασται 55, 1. τοῦτο τὸ νόημα κατεσκεύακε τε καὶ ἐσχημάτικεν οὕτως 54, 3. κατεσκευασμένη ἀμωμήτῳ καὶ ἀφελεῖ κατασκευῇ διάλεκτος I, 2, 7.

κατασκευή, omnino est structura et compositio ut τῶν ἐνθυμημάτων III, 16, 1. ita inprimis τῆς λέξεως II, 27, 2. ἀφελὴς καὶ ἀμώμητος I, 2, 7. ποιητικὴ §. 15. ἐπίθετος i. e. quae ἀρεταῖς ἐπιθέτοις constat §. 4. cf. Jud. de Demosth. p. 959. 8. ἡ Γοργίου καὶ Θουκυδίδου §. 8. αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς ἀρεταί 5, 18. ταύτας μιμεῖσθαι τὰς κατασκευάς, ἐν αἷς ἡ τε βραχύτης καὶ δεινότης caet. εἰσὶ φανεραί II, 55, 1. Deinde sic vocantur figurae eae, quibus artificiosa orationi forma conciliatur, ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἴωθεν ἁμαρτάνειν I, 2, 7. Hoc sensu τῇ κατασκευῇ opponuntur τὰ ἕτερα σχήματα §. 14. cf. Ernesti s. v. et Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 196. sq.

καταστρατηγεῖν, τὰς πόλεις, insidiis deceptas devincere II, 54, 7. cf. Jud. de Haeo p. 590. 18. Plut. Sulla 29. Lucull. 19.

καταστρέφεσθαι, Εὔβοιαν II, 15, 8. 48, 2.

κατάστρωμα II, 26, 5. 7.

κατατρέχειν, τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας ἀδίκως II, 2, 4. cf. καταθρομή.

κατατρίβειν, τὸν λόγον περί τι II, 4, 5. cf. Schaefer. ad l. de Comp. p. 119. i. q. κακοῦν, διαφθείρειν p. 265.

καταφανής I, 1, 9. II, 5, 1.

καταφέρειν. κατενεχθέντες (ex alto ad littus) ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπεδον II, 26, 14.

καταφρονεῖν, τινός II, 25, 4. καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι 53. 4. ubi v. n.
καταφρόνημα II, 46, 1.
καταφρόνησις II, 46, 1.
καταχωρίζειν, proponere, τὰ ἐν ταῖς συντάξεσι κατακεχωρισμένα I, 1, 1. cf. Antiqq. I, 1. p. 4. οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ τόπῳ καταχωρίσαι μᾶλλον ἢ τῷ προοιμίῳ. Sic etiam c. 6. p. 17. 4. V, 7. p. 858. a. VII, 1. p. 1514. 1.
κατεπιτηδεύειν, de quaesitis artificiis II, 42, 5. cf. p. 50.
κατέχειν, appellere II, 14, 2.
κατηγορεῖν, τῶν ταῦτα προαιρουμένων ὡς ἀνοήτων II, 41, 7.
κατηγόρημα II, 4, 2. κατά τινος p. 55.
κατηγορία, reprehensio I, 1, 11. 2, 7. II, 10, 2.
κατήγορος II, 5, 2. 45, 3.
κατίσχειν, appellere, ἥπερ καὶ αἱ νῆες αὐτοῖς κατίσχοιεν II, 26, 3.
κατοικεῖν, ἐν Κυθήροις II, 14, 1. κατοικεῖσθαι p. 229. et add. ad h. l.
κατοικίζειν, in sedes (pristinas) restituere II, 48, 3. κατοικίζεσθαι op. ἀνοικ. p. 541.
κατοικίσεις II, 48, 1.
κατορθοῦν, feliciter exsequi, bene tractare, ἃ περὶ τὸν πραγματικὸν τόπον κατορθοῖ II, 8, 3. περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν I, 2, 16. ἐν τῇ ἐναργείᾳ 3, 17. ἡ δύναμις οὐκ ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις κατορθοῖ II, 1, 1. op. ἁμαρτάνειν I, 1, 6. 11. σφάλλεσθαι et διαμαρτάνειν I, 2, 16. paſſ. οὐχ ἅπαντα κατωρθῶσθαι λέγω I, 1, 6. τὰ κατορθούμενα I, 2, 26. cf. interprr. ad Thom. M. pag. 517. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 416. et Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 255. ſq.
κατόρθωμα. κατορθώματα καὶ ἁρπαί II, 3, 1. πραγματικὰ καὶ λεκτικὰ κατορθώματα ἢ ἁμαρτήματα 25, 1. cf. 21. τέλεια καὶ δαιμόνια 24, 7. loci bene ſcripti 48, 1. cf. p. 5. et Lobeck. ad Phryn. p. 251.
κάτω. οἱ κάτω, qui oras maritimas inhabitant p. 552.
καυτήριον. εἰς βάθος φέρειν τὰ καυτήρια I, 6, 8.
κεῖσθαι, κείμενοι νόμοι II, 51, 5. κεῖται λέξις III, 9, 2. 16, 1. σχῆμα ἐπὶ προσώπων κείμενον 14, 4. cf. p. 62.
κελεύειν, τὰς ναῦς περιπλεῦσαι II, 28, 3. ὅπότε κελευσθείη 26, 5.
κελευστής, pauſarius, remigum hortator II, 26, 8. 9. cf. quos laudat Hoſ. antiqq. Gr. p. 199. Zeun.
κενός, ὀνομάτων πλοῦτος I, 2, 5.
κέρας, ἔχειν II, 26, 5.
κεφάλαιον, ſumma rei, caput rei, αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προσλαμβάνειν II, 19, 5. cf. 19, 2. αἱ ἐξεργασίαι τῶν κεφαλαίων 13, 1. caput, pars, locus, λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασι, μηδ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἄσυνάρτητα κεφάλαια 6, 2. μὴ εἰς ἃ δεῖ κεφάλαια τετελευτηκέναι τὴν ἱστορίαν 12, 1. τούτοις ἐπιφέρει κεφάλαιον ἄλλο 29, 4.
κεφαλαιώδης, γραφή II, 1, 1.
κεφαλαιωδῶς, καὶ ἐπιτροχάδην II, 10, 7. διεξιέναι 25, 1. προειπεῖν 25, 1. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 103.
κεφαλή II, 19, 5.
κῆρες, vitia (orationis) II, 24, 7. cf. Antiqq. p. 1650. 2. Plut. reip. ger. praec. 27.
κινδυνεύειν II, 45, 5. III, 12, 1. κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι II, 47, 2. κινδυνεύειν περὶ τῆς ἐμῆς 48, 5. περὶ τούτου ἡμῖν ἀφείσθω κινδυνεύεσθαι 39, 5.
κινδυνευτής III, 14, 5.
κίνδυνος, τῆς μάχης II, 56, 3. περὶ τιμῶν – τιμωριῶν ὁ κίνδυνος ἐστιν 45, 2. ἐλπὶς κινδύνῳ καραμύθιον 40, 2. φεύγειν, ὑφίστασθαι τὸν κίνδυνον 47, 2. κίνδυνοι 36, 4. κινδύνων κάλλιστος III, 16, 1. αἰσχροὶ καὶ προὔπτοι κίνδυνοι II, 41, 5.

τῶν κινδύνων ἀντιλαμβάνεσθαι 54, 1. κινδύνους προσλαμβάνειν 48, 6.
κινεῖν. τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη II, 28, 5.
κίνησις, ἀγών, πόλεμος, σεισμός Zonar. p. 1211. II, 20, 5.
κλείσεις, clauſtra II, 26, 4. et κλῆσεις confuſa p. 159.
κοινὴ II, 7, 2.
κοινός, βίος II, 41. 7. 51, 1. κοινὴ ὠφέλεια I, 1, 2. κοινὸς φίλος 1, 1. φύσεως νόμος 40, 6. κοιναὶ τύχαι 40, 1. συμφοραὶ 28, 2. κοινὰ τά τῶν πολέμων p. 178. πάθη κοινὰ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως II, 2, 1. κοιναὶ ῥόξαι 2, 5. κοινὴ γνῶσις 5, 3. ταῦτα κοινὰ (ſentiendi ratio) τῆς ἀποστελλούσης πόλεως 41, 8. ὅσα συμβέβηκεν αὐτῷ κοινά τε πρὸς ἕτερους καὶ διαφέροντα παρὰ τοὺς ἄλλους, quoad proprietates orationis II, 3, 1. πρῶται καὶ κοινότατοι ἀρεταί 28, 1. i. e. αἱ ἀναγκαῖαι καὶ ἐν ἅπασιν ὀφείλουσαι παρεῖναι τοῖς λόγοις, ut 22. loquitur. κοινὰ καὶ κατημαξευμένα πράγματα, a multis tractata II, 11, 2. κοινὴ ὑπόθεσις, res non unius loci ſed multarum terrarum continens I, 5, 1. cl. II, 6, 1. κοινὴ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν πράξεων ἱστορία I, 3, 3. cf. Caſaub. ad Archaeol. I, 2. p. 5. et Goeller de ſitu et orig. Syrac. p. 184. κοινὴ πραγματεία III, 17, 4. intelligitur Judicium de Thucydide, ubi auctor προεκθέμενος ἅπαντα τὰ συμβεβηκότα τῷ χαρακτῆρι τότε τὰς περὶ αὐτῶν πίστεις παρέχεται, non παρὰ μίαν ἑκάστην τῶν προθέσεων τὰς λέξεις τοῦ συγγραφέως παρατίθησι III, 1, 1. κοινὴ συνήθεια 11, 2. χρῆσις I, 2, 5. κοινὸν καὶ μικτὸν γένος χαρακτῆρος III, 2, 2. κοινὸς τρόπος II, 25, 5. κοινὸς καὶ συνήθης διαλέκτου τρόπος 28, 2. χαρακτὴρ 53, 5. τετριμμένη καὶ κοινὴ καὶ συνήθης ἅπασι διάλεκτος 25, 4. 55, 1. κοινὴ λέξις I, 6, 9. II, 5, 4. καὶ συνήθης τοῖς κατ' αὐτὸν ἀνθρώποις 24, 1. κοιναὶ ὀνόματα καὶ σχήματα 49, 2. quibus opponuntur τὰ ξένα καὶ βεβιασμένα καὶ ἀνακολούθητα. τὸ κοινόν, respublica 44, 4. 47, 1. τὰ κοινά, res publicae 49, 2. τὰ κοινὰ θεραπεύειν 55, 2. κοινῆς et πολλῆς confuſa p. 211.
κοινότης, ὀνομάτων I, 2, 4. ἐκ τῆς κοινότητος εἰς τὴν ἀσυνήθη φράσιν ἐκβεβηκότα II, 52, 4.
κοινοῦν, τινί τι II, 56, 6. 8.
κολάζειν. ξυγγνώμονες ἔστε, τῆς ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι πρότερον II, 56, 10. ubi genitivus ad utrumque verbum pertinet. cf. Matth. Gr. Gr. §. 545. 551. τὴν ἔχθραν II, 48, 5.
κολακεία II, 8, 1.
κολακικός I, 5, 2.
κόλασις et τιμωρία quomodo differant p. 30.
κόλπος Ἰόνιος II, 10, 4.
κομιδῇ I, 2, 7. 16. II, 18, 2.
κομίζειν. κομισθεῖσα ἐπιστολή I, 1, 1. διὰ μακροῦ (πολλοῦ) τὴν ἀκολουθίαν κομίζεσθαι II, 24, 3. 53, 2. accipere, recipere, τοὺς ἄνδρας 14, 4. τὴν ἐλευθερίαν I, 3, 10. i. q. ἀνακομίζεσθαι, ἀνέρχεσθαι 11, 56, 9. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 462.
κόμματα, βραχυτέρα κώλων de Comp. p. 416. II, 22. cf. Erneſti.
κόμπος, τὸ ἀλαζονικόν. ὀνομάτων πολύς, Wortgepränge I, 2, 11. cf. Erneſti.
κομψός, nitidus, comtus, τὸ κομψὸν θεατρικόν I, 2, 4. op. αὐστηρός III, 17, 1. cf. Erneſti l. v.
κόρος I, 3, 11. 12. II, 51, 3.
κοσμεῖν, ἐπαίνοις II, 18, 4. ἦθος ἁπάσαις κεκοσμημένον ἀρεταῖς I, 4, 2. ταῖς μεταβολαῖς κοσμεῖν τὴν φράσιν II, 53, 2. τοὺς λόγους λέξει καθαρᾷ 56, 1. ἀληθεῖ τινὶ καὶ φυσικῇ κεκοσμῆσθαι χρώματι 42, 3. κατ' ἐκεῖ-

νον κοσμεῖσθαι τὸν χαρακτῆρα (δοκεῖ Φίλιστος) I, 5, 1.
κόσμος πολιτείας, reip. forma II, 49, 2. cf. Archaeol. VII, 49. p. 1420. 12. c. 50. p. 1422. 7. XI, 18. pag. 2199. 14. κόσμοι ἐπιτάφιοι II, 18, 4. ἐπίθετοι (orationis) 25, 2.
κρατεῖν sine casu I, 2, 12. II, 48, 2. τὸ κρατεῖν i. e. ἡ νίκη, 55, 2. τῶν Μήδων 36, 10. οὐ ἂν κρατῇ ἄρχειν 40, 5. cl. 6. τῶν νεῶν 26, 4. ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου, in quibus modum non tenet I, 2, 13. saepe cum genitivo potiri p. 501. κρατεῖσθαι II, 26, 13. 54, 5.
κραυγή II, 26, 13.
κρίνειν, sine casu sequente εἰ — II, 2, 4. ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου τὰ πράγματα 2, 1. τὰς τέχνας 4, 2. μέγαν τὸν πόλεμον 20, 4. ἱκανῶς ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι III, 16, 2. ὑπὸ τοῦ τε λογικοῦ καὶ τοῦ ἀλόγου κριτηρίου ἅπαντα κρίνεται II, 27, 3. δίκαια ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται 38, 5. dijudicare p. 173.
κρίσις, judicium, judicandi facultas, φυσική II, 34, 5. τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους φυλάσσειν 55, 1. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 460. sq. discrimen, τὸ ἔργον (ὁ πόλεμος) ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχεν 20, 8.
κριτήριον, judicandi vis, τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον p. 68. διδαχῇ ἰσχυρὰ τὰ κριτήρια κατασκευάζειν II, 34, 5.
κριτής II, 4, 3.
κρούεσθαι, πρύμναν II, 26, 10. i. e. ut Schol. Thuc. I, 50. explicat, κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεύγειν, οὕτω κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες, ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες ῥᾷον τιτρώσκωνται. cf. interprr. ad h. l. et Valckenar. ad Herod. VIII, 84.
κρυπτή p. 327. cf. Boeckh. Oecon. Civ. T. I. p. 457.
κρώβυλος II, 19, 5. p. 113. Plane aliter ac vulgo fit, Thiersch. in act. Philol. Monac. T. III. F. 2. p. 275. sqq. hujus ornatus formam explicuit ex priscae et severae artis statuis, inprimis Aegineticis, „in quibus pexi exprimuntur capilli ac ita dispositi, ut naturali ordine ad frontem atque cervicem descendant ac compressi omnem cranii concavitatem referant. Ex media autem fronte reducti sunt et in multos cincinnos convoluti, qui ab altera aure ad alteram pertinentes frontis extremitatem occupant, densa serie connexi et maxima cum cura elaborati."
κτᾶσθαι, πλούτους II, 52, 1. τὸ κρατεῖν 55, 2. ἡ οὐ δι' ὀλίγου (πόνου ejic. et χρόνου subaudiendum) κεκτημένη θάλασσα 26, 10. ubi passive capiendum, qui usus in hoc verbo satis insolens videtur. Nam locus a Sturzio Lexic. Xenoph. T. II. p. 797. a. huc relatus (Sympos. IV, 65.) non magis ita capiendus est, quam alter Cyrop. III, 1, 16. v. ἄξιος. cf. tamen interprr. ad Gregor. Cor. p. 105. Arrhian. exped. V, 26. VI, 1. Dindorfii de hoc usu disputatione nondum uti potui.
κτῆμα p. 76.
κτίσεις I, 6, 4.
κτύπος II, 26, 8.
κυβερνήτης II, 26, 8.
κυκλικός, rotundus, κυκλικὴ εὐρυθμία I, 6. 3. cf. Ernesti s. v. κύκλος.
κύκλος. κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα II, 26, 3.
κύριος. τῶν ἀρετῶν ἡ κυριωτάτη I, 3, 20. τὰ κυριώτατα τῶν ἰδιωμάτων III, 1, 1. proprius, de oratione, φράσις II, 22. λέξις 23, 4. τὰ κύρια I, 2, 5.

κυρίως. κυριώτερον ἂν οὕτως ἐλέχθη II, 29, 6.
κῶλον II, 22. 29, 5. cf. κόμμα.
κωλύειν II, 10, 8. αὐτοὺς διαφυγεῖν 26, 9. κρίνειν κεκώλυνται 4, 2. οὐδὲν κωλύσει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν I, 1, 8. Saepe Graeci hac formula cum modestia quadam utuntur pro par est, opus est. cf. de Compos. p. 24. 74. Judic. de Lys. p. 484. 1. de Haeo p. 624. 11. de Demosth. p. 962. 11. cf. Lexic. Xenoph. T. II. p. 816. ad κωλύειν infinitivus e praegresso verbo repetendus p. 118. cl. III, 4, 2. κωλύειν ταῖς σπονδαῖς an dicatur p. 228.
κωλύμη p. 224.
κωμῳδεῖν p. 10. et add. h. l.

Λ.

λαβύρινθος. λαβυρίνθων σκολιώτερα II, 40, 1.
λαγχάνειν p. ἔχειν. p. 171. cl. Dionys. Antiqq. p. 837. 1.
λάλον, τὸ I, 2, 4.
λαμβάνειν. ζῶντες ἐλήφθησαν II, 13, 5. πόλεις 20, 9. ἕως ἂν κατὰ πόλεις ληφθῶμεν 48, 1. τῶν ἐχθρῶν τινά 28, 5. (sed paullo ante est assumere.) ἄθλον τὸν τὴν νίκην παρασχόντα 48, 2. ἔργῳ οὐδὲν λαμβάνειν ἃ γνώμῃ ἔξεστιν 53, 4. τυραννίδα 47, 4. χρήματα 28, 4. sc. mutuo. τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον 25, 4. σωφροσύνην III, 11, 1. τὴν τιμωρίαν ποθεινήν 16, 1. τὸ βιβλίον, ut legas I, 5, 11. II, 6, 2. quod alias dicitur ἐκλέγειν. Sic etiam μέρη λ. τῆς διηγήσεως καὶ τῶν ῥητορειῶν, ut censeas 25, 1. τὸ διδασκαλικὸν σχῆμα ἀντὶ τοῦ ἐπιδεικτικοῦ III, 1, 2. ἐπωνυμίαν I, 2, 12. ἐπιγραφὴν εἴληφε τὸ βιβλίον §. 9. ἀρχὴν II, 4, 5. 10, 1. ἀναπαύσεις I, 5, 11. ἐξεργασίας 19, 2. ἐκτροπὴν 49, 1. ἀποδόσεις 52, 5. ἐπίδοσιν 29, 4. ὑπερβολὴν §. 5. ἰσχύν 22. τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβε I, 1, 6. γνώμην ἐκ τῶν παρόντων 46, 2. τί παρά τινος, ut imiteris 4, 4. μιμήματα ἀπὸ τούτων II, 14, 5. εὕροιά τίς σε εἴληφεν I, 2, 12. ληφθῆναι et λειφθῆναι confusa p. 296.
λαμπρός. λαμπρὰ δόξα II, 52, 2. λαμπρὸν ἔργον 18, 2. λαμπρόν τι καὶ μέγα ποιεῖν ἐν λόγοις 53, 1. λαμπροτέραν ποιεῖν φαίνεσθαι (τὴν εὕρεσιν) 34, 2. τὴν πραγματικὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξήνεγκε καὶ λαμπρότερον 5, 5. λαμπρότατοι, scriptores I, 1, 5. λαμπρότατα ἀρεταί II, 23, 6. τοῦτο γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον I, 2, 8. ubi v. n.
λαμπρῶς, καταδιώκειν II, 16, 15. v. add. ad h. l.
λανθάνειν. πῶς οὐτὸν ἔλαθεν, ὅτι – II, 9, 4. cum participio 4, 5. quod ex praegresso verbo repetendum p. 118.
λέγειν, ὑπέρ τινος II, 50, 1. ὁλοφυρμούς 18, 1. λέγονται λόγοι 49, 2. ἔπαινοι III, 9, 5. narrare I, 3. 19. 15. II, 9, 5. 11, 1. λέγειν τι, reprehendere p. 15. λέγω δέ II, 6, 2. 22. p. 89. 125. (ubi quam proposui sententiam si vera est, corrigendi erunt alii quoque loci, veluti Judic. de Demosth. p. 1065. 15. 1107. 14. Arch. XI, 1. p. 2159. 12.) λέγειν i. q. γράφειν III, 17, 4. i. q. κελεύειν II, 36, 4. λέγηται et γένηται confusa p. 221. Eadem confusio apud Phot. s. v. Θησεῖον, ubi ἐγένοντο leg. et Dionys. Antiqq. I, 51. p. 130. 11. ubi ἔλεγετο reponendum.
λειμῶνες I, 2, 4.
λείπειν, an pro ἐλλείπειν p. 166. λείπεται σκοπεῖν II, 41, 5. ἓν μέρος ἀπολογίας δεόμενον 4, 1. λείπεσθαι, inferiorem esse I, 5, 11. τινός 2, 16. δυνάμει τινός II, 4, 1. ἐθεράπευον, μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης 26,

5. l. τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας (i. e. ratione habita—) 40, 5. ubi mox dicitur ἐλασσοῦσθαι. λειφθῆναι et ληφθῆναι confusa p. 206.

λεκτικός. λεκτικαὶ ἀρεταί I, 1, 10. II, 1, 1. cf. χαρακτήρ.

λεληθότως I, 2, 4.

λέξις, dictio, elocutio, dicendi genus I, 2, 16. 5, 3. 6, 9. II, 5, 4. 6. 22. 23, 2. 5. 24, 6. 25, 1. 42, 3. 46, 1. III, 4, 1. 5, 1. (Syn. φράσις II, 24, 2. λόγος 7, 1.) 14, 4. κυρία, τροπική II, 23, 4. 5. ἀληθινή pag. 50. cf. Upt. ad l. de Compos. p. 11. Saepe est locus: dictione expressus III, 9, 2. 10, 5. 16, 1. αἱ λέξεις II, 15, 2. III, 1, 2. θήσω δὲ καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ II, 15, 2. 39, 3. κατὰ λέξιν et αὐταῖς λέξεσιν pag. 15. cf. αὐτός. ὀνοματικὴ, ῥηματικὴ λέξις i. e. ὀνοματικὸν, ῥηματικὸν μόριον τῆς λέξεως III, 4, 1. cl. 5, 1.

λεπτός. λεπτὴ διάλεκτος I. 2, 5. opp. παχύς, v. Schaefer. ad l. de Compos. p. 246.

λήγειν εἰς — p. 30. ad λήγειν ex praegresso verbo subaudiendum participium p. 118.

ληστής II, 59, 4.

λιγυρός, laevis I, 2, 4. II, 24, 1. cf. Judic. de Demosth. pag. 1067. 6.

λιγύς I, 2, 10.

λίθος. λίθοις χρῆσθαι II, 26, 7.

λιμήν II, 28, 5.

λιμός II, 20, 10.

λίπα II, 19, 5.

λιτός humilis, summissus, λιτὴ λέξις II, 23, 2. cf. Ernesti.

λογίζεσθαι, ὑπονοίας τῶν μελλόντων II, 57, 7. ἀσφαλές 52, 1.

λογικός. λογικὸν κριτήριον II, 27, 1. 3.

λογισμός, ἀνθρώπινος II, 6, 1. τῆς προαιρεσέως οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸν ἀκριβέστατον λογισμὸν ὁρώσης 1, 1. οὗτος ἡμᾶς ὁ λογισμὸς εἰςῆλθεν, ὅτι— 2, 3. κατὰ λογισμόν τινα 23, 6. κατὰ τίνα λογισμόν 14, 6. 18, 1. κρείττους ὄντες τῷ λογισμῷ ἢ τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου 55, 5.

λογογράφος p. 120. Haackius in ind. ad Thuc. s. v. interpretatur: antiquae vel mythicae historiae scriptores, non veritatis, sed oblectationis auditorum studiosi: quae notio verbo non inest. Significat enim λογογράφος τὸν λόγον s. λόγους γράφοντα. Est autem λόγος primum quaevis narratio, sive vera sive ficta (cf. Creuzer. Symbol. et Mythol. T. I. p. 49. ed. alter.) nec magis ficti notio ei inest, quam nostro vocabulo Sage (v. Adelung s. v.), unde λογογράφος et interdum λογοποιός est qui quae fando tradita accepit, conscribit, idque sermoni pedestri (op. ἐποποιός); deinde autem cum λόγος sit i. q. πεζὴ λέξις, veluti Xenoph. Cyrop. II, 2, 13. ubi ᾠδή opponitur (cl. I, 2, 1.) Dionys. de Compos. p. 286. 416. cl. Schaefer. p. 212. et ind. s. v. atque Ernesti s. v. λογογράφος etiam dicitur quisquis oratione pedestri utitur scriptor. Quarum significationum prior videtur ad locum Thucydideum pertinere. De alia vocabuli potestate, qua τοῖς ῥήτορσι opponitur et τὸν ἐπὶ μισθῷ λόγους (δικανικοὺς) γράφοντα significat, v. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 285. cl. Aeschin. c. Timarch. p. 114. c. Ctesiph. p. 563. R.

λόγος i. q. λογισμός p. 22. Huc si Thucydidis scholiastae auscultandum esset, etiam ἀνθρώπειος λόγος II, 38, 5. referendum foret; sed oppositum πράσσειν ostendit ibi interpretandum esse oratio, disceptatio. παρὰ λόγον 26, 15. ratio, οὐκ ἔχει λόγον II, 55, 2. ἡμῶν l. αὐτῷ οὐκ ἦν ib. ὁ τῆς τέχνης l. οὐκ ὑπαγορεύει II, 19, 2. λόγον ὑπέχειν 38, 5. oratio,

1) verbum, ſermo, die mündliche Rede, *ῥηθέντες λόγοι* 10, 4. *εἰς λόγους σύνιέναι* 57, 1. *οἱ λόγοι γίγνονται* 57, 3. 58, 2. *λέγονται* 49, 2. *λόγῳ εἰπεῖν* pag. 122. *λόγοις* (dicendi facultate) *ἥττους εἶναι* 53, 4. *λόγος ἐχυρός*, promiſſum 53, 3. *τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου* i. e. *τὸ ὀνειδίζεσθαι ὡς δειλοί* III, 16, 1. *εὐπρέπεια λόγου* II, 33, 2. *λόγῳ* p. *προφάσει* 10, 4. 33, 2. III, 6, 2. 2) oratio, *μῆκος ἀπὸ λόγου ἔχουσα διήγησις* I, 3, 11. *δεῖσθαι λόγου* II, 25, 1. III, 1, 1. *τὸν λόγον ποιεῖσθαι* 25, 1. 34, 1. *κατατρίβειν περί τι* 4, 3. *ἀποδιδόναι* 10, 5. *χαρακτῆρες λόγου* I, 1, 5. *ἑαυτὸν ἐπαινεῖν κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων* 1, 11. ſyn. *λέξις* et *φράσις*, v. *σχηματίζειν*. enunciatum, *λόγον ἐξ ὀνόματος ποιεῖν* II, 24, 2. III, 2, 2. cl. 4, 3. *εἴ τι μοι καταλείπεται λόγος* p. 207. *δείγματα τῶν λόγων* i. e. *τῶν ῥηθησομένων* II, 19, 3. ſcriptio, liber, *ἵνα μὴ μακρὸς ὁ λόγος γένηται* 43, 2. *πῶς ἄν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν* I, 1, 6. *ἐξέτασις τῶν λόγων* II, 34, 5. *τῶν ἀρετῶν αἱ μὲν — ἐν ἅπασιν ὀφείλουσι παρεῖναι τοῖς λόγοις* 22. *βίοι καὶ λόγοι* I, 1, 2. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. pag. 425. *λόγοι φιλόσοφοι* I, 2, 13. oratio (forenſis cet.) I, 3, 12. 20. 5, 6. *λόγοι ἀληθεῖς* II, 2, 4. *πολιτικοί*, v. *πολιτικός*. *ἐναγώνιοι* 23, 6. *λόγος* et *λέξις* confuſa p. 24. *διὰ λόγων* et *δι' ὀλίγων* confuſa p. 204. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. pag. 44. 119.

λοιμός II, 14, 3.

λοιμώδης νόσος II, 20, 10.

λοιπός. *τὸ λοιπὸν τοῦ τείχους* II, 26, 14.

λύειν, *τὰς κλήσεις* II, 26, 4. *σπονδάς* 10, 4. 10.

λυμαίνειν. *ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται* II, 40, 2. i. q. 41, 3. *διαφθείρειν*. *ἡ πάντα λυμαινομένη τὰ καλὰ ἀσάφεια* 52, 3.

λυπεῖν, *τὴν ἀκοήν* I, 3, 11. *τὸν ὄχλον* II, 49, 2. *το λυποῦν τὴν αἴσθησιν εἶχεν ἤδη παροῦσαν* 47, 1.

M.

μ' et *κ'* confuſa p. 71.

μαθήματα ἐγκύκλια II, 50, 3.

μακρός, *χρόνος* II, 2, 3. *λόγος* 43, 2. *μακρῷ* I, 2, 7. 3, 19. II, 11, 1. *μακρῷ τινί* 28, 2. *μακρῷ δή τινι* 23, 6. *διὰ μακροῦ* et *διὰ πολλοῦ* permutata p. 130. cf. Jud. de Demoſth. p. 980. 11. *εἰς μακρὸν ἀποτείνειν τὸν νοῦν* p. 17. *μακρότερος τοῦ δέοντος* I, 4, 4. II, 55, 1. *ἐπὶ μακρότατον* 25, 2. cf. *ἐπί*.

μάλα. *καὶ μάλα* p. 274. *μᾶλλον*, *ἐν τῇ μεσογείᾳ κατῳκῆσθαι* III, 8. *ἑτέρου μᾶλλον* 4, 1. *μᾶλλον δέ*, ſive potius II, 29, 4. cf. de Compoſ. p. 8. *κατὰ τί τὴν Λακωνικὴν τῆς Ἀττικῆς* (*πρεσβείας*) *προέκρινε μᾶλλον* 14, 6. apud comparativum redundat 46, 2. p. 252. cf. Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 331. Aſt. ad Phaedr. p. 595. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 258. ſq. (*οὐ*) *μᾶλλον ἢ οὐκ* — p. 105. *μάλιστα*. *παντὸς μάλιστα* II, 50, 2. *τὰ μάλιστα* I, 3, 11. *ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα* II, 10, 8. ad quem l. Neophytus Ducas in ſua Thuc. ed.: *τὸ μάλιστα πολλαχῇ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐκλαμβάνεται Θουκυδίδῃ. ἐνταῦθα δ' οὖν οὔ με πείθει· εἴη δ' ἂν ἀντὶ τοῦ σχεδόν ἢ περί που.* Movit eum temporum ratio. Sed de vocabuli *μάλιστα* numeralibus additi poteſtate parum adhuc convenit inter viros doctos. *μάλιστα μέν — εἰ δὲ μή* et *εἰ δέ* p. 27. 168. Poſterius etiam habes Archaeol. IX. 52. p. 1851. 16.

et ἐὰν δέ Polyb. II, 50, 11. ſq. ὅσον ἐδύναντο μάλιστα p. 106. μάλιστα et κάλλιστα confuſa p. 29.
μαλακία II, 47, 3.
μαλακός. μαλακὴ λέξις II, 24, 1. i. q.
μαλακῶς ῥέουσα λέξις I, 6, 9.
μανθάνειν. ἐξ ὧν αὐτὸς γράφει μαθεῖν ῥᾴδιον II, 41, 4. τί μαθόντες p. 215.
μανία I, 1, 6. II, 34, 3.
μαντική, II, 40, 2. 3.
μάρτυρ II, 3, 5. 36, 4.
μαρτυρεῖν, τινί τι I, 1, 10. p. 67. μαρτυρεῖται τῷ ἀνδρί, ὅτι II, 8, 1.
μαρτυρία, προσήκουσα II, 34, 5. τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων μαρτυρίαι 2, 3. ἐκ τῶν μαρτυριῶν πίστεις I, 1, 9.
μαρτύρεσθαι II, 48, 2.
μεγαληγορία II, 27, 1.
μεγαλοπρέπεια I, 4, 3. II, 23, 5. 48, 1. 50, 2. 55, 1. cum καλλιλογία conjunctum p. 17.
μεγαλοπρεπής I, 2, 16. 4, 1. 6, 9.
μέγας, πόλεμος II, 20, 2. αὐχμός 20, 10. ἀνήρ I, 2, 15. μεγάλους γίγνεσθαι, potentes II, 10, 4. τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα τῶν ἰδιωμάτων III, 1, 1. τὸ μέγα in oratione p. 19. τὰ μείζω potentiores II, 48, 2.
μέγεθος, τῆς Ἑλλάδος II, 19, 4. τὸ μεγέθη τῶν ἀνδρῶν I, 5, 6.
μεθιστάναι μεταστησάμενοι ἡμᾶς II, 41, 2.
μεθοδεύειν, τὰς αὐξήσεις II, 19, 2.
μειρακιώδης, i. e. μειρακίῳ προσήκων (II, 48, 6.) μειρακιώδη καλλωπίσματα 46, 1. μειρακιώδεις σχηματισμοὶ III, 17, 1. τὰ μειρακιώδη II, 48, 5.
μειρακιωδῶς I, 2, 6.
μελαίνειν, τὸ σαφές I, 2, 5.
μελέτη III, 16, 2.
μέλι I, 3, 12.
μέλλειν, op. παρεῖναι II, 37, 4. 7. 41, 2. τὸ μέλλον κακόν 30, 2. ἡ μέλλουσα πίστις 47, 1. τὰ μέλλοντα ἀλγεινά III, 12, 1. ὁ μέλλων χρόνος, ſenſu grammatico ib. et §. 2. τὸ μέλλον II, 26, 12. 44, 4. τὰ μέλλοντα 37, 2. III, 16, 2. τῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλειν ἐστὶν ἡ ἰσχύς 46, 2. cum infinitivo praeſentis III, 2, 1. futuri II, 20, 5. 36, 2. 7. 41, 8. ad μέλλειν infinitivus e verbo praegreſſo repetendus p. 118. Huc etiam refero Eurip. Med. 756. πράξασ' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. quem l. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 12. laudat. μέλλειν bis cogitandum p. 76. 572.
μέλλησις, προμηθής II, 29, 5.
μεμπτός. II, 47, 2. 51, 3.
μέμφεσθαι II, 44, 1. τὸ πραγματικὸν τοῦ ἀνδρός I, 2, 15. τὴν κατασκευήν II, 27, 2. τὸ ἀγενὲς καὶ χαμαιτυπὲς §. 5. ἑαυτόν p. 283. μὴ μέμφεσθαι τὴν δίκην, ironice ib. περὶ δογμάτων διαφερομένους τῆς προαιρέσεως II, 5, 5. cf. Archaeol. X, 6. p. 1997. 2. Judic. de Iſocr. p. 559. 14. de Demoſth. pag. 1015. 10. Matth. Gr. Gr. §. 345.
μέμψις I, 2, 14. II, 49, 1.
μέν - γε II, 15, 4. 27, 3. quomodo a μὲν γάρ differat, p. 93. μέν et δέ magnis intervallis disjuncta p. 31. φανερῶς μὲν οὐ - κρύφα δέ p. 100. cf. δέ. μέν non ſequente δέ pag. 55. - μὲν - ἔπειτα (εἶτα) p. 94. cf. ἔπειτα. μέν et μήν confuſa p. 211.
μένειν, ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς διαλόγοις I, 2, 8. ἐν τῷ συνήθει χαρακτῆρι II, 33, 5. ἐν τοῖς συνήθεσι 53, 2. ἐπὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων I, 5, 11. ἢ μένομεν, ἕως - II, 48, 1. ἔτι μένουσιν αὐτῶν αἱ γραφαί 5, 4.
μέντοι II, 5, 4. 38, 2. οὐ μέντοι - γε p. 266. ſq. cf. II, 44, 3. Heindorf ad Plat. Phaed. p. 224. Lobeck. adPhryn. p. 342.
μερίζειν, τὴν γραφήν I, 4, 2. τὰς διηγήσεις II, 9, 3. κατὰ τόπους τὰς ἀναγραφάς §. 2. ὑπόθεσις εἰς πολλὰ μεμερισμένη καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια 6, 2.

μέρος, γῆς II, 20, 10. τῶν νεῶν 26, 3. τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας III, 4, 5. τοῦ προοιμίου II, 20, 1. τῆς διηγήσεως 25, 1. οὐκ ἐλάχιστον μέρος οἰκονομίας ἀγαθῆς ἀρχὴν λαβεῖν, ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον 10, 1. τὸ πραγματικόν 21. λεκτικόν 54, 1. 47, 2. διηγηματικόν, δημηγορικόν 55, 5. cf. Sylburg. ad l. de Compos. p. 9. Schaefer. τὸ τεχνικώτερον 9, 1. εἰς πόσα μέρη διαιρεῖσθαι πέφυκεν ἡ λέξις 21. 22. μέρη νέμειν p. 279. ἓν μέρος λείπεται ἀπολογίας δεόμενον 4, 1. ἐνὶ μέρει δυσχεραίνειν I, 1, 1. περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν 2, 16. καθ' ὃ μέρος ἥττους οἱ τούτων λόγοι εἰσί 1, 6. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 269. et ind. s. v. αἱ κατὰ μέρος γυμνασίαι II, 1, 1. λόγοι p. 63.

μεσόγεια III, 8. de forma cf. Poppo obss. p. 77. Herod. Strabo, alii, μεσόγαια.

μέσος. μέσον τι ἐπαίνου καὶ μέμψεως I, 2, 14. εἰς μέσον φέρειν II, 35, 1. τὰ ἐν μέσῳ 20, 1. τὰ διὰ μέσου 25, 5. τὰ μέσα τῶν πολιτῶν 53, 2. qui alibi οἱ διὰ μέσου (πολῖται) dicuntur, veluti Thuc. VIII, 75. Plutarch. Sol. 14. sunt οἱ μηδετέρῳ μέρει προστιθέμενοι. μέση ἁρμονία, ἡ ἐκ τῆς αὐστηρᾶς καὶ τῆς ἰτῆς μικτή τε καὶ σύνθετος I, 6, 9. cf. Judic. de Demosth. p. 958. sq. et Ernesti s. v. μεσότης.

μεστός, πάθους II, 42, 5. 48, 1.

μετά. cum genitivo, μετὰ τοῦ πλήθους βουλεύεσθαι II, 36, 8. 9. λίπα μετὰ τοῦ γυμναζεσθαι ἠλείψαντο 19, 5. ταῦτα πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα ξυνεπέθετο 20, 10. δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῶς 31, 1. μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας 31, 5. μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως 35, 2. ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων 36, 5. cum accusativo 12, 3. 26, 4. 37, 2. 39, 4. μετὰ τοῦτο εὐθύς p. 504. οἱ μεθ' ἑαυτόν 50, 4. μετὰ χεῖρας ἔχειν III, 16, 2. pro quo II, 1, 2. ἐν χερσὶν ἔχειν dicit. μετα- et δια- confusa p. 150.

μεταβαίνειν, transire, ἐπὶ Κῦρον I, 5, 14. cf. Schaefer. Melett. crit. p. 62.

μεταβάλλειν, οἰκήτορας II, 20, 9. δεσπότην 48, 1. sc. ἑαυτούς 47, 2.

μεταβολή, δεσπότου II, 48, 4. varietas, ἡδύ I, 5, 12. cf. interprr. ad l. de Compos. p. 149. αἱ μεταβολαί II, 53, 2. cf. Ernesti.

μεταγενέστεροι II, 9, 7.

μεταγωγή, inversio, τὸ κατακορὲς τῆς μεταγωγῆς ἔκ τε τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικὸν καὶ ἐκ τοῦ περὶ προσώπου λόγου εἰς τὸ τοῦ λέγοντος πρόσωπον II, 48, 5.

μεταλαμβάνειν, κρίσεως II, 34, 5. sensu rhetorico 31, 2. v. μετάληψις.

μετάληψις. „Dionys. Halic. [II, 31, 1.] μετάληψιν poëticam vocat, quando ξυγγενές et ἑταιρικόν dicitur pro ξυγγενεῖς et ἑταῖροι, h. e. abstractum pro concreto." Ernesti p. 215.

μεταμέλειν II, 47, 2.

μετανάστασις II, 25, 5.

μετάνοια, μεταμέλεια II, 17, 2.

μεταξύ. αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις III, 15, 1. τὰ μεταξὺ πράγματα §. 4. τὰ μεταξύ II, 39, 5. cf. Wyttenbach. Ep. crit. p. 256. Schaefer. μεταξὺ τῆς Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τουδε τοῦ πολέμου II, 10, 8.

μετατιθέναι, ὀνόματα, II, 29, 4, cf. Rhet. p. 214. ibique Schott.

μεταφοραί I, 2, 6. II, 24, 3.

μεταφράζειν, τὴν ἑρμηνείαν ἀλλοιοῦν, τὴν αὐτὴν φυλάττοντα διάνοιαν II, 45, 3. cf. Ernesti s. v. μετάφρασις.

μεταχωρεῖν, in alium locum transire II, 36, 7.

μετέρχεσθαι, τὰς τετριμμένας II, 9, 7.

μετέχειν, κινδύνων, ἐλευθερώσεως II, 56, 5. ἀγωγῆς 50, 3. τῶν λόγων, i. e. teſtem eſſe 41, 4.
μετέωρος. μετέωροι ἐάλωσαν II, 26, 14.
μετοχή, participium III, 11, 1, 2.
μετοχικός. μετοχικὸν ὄνομα III, 12, 3. μετοχικά II, 24, 2.
μέτριος, νοῦς 45, 2. μετρίας ἔχειν τὰς διαλλαγάς 47, 4. σύνεσις ἐπιτευκτικὴ τοῦ μετρίου I, 5, 6. κρατεῖν τοῦ μετρίου 2, 13. cf. κρατεῖν. λείπεσθαι τοῦ μετρίου II, 56, 1. ὑπὲρ τὸ μ. 54, 3. ἢ μηκυνόμενα πέρα τοῦ δέοντος ἢ συναγόμενα εἰς ἔλαττον τοῦ μετρίου 13, 4. ἵνα μὴ πλείων ὁ λόγος γένοιτό μοι τοῦ μετρίου 41, 1.
μετρίως, ἐκβαίνειν τὰ συνήθη II, 49, 1. τεταμιευμένως καὶ μετρίως χρῆσθαι ἑρμηνείᾳ 51, 3.
μέτρον. οὔτε μ. ἔχειν αὔτε καιρόν I, 2, 6.
μετωνυμία, Cicerone orat. 27, interprete eſt, ubi pro verbo proprio (proprium) ſubjicitur aliud, quod idem ſignificet, ſumptum ex re aliqua conſequenti. I, 2, 6. ex emendatione pro ἐπωνυμία.
μέχρι et μέχρις p. 107. ſq. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων II, 25, 2. μέχρι παντὸς αὐτοῦ (τοῦ πολέμου) βιώσας 6, 1. παραμείναντος μέχρι παντὸς τοῦ τόνου 24, 7. μέχρι δισχιλίων ἑκμηκύνας στίχων 10, 5. μέχρι τούτων τὸ σχῆμα τῆς λέξεως σώζει τὴν ἀκολουθίαν III, 14, 4. μέχρι πόσου προελθόντα δεῖ πεπαῦσθαι II, 24, 7. τὰς τιμωρίας, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προστιθέναι 33, 2. μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοι εἰσὶν περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, εἰς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν ἤκουσε III, 9, 3. μέχρις οὗ cum indicativo II, 12, 3.
μή. μήτε-μή p. 8. μὴ ταῦτα et μετὰ ταῦτα confuſa p. 29.
μηδέ. οὐ-μηδέ I, 2, 7. v. add. ad h. l.
μηδέποτε III, 14, 5.
μηκέτι II, 25, 4.
μῆκος, χρόνου II, 10, 2. τούτου τοῦ πολέμου μῆκος μέγα προὔβη 20, 8. μῆκος λόγων 38, 3. cf. Plutarch. Timol. 10. μῆκος ἔχουσα ἀπὸ λόγου διήγησις I, 3, 11.
μηκύνεσθαι, πέρα τοῦ δέοντος II, 13, 4.
μήν. οὐ μὴν-γέ I, 3, 7. et II, 54, 3. ubi antea μέν pro μήν legebatur. cf. de Compoſ. p. 114. 128. 582. Demoſth. περὶ συμμ. p. 178. in. Hinc etiam II, 55, 3. γέ addendum eſſe ſuſpicabar: quae tamen particula non ſemper addi ſolet, veluti Demoſth. l. l. p. 178. f.
μιαίνειν, τὴν αὐτοῦ συνείδησιν ſc. falſa tradendo II, 8, 3.
μίγμα et δεῖγμα confuſa p. 15.
μικρολόγον ἦθος I, 3, 2.
μικροπολίτης II, 41, 2.
μικρός, ſcriptor p. 49. μικρὸν ἔργον II, 18, 7. μικρὰ πράγματα II, 11, 2. 16, 4. τὰ μικρὰ 19, 2. μικρὰ ποιεῖν τὰ πάθη 15, 1. 2. κατὰ μικρόν, paulum I, 6, 9.
μικτός. κοινόν καὶ μικτὸν γένος χαρακτῆρος III, 2, 2.
μιμεῖσθαι, τινά II, 6, 1. 52, 1. τὰ παρ' ἐκείνοις τοῖς ἀνδράσι κείμενα 1, 1. τὴν ἀλήθειαν 45, 3.
μίμημα. ἀπὸ τούτων τὰ μιμήματα ὑποτίθεμαι λαμβάνειν II, 42, 2.
μίμησις. ἔστιν ἐνέργεια διὰ τῶν θεωρημάτων ἐκματτομένη τὸ παράδειγμα Maji Anecdd. p. 102. ed. Francof. μίμησις τῶν ἠθῶν καὶ παθῶν I, 3, 18. μιμήσει χρῆσθαι II, 51, 1.
μιμητής II, 52, 3.
μιμήσκεσθαι, προσώπου II, 8, 2. 24, 1. πράγματος 9, 5. 14, 1. 15, 2.
μιξόθηρες Ναΐδες II, 6, 2. 59, 6.

μισεῖν, τινά II, 41, 8. 47, 3. μισεῖσθαι 59, 4.
μισθός p. 571. βουλευτικός p. 578.
μῖμος, δυνάμεως παράδειγμα II, 59, 6.
μνήμη, recordatio, τὰς ἡμετέρας τῶν ἀκουσθέντων μνήμας οὐ ῥᾳδίως οὐδ' ἀκριβῶς ἀναφέρειν II, 9, 6. hinc i. q. ἀκοή, λόγος, Sage II, 5, 5. 7, 2.
μνημονεύειν II, 20, 10.
μνησικακεῖν, τῇ πόλει διὰ τὴν καταδίκην II, 41, 8. τῇ πατρίδι τῆς φυγῆς I, 5, 15. cf. Matth. Gr. Gr. §. 345.
μοῖρα. πολλοστὴν μοῖραν ἔχει τῶν κατορθουμένων τὰ διαμαρτανόμενα I, 2, 16. πρώτην μοῖραν (locum) ἔχει ἡ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις II, 54, 2.
μόλις III, 15, 1.
μονόκωλος, ὑπόθεσις II, 6, 2.
μόνος II, 2, 5. 15, 2.
μόριον. τὰ μόρια τῆς λέξεως II, 54, 2. τὰ στοιχειώδη (τῆς λέξεως) μ., ὀνοματικά, ῥηματικά, συνθετικά 22, cf. III, 5, 1. θηλυκὸν μόριον i. e. forma III, 11, 2.
μορφαὶ εὐπρεπεῖς II, 54, 4.
μοχθεῖν III, 12, 1. μοχθεῖ ἡ διάνοια I, 5, 11.
μυθεύειν. ὁ μυθευόμενος τῶν ψυχῶν ἀπολύσεων τοῦ σώματος ἐξετασμός I, 6, 7.
μυθικός. μυθικὰ πλάσματα II, 7, 1.
μῦθος II, 5, 5. pro λόγος I, 2, 10. attice, sive potius poëtice cf. interprr. ad Gregor. Cor. p. 493. et Creuzer. Symbol. et Mythol. T. I. p. 47. sqq. ed. alter. οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος p. 18.
μυρίοι II, 5, 3. 45, 5. 55, 1.
μύρον I, 1, 15.
μυστήριον. τὰ μυστήρια τῆς τὸ δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνοουμένης κακίας, I, 6, 7.

N.

ν et ι subscriptum confusa p. 55.
ν et ς confusa p. 19. 71. 130. 293.
νᾶμα. νάματα διαφανέστατα I, 2, 3. ναμάτων et σωμάτων confusa p. 15.
νάπη II, 6, 2.
ναυάγιον II, 26, 15.
ναυμαχεῖν II, 26, 15.
ναυμαχία II, 13, 2. ἰσχυρὰ II, 26, 15. ναυμαχία νικᾷν 19, 6.
ναυπηγός II, 19, 6.
ναῦς II, 26, 2. sqq.
ναυτικός, στρατός II, 26, 14.
νεκρός. νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι II, 26, 15.
νέμειν, μέρη p. 279. νέμεσθαι γῆν II, 15, 3. τὰ αὐτῶν 25, 3. 36, 5.
νεωτερίζειν II, 36, 9.
νεωτεροποιός III, 12, 3.
νή, τὸν Ἡρακλέα II, 54, 8.
νησιώτης II, 48, 1.
νῆσος II, 26, 15.
νηχεσθαι II, 6, 2.
νικᾶν, ναυμαχίᾳ II, 19, 6. νικᾶσθαι χρήμασι 45, 1.
νοεῖν. τίνες δή ποτε νοεῖ τοὺς ἀμαθεῖς II, 32, 2. op. ἑρμηνεύειν, νενοημένα ἀκριβῶς 47, 2. ἐνθύμημα νενοημένον οὐκ ἀτόπως 37, 7.
νόημα, κατασκευάζειν καὶ σχηματίζειν II, 54, 5. ἐκφέρειν 53, 2. νοήματα πολλὰ συντιθέναι εἰς ἕν 24, 3. ἐνθυμήματα καὶ νοήματα 54, 5. 45, 5. III, 15, 1. νόημα et ὄνομα confusa p. 130. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 102.
νόησις. ἐλλείπει τι μόριον εἰς τὸ συμπληρωθῆναι τὴν νόησιν II, 32, 1. νοήσεις πολύπλοκοι 53, 2. cum variis epithetis 52, 3. περιφράζειν νόησιν III, 4, 2. ἐκβαίνειν τὰς νοήσεις II, 25, 4. ubi tamen v. annot.
νομίζειν, κινδύνων τόνδε πάλιστον III, 16, 1. τοῦ χωρίου τὸ ἀνεμβατον ἡμέτερον νομίζω 12, 2. τόλμα ἀλόγιστος ἀνδρία φιλέτευ-

ρος ἐνομίσθη II, 29, 5. εὐσεβεία οὐδέτεροι ἐνόμιζον, ſc. διαπράξασθαί τι, i. e. ut Thuc. ſchol. interpretatur: μετ' εὐσεβείας πρᾶξαί τι οὐδετέρῳ [οὐδετέροις] φροντὶς ἦν, οὐδὲ σπουδή 53, 2.
νόμιμος, ταφή II, 18, 4.
νομίμως, ἐπιφέρειν τιμωρίαν II, 36, 10.
νόμισις, ἐς τὸ θεῖον, i. e. τὰ νενομισμένα II, 40, 5.
νομοθέται p. 589.
νόμος, κείμενος, καθεστώς II, 31, 3. νόμων ἀνδρεία III, 12, 1. v. ἀνδρεία. τοῖς ἐκείνου νόμοις (agendi ratione) χρῆσθαι I, 1, 14. νόμος πλεονεξίας II, 41, 6.
νόσος, λοιμώδης II, 20, 10.
νουθετεῖν II, 49, 2.
νοῦς, mens, νοῦν ἔχειν II, 45, 2. διεγείρειν 23, 4. ſenſus 51, 3. δυσείκαστος 40, 6. κοῦν ἔχειν I, 2, 11. II, 32, 2.
νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις II, 26, 9. νῦν πρῶτον 2, 4. νῦν μὲν — αὖθις δὲ 24, 2. οἱ νῦν 5, 3. τὰ νῦν I, 2, 12.
νύν. εὖ ἴσθι νυν I, 1, 2. ubi v. annot. Non me fugit, Heindorfio ad Plat. Gorg. p. 84. et Buttmanno Gr. Gr. p. 578. hujus encliticae uſum a proſaicis alienum videri, ſed quod Ariſtophani in locis nonnihil metro poëticis licuit, id cur a proſaicis alienum cenſeam non reperio. Et laudavit aliquot Xenophontis locos Sturz. Lexic. Xenoph. III, p. 213. b.
νυνί II, 21, 22.

Ξ.

ξένος, οἷς οὐδὲν φανήσεται τούτων ξένον II, 50, 3. ἐνθυμήματα περιττὰ καὶ ξένα καὶ παράδοξα 54, 2. de dictione uſurpatum ex Ariſtotelis poet. 22. finitione ſignificat γλῶτταν καὶ μεταφορὰν καὶ ἐπέκτασιν καὶ πᾶν παρὰ τὸ κύριον. ξένη λέξις II, 24, 1. 55, 2. 42, 5. ξένα ὀνόματα 55, 3. ἀχλύματα 49, 1. τὸ ξένον 50, 2. 55, 2. τὰ ξένα 24, 7. I, 2, 5.
ξυν et ξυμ — v. συν et συμ —

O.

ο et ω confuſa p. 174. 207.
ο et ε confuſa p. 50.
ο et ω confuſa p. 159.
ο et ω confuſa p. 17.
ὁ. οἱ ἐν τῇ πόλει II, 56, 9. οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν 26, 13. τὰ παραχρῆμα III, 16, 2. cf. μεταξύ. τὰ τῶν πόλεων II, 29, 2. ubi v. annot. ἐν τοῖς χαλεπώτατα 26, 12. ἐν τοῖς πρώτη 28, 5. ubi v. annott. τὸ δ' οὐκ ἦν ἄρα τοιοῦτον p. 145. ἐν δὲ τοῖς — ib. et p. 160. ὁ μὲν ad poſterius ὁ δὲ ad prius membrum refertur p. 159. τὸ δέ τ. p. 87. cf. articulus.
ὄγκος. εἰς ἔλαχιστον ὄγκον συναγαγεῖν τὴν πραγματείαν II, 1, 2. ὄγκος τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς, amplitudo I, 2, 13. cf. Erneſti ſ. v. et Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 130. 461. ſq.
ὅδε. διὰ τόδε, ὅτι — II, 11, 3. οἵδε in inſcriptionibus p. 524.
ὁδός. καινὴν καὶ ἀτριβῆ τοῖς πολλοῖς πορευθῆναι ὁδόν II, 9, 3. ὁδός ſubauditur p. 82.
οι et α confuſa p. 33.
οι et αι confuſa p. 163.
οἰ et οὐ confuſa p. 108.
οἴεσθαι I, 1, 4. 5. 12. II, 54, 5. III, 9, 3. οἴεσθαι et ἡγεῖσθαι confuſa p. 227. ad οἴεσθαι ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 117. cf. p. 164.
οἰκεῖν II, 36, 3. 48, 1. οἰκεῖσθαι κατὰ κώμας p. 113.
οἰκεῖος. οἰκεία πατρίς II, 26, 9. i. q. σύνεσις III, 16, 2. ubi v. n. δύναμις, cui opponitur συμμαχική II, 54, 1. οἰκεῖοι πόλεμοι

10, 8. ad quem l. v. add. τὴν πολεμιωτάτην γῆν οἰκειοτέραν τῆς οὐ δι' ὀλίγου κεκτημένης θαλάσσης ἡγεῖσθαι 26, 10. μετὰ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων, quae ad rem illustrandam aptae sint III, 1, 1. οἰκειότερον ἦν καὶ τοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἐξενηνέχθαι πτῶσιν 12, 3. κανὼν οἰκεῖος ἱστορία II, 9, 7. λόγοι τοῖς προσώποις καὶ τοῖς πράγμασιν οἰκεῖοι 56, 1. τοῖς Μηλίοις οἰκεῖοι καὶ προσήκοντες λόγοι 41, 6. διθυραμβικῆς σκευωρίας οἰκειότερον 29, 4. τῆς Γοργίου προαιρέσεως οἰκειότερα 46, 2. cf. Matth. Gr. Gr. §. 571. 1. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 186. κατὰ τὸ οἰκεῖον, ob propinquitatem III, 15, 5. cf. Matth. Gr. Gr. §. 267. 1. et Poppo prolegg. ad Thuc. p. 168.

οἰκείως, φράζειν, e re alicujus loqui, utilia dare consilia II, 45, 4. οἰκείως διατίθεσθαι I, 1, 1. quo Sylburg. in ind. quem caeteri editores secuti sunt, *jucunde affici* interpretatur. Contra interpres latinus convertit: *amico animo affici*, quod rectius videtur. cf. Antiqq. X, 40. p. 2097. 1. τὸ πλῆθος οἰκείως διετέθη πρὸς τοὺς λόγους. quamquam etiam cognata grati notio in hac dictione latet. cf. de compos. pag. 146. ὑφ' ὧν γλυκαίνεται τε καὶ μαλάττεται καὶ τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις. unde verbo οἰκειοῦν opponitur διοχλεῖν p. 120.

οἰκέτης et ἱκέτης confusa p. 149.

οἰκήτωρ II, 20, 9.

οἰκία II, 36, 7.

οἰκίζειν II, 19, 6.

οἰκισμός I, 5, 6. 6, 4.

οἰκονομεῖν, τὴν διήγησιν II, 12, 1. cf. Jud. de Isaeo p. 613. 4. 614. 15.

οἰκονομία, ἡ τῶν παρεσκευασμένων s. εὑρεθέντων χρησις (Jud. de Demosth. p. 1113. 3.) I, 4, 2. 6, 2. II, 10, 1. 11, 1. ejus sunt ἡ διαίρεσις, ἡ τάξις et αἱ ἐξεργασίαι 9, 2. αἱ οἰκονομίαι 35, 1. 6.

οἰκονομικόν, τὸ II, 9, 1.

οἰκοφθορεῖν II, 14, 5. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Mor. T. 1. p. 56.

οἶκτον II, 18, 4. 45, 3.

οἰκτρός I, 3, 6.

οἰμωγή II, 26, 14.

οἶος. οἷόν τι II, 17, 1. οἷα οὐχ ἕτερα 26, 4. οἷός τε 48, 2. III, 16, 2. οἷόν ex praegresso ὁποῖος eliciendum p. 236.

οἴχεσθαι i. q. ἀποπλεῖν II, 28, 5.

ὀχνεῖν II, 55, 1. 65, 1.

ὄχνος II, 52, 1.

ὀλιγαρχεῖσθαι II, 51, 1.

ὀλίγος, τις χρόνος II, 14, 2. ὀλίγοι τινές 18, 1. πολλῶν ὄντων ὀλίγα 54, 1. (cf. Schaefer. ad I. de Compos. p. 273. Thuc. I, 110. II, 76. al.) οἱ ὀλίγοι, optimates 28, 5. etiam sine articulo p. 383. ἡμῶν ἢ ἐχόντοις ὀλίγους ἀγωγή i. e. paucos illos ξυνέδρους 37, 3. ἐν ὀλίγῳ sc. τόπῳ 26, 6. ὀλίγοις ἀρκεῖσθαι, v. ἀρκεῖσθαι. ἐν ὀλίγοις, paucis (verbis) 1, 1. 53, 2. ἐπ' ὀλίγον p. 207. παρ' ὀλίγον 26, 12. δι' ὀλίγου sc. διαστήματος ib. cf. Arrhian. exped. Alex. IV, 26. δι' ὀλίγων sc. ῥημάτων 50, 1. ὀλίγῳ cum comparativo 6, 2. 4. ἄλογος et ὀλίγος confusa p. 147. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 44. 119. δι' ὀλίγων et διὰ λόγων confusa p. 204. ἐλάττων op. πλείων 5, 4. οὐκ ἐλάττους τετράκις μυρίων 18, 4. ἔλαττον, μεῖον ἔχειν p. 107. op. μείζων 14, 6. οὐδεμιᾶς ἐλάσσων ἔκπληξις 26, 13. τὴν Πελοπόννησον οὐκ ἐλάττονα ἐξηγεῖσθαι III, 14, 2. op. κρείττων I, 1, 7. οὐκ ἔλασσον ἢ ἑξήκοντα νῆες p. 287. ἐλάχιστος. II, 3, 2. 24, 5. πλεῖσται αὗται ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν 26, 6.

ὀλιγωρία II, 1, 1.

ὀλίγωρος I, 4, 4.

ὅλος. ὅλη ἡ ἱστορία II, 16, 1. οὐχ ὅλην ἐπαινῶ 43, 1.
ὀλοφύρεσθαι. ὀλοφυρθεὶς τοῖς αὐτοῦ κακοῖς II, 48, 6.
ὀλοφυρμός II, 26, 12. 13. ὀλοφυρμοί 18, 1.
ὀλόφυρσις III, 5, 3.
ὁμιλία. εἰς ὁμιλίαν ἔρχεσθαί τινι I, 6, 3. Λαμίαι εἰς ὁμιλίαν ἀνθρώποις συνερχόμεναι de coitu II, 6, 2. ὁμιλίαι ἰδιωτικαί 49, 2, βιωτικαί 50, 1.
ὄμνυμι, τινά II, 56, 9.
ὁμοείδεια, τῶν σχηματισμῶν I, 6, 10. cl. p. 51. ὁμοειδία legitur in Jud. de Isocr. pag. 543. 1. Jud. de Dinarcho p. 641. 5.
ὁμοιογενής, ἀρετή II, 25, 3.
ὁμοιοκατάληκτα p. 133.
ὅμοιος. ὁμοία τύχη II, 46, 1. ὅμοιαι προαιρέσεις 23, 3. ὅμοιόν τι πασχεῖν 34, 3. cum dativo 23, 6. 39, 4. 45, 1. cum genitivo I, 4, 3.
ὁμιοῦσθαι, τοῖς πολλοῖς II, 40, 2.
ὁμοίως - ὥσπερ II, 25, 4. ὁμοίως τι οἰκείως φράζειν 45, 4. Sic ὁμοίως ἀβασανίστως Thuc. I, 20. quod non sollicitare debebet Goeller in Actt. Philoll. Monac. II, 3. p. 319. πάντες ὁμοίως I, 1, 2. 5, 6. p. 259. sq.
ὁμολογεῖν I, 1, 4. II, 38, 3. 45, 4.
ὁμολογία. ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο II, 15, 3.
ὁμόσε, ἰέναι τοῖς ἐχθροῖς II, 46, 1.
ὁμοῦ I, 3, 4. πάντα ὁμοῦ II, 26, 13.
ὅμως II, 20, 4. 8.
ὀνειδίζειν I, 6, 9.
ὀνειδισμοί I, 6, 8.
ὄνειδος. ὀνείδη κατεσκέδασεν αὐτῆς II, 41, 8.
ὄνομα, verbum, τιθέναι I, 2, 8. ὀνομάτων ἀξίωσις ἐς τὰ ἔργα II, 29, 4. op. νοῦς I, 2, 11. ἔργα 41, 3. 48, 6. πρᾶγμα 24, 5. μετοχικόν, ἀντωνυμικόν III, 12, 3. substantivum 4, 1. 6, 1. 11, 1. nomen, τῷ αὐτῶν ὀνόματι τιμηθήσονται II, 48, 2. μετ' ὀνόματος εὐπρεποῦς 35, 2. ὄ. καλόν 38, 3. ἐπαγωγόν 41, 3. ἄλλως ὄνομα p. 265. ὄνομα et νόημα confusa p. 130.
ὀνομάζειν, καὶ σχηματίζειν τὰ πραχθέντα II, 26, 2. ὠνόμασται τοῖς προσφυεστάτοις ὀνομασι p. 1.
ὀνομαστί II, 26, 10.
ὀνομαστικός II, 37, 6.
ὀνοματικός II, 22. et ὀνομαστικός confusa p. 129. 221. 225. 226. 228.
ὄντες et ἰόντες confusa p. 172.
ὀξέως, ἐπεκθεῖν II, 25, 4.
ὀξύς, ἐπινοῆσαι III, 14, 3.
ὅπῃ, σωθήσονται II, 26, 14. cf. p. 170.
ὁπλιταγωγοὶ νῆες p. 314.
ὁπλίτης et πολίτης confusa p. 254. 387.
ὅπλον. ὅπλα παρέχεσθαι, ἔχειν, τίθεσθαι p. 254.
ὅποι p. 170.
ὁποιόσγετις I, 1, 3.
ὁπόσος II, 24, 3.
ὁπότερος I, 1, 10.
ὅπου - ἦπου II, 3, 5. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 299.
ὅπως. οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι II, 38, 3.
ὁρᾷν, περὶ τὴν τάξιν ἐλαττώματα II, 35, 2. τῆς προαιρέσεως οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸν ἀκριβέστατον λογισμὸν ὁρώσης 1, 1. τὴν ποσότητα, rationem habere 51, 3. τὸ ἤδη ὁρώμενον III, 16, 1. ad ὁρᾷν praegressi verbi infinitivus est repetendus p. 117.
ὀργᾷν p. 275.
ὄργανον. τέσσαρά ἐστιν ὥςπερ ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως II, 24, 6. ubi h. v. vulgari significatu capiendum; non cum Ernest. forma dicendi vertendum.
ὀργή, ἡ παρὰ τῶν θεῶν III, 11, 3. τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γέγενηται II, 44, 1. ὀργὰς ἀπομειλίττεσθαι, πραΰνειν 44, 2. παραμυθεῖσθαι 47, 1. ἐπιφέρειν i. q. χαρίζεσθαι p. 298. cf. ἐπιφέρειν.
ὀργίζεσθαι. II, 45, 1.
ὀρέγεσθαι, δόξης II, 47, 3.

ὀρθός, πανών II, 9, 7. 54, 5. ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώση ἐπιθυμία I, 2, 12. ὀρθὴ πτῶσις, nominativus II, 57, 5.
ὀρθῶν, πόλις ὀρθουμένη II, 44, 5. βρύω, στῆναι II, 40, 1. ποιεῖν I, 1, 1. σκοπεῖν 4, 4. χαλεπαίνειν 44, 1.
ὅρκιοι θεοί II, 56, 4.
ὅρκος, φοβερός II, 33, 3. ὅρκοι 56, 5. τῆς ξυναλλαγῆς ἐγίγνοντο, ἐδίδοντο 31, 4.
ὁρμᾶν, ἐπί τινα II, 25, 4. ἐπὶ τὸ ὀρθὸν I, 2, 12. ὥρμηντο συγχωρεῖν II, 14, 4.
ὁρμή, ἄμετρος I, 2, 5. ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς II, 26, 14.
ὅρος, γῆς ὅρους ἀποδεικνύναι II, 56, 7. Θουκυδίδης τῆς περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους δεινότητος ὅρος, exemplar, quatenus superari non potest II, 2, 3. cf. de Compos. p. 242. Sch. de Lys. p. 492. 11. de Demosth. p. 955. 13. 1024. ubi cum verbo κακῶν conjungitur.
ος et α confusa p. 287.
ὅς μὲν — ὅς δὲ I, 2, 16. II, 15, 2. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 556. et Matth. Gr. Gr. §. 288. sq. ἐν ᾧ sc. χρόνῳ II, 20, 4. ὅς pro εἴ τις p. 196.
ὅσιος II, 20, 1.
ὅσος II, 10, 7. 26, 14. 28, 1. 56, 10. ὅσον χρόνον προσφέροιτο 26, 7. ὅσον δυνατόν 20, 6. ὅσον ἐδύνατο μάλιστα p. 196. ἐν ὅσῳ sc. χρόνῳ 28, 3. ὅσον κἀμὲ εἰδέναι 52, 3. cf. p. 154. τοσούτῳ — ὅσον 48, 5. μέχρι τοῦδε — εἰς ὅσον III, 9, 3. ἄλλα ὅσα p. ὅ. α. p. 169.
ὅσπερ II, 36, 5. καὶ ἅπερ αὐτὸς εἴρηκε p. 27.
ὅστις, ὁπόστα I, 1, 3. ἐξ ὅτου sc. χρόνου II, 20, 11. ὅστις p. εἴτις II, 47, 3. cf. p. 196.
ὅταν III, 13, 1.
ὅτι cum infinitivo p. 275. οὐχ ὅτι, non solum non I, 1, 4. cf. Hermann. ad Viger. p. 790. et Buttmann. Gr. Gr. p. 579. ὅτι post δοκεῖν omissum p. 160.
οὐ trajectum p. 72. ἡ οὐκ ἀποτείχισις p. 227. οὐχ οἷ ἂν δυνατώτατοι p. 336. οὔτε — οὐ p. 8. οὔτε — δ' οὐ p. 47. οὔτε — τ' οὐ p. 269. τε — οὐ — τε p. 269. οὐ et οἱ confusa p. 108. 144.
οὐδέ, an pro οὐ usurpetur p. 147. καὶ οὐδὲ — ac ne — quidem I, 1, 10. II, 18, 2. οὐδὲ συγκριτικὸς οὐδ' ἑτέρῳ 51, 3. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ pag. 29. οὔτε — οὐδέ pag. 13. οὐδ' et οὔθ' confusa p. 206.
οὐδείς. οὐδεμιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπληξις II, 26, 25. οὐδέν ὅ, τι οὐ ξυνέβη 28, 5. ἐν οὐδενί, nulla in re 56, 9. nisi forte cum praegresso ἐν τῷ πρωτοῦ χρόνῳ jungendum est; quod tamen durius fuerit. οὐδὲν ἧσσον 44, 3.
οὐδέτεροι II, 55, 2. οὐδέτερα generis neutrius nomina II, 24, 2. 37, 6. III, 10, 1. 2.
οὐκέτι I, 2, 12. II, 25, 4. 26, 14. III, 15, 5.
οὐκοῦν et οὔτ' οὖν confusa p. 164.
οὖν, in apodosi I, 1, 14. in resumtione II, 25, 4. ἐν μὲν οὖν 56, 1. omissum p. 38.
οὐσία. τὰς οὐσίας ἔχειν p. 269.
οὔτε — δὲ (ἀλλά) pag. 154. n. 15. οὔτε — οὐδὲ pag. 13. οὔτε — τε, οὔτε, εἴτε, ἐάντε p. 267 sqq. οὔτε et οὔτι confusa pag. 51. οὔτ' οὖν et οὐκοῦν confusa p. 164.
οὗτος. δεικτικῶς, τὸ φιλόνεικον τοῦτο II, 2, 4. τοῦτο, sequente infinitivo cum articulo 40, 3. τοῦτο ad verbum redit in praegresso substantivo latens p. 4. cl. I, 3, 12. ψόφοι ταῦτ' ἐστί p. 21. sq. τοῦτ' αὐτό, ὅτι II, 18, 5. αὐτὸ τοῦτο, sequente infinitivo cum articulo 45, 3. οὗτος 6, 2. 12, 3. καὶ ταῦτα p. 90. οὐδ' οὗτος 18, 1. 50, 2. ταυτί 47, 4. 48, 4. οὗτος reticetur p. 132. 158.
οὕτως, ὠμὴ στάσις II, 28, 5. ἠλαυγὴς ὁ νοῦς οὕτως ἂν ἦν 50, 5.

ὀφείλειν, cum infinitivo I, 3, 4. II, 22. χρημάτων σφίσι ὀφειλομένων 28, 4.
ὄφελος I, 3, 16. II, 40, 5.
ὀχληρός II, 16, 2. 50, 1. 48, 1.
ὀχλησις II, 53, 1. III, 10, 1.
ὀχλικός. ὀχλικαὶ ἐντεύξεις II, 52, 2.
ὄχλος. ἄχλου πολλοῦ ἀπολωλότος II, 44, 2. ὄχλος πολιτικός 49, 2. ἠρεθισμένος 44, 2. ὄχλοι ib. ὀχλὸς pro ὄχλησις p. 230. cf. Att. ad Platon. Polit. V, 2. p. 507. et interprr. ad Moer. p. 289.
ὀχλώδης. τὸ ὀχλῶδες τῆς παρασκευῆς III, 10, 2.
ὀχυρῶς II, 12, 3.
ὄψις II, 25, 4.

Π.

παθαίνειν, affectus concitare II, 25, 6. ubi cave, ne cum hoc etiam vocabulo τὰ πράγματα jungas. cf. Jud. de Demoſth. p. 1007. 7. p. 1014. 1.
πάθημα, συμφορά II, 10, 2. 20, 8.
παθητικός. τὸ παθητικὸν Thucydidis orationi tribuitur II, 24, 6. παθητικὰ ῥήματα, paſſiva 24, 2. III, 7, 1.
πάθος i. q. συμφορά I, 5, 6. II, 25, 1. 2. peccatum ſcribentis 17, 1. cf. p. 5. affectus, animi commotio, πάσχειν I, 2, 12. ἔχειν, admirationem 34, 5. ἔρως ἐτέθη τῷ πάθει τοὔνομα I, 2, 11. πάθη κοινὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως II, 2, 1. cf. de Compoſ. p. 120. ἠθῶν καὶ παθῶν μίμησις I, 3, 18. τὰ πάθη δηλῶσαι ib. διεγείρειν 23, 5. τοῖς πάθεσι ἐπιτρέπειν I, 6, 9. animi facultas affectus percipiens, τοῖς πάθεσι καταλαμβάνειν II, 4, 3. πάθος orationi tribuitur, (ἐνθυμήματα) πάθους (ἐναγωνίου) μεστά 42, 3. 48, 1.
παιδεία I, 1, 15.
παιδιώδης I, 6, 1.
παλαιός. παλαιὰ ἔργα I, 3, 3. τὰ παλαιότερα II, 25, 2. τὸ παλαιόν adverbialiter 19, 5.
πάλιν I, 5. II, 10, 7. 17, 2. 40, 1. ἔρχεσθαι 36, 9. μὴ φαῦλας πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως III, 9, 2.
πανηγυρικοὶ λόγοι I, 6, 1.
παντάπασι II, 6, 2.
πανταχόθεν II, 26, 3. 4. 8.
πανταχῇ II, 45, 2. 52, 1.
πανταχοῦ II, 25, 3.
πάντῃ I, 2, 14.
πάντως I, 1, 7.
πάνυ I, 1, 1. 4, 3. 5, 6. ἐπ' ὀλίγων πάνυ δημηγοριῶν II, 35, 1. οἱ ἀρχαῖοι πάνυ 23, 2. de qua trajectione v. p. 252. πάνυ τι p. 289. ſq.
παρά, τινος δέχεσθαι I, 1, 1. παραλαμβάνειν III, 14, 1. ἡ παρὰ τῶν θεῶν ἐλπίς, βοήθεια, ὀργή II, 40, 1. III, 11, 3. ὃ παρὰ τῶν πολλῶν φθόνος II, 45, 3. τὰ γεγενημένα παρ' ἑτέρων 29, 3. παρά τινι μισεῖσθαι 39, 4. πιστεύεσθαι 23, 2. παρ' αὐτῷ τὰ πράγματα πρόσωπα γέγνεται III, 14, 1. cf. 16, 1. 17, 1. ἐξετάζειν παρά τινα I, 1, 11. κατασκευάζειν παρὰ τὸν Θουκυδίδου χαρακτῆρα II, 55, 1. cf. Jud. de Demoſth. p. 974, 11. 976. 4. p. διά p. 40. Eadem poteſtate alibi uſurpatur κατά, veluti Dionyſ. Arch. IX, 13. p. 1772. 12. et διά cum accuſativo ib. IX, 41. p. 1855. 16. X, 38. p. 2094. 7. c. 60. p. 2154. 9. Iſocr. Panath. 6. μηδὲν ἔστω παρὰ τοῦτο I, 3, 17. et add. ad h. l. διαφέρειν παρά τινα p. 131. in comparationibus p. 14. poſt comparativos p. 124. poſt ἄλλος et ἕτερος pag. 9. σολοικισμοὶ παρὰ τοὺς ἀριθμούς II, 37, 5. cf. III, 9, 1. 12, 1. 3. παρὰ τὸ εἰωθός I, 2, 12. παρὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους II, 31, 2. παρὰ λόγον 26, 15. παρὰ γνώμην III, 14, 5. παρὰ δύναμιν ib. et pag. 274. παρ' ὀλίγον II, 26, 12. παρά

et κατά confusa p. 158. παρά et περί confusa pag. 151. 163. παρὰ λόγον et παράλογον confusa p. 267.
παραβαίνειν, ὅρκους II, 56, 4.
παραβάλλειν. οὐκ ἄξια τῷδε παραβάλλεσθαι II, 19, 1. τοιαῦτα τολμᾶν καὶ παραβάλλεσθαι I, 2, 15. qua potestate alibi dicitur παρακινδυνεύειν, quod v.
παραβοηθεῖν II, 26, 5. ἐπὶ τὰς ναῦς 1. 14.
παραβολή et παρεκβόλη confusa p. 57.
παραγγέλλειν, praecipere II, 19, 5. cf. Jud. de Lys. p. 489. 14. 500. sq. Hinc παραγγέλματα, praecepta ib. p. 492. 15. et Jud. de Dinarcho p. 644. 9.
παράγειν, in medium proferre II, 52, 2.
παραγραφεῖν I, 5, 14.
παράδειγμα II, 28, 1. 33, 5. φέρειν 8, 3. ἀνδράσιν χρῆσθαι παραδείγμασι I, 1, 17. cf. l. de Compos. p. 150. ἐπὶ παραδειγμάτων p. 62. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 99. παράδειγμα δυνάμεως II, 59, 6. τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων ἔχειν παραδείγματα 48, 1.
παραδεικνύναι. ὡς ἐκ πολλῶν ἐστὶ παραδεῖξαι πραγμάτων II, 19, 2.
παραδιδόναι, τὰ ὅπλα II, 13, 4. πόλιν 56, 7. σιωπῇ καὶ λήθῃ πόλεμον I, 5, 4. μνήμας τοῖς ἐκγόνοις 7, 1. τὴν Πελοπόννησον III, 14, 2.
παραδιηγεῖσθαι II, 13, 4.
παράδοξος, jungitur cum καινός I, 1, 2. cum θαυμαστός 6, 4. παράδοξα καινοτομεῖν πράγματα II, 2, 5. π. ἐνθυμήματα 34, 2. ἐκ παραδόξου 55, 2.
παράθεσις II, 55, 2.
παραίνεσις, χάριτος III, 5, 2.
παραινετικοὶ λόγοι II, 45, 5. παραιτητικὸν σχῆμα 44, 2.
παρακαλεῖν II, 41, 6. 47, 1. 49, 2. παράκλησις p. 170.
ad παραδελεύσεσθαι e praegresso verbo infinitivus est repetendus p. 217.
παρακέλευσις II, 26, 9.
παρακινδυνεύειν, de oratione audaciore et quasi ex periculo petita (cf. Spalding. ad Quint. II, 11, 3.). παρακεκινδυνευμένη φράσις I, 2, 16. cf. Ernesti I. v.
παράκλησις II, 9, 6.
παρακολουθεῖν I, 5, 13. II, 9, 6.
παραλαμβάνειν, πράγματα (ἐπὶ τὴν γραφήν) pag. 47. ἀρετὰς 5, 6. συγγραφέας, ut imiteris I, 6, 11. uti verbo v. forma III, 7, 1. 8. 11, 2. accipere II, 36, 7. βασιλείαν III, 15, 5. ἄξίωμα παρὰ τῶν πατέρων 14, 1. λέξιν ποίαν τινὰ παρὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων II, 21. μνήμας 5, 3. δόξας 2, 3. παραλαμβάνειν et προαιρεῖσθαι permutata p. 189. παραλαμβάνειν et ἐπιλαμβάνειν confusa p. 47. παραληφθείς et παραλειφθείς confusa p. 102.
παραλείπειν I, 1, 3. 3, 14. II, 14, 5. 17, 1. 2. 19, 1. 20, 1. 53, 2. ὁ παραλειφθεὶς διέκπλους 26, 2. παραλειφθείς et παραληφθείς confusa p. 102. παρέλιπεν et παρέλειπεν confusa p. 103.
παράλογος, συμφορά II, 47, 1. τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον 47, 3. Thucydides adjectivum παράλογος ignorat p. 146. 267.
παραμένειν II, 23, 4. παραμένει μέχρι πάντων ὁ τόνος 24, 7.
παραμυθεῖσθαι, ὀργήν II, 47, 1.
παραμυθητικός, λόγος II, 42, 1.
παραμύθιον, ἐλπὶς κινδύνῳ II, 40, 2.
παραπλήσιος I, 2, 5. II, 2, 1. 27, 1. 20, 7. 23, 2. 26, 13. 48, 3. ναυσὶ παραπλησίοις καὶ πρότερον 26, 3. cl. p. 146.
παρασκευάζειν. παρεσκεύασε τῇ κρατίστῃ ποιήσει τὴν πεζὴν φράσιν ὁμοίαν γενέσθαι II, 23, 6. παρασκευάζεσθαι πρὸς τὰς ὀχλικὰς ἐντεύξεις 50, 2.
παρασκευή, apparatus bellicus II, 20, 2. 56, 5. III, 10, 2. παρασκευαί I, 8, 12. de apparatu scriptoris 9, 2.

παρατήρημα, observatio III, 17, 4.
παρατιθέναι, comparare I, 1, 7. ſubjicere, τὰς αἰτίας II, 25, 1. 28, 1 τὸν λόγον 54, 3. παρὰ μίαν ἑκάστην τῶν προθέσεων τὰς λέξεις τοῦ συγγραφέως III, 1, 2. cf. Jud. de Demoſth. p. 168. 12. et Schaefer. Meleem. crit. pag. 25. proprie dicitur de teſtimoniis, quae quis ad rem illuſtrandam in medium profert. v. eund. ad l. de Compoſ. p. 84. 259.
παρατυγχάνειν, συλλόγῳ II, 41, 4. παρατυγχάνει καιρός 32, 1. τὸ παρατυχόν 20, 6. 52, 1.
παραυτίκα, ἔγγιόν τι ταῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογνώτερον Phot. p. 286. ἐν τῷ παραυτίκα II, 26, 15.
παραφέρειν, commemorare, γραφάς I, 1, 11.
παραχρῆμα II, 20, 7. 31, 4. τῶν παραχρῆμα κράτιστος γνώμων III, 16, 2.
παρεῖναι, τοῖς ἔργοις II, 20, 6. ἡ σύνοδος πάρεσται 38, 2. πάρεισι τοῖς λόγοις ἀρεταί 22. ὁ παρὼν πόλεμος 20, 4. καιρός 44, 5 παροῦσα πίστις, αἴσθησις, συμφορά 47, 1. παρόντες ξύμμαχοι 36, 5. παρόντα σοφίσματα 48, 1. τὸ παρόν 59, 4. 40, 2. 47, 4. τὰ ἀεὶ παρόντα 20, 5. τὰ παρόντα 26, 11. 44, 4. 46, 2. op. μέλλοντα 37, 4. 7. 41, 2. ὁ παρὼν χρόνος ſenſu grammatico III, 12, 1. 2.
παρέκβασις p. 57. cf. Thom. M. p. 280; ἐκβολὴ τοῦ λόγου λέγε, καὶ μὴ παρέκβασις. Sed v. ibi Triller.
παρεκβολή p. 57.
παρεκτείνειν, μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν II, 5, 5. cl. p. 90.
παρέλκειν II, 19, 4.
παρεμβολή, τῶν μεταξὺ πραγμάτων II, 15, 4. Sic παρεμβάλλειν Jud. de Demoſth. p. 980. 7. cf. Erneſti l. v.
παρέμπτωσις, interjectio ſententiarum II, 24, 8. III, 15, 1.
παρεξειρασία p. 226.
παρεξετάζειν II, 36, 1.
παρέρχεσθαι. παρέρχεται ὁ πολεμος II, 56, 7. ἀσάφεια παρῆλθεν εἰς τοὺς λόγους 52, 5.
παρέχειν, καὶ παρέχεσθαι διαφέρει· παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ῥαθύμιατα ἢ ἐκπώματα, τὸ δὲ παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων. Ammon. quod diſcrimen non ſemper teneri jam ab aliis obſervatum eſt, v. Lexic. Xenoph. l. v. et Poppo prolegg. ad Thuc. p. 187. παρέχειν, νίκην 48, 2. ὠφέλειαν I, 6, 4. ἀφορμὴν 1, 11. II, 52, 1. λόγον μῆκος ἱκανὸν 58, 3. ἀνάγκην III, 6, 2. αἰτίαν II, 44, 2. ἔκπληξιν καὶ ἀποστροφὴν τῆς ἀκοῆς 26, 3. φόβον 10, 4. ὄκνον καὶ ῥᾳθυμίαν 52, 2. ἀλογίαν τῆς διανοίας 41, 2. γῆν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι 56, 10. cf. εὐμενής. παρέχεσθαι, ἀφορμὴν κατηγορίας 10, 2. τόλμαν 31, 2. 46, 1. πίστεις I, 1, 9. II, 46, 2. III, 1, 2. ἀποδείξεις 2, 1. δείγματα II, 28, 1. γραφὰς 52, 2. cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 136. μάρτυρας II, 3, 8. διανοίας 41, 1.
παριέναι (παρίημι), praetermittere II, 50, 2.
παριστάναι i. q. δηλοῦν, τὰ πάθη I, 3, 18. cf. Mor. ad Longin. IX, 1. p. 42. ſq. εἴ τῳ παρέστηκε, ſi quem ſubiit ea cogitatio II, 48, 5. III, 9, 1. cf. ej. Mori libell. animadvv. ad Longin. p. 29. ſq. et quos laudat Aſt. ad Plat. Phaedr. p. 240. ſive Heindorf. ad Phaed. p. 9.
παρίσωσις (ἐστιν), ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα Ariſtot. Rhet. III, 9, 5. cf. Erneſti l. v. et Jud. de Ilocr. p. 561. ſqq. v. II, 24, 4. 29, 5. III, 17, 1.
παρόμοιος, τὰ παρόμοια i. q. παρομοιώσεις III, 17, 1.
παρομοίωσις (ἐστιν), ἐὰν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων Ariſtot. III, 9, 5. v. II, 29, 5.

παρονομασία „assimilatio vel annominatio Auct. ad Herenn. IV, 21. qua nomina in sono et forma aliquid similitudinis habentia, sensu autem dissimilia componimus vel sibi opponimus in oratione." Ernesti s. v. cf. Heindorf. add. ad Plat. Phaedr. p 361. Sic vocatur II, 48, 5. oppositio verborum κατοικίζειν et ἐξοικίζειν cf. 24, 4.
παροξῦν. χαρακτὴρ παρεφθαμένος ἅπασι, a nemine dum adhibitus II, 24, 1.
πᾶς, omnis, jeder, sine articulo I, 2, 8. II, 14, 3. 26, 10. al. πᾶς τις 26, 6. cf. Boissonnad. ad Eunap. p. 127. sq. πᾶσα ψυχὴ et ἡ πᾶσα ψυχὴ p. 146. κέρας τοῦ παντός 26, 5. πάντα τὰ Θουκυδίδου, omnes Thucydidis locos 51, 2. ἐπιβίων διὰ παντὸς αὐτοῦ, sc. τοῦ πολέμου 12, 3 διὰ παντός 40, 5. ibique annott. μέχρι πάντων 24, 7. 54, 3. αἱ πᾶσαι ἐς διακουίας p. 93. πάντα et αὐτὰ confusa p. 44. πάντα et ἅπαντα confusa p. 149.
πάσχειν, παραπλήσια II, 26, 13. 15. ἄξια τῆς προσδοκίας 25, 4. ἄλλο ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ 36, 10. τὰ αὐτὰ ὑπ' ἰσχυροτέρων 39, 2. μὴ παθεῖν προεὐκόπουν 33, 3. πάσχειν ἐν τῷ ἀμύνασθαι, perire III, 16, 1. experiri II, 40, 2. (φθόνον, φόβον) 48, 2 affici, πάθος I, 2, 12. ὅμοιόν τι II, 54, 3. ὃ πέπονθα πρὸς ἅπαντας I, 1, 2. cf. Valckenar. ad Chrysost. in oratt. Hemsterhus. p. XXI. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 264.
πατήρ. ἄξια πατέρων, ὧν ἔστε II, 36, 3. cf. Schaefer ad l. de Compos. p. 7. et ind. s. v. majores §. 9. 10. III, 14, 1. 2.
πάτριος. „πάτριον est *patrium*, ad patriam et civitatem pertinens: πατρικόν, *paternum*, ad patrem, avos, proavos, majores ejusdem gentis spectans, cujus forma quaedam πατρῷον, leviore etiam intervallo distans a πατρικῷ" Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 175. Hinc pro πάτριον φρόνημα II, 47, 4. πατρικὸν exspectaveris. Sed ut ipse V. D. annotat, illud discrimen non semper observatur. cf. Phot. p. 294. Lexicc. Seg. pag. 297. 30. frag. Lex. Gr. ab. Hermanno calci l. de emend. rat. Gr. Gr. subjectum p. 327. 350. Lexic. Xenoph. s. vv. Mor. ad Isocr. Paneg. 4. Alt. ad Plat. Legg. p. 189. sq.
πατρῷοι θεοί p. 167.
παύεσθαι, sc. (τοῦ) πολεμεῖν II, 20, 4. μέχρι τινὸς προελθόντα, sc. in usu insolitae orationis 24, 7. 30, 1. ἐπαύθη p. 177. ad παύεσθαι ex praegresso verbo infinitivus est repetendus p. 118.
παχύς, inelegans, διάλεκτος I, 2, 5. cf. Ernesti s. v. et Schaefer. ad Dionys. de Compos. p. 246. οἱ παχεῖς, optimates p. 269.
πεζῇ, ἀπάγειν τὴν στρατιὰν II, 42, 2.
πεζικός. πεζικαὶ μάχαι II, 13, 4. Nec poëticam modo et Thucydideam esse hanc formam (v. Taylor. ad Demosth. de Cor. T. IX. p. 239.) cum aliorum, tum Xenophontis usus ostendit. v. Lex. Xenoph. et interpr. ad Thom. M. s. v.
πεζομαχία II, 15, 3. 20, 8.
πεζός, sc. στρατός II, 26, 3. 11. 14. πεζὴ φράσις 23, 6. πεζὸν γένος χαρακτῆρος III, 2, 2.
πείθειν I, 1, 2. 3, 19. II, 23, 6. 28, 3. πεποιθέναι 3, 4. III, 16, 1. πείθεσθαι II, 3, 4. 28, 4.
πειρᾶσθαι II, 26, 4. 7. III, 14, 2. ad π. e verbo praegresso infinitivus est repetendus p. 118.
πέλαγος II, 6, 2.
πέλας II, 47, 2.
πενθεῖν, ἐπί τινι II, 18, 6.
πενία III, 4, 2.
πένθος, προτίθεσθαι II, 18, 5.

πέρα, τοῦ ὄντος II, 15, 4. περαιτέρω τοῦ ὄντος 33, 5. καὶ ἔτι περαιτέρω 28, 5.
περαιοῦσθαι, ναυσί II, 19, 4.
πέρας II, 40, 6.
περί, cum genitivo, περί τινος λέγειν III, 9, 5. 10, 2. ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐποίησα II, 1, 1. ibique annot. et 17, 1. περὶ τινὸς ἀντιλαμβάνεσθαι 26, 9. περὶ παντὸς πράγματος τοῖς θεοῖς ἕπεσθαι 40, 5. cum dativo, διδιέναι περὶ τῇ πόλει II, 36, 6. Gottleber. ad Thuc. I, 67. Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 312. Matth. Gr. Gr. §. 589. b. cum accusativo, περὶ Ἴλιον III, 4, 5. νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν II, 36, 9. περί τι κατατρίβειν τὸν λόγον 4, 5. περὶ πάντα κατορθοῦν I, 2, 16. πρωτεύειν περὶ λόγους 1, 7. προαιρέσει ὁμοίᾳ χρῆσθαι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων II, 5, 5. λόγοι περὶ τὴν αὐτὴν συνταχθέντες ὑπόθεσιν p. 104. περὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσκόπουν ὅπῃ σωθήσονται p. 145. cf. add. ad h. l. τὰ περὶ Μιτυληναίους II, 9, 5. 10, 5. cf. editor. not. ad Viger. p. 7. τὰ περὶ Θουκυδίδην ὑπάρχοντα ἰδιώματα III, 1, 1. τὰ περὶ αὐτὴν ὑπάρχοντα πράγματα 14, 2. οἱ περί τινα II, 6, 1. 24, 4. 51, 3. III, 17, 1. cf. Buttmann. Gr. Gr. p. 585. περὶ λόγους δεινότης II, 2, 3. αἱ περὶ λόγους ἀρεταί I, 3, 16. de qua circumscriptione, genitivi vice fungente, v. Schaefer. ad Dionys. de Compos. p. 23. et ind. s. v. — cf. γίνεσθαι et εἶναι. περί et παρά confusa p. 131. 163. περί — et ἐπί — confusa p. 153.
περιάπτειν, τινὶ τὰς αἰτίας I, 5, 9. cf. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 226.
περιβάλλεσθαι, ἀλληγορίας μακράς I, 2, 6. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 14.
περιβόητος. Ammon. p. 43. διαβόητος περιβόητου διαφέρει· διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν ἀρετῇ πολυθρύλλητος, περιβόητος δὲ ἐπὶ κακίᾳ. quod discrimen, ductum, ut opinor, ex aliquot Demosthenis locis, neutiquam semper servatur. βιβλίον περιβόητον I, 2, 9. ὁ περιβόητος ἐπιτάφιος II, 18, 1.
περιγίγνεσθαι, superare II, 33, 4. 41, 2. 48, 2. κινδυνεύσαντα 47, 2. ἀπάτῃ 32, 1. ἀλλήλων 33, 2. imperson. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς μέλλουσιν ἄλγεινοῖς μὴ προκάμνειν III, 12, 1. cf. Xenoph. Anab. V, 8, 26. ubi similes locos desiderantibus adeundus erat Reiskii index Graec. Demosth. s. h. v. et περιεῖναι, neque conferri debebat περιῖστάσθαι.
περιγραφή, μιᾶς πραγματείας II, 5, 6. de periodis longioribus 26, 1. cf. Ernesti s. v.
περιδεῶς II, 26, 12.
περιεῖναι II, 33, 3. τινός 58, 5.
περίεργος. περιεργία secundum Dionys. Jud. de Demosth. p. 1124. περιττὴ ἐργασία καὶ ἐξηλλαγμένη τῶν ἐν ἔθει v. ἀπαιρία ἢ πλεονασμὸς τῆς ἐξηλλαγμένης ἑρμηνείας. cf. Ernesti s. v. περίεργοι ἐξαλλαγαί II, 47, 4. τὸ περίεργον I, 5, 3. II, 28, 1. τὰ περίεργα 40, 1. 48, 5.
περιέχειν, τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου I, 6, 2. ὀλίγα πράγματα II, 16, 4. λόγος καταδρομὴν περιέχων I, 1, 3. ἀρεταὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρόπους δυνάμεις τῆς φράσεως περιέχουσαι 5, 19. παρισώσεις 29, 5.
περιΐστασθαι, εἰς κακίας II, 28, 1. cf. Schaefer. ad Longin. p. 675. ed. Weisk. ξυνετύγχανε τῶν μὲν φυλακήν, τῶν δ' ἐπιβουλὴν — πανταχόθεν περιεστώσαι 26, 8.
περικομίζεσθαι II, 28, 3.
περιλαμβάνειν, πάντα τὸν πόλεμον II, 12, 2. τὰ κεφάλαια 14, 5. τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ 25, 1. ἡ λέξις, ὁ λόγος περιειλήφειν ἀρε-

τάς 21. 42, 1. τὴν περὶ τῆς μιμήσεως ζήτησιν I, 3, 1. ἡ γραφή ὁ ἐκλογισμὸς ἅπαντα π. II, 1, 2. 3, 1. ὁ πόλεμος περιλαμβάνει ἔτη ἑπτὰ καὶ εἴκοσι 12, 2. περιλαμβάνειν τέλει 10, 1. λέξει 41, 8. cf. p. 54. et Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 314. sq.

περίοδος, orationis II, 31, 1. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 238. περίοδοι τῶν Ὀλυμπιάδων 9, 5.

περιοικοδομεῖσθαι II, 28. 5.

περιορᾶν, ἀπολλυμένους II, 40, 4. ad περιορᾶν ex praegresso verbo infinitivus est repetendus 36, 9. cf. p. 117.

περιουσία II, 25, 3. ἀπὸ περιουσίας χρῆσθαι τῇ ἐλπίδι 40, 2.

περιοχή, τῶν πραγμάτων I, 3, 13. κατὰ περιοχάς τινας καὶ τόπους 25, 1. i. q. περίοδος §. 5. cf. Ernesti.

περίπατος I, 2, 10.

περιπέτεια II, 5, 3.

περιπίπτειν, συμφοραῖς II, 14, 4. 41, 3.

περιπλεῖν II, 28, 3.

περίπολοι II, 18, 4. ubi notatis adde schol. ad Aeschin. c. Ctes. p. 259. Bekker. et Platner de jure Att. p. 173. sq.

περιῤῥεῖν. ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη εἰς θαλάτταν III, 4, 3.

περιτέχνησις II, 29, 2. π. et ἐπιτέχνησις confusa p. 153.

περιττολογία I, 2, 5. quod verbum Ernesti perperam loquacitatem interpretatur; est enim oratio exquisito et nimio ornatu composita.

περιττός. λέξις μηδὲν ἔχουσα περιττόν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα II, 23, 2. inprimis de nimio ornatu. τὸ περιττόν I, 2, 7. II, 28, 1. 50, 2. 54, 4. cf. Ernesti s. v. Mor. ad Longin. III, 4. p. 18. ej. libell. animadvv. ad Longin. p. 22. Schaefer. ad l. de Compos. p. 26. 47. περιττὰ ἐνθυμήματα II, 34, 2. sunt καινά, nova et exquisita.

περιττῶς, ἑρμηνεύειν II, 47, 2. καλῶς καὶ περιττῶς ἔχειν 37, 1.

περιφράζειν II, 29, 3. 31, 3. 32, 1. III, 4, 1. ποιητικῶς II, 46, 2.

περίφρασις, ποιητική II, 29, 4. 31, 4. ἀπειρόκαλος I, 2, 5.

περιωπή p. 224.

πεσόντος et τὸ ὄντος confusa p. 226.

πῆ quatenus II, 1, 1. alicubi 26, 12. πῆ μέν – πῆ δέ I, 4, 3.

πηγή. φέρει ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας ἄπειρόν τι χρῆμα νοημάτων II, 34, 2.

πιέζειν II, 40, 2.

πικρός. πικρὰ διάθεσις I, 3, 15. τὸ πικρόν II, 24, 6. 53, 1. op. ἡδύ I, 3, 17. 5, 3. τὰ πικρά 40, 1. πικρός et πυκνός confusa p. 48.

πικρότης I, 6, 9.

πῖνος p. 16. cf. Jud. de Demosth. p. 1094. 17. 1097. 1. Ernesti p. 143.

πίπτειν, cadere, III, 4, 3. caedi II, 18, 2. ὥστε μηδ' εἰς αἴσθησιν ἡμῶν τι πεσεῖν γνώρισμα 15, 1. ἐν τοῖς σχήμασι ῥᾴδιον πεσεῖν μεσόν τι ἐπαίνου καὶ μέμψεως I, 2, 14.

πιστεύειν I, 1, 2. 3, 7. II, 32, 1. 33, 3. 47. ἐλπίδι, γνώμῃ 46, 1. τῆς γνώμης τοῖς βεβαίοις III, 14, 5. πιστεύεσθαι ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου II, 5, 3. παρά τινι 23, 2. ἐξουσίας 41, 8.

πίστις. ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο, ob fidem sibi habitam II, 32, 1. ὧν ἡ πίστις οὐχ ἡ παροῦσα ἦν, fiducia 47, 1. πίστεις i. q. ἀποδείξεις II, 43, 1. III, 1, 2. ἐκ μαρτυριῶν III, 1, 2. ποιεῖσθαι p. 331.

πιστός II, 30, 1.

πιστῶς II, 54, 1.

πισύνη et πίσυνος p. 224.

πλανᾶσθαι, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις παρακολουθεῖν I, 3, 13. II, 9, 6. πλανᾶται ἡ ἀκολουθία 24, 2. 53, 2. λέξις πεπλανημένη ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας 52, 3.

πλάσμα. Plutarch. de vita et poesi Hom. 72. interpretatur χαρακτήρ. Sic etiam Dionys. Jud. de Demosth. p. 1060. 9. el. 1059. 9. ἱστορικόν I, 4, 3. cf. de Compos. p. 56. ibique Schaefer. πλάσμα μυθικόν II, 7, 1. ubi πλ. fere idem est, quod ψεῦδος, ut Zonar. p. 1555. explicat. Hinc ψεύσματα et πλάσματα jungit Plut. de malign. Herod. 1. et μύθους καὶ πλάσματα θεατρικὰ Dionys. Archaeol. IX, 22. p. 1802. 9. πλάσμα et πρᾶγμα confusa p. 45.

πλάττειν, αἰτίαν II, 10, 3. διάλογον 41, 5.

πλέκειν, ἡ διάνοια πέπλεκται πολυπλόκως II, 54, 4. πεπλεγμένη λέξις 53, 1. πεπλεγμένα σχήματα 48, 4. cf. Ernesti s. v. ἕλικες.

πλεονάζειν, nimio uti, ἔν τινι II, 24, 4. III, 17, 1.

πλεονεκτεῖν II, 51, 3.

πλεονεξία II, 51, 3. 53, 2. 41, 6.

πλῆθος II, 54, 3. III, 11, 3. χρόνου p. 119. pro οἱ πολλοί II, 53, 2. 52, 2. III, 15, 5. τῷ πλήθει corrupta p. 486.

πληθυντικός II, 24, 2. 57, 6. III, 9, 1. 13, 1.

πληθυντικῶς III, 9, 2. 8.

πλήν II, 55, 1. cum genit. 23, 5. Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ αφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου 14, 2. cf. Herod. V, 71.

πλήρης I, 3, 10. 5, 4.

πληροῦν, ναῦς II, 28, 3. πληροῦσθαι αὐχήματος 18, 3.

πλοκή, complexio, δυσεξέλικτος II, 29, 4. σολοικοφανής 29, 1. cf. Ernesti.

πλοῦτος, ὀνομάτων I, 2, 5. ἐνθυμημάτων 5, 3. πλούτιοι II, 52, 2. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 364. Iq. et ind. s. v. ac Spohn. ad Isocr. Paneg. 17.

πνεῦμα. τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραφεν I, 6, 10. πνεῦμα ἐναγώνιον 23, 5. cf. Jud. de Lys. p. 482. 15. de Demosth. pag. 1112. 4. et Ernesti.

ποθεινός. ποθεινὴν λαβεῖν τὴν τιμωρίαν III, 16, 1.

ποῖ καὶ πόθεν I, 2, 10. cf. Schaefer. ad Dionys. p. 99.

ποιεῖν, ὀρθῶς I, 1, 1. δίκαια 36, 3. τί sc. κακόν p. 171. τοιαύτην τὴν λέξιν III, 4, 1. 5, 1. τὰ ὀνόματα ῥήματα 6, 1. cf. 9, 1. 10, 2. μέγα τι ἐν λόγοις II, 53, 1. ἐπιτάφιον 18, 3. ὑπομνηματισμόν I, 3, 1. ποικίλην τὴν γραφὴν 6, 11. δείγματα τῶν λόγων τὰ προοίμια 19, 3. τὰ πάθη (φαίνεσθαι) μικρὰ II, 15, 1. 2. ἀσθενεῖς φαίνεσθαι ποιεῖν τινάς 39, 6. ὀλίγων τοῦτο ποιεῖν, paucis relinquere (studium historiarum) II, 51, 1. ποιεῖν vice verbi praegressi fungitur p. 36, subauditur p. 174. πεποιημένος op. τοῖς κυρίοις καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένοις I, 2, 5. II, 24, 7. 35, 2. cf. Ernesti s. v. ποιεῖν. ποιεῖσθαι, ὕλα τὰ κοινά 33, 2. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν 19, 4. παράδειγμα I, 2, 9. ἐπιμελής p. ἐπιμελεῖσθαι 7, 2. τὸν λόγον p. λέγειν et sic saepe circumscription: insertit. μνήμην I, 3, 9. τελευτήν 3, 10. δήλωσιν II, 1, 2. τὴν ἀρχήν 1c, 3. 11, 2. παράκλησιν 42, 2. πρόνοιαν 8, 1. τὴν ὑποστροφήν III, 13, 1. δίωξιν, φυγήν p. 319. πίστεις p. 321.

ποίησις. παρεσκεύασε τῇ κράτίστῃ ποιήσει τὴν πεζὴν φράσιν ὁμοίαν γενέσθαι II, 25, 6. Herodoti et Thucydidis historiae ποιήσεις dicuntur I, 3, 21.

ποιητικός, λόγος p. 207. ποιητικὴ λέξις II, 52, 3. περίφρασις ib. σκευωρία 29, 4. τὸ ποιητικὸν 24, 6, 51, 3. 53, 2. ποιητικός et ἐνεργητικός confusa p. 228. 229.

ποικιλία II, 23, 6. 53, 2. p. 56.

ποικίλλειν, τὴν γραφὴν I, 4, 2. τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς μυθικὰς ἀναγραφὰς II, 7, 3. cf. Schaefer. ad Dionys. p. 258.

ποικίλος, γραφή I, 3, 11. τὸ ποικίλον 3, 12.
πολεμεῖ. II, 10, 4. 20, 2. τινά p. 49. πολεμεῖσθαι ὑπό τινος 9, 5. τὰ ἔπειτα ὡς ἐπολεμήθη ἐξηγήσομαι 12, 3.
πολέμιος, ὁ, pro οἱ πολέμιοι p. 230. γῆ πολεμιωτάτη II, 26, 10. ubi cf. annot. πολέμιος et πόλεμος confusa p. 178.
πόλεμος II, 10, 4. 8. 28, 3. al. de singula belli Peloponnesiaci parte 13, 4. κοινὰ τὰ τῶν πολέμων p. 178. πόλεμος et πολέμιος confusa ib.
πολιορκία I, 5, 6. II, 9, 5.
πόλις, urbs, αἱ ἔξω πόλεις II, 41, 7. III, 14, 1. articulo caret, ubi de certa urbe sermo II, 36, 7. cf. articulus. civitas II, 10, 3. 15, 2. 17, 1. 40, 3, 43, 1. III, 4, 2. τὴν πόλιν ἔχειν p. 269.
πολιτεία. πολιτείαν κατασκευάζειν I, 1, 13. τὴν π. ἔχειν p. 269. i. q. δημοκρατία p. 374. αἱ πολιτείαι I, 6, 5. II, 49, 2.
πολιτεύματα II, 8, 2.
πολίτης II, 33, 2. πολίτας ἐπιγράφεσθαι III, 13, 2. πολίτης et ὁπλίτης confusa p. 254. 387.
πολιτικός, ὄχλος II, 49, 2. πολιτικὴ ἰσονομία 33, 2. φιλοσοφία 2, 4. πολιτικὸς ἀγών 50, 1. πολιτικοὶ λόγοι inprimis sunt judicialis et deliberativi generis orationes, opponunturque declamationibus I, 1, 8. 10. II, 2, 3. 27, 2. 53, 1. 55, 1. cf. interprr. ad l. de Compos. p. 6. sq. Mor. lib. animadvv. ad Longin. p. 19. ἀσκεῖν τὸν πολιτικὸν λόγον I, 6, 11, ἡ πολιτικὴ δύναμις i. e. ἣν ἔχει ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις II, 29, 1.
πολλάκις. ἐὰν ἄρα πολλάκις p. 23.
πολλαπλάσιοι II, 25, 4. τῶν βαρβάρων 13, 2.
πολλαχοῦ II, 26, 8.
πολλοστός I, 2, 16.
πολυειδής. πολυειδῆ φθέγγεσθαι II, 26, 13. τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων 24, 6.
πολύμορφον, τὸ, τῆς γραφῆς I, 6, 3.
πολύπλοκος, κατασκευή III, 16, 1. πολύπλοκοι νοήσεις II, 52, 3. 53, 2. πολύπλοκα σχήματα, ὀνόματα 46, 1. τὰ πολύπλοκα 24, 3. 53, 2.
πολυπλόκως II, 54, 4.
πολύς, χρόνος II, 5, 3. ἄνεμος I, 2, 10. πολλὴ προθυμία II, 26, 5. παρακέλευσις 26, 9. κραυγή 26, 13. συγγνώμη 7, 2. ἄνοια 47, 2. πολύς ἐστιν, ut Latinorum multus est I, 2, 6. (cf. Jud. de Isocr. T. V. p. 561. 15. Archaeol. VII, 35. p. 1589. 16. c. 54. p. 1438. 14. sic πᾶς ἐστιν Jud. de Isaeo p. 628. 1. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 266. sq.) πολὺν τὸν ἀγῶνα ἔχειν II, 26, 11. πολλὴν ἐπιφέρειν τὴν ὑπερβολήν 29, 2. πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν 6, 2. ὁ πολὺς ἰδιώτης 27, 3. i. e. ineruditus aliquis e vulgo cf. Lobeck. ad Phryn. p. 193. 390. Hinc etiam vide ne defendi possit ἡ πολλὴ λέξις 54, 3. τῆς γῆς πολλή et τῆς γῆς ἡ πολλή p. 94. cf. II, 14, 1. πολλοὶ καὶ καλοί I, 6, 6. cf. II, 16, 1. 18, 1. 19, 1. οἱ πολλοὶ τῶν ἱκετῶν 28, 4. οἱ πολλοί, plerique, vulgus 32, 2. 40, 2. (cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 291.) etiam sine articulo p. 283. οἱ ἄνδρες οἱ πολλοί pro τῶν ἀνδρῶν οἱ πολλοί p. 145. 305. τὰ πολλά II, 20, 3. τῆς Ἑλλάδος 10, 6. κατὰ πολλά, multis locis 26, 8. ἐν πολλοῖς I, 4, 4. πολλή et κοινή confusa p. 211. πολλοί et περίπολοι confusa p. 109. διὰ πολλοῦ et διὰ μακροῦ permutata p. 130. cl. II, 53, 2. ἐπὶ πολύ, v. ἐπί. κατὰ et παρὰ πολύ p. 48. πολύ cum comparativo I, 6, 10. II, 48, 1. item πολλῷ 18, 3. 44, 3. πλείων ὁ λόγος τοῦ μετρίου 41, 1. πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις 33, 1. τὸ πλεῖον

πολὺν 26, 11. πλέον ἔχειν τοῦ τεχνικοῦ τὸ φυσικὸν 34, 2. τὸ πλέον τοῦ χρόνου 10, 8. ἀεὶ τὸ πλεῖον ἐπιζητεῖν I, 3, 11. τὸ πλεῖον i. q. μᾶλλον III, 12, 1. cf. Gottleber. ad Thuc. I, 9. τριήρεις πλέον ἢ εἰκοσίν p. 287. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 410. πλείω ὠφελεῖν II, 44, 3. cf. Matth. Gr. Gr. §. 406. n. 1. ὡς τὰ πλείω plerumque II, 33, 4. τὸ πλειστῳ παραλόγῳ ξυμβαίνον 47, 3. τὸ πλεῖστον τοῦ βίου 19, 4. τοῦ ἁρμαῖν 25, 4. τὸ γεναῖον πλεῖστον ἔχει τοῦ εὐήθους 53, 3. πλεῖστα διαφθείρειν 41, 3.

πολυτέλεια, nimius quaesitusque orationis ornatus I, 2, 6.

πολυτροπία, ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς III, 3, 3.

πολύτροπον, τὸ, τῆς γνώμης II, 33, 4.

πολυωφελής I, 5, 1. II, 51, 1.

πομπικός, splendidus. πομπικὴ λέξις II, 23, 2. τὸ πομπικόν I, 6, 9.

πονηρός. πονηρὰ ὑπόθεσις I, 3, 4. βουλεύματα 6, 9. πονηρὸν ἐνθύμημα II, 39, 6. π. ἔχειν τὸ συνετόν 41, 1.

πόνος I, 6, 3. II, 26, 10. 47, 4.

πορεύεσθαι, ὁδόν II, 9, 3. πρὸς περίπατον I, 2, 10.

πόρρω. οὐ πόρρω διθυράμβων I, 2, 12.

πόσος. εἰς πόσα μέρη πέφυκε διαιρεῖσθαι II, 21. μέχρι πόσου 24, 7. πόσῳ μᾶλλον 18, 4.

ποσότης i. q. μέτρον II, 51, 3.

ποτέ I, 2, 16. ποτὲ μὲν – ποτὲ δὲ II, 15, 1. ποτέ et τότε confusa p. 130.

πότερα II, 23, 2.

ποῦ II, 26, 10. 29, 2. 31, 4. 33, 2.

ποῦς. πόδα προβαίνειν p. 31.

πρᾶγμα. πράγματα παράδοξα II, 2, 2. 3. ἄδοξα 14, 3. μικρὰ 16, 4. τὰ ἐν Κυθήροις 14, 1. ἀμφότερα τὰ πράγματα 10, 6. ubi v. annot. ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένειν πραγμάτων I, 3, 11. reipublicae administratio p. 254. οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες p. 296. τοιούτῳ τρόπῳ ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα i. e. τὴν τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν II, 10, 6. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 228. ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων γίνεται φανερόν 9, 4. ἐκ πολλῶν παραδεῖξαι 19, 2. κρίνειν τὰ πράγματα II, 2, 1. op. σῶμα I, 1, 3. 24, 3. III, 14, 5. πρόσωπον 14, 1. op. ὄνομα I, 4, 8. II, 24, 3. III, 15, 4. op. καιρός II, 45, 4. ad rem certam in praegressis nominatam redit p. 205. i. q. πρόθεσις II, 34, 3. pro χρῆμα de homine p. 208. et add. ad h. l.

πραγματεία, γραφή I, 2, 1. 6, 4. II, 1, 1. 2. 2, 2, 1. 4. 6, 5. κοινὴ III, 17, 3. ἱστορική I, 5, 8. II, 2, 5. 9, 7. 24, 1. πραγματεία et σπουδὴ permutata p. 129.

πραγματεύεσθαι, ἱστορίαν I, 6, 1. τέχνας III, 1, 2.

πραγματικός, quod ad res et sententias pertinet. πραγματικαὶ ἀρεταί I, 1, 10. II, 1, 1. πραγματικὴ προαίρεσις 5, 5. τὸ πραγματικόν 9, 1. cf. ἐπιλαμβάνεσθαι, τόπος et χαρακτήρ.

πρᾶξις I, 6, 7. πράξεις I, 3, 13. 14. 6, 5. II, 5, 5. 13, 4. ἐπιφανεῖς 5, 6. ἄδικοι I, 6, 9. ἐπιτελεῖν II, 6, 1. συντιθέναι ibid.

πράττειν, ἔργον I, 3, 9. II, 18, 1. τὰ δυνατὰ 38, 5. τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ III, 14, 5. οὐδὲν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως II, 40, 5. ὅσα ἔπραξαν (gesserunt) οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους 10, 8. μηδὲν ἄσχημον 41, 7. πρ. διὰ λόγων 16, 3. τὰ πραττόμενα III, 11, 1. τὰ πραχθέντα II, 9, 5. 12, 2. 19, 1. τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράσσειν 26, 11.

πρᾶϋνειν, τὰς ὀργάς II, 44, 2.

πρέπειν. πρέπον ἐστὶ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμάζον προσώποις τε καὶ πράγμασιν. De Compos. p. 272. μικρότερος τοῦ πρέποντος I, 4, 4. τὸ πρέπον 5, 20.

πέλος II, 10, 1. τῇ παρόντι πειρᾷ 45, 1. τοῖς πραγμάτοις 36, 1. 41, 6. Ἕλλησιν οὐ πρέποντα εἰρῆσθαι 40, 6. κακοήθεια ἐλευθέροις ἤθεσιν οὐ πρέπουσα 2, 4.
πρεπώδης I, 4, 2. II, 44, 2.
πρεσβεία. πρεσβείαν ἀποστέλλειν II, 14, 6.
πρέσβευσις p. 224.
πρεσβεύτης III, 14, 5.
πρεσβύτερος. οἱ πρεσβύτεροι (συγγραφεῖς) II, 3, 5. 5, 1. 2.
πρίν. ὁ πρὶν χρόνος II, 20, 10. πρὶν (γε) δή cum indic. 10, 8. 26, 13.
πρό. οἱ πρὸ ἑαυτοῦ I, 1, 12. II, 50, 4. hinc pro οἱ πρὸ αὐτοῦ faepius reſtituendum fuit οἱ πρὸ αὐτοῦ I, 1, 15. 3, 7. II, 3, 5. 5, 1. 6. 6, 1. 2. 21. πρὸ αὐτοῦ 25, 2. τὰ πρὸ αὐτῶν ib. πρὸ τοῦ 10, 8. 36, 9. cf. Matth. Gr. Gr. §. 286. πρό poſt comparativos redundat p. 97. ſq. προ- et προς- confuſa p. 55.
προάγειν, ἔξω τὴν Πελοπόννησον III, 14, 2. ubi v. annott. προήχθην εἰπεῖν II, 7, 1.
προαίρεσις, βουλὴ μετ' ἐπικρίσεως Zonar. p. 1577. mens et voluntas pag. 77. qua poteſtate etiam propoſitum latine dicitur, v. Kraus. ad Vellej. Paterc. II, 2, 2. προαίρεσίν τινα ἔχειν ἐν τῇ συγκρίσει τῶν λόγων I, 1, 17. cf. II, 3, 2. 5. dicendi ratio voluntasque, ut Cic. de orat. II, 22. loquitur, idemque c. 23. voluntatem naturis opponit, οὔτε φύσεις ὁμοίας εἶχον, οὔτε προαίρεσις I, 4, 1. cf. II, 23, 3. 46, 2. τῆς προαιρέσεως οὐχ ἅπαντα ὁρώσης II, 1, 1, op. δύναμις I, 5, 6. II, 3, 1. 5, 1. 16, 4. 24, 7. ἡ πρ. τῶν λόγων 2, 2. (cf. Jud. de Iſocr. pag. 543. 5. p. 544. 4. quem locum qui vertit Manſo in Verm. Abhandl. u. Aufſätze, pag. 26. ſq. male noſtro verbo Abſicht utitur). ἡ πραγματικὴ προαίρεσις 5, 5. προαιρέσει ὁμοίᾳ χρῆσθαι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων 5, 5. κατὰ τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύλαξε καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς Σπάρτης ἀφικομένων εἰς τὰς Αὐθήκας 14, 5.
προαιρεῖσθαι, petere, ὑπεσχόμην ποιήσειν, ὡς πρόῃρου II, 1, 2. inſtituere 2, 3. γράφειν ἔπαινον I, 1, 3. σκοπεῖν §. 5. γράφειν τε καὶ λέγειν εὖ II, 1, 1. εἰς μηδὲν ἐλλείπειν III, 1, 2. ἀναγράψαι ἱστορίαν II, 5, 5. χαρακτήρων ἰδιότητας δηλώσαι 3, 5. βίον εὐσεβῆ 40, 5. λόγους ἀληθεῖς 2, 4. φιλαπεχθήμονας γραφὰς 3, 5. τοὺς αὐτοὺς τῶν διαλέκτων χαρακτῆρας 5, 4. optare, uti, τὴν Ἰάδα διάλεκτον 25, 5. μίαν ὑπόθεσιν 7, 3. τὸ βούλημα τῆς ὑποθέσεως, ἧς προῄρημαι 25, 1. πολλὰς καὶ οὐδὲν ἐοικυίας ὑποθέσεις 1, 3, 14. ubi Iyn. λαμβάνειν. praeoptare, ἐξεργάσασθαι II, 14, 6. (Iyn. προκρίνειν). πόλιν ἐκλιπεῖν 41, 7. τὴν ξένην λέξιν ἀντὶ τῆς κοινῆς 24, 1.
προαισθάνεσθαι II, 30, 2. 33, 4.
προβαίνειν πόδα p. 31. προβαίνει ἡ γραφὴ II, 33, 5. τοῦ πολέμου μήκος μέγα προὔβη 20, 8.
προβάλλεσθαι, abjicere, τινὰ ὡς βάσκανον II, 34, 4.
προβουλεύειν, praemeditari, ſibi caventem II, 30, 2.
πρόβουλοι pag. 172. 275. ſq. 366. 372. 375. 377.
προγίγνεσθαι II, 20, 2. 29, 2.
προγράφειν II, 10, 4. 20, 11.
προδιαφθείρειν II, 48, 5.
προδιδόναι II, 36, 10. 48, 2.
προειδέσθαι II, 30, 3.
προειπεῖν II, 2, 1. 9, 2. 10, 2. 12, 2. 18, 2. 21. 25, 1. 55, 2. 41, 5. III, 2, 1. τὰ προειρημένα II, 10, 8.
προεκδιδόναι I, 3, 8. II, 1, 1.
προεκτίθεσθαι III, 1, 2.
προεξάγειν p. 25. 158.
προεξαναγέσθαι p. 138.
προεπιβουλεύεσθαι II, 33, 4.

προεπινοεῖν II, 30, 3.
προέρχεσθαι. τούτων φθόνῳ καὶ δέει προελθόντες Λακεδαιμόνιοι — ἦλθον ἐπὶ τὸν πόλεμον I, 3, 9. μέχρις οὗ προελθὼν κατελύθη (ὁ πόλεμος) II, 12, 2. πόθεν ἄρξασθαι καὶ μέχρι τοῦ προελθεῖν δεῖ I, 3, 8. cf. 1, 10. II, 24, 7. 30, 1.
προέχειν. τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας III, 4, 3. προέχειν γνώμῃ τῶν ἐναντίων II, 46, 1. τινὸς ἐν συντομίᾳ I, 3, 16. οἱ προὔχοντες II, 38, 5. op. οἱ ἀσθενεῖς.
πρόθεσις, praepositio, εὐσχήμων II, 58, 2. βεβαιῶσαι τὰς προθέσεις 1, 1. Sic dicitur prima pars prooemii Thucydidei: primum caput 19, 3. 20, 1. prima periodus 25, 2.
προθετικὰ μόρια, praepositiones II, 24, 2.
προθυμεῖσθαι II, 26, 10.
προθυμία, de belligerantibus et pugnantibus II, 10, 8. 26, 5. 36, 4.
πρόθυμος. τὸ πρόθυμον i. q. ἡ προθυμία II, 33, 2.
προθύμως II, 26, 9. 48, 1.
προιέναι. προϊόντος τοῦ λόγου I, 2, 12.
προϊέσθαι i. q. προδιδόναι II, 48, 6. ἀδικουμένους 36, 9.
προϊσταναι. οἱ προεστηκότες τῶν πόλεων II, 41, 8. τοῦ Πελοποννήσου III, 14, 1. οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες II, 33, 2.
προκαλεῖσθαι II, 36, 5. τί 36, 6. 8. 10. 58, 2. τινά τι 41, 8. cf. Duker. ad Thuc. V, 37. Abresch Dilucc. Thuc. ad VIII, 90. p. 802.
προκάμνειν, τοῖς ἀλγεινοῖς III, 12, 1.
προκεῖσθαι. το προκείμενον, i. q. πρόθεσις, propositum, sententia proposita II, 49, 1. 55, 1.
προκρίνειν, τινά I, 1, 5. II, 14, 6.
προμανθάνειν III, 16, 2.
προμηθής, μέλλησις II, 29, 5.
προνοεῖν, τοῦ δικαίου II, 39, 2. προνοεῖσθαί τινος 16, 2.
πρόνοια II, 8, 1. 10, 1. γνώμης 46, 1. πρόνοιαν ποιεῖσθαι 41, 7.
προοίμιον I, 3, 3. II, 7, 3. 10, 2. 19, 1. 20, 1. 25, 2. τοῦ ἐπιταφίου III, 9, 2. δεῖγμα τῶν λόγων p. 112. ἅλις ἔστω προοιμίων II, 4, 3.
προορᾷν III, 16, 2. προορᾶσθαι II, 41, 3. de medii forma cf. Poppo prolegg. ad Thuc. p. 188.
πρός, ἀγαθοῦ II, 44, 4. τῶν ὅρκων 36, 9. cf. Matth. Gr. Gr. §. 590. α. β. πρός τινι τάσσεσθαι 26, 4. πρὸς τούτοις 46, 2. ὃ ὑμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐχ ἥκιστα καὶ κατὰ τὴν νόσον γεγένηται, quod vobis cum aliis in rebus tum in morbo accidit 47, 3. cum accusativo: πορεύεσθαι πρὸς περίπατον I, 2, 20. πλεῖν πρὸς τὸ ζεῦγμα 26, 2. συνίστασθαι πρὸς ἑκατέρους 20, 2. πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται 37, 3. πρός τινα λέγειν, adversus — p. 192. πρὸς τάδε ἔφη 36, 7. πρὸς ταῦτα ἀποκρίνεσθαι 40, 1. πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ III, 14, 2. πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθέντες ὑπομνηματισμοί III, 1, 1. τὸ πρὸς ὅπαν ξυνετόν II, 29, 6. φυλάττειν τὸ ἀξίωμα πρὸς τοὺς ἔξω πόλεις 14, 1. εὐτυχὴς πρός τι I, 2, 2. ἀσθενεῖς φαίνεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλους ποιεῖν II, 39, 5. τὰ παρόντα βραχέα πρὸς τὰ ἤδη ἀντιτεταγμένα περιγενέσθαι 41, 2. κοινὰ πρὸς τοὺς ἄλλους 3, 1. πρὸς φιλονεικίαν 26, 9. πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον 29, 3. πρός et πρό confusa p. 55.
προςαγωγός, τῇ ἀκροάσει II, 20, 3. ad προςαναγκάζειν ex praegresso verbo repetendus est infinitivus p. 118.
προςαπόλλυσθαι II, 26, 15.
προςάπτειν, μηδὲν μυθῶδες II, 6, 2.
προςαρμόττειν II, 20, 1. 37, 6.
προςβάλλειν, movere, ἀηδίαν I, 2, 6. οὐ πάθος ἀλλ' ἐπιτήδευσιν II, 48, 3. ubi ad posterius

ſubſtantivum ex προσβάλλειν eliciendum eſt δηλοῦν aut ſimile verbum.
προσβοηθεῖν II, 18, 3.
προσβολή II, 26, 6.
προσδέχεσθαι II, 44, 1. ἔτι προσδεχόμενον τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι καταλιπεῖν 24, 5.
προσδοκᾶν II, 9, 4.
προσδοκία II, 25, 4.
προσεῖναι. πρόσεστιν ἀτυχήματα I, 1, 3. πρόσεισιν ἀρεταὶ II, 5, 5. 34, 4. τὰ προσόντα αὐτοῖς εἴτε κακὰ εἴτ' ἀγαθά I, 1, 3. προσόντος δὲ καὶ τούτου II, 45, 1. πρόσεστι δὲ τούτῳ i. q. ἔστι δὲ πρὸς τούτῳ, accedit II, 12, 1.
προσειπεῖν, τινά, alicui librum inſcribere III, 1, 1.
προσεπιδιδύναι, τῇ λέξει ἀρετάς II, 5, 6.
προσέτι II, 26, 10.
προσέχειν, τὴν γνώμην II, 12, 3.
προσηγορία, nomen appellativum III, 11, 1. 2. cf. Upton. ad l. de Comp. p. 20. Schaefer.
προσηγορικός II, 24, 2.
προσήκειν. προσήκοντα Θουκυδίδῃ II, 44, 2. τοῖς πράγμασι 41, 5. ὑπόθεσις ἀνδρὶ φιλοσόφῳ προσήκουσα I, 4, 1. προσήκοντες ἑαυτῷ λόγοι II, 2, 4. προσήκοντες σχηματισμοί III, 17, 1. προσήκουσα πρόνοια II, 10, 1. δόξα 47, 5. μαρτυρία 54, 5. ὅσα προσήκοντα ἦν ἑκάστῳ διαδήλωκε, quae cuique debita erant 8, 2. προσήκοντα εἰρῆσθαι 39, 1. 40, 3. λέγεσθαι 45, 4.
πρόσθεν. ὀλίγοις πρόσθεν χρόνοις III, 1, 1.
πρόσθεσις, op. ἀφαίρεσις II, 16, 1.
προσθήκη II, 41, 1.
προσκοπεῖν II, 53, 3.
προσλαμβάνειν, ξυνέσεως ἀγώνισμα II, 32, 1. τοὺς αὐτοὺς κινδύνους 48, 6. aſſumere, adhibere pag. 55. 112. κοσμούς 25, 2. δόξαν 32, 1. τάχος 48, 1. σαφήνειαν 55, 2.
προσμιγνύναι. ἐπειδὴ προσμίξειαν οἱ ἐπιβάται εἰς χεῖρας ἰόντες II, 26, 7. προσέμισγον τῷ ζεύγματι 26, 4.
προσπίπτειν, adoriri II, 25, 4. πόλεσιν ἀτειχίστοις 19, 4. τοῖς Ἀθηναίοις 26, 3.
προσπλεῖν II, 28, 3.
ad προσποιεῖσθαι ex praegreſſo verbo repetendus eſt infinitivus p. 117.
προστάσσειν. πᾶς τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι II, 26, 5. ἄρχων προστεταγμένος et στρατιώτης ἄρχοντι προστεταγμένος p. 291.
προστάτης, τοῦ δήμου II, 28, 5.
προστιθέναι II, 25, 5. 33, 1. 40, 1. 52, 1. τινί τι 5, 3. 8, 1. 52, 1. 2. ζημίαν προστιθέναι et προτιθέναι p. 160 ſq.
προσυλακτεῖν. τὸ προσυλακτοῦν εἰκῇ τισιν II, 2, 4.
προσυπολαμβάνειν II, 35, 1. ubi v. annot.
προσφέρειν. προσφέρεται ναῦς II, 26, 7.
προσφυής, διάλεκτος II, 5, 4.
πρόσχημα II, 29, 6.
πρόσωπον I, 6, 8. 4, 4. II, 18, 7. 34, 3. 36, 2. ἴδιον 37, 2. πρόσωπα τὰ πράγματα γίνεται III, 14, 1. ſenſu grammatico II, 24, 3.
προσωποποιεῖν, perſonam aliquam loquentem inducere II, 57, 2.
πρότερος. τὰ πρότερα ἔργα II, 11, 1. 25, 3. πρότερα τῶν Κερκυραϊκῶν 10, 7. ἡ πρότερα πρεσβεία 14, 3. ἱστορία, poſterius hiſtoriae genus 6, 1. οἱ ὑπάρχοντες πρότεροι 36, 10. πρότεροι 5, 4. 28, 5. 36, 10. τὸ πρότερον 36, 5. τὰ πρότερον 20, 10. 26, 4. τὰ πρότερον ἔργα 20, 8. πρότερον μὲν - ὀλίγοις δὲ πρόσθεν χρόνοις III, 1, 1.
προτιθέναι, praemittere, προθεὶς κατὰ λέξιν III, 2, 1. προτιθέναι et προστιθέναι ζημίαν p. 160 ſq. προτίθεσθαι, πένθος δημοσίᾳ 18, 5. praemo-

nere I, 1, 4. τοὺς περὶ Πύλον ἁλόντας τριακοσίους κομίσασθαι προθέσθαι i. e. ζητεῖν 14, 4. cf. Lexic. Polyb. f. v.
προτίμησις, ἀριστοκρατίας II, 53, 2.
προὔπτος, κίνδυνος II, 41, 5.
προφανής. ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, palam II, 32, 1. cf. Matth. Gr. Gr. §. 573. p. 837.
πρόφασις, i. q. αἰτία, ἀληθεστάτη II, 10, 4. op, διάνοια 48, 3. cf. ἐμός. πρόφασις τοῦδε τοῦ πολέμου 10, 8. πρ. εὔλογος 30, 1. προφάσεις ὑποτίθεσθαι I, 3, 9.
προφέρειν, ἐξέτασιν I, 1, 3. proferre p. 5. fq. cf. add. ad h. l. προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν i. e. λεγόμενον II, 12, 3.
προχειρίζεσθαι i. q. προαιρεῖσθαι. ἕνα προχειρισάμενος πόλεμον τοῦτον ἐσπούδασεν ἀναγράψαι II, 6, 1.
προχείρως II, 54, 1.
προχωρεῖν. ὠμὴ στάσις προυχώρησε II, 28, 5.
πρύμνα II, 26, 10.
πρωτεύειν I, 6, 3. II, 53, 1. περὶ λόγους I, 1, 7. ἐν χαρακτῆρι λόγου §. 5. fyn. δυναστεύειν Jud. de Demoſth. p. 974. 6.
πρῶτος. ἡμιτελεῖς τὰς πρώτας πράξεις καταλιπὼν ἑτέρων ἅπτεται I, 3, 13. ἀκόλουθα καὶ ταῦτα τοῖς πρώτοις II, 40, 6. τῶν - ἀρετῶν αἱ μὲν εἰσὶν ἀναγκαῖαι — αἱ δ' ἐπίθετοι καὶ ὅταν ὑφεστῶσιν αἱ πρῶται, τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν II, 22. αἱ πρῶται ἀρεταί 28, 1. 49, 1. ſunt αἳ ἐν ἅπασιν ὀφείλουσι παρεῖναι τοῖς λόγοις. ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι i. e. fortiſſimus 26, 5. ἐν πρώτοις ἄγειν 40, 3. πρῶτος et πρῶτον differunt pag. 294. et add. ad h. l. πρῶτον 25, 4. 45, 3. προγράφειν πρῶτον, ex abundanti 20, 11. πρῶτον μὲν - ἔπειτα - p. 175.
πτῶσις, ὀρθὴ II, 37, 5. γενικὴ ib. III, 11, 2. 12, 3. δοτικὴ 11, 3. 12, 3. αἰτιατικὴ II, 37, 6. III, 11, 2. σχηματισμὸς ἀκατάλληλος παρὰ τὰς πτώσεις III, 12, 3.
πυκνός, denſus, τὸ πυκνὸν II, 24, 6. frequens, πυκνότεραι προσβολαί 26, 6. ἡλίου ἐκλείψεις 20, 10. πυκνὸς et πικρὸς confuſa p. 48.
πυνθάνεσθαι II, 6, 1. 48, 3.
πύστις, τῶν προγενομένων II, 29, 2.
πωλεῖν, τὰ ξύμπαντα ἑνός II, 45, 1.
πῶς. οὐκ ἔχω, πῶς ἐπαινέσω p. 148. aliquo modo, cum adverbiis, φαύλως πως I, 3, 9. cf. Lexic. Xenoph. f. v. 7.

P.

ῥᾴδιος. ῥᾴδια ἀναχώρησις III, 9, 2. ῥᾴδιον μαθεῖν II, 41, 4. ῥᾴδιόν ἐστι ferri poteſt p. 23.
ῥᾳδίως, ἐξελέγχειν II, 4, 1. τὴν ἑαυτῶν ἀπόλειψιν 25, 3. ῥᾷον, lubentius 32, 2.
ῥᾳθύμως, εἰπεῖν 14, 3. παραλείπειν §. 5. ἐπιτροχάζειν 16, 1. ῥᾳθυμότερον ἐπιτρέχειν 13, 1.
ῥᾳστώνη II, 1, 1.
ῥεῖν. λέξις ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα I, 6, 9. cf. Erneſti f. v.
ῥῆμα, verbum, latiore poteſtate II, 41, 3. poteſtate arctiore, qua ὀνόματα opponuntur II, 24, 2. III, 4, 1. 6, 1. 7, 1.
ῥηματικός. τὸ ῥηματικὸν II, 24, 2. μόριον 22. III, 5, 1. τῆς λέξεως §. 3. τὰ ῥηματικά 6, 2.
ῥητορεία. ταῖς ῥητορείαις opponitur ἡ διήγησις i. e. τὰ διηγηματικὰ τῆς ἱστορίας μέρη II, 25, 1. αἱ δημηγορίαι καὶ οἱ διάλογοι καὶ αἱ ἄλλαι ῥητορείαι 16, 1. cf. §. 3. et 17, 1.
ῥητορικός. ῥητορικὴ ὑπόθεσις II, 9, 1. ῥητορικὴ φιλόσοφος p. 14. ῥητορικαὶ τέχναι 19, 2.
ῥήτωρ II, 25, 5. ῥήτορες I, 1, 5. II, 2, 3. 8, 1. 2. 18, 5. 45, 2. ἀρχαῖοι III, 1, 1.
ῥινεῖν. καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινεῖν καὶ ξυρεύειν II, 24, 2.

ῥοπή. ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς εἶναι II, 40, 2.
ῥύμη II, 26, 4.
ῥώμη I, 2, 12. animi robur, fiducia p. 271.
ῥωννύναι I, 2, 12. ῥώννυσθαι, animos colligere p. 271. ἐῤῥωμένος τὸ σῶμα II, 6, 1. τὸ ἐῤῥωμένον πνεῦμα 23, 5.

Σ.

-σ- et -σσ- in nominibus propriis p. 3. 296.
ς et ι adſcriptum confuſa p. 164.
ς et ν confuſa p. 19. 71. 130. 293.
σαφήνεια I, 2, 4. II, 9, 7. 55, 2.
σαφής, ἱστορία I, 6, 2. λόγος II, 51, 2. λέξις I, 6, 9. II, 56, 1. 41, 8. διάλεκτος 5, 4. 23, 5. διαλέκτου τρόπος 48, 1. διαίρεσις 9, 4. σαφέστερον ἂν ἐγένετο ῥηθὲν οὕτω 29, 3. τὸ σαφὲς I, 2, 5. 3, 17. τῶν γενομένων II, 20, 7. ubi cf. annot.
σαφῶς, ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων ἤρετο II, 10, 8. ἄρχειν 40, 5. εἰδέναι 26, 10. διδάσκειν 45, 4. εἰπεῖν 28, 2. ἀπαγγέλλειν 51, 3. περίοδος ἀγκύλως εἰρημένη καὶ δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῶς §. 1. ubi v. annot. Nec injuria in Jud. de Lyſ. p. 462. 2: βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τοῦ σαφοῦς. Taylor, annotante Reiskio, e Cantabrig. σαφῶς praeferendum cenſuit.
σβέννυσθαι. Ξενοφῶν κἂν ποτε διαγεῖραι βουληθείη τὴν φράσιν ταχέως σβέννυται I, 4, 4. Sic Jud. de Demoſth. pag. 995. 2. Lyſias ἐν τοῖς παϑητικοῖς εἰς τέλος ἀποσβέννυσθαι dicitur.
σεβαστικῶς, διακεῖσθαι I, 1, 1.
σεισμοὶ a Thucydide notati pag. 123.
σεμνολογία II, 25, 5. 50, 2.
σεμνότης et καλλιλογία junguntur p. 17.
σημαίνειν, πολλὰ ἐξ ἀποκοπῆς II, 52, 6. τὸ σημαῖνον II, 51, 4. III, 7, 1. 13, 1. τὸ σημαινόμενον (πρᾶγμα) II, 51, 4. 32, 2. III, 4, 3. 10, 3. 13, 1.
σημασία, δήλωσις καὶ φανέρωσις Zonar. p. 1658. τὸ τάχος τῆς σημασίας II, 24, 6. ex emend. cl. III, 2, 7.
σημεῖον II, 20, 3.
σημειώδης p. 48. cf. Jud. de Iſocr. p. 537. 14.
σιγῇ I, 2, 12.
σῖνος p. 164.
σιωπή. σιωπῇ καὶ λήϑῃ παραδιδόναι I, 3, 4.
σκαιός, καὶ ἀναίσϑητος I, 2, 7. σχηματισμοὶ σκαιοὶ καὶ πεπλανημένοι ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας II, 52, 5. ubi σκολιοὺς legendum eſſe ſuſpicatus ſum.
σκευωρία, κατασκευή Heſych. ποητικὴ II, 29, 4. τεχνικὴ 5, 3.
σκληραγωγεῖν, τὴν λέξιν, dura elocutione uti II, 30, 1.
σκληρός. σκληρὰ φράσις ἐν τοῖς μεταφοραῖς I, 2, 6. op. μαλακὸς de Compoſ. p. 158.
σκολιός, tortuoſus, intricatus, plexus. Jungitur cum δυσπαρακολούϑητος II, 27, 3. 29, 1. cum πολύπλοκος et δυσεξέλικτος 24, 5. III, 16, 1. σκολιώτερα II, 32, 1. λαβυρίνϑων 40, 1. σκολιὸς et σκαιὸς confuſa p. 208. cf. Erneſti l. v.
σκολίως, ἀπαγγέλλειν II, 59, 5.
σκοπεῖν, videre, ſpectare, ἐς τὸ αὐτό II, 26, 12. conſiderare, perpendere, quaerere ἕκαστον I, 1, 8. χαρακτῆρας λόγου §. 5. τὸ βούλημά μου II, 25, 1. τὸ νόημα 39, 6. τὸ σαφὲς 20, 7. τεκμήρια 25, 2. ἀπὸ τῶν ἔργων 20, 4. ὀρϑῶς I, 4, 4. λείπεται σκοπεῖν II, 41, 5.
σκοπός, τῆς φιλοσόφου ϑεωρίας ἢ τῆς ἀληϑείας γνῶσις II, 3, 4. σκοπὸν ἔχειν 25, 1. φυλάττειν 5, 3.
σκοτεινός. τὰ σκοτεινά II, 46, 2.
σκοτεινῶς, περιφράζειν II, 32, 1.
σκοτίζειν, τὴν διάνοιαν II, 33, 1. ταῦτα οὐκ ἐσκότισται 54, 5.

σκότος. σκότον παρέχειν ταῖς ἀρεταῖς II, 52, 3.
σολοικίζειν III, 11, 2.
σολοικισμός, ἔστι λόγος περὶ τὴν σύνταξιν τῆς λέξεως ἡμαρτημένος. διαφέρει δὲ σχήματος, ἐπεὶ τὸ μὲν σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθισταμένην εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ σολοικισμὸς ἐν τῷ λόγῳ περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγήν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἄρθρον, περὶ ἀριθμόν, περὶ πτῶσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ σολοικισμός, ἐπεὶ σόλοικον καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει. Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. Grammat. a Valckenario cum Ammon. editus. cf. Phot. ſ. v. Σόλοι et Zonar. p. 1661: ὁ βαρβαρισμὸς ἐν λέξει (una voce) γίνεται, ὁ δὲ σολοικισμὸς ἐν λόγῳ (complexu orationis, ut Quintil. I, 5, 34. interpretatur). τὸ γὰρ περὶ μίαν λέξιν ἁμαρτάνειν βαρβαρισμός ἐστι, τὸ δὲ περὶ πλείονας σολοικισμός. Adde Erneſt. ſ. v. II, 24, 3. 53, 5. σολοικισμοὶ παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ παρὰ τὰς πτώσεις 37, 5.
σολοικοφανής II, 29, 1. 53, 2. 55, 1. cf. Euſtath. ad Od. λ. p. 1673. ab Erneſtio ſ. v. σολοικισμός laud.
σόφισμα i. q. πρόφασις εὐπρεπής II, 48, 1.
σοφιστής II, 50, 2.
σοφιστικός II, 46, 2.
σπᾶν, ἁμαρτήματα I, 2, 8.
σπακίζειν II, 16, 4.
σπάνιος II, 20, 9. 27, 5.
σπανίως I, 2, 16.
σπάνις II, 1, 1.
σπένδεσθαι, τινί II, 36, 8. ἡμέρας 36, 9.
σπονδαί II, 14, 2. III, 7, 1. τριακοντούτεις II, 20, 11. cl. p. 310.
σπουδάζειν, ſequente infinitivo II, 6, 1. 24, 1. ἐπί τινι I, 6, 10. περί τι II, 23, 4.
σπουδή. σπουδῆς ἄξιος II, 18, 7. 45, 5. σπουδῇ et πραγματείᾳ permutata p. 129.
σταθερός p. 21. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 338.
στασιάζειν II, 9, 5. 20, 10. 29, 2.
στάσις, inteſtinum bellum, v. Plat. Polit. V, 16. pag. 470. b. de Legg. I, 4. p. 628. b. ὠμὴ II, 28, 5. στάσεις cauſae κακοτροπίας 33, 3. III, 17, 5. factio p. 363.
στέλλειν, τριήρεις εἰς τὸν πόλεμον II, 13, 2.
στενοχωρία II, 26, 8.
στερεῖν, τινά τινος II, 26, 12.
στέρησις, ἀρχῆς II, 47, 4.
στεφανοῦν I, 1, 13.
στιβαρός, εὔρωστος, βαρύς, εὔτονος, στερρός, ἰσχυρός Heſych. στιβαρὰ λέξις II, 24, 1.
στίχος II, 10, 5. 7. 15, 4. 19, 1. 5. 33, 1.
στοχάζεσθαι, τῆς εὐκαιρίας II, 1, 1. τῶν κριτηρίων 4, 3. τῶν μεθ' ἑαυτόν 50, 3.
στοά p. 385. cf. Arrhian. exped. Alex. I, 23. in.
στόνος II, 26, 14.
στοιχειώδης. στοιχειώδη μόρια (τῆς λέξεως) II, 22.
στρατεία II, 9, 5. 42, 2. στρατεῖα et στρατιὰ confuſa p. 251. 238.
στρατεύειν II, 36, 2. 3. III, 15, 5.
στράτευμα II, 26, 13.
στράτευσις II, 28, 3.
στρατηγία II, 12, 3. 14, 1. 41, 4. τῶν κάτω p. 352.
στρατηγός II, 26, 2. στρατηγοὶ ſorte munera inter ſe partiuntur p. 279.
στρατιὰ II, 37, 1. III, 10, 1. an pro στρατεία uſurpetur p. 238.
στρατόπεδον II, 26, 2. exercitus 26, 13. cf. Lexic. Xenoph. T. IV. p. 109.
στρατός II, 36, 10. ναυτικός 26, 14.
στρέφειν II, 24, 2.
στρογγύλος, rotundus, de oratione I, 5, 3. cf. Erneſti ſ. v. et Alt. ad Plat. Phaedr. p. 246.

στρυφνός, acerbus, auſterus II, 24, 6. 53, 1.
συγγενής II, 48, 1. ſimilis 24, 3. συγγενεῖς ἀρεταί 55, 11. ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν I, 2, 12. τὸ ξυγγενές pro οἱ ξυγγενεῖς II, 31, 1. cf. Matth. Gr. Gr. §. 267. a.
συγγνώμη II, 7, 1. 38, 1. 59, 5.
συγγνώμων. ξυγγνώμονες ἔστε, ignoſcentes concedite, ut — II, 36, 10.
σύγγραμμα I, 2, 9.
συγγράφειν II, 7, 2. πόλεμον 20, 2.
συγγραφεύς, proſae orationis ſcriptor pag. 61. magiſtratus legibus ſcribendis p. 575.
συγγραφή I, 6, 2. 3. Ἀττική, quae Ἀτθίς vulgo dicitur II, 11, 3.
συγκαλεῖν II, 36, 3.
συγκαταβαίνειν, εἰς ἐπιεικῆ αἵρεσιν II, 59, 5.
συγκαταπλέκειν I, 1, 4.
συγκεῖσθαι. κτῆμα ἐς ἀεὶ ξύγκειται II, 20, 7. λέξις συγκειμένη κατὰ τὴν μέσην ἁρμονίαν I, 6, 9. συγκεῖσθαι ἡδέως II, 47, 2. Sic bene pro ἐγκεῖσθαι reſtituit Goeller. in l. de Compoſ. p. 380. Schaefer. cf. p. 266. (cujus loci ſi Goeller. memor fuiſſet, non in Add. pag. 298. et Actt. Philoll. Monacc. II, 3. p. 531. de ὥστε, μή in εἰκῆ mutando cogitaſſet; praegnantem enim habet poteſtatem vocab. συγκ.) et Jud. de Lyſ. p. 468. 11.
συγκορυφοῦν, ad finem perducere II, 9, 5.
συγκρίνειν, τὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων III, 14, 3. τοῖς Δημοσθένους λόγοις τοὺς Πλάτωνος I, 1, 11.
σύγκρισις. τῶν χαρακτήρων I, 1, 17. ἡ ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασις §. 8. ὁ κατὰ σύγκρισιν γινόμενος ἔλεγχος §. 9.
συγκριτός et συγκριτικός confuſa p. 206.
σύγχυσις, τῶν σπονδῶν II, 12, 8.
συγχωρεῖν, concedere I, 1, 8. II, 38, 5. bellum componere, πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους 14, 4.
συζευγνύναι III, 12, 1.
σύζυγία II, 52, 3.
συκοφαντεῖν II, 52, 3. τὰ τῶν ὑπὸ Θουκυδίδου γραφέντων 2, 3.
συκοφάντης, καὶ βάσκανος II, 34, 4.
συλλαβή I, 3, 11.
συλλαμβάνεσθαι, τοῦ μύθου I, 2, 10.
συλλήβδην. Phot. p. 404: συλλαβὼν ἀθρόως I, 4, 2. cf. Wyttenb. ad Plut. Moral. T. I. p. 69.
σύλλογος II, 41, 1. 4. 5.
συμβαίνειν, paciſci, πρός τινα II, 14, 2. accidere, evenire, ξυνέβησαν ἥλιον ἐκλείψεις 20, 10. συμφοραί 47, 1. συνέβη ναυμαχία I, 3, 10. τοῦτο ἀδύνατον συμβαίνειν τῇ χώρᾳ III, 14, 2. συμβέβηκεν αὐτῷ τοὐναντίον ἢ προςεδόκησεν II, 9, 4. οὐδὲν ὅ τι οὐ 28, 5. πάσχειν ὅ τι ἂν ξυμβαίνῃ 36, 10. ἔδοξε τοῦτο συμβεβηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος 17, 1. ὅσα συμβέβηκε τῷ χαρακτῆρι 3, 1. 25, 1. III, 1, 2. συμβέβηκεν τὰ καλούμενα σχήματα τούτοις (τοῖς μορίοις) 22. ἐλαττώματα ταύταις ταῖς ἰδέαις 35, 2. τὰ συμβεβηκότα ἑαυτοῖς 49, 2. ξυνέβη μοι φεύγειν 12, 3. ὑμῖν πεισθῆναι 47, 3. πιστεύσαί μοι ξυμβαίνει 23, 2. οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι 33, 2. συμβέβηκε τῷ μὲν πολλὰ ποιῆσαι μέρη τὸ ἓν σῶμα I, 3, 14. cf. Poppo prolegg. ad Thuc. p. 202. qui quod obiter moneo pag. 247. fruſtra in l. Thuc. IV, 79. novam verbi poteſtatem ſibi deprehendere viſus eſt, cum ibi quoque locum haberi poſſit vulgaris. eventum habere, μόνον δὴ τοῦτο ὀχυρῶς ξυμβάν II, 12, 3.
συμβάλλειν, συνιέναι, exputare II, 14, 6. 23, 2. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 430. in-

telligere *πάντα τὰ Θουκυδίδου* 51, 2.
σύμβασις III, 13, 12.
συμβουλεύεσθαι, περί τινος II, 49, 2.
συμβουλευτικός, λόγος I, 6, 1. *ἀγών* II, 50, 4.
σύμβουλος II, 55, 1. *σύμβουλοι* regum et nauarchorum Lacedaemoniorum p. 280. 304.
συμμαχία II, 56, 9. pro *σύμμαχοι* 10, 8. i. q. *ἐπικουρία, βοήθεια* 42, 2. *κατά τινος* 10, 3.
συμμαχικός. συμμαχικὴ δύναμις II, 54, 1. *τὰ συμμαχικά* p. 289.
σύμμαχος. τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμῶν ξύμμαχον γίγνεται III, 12, 2. *οἱ Συρακούσιοι καὶ ξύμμαχοι* II, 26, 9. frequentius repetito articulo 13, 3. 26, 3. 4. 13. 56, 2.
συμμετρία II, 51, 3.
συμπαρεῖναι I, 6, 6.
σύμπας. πόλις ξυμπᾶσα II, 44, 3. *οὐδεμιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπληξις* 26, 15.
συμπεριλαμβάνειν I, 6, 4.
συμπίπτειν. νῆες ξυμπίπτουσαι II, 26, 6. 8.
συμπληροῦν, τὴν νόησιν II, 31, 1.
συμπλοκή, τῶν φωνηέντων γραμμάτων I, 6, 10. i. e. *ἡ εὐλάβεια τῆς συγκρούσεως αὐτων* Jud. de Demosth. p. 964. 1. et Ernesti s. h. v.
συμφέρειν. ξυνηνέχθη γενέσθαι II, 20, 8.
συμφορά. συμφοραί II, 14, 3. 15, 1. 2. 18, 1. 7. 28, 2. 44, 2. *ἔσχατα* 44, 4. *ἀνήκεστοι* 41, 3. *παροῦσαι* 47, 1. *καταλαβοῦσαι τὴν Ἑλλάδα* III, 17, 3. *ταῖς ξυμφοραῖς εἴκειν* II, 44, 1. *τὰς συμφορὰς ὑφίστασθαι* 47, 1.
σύμφορος. τὸ ξύμφορον II, 33, 2.
σύμφωνος I, 3, 11.
σύν, τῇ παρὰ τῶν θεῶν βοηθείᾳ καὶ Λακεδαιμονίοις πεποίθασι II, 40, 4.
συνάγειν, τὰ ὑπό τινος παραλειφθέντα II, 16, 2. *εἰς ὄνομα τὸν λόγον* II, 24, 2. *εἰς ἔλαττον τοῦ μετρίου τι* 13, 4. *εἰς ἐλάχιστον ὄγκον τὴν πραγματείαν* 1, 2. *εἰς μίαν ἱστορίαν πράξεις* 6, 1. cf. Jud. de Demosth. p. 995. 8. ubi pro *ταῦτα* leg. *αὐτά*.
συναγωγή, τῶν ἱστοριῶν I, 6, 2.
ξυναγωνίζεσθαι II, 33, 2.
συναιρεῖν. ἵνα συνελὼν εἴπω, ut paucis dicam I, 3, 2. 21. II, 24, 6. 55, 2.
συναίρειν. ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον II, 56, 2.
συνακμάζειν, τινί II, 16, 2.
συναλγεῖν I, 3, 15. II, 49, 2.
συναλλαγή. ξυναλλαγῆς ὅρκοι II, 51, 4.
συναλλάσσειν, τινί III, 8. ubi v. annot.
ξυναμφότεροι II, 26, 6.
συναναβαίνειν, τινί I, 4, 1.
συνανακεφαλαιοῦν, τοὺς χρόνους II, 12, 2.
ξυναπόλλυσθαι II, 44, 3.
ξυναπονεύειν, de nutatione metu perculsorum II, 26, 12.
συνάπτειν, θηλυκὰ ἀρσενικοῖς II, 24, 2. cf. 57, 5. *τὰ συναπτόμενα τούτοις ἄρθρα* III, 11, 1. *τὰ συναπτόμενα*, subjecta, sequentia II, 29, 6. *συνάπτειν τὰς ἱστορίας ἀλλήλαις* 5, 5.
ξυνάρχων II, 14, 2.
συνδετικός. τὰ συνδετικὰ μόρια (τῆς λέξεως) II, 22. 24, 2.
συνδοκεῖν p. 386.
συνεθίζειν. ξυνειθισμένοι μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι II, 25, 4.
συνειδέναι, ὅτι – I, 3, 11.
συνείδησις II, 8, 3.
σύνεδροι p. 172.
συνεκτρέχειν II, 24, 7.
συνελεύθερον II, 36, 5.
συνεξισοῦν, τοῖς μεγέθεσι τῶν ἀνδρῶν τοὺς λόγους I, 5, 6.
συνεπιτιθέναι i. q. *συνεπισκήπτειν* II, 20, 10.
συνέρχεσθαι, εἰς σύλλογον II, 41, 5. *ἐν ἐκκλησίαις* 50, 4. *βουλευσομένους* 49, 2. de coitu, *Ναΐδες εἰς ὁμιλίαν ἀνθρώποις συνερχόμεναι* 6, 2.
σύνεσις. ἡ ξύνεσις τὴν τόλμαν ἐχυρωτέραν παρέχεται II, 46, 1.

εἰκεία III, 16, 2. ἐπιτευκτικὴ τοῦ μετρίου I, 5, 6. ξυνέσεως ἀγώνισμα II, 32, 1. δόξα §. 2.
συνετός II, 50, 2. τὸ συνετόν, prudentia 29, 6. 33, 4. ſenſus 41, 4.
συνεχής, ῥῆσις II, 57, 3. τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἀμιλλης 26, 12.
συνήδεσθαι, τοῖς ἀγαθοῖς I, 5, 15. II, 49, 2.
συνήθεια, κοινή, vulgaris dicendi ratio III, 11, 2. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 264.
συνήθης, κακοήθεια II, 2, 2. διάλεκτος 23, 4. 24, 1. 55, 1. τοῖς τότε ἀνθρώποις 50, 2. φράσις III, 9, 2. διαλέκτου τρόπος II, 28, 2. χαρακτὴρ 33, 5. χρῆσις III, 5, 3. συνήθη ὀνόματα I, 4, 3. σχήματα III, 10, 1. ὀνόματα καὶ σχήματα II, 49, 1. τὰς πτώσεις ἐξαλλάττειν τοῦ συνήθους III, 11, 1.
συνήκειν II, 57, 7.
σύνθεσις. Ammon. p. 131. ſq.: σύνθεσις συντάξεως διαφέρει· σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος, σύνταξις δὲ ὁ λόγος ὁ πεζός. quod diſcrimen falſum eſſe quaevis Dionyſii aliorumque ſcriptorum pagina docet. v. II, 23, 4. 24, 1. interprr. ad l. de Compoſ. p. 2. ſq. 18. ἡ σύνθεσις εἰς τὰ κόμματα καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους διαιρεῖται II, 22. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 127.
σύνθετος. ὀνόματα σύνθετα, compoſita II, 22.
συνιέναι, εἰς λόγους II, 57, 1.
συνιέναι, τι II, 16, 3. τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον 51, 1.
συνίστασθαι, πρὸς ἑκατέρους p. 117. συνίσταται πόλεμος p. 115. μετὰ ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν ἡ τῶν ἠθῶν καὶ παθῶν μίμησις I, 3, 18.
συνίστωρ II, 36, 10.
σύνοδος, ἡ Πελοποννησίων εἰς Σπάρτην II, 10, 5. πάρεστι 38, 2. σύνοδοι ἑταιριῶν 31, 5.
ξυνομνύναι II, 36, 5.
συνομοσίαι p. 563. ſqq.
συνορᾶν II, 24, 1.
συνῳδία II, 6, 2.
σύνοψις II, 6, 1.
σύνταξις, γραφή p. 4.
ξύντασις et ξύστασις confuſa p. 142.
συντάττειν, τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς III, 11, 2. συντάττεσθαι λόγον I, 1, 10. λόγους 6, 1. γραφὴν II, 1, 2. πραγματείαν 2, 4. τέχνας ῥητορικὰς 19, 3. cf. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 70. ſq. πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθέντες ὑπομνηματισμοὶ III, 1, 1. βίβλος περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις II, 16, 4. cf. 17, 2.
συντιθέναι, πολλὰ νοήματα εἰς ἓν II, 24, 5. ὀνόματα ἡδέως I, 4, 3. λόγους ἐπὶ λόγοις 3, 12. ἐπιτάφιον ἔπαινον II, 18, 7. τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ 11, 5. ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων τὰς πράξεις 6, 1. ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον 20, 5.
συντομία I, 3, 17.
σύντομος, γραφὴ II, 1, 1. διάλεκτος 5, 3. λέξις 25, 5. 36, 1.
συντόμως II, 28, 5.
συντυγχάνειν, ſequente infinitivo II, 26, 8.
συνώμοτος. τὸ ξυνώμοτον pro ἡ συνωμοσία II, 36, 10.
σὺξεῖν i. q. συλλείαινειν et συναλείφειν, de dictionis laevitate. συνεξεσμένη λέξις II, 24, 1. cf. Jud. de Demoſth. p. 1076. 5. (ubi pro συνειλῆφθαι legendum puto συναλεῖφθαι. cf. Jud. de Demoſth. p. 1070. 10. 1090. 12. [ubi l. 5. συγχεῖσθαι leg. pro συγκεῖσθαι cl. p. 1070. 10.] 1091. 5. de Compoſ. pag. 312. 510. Schaefer. ad l. de Compoſ. p. 532. cl. p. 294. Erneſti I. v. συνεξεσμένη.
ξύστασις, τῆς γνώμης II, 26, 11. ubi v. annot.
συστασιώτης p. 563.
συστρατεύειν I, 4, 1. II, 58, 4.
συστρέφειν, τὸν νοῦν p. 17. cf. Jud. de Lyſ. p. 488. 4. de De-

moſth. p. 957. 9. 1011. 7. et Erneſti ſ. v. *συστρέφεσθαι*, ſe eonjungere II, 48, 1.
συστροφή, concinna brevitas. *αἱ συστροφαὶ* II, 53, 1. cf. Jud. de Iſaeo p. 609. 13. et Erneſti.
συχνός, *χρόνος* I, 2, 10. *ἄλλοι συχνοί* II, 5, 2. cf. *ἄλλος*.
σφάλλεσθαι II, 40, 2. 44, 3. *ὑπό τινος* 59, 2. de dictione I, 2, 15.
σφετερός II, 26, 12.
σφῶν αὐτῶν pro *ἑαυτῶν* pag. 340. cf. Poppo Prolegg. ad Thuc. p. 174.
σχῆμα. *σχήματα πολιτειῶν* I, 6, 5. (ſic etiam Archaeol. II, 3. p. 242. 7. e Vat. *σχῆμα πολιτείας* pro *σχ. πόλεως* ſcrib.). *ἐπιτιτιμητικόν*, *παραιτητικόν* II, 44, 2. *διδασκαλικόν* III, 1, 2. ibique annot. *διηγηματικόν* II, 57, 2. *τὸ ἱστορικόν* 44, 2. *τὸ τῆς λέξεως* III, 14, 4. *σχήμα*, ſenſu rhetorico, in ſenſu vel ſermone aliqua a vulgari et ſimplici ſpecie cum ratione mutatio ſ. aliqua novata forma dicendi" Quintil. IX, 1, 11. 14. v. I, 2, 14. 5, 3. II, 22. 27, 2. *σχήματα* non confundenda ſunt cum ſoloecismis 57, 5. plurima Thucydides facit *προσώπων ἀποστροφαῖς καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς καὶ τοπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς* 24, 3. *τὰ ἐν ἔθει* 50, 2. *συνήθη* III, 10, 1. *κοινὰ καὶ συνήθη* II, 49, 1. *ἐπιτήδεια* 26, 1. *ποιητικὰ* I, 2, 6 II, 29, 5. *θεατρικά* 24, 4. *βεβιασμένα* 33, 5. 35, 2. *πεπλεγμένα* 48, 4. *τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων* 24, 6. *σχημάτων* et *σημασίας* confuſa p. 131.
σχηματίζειν, *τὸν λόγον* II, 31, 2. 57, 6. III, 7, 1. 13, 1. *τὴν φράσιν* II, 25, 5. III, 11, 1. 2. *τὰς λέξεις* 23, 4. *περιόδους* I, 5, 4. *ὀνομαστικῶς* (*τὰ ῥηματικὰ μόρια τῆς λέξεως*) III, 5, 1. 3. *οὕτως ὠνόμακε καὶ ἐσχημάτικε τὰ πραχθέντα* II, 26, 2. *κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐσχηματισμένον* 37, 5.
σχηματισμός, quaevis orationis conformatio I, 5, 4. II, 24, 2. *ὀνομάτων* 29, 3. *ἀκατάλληλος παρὰ τὰς πτώσεις* III, 12, 3. *σχηματισμοὶ σκαιοὶ (σκολιοὶ) καὶ πεπλανημένοι* II, 52, 3. *μειρακιώδεις* III, 17, 1. *σχηματισμῶν ὁμοείδεια* I, 6, 10. *ποικιλία* 23, 6 *πλοκαὶ σολοικοφανεῖς* 29, 1. *ἐξαλλαγαί* 42, 1. *ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης* III, 3, 3.
σχολικὸς χαρακτήρ p. 220. cf. de Compoſ. p. 302.
σώζειν, *τὴν δύναμιν*, *τὴν σωτηρίαν* II, 48, 6. *τὰ ὑπάρχοντα* III, 14, 3. *τὸν ἴδιον χαρακτῆρα* II, 23, 5. *τὸν Ἑλληνικὸν χ.* I, 3, 16. *τὴν ἀναλογίαν* I, 2, 6. *τὴν ἀκολουθίαν* II, 57, 6. III, 14, 4. cf. Schaefer. ind. ad l. de Compoſ. ſ. v. *μνήμας* II, 7, 2. *σώζεσθαι* 26, 14, 15. III, 16, 1. *ἀνθρωπείως* II, 40, 2.
σῶμα. *τὸ ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν* III, 14, 3. cl. ſ. 1. op. *πρᾶγμα* I, 1, 3. II, 24, 3. Thucydides dicitur *ποιεῖν πολλὰ μέρη τὸ ἓν σῶμα*, contra Herodotus *σύμφωνον ἓν σῶμα* I, 3, 14. *σῶμα* et *νᾶμα* confuſa p. 15.
σωτηρία II, 26, 12. 47, 1. *ἡ ἐς τὴν πατρίδα* 26, 9. *τὴν σωτηρίαν σώζειν* 48, 6.
σωφρονίζειν, *τινά* II, 48, 2.
σωφροσυνή. *σωφροσύνην λαμβάνειν* III, 11, 1.
σώφρων, *ἀριστοκρατία* II, 33, 2. *τὸ σῶφρον* 29, 6. *ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον* 41, 2.

T.

T et *κ* confuſa p. 164.
τά et *καὶ* confuſa p. 57.
ταμίας. *τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης ταμίαν γίγνεσθαι* II, 48, 2.
τάξις, dispoſitio I, 5, 2, II, 9, 2. 35, 2. locus quem quid obti-

nere debet III, 9, 1. Syn. φύσις 6, 1. 2, 3. II, 24, 2.
ταπεινός. ταπεινὸν ἦθος I, 5, 2. εὐτελὴς καὶ ταπεινὴ ἱστορία II, 6, 1. ταπεινοὶ λόγοι 45, 4. ταπεινὰ καὶ μικρὰ πάθη 15, 1.
ταράττειν, τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως I, 2, 10. ἡ διάνοια ταράττεται 3, 13. II, 9, 6.
ταραχή III, 10, 1.
τάραχος p. 230.
τάρταρα II, 6, 2.
τάσσειν, ναῦς II, 26, 4. τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τῆς γενικῆς III, 11, 2. ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορείαν II, 16, 3. ἐνάργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν I, 3, 17. διαιρεῖν τε καὶ τάττειν τὰ λεγόμενα 3, 13.
ταῦτα et τὰ τοιαῦτα confusa p. 19.
ταύτῃ, hac ratione II, 48, 1.
ταφή, νόμιμος II, 18, 4. τὰς ταφὰς ἀνοίγει τὰς δημοσίας ὁ συγγραφεύς §. 3.
τάχα. τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ποιηταί· οἱ δὲ ῥήτορες ταχέως καὶ τάχιστα καὶ ἐν τάχει· τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ἴσως καὶ ἀμφότεροι Thom. M. p. 835. v. II, 52, 2. τάχα ἴσως 48, 6. τάχα μὲν – εἰ δὲ μή 8, 1.
τάχος, celeritas, velocitas orationis, oriens illa tum ex concinna brevitate, tum ex concitatis rhythmis II, 48, 1. τῆς σημασίας 24, 6. τῆς ἀπαγγελίας §. 7. τὰ τάχη καὶ αἱ συστροφαὶ 53, 1. cf. Ernesti l. v.
ταχύς. ὄντες ταχεῖς, ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους II, 10, 8.
τέ, explicativum I, 3, 8. τέ καὶ ubi ἤ exspectaveris 1, 7. τέ – τέ enunciationes jungit I, 2, 16. II, 3, 4. 5, 5. 18, 4. 34, 4. pro μέν – δέ 40, 5. cl. p. 59. (τέ) – καί – τε pag. 62. τε – δέ, τέ – εἴτε p. 268. Iq. τέ trajectum pag. 87. 116. 290. participio abundanter adjectum p. 116. τέ et γέ confusa p. 68.
τειχίζειν, φρούριον p. 25. an pro περιτειχίζειν p. 342. Iq.
τεῖχος II, 26, 14.
τεκμαίρεσθαι, ὅτι – II, 27, 1. de variis hujus verbi structuris v. p. 116.
τεκμήριον. Phot. p. 422: τεκμήριον, ἀληθινὸν σημεῖον Zonar. pag. 1721: τεκμήριον, σημεῖον ἀναμφίβολον, ἀληθινόν, ἢ σημεῖον δεικνύμενον διὰ συλλογισμοῦ. II, 12, 1. τεκμηρίοις βεβαιοῦν 13, 1. cf. Ernesti l. v. et Gregor. Cor. ad Hermog. in Reiskii oratt. Gr. T. VIII, p. 891. Iq.
τελεῖν, δαπάνας I, 6, 2. τὴν ὑπόσχεσιν II, 1, 2.
τέλειος. τέλεια κατορθώματα καὶ δαιμόνια II, 24, 7. τελειόταται ἀρεταί 27, 1. τέλειον ἀποδιδόναι τι 27, 3. κρείττονα τῶν ἀτελεστέρων τὰ τελειότερα 55, 2.
τελευταῖος. ἡ τελευταία ναυμαχία II, 42, 2. προσθήκη 41, 1. τὰ τελευταῖα τῆς ἱστορίας 16, 3. τὸ τελευταῖον μέρος 20, 1. τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατον I, 6, 7. τὸ τελευταῖον, postremo I, 6, 7.
τελευτᾶν, τὴν ἱστορίαν II, 12, 1. τοῦ προοιμίου 10, 2. εἴς τι p. 30. τελευτᾷ ὁ πόλεμος 12, 3. e vita decedere 18, 7. τελευτῶν, postremo p. 12. τελευτή, τοῦ πολέμου II, 24, 1. τῆς ἀρχῆς, imperii 39, 3. τοῦ λόγου 48, 2. τελευτὴν ποιεῖσθαι I, 3, 10. τελευτὰς ἐπιτηδείας ἀποδιδόναι I, 4, 2.
τέλος I, 1, 7. 5, 2. II, 10, 1. τοῦ βίου 3, 4. τοῦ προοιμίου 19, 3. ἐπὶ τὸ τέλος ἀφικνεῖσθαι III, 15, 1. i. q. τάγμα p. 107. οἱ ἐν τέλει ὄντες, τὰ τέλη p. 269.
τέμνειν, τὴν γῆν II, 36, 9. τετμημένης τῆς χώρας 14, 3. τῆς γῆς 44, 2. τέμνειν καὶ καίειν de medicis I, 6, 8. Sic καύσεις καὶ τομαὶ τῶν ἰατρῶν Ilocr. de pace 15.
τέρψις I, 3, 19.

τεταμιευμένως, ἐπαινεῖν τὰς ἑαυτῶν ἀρετάς II, 45, 2. τ. καὶ μετρίως χρῆσθαι ἑρμηνείᾳ τινι 51, 6. cf. de Compos. p. 566. Jud. de de Isocr. p. 565. 15. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 91. op. ἀταμιεύτως Jud. de Demosth. p. 982. 5.
τέττιξ. τέττιγες χρυσοῖ II, 19, 5. ibique annot. et add. ad h. l.
τέχνη. (ναυτική) II, 26, 5. 9. αἱ τέχναι τῶν ἐπιχειρημάτων 29, 4. ἐν τῇ τέχνῃ τὴν ἰσχὺν ἔχειν 54, 2. ὁ τῆς τέχνης λόγος 19, 2. πᾶσα τέχνη τούτων στοχάζεται τῶν κριτηρίων 4, 3. τὸ ἐν ἑκάστῃ τέχνῃ καλὸν 27, 1. τέχναι (ῥητορικαί) III, 1, 2. II, 19, 2. artis opera, artificia 4, 2.
τεχνικός. τεχνικὴ σκευωρία II, 5, 4. τὸ τεχνικώτερον μέρος 9, 1. τὸ τεχνικὸν 34, 2. τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας τ. 55, 1.
τεχνίτης II, 4, 3. 27, 3. op. ἰδιώτης.
τηλαυγής. ἡ διήγησις οὐκ ἀπολήψεται τὸ τηλαυγὲς φῶς ἐκεῖνο II, 9, 4. τηλαυγὴς νοῦς 50, 3.
τηλικοῦτος ἀνήρ I, 1, 17. 2, 7. 8. οἱ μὴ τηλικοῦτοι δημιουργοί II, 4, 2.
τιθέναι. θήσω αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐκεῖ γέγραφα I, 2, 1. τιθέναι λέξιν II, 59, 3. III, 5, 3. 14, 2. ὡς ἐπὶ Βρασίδα τέθεικεν 4, 3. cf. 10, 1. σκολιώτερα τούτων ἐστὶ καὶ ἃ μετὰ ταῦτα τίθησιν II, 32, 1. ἔρως ἐτέθη τῷ πάθει τοὔνομα I, 2, 11. θῶμεν ponamus I, 1, 14.
τιμᾶν, ἐπαίνοις II, 18, 1. τιμᾶσθαι τῷ αὐτῶν ὀνόματι 48, 2. τὸ τιμώμενον τῆς πόλεως 47, 4.
τιμή. τιμῆς τυγχάνειν II, 18, 3. τὰς τιμὰς διώκειν 47, 4. οὐ περὶ τιμῶν αὐτοῖς ἐστιν, ἀλλὰ περὶ τιμωριῶν ὁ κίνδυνος 45, 2.
τίμιος I, 1, 4.
τιμωρεῖσθαι II, 32, 1. τινά III, 16, 1.
τιμωρία et κόλασις differunt p. 30. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 93. II, 36, 10. τὰς τιμωρίας ἐπεξιέναι, προεῖσθαι, ὁρίζειν 33, 2. τιμωρίας τυγχάνειν 36, 10. ἡ μετὰ ταῦτα τιμωρία 39, 4. τιμωριῶν ἀτοπία 29, 2. περὶ τιμωριῶν ὁ κίνδυνος 45, 2. τὴν τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέρων αὐτῶν λαβεῖν III, 16, 1.
τίς, interr. τίς, ἢ — v. ἄλλος. τί δή ποτε II, 14, 5. 18, 1. 3. 32, 2. τί pro διὰ τί 19, 5.
τίς, indefin. μετάνοιά τις II, 17, 2. (Sic etiam Archaeol. III, 15. pag. 443. 13. e Vat. leg. θεία τις πρόνοια. cl. p. 445. 15.) λαμπαί τινες II, 6, 2. ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων 25, 3. ibique quc annot. cum adjectivis, πᾶς τις 26, 5. (cf. Thuc. III, 13. Xenoph. Cyrop. V, 5, 39.) ὀλίγος τις χρόνος 14, 2. ὀλίγοι τινές 18, 1. εὐαρίθμητοί τινες θαυμάστη τις 54, 2. τοιόνδε τι III, 10, 3. τοιοῦτός τις 12, 1. 17, 1. cf. Wyttenbach. ad Julian. p. 193. Matth. Gr. Gr. §. 487. 5. Wolf. zu Platons Phaedon p. 13. cum adverbio, διαφερόντως τι, aliquanto III, 4, 2. cf. Lexic. Xenoph. T. IV. p. 305. sq. Haud scio, an huc referendum sit: καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν μᾶλλον αἰσθέσθαι II, 12, 3. ubi, ut III, 9, 3. nostrum mancher esse opinabar.
τίς, man, semper ἑνικῶς p. 107.
οἱ δέ τινες II, 28, 5. cf. Xenoph. Cyrop. III, 2, 12. et praegresso ὁ μέν VI, 1, 26. Thuc. II, 21. (τὸ μέν) — τὸ δέ τι p. 87. cl. Polyb. I, 63, 4. λέγειν τι περί τινος, εὐφήμως pro reprehendere p. 13. ποιεῖν τι scil. κακόν p. 171. τί pro τινά p. 5. τί abundanter repetitum ib. τί et τό confusa p. 157. τι et τοί confusa p. 67.
τοίνυν I, 2, 12. II, 37, 7. 58, 3.
τοιόσδε III, 5, 2. ἀντιμετατάξεις αἱ τοιαίδε εἰσίν 10, 1. ἐν τῷ τοιῷδε καθεστάναι II, 38, 1.

τοιοῦτος II, 20, 7. 45, 1. οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι 28, 5. de articulo addito cf. Schaefer. Melett. crit. p. 32. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 120. sq. εἰ ἄλλο τοιοῦτο λέγειν ἐβούλετο I, 3, 9. ἄλλο τι τοιοῦτον ἔργον II, 3, 1. τοιοῦτος declaratur sequente nomine p. 139.
τοῖς et τῆς confusa p. 142.
τόλμα, ἀλόγιστος II, 29, 5. τὴν τόλμαν ἡ ξύνεσιν ἐχυρωτέραν παρέχεται 56, 1.
τολμᾷν, ἀπροφασίστως II, 31, 1. τὰ δεινότατα 33, 2. sequente infinitivo I, 2, 15. II, 2, 2.
τολμηρῶς, πρὸς τὰ ἔργα χωρεῖν II, 33, 4.
τολμηταί III, 14, 5.
τομή. εἰς μικρὰς τομὰς κατακερματίζειν τὴν διήγησιν II, 9, 4. cf. Jud. de Lys. p. 486. 8.
τόνος, vis, robur, nervi orationis I, 3, 19. 6, 9. II, 23, 5. 48, 1. 55, 7. οὐ παραμένει μέχρι πάντων ὁ τόνος 24, 7. οἱ τόνοι 53, 1. cf. Ernesti.
τόξευμα II, 26, 7.
τὸ ὄντος et πεσόντος confusa p. 226.
τοπικός. τοπικὴ ἱστορία II, 7, 1. 9, 3. ἀναγραφή 7, 3. ὑπόθεσις I, 5, 1. τοπικὸς et τροπικὸς confusa p. 150.
τόπος, locus, θεῖος I, 2, 12. regio, terra I, 3, 13. II, 5, 2. κοινῇ κατὰ τόπους καὶ κατὰ πόλεις ἰδίᾳ μνῆμαί τινες ἐσώζοντο 7, 2. ἐφ' ἑνὸς τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν 6, 1. ubi v. annot. κατὰ τόπους μερίζειν τὰς ἀναγραφάς 9, 2. locus libri, κατὰ πολλοὺς τόπους τῆς ἱστορίας 15, 1. locus i. e. certum aliquod caput, s. materia vel argumentum, quod tractatur, ἐκλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 11, 2. ἴχν. ϕ. 3. χωρίον. τόπος πραγματικός I, 6, 11. II, 8, 3. cf. p. 53. sq. et Ernesti s. v. πραγματικός. Ejus est ἡ παρασκευή s. ἡ εὕρεσις et ἡ οἰκονομία i. e. ἡ τῶν παρεσκευασμένων χρῆσις. τῷ λεκτικῷ tribuitur ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων καὶ ἡ σύνθεσις τῶν ἐκλεγέντων. — παρὰ τόπον εἰπεῖν II, 45, 5. τόπος et τύπος confusa p. 38. 57. τόπος et τρόπος confusa p. 55. 132.
τορεύειν. καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορεύων II, 24, 2. cf. Bentl. ad Hor. art. poët. 441.
τοσόςδε II, 20, 8.
τοσοῦτος, πόλεμος II, 10, 11. τοσοῦτοι καὶ τηλικοῦτοι ἄνδρες I, 1, 17. τοσαῦτα ἐπιθειάσας II, 36, 10. cf. ϕ. 5. 6. τοσούτῳ ἀσφαλέστερον – ὅσον 48, 5. οὐ τοσοῦτον – ὅσον 10, 6. τοσοῦτον ἀρκεσθήσομαι μόνον εἰπεῖν, ὅτι – 2, 4.
τότε II, 26, 15. οἱ τότε χρόνοι 23, 3. οἱ τότε ἄνθρωποι p. 206. οἱ τότε ῥήτορες I, 1, 11. II, 18, 5. 42, 2. 43, 1. τότε num pro πότε usurpetur p. 297. post participia infertur pag. 220. τότε δή 26, 14. τοτὲ μὲν – τοτὲ δὲ et ποτὲ μὲν – ποτὲ δὲ confusa p. 150.
τραγῳδεῖν p. 148. cf. ἐπιτραγῳδεῖν, et Ernesti s. v. τραγικῶς.
τραγῳδία, dicitur Thucydidis oratio funebris II, 18, 3.
τραυματίας III, 4, 3.
τραχύνειν, ταῖς τῶν γραμμάτων ἀντιτυπίαις τὰς ἀκοὰς II, 24, 1. op. ἡδύνειν τὰς ἀκοὰς εὐφώνων τε καὶ ἐλέκτων ὀνομάτων ἐκλογῇ Jud. de Demosth. p. 1008. Sic enim ibi leg. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 137. 308. sq. — τραχυνομένων τῶν Ἀθηναίων 43, 1.
τραχύς. τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας II, 24, 6. op. τὸ λεῖον de Compos. p. 138.
τρέπειν. πρὸς τὰ παρόντα τὰς περὶ τῶν ἐσομένων γνώμας αἱ τύχαι τρέπουσιν 44, 4. ἔτρεψαν τοὺς Ἀθηναίους 26, 15. τρέπεσθαι, πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν 26, 12.

ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις 25, 1. ἐπὶ τὴν αἰσχύνην 41, 3. ἐπὶ πολλὰ 58, 1. τραπέσθαι de fugientibus 14, 2.
τρέφεσθαι, ἐν διαλόγοις pag. 20. ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις τῇ (μεχάλῃ) πόλει II, 47, 3. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 528.
τρίβειν i. q. φθείρειν p. 265. ἡ τετριμμένη διάλεκτος II, 23, 4. αἱ τετριμμέναι sc. ὁδοί 9, 7.
τριακοντούτης, Phot. pag. 440: τριακοντούτης παροξυντονεῖται, κοινὸν δ' ἐστὶν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καὶ τὰ πλήθη τριακοντούτεις, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. v. p. 310. Xenoph. Hellen. II, 3, 9. ibique interprr. cf. Zonar. p. 1741. Etymol. M. p. 765. 21. Aft. ad Plat. Legg. p. 914. v. Lobeck. ad Phrynich. p. 407. sq. et Poppo prolegg. ad Thuc. p. 230.
τρὶς, ἐννέα II, 12, 3.
τρόπαιον. προπαῖον παρὰ Θουκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (v. 705.) Gregor. Cor. p. 20. sq. ibique interprr. et Poppo prolegg. ad Thuc. pag. 214. II, 18, 2. 26, 15.
τροπή, ἐγένετο αὐτῶν II, 18, 2.
τροπικός. τροπικὴ φράσις I, 2, 6. 13. II, 22. 50, 2, λέξις 23, 4. 24, 1. τροπικός et τοπικός confusa p. 130.
τρόπος, κράτιστος ἐλέγχου I, 1, 9. ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη ἡ ἀρχὴ II, 11, 3. ὁ λόγος ᾧ προκαλεῖσθέ τρόπῳ γιγνέσθω 38, 2. παντὶ τρόπῳ 26, 10. 33, 2. κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον οἰκονομεῖν τὴν διήγησιν 12, 1. κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων 6, 1. ποιητοῦ τρόπον, more 24, 2. τοῦτον τὸν τρόπον III, 6, 1. 9, 4. 11, 2. 6, 1. de postremo tamen loco cf. ἔχειν. διαλέκτου τρόπος II, 28, 2. 48, 1. Sic etiam ἐν οὐδενὶ τρόπῳ II, 2, 15. quod interpres latinus: nullo modo, vertit, ego interpretor: in nullo dicendi genere. τρόποι, mores. τρόπων ἰδιώματα I, 6, 4. τρόπων ἀνδρεία III, 12, 1. τρόπος et τόπος confusa p. 55. 132.
τροφή, ἡ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖος p. 155. τροφῆς ἀπορεῖσθαι II, 19, 4.
τρυφή II, 19, 5.
τυγχάνειν. προκαλεσάμενοι πολλὰ καὶ εἰκότα οὐ τυγχάνομεν sc. αὐτῶν II, 36, 10. Sic ad τυχών 50, 2. ex ἐπιβουλεύσας fumendum ἐπιβουλῆς. εἰρήνης 14, 3. ταφῆς 18, 4. ἐπαίνων ib. τιμῆς 18, 3. τιμωρίας 36, 10. τοιαύτης οἰκονομίας 11, 1. τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα 16, 1. τῆς ἀκριβεστάτης τέτευχεν ἐξεργασίας 22. cum participio, τυγχάνειν φεύγοντα III, 15, 3. ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα II, 26, 6. τυχών, quilibet, vulgaris, vilis, ἡ τυχοῦσα ἀγωγή 27, 3. τῶν τυχόντων τις I, 1, 13.
τύπος, πραγματικός p. 58. sq. cf. πραγματικός. τύπος et τύπος confusa p. 58.
τυραννεῖσθαι II, 51, 1.
τυραννίς. ἀρχὴν ὡς τυραννίδα ἔχειν II, 47, 4.
τύραννος II, 39, 4.
τύχη, ὁμοία II, 46, 1. τῆς τύχης ταμίαν γίγνεσθαι 48, 2. τυχῆς καιρός III, 16, 1. τύχαι I, 6, 5. II, 44, 4. κοινὰς τὰς τύχας φέρουσιν οἱ πολέμιοι 40, 1. ubi v. annot.

Υ.

ὑγιαίνειν I, 6, 8. τὴν διάνοιαν II, 6, 1.
ὑγιής. οὐχ ὑγιὲς κατηγόρημα II, 4, 1. ὑγιέστερον ἦν εἰπεῖν 29, 3.
ὕλη II, 6, 2.
ὑμεῖς et ἡμεῖς confusa p. 170. 172.
ὑμέτερος et ἡμέτερος confusa p. 167.

ὑμνεῖν, περί τινος II, 20, 5.
ὑπαγορεύειν, praescribere, praecipere οὐχ ὑπαγορεύει ὁ τῆς τέχνης λόγος II, 19, 2.
ὑπακουειν, τοῖς πέλας II, 47, 2. ὑπακούσεσθαι 54, 2.
ὑπάρχειν, ἀδικίας II, 36, 10. ὑπάρχουσα δόξα 47, 3. ὑπάρχουσαι ἀρεταί 8, 2. τὰ ὑπάρχοντα περί τινα ἰδιώματα III, 1, 1. πράγματα 14, 2. τὸ ὑπάρχον, copiae, opes II, 40, 2. it. τὰ ὑπάρχοντα 46, 1. III, 14, 3.
ὕπαρχοι p. 359.
ὑπεισέρχεσθαι. μετάνοιά τις ὑπεισῆλθε τούς πολλούς II, 17, 2. cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 375.
ὑπεξαιρεῖν, τὴν περιγραφήν II, 26, 1.
ὑπέρ. φόβος ὑπέρ τινος II, 26, 12. cf. Wyttenb. ad Plut. Moral. T. II. p. 948. ὑπέρ τινος κινδυνεύειν 48, 5. ὑπέρ τινος ποιεῖσθαι τὸν λόγον II, 25, 1. 54, 1. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν 18, 7. ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθαι 47, 4. ὑπὲρ ἅπαντα 34, 6. 42, 3.
ὑπερβάλλειν. τῷ ὑπερβάλλοντι φθονεῖν III, 9, 3. ὑπερβάλλεσθαι ἄλλους II, 23, 6.
ὑπερβατόν, ἕστι λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις (Longin. 22, 1. cf. Ernesti l. v.) II, 31, 4. ὑπερβατοὶ νοήσεις 52, 3.
ὑπερβολὴν καταλείπειν II, 15, 1. (cf. Ep. I. ad Amm. p. 723. 4.) ἐπιφέρειν 29, 2. pro quo Dionys. § 3. λαμβάνειν usurpat.
ὑπερέχειν, τῶν μεγάλων II, 19. 2.
ὑπερορᾶν, despicere, exsuperare, τῆς τῶν πολλῶν ἀμαθίας II, 27, 2. ὑπεριδεῖν, contemnere, non uti, πάσης κατασκευῆς ἐπιθέτου I, 2, 4. τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων § 5. τῆς συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων 6, 10. ἱστορίας τινός ὡς εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς II, 6, 1. (τῶν ἐναγωνίων ἀρετῶν) 25, 6.
ὑπέρφρων. τὸ ὑπέρφρον i. q. τὸ καταφρόνημα II, 46, 1.
ὑπέχειν, δίκην II, 28, 2. τὸν λόγον 58, 3.
ὑπήκοος II, 59, 5.
ὑπισχνεῖσθαι, I, 6, 10.
ὑπό, τινὸς ἀποθνήσκειν III, 15, 5. cf. p. 177. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 462. πράγματα ἀντὶ σωμάτων τὰ τοιαῦτα ὑπ' αὐτοῦ γίγνεται 14, 3. φρόνημα ὑπὸ ἀμαθίας τινὶ ἐγγίγνεται II, 46, 1. ὑπὸ χρόνου ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκόσα 20, 3. ὑπὸ φύσεως ἄρχειν 40, 5. cf. Matth. Gr. Gr. § 592. 7. p. 871. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 223. ὑπ' Ἀθηναίοις εἶναι II, 36, 5. τὰ ὑπὸ ταὐτὸ γένος ἔργα I, 1, 3. ὑπ- et ἐπ- confusa p. 94 97.
ὑπόθεσις, argumentum, materia (cf. Ernesti s. v. Schaefer. ad l. de Compos. p. 71.) I, 1, 10. 4, 2. 6, 1. II, 17, 1. 2. μονόκωλος 6, 2. ἐκλέγεσθαι I, 3, 2. 4, 1. cf. προαιρεῖσθαι. ὑποθέσεων ἐκλογή II, 5, 3. ὑποθέσει παραγίνεσθαι, rebus, quas argumentum aliquod complectitur, adesse, aequalem esse 7, 3. ὑπόθεσιν προεκδιδόναι, librum idem argumentum tractantem antea edere I, 3, 7. i. q. πρόθεσις, ἐπὶ τὴν ὑποθεσιν τὰ ῥηθησόμενα II, 3, 2. cf. 58, 2. ὑπόθεσις et ἔκθεσις confusa p. 29.
ὑποθήκη i. q. ὑπόθεσις I, 6, 4.
ὑποκορίζεσθαι v. add. ad p. 155.
ὑπολαμβάνειν, excipere respondendo II, 36, 5. 37, 3. cf. p. 135. ὑπολ. et ἡγεῖσθαι permutata p. 19. ἐρῶ περὶ τούτων ὡς ὑπείληφα I, 3, 15. περὶ ἡμῶν ταῦτα ὑπείληφας 1, 1. τὸν τόπον τοῦτον ὡς ἐκλειφθέντα ὑπείληφεν II, 11, 2. ἀχάριστον ὑπολαμβάνειν τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασιν I, 1, 3. sequente accus. c. inf. 6, 4. II, 1, 1. III, 1, 1. 2.
ὑπόληψις. ὑπόληψιν ἔχειν p. ὑπειλῆφθαι I, 3, 1. II, 27, 2. cf.

Archaeol. VII, 17. pag. 1550. 14.
ὑπομένειν, τὸ ἔργον τῷ σώματι III, 16, 1. κίνδυνον II, 54, 1. αἰσχρόν τι ἐπίταγμα 41, 7.
ὑπομιμνήσκειν II, 44, 1.
ὑπομνηματισμοί, commentarii, solius memoriae causa, neglecto orationis cultu conscripti. cf. Ernesti s. v. ὑπομνηματικόν, Ast. ad Plat. Phaedr. pag. 590. ad Legg. p. 596. Dionysii περὶ μιμήσεως ὑπομνηματισμοί p. 25.
ὑπονοεῖν, suspicari II, 30, 2. διάνοιαν 43, 3.
ὑπόνοια. ὑπονοίας τῶν μελλόντων λοχίζεσθαι II, 57, 7.
ὑποπίπτειν. ὑπέπεσον Ἀθηναίοις οἱ τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες κατ' αὐτῶν II, 18, 3.
ὑποπτεύειν, suspicari, praevidere II, 2, 2.
ὕποπτος II, 30, 1.
ὑπόσπονδος p. 108. cf. Plutarch. Nic. 6.
ὑποτάττειν, (observationi cuique) τὴν Θουκυδίδου λέξιν II, 85, 1.
ὑποτιθέναι, προφάσεις I, 3, 9. ὑποτίθεσθαι αἰτίας II, 10, 3. πρόφασιν 38, 2. ἐπὶ πάντων τῶν θεωρημάτων κανόνας 35, 1. κανόνα τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα 2, 3.
ὑφορᾶσθαι, οἱ τ' ἐκκλησιάζοντες καὶ οἱ δικάζοντες οὐχ οἷους ὁ Θουκυδίδης ὑπέθετο συνέρχονται 50, 4. facere, inducere, τοὺς Μηλίους λέγοντας 40, 1. πρέσβεις ἀφιγμένους 56, 1. τοὺς προβούλους τῶν Μηλίων συνιόντας εἰς λόγους 37, 1. suadere, τινὶ sequente accus. cum inf. 42, 3. 55, 1.
ὕπουλος, ἐύνομία III, 11, 1. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 292. T. II. p. 169.
ὑποφία, κατά τινος II, 52, 1.
ὑποχείριος II, 10, 6.
ὑποχωρεῖν, cedere III, 12, 2.
ὑστεραῖος p. 72. ὕστερος 72. 104.
ὑστερεῖν 1, 4, 3. II, 29, 3.
ὑστερίζειν. II, 29, 3.
ὕστερος, op. πρότερος II, 11, 1. 14, 4. τοῖς χρόνοις 14, 6.
ὑφίστασθαι, relistere, ὀλίγον χρόνον ὑπέστησαν II, 14, 2. τὸν κίνδυνον 47, 2. τὰς συμφοράς et ταῖς συμφοραῖς p. 196. cessare, desinere, ὅταν ὑφεστῶσιν αἱ πρῶται (ὁρμαὶ), τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν (αἱ ἐπίθετοι) II, 22.
ὑψηλός. ὑψηλὴ τραγωδία (Thucydidis oratio funebris) II, 18, 3. φράσις I, 2, 16. λέξις 6, 2.
ὕψος I, 2, 16. II, 23, 5. cf. Ernesti s. v. et Wyttenbach. ep. crit. p. 263. Schaef.

Φ.

φαίνεσθαι, de dei praesentia, Erscheinung I, 6, 11. apparere, φαίνεται διαφέροντα II, 57, 4. φαίνεσθαι ἐπαχθεῖς 45, 2. ἀτόλμους III, 12, 1. πρῶτον II, 26, 5. πολλαπλασίους 25, 4. φαίνεσθαι a δοκεῖν differt, quamquam subinde cum eo permutatur p. 155.
φανερός. αἰτίαι φανεραί I, 3, 9. ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι II, 10, 4. τὸ φανερὸν ἀποδύναι 19, 5. οὐδὲν περὶ τῶν φανερῶν εἰπεῖν I, 5, 4. φανερὸν εἶναι 3, 6. II, 54, 2. γίνεσθαι 3, 4. 9, 4. III, 3, 3. ποιεῖν II, 33, 5. 34, 1. 49, 1. III, 15, 4.
φαντασία. συλλογισμῶν φαντασίαν λαμβάνειν II, 24, 3. cf. Jud. de Demosth. p. 1077. 10. pro eo δόξαν παρέχεσθαι dicit 53, 5.
φάσεις ἀναποδείκτους λέγειν pag. 188. λόγον ἀναπόδεικτον εἰπεῖν dixit Lycurg. c. Leocr. XXXII, 4.
φαῦλος. οἱ φαυλότεροι γνώμην i. e. οἱ ἀξυνετώτεροι II, 33, 4.
φαύλως I, 5, 9. II, 14, 3.
φέρειν. εἴ τι θαυμαστὸν ἢ παράδοξον ἑκάστη γῆ καὶ θάλασσα

φέρει I, 6, 4. φέρειν τὴν ἀνάγκην II, 38, 5. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p 70. ἐπαχθῶς 41, 7. εἰς βάθος τὰ καυτήρια I, 6, 8. τὰς ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν I, 1, 2. τὰ δοκοῦντά μοι εἰς μέσον II, 55, 1. λέξεις, proferre, proponere 15, 2. παραδείγματα 8, 3. αἴσχιστα ἐνθυμήματα 41, 8. φέρει ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας ἄπειρόν τι χρῆμα νοημάτων καὶ ἐνθυμημάτων 54, 2. ἐκ παραδόξου τὰ ἐνθυμήματα φέρουσαι (νοήσεις) 53, 2. ἀπάτην ἐκεῖναι πεφύκασι φέρειν αἱ συντάξεις 7, 5. οἱ πόλεμοι κοινὰς φέρουσι τὰς τύχας 40, 1. ἐν τοῖς σχήμασι φέρειν τι 37, 5. pendere, φοράν 56, 7. φέρεσθαι. προορώμενοι ἐς οἷα φέρονται 41, 3. αὖρα τις ἡδεῖα ἐξ αὐτῆς φέρεται I, 2, 4. φερόμεναι ἐν ταῖς ἑπτὰ βίβλοις δημηγορίαι II, 42, 5. εὖ, καλῶς φέρεσθαι p. 189. cf. Plutarch. Nic. 18. Sertor. 22. et Wyttenb. ad Moral. T. II. p. 36. φέρεται et διαφέρεται confusa p. 16.

φεύγειν, φεύγοντας II, 26, 10. τὸν πατέρα III, 15, 5. τὴν ἑαυτοῦ II, 12, 3. τὸν κίνδυνον 47, 2. τοὺς πόνους 47, 4. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου III, 16, 1. τῆς λέξεως τὸ σημειῶδες καὶ περίεργον I, 5, 3. cf. Jud. de Demosth. p. 965. 2. 1021. 1. πέφευγε et πέφυκε confusa p. 47.

φημί. φησί sc. τις, Latinorum more apud seriores Graecos, ubi scriptor aliquid ex adverso sibi objici et opponi fingit p. 7. cl. Bentl. et Heindorf. ad Horat. Sat. I, 4, 79.

φθάνειν. φθάσαι προεπιβουλευομένου II, 55, 4. θορύβῃσαι 52, 1. cf. Plutarch. Artax. 5. Matth. Gr. Gr. §. 553. n. 2. Wyttenbach. ad Julian. p. 181. φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾶν 51. cf. Matth. l. l. n. 1. οὐκ ἂν φθάνοι p. 175. ad φθάνειν ex praegresso verbo participium s. infinitivus subaudiendus p. 118.

φθέγγεσθαι. ἃ οἱ κελευσταὶ ἐφθέγγοντο II, 26, 8. ὅσα μέγα στρατόπεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι 26, 13. οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι I, 2, 12.

φθείρειν. μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος II, 20, 8. i. q. κακοῦν, κατατρίβειν p. 265.

φθονεῖν, τῷ ὑπερβάλλοντι III, 9, 5. τοῖς ἀγαθοῖς 48, 6. φθονεῖται τὰ μείζω 48, 2.

φθόνος II, 8, 1. φθόνον ἐμβάλλεσθαι 45, 3. τούτων φθόνῳ I, 5, 9. φθόνῳ τοῦ περιεῖναι II, 55, 2. φθόνος et φθόρος confusa p. 28.

φιλαίτιος. τὸ φιλαίτιον, criminandi cupido II, 2, 1.

φιλάνθρωπος, διάλεκτος I, 2, 5. translata videtur dictio ab iis, qui fastu abjecto facilitate et communitate (fit venia verbo, Nepoti Milt. VIII, 4. ut opinor, reddendo) aliis placere student: quapropter Jud. de Demosth. p. 1059. 16. κοινὴ καὶ φιλάνθρωπος ἑρμηνεία jungitur. cf. Ernesti s. v.

φιλαπεχθήμων, γραφή II, 5, 5.

φιλαπεχθημοσύνη I, 1, 16.

φιλεῖν, solere II, 28, 5. cf. p. 273. Phot. p. 472. Moeris p. 582. ibique interprr. τὸ φιλούμενον, amatus s. amata 54, 5.

φιλέταιρος, ἀνδρία II, 29, 5.

φίλιος et φίλος p. 226.

φιλόλογος II, 2, 4. 25, 1. de verbi potestate et historia cf. Wyttenb. ad Plutarchi T. I. p. 165. qui tamen falso negat hoc vocabulum Platonis aetate usurpatum fuisse, v. Theaet. pag. 161. a.

φιλονεικεῖν, περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ II, 26, 11. ἐς τὸ φιλονεικεῖν καθίστασθαι 33, 2. cf. Lex. Xenoph. s. v. et Valckenar. ad Herod. III, 53.

φιλονεικία, ἡ αὐτίκα II, 26, 9. [illegible] 52, 2.

τὸ φιλονεῖκον II, 2, 4.
φιλόπολις I, 5, 9. II, 45, 1.
φιλοπονία I, 6, 2.
φίλος pro φίλιος p. 296.
φιλοσοφεῖν I, 6, 6.
φιλοσοφία II, 50, 5.
φιλόσοφος, θεωρία II, 3, 4. ῥητορική p. 14. φιλόσοφοι I, 1, 5. II, 9, 1.
φιλοτιμία II, 53, 2.
τὸ φιλότιμον I, 1, 13.
φιλοτύραννον ἦθος I, 5, 2.
φοβερός, ὅρκος II, 33, 5. φοβερὸν κάλλος I, 5, 21. τὸ φοβερόν II, 24, 6. cf. Ernesti l. v.
φόβος. Ammon. p. 59: δέος καὶ φόβος διαφέρει· δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια, φόβος δὲ ἡ παραυτίκα πτόησις. quod tamen discrimen usus non confirmat. ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος II, 26, 12. φόβον παρέχειν 10, 4. οὐ ζητοῦμεν εὐνοίαν τῶν ὑπηκόων ἄρχειν, ἀλλὰ φόβῳ 39, 6. φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν III, 15, 5.
φονᾶσθαι II, 28, 4.
φόνος II, 20, 9.
φορά, tributum, φορὰν φέρειν II, 36, 7.
φορτικός. φορτικὸν ἔργον I, 1, 11. φορτικὴ διάνοια II, 45, 1. τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως 27, 5. orationis molestia (v. Cic. Brut. 58.) ex nimio ornatus et elegantiae studio profecta. cf. Jud. de Lys. p. 483. 6. et Ernesti l. v.
φρύζειν, οἰκείως τι II, 45, 4.
φράσις, elocutio, v. Schaefer. ind. ad Dionys. de Compos. l. v. I, 6, 10. II, 55, 3. τῶν ὀνομάτων I, 3, 19. τὰ τῆς φράσεως μόρια II, 24, 2. φράσις πτωχή 23, 6. κυρία καὶ τροπικὴ 22. I, 2, 6. συνήθης III, 9, 2. ὑψηλὴ I, 2, 16. ἀγκύλος II, 25, 5. δυσπαρακολούθητος III, 15, 1. ἐκβεβηκυῖα τὸ κατάλληλον 12, 1. τῆς φράσεως δυνάμεις I, 3, 19. τὸ μέγα καὶ περιττὸν ἐν τῇ φράσει 2, 7. τὴν φράσιν σχηματίζειν III, 11, 1. 2. διεγείρειν I, 4, 4. syn. ἑρμηνεία, λέξις, διάλεκτος, ἀπαγγελία. Nec φράσεως vocabulum apud Aristotelem et Hermogenem hac potestate se legisse observat Spalding. ad Quint. VIII, 1, 1.
φρονεῖν, καὶ λέγειν II, 41, 8. εἰρήσεται ἃ φρονῶ 18, 7. ἀληθῶς 38, 4. 5. περὶ Ἡροδότου ταῦτα I, 3, 2. μέγιστον ἐπί τινι II, 52, 2. τοῦτο φρονεῖ hoc sibi vult p. 172.
φρόνημα II, 46, 1. 47, 3. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. pag. 35. an pro νόημα p. 194.
φρόνιμος. φρονιμώτερος Ἡρόδοτος Θουκυδίδου I, 3, 6. 8.
φρούριον II, 14, 1.
φυγγάνειν p. 292. cf. Poppo prolegg. ad Thuc. p. 242.
φυγή. φυγαὶ ἀνθρώπων I, 3, 5. II, 20, 9. φυγὴν ποιεῖσθαι p. 319.
φύειν. οὐκ εὖ πεφυκὼς πρὸς αὐτάς (τὰς ἀρετάς) II, 23, 6. τῷ ἀλόγῳ τῆς διανοίας κριτηρίῳ πεφύκαμεν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἡδέων ἢ ἀνιαρῶν 27, 1. προείπεῖν, εἰς πόσα μέρη διαιρεῖσθαι πέφυκεν ἡ λέξις 22. ἀπράγμονα ἐκεῖναι πεφύκασι φέρειν αἱ συντάξεις 7, 5. τὰ ἐπιφερόμενα οὐ καθ' ἑνὸς λέγεσθαι πέφυκασι III, 9, 3. πέφυκε et πέφευγε confusa p. 47.
φυλακή. τῶν μὲν φ., τῶν δ' ἐπιβουλὴ περιῶσται II, 26, 8. μηδὲν δεῖ μήτ' ἐπιβουλῆς μήτε φυλακῆς 30, 3. πρὸς τὸ λοιπὸν τοὺ τείχους ἐς φυλακὴν ἐξέφευσον 26, 14. φυλακή et φυλή confusa p. 485.
φύλαξ. φύλακες p. 327.
φυλάσσειν, μέρει αὐτῶν (τῶν νεῶν) κατὰ τὸν ἔκπλουν II, 26, 3, τὴν πόλιν 18, 12. αὐτῆς (τῆς Πελοποννήσου) τὸ ἄξίωμα πρὸς τὰς ἔξω πόλεις III, 14, 1. ἀδέκαστον τὴν διάνοιαν II, 34, 5. τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους 55. καθαρὸν τὴν πρωαίρεσιν ἀπὸ παντὸς φθόνου καὶ πάσης κολακείας 8, 1.

τὴν αὐτὴν προαίρεσιν 14, 5. ἔτα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν 5, 3. τὸ ἐν ᾧ δεῖ τόπῳ τὰ ξένα καὶ πεποιημένα λέγεσθαι 24, 7. τὰς πρώτας καὶ ἀναγκαίας ἀρετάς 49, 1. φυλάττεται τὸ περιττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ 54, 4. medium, τὴν ἐλπίδα γνωρισθεῖσαν 40, 2. ubi v. annot. περφυλάχθαι πᾶσαι ἐπιτίμησιν I, 2, 8.

φυλὴ et φυλακὴ confuſa p. 485.

φυσικός. φυσικὴ εὐστομία I, 5, 6. κρίσις II, 34, 5. φυσικὸν χρῶμα 42 3. πλέον ἔχειν τοῦ τεχνικοῦ τὸ φυσικὸν 34, 2.

φύσις, θεῖα I, 2, 13. ἀνθρωπίνη II, 2, 1. ἀνθρώπου 3, 2. φύσεως ἰσχύς, ingenii vis III, 4, 2. δύναμις 16, 2. op. προαίρεσις. I, 4, 1. op. τέχνη II, 34, 2. τῆς φύσεως νόμος 40, 6. ἡ φύσις ἀπήτει τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων ἄρχειν 11, 1. κατὰ φύσιν ἀπολουθία 24, 2. τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν I, 6, 8. II, 12, 1. ἡ κατὰ φύσιν I, 3, 19. II, 50, 1. φύσει 40, 2. de verbis III, 6, 1. πληθυντικῶν τε καὶ ἑνικῶν ἐναλλάττειν τὰς φύσεις II, 24, 2.

φυτεύειν, γῆν p. 134.

φῶς, τηλαυγὲς καὶ καθαρόν, lux et perſpicuitas narrationis, oriens illa ex apta rerum diſpoſitione II, 9, 4. cf. Erneſti I. v.

X.

χαλεπαίνειν II, 30, 1. τινί 44, 1.

χαλεπός. χαλεπὸν τοῦ χωρίου τὸ δυσεμβατόν III, 12, 2. cf. Arrhian. exped. Alex. IV, 25. ἐν τοῖς χαλεπώτατα II, 26, 12. ubi cf. annot.

χαλεπῶς II, 25, 3.

χαμαιτυπὴς i. q. χαμαιτεκὴς pag. 147.

χαρακτὴρ, τῆς λέξεως II, 24, 6. 33, 1. τῆς διαλέκτου 23, 5. 33, 5. 43, 2. τῶν λόγων 3, 1. χαρακτῆρες λόγου I, 1, 5. διαλέκτων II, 5, 4. πραγματικὸς καὶ λεκτικὸς I, 4, 1. 6, 9. cl. p. *Dion. Hal.* 38. ſq. et Erneſti I. v. τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σῴζουσα διάλεκτος. I, 3, 16. Θουκυδίδου II, 21. 23, 1. 55, 1. III, 1, 1. ἴδιόν τι γένος χαρακτῆρος 2, 2. χαρακτήρων ἰδιότητες II, 3, 5. μίγμα ἑκατέρων τῶν χαρακτήρων I, 2, 2. σύγκρισις τῶν χαρακτήρων 1, 17. χαρακτῆρος δήλωσις II, 25, 1.

χαρακτηρικός I, 6, 7. II, 24, 5. cl. p. 131. quam formam duobus tantum aliis locis me legere memini, Jud. de Demoſth. p. 1073. 3. 1111. 12. Longe frequentior eſt altera, χαρακτηριστικός III, 2, 6. cf. ind. Sylburg.

χαρίεις. χαριεστέραν ποιεῖν τὴν διήγησιν I, 3, 14.

χαρίζεσθαι, ἐπιθυμίαις II, 39, 4. κεχαρισμένη ἐμοὶ ἐπιστολὴ I, 1, 1. ὑπόθεσις 3, 2. τελευτὴ 3, 10. κεχαρισμένον τοῖς πολλοῖς κατηγόρημα II, 4, 1. κεχαρισμένος et κεχαρμένος confuſa p. 54.

χάρις, gratia, χάριτος ἀξίωσις III, 5, 2. venuſtas orationis II, 5, 4. χάριτες 25, 6. I, 2, 9.

χειμάζεσθαι, περὶ τὴν τροπικὴν φράσιν I, 2, 6.

χειμερεία p. 79.

χειμών II, 9, 4.

χείρ. ἐν χερσὶν ἔχειν πραγματείαν, in libro conſcribendo occupatum eſſe II, 1, 2. ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε (ἦν) III, 16, 2. χειρὶ κτᾶσθαι τὸ κρατεῖν II, 33, 2. εἰς χεῖρας ἰέναι 26, 7. ἐν χερσὶν διαφθείρεσθαι 14, 2.

χειροτέχνης II, 50, 3.

χειρούργημα I, 1, 7.

χήλη p. 383.

χλοερός. χλοερόν τι ἄνθος metaph. I, 2, 4.

χνοῦς p. 16. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 463.

χρεία. εἰς πᾶσας τὰς χρείας εὔθετον II, 55, 3.

χρεών, καὶ τὰς συμφορὰς ἐθέλειν ὑφίστασθαι II, 47, 3.

χρῆσθαι, ἀρχαῖς I, 4, 2. προθέσει II, 25, 2. διαλέκτῳ 51, 2. μιμήσει 52, 2. τρυφῇ 19, 5. λίθοις 26, 7. ὁλοφυρμῷ 26, 12. ἐλπίδι 40, 2. δυναστείᾳ μᾶλλον ἢ ἰσονομίᾳ III, 10, 2.

χρήζειν, συμμαχίας καὶ διαδόχου II, 42, 2.

χρῆμα, ἡδὺ (ἡ) μεταβολή I, 3, 12. μηδὲν ἀληθείας τιμιώτερον II, 2, 1. de hominibus pag. 208. copia, ἄπειρόν τι χρῆμα νοημάτων II, 34, 2. cf. Xenoph. Cyrop. II, 1, 5. χρήματα, pecunia, χρημάτων περιουσία II, 25, 3. ἀφαίρεσις 49, 2. τὰ χρήματα ἔχειν p. 269.

χρήσιμος. διάνοια τῷ παρόντι καιρῷ χρησίμη II, 44, 3. τὸ τοῦ πράγματος ἀναγκαῖον καὶ χρήσιμον 51, 1. χρήσιμον γένος τῆς φράσεως 49, 2. τὰ χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα (in oratione) ἐπιτηδεύειν II, 24, 2. Sic Jud. de Demoſth. p. 959. 5: τἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα ἀσκεῖν.

χρῆσις, ἡ τῶν εὑρεθέντων II, 34, 1. uſus loquendi, συνήθης III, 5, 3. τὰς χρήσεις ἀναστρέφειν II, 24, 2.

χρησμός II, 12, 3. 40, 2, 3.

χρίειν, μίρρῳ 1, 1, 15.

χρόνος. ὅσον χρόνον προσφέροιτο II, 26, 7. χρόνοι I, 3, 13. II, 11, 5. 14, 6. ſenſu grammatico 24, 5. III, 12, 1. ὁ μέλλων — παρὼν χρόνος ib. et §. 2.

χρυσός I, 1, 7. II, 19, 5.

χρῶμα, de oratione, ἀληθεῖ τινι καὶ φυσικῷ κεκοσμῆσθαι χρώματι II, 42, 3. χρώματα Thucydis orationi tribuuntur το στρυφνόν, τὸ πυκνόν, τὸ πικρόν, τὸ αὐστηρόν, τὸ ἐμβριθές, τὸ δεινόν, τὸ φοβερόν, τὸ παθητικόν II, 24, 6. cf. Erneſti I. v.

χώρα, terra II, 6, 1. III, 14, 2. locus, τὴν μετὰ ταῦτα χώραν λαμβάνειν II, 25, 5. τρίτην ἔχει χώραν ἡ καλουμένη συντομία I, 3, 17. οὐδ' ἐν ἁπάσῃ ποιητικῇ χώραν ἔχοντες σχηματισμοί II, 62, 3. τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ παθητικοῦ χώραν ἐπέχει III, 7, 2.

χωρεῖν, ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν III, 11, 1. τολμηρῶς ἐς τὰ ἔργα II, 33, 4. ἐπὶ μέγα δυνάμεως 10, 8. κατὰ νοῦν I, 3, 15.

χωρίον. τοῦ χωρίου τὸ δυσεμβατόν III, 12, 2. τοῖς πρὸ ἐμοῦ πᾶσιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον II, 11, 3. quo Thucydidis loco laudato Roſt deutſch-griech. Wörterb. ſ. v. Stelle: „χωρίον gebrauchen die Griechen in der Bedeutung einer gröſsern Abhandlung wie unſer deutſches Feld. Vergleiche Herodot von Schweighaeuſer, Vol. V. p. 342. Thucydidis locum imitatur Arrhian. expedit. Alex. I, 12.

χωρὶς, ſeparatim, ὑπέρ τινος ποιεῖσθαι τὸν λόγον II, 25, 1. 34, 1. χωρὶς ἀλλήλων ἐκφέρειν (τὰς ἱστορίας) 5, 3.

Ψ.

ψέγειν, οὐ ψέγεται, non vituperandus eſt p. 173.

ψεύδεσθαι, ἑκουσίως II, 8, 3.

ψῆφος, ἄδικος II, 33, 2.

ψόγος. ψόγους διαπορεύεσθαι I, 5, 6.

ψοφοδεής p. 50. cf. Arch. XI, 22. pag. 2210, 4. Plutarch. Nic. 2.

ψόφος. ψόφοι καὶ διθύραμβοι I. 2, 11. cf. Jud. de Demoſth. pag. 971. 4: διθυράμβων ψόφοι καὶ λῆροι.

ψυχαγωγία, obtectatio I, 6, 4. cf. Aſt. de Plat. Phaedr. p. 113. Becker. ad Lycurg. c. Leocr. 4.

ψυχή II, 27, 1. τὰς ψυχὰς διεγείρειν 47, 4.

ψυχρός. ψυχρὰ φρονήματα II. 46, 2. παρονομασία 48, 3.

Ω.

ω et α confuſa p. 173.
ω et ο confuſa p. 17.
ως et αι confuſa p. 55.
ως et εις confuſa p. 56.
ᾠδή I, 2, 10.
ὠμός. ὠμή στάσις II, 28, 5. ὠμὰ ἔργα 28, 2. πάθη 15, 1.
ὥρα, tempus eſt, ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν τρέπεσθαι II, 25, 1. de orationis venuſtate, μιστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι I, 2, 4. πολλὴν ὥραν ἔχει καὶ χαρίτων ἐστὶ μεστὰ τὰ πρῶτα ταυτί 2, 9. ἐπιτρέχει τις ὥρα τοῖς ἔργοις αὐτῶν καὶ χάρις II, 5, 4.
ὡς. ὡς τοὺς Ἀθηναίους II, 56, 9. ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους 25, 4. ὡς πρὸς εἰδότας τοὺς ξυνπαιδευτους etc. p. 259. ὡς τὰ πλείω 33, 4. ὡς παλαιὰ εἶναι, quantum in rebus vetuſtis fieri potuit 20, 5. cf. Matth. Gr. Gr. §. 543. ὡς (ἔπος) εἰπεῖν p. 286. ὡς ποιη ταὶ ὑμνήκασι πιστεύειν 20, 3. ὡς ubi relativum exſpectaveris p. 552. paulo diverſa ſunt de quibus agit Schaefer. ad Sophocl. Oed. l. 1124.
ὥσπερ. ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας II, 34, 2. τέτταρα ὥσπερ ὄργανα 24, 6.
ὥστε. ἔδοξα — τοῦτο συμβεβηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος, ὥστε — II, 17, 1. ubi explicat praegreſſum τουτο τὸ πάθος [non redundat, ut in iis exemplis, quae laudavit Schaefer. ad Sophocl. Oed. l. 1550. Heindorf. ad Plat. Protag. pag. 565. ſq. Poppo prolegg. ad Thuc. pag. 146. ſq.] ea conditione, ut — II, 39, 5.
ὠφέλεια II, 7, 3. 25, 1. κοινὴ I, 1, 2. τῶν νόμων II, 31, 3. ubi v. annot. ὠφέλειαν προέχειν I, 6, 4.
ὠφελεῖν, τινά II, 44, 3.
ὠφέλιμος. περιοχὴ ὠφελίμη κατεσκευάσθαι μὴ τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τὸν τρόπον II, 25, 5. τρόπος ὠφέλιμος p. 136. op. ἡδύς II, 28, 1.
ad ὤφελον ex praegreſſo verbo repetendus infinitivus p. 118

II. INDEX NOMINUM.

A.

Abdera ab Athenienſibus recepta p. 348.
Abronychus, Athenienſis p. 328.
Abydus ab Athenienſibus deficit p. 344. ſq.
Acanthus, ab Athenn. liberata p. 347.
Achaei bonis legibus uſi p. 51.
Achaici Theopompi epiſtolae ib. Achaei Phthiotae p. 276.
Acuſilaus p. 69.
Αἰγεσταῖοι et Ἐγεσταῖοι p. 199.
Aegina, contra Peloponneſum ἐπιτείχισμα p. 101.
Aeginetae ſedibus pulſi p. 101. 273.
Aegyptiaca Herodoti I, 3, 14.
Aelius Tubero I, 2, 1. ibique annot. II, 54, 3. III, 1, 1.
Aetolis bellum inferunt Athenn. II, 9, 5.
Agatharchus, Syracuſanorum praetor II, 26, 3.
Agis Alcibiadi infenſus p. 256.
Alcibiades Agidi infenſus p. 256. ἑταιρίας princeps p. 363. plura de eo inprimis dat cap. 7. p. 365. ſqq. Thucydidis de eo judicium II, 8, 2. p. 256.
Alcidamas ſophiſta p. 14.
Ambraciotae Argis Amphil. bellum inferunt II, 9, 5.
Ameleſagoras Chalcedonius hiſtoricus p. 69.
Aminocles ναυπηγός p. 114.
Ammaeus Dionyſii amicus III, 17, 4.
Amorges Piſſuthni olim Lydiae ſatrapae filius p. 353.
Amphilochicus v. Argos.
Amphipolis non reddita Athenienſibus p. 347.
Anaea exulum Samiorum ὁρμητήριον p. 328.
Andocides II, 51, 2.
Androcles demagogus Athen. p. 272. 371.
Andros ab Athenienſibus, cum defeciſſet, obſeſſa p. 348. ſq.
Antandri fortuna p. 344. ibi naves aedificantur p. 343.
Antiphon orator II, 51, 2. 55, 1. p. 255. 373. ſq.
Antiſthenes II, 51, 2.
Anyti δωροδοκία pag. 349. cf. Schneider. ad Xenoph. apol. Socr. 29.
Apelles pictor II, 4, 2. περιεσπωμένως p. 67. cf. Polyb. IV, 76. ſqq.
Apollini Delio Rhenea a Polycrate dedicata II, 19, 6.
Archeptolemus Spartanorum legatus p. 96.
Archidami, Lacedaemoniorum regis, expeditio contra Plataeas II, 56, 1. ſqq. 41, 8.
Archidamium bellum p. 246.
Archinus, orator Athen. p. 258. et Archippus confuſi p. 102. cf. add.
Argilus ab Athenn. liberata p. 347.
Arginuſae inſulae p. 307.
Argis Amphilochicis bellum infertur ab Ambraciotis II, 9, 5.
Ariſteas Proconneſius p. 126. cf. Ritter. Vorhalle p. 271. ſq. 353. ſqq.
Ariſtocrates Athenienſis p. 382.

Ariſtocrates et Ariſtocoetes confuſi p. 331.
Ariſtoteles Platonem vituperat II, 3, 3.
— praetor Athen. p. 385. 389.
Arſaces Tiſſaphernis ὕπαρχος p. 359.
Artabazus Phrygiae minoris ſatrapa p. 353.
Artaxerxes et Artoxerxes p. 350.
Aſſyria γράμματα p. 350.
Aſtyochus, Lacedaemoniorum nauarchus a Tiſſapherne corruptus p. 256. cf. p. 295. ſqq.
Atarneus Chiorum oppidum p. 334.
Athenae a Thraſybulo liberatae I, 3, 11. earum muri reſtituti 4, 1.
Athenagoras Syracuſ[illegible]us p. 256. cf. Dorvill. ad Cha[illegible] p. 201. Lipſ.
Athenienſium ingenium III, 14, 5 ſqq. p. 254. εὐνομία p. 185. de erudienda Graecia merita ib. imprudentia p. 353. Athenienſium veterum cultus et mollities p. 115. plebs ſuſpicioſa p. 364. hoſtilis exercitus vicinitatem timet optimates proditionem molituros ſuſpicata p. 383. divites vexati p. 364. litigandi ſtudium ib. ἑταιρίαι καὶ συνωμοσίαι p. 364 ſqq. quot ad comitia convenire ſoliti fuerint p. 381. nautici p. 275. Perſico bello urbem relinquunt II, 41, 7. Perſis reſtiterunt, ut ſibi Graecos ſubjicerent 48, 4. res inter bella Perſica et Peloponneſiacum geſta 10, 7. ad Eurymedontem victoria 13, 3. expeditio in Pontum p. 310. ſubigunt ſocios II, 48, 1. Euboeam 15, 3. cf. add. Hiſtiaeenſes ſedibus pellunt pag. 100. quorum tyranni ſunt pag. 326. ſqq. ſtabilita potentia II, 47, 1. eorum incrementa belli Peloponneſiaci cauſa 10, 3. Corcyraeis auxilia mittunt 10, 3. Spartae accuſati 10, 5. initio belli naves ſeponunt p. 310. turma equitum victa, Pericles orationem funebrem habet 18, 2. Aeginetas ejiciunt 15, 4. et p. 372. ejectos Thyreae caedunt p. 95. afflictae res 44, 2. a Lacedaemoniis pacem petunt nec impetrant 14, 2. ſq. 44, 2. Pericles accuſatus 14, 4. Plataeenſibus auxilia promittunt 36, 19. crudele de Mitylenaeis decretum 17, 1. 2. prior in Siciliam expeditio 9, 5. et p. 309. ſq. expeditio contra Peloponneſum 9, 5. et 14, 1. res circa Pylum geſtae 13, 4. 5. 25, 4. 26, 15. c. nn. Toronenſes et Scionaeos expellunt pag. 273. horum agros Plataeenſibus donant II, 15, 3. contra Melios expeditio 37, 1. ſqq. pag. 273. quo conſilio in Siciliam venerint II, 48, 3. poſtremum contra Syracuſanos pugna navalis 26, 2. ſqq. quot ibi perierint 18, 4. 6. ibique annot. et pag. 309. quot naves ibi amiſerint p. 309. ſq. ſtatus poſt cladem in Sicilia et Euboea acceptam p. 254. 272. ſqq. hominum inopia p. 311. de rebus quae ad Ol. 91, 4. et proxime inſecutos annos pertinent copioſe exponunt Commentatt. Commeatus Athenienſibus ex Aegypto advehuntur p. 356. quomodo inſtructi Perſarum regi bellum inferre debeant II, 54, 1. ſqq.
Atreus Mycenarum rex III, 15, 5.
Attica. in eam Euryſthei expeditio III, 15, 5.
Atticae naves Corcyraeis auxilio miſſae II, 28, 3. Attica dialectus I, 3, 16. vetus parum diſcrepat ab Ionica II, 23, 3.

B.

Bacchi aedes Corcyrae II, 28, 5. theatrum Athenis p. 586. ſq.
Boeotorum equites Athenienſium turmam a Theſſalis adjutam vincunt II, 10, 2.
Braſidas ad Pylum pugnans III, 4, 3. ejus conſilia et mors p. 246.
Byzantium opportune ſitum (cf. Lipſ. ad Tac. Ann. XII, 63.) ad Lacedaemonios deficit p. 345.

C.

Cadmus Mileſius p. 126.
Caeadas Lacedaemoniorum barathrum p. 94.
Caecilius, rhetor, Dionyſii amicus I, 5, 20. cf. prolegg.
Calchedon ab Athenienſibus deficit p. 346.
Callaeſchrus, Critiae pater, CCCC princeps p. 574.
Cephallenii Athenienſibus ſubjecti p. 526.
Cephiſodorus ſophiſta p. 19.
Chaereas, paralorum praefectus p. 579. et Chares confuſi ib.
Chalce inſula p. 545.
Chalcidenſes, Athenienſium hoſtes p. 547.
Chares et Chaereas confuſi pag. 579. item Chares et Paches p. 103.
Charicles, ἑταιρίας princeps p. 563.
Charminus praetor Athenienſium p. 515.
Charon Lampſacenus p. 29.
Cherſonneſus Thracica Athenienſibus fidelis p. 547.
Chiorum florens resp. pag. 254. adverſa fortuna p. 550. ſqq.
Chryſippus ab Atreo caeſus III, 15, 5. ibique annot.
Chryſopolis in agro Chalcedonio oppidum p. 346.
Chytrium Clazomenarum pars p. 340. ſq.
Cimonis pax p. 569. quam non compoſitam eſſe docere conabor peculiari diſputatione. Cimonis victoria ad Eurymedontem II, 15, 3. ibique annot.
Clazomeniorum civitas et fortuna p. 340. ſq.
Cleombrotus Pauſaniae pater II, 56, 5.
Cleonis contra Mitylenaeos oratio II, 43, 1. occiſus p. 246. de eo Thucydidis judicium p. 256.
Clinias Alcibiadis pater II, 8, 2.
Cnidus in Tiſſaphernis ditione p. 344.
Colonus p. 376.
Colophon Lacedaemoniis favet p. 342.
Conon Athenienſium praetor p. 549.
Corcyraeorum res II, 9, 5. 10, 5. 28, 2. ſqq. 349. Athenienſium ſocii 276. ab iis adjuti II, 10, 3. ſeditiones 28, 2. ſqq. p. 549. 564.
Corinthiorum legati oratio III, 5, 1.
Cos in Athenienſium poteſtate p. 545. ſq.
Cratippus hiſtoricus pag. 102. 261. ſq.
Critias ἑταιρίας princeps p. 563. unus e CCCC p. 574.
Croeſus I, 5, 14.
Cyme Athenienſibus paret p. 543.
Cynoſſema pag. 283. pugna ibi facta I, 3, 10. II, 12, 2. p. 254. 283.
Cyrus major I, 5, 14.
Cyrus minor I, 4, 1. Lacedaemonios cur adjuverit pag. 357.
Cythera expugnata II, 14, 1. ſq. Peloponneſo ἐπίκειται p. 101.
Cyzicus ab Athenienſibus cum defeciſſet, recepta iterum deſciſcit. p. 345.

D.

Daſcylium. ἡ Δασκυλῖτις σατραπεία, ὁ ἐν Δασκυλείῳ νομός p. 353.
Decelicum bellum p. 246.

Deiochus Proconnesius, historicus II, 5, 2.
Delus expurgata II, 9, 5.
Demetrius Phalereus p. 14.
Demetrius Dionysii amicus I, 3, 1.
Democles Phygaleus, historicus II, 5, 2.
Demosthenis Athenienſium praetoris res gestae ad Leucadem 9, 5. contra Aetolos ib. ad Pylum 18, 3. ad Syracusas 26, 2. de eo Thucydidis judicium 8, 2.
Demosthenes oratorum princeps I, 1, 5. vitiis immunis 2, 16. imitatur Thucydidem I, 3, 20. ubi cf. n. II, 53, 1. 55, 1. de eo scripturus est Dionysius 1, 2.
Dictidienses Athenienſium hostes p. 347.
Dienses Athenienſium hostes p. 347.
Diitrephes s. Diotrephes Athenienſium praetor pag. 317 sq. 348.
Dio Athenienſis, orator p. 258.
Diodoti Athenienſis oratio pro Mitylenaeis II, 43, 1.
Dionysius Hal. a vituperandi studio se alienum esse ait II, 2, 4. 52, 1. sq. ejus fides et autoritas in dubium vocata pag. 258. sqq. Attici Annalibus videtur usus esse pag. 262. laudat commentarios suos περὶ μιμήσεως I, 3, 1. ubi v. n. libros de oratoribus Atticis I, 2, 1. ubi v. Sylburg. librum ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς ἀδίκως II, 2, 4. De ejus crisi quavis fere pagina dictum. cf. etiam prolegg.
Diotrephes v. Diitrephes.
Dores a Lacedaemoniis adjuti II, 9, 5.
Doricae stirpis gentes liberae II, 48, 1. iis semper infesti Athenienses 48, 2.
Duris fabulosus pag. 73. cf. Schweighaeuser. ind. ad Athen. p. 99. sq.

E.

Ecphantus plebis Thasiorum princeps p. 543.
Elaeus s. Eleus Chersonesi Thracicae urbs p. 283.
Endius ephorus p. 277.
Ennaei, populus Siciliae I, 5, 5.
Ephesus ab Athenienſibus deficit p. 338. sq.
Epicurei rhetorices contemtores p. 65.
Epidamnus II, 10, 5.
Epidauricum bellum p. 247.
Erae Teiorum oppidum p. 342.
Eresus s. Ereſſus Lesbi oppidum p. 296.
Erythrae ab Athenienſibus deficiunt p. 339. sq.
Euboea ab Athenienſibus capta II, 10, 4. 20, 11. p. 100. et add. a. h. l.
Euclides Athenienſium praetor p. 388.
Euctemon Athenienſium praetor p. 514. sqq.
Eudemius Parius, historicus II, 5, 2.
Eudemius et Euthydemus confusi p. 157. sq.
Eugeon s. Eugaeon Samius, historicus II, 5, 2.
Euphemi Athenienſium legati oratio II, 43, 1.
Eurymedon Athenienſium praetor II, 28, 4.
Eurymedon Pamphyliae flumen. Cimonis ad eam victoria II, 13, 3.
Eurysthei in Atticam expeditio et interitus III, 15, 5.
Euthydemus Athenienſium praetor II, 26, 2. et Eudemus confusi p. 157. sq.

G.

Geloi I, 5, 5.
Gorgiae dicendi ratio I, 2, 6. 8. 13. II, 24, 4. 46, 2. III, 2, 5. cf. prolegg. a Platone carpitur p. 10.
Graecia belli Troici tempore nondum Hellas vocitata II,

19, 4. veteris Graeciae conditio 15, 2. c. nn. belli Peloponnesiaci tempore ubique seditiones ortae 28, 5.
Graeci vetustissimi latrocinia exercent II, 19, 4. ibique n. Graecorum *συνέδριον* Plataeas convenit p. 167. cf. add. abhorruerunt a magna societate p. 562. ab Athenienſibus ſubacti II, 48, 1. 4. mores a ſophiſtis corrupti p. 177.

H.

Halicarnaſſus. ab ea pecunias exigit Alcibiades p. 544.
Hecataeus Mileſius, hiſtoricus p. 69.
Helena Adraſteae filia p. 295.
Helixus Megareus, praetor p. 395.
Hellanicus Lesbius, hiſtoricus II, 5, 2. 11, 5.
Hellespontii ob ignaviam contemti II, 48, 1. quaenam eorum urbes ab Athenienſibus defecerint p. 544. ſqq.
Heraclidae in Attica, III, 15, 5.
Heracliti obſcuritas p. 195.
Heraeum Corcyrae II, 28, 3. cf. Thuc. I, 24.
Hermocratis Syracuſani ad Camarinaeos oratio II, 43, 1. 48, 1. ſqq. Syracuſanorum Lacedaemoniis auxilio miſſorum praetor p. 321. ſq.
Herodotus cum Thucydide comparatus I, 3, 1 ſqq. de rebus ab eo perſcriptis II, 5, 5. 6. ejus elocutio 23, 6. *τῆς Ἰάδος ἄριστος κανών* I, 3, 16. *ἱστορικῷ πλάσματι* Xenophontem ſuperat I, 4, I, 3.
Hippiam ſophiſtam Plato carpit p. 10.
Hippodamas et Alcidamas confuſi pag. 14. architecton et philoſophus ib.
Hiſtiaeenſes ab Athenienſibus ejecti p. 100. cf. Oreus.
Homeri laudes p. 12.
Hylaicus portus in Corcyra II, 28, 3.
Hyperbolus Athenienſium demagogus p. 378.
Hyrminus Siciliae fluvius p. 49.

I.

Ἴμβρος et *ἤπειρος* confuſa p. 319.
Iones ob ignaviam contemti II, 48, 1. facile dominum mutant ib. ſemper infeſti Doribus §. 2. de civitatibus eorum v. p. 327. ſqq.
Ionius ſinus II, 10, 4. *Ἰωνικὸς νομός* p. 352. Ionica dialectus priſcis ſcriptoribus uſitatiſſima II, 25, 3. ejus optima norma Herodotus I, 3, 16.
Ismenias Thebanus, *ἑταιρίας* princeps p. 363.
Iſocrates orator ſummus I, 1, 3. II, 53, 1.
Iſthmii ludi quando celebrati p. 316.
Jupiter. Jovi *ἐλευθερίῳ* ſacra faciebant Graeci in Plataeenſium foro p. 167.

L.

Lacedaemoniorum cultus pag. 114. cunctatio in bellis et ſuſcipiendis et gerendis II, 10, 8. p. 236. 254. 275. 280. quibus ex cauſis bellum Peloponneſiacum ſuſceperint II, 10, 6. pacis petendae cauſa Athenas mittunt II, 14, 4. Doribus auxilia mittunt II, 9, 5. cf. Athenienſes. Pylus. quinquies mille talenta a Perſis acceperunt pag. 355. et add. ad h. l. avaritia pag. 256. ſocii eorum *αὐτόνομοι* et inopes p. 275 ſq. exigua regum Lacedaemoniorum poteſtas p. 377. cf. *σύμβουλος*.
Lade inſula p. 277. cf. Arrhiani exped. Alex. I, 18.
Lamiae p. 75.
Lampſacus ab Athenienſibus, cum defeciſſet, recepta et iterum a Lyſandro expugnata p. 345.

Lesbum Aeoles incolebant p. 336.
insulae fortuna p. 81. 335. sq.
Leucas II, 9, 5.
Libyca Herodoti I, 5, 14.
Lichas Spartiates p. 281. 359.
Licymnius sophista II, 24, 4. III, 2, 5. p. 287.
Lydorum regnum I, 5, 14. II, 5, 6. *Λύδιος νομός* p. 352.
Lysias orator fuminus a Platone vituperatus I, 1, 10. a Demosthene superatus II, 53, 1. ejus dictio a Thucydidea discrepat 51, 2.
Lysicles Athenienfium praetor p. 352.

M.

Malea f. Malia Lesbi promontorium p. 306.
Malienses Thessaliae populus p. 273.
Massiliotae Carthaginenses vincunt II, 19, 6. ubi v. n.
Mecyberna Thraciae oppidum p. 347.
Medi a Cimone victi II, 13, 3. c. n.
Megarenses. adversus eos Athenienfium plebiscitum I, 3, 9. et add. ad h. l.
Megarenses Siceliotae I, 5, 5.
Melesagoras historicus pag. 69. ubi v. n.
Melienses v. Malienses.
Melii II, 15, 2. Lacedaemoniorum coloni 37, 1. Athenienfium adversus eos expeditio 36, 1. sqq. p. 273.
Μῆλος et *Μίλητος* conf. p. 317.
Menander Athenienfium praetor II, 26, 2.
Mende Graecum in Thraciae littore oppidum p. 347.
Μευήνη uno figmate p. 148. cf. p. 3. 296.
Messenii Corcyraeis auxilio missi II, 28, 3.
Milesiorum fortuna p. 337. sq.
Μίλητος et *Μῆλος* conf. p. 317.
Mitylenaeorum civitas II, 9, 5. 45, 1. res 15, 2. 17, 1. sqq. c. nn.
Mycale promontorium p. 304.
Mycenarum reges Eurystheus et Atreus III, 15, 5.
Myus p. 343.

N.

Ναῦδος II, 6, 2.
Nicias Nicerati f. a Thuc. laudatus II, 8, 2. ejus expeditiones 14, 1 sqq. c. nn. ejus de expeditione in Siciliam facienda oratio, ejusdemque epistola Syracusis ad Athenienses data 42, 2. Niciae pax p. 246.
Nicostratus Athenienfium praetor p. 318.
Nisaeam Athenienses amittunt p. 349.
Notium Colophoniorum oppidum Athenienfibus fidele pag. 342.
Numa non Pythagorae discipulus p. 262.

O.

Odrysarum imperium I, 3, 10.
Oenussae insulae p. 332.
Oetaei p. 276.
Olynthus ab Athenienfibus liberata p. 347.
Oreus p. 388. cf. Histiaea.
Oropi fortuna p. 281.

P.

Paches et Chares confusi p. 103.
Pamphylia II, 13, 3.
Paralus Athenienfium navis p. 378.
Parmenides a Platone vituperatus I, 1, 12. II, 3, 4.
Pausanias Spartanorum rex, quae jura Plataeenfibus dederit II, 36, 3.
Pedaritus Laco Chiis auxilio missus p. 332. interficitur p. 333.
Peloponnesiaci belli causae p. 256. II, 10, 2. sqq. 1, 3, 9. ubi v. add. gesti ratio p. 245. sqq.

magnitudo ib. et II, 10, 2. 20, 2. quot annorum fuerit 12, 2. ejus poſtremi anni a Theopompo perſcripti 6, 2.
Peloponneſii Spartam conveniunt deliberaturi II, 10, 5. Plataeas adoriuntur 36, 2. ſqq.
Peloponneſus, *αὐτόνομος* II, 48, 1. duplici *v.* p. 69.
Pericles orator ſummus II, 44, 2. c. n. a Thuc. laudatur 8, 2. optimates proſternit pag. 565. Euboeam ſubjicit II, 15, 5. belli Peloponneſiaci auctor p. 256. hoc nomine ab Athenienſibus incuſatus II, 14, 4. quomodo ſe defenderit 43, 1. 44, 1. ſqq. c. nn. ejus oratio 42, 1. funebris 18, 2.
Perinthus ab Alcibiade cum defeciſſet recepta p. 347.
Perſarum cum Graecis rationes p. 350. ſqq.
Perſicum bellum I, 1, 9.
Phaedrus Platonis dialogus I, 1, 10. 3, 9.
Pharnabazi plures p. 353.
Pharnaces duo p. 353.
Phidias pictor II, 4, 2.
Phigalea p. 69.
Philippi agendi ratio II, 54. ejus res geſtae a Theopompo deſcriptae I, 6, 2.
Philippica Demoſthenis tertia II, 54, 5.
Philiſti indoles et libri I, 5, 1. ſqq. c. nn.
Phocaea an ab Athenienſibus deſciverit p. 342. ſq.
Phocaei v. Maſſiliotae.
Phrygii, Atticae pagus II, 18, 2. *Φρύγιος νομός* p. 352.
Phrynichi Athenienſis res geſtae p. 255. 256. 367. ſqq. 372. ſq.
Phthiotae Achaei p. 276.
Phygalea v. Phigalea.
Piraeum in agro Corinthio portus p. 376.
Piſander Athenienſium demagogus p. 272. 365.
Piſſuthnes Sardium ſatrapes p. 352.
Plataearum oppugnatio II, 9, 5. 15, 2. 36, 1. ſqq.
Plataeenſes. quae jura Pauſanias iis dederit II, 36, 5. Thebanis exoſi §. 4. ab Athenienſibus adjuti §. 9. eorum defenſio laudatur 42, 3. Scionaeorum agros accipiunt 15, 5.
Plato inſignis dicendi artifex I, 1, 5. ejus elocutio 2, 2. ſqq. ſe ipſe reprehendit §. 8. ubi v. n. Phaedri locus cenſetur §. 9. ſqq. ab aliis vituperatus alios vituperat II, 3, 4. I. 1, 12. 16. Lyſiam I, 1, 10. Homerum, 1, 13. a Pompejo defenſus 2, 11. ab invidiae crimine purgatus pag. 11. ejus aetas I, 1, 15.
Plemmyrium III, 5, 3. c. n.
Πνύξ, *Πυκνός* p. 376.
Polus a Platone vituperatus I, 1, 12. ejus dicendi ratio II, 24, 4. III, 2, 5.
Polybius a Dionyſio contumelioſe tractatus p. 260. ſq. ab Attico emendatus p. 262.
Polycletus pictor II, 4, 2.
Polycrates Rheneam Apollini conſecrat II, 19, 6.
Cn. Pompejus Grammaticus I, 1, 1. ubi v. n. ejus epiſtolae locus 2, 14.
Potidaeatica II, 10, 5. 7.
Priene p. 343.
Proconneſus ſ. Proeconneſus duplici n p. 69.
Prodicus Theramenis praeceptor p. 373. a Platone reprehenſus p. 10. ejus vocabulorum diſtinctio p. 194.
Protagoras a Platone reprehenſus p. 10.
Protogenes pictor II, 4, 2.
Pylus. res ibi geſtae II, 13, 4. 14, 4. ſq. 18, 3. 26, 15. III, 4, 3. c. nn. a Spartanis recepta p. 349.
Pyrrha Lesbi oppidum p. 259.
Pythagorae diſciplina non uſus eſt Numa p. 262.
Pythen Corinthiorum praetor II, 26, 3.

R.

Rhenea a Polycrate capta et Apollini conſecrata II, 19, 6.
Rhodiorum fortuna p. 336 ſqq.
Rhodus urbs condita p. 336.
Rhoeteum ſ. Rhoetium promontorium p. 282.

S.

Sami tyrannus Polycrates II, 19, 6. ejus fortuna p. 328. ſqq. 378.
Samiis triremes exſtruit Aminocles II, 19, 6.
Sane p. 347.
Scione ab Athenienſibus capta II, 15, 3. p. 273. 347.
Scolus p. 347.
Scythica Herodoti I, 3, 14.
Segeſta p. 199.
Selybria p. 344. 347.
Seſtus in Athenienſium poteſtate p. 346. ſq.
Sicanus Syracuſanorum praetor II, 26, 3.
Sicilia a Doricae ſtirpis colonis inhabitata II, 48, 1. in eam prior Athenienſium expeditio II, 9, 5. ejus urbium origines a Thuc. perſcriptae I, 3, 12.
Siculi I, 5, 5.
Silenus. fabula de eo p. 57.
Singe p. 347.
Socratici II, 51, 2. Socraticorum dialogorum indoles I, 2, 8.
Spartam conveniunt Peloponneſii II, 10, 5.
Spartolus p. 347.
Sphacteria II, 13, 4. p. 246.
Stages Tiſſaphernis ὕπαρχος p. 359.
Stagirus p. 347.
Stilbides vates p. 273.
Sybota p. 306.
Syme p. 343.
Συρακόσιοι p. 254.
Syracuſanorum ingenium p. 254. opes 48, 2. expeditio quaedam I, 5, 5. poſtrema contra Athenienſes pugna navalis II, 26, 2. ſqq.

T.

Tamos Tiſſaphernis ὕπαρχος p. 359.
Tages v. Stages.
Taulantii II, 10, 4. cf. add.
Teutluſſa inſula p. 281.
Teos pag. 342. et Ἰώων conf. p. 333.
Thaſi fortuna p. 348.
Thebanorum adverſus Plataeenſes odium II, 36, 4.
Themiſtoclis laus II, 8, 2. III, 16, 2.
Theodorum Plato carpit p. 10.
Thepompus. de eo judicium I, 6, 1. ſqq. c. nn. Platonem reprehendit p. 14. non a κακοηθείας crimine (Plut. de Herod. mal. 1.) purgandus p. 56.
Theramenes ὁ κόθορνος p. 373. 382.
Theſſali Athenienſium ſocii p. 107. 276.
Thraſybulus p. 379.
Thraſyllus p. 379.
Thraſymachum Plato carpit p. 10.
Thucydides Mileſiae f. ἰταιρίας princeps p. 363.
Thucydidis hiſtorici κατασκευή I, 2, 9. cum Herodoto comparatio 3, 2. ſqq. Atticae dialecti optima norma I, 3, 16, c. n. quibus in rebus a prioribus hiſtoricis differat II, 6, 1. ſqq. fabulis abſtinet 7, 3. veritatis amans eſt 8, 1. 4. ob oeconomiam vituperatur 9, 1. ſqq. liber tertius cenſetur 9, 5. nec incipit nec deſinit ubi debebat 10, 1 ſqq. 12, 1. ſq. falſum rebus ordinem adhibet 11, 1. ſq. de ejus ἀνωμαλίᾳ c. 13. 14. 15. hiſtoriam ſuam videtur imperfectam reliquiſſe 16, 2. in orationibus exhibendis ἀνώμαλος c. 17. 18. item in prooemio c. 19. veteres Graecorum res juſto minores facit 19, 4. de ejus elocu-

tione c. 21. ſqq. de orationibus c. 34. ſqq. quaenam ejus elocutionis pars optima ſit 49, 1. narrationes laudantur 54, 3. hiſtoricorum nemo eum imitatus eſt 52, 3. ſed Demoſthenes quadamtenus 53, 1. ſq. 54, 1. morte praeventus non totum bellum perſcripſit p. 247. ſqq. a reprehendendi crimine purgatus p. 255. ſq. πικρότερος p. 273. plebis mores notat ib. de octavo libro p. 251. ſqq. ejus idiomata quaedam p. 266. ſqq. 298. 503. 504. non dixit ὡς ἔπος εἰπεῖν p. 286.
Tiſſaphernis provincia p. 552. ſq. ejus erga Lacedaemonios agendi ratio pag. 555. ſq. 254. ejus ὑπαρχοι p. 359.
Toronaei ejecti p. 273. 547.

X.

Xanthus hiſtoricus II, 5, 2.
Xenomedes hiſtoricus II, 5, 2.
Xenophontis Socratici dictio a Thucydidea discrepat II, 51, 2. de eo judicium I, 4, 1. ſqq.
Xerxis fuga I, 3, 14.

Z.

Zacynthii Athenienſibus parent p. 526.
Zeno philoſophus a Platone reprehenſus II, 3, 4.
Zeno Dionyſii amicus I, 1, 1.
Zeuxidamas Archidami pater II, 56, 2.
Zeuxis pictor II, 4, 2.
Zoilus Platonem vituperat. p. 6.

III. INDEX GRAMMATICUS.

A.

Accuſativus nominum in ένης deſinentium p. 6. ſq. 289. ſq. nominum in εύς deſinentium contractus in εῖς pag. 100. cf. Poppo ad Cyrop. I, 4, 1. accuſativus abſolutus pag. 135. acc. participii ubi dativum exſpectes p. 289.
Activum pro medio p. 134. cf. Poppo prolegg. ad Thuc. p. 135.
Adjectivi uſus quidam p. 45. ſq. 78. ubi v. add. collocatio p. 181.
Adverbium ubi adjectivum exſpectes pag. 38. cum articulo ſubaudito infinitivo pag. 56. adverbia poſtremo loco poſita p. 127. 299. trajecta p. 252. ſq. 296. 302. cf. εὖ.
Anacolutha p. 141. 142. 313. ſq.
Aoriſti infinitivus futurum tempus ſpectat p. 101.
Articulus. additi et omiſſi discrimen p. 18. 80. ſq. 294. 303. τῆς γῆς πολλὴ et τῆς γῆς ἡ πολλὴ pag. 94. in tritis dictionibus omiſſus p. 85-110. item praemiſſo genitivo p. 168. repetendus p. 201. τὰς ἀνακρούσεις καὶ (ſc. τοὺς) διέκπλους p. 140. poſt nominandi verba p. 150. numeralibus additus p. 303. ταχεῖαν ἔχειν τὴν κρίσιν p. 126. cum πάντες p. 314. pro οὗτος ante relativa p. 158. ἐν τοῖς cum ſuperlativo p. 144. 151. qua ratione pro οὗτος uſurpetur p. 145. pro αὐτός p. 150. τὰ τῶν πολεῶν p. 151. τὰ ἐς τὸ θεῖον pag. 181. articulus iteratus p. 124. de collocatione: τὸ Ἀκαδημία καλούμενον γυμνάσιον p. 306. αἱ τεταγμέναι νῆες πρὸς αὐτῷ p. 139. 153. articulus intruſus p. 139. 141. 151. eliſus p. 111. 150. 146. 151. 157. cf. ὁ.
Aſyndeta p. 145.
Attractio p. 85. 91. 133. ſq. 180. 198. 275. 288. 295. 302.
Augmentum a librariis neglectum p. 95.

B.

Breviloquentia p. 45. ſq. 47. in comparationibus p. 9.

C.

Caſus diverſi miro modo conjuncti p. 98. caſuum diverſorum vicinia corruptionum cauſa p. 71. 303.
Circumſcriptio v. εἶναι. γίγνεσθαι. ἔχειν. ποιεῖν. χρῆσθαι. ἄρχεσθαι. λαμβάνειν.
Clauſulae unius verbi p. 106.
Collectivo verbi pluralis jungitur p. 234. ſq.
Comparativus et ſuperlativus confuſi p. 53. cf. μᾶλλον.
Conditionalis enuntiatio reticetur p. 26.
Conjunctiones conſilium ſignificantes praegreſſo praeterito cum conjunctivo conſtructi p. 62. 138. cum optativo praegreſſo praeſente v. futuro p. 182.

D.

Dativus: ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ p. 328.
Diplaſiasmus p. 11. cf. Heindorf. ad Luthyd. p. 527.

E.

Ellipſis enuntiati conditionales p. 20. εἰρήσθω p. 22.
Epexegeſis p. 150. 169. 291. ſq. cf. πολύς.
Epicum narrationis exordium p. 85.
Euphemismus. v. λέγειν. ποιεῖν.

G.

Genitivus nominum propriorum primae declinationis in α p. 226. genitivus infinitivi ſubaudito ἕνεκα p. 85. genitivus abſolutus ubi alium caſum exſpectes p. 120. ὁ ἀκριβέστατος τῶν τρόπων p. 72. collocatio: μετὰ τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας p. 100. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Mor. I. p. 164.

H.

Homoeoteleuton lacunae cauſa p. 92. 227. cf. ὁμοιοκατάληκτα.
Hyberbata pag. 290. 518. ſq. cf. adverbium.

I.

Imperfectum pro plusquamperfecto p. 304. cf. ἄν.
Indicativus: ἡ μένομεν p. 200.
Infinitivus praeſentis et aoriſti futurum tempus ſpectans p. 101. infinitivus activi pro infinitivo paſſivi p. 225. 254. infinitivus ex praegreſſo verbo repetendus p. 117. 286. infinitivus in epexegeſi p. 291. ſq.
Interrogationis genus quoddam p. 39.

N.

Numeralia trajecta p. 314. cum articulo conjuncta p. 303.

P.

Participium v. τέ et καί ac verbum.
Pleonasmus p. 47.
Praepoſitio cum appoſitione verbo, cui haec appoſita eſt, praemiſſa pag. 259. bis uno paucisve vocabulis interjectis eadem poſita p. 292. per attractionem poſita p. 295. ſubaudito participio motum indicante p. 302.
Praeſentis infinitivus futurum tempus ſpectat p. 101.

R.

Relativum non primo inciſi loco poſitum p. 26. 287. relativum plurale ad nomen ſingulare refertur p. 157. cf. Schaefer. ad Theocr. p. 224.

S.

Superlativus ubi comparativum exſpectes p. 83. 155.

T.

Tmeſis p. 21.
Transitus ex oratione obliqua ad rectam p. 205. a civitate ad cives p. 52.

V.

Variata ſtructura p. 265.
Verbalia p. 86.
Verbum ſingulare cum pluribus ſubjectis, quorum unum in plurali poſitum eſt, in ſingulari additum p. 153. verba ad duo enunciata pertinentia priori appoſita p. 25. 118. ſq. verbum plurale cum collectivis jungitur p. 234. ſq. item cum plurali generis neutrius p. 247. verbum finitum ubi concinnitas participium requireret p. 238. verbo finito cum participio conjuncto objectum ad utrumque pertinens cum participio conſtruitur p. 119.
Vocabula iterata p. 5. intruſa p. 309. ſqq. eliſa p. 129. 150. 156. 165. 166. 186. 207. 208. 318.

IV. INDEX AUCTORUM.

A.

Aelianus p. 53. 57. 88. 309. 321. 328. 335.
Aeſchines p. 20. 102. 159. 292. 310. 388. 496.
Aeſchylus p. 118. 252.
Ammonius p. 15. 37. et in. ind. verborum paſſim.
Andocides p. 248. 270. 310. 352. 363. 365. 366. 375. 381. 389.
Androtion p. 318.
Anonymus vitae Thucydidis auctor p. 248. 249.
Antigonus Caryſtius p. 69.
Appianus p. 201. 223. 269. 449. 473. 487.
Aphthonius p. 470.
Ariſtides p. 259.
Ariſtophanis Acharn. p. 5. 17. 133. 256. 280. 310 315. 326. 329. 350. 351. Lyſiſtr. p. 16. 20. 110. 259. 272. 292. 511. 537. 551. 564. 565. 572. 586. Nub. p. 16. 119. 124. 246. 275. 365. Equit. p. 20. 85. 96. 246. 272. 510. 537. 546. 564. 565. Veſp. p. 21. 272. 292. 518. 364. 365. 573. 576. Pax p. 91. 246. 275. 526. 541. 365. 376. 388. Aves p. 109. 272. 317. 528. 556. 564. 586. Plut. pag. 133. 260. 368. 376. Thesmoph. p. 329. Ran. p. 373. 390. Eccleſ. pag. 576. cf. Schol. Ariſtoph.
Ariſtoteles Ethic. ad Nicom. p. 66. Metaph. pag. 66. Polit. pag. 14. 66. 72. 101. 110. 119. 189. 247. 252. 254. 255. 256. 268. 269. 270. 273. 276. 321. 328. 331. 336. 340. 362. 364. 369. 371. 373. 378. 382. Poet. pag. 502. Rhet. p. 14. 112. 287. 508.
Arrhiani exped. Alex. pag. 473. 483. 494. 503. 520. 534.
Athenaeus p. 11. 14. 18. 51. 69.
Athenagoras p. 110. 293. 330.

C.

Chariton p. 164. 353.
Cicero p. 14. 57. 77. 88. 189. 240. 250. 261. 262. 374. 444. 446. 447. 500. 509. 515. 531. cf. prolegg.
Clemens Alex. p. 69.
Cornel. Nep. p. 240. 262. 283. 342. 349. 566.
Cteſias p. 42. 353.

D.

Demetrius (perſonatus) p. 42.
Demoſthenis Philipp. I. p. 11. Philipp. III. p. 11. 145. 212. 269. Philipp. IV. p. 117. 145. Olynth. I. p. 11. 484. Olynth. III. p. 164. de reb. in Cherſ. p. 11. 117. de Rhod. libert. p. 374. Lept. p. 133. 260. 292. 296. 348. 469. de claſſ. p. 209. 500. de falſa leg. p. 117. 148. 214. 252. 388. de Cor. p. 11. 20. 148. 177. 213. 214. 259. 269. 305. c. Ariſtogit. p. 11. Mid. p. 11. 451. c. Theocr. p. 374. 382. 383. c. Timocr. p. 452. c. Neaer. p. 166. 376. orat. fun. p. 260. prooem. p. 452.
Diodorus p. 76. 81. 94. 95. 99. 100. 116. 123. 139. 166. 167. 246. 247. 254. 255. 256. 273. 274. 275. 276. 278. 280. 284. 285 302. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 327. 328. 329. 330. 333. 334. 335.

556. 557. 558. 559. 341. 342. 545. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 560. 564. 566. 579. 580. 588. 473. 484. 487.
Diogenes Laert. p. 251. ſq.
Dionyſii Archaeol. p. 11. 26. 27. 39. 46. 49. 54. 55. 62. 65. 71. 85. 94. 109. 116. 133. 145. 170. 175. 182. 189. 190. 195. 196. 207. 223. 227. 231. 236. 240. 254. 260. 261. 262. 268. 386. 442. 444. 449. 452. 463. 471. 472. 474. 475. 481. 483. 491. 492. 494. 495. 497. 498. 503. 506. 512. 513. 524. 526. 530. 534. Excerpt. p. 328. de Comp. p. 8. 9. 16. 17. 40. 47. 48. 53. 54. 62. 65. 67. 76. 77. 89. 110. 188. 207. 237. 240. 259. 260. 261. 444. 449. 456. 459. 472. 477. 483. 491. 493. 495. 500. 505. 506. 507. 512. 514. 523. 526. 527. Rhet. p. 10. 17. 18. 58. 74. 105. 172. 209. 454. de oratt. antiq. p. 15. 88. 219. 444. Cenſura p. 17. 42. 45. 46. 50. 454. 455. Jud. de Lyſ. p. 8. 39. 40. 54. 65. 68. 89. 110. 240. 260. 448. 459. 472. 475. 476. 477. 481. 483. 495. 500. 505. 507. 512. 521. 523. 527. 532. Jud. de Iſocr. pag. 7. 14. 18. 22. 36. 40. 373. 443. 444. 449. 459. 471. 472. 483. 488. 498. 504. 508. 513. 515. 519. 526. Jud. de Iſaeo p. 14. 54. 90. 156. 188. 213. 443. 458. 491. 495. 503. 513. Jud. de Dinarcho p. 16. 45. 455. 460. 463. 504. 507. 524. Ep. I. ad Amm. pag. 14. 18. 39. 209. 219 459. 488. 529. Ep. ad Pomp. p. 247. 258. 260. 504. Jud. de Thuc. p. 245. 247. 257. 259. 287. 309. Jud. de Demoſth. p. 7. 8. 15. 16. 17. 19. 22. 45. 46. 48. 50. 67. 68. 71. 110. 122. 123. 133. 148. 152. 153. 155. 157. 165. 204. 212. 213. 219. 220. 222. 225 258. 259. 260. 443. 444. 448. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 458. 459. 461. 463. 472. 478. 479. 484. 518. 522. 523. 524. 526. 527. 530. 531. 533. 534. Anecdota p. 23. 207. 500.

E.

Etymol. Gud. p. 57. 270.
Etymol. Magn. p. 37. 375. 528.
Eudocia p. 10. 69. 73. 373.
Eupolis p. 331.
Euripides p. 18. 20. 22. 31. 118. 161. 236. 267. 269. 302. 317. 498.
Euſtathius p. 113. 115. 116. 520.

G.

Gellius p. 30. 91.
Gregor. Cor. p. 39. 234. ſq. 525. 528.

H.

Harpocration p. 113. 246. 307. 336. 378. 383. 390.
Hermogenes p. 8. 57.
Herodotus p. 4. 12. 20. 22. 25. 27. 32. 33. 34. 57. 46. 57. 71. 72. 85. 86. 101. 105. 114. 116. 117. 119. 124. 126. 133. 143. 150. 153. 160. 162. 168. 169. 171. 229. 253. 256. 260. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 273. 274. 277. 281. 283. 284. 291. 292. 293. 295. 297. 303. 304. 314. 326. 327. 328. 331. 334. 336. 345. 350. 352. 353. 362. 363. 365. 371. 444. 462. 475. 478. 483.
Heſiodus p. 443.
Heſychius pag. 69. 88. 273. 519. 520.
Homeri Od. p. 5. 10. 13. 21. 55. 85. 97. 117. 442. 470. 481. Il. pag. 113. 114. 287. 455. 481. Hymn. in Cer. p. 13. in Apoll. p. 117.
Horatius p. 153.

I.

Iſocratis Arcid. p. 332. Areop. p. 113. 327. 575. de big. p. 560. 363. 366. 379. 381. c. Callim. pag. 102. de pace p. 309. 327. 334. 365. Panath. p. 246. 269. 326. 327. Paneg. p. 72. 118. 133. 160. 185. 195. 246. 252. 253. 364. de permut. p. 72. c. Soph. p. 12.
Julianus p. 20. 21.

Juſtinus pag. 108. 256. 263. 366.

L.

Lexic. Seg. p. 94. 113. 209. 246. 256. 275. 527. 334. 349. 365. 375. 378. 383. 386.
Libanius p. 458.
Livius p. 118. 137. 164. 189. 191. 236. 264.
Longinus p. 8. 11. 17. 145.
Longus p. 154.
Lucianus p. 8. 16. 22. 27. 28. 31. 34. 38. 42. 53. 56. 77. 115. 116. 122. 182. 207. 260. 378. 463. 484. 485.
Lycurgus p. 384. 530.
Lyſias. c. Agor. p. 117. 135. 169. 247. 255. 315. 378. 382. 384. 386. 389. c. Alcib. p. 388. de affect. tyr. p. 137. 268. 368. 390. de caede Eratoſth. pag. 135. 267. c. Eratoſth. p. 139. 169. 363. 374. 375. 377. 389. c. Nicomach. pag. 315. pro Polyſtrato pag. 256. 281. 372. 375. 377. 389. purgatio ſacril. p. 384. 389.

M.

Marcellini vita Thuc. pag. 91. 102. 183. 194. 207. 248. 249. 250. ſqq. 261.
Moeris p. 6. 161.

O.

Origenes p. 88.
Ovidius p. 85.

P.

Pauſanias p. 246. 248. 264. 273. 277. 281. 306. 328. 334. 340. 366. 380. 447. 481.
Phavorinus p. 88.
Philiſtus p. 46. 47.
Philo p. 88.
Philochorus p. 275. 366.
Photius pag. 14. 20. 75. 86. 113. 116. 117. 155. 161. 267. 275. 328. *Dion. Hal.* 364. 365. 375. 376. 378. 382. 385. 390. 521. 525.
Pindarus p. 35. 135. 287. 481.
Platonis apolog. p. 268. Cratyl. p. 143. definitt. p. 365. Euthyd. pag. 143. Euthyphr. p. 259. Gorg. p. 10. 145. 177. 444. Hipp. p. 10. Jon p. 12. 338. Leges pag. 4. 5. 9. 20. 58. 62. 64. 86. 117. 118. 119. 132. 135. 136. 140. 153. 158. 177. 182. 196. 237. 252. 255. 254. 259. 265. 268. 274. 287. 288. 341. 363. 371. 520. Menex. p. 47. 122. 136. 160. 225. 258. 268. Parmenid. pag. 10. Phaedo p. 17. 143. 173. 174. 259. 288. Phaedrus p. 9. 18. 21. 31. 107. 259. 287. ſq. 288. 373. 475. Protag. p. 10. 194. de Rep. p. 5. 10. 11. 22. 114. 116. 117. 118. 119. 140. 145. 153. 155. 160. 161. 177. 182. 201. 202. 236. 259. 267. 363. 520. Sympoſ. p. 18. 22. 116. 143. 160. Theaet. p. 10. 114. 365. 531.
Plinius major p. 49. 248.
Plinius minor p. 76.
Plutarchi vitae: Ageſilaus pag. 366. Alcib. p. 246. 247. 256. 270. 275. 324. 325. 330. 339. 341. 343. 345. 347. 349. 360. 365. 364. 366. 367. 374. 378. 381. 384. Ariſtid. pag. 167. Artax. p. 8. 475. 531. Cim. pag. 249. 281. 326. 444. Demoſth. p. 14. 148. 364. Dio p. 47. Lucull. p. 477. 491. Lyſander p. 85 145. 248. 330. 339. 343. 345. Marius p. 145. 321. Nicias pag. 178. 189. 201. 227. 246. 272. 273. 373. 435. 531. Pericles p. 95. 100. 148 190. 191. 256. 270. 273. 310. 326. 327. 328. 352. 365. 375. 378. Sertor. p. 189. 470. 531. Solon pag. 375. Sulla p. 175. 491. Theſeus p. 238. 298. Timol. p. 500.
Moralia: de curioſ. p. 75. de discr. adul. et am. p. 155. 256. de exil. p. 250. de garrul. p. 272. 366. de glor. Athen. p. 102. 142. 246. 247. 327. de Herod. mal. p. 240. 256. 378.

451. 454. 464. sq. 473. 485. 512. parall. min. p. 238. quaest. Gr. p. 275. reip. ger. praec. p. 365. 477. 492. Sympos. p. 18. vitae decem oratt. p. 102. 373. 384. 389. de vita et poesi Homeri p. 512.
Pollux p. 109. 383. 387.
Polybius p. 8. 31. 38. 51. 52. 53. 56. 57. 62. 77. 85. 99. 122. 139. 164. 190. 207. 254. 261. 269. 345. 368. 444. 460. 471. 473. 486. 498. 526.

Q.

Quintil. p. 8. 16. 57. 65. 374. 520. 524. 531. cf. prolegg.

S.

Scholiastes Aeschinis pag. 511.
Aristophanis p. 48. 75. 81. 86. 103. 113. 118. 216. 273. 280. 285. 306. 307. 318. 327. 328. 331. 349. 364. 365. 366. 369. 373. 378. 379. 382. 383.
— Demosthenis p. 269.
— Horatii p. 73.
— Platonis pag. 116. 231. 287. 449.
— Thucydidis p. 101. 115. 178. 193. 249. 291. 301. 322. 369. 446. 447. 449. 452. 463. 494. 502.
Sophocles p. 110. 117. 161. 290. 376.
Stephanus Byz. p. 250. 307.
Strabo p. 51. 53. 69. 81. 182. 238. 246. 281. 287. 307. 327. 336. 340. 342. 444. 447. 478. sq. 481.
Suetonius p. 3.
Suidas pag. 68. 69. 73. 109. 365. 378. 383.

T.

Tacitus p. 27. 254.
Thomas M. p. 37. 48. 161. 171. 179. 236. 253. 375. 525.
Thucydides. L. I. c. 1. p. 18. 72. 83. 91. 115. sqq. 133. 245. 286. 294. c. 2. p. 33. 101. 124. 133. sq. 228. 237. 241. 305. c. 3. p. 113. 117. 266. c. 5. p. 113. 267. c. 6. p. 4. 113. 114. 238. c. 7. p. 341. c. 9. p. 258. c. 10. p. 83. 133. 269. c. 11. p. 83. 133. 134. c. 13. pag. 114. 133. 247. c. 14. p. 133. c. 15. p. 147. c. 16. p. 86. c. 17. p. 106. c. 18. p. 117. 118. c. 19. p. 223. 331. 364. c. 20. p. 119. 504. c. 21. p. 86. 112. 118. 120. c. 22. p. 72. 74. sqq. 106. 121. 134. 259. c. 23. p. 28. 32. 84. 122. sqq. 184. 193. 227. c. 24. p. 85. 270. c. 25. p. 274. c. 27. p. 101. c. 29. p. 48. 295. c. 30. p. 302. c. 31. pag. 455. c. 32. p. 133. 196. c. 35. pag. 21. c. 36. p. 276. c. 37. p. 106. c. 40. p. 32. 328. c. 41. p. 110. 328. c. 42. p. 485. c. 47. p. 306. c. 50. p. 83. 118. 306. c. 52. p. 223. 295. 306. c. 53. p. 32. c. 54. p. 292. c. 55. p. 37. c. 56. p. 85. c. 58. p. 269. 292. 341. c. 61. p. 299. c. 62. p. 38. c. 65. p. 196. 267. c. 66. p. 85. 266. c. 67. p. 100. 273. c. 68. p. 196. c. 69. pag. 120. 195. 449. c. 70. p. 118. 236. 241. 254. 294. c. 71. p. 9. 72. 153. c. 72. p. 314. c. 73. p. 175. 259. c. 74. p. 12. 135. c. 75. p. 20. c. 76. p. 100. 177. 236. c. 77. pag. 302. c. 78. p. 107. 117. 174. 178. 267. 364. c. 80. p. 117. 275. 276. c. 81. p. 232. c. 84. p. 196. 268. 350. c. 87. p. 25. 86. 33. 99. 104. 297. c. 89. p. 32. c. 90. p. 231. c. 91. p. 328. c. 93. p. 250. 260. 336. c. 95. p. 100. 236. c. 96. p. 117. 304. c. 97. pag. 33. 57. 86. 88. 134. c. 98. p. 94. 326. c. 99. p. 117. c. 100. p. 92. 169. 314. c. 101. pag. 115. 297. c. 102. p. 133. c. 105. p. 115. 119. 291. c. 107. p. 65. 87. 365. 383. c. 109. p. 25. 318. c. 110. p. 503. c. 111. p. 266. c. 114. pag. 100. 119. 297. c. 115. p. 94. 310. 314. 327. 328. 331. 352. c. 116. p. 303. c. 118. p. 86. 117. 174. c. 120. p. 229. c. 121. p. 65. 117. 260. 275. c. 122. p. 133. 291. 326. 328. c. 123. p. 117.

c. 124. p. 17. 117. 326. c. 125. p. 190. c. 126. p. 270. c. 127. p. 266. c. 128. p. 17. 340. c. 129. pag. 553. c. 130. p. 260. c. 132. p. 118. 314. c. 134. p. 94. 118. c. 136. p. 157. 291. c. 137. p. 158. 253. 297. 318. c. 138. p. 77. 117. 120. 135. 225. 240. 584. 449. c. 139. p. 101. 186. 196. 205. c. 140. p. 101. 107. 186. 267. 510. c. 141. p. 107. 276. c. 142. p. 266. 275. c. 143. p. 140. 227. 268. 318. 327. 364. c. 144. p. 119. 169. 228. 275. 321.

L. II. c. 1. pag. 120. c. 2. p. 115. 117. 550. q. 4. p. 94. c. 5. pag. 299. c. 7. p. 254. c. 8. p. 58. 117. 120. 123. 268. 271. c. 9. p. 117. 327. 331. 558. 344. c. 10. p. 269. c. 11. p. 117. 178. 455. c. 12. p. 117. 178. 455. c. 13. p. 117. c. 13. p. 196. 266. 287. 310. 327. 386. c. 14. pag. 99. c. 15. p. 306. c. 17. p. 304. c. 18. p. 299. 304. c. 19. p. 117. c. 20. p. 95. 268. 486. c. 21. pag. 297. 526. c. 22. p. 106. 117. 563. c. 23. p. 120. 304. 551. c. 25. p. 119. c. 27. p. 100. 123. 273. c. 28. p. 124. c. 29. p. 25. 120. c. 30. p. 119. 326. c. 31. p. 117. c. 32. p. 25. c. 33. p. 290. c. 34. p. 120. 449. c. 35. p. 105. 230. 292. c. 36. p. 127. c. 37. p. 36. 225. c. 38. p. 263. c. 39. p. 157. 233. c. 42. p. 117. 162. 239. c. 45. p. 134. 210. 252. 256. 259. c. 44. p. 106. 119. 158. 181. c. 47. pag. 95. 235. 266. c. 48. p. 75. c. 49. p. 120. 260. 302. c. 51. p. 50. 286. c. 52. p. 153. 260. c. 53. p. 135. 256. 260. c. 55. p. 95. c. 56. p. 266. 331. c. 59. p. 96. c. 60. p. 187. 188. 192. c. 61. p. 196. 197. 267. c. 62. p. 193. 196. 1q. 197. 275. c. 63. p. 198. 255. 326. c. 64. p. 267. 446. 460. 485. c. 65. p. 77. 115. 236. 247. 266. 270. 273. 380. 449. c. 66. p. 326. c. 67. p. 168. 550. 555. c. 69. p. 302. 528. 556. c. 70. p. 101. 123. 446. c. 71. p. 166. 1q. 255. c. 72. p. 167. 1q. 327. c. 73. p. 170. c. 74. p. 170. 1q. c. 76. p. 503. c. 77. p. 120. c. 78. p. 99. c. 79. p. 134. 302. c. 80. p. 117. 294. 306. c. 81. p. 296. c. 82. p. 177. c. 83. p. 92. 107. c. 84. p. 268. 302. c. 85. p. 267. 280. c. 86. p. 117. c. 87. pag. 120. 174. c. 88. p. 120. c. 89. p. 48. 140. 275. c. 90. p. 174. 276. c. 92. p. 120. c. 95. pag. 291. 318. c. 96. pag. 26. 169. 306. c. 97. p. 86. c. 98. p. 100. c. 99. p. 107. c. 102. p. 53.

L. III. c. 1. p. 118. c. 2. p. 201. 336. c. 3. p. 115. 117. c. 4. p. 94. 306. c. 7. p. 328. c. 8. p. 306. c. 10. p. 326. 331. c. 11. p. 115. 117. 266. 326. c. 12. p. 178. c. 13. p. 327. 526. c. 14. p. 117. 286. 522. c. 15. p. 81. 276. 289. c. 16. p. 137. 267. 273. 511. c. 17. pag. 331. 446. c. 18. p. 100. 295. c. 19. p. 328. c. 20. p. 81. 100. c. 21. p. 87. 169. c. 22. pag. 49. 138. c. 23. p. 252 305. c. 25. p. 295. c. 26. p. 290. c. 27. p. 99. 270. c. 28. p. 269. c. 29. p. 552. c. 30. p. 274. 327. c. 31. p. 327. 352. c. 32. p. 268. 305. 328. c. 33. p. 297. 301. 519. c. 34. p. 119. 229. 342. 552. c. 35. p. 99. 100. c. 36. p. 28. 99. 103. 104. 132. 256. 446. 458. c. 37. p. 178. 188. 326. c. 38. p. 197. 286. c. 39. p. 12. 20. 161. 178. 195. 518. 528. c. 40. p. 352. c. 42. p. 297. c. 44. p. 153. 161. c. 45. p. 117. 161. c. 46. p. 268. 327. c. 47. pag. 94. 292. 301. 564. c. 49. p. 134. c. 50. p. 125. 232. 327. c. 51. p. 297. 301. c. 52. pag. 5. 99. c. 53. p. 116. 187. c. 54. pag. 5. 12. 268. c. 55. pag. 100. 117. 256. c. 56. p. 296. 302. c. 58. p. 158. 267. c. 63. p. 100. c. 64. p. 118. c. 67. p. 306. c. 68. p. 5. c. 69. p. 280. 297. 532. c. 70. p. 81. 99. 291. 564. c. 74. p. 296. c. 75. p. 296. 318. c. 76. p. 280.

c. 78. p. 99. c. 79. p. 234. 280. c. 80. p. 301. c. 81. p. 148. sq. 256. 280. c. 82. p. 151. 241. 247. 286. 552. c. 83. p. 564. c. 84. p. 20. 162. c. 86. p. 81. 266. c. 87. p. 123. 514. c. 88. p. 81. c. 89. p. 125. 266. c. 90. p. 81. 274. c. 91. p. 81. 275. 518. c. 92. p. 81. 276. c. 93. p. 256. 502. c. 94. p. 81. 94. c. 95. p. 168. c. 98. p. 274. 455. c. 101. p. 294. c. 103. p. 82. c. 104. p. 55. 82. 114. c. 105. p. 82. 119. c. 106. p. 502. c. 111. p. 260. c. 112. p. 502. c. 113. p. 296. c. 114. p. 254.

L. IV. c. 2. p. 269. 509. c. 7. p. 527. c. 8. p. 131. 276. 291. 292. 295. 296. c. 9. pag. 108. c. 10. p. 153. 250. 252. 253. c. 12. pag. 168. 226. 275. 501. c. 13. p. 296. 551. 474. c. 14. p. 286. 502. c. 15. p. 96. 269. c. 16. p. 274. c. 17. p. 96. c. 18. p. 119. c. 19. p. 260. c. 20. p. 268. c. 21. p. 58. 97. 510. c. 22. p. 172. c. 25. p. 146. 274. c. 27. p. 135. 256. c. 28. p. 273. 477. c. 31. p. 108. c. 32. p. 302. c. 34. p. 108. 135. c. 36. p. 269. 271. c. 37. p. 274. c. 38. p. 195. 296. 514. c. 39. p. 296. c. 41. p. 246. 259. 478. c. 42. p. 537. c. 43. p. 405. c. 46. p. 150. 274. 364. c. 48. p. 30. c. 50. p. 538. 550. c. 51. p. 531. c. 52. p. 123. 124. 305. 325. 344. c. 53. p. 94. 318. 537. c. 54. p. 94. 101. 132. 292. c. 55. p. 12. 267. c. 56. p. 267. 328. c. 57. p. 95. 125. 273. c. 61. p. 247. c. 62. p. 127. 135. 159. sq. c. 65. p. 168. c. 65. p. 310. c. 67. p. 302. c. 68. p. 269. c. 72. p. 266. 271. c. 75. p. 310. 328. 344. c. 76. p. 109. c. 78. p. 107. 266. 276. c. 79. pag. 521. c. 80. p. 521. c. 81. p. 527. c. 85. p. 169. 259. 267. 290. sq. c. 86. p. 527. c. 87. p. 118. c. 88. pag. 505. 527. c. 90. p. 305. c. 93. p. 98. 118. c. 97. p. 115. c. 98. p. 552. c. 100. p. 86. 527. c. 102. p. 101. c. 104. p. 91. 168. 184. 248. c. 105. p. 107. c. 106. p. 444. c. 107. p. 100. c. 108. pag. 274. 527. c. 115. pag. 518. 527. c. 114. p. 169. 527. c. 116. pag. 116. c. 117. p. 86. 96. 246. c. 118. p. 117. 127. 139. 150. 551. c. 119. p. 518. c. 120. p. 260. c. 121. p. 527. c. 122. p. 526. c. 125. p. 116. 585. c. 125. p. 291. sq. c. 126. p. 20. 288. 585. c. 128. p. 98. 299. c. 129. p. 551. 547. c. 130. p. 547. c. 131. p. 117. 150. c. 132. p. 518. 527.

L. V. c. 1. p. 555. c. 2. p. 299. 518. c. 3. p. 99. 275. 296. 547. c. 4. p. 235. 270. c. 6. p. 291. 503. 518. 532. c. 8. p. 246. c. 9. p. 25. c. 10. pag. 552. c. 12. p. 503. c. 14. p. 527. c. 16. p. 246. 272. 297. c. 17. p. 269. c. 18. p. 169. 547. 551. c. 19. p. 531. c. 20. p. 79. 153. c. 21. p. 168. 347. c. 22. p. 280. 281. c. 25. p. 528. c. 24. p. 526. 551. c. 26. p. 46. 72. 89. 90. sq. 185. 184. 247. 248. 250. 547. c. 27. p. 150. c. 29. p. 169. c. 30. p. 279. c. 31. p. 547. c. 32 p. 99. 104. 125. 547. c. 35. p. 547. c. 36 p. 296. 371. c. 37. p. 151. c. 38. p. 547. c. 39. p. 527. c. 42. p. 118. 296. c. 45. p. 247. c. 44. p. 151. 296. c. 45. p. 125. c. 47. p. 269. c. 48. p. 168. c. 50. p. 123. 281. c. 51. p. 276. c. 56. p. 551. c. 61. p. 518. 551. c. 62. pag. 455. c. 63. p. 174. 280. c. 65. p. 94. 150. 376. c. 66. p. 22. 236. c. 67. p. 502. c. 69. p. 4. c. 71. p. 290. c. 74. p. 518. c. 75. p. 247. c. 80. p. 117. 266. 267. 547. c. 81. p. 564. c. 82. p. 99. 547. c. 85. p. 229. 280. 547. c. 84. p. 99. 172. 551. c. 85. p. 172. c. 89. p. 17. 326. c. 91. p. 177. c. 94. p. 178. c. 95. p. 527. c. 102. p. 178. c. 103. p. 195. c. 104. p. 180. c. 111. p. 158. 188. c. 113. p. 75. c. 115. p. 246. 351. c. 116. p. 99. 101. 104. 123.

L. VI. c. 1. pag. 119. c. 2. p. 36. 133. 169. c. 5. p. 296. c. 7. p. 25. 547. c. 10. p. 347. 551. c. 11. p. 119. 187. c. 12. p. 268. c. 15. p. 83. 274. ſq. c. 15. p. 28. 77. 88. 256. c. 17. p. 267. 270. 302. c. 18. p. 12. 158. 275. 328. c. 20. p. 187. c. 21. p. 254. 271. c. 22. p. 302. 326. c. 24. p. 231. 260. c. 27. p. 365. 366. c. 28. pag. 275. c. 29. p. 485. c. 30. p. 31. 455. c. 31. p. 31. 83. 118. 135. 254. 311. 314. 331. 455. c. 32. p. 266. c. 33. p. 268. 269. c. 34. p. 168. 268. c. 35. p. 256. 313. c. 36. p. 469. c. 39. p. 94. 269. c. 42. p. 279. 291. c. 45. p. 110. 309. 314. 326. 531. c. 46. p. 151. c. 48. p. 160. c. 49. p. 110. 155. c. 50. p. 259. c. 51. p. 318. c. 55. p. 364. c. 54. p. 33. 118. c. 55. p. 254. c. 56. p. 118. c. 57. p. 169. c. 60. p. 364. c. 61. pag. 365. 383. c. 62. p. 247. 279. c. 63. p. 25. 275. c. 69. p. 181. c. 72. p. 160. 266. 452. c. 75. p. 25. c. 76. p. 118. 119. 188. 198. 201. 326. c. 77. pag. 22. 119. 198. c. 78. pag. 200. 202. 229. 268. c. 80. pag. 200. c. 82. p. 98. 188. 259. c. 83. p. 17. c. 84. p. 175. c. 85. p. 256. 326. 531. 335. c. 86. p. 268. c. 87. p. 199. c. 88. p. 119. c. 89. p. 110. c. 91. p. 118. 199. 332. c. 92. p. 119. c. 95. p. 33. 271. 311. c. 94. p. 294. 318. c. 95. p. 123. 269. c. 96. p. 117. 138. c. 98. p. 385. c. 101. p. 386. c. 102. pag. 25. 118. c. 103. p. 150. c. 105. p. 351.

L. VII. c. 1. pag. 17. c. 2. p. 271. c. 3. p. 119. c. 4. p. 227. c. 5. p. 119. c. 6. p. 25. 119. 138. c. 7. p. 271. c. 9. p. 347. c. 11. pag. 104. 187. c. 12. p. 158. c. 13. p. 264. c. 14. p. 216. 266. c. 15. p. 118. 264. c. 16. pag. 309. c. 17. p. 45. ſq. 271. 290. c. 18. p. 271. 310. c. 19. p. 94. c. 20. pag. 110. 309. 311. 326. 331. c. 21. p. 117. c. 22. p. 227. c. 25. p. 227. c. 24. p. 314. c. 25. p. 227. 305. c. 26. p. 304. 309. 311. c. 27. p. 246. 347. c. 28. p. 101. 267. c. 29. p. 125. ſq. 317. c. 31. p. 309. 311. 349. c. 32. pag. 227. c. 33. p. 168. c. 34. p. 39. 311. 385. c. 35. p. 309. c. 36. p. 227. c. 37. p. 25. 158. c. 39. p. 290. c. 42. p. 168. 309. c. 43. p. 28. 119. 302. c. 44. pag. 39. 292. c. 46. p. 271. c. 47. p. 210. 246. c. 48. pag. 87. 258. 268. c. 50. p. 32. 347. 371. c. 51. p. 118. c. 52. p. 138. c. 55. p. 118. ſq. 267. c. 57. p. 122. 169. 247. 326. 331. 335. 337. 339. 343. 344. c. 59. p. 168. c. 60. p. 291. c. 61. p. 139. 187. 267. c. 62. p. 118. c. 63. p. 45. 91. c. 64. p. 268. 269. 311. c. 66. p. 48. 83. c. 69. p. 117. 137. ſqq. 304. 385. c. 70. p. 25. 247. c. 71. p. 140. 267. 268. c. 74. pag. 28. 292. 313. c. 77. p. 187. c. 78. p. 94. 169. c. 79. p. 28. 94. c. 80. p. 145. c. 82. p. 28. c. 84. p. 28. c. 86. p. 28. 77. 169. c. 87. p. 311.

L. VIII. c. 1. pag. 254. 264. 272. 273. 274. 291. 311. c. 2. p. 245. 274. ſq. 372. 452. c. 3. p. 276. 298. c. 4. p. 274. c. 5. p. 276. 286. 290. 335. 347. 351. 353. c. 6. p. 125. 253. 277. 287. ſq. 327. 353. 360. c. 7. p. 276. 289. 298. 299. 316. c. 8. p. 286. 288. 289. ſqq. 299. 316. 335. 337. 360. c. 9. pag. 295. 316. 381. 382. c. 10. p. 119. 276. 277. 289. 297. 299. 309. ſqq. 316. 335. c. 11. p. 275. 276. 288. 299. 312. c. 12. p. 256. 277. 366. 441. c. 13. p. 278. 299. 311. c. 14. p. 277. 295. 331. 339. 340. c. 15. p. 33. 277. 299. 309. 311. 312. 315. 330. c. 16. pag. 277. 292. 294. 315. 335. c. 18. p. 351. 357. c. 19. p. 277. 293. 294. 315. 338. 339. 342. c. 20. p. 277. 288. 293. 297. 299. 312. 342. c. 21. p. 270. 297. 329. 371. c. 22. p. 291. 294. 295. 332. 335. 339. c. 25.

p. 166. 277. 278. 279. 289. 291. 293. 298. 299. 501. 505. 515. 555. 541. c. 24. p. 86. 254. 267. 268. 277. 278. 279. 292. 293. 503. 506. 515. 516. 531. 532. 537. 540. c. 25. p. 25. 278. 293. 514. 515. 516. 537. c. 26. p. 278. 291. 299. 504. 557. 554. c. 27. p. 182. 255. 256. 278. 291. 330. 557. 568. 573. c. 28. p. 38. 280. 299. 518. 532. 540. 555. 554. c. 29. p. 554. 555. c. 30. p. 265. 279. 280. 315. sqq. 552. 557. c. 31. p. 279. 298. 532. 555. 540. 544. 559. 446. c. 32. p. 279. 280. 293. 298. 333. c. 33. p. 279. 280. 297. 298. 299. 340. c. 34. p. 279. 517. c. 35. p. 278. 300. 306. 530. 344. 356. c. 36. p. 280. 537. 353. 355. 356. c. 37. p. 355. c. 38. p. 279. 280. 295. 350. 333. 557. c. 39. pag. 281. 286. 291. 299. 303. 304. 317. 360. c. 40. p. 149. 254. 281. 297. 531. 333. c. 41. p. 48. 125. 317. 530. 557. 343. c. 42. p. 281. 300. 317. c. 45. p. 281. 300. 304. 557. 558. c. 44. p. 265. 270. 281. 501. 330. 537. 344. c. 45. p. 255. 256. 303. 554. 556. 357. 359. 366. c. 46. pag. 117. 255. c. 47. pag. 254. 270. 366. c. 48. pag. 270. 293. 314. 364. 367. c. 49. p. 359. c. 50. p. 256. 502. 367. 368. c. 51. p. 368. c. 52. p. 119. 357. 358. c. 53. p. 314. c. 54. p. 315. 365. 368. c. 55. pag. 265. 317. 330. 333. 357. c. 56. p. 293. 333. 358. 369. c. 57. pag. 5. 388. 358. c. 58. p. 353. 355. 358. c. 60. p. 253. 281. 287. c. 61. p. 282. 298. 300. 328. 333. 344. c. 62. p. 265. 297. 315. 544. 346. c. 63. p. 282. 301. sqq. 317. 328. 329. 330. 370. c. 64. p. 231. 317. 349. c. 65. p. 340. 347. 446. c. 66. p. 38. 116. 269. 372. c. 67. p. 375. 376. c. 68. p. 38. 373. 374. c. 69. p. 367. c. 70. p. 249. 366. 376. 377. c. 71. pag. 269. sq. 382. c. 72. p. 152. 297. 381. c. 73. p. 297. 528. 330. 378. 379. c. 74. p. 57. 269. 284. c. 75. p. 275. 499. c. 76. p. 318. 327. c. 77. pag. 55. 380. c. 78. pag. 265. sqq. 304. 359. c. 79. p. 25. 303. sq. 304. 315. 317. 318. 330. c. 80. p. 265. 282. 286. 304. sqq. 308. 318. 343. 359. 360. c. 81. p. 158. 325. 380. c. 82. p. 274. 359. 380. c. 85. p. 256. 304. 369. c. 84. p. 266. 281. 298. 322. 338. 359. c. 86. p. 297. 372. 380. 381. 382. c. 87. pag. 285. 359. 360. 372. c. 88. p. 284. 326. c. 89. p. 102. 254. 271. 359. 377. 382. c. 90. pag. 124. 297. 304. 383. c. 91. p. 168. 299. c. 92. p. 39. 115. 264. 372. 377. 382. 384. 385. 386. c. 93. p. 372. 386. 387. c. 94. p. 299. 387. c. 95. p. 285. 295. 348. 388. c. 96. p. 85. 155. 254. c. 97. p. 118. 254. 325. 372. 376. 389. c. 98. p. 384. c. 99. pag. 282. 305. 320. 323. 359. 361. c. 100. p. 152. 285. 293. 294. 298. 318. 330. 336. c. 101. p. 282. 302. 306. 334. c. 102. p. 298. 305. 305. 318. 319. c. 103. p. 305. 308. 319. c. 104. p. 283. 319. 371. c. 105. p. 117. 382. c. 106. p. 254. 283. 333. c. 107. p. 302. 308. 324. 345. c. 108. p. 318. 325. 330. 344. 359. c. 109. p. 54. 284. 338. 344.

Timaeus p. 250.

V.

Virgilius p. 153.

X.

Xenophontis Anabasis pag. 57. 119. 150. 205. 287. 290. 291. 296. 304. 374. 454. sq. 510. Apologia Socratis p. 116. 127. 238. Cyropaedia p. 4. 21. 25. 35. 45. 62. 117. 145. 169. 171. 177. 258. 289. 296. 444. 470. 492. 494. 496. 526. Convivium pag. 12. 21. 26. 83. 167. 116. 117. 155. 271. 294. 364.

444. 494. Hipparchicus p. 17.
Historia Graeca p. 31. 52. 54.
45. 89. 100. lq. 102. 104. 117.
118. 119. 131. 152. 153. 155.
159. 145. 169. 205. 247. 248. 252.
253. 255. 265. 266. 267. 268.
269. 270. 274. 276. 278. 280.
281. 284. 285. 287. 289. 292.
295. 296. 297. 298. 300. 302.
303. 304. 305. 306. 307. 308.
318. 321. 322. lq. 524. 530.
533. 534. 535. 536. 537. 538.
539. 540. 541. 542. 545. 544.
545. 546. 547. 548. 549. 555.
555. 556. 557. 559. 561. 563.
566. 574. 576. 577. 580. 582.
585. 584. 585. 586. 588. 589.
455. 469. 528. Memorabilia
pag. 190. 269. 273. 564. 574.
Oeconomicus p. 5. 39. 110.
155. 189. 201. 247. 252. 266.
274. 287. de reditibus p. 100.
118. 268. 294. de republica
Athenienſium pag. 255. 275.
275. 364. 568. de republica
Lacedaemoniorum pag. 5. 39.
260.

Z.

Zonaras p. 37. 86. 116. 117. 246.
269. 364. 385. 520. 528.

HALAE, TYPIS GÆBAUERIANIS.

INDEX

librorum nonnullorum in bibliopolio Gebaueriano venalium.

Aeſchyli tragoediae, quae ſuperſunt ac deperditarum fragmenta. Recenſ. et comment. illuſtr. C. G. Schütz. Vol. I. Prometheus vinctus et Septem adverſus Thebas. Ed. nova auctior et emendatior. 8. maj. 2 Thlr. 6 Gr.

— — Vol. II. Perſae et Agamemnon. 2 Thlr. 6 Gr.

— — Vol. III. Choëphorae, Eumenides, Supplices. 2 Thlr. 6 Gr.

— — Vol. IV. Scholia graeca in Septem Aeſchyli, quae exſtant tragoedias. 2 Thlr. 6 Gr.

— — Vol. V. Fragmenta deperditor. dramatum cum virorum doctorum annotationibus. 1 Thlr. 12 Gr.

— Tragoediae ſeptem. Denuo recenſ. et verſ. lat. adjecit C. G. Schütz. Vol. I. Prometheus vinctus, Septem adv. Thebas, Perſae, Supplices. 1 Thlr. 15 Gr.

— — Vol. II. Agamemnon, Choëphorae, Eumenides. 1 Thlr. 15 Gr.

Ariſtophanis Ranae. Edidit, commentario illuſtravit, varietatem lectionis, ſcholia graeca, indicemque verborum et rerum adjecit J. G. Höpfner. Vol. I. 8. maj. 21 Gr.

ΑΡΡΙΑΝΟΥ ΙΝΔΙΚΗ. Arriani Hiſtoria Indica, cum Bonav. Vulcanii ~~interpretatione latina permultis~~ locis emendatiore. Rec. et illuſtr. F. Schmieder. 8. maj. 1 Thlr. 9 Gr. chart. ſcript. 1 Thlr. 12 Gr.

Homeri Ilias, ex recenſ. Sam. Clarkii. In uſ. ſchol. et academ. edidit A. H. Niemeyer. Vol. I. II. Ed. II. emend. et auct. 8. maj. à 1 Thlr.

Kanne, J. A., Anthologia minor, ſive florilegium epigramm. graec., ex Anthol. Planudea et Brunckii analectis ſelectorum, adjectis verſionibus lat. Hug. Grotii. 8. maj. 1 Thlr. 6 Gr.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, σαμοσατεως, ἁπαντα. Luciani Samoſat. Opera omnia maxime ex fide codd. Pariſ. recenſita. Edidit F. Schmieder. Vol. I. et II. 8. maj. à 5 Thlr.

Nemeſius, Emeſenus, de natura hominis, graece et latine. Poſt edit. Antverp. et Oxon. adhibitis, tribus Codd. Auguſt., duobus Dresdenſibus, totidemque Monachienſibus, nec non duabus vetuſtis verſ. latinis Canonis et Vallae, denuo emendatius edid. et animadverſ. adjecit C. F. Matthaei. 8. maj. 5 Thlr.

Plutarchi vitae parallelae. Alexandri et Caeſaris. Commentar. juventuti *φιλελληνι* ſcriptum adjecit F. Schmieder. 8. maj. 1 Thlr. 12 Gr.

Ξενοφωντος ἀπομνημονευματων Σοκρατους βιβλοι Δ. Xenophontis memorabilium Socratis dictorum atque factorum libri IV. Recenſ. C. G. Schütz. Edit. III. auctior et emendatior. 8. 12 Gr.